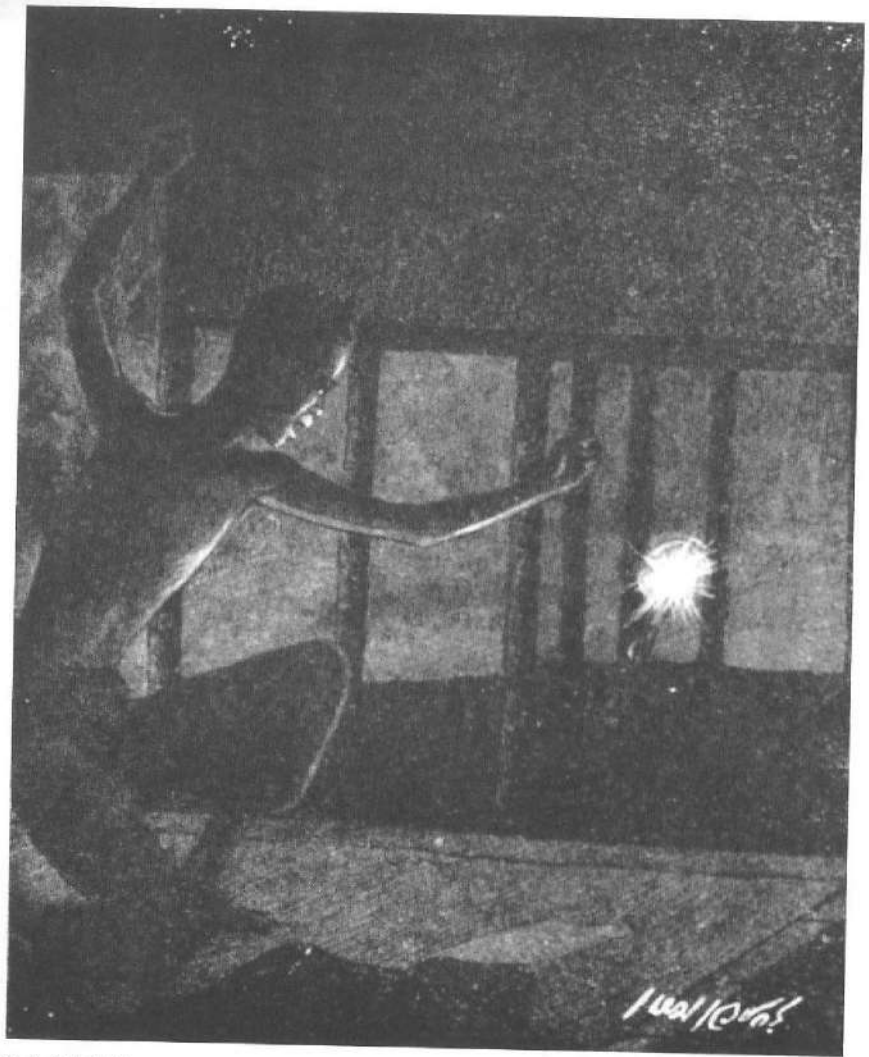

ชุด ปีกาจิไทย แอม เคชกร
ตามมารัก ชั่ว

ใครอยู่ในอากาศ

ปกใครอยู่ในอากาศ ฉบับพิมพ์ครั้งแรก

นางกล่อม

นางกลม

นายอุทิศ ผู้ชอบพบกับนิยายรักชนิดยุ่ง ๆ
เศร้าบ้างตลกตลกบ้าง หรือที่ว้ารักอย่างที่เห็นไปไม่ได้
นายอุทิศจะเอามาขัดเกลาด้วยเหตุผลเป็นอย่างดี
ดีแล้วจึงจะนำเรื่องนั้น ๆ มาสู่ผู้อ่าน บัดนี้ นายอุทิศ
ได้พบเรื่องรักชนิดที่ว่าเข้าแล้วอย่างทุลักทุเล

ผมได้พบกับเรื่องรักของชาวป่า
ชาวไร่เข้าอีกแล้วอย่างบังเอิญ ก็โดยผม
ได้รู้จักเข้ากับเสมียนอำเภอกำมะกา
จังหวัดกาญจนบุรี เข้าอย่างบังเอิญเช่นกัน
และนายจอม เสมียนอำเภอนี้ รู้ข่าว
ว่าผมชอบเรื่องรักที่แปลก ๆ เขาก็เล่าว่า
รู้จักกับชาวไร่คนหนึ่งซึ่งขึ้นอยู่กับอำเภอกำมะกาชื่อ นายแฉั่ว ฟุ่มเกศ เกษตรกร
อยู่ตำบลบ้านกะทุม คนละฟากน้ำของ

อำเภอ นายแฉ้วมีน้องชายชื่อนายกลิ่น ซึ่งไปมีภรรยาอยู่ตำบลดอนแฝด ถัดออกไปจากตำบลท่าหวายเหนียว นายกลิ่น พุ่มเกศ นับเป็นชายที่ทรหดคนหนึ่ง ทำไร่แก่ง หาบปลาแก่ง ตีมสุราแก่งทั้งสุราในกฎหมายและนอกกฎหมาย ทั้งยังเลยไปถึงการพนันทุกชนิดอีก และก็เป็นอีกผู้หนึ่งที่มีนิสัยรักงุ่น ๆ อยู่

นายจอม เสมียนอำเภอท่ามะกา ได้นัดนายแฉ้วแห่งบ้านกะทุ่ม มาพบผมที่ร้านอาหารหน้าอำเภอท่ามะกา เราได้ดื่มและกินอาหารแล้ว พูดคุยกันถึงนายกลิ่นน้องชายของเขา นายแฉ้วผู้นี้เขาจะข้ามลำน้ำกาญจนมาฝั่งถนนรถนี้ได้สองทาง จะข้ามที่ทำหวายเหนียวมาท่ามะกา โดยเรือขนานยนต์หรือเรือจ้างธรรมดาได้ทั้งนั้น และจะข้ามอีกท่าหนึ่งที่ตรงข้ามกับท่าเรือพระแท่นดงรังก็ได้เช่นกัน ชาวบ้านทุก ๆ หมู่ในอำเภอ นั้นจะใช้จักรยานทั้งหญิงทั้งชาย เป็นการย่นระยะทางไปมาหากัน ฉะนั้นเรือจ้างแถวนั้นจึงต่างจากเรือจ้างข้ามฟากอย่างไรแม่น้ำเจ้าพระยาที่กรุงเทพฯ เรือที่นั่นจะเป็นเรือแข็งแรง ไม่มีหลังคา ห้องเรือแบน ๆ เพื่อต้านทานกับการครูดและไถไปตามทรายในท้องน้ำเมื่อถูกที่ตื้นเขิน และเรือมักจะกว้างใหญ่ เพราะนอกจากจะบรรทุกจักรยานและคนแล้ว ยังจะต้องบรรทุกผักทุกชนิดข้ามมาถึงตลาดฝั่งเจริญนี้ด้วย

การไปเที่ยวของผมตามตำบลที่กล่าวนี้ ผมจึงได้พึ่งจักรยาน เช่นเดียวกับพวกเขา ผมรู้จักกับเพื่อนที่ตลาดท่าเรือพระแท่นอยู่หลาย คนจึงยืมจักรยานเขาใช้ได้สะดวกดี ผมนำจักรยานข้ามเรือไปฝั่งตรงข้ามท่าเรือ แล้วขี่จักรยานตัดตรงตำบลแสนตอแล้วลัดทุ่งบ้านไร่แสนตอไปบ้านกะทุ่มอีกต่อหนึ่ง ไปนอนคุยและกินเหล้าที่บ้านนายแฉ้ว

“เฮ้ย! คุณเอ๊ย แต่ก่อนโน้นจะบ้านผมหรือบ้านใครในย่านนี้ล่ะ มันก็ป่าทั้งนั้นแหละ” นายแฉ้วพูดขณะที่ล่อยคออาบน้ำอยู่ในลำน้ำกาญจนที่เย็นเยือก ผมชอบลำน้ำสายนี้เหลือเกิน มันเย็นเยือกสมกับเป็นลำน้ำทรายจริง ๆ ลึกบ้างตื้นบ้างตามธรรมชาติ ลำน้ำทราย อาบไปก็นึกเอาว่ากำลังแช่ตัวเองอยู่ที่หน้าน้ำตกไทรโยค เพราะมันเป็นสายน้ำที่มาจากนั้น

“เมื่อสมัยโน้น ชายน้ำที่เรากำลังอาบน้ำกันอยู่นี้มันก็เป็นชายฝั่งของบ้านเอง ต้นไม้เป็นดงเป็นดงไปเลย ขึ้นฝั่งก็ระวังงูเงี้ยวเขี้ยวขอและเสือกข้างกันไปทีเดียว เมื่อพ่อผมหนุ่ม ๆ หลังบ้านผมนั้นก็อุดมไปด้วยแก้งวาง แต่พอผมเกิด ลัทธิเหล่านี้ก็หลบเข้าป่าลึกหมด เพราะพวกมนุษย์บุกเบิกทำไร่และทุ่งทั่วไปหมด ผมเด็ก ๆ ยังพอหาไข่ไก่ป่าแถวกอไม้ชายน้ำนี้ได้ทุกวัน” นายแผนู่คุยถึงสถานยานั้นให้ฟัง

พอขึ้นจากน้ำแล้วเป็นเวลาแดดร้อนลมตกริม ก็มาคุยกันที่เรือนนายแผนู่ ต่อมเหล้ากันพอสมควร นายแผนู่ของผม แม้ว่าเขาจะพูดสำเนียงเพี้ยน ๆ ตามพื้นบ้าน แต่ก็ช่างพูดช่างคุยพอรู้เรื่อง พวกลูกเล็ก ๆ หมึงชายวิ่งเล่นกันในลานบ้าน ตะโกนพูดกันเสียงเพี้ยน ผมฟังออกบ้างไม่ออกบ้าง

“ผมอยากฟังนิยายของน้องชายคุณจริง ๆ” ผมพูดทำนองปรารภเป็นการเตือน

“อ้อ!” นายแผนู่ร้อง “เรื่องเจ้ากัณฑ์ ไช้! เรื่องมันลับสนครับ ยุ่งพิลึก เตียวนี้ในย่านนี้ ถ้าใครออกชื่อเจ้ากัณฑ์ก็จะพากันร้องว่า เจ้ากัณฑ์ตายไปนานแล้ว”

“อ้าว! ยังไงกันล่ะ?” ผมถาม

“เปล่าครับ! อ้ายกัณฑ์ไม่ได้ตายอย่างเข้าใจกัน มันยังมีชีวิต แต่มันลับสน คราวไหนอ้ายกัณฑ์แอบมาหาผม ใครเห็นเข้าพากันร้องว่าผีอ้ายกัณฑ์มาหลอก”

“เอ๊ะ ก็ลับสนชียังงั้น” ผมว่า

“ครับ! ลับสน” นายแผนู่ตอบแล้วรินเหล้ากิน “เรื่องมันยังงี้ครับ เมียของเจ้ากัณฑ์นะ ชื่อนางกลม ผมเองนี่เป็นพี่ชายเจ้ากัณฑ์ ก็เท่ากับแทนพ่อแม่ เพราะพ่อแม่ตายหมดแล้วผมก็ดูแลน้องชายมา เมื่อตอนเจ้ากัณฑ์ไปรักษาภรรยาบ้านดอนเฝ้า ผมก็คัดค้านและขอร้องมันว่าให้เลิกคิดเสียเถิด มันจะไม่เจริญใจไปวันหน้า เพราะนางกลมนี่มันเป็นหญิงร่างนี้ครับ อยู่คณะ ‘ร่างเริงรมย์’ ร่างหากินตามงานวัดนะแหละ ใครล่ะครับจะอยากให้น้องชายไปได้คนอย่างนั้นมาเป็นลูกเป็นเมียเกรงมีเรื่องครับ คุณก็รู้ที่ครับ หญิงอย่างนี้ก็ย่อมมีชายชอบกันอยู่มาก

ตัวเจ้ากลั่นเองไปรักไปชอบกันเพราะรางวัลตามวัดนี้แหละ” นายแฉ่วพูดแล้วพยักหน้ารินเหล้าดื่มอีก

“แต่นั้นแหละคุณ คนเราลงมันชอบของมัน เราจะเตือนอย่างไรก็ไม่ฟังผล ลงท้ายมันก็แอบพากันหนี เพราะนางกลมมะพ้อมันตายนานแล้ว เหลือแต่แม่ ก็เป็นลาวแท้ๆ นางกลมก็เป็นลูกพ้อเจ๊กแม่ลาว ผิวมันก็ขาวผิตลูกบ้านป่า อ้ายกลั่นก็หลงอย่างหลับตา ช่างมัน!”

นายแฉ่วพูดแล้วสะบัดเสียงคล้ายจะกลับโกรธขึ้นมาอีก ยกแก้วเหล้าดื่มรวดเดียวหมด

“ชั้นแรกๆ ผมก็ตั้งใจทำเฉย ตามใจมัน ครั้นมันพากันหนีหายไปนานๆ ก็เกิดทวงขึ้นมา อะไรไม่อะไรหรอก ถ้านางกลมไม่เลิกรางวัลถือว่าหากินได้เงินมาพอเยียวยากัน แต่มันจะมีเรื่องนะซีถ้าชายใดเกิดล่วงเกินเข้า อ้ายกลั่นนะสิจะไม่ยอม แต่คุณครับ พ้ออีกหน่อยเดียว อ้ายกลั่นก็พานางกลมมาหาผม มาช้อนนอนอยู่นั้นแหละ ขอร้องให้ผมไปพูดจากับแม่ยายมันทำนองขอสงما เพื่อจะได้ทำอะไรทำมาหากินตามสมควร ผมก็ตามใจมัน เรื่องก็เรียบร้อยไป มันก็ไปอยู่กับแม่ยายทำมาหากินดี แต่พ้อไม่นานนัก เจ้านิสัยเก่าๆ ของมันก็ไหล่ออกมา” นายแฉ่วว่า

“นิสัยเก่าอะไรกันล่ะครับ?” ผมถาม

“เจ้ากลั่นมันมีนิสัยหนักไปทางนักเลงครับ ดื่มเหล้าเออย การพนันเออย ลงท้ายเล่นฝิ่นเข้าไป แม่ยายมันก็ชักรังเกียจทีเดียว” นายแฉ่วพูดแล้วสูดปากอย่างสนุก

“เอ๊ะ! ทำไมไปริฝิ่นเข้าได้” ผมว่า

“แรกๆ ก็เตาะแตะเจ้าหมูหรือไบพลูนี้แหละ หนักเข้าก็เลยเข้ากล้องนอนสูบเสี่ยตามธรรมเนียม”

“เดี๋ยวครับคุณแฉ่ว กรุณาสักนิดเถอะ ผมเคยได้ยินแต่ชื่อเจ้าหมู แต่ไบพลูนี้มันเป็นอย่างไร ได้ยินแต่ชื่อไม่รู้จักตัว ขอได้กรุณาให้ความรู้สักหน่อยด้วยเถิด” ผมรีบขัดเรื่องและขอความรู้เรื่องหมูไบพลู

“อ้อ! หมูมันก็ฝิ่น ไบพลูมันก็ฝิ่น มันอย่างเดียวกันแหละครับ

เขาเรียกสองชื่อ คือเขาเอาใบพลูกินกับหมากนี่แหละครับมาหันให้เป็นเส้นยาสูบ หันแล้วตากแดด พอแห้งก็เอาลงกระทะเล็ก ๆ ผัดกับฝิ่น พอฝิ่นจับใบพลูดีแล้วก็เอาใบพลูมาสูบ ตั้งชื่อว่า 'หมู' แล้วการสูบ สูบด้วยบ้องกัญชา เอาเส้นใบพลูยัดลงในพวยบ้องกัญชาจุดไฟสูบ" นายแผ้วอธิบายพร้อมกับทำมือทำไม้ประกอบ

“เอ๊ะ ! ขอโทษเถอะครับ ชาวบ้านตำบลแถวนี้คงสูบบุหรี่กันทั้งนั้น ?”

“เปล่าครับ ! เป็นบางคนที่สูบเป็น แต่สำหรับกัญชาพอจะมีสูบกันบ้าง”

“แล้วไอ้ใบพลูนี้มันมาจากไหนล่ะครับ ?”

“โน่น ๆ มาจากป่าเหนือเราขึ้นไปนี้ เกิดจากชาวป่าเหนือหันสูบครับ พวกนั้นต้องทำงานแข่งเวลา เขาจะม้วนอนสูบฝิ่นอยู่ไม่ได้ ต้องเข้าป่าตัดไม้ไฟให้ทันเวลา จึงคิดการสูบฝิ่นแบบใหม่ขึ้น เรื่องจะสูบกัญชาแทนฝิ่นมันก็ไม่เหมือนฝิ่น ก็เอาฝิ่นมาดัดแปลงสูบพอหายอาการระหว่างที่ทำงาน ต่อเมื่อหมดงานแล้วก็สูบฝิ่นธรรมดาได้ เจ้าใบพลูจึงเกิดขึ้นเป็นฝิ่นอีกแบบหนึ่ง”

“แล้วนายกลับไปรู้วิธีนี้มาได้ยังไง ?”

“อ้อ ! วิธีสูบบใบพลูนะมันรู้กันเต็มไปหมดละครับในเวลานั้นนี้ พวกล่องแพไม้ไฟไม่รวกเป็นผู้นำมาแพร่ พวกล่องแพไม้ไฟไม่รวกไปถึงไหน ที่นั้นก็รู้จักใบพลู พวกล่องแพนี้ะงานเขามันมาก เวลาล่องแพได้ก็เป็นฤดู แคว้นนี้हाลากน้ำแรงครับ การล่องแพจะต้องระวังแพของตัวมิให้แตก ระวังที่สุด เวลาจะจอดแพพักนอนริมฝั่งน้ำก็ต้องทำการอย่างชำนาญ แม้จอดแล้วก็ตาม ต้องคอยระวังกระแสน้ำอยู่ตลอดเวลา ฉะนั้นพวกนี้จึงนิยมสูบบใบพลูมากกว่าจะนอนสูบฝิ่น เพราะการสูบบมันเร็วทันใจเท่า ๆ กับสูบกัญชาละครับ ลงพวกแพนี้ไปจอดพักที่ไหน วิชานี้ก็แพร่ไปละครับ จอดพักที่ใหญ่ ๆ เช่นที่เมืองกาญจน์ ท่าม่วง ท่าเรือนี้ ล่องไปเรื่อย ๆ ผ่านบ้านโป่ง โพธาราม เจ็ดเสมียนราชบุรี ล่องไปจนถึงแม่กลอง เพราะไม้ไฟไม่รวกต้องใช้กันมากที่นั่น เหลือเท่าไร ล่องเข้าคลองลัดที่แม่กลองเข้าไปจนผ่านคลองหมาหอนแล้วมาออกแม่น้ำนครชัยศรี คือปากน้ำท่าจีนมหาชัยนั่นแหละ ถ้าชาย

ไม่หมดก็ล่องต่อเข้าคลองมหาชัย มาออกคลองดาวคะนอง ผ่านมาต่าง ๆ ที่ และเมื่อผ่านที่ใด เจ้าตำราใบพลูก็รู้จักไปทั่วกัน”

“อ้อ!” ผมร้อง “ผมเพิ่งจะรู้จักใบพลูหรือหมูคราวนี้เอง” ผมพูดแล้วดีมเหสี “นายกัลลันคว่าเจ้าใบพลูมาจากนี่เอง”

“ไอ้ใบพลูหรือหมูนี้ะมันยังไม่ร้ายเท่าไรหรอก แต่ที่นี้เจ้ากัลลันของผมมันดันสูบฝิ่นเอาที่เดียวเลย มันก็รอกันเท่านั้นเอง ฐานะก็แย่ง เงินเข้ากล้องหมด แม่ยายต่ำเป็นโซลกแบ่งทุกเช้าทุกเย็น ดูหมิ่นเกลียดชัง อยู่ไป ๆ เจ้ากัลลันก็ลืมหืม ฝิ่นไม่มีสูบ อากาทรหนักลง ๆ ถึงกับใคร ๆ ก็ว่าตายแน่ทั้งนั้น แต่ลงท้ายมันกลับฟื้นขึ้นมา เมียก็พยายามไป แต่เจ้ากัลลันลำบากใจก็ให้เมียมันประคองร่างมันมาอยู่กับผมที่บ้านนี้แหละ ผมก็รักษาพยาบาลกันไป จนเจ้ากัลลันค่อยยังชั่ว มันก็บอกให้เมียมันไปอยู่กับแม่ ส่วนตัวมันจะบุกขึ้นเหนือไปทำงานเหมืองที่เหมืองบิล็อก จะหาเงินสักพัก แล้วเขาก็ลาผมไปทางเหนือ นางกลมก็กลับบ้านแม่เขา แต่พอไม่กี่เดือนมีคนส่งข่าวว่าเจ้ากัลลันตายในป่าลึก ไข้ป่ากินตายเลย เขาฝังกันในป่านั้นเอง ลูกเมียร้องไห้กันระงม แต่แม่ยายรู้สึกจะยินดี ลูกสาวจะได้หาตัวใหม่”

“เอ๊ะ! ตายจริงหรือเปล่า?” ผมถาม

“เปล่า!” นายแฉ้วตอบหนักแน่น “เป็นข่าวลือ นานไปพอชาวเสียบเจ้ากัลลันก็แอบมาหาผมตอนกลางคืน มันไม่ยอมให้ใครเห็นตัว มันกลัวแม่ยายกับเมียมันรู้ว่ามันไม่ได้ตายไปจริง ๆ”

“เขามาอยู่กับคุณซี?”

“ไม่หรอกครับ เขาไปแอบซุ่มตัวอยู่กับเพื่อนทางป่าสักพระแท่นโน้น พอผลอกคนก็แอบมาหาผมบ่อย ๆ เจ้ากัลลันบอกกับผมว่า ที่มันหลบตัวไปป่าเหนือนั่นนะ มันมีเรื่องที่บ้านเมียมันที่ดอนเฝ้า บ้านมันนั่นไม่รู้ว่าใครเป็นผีกระสือ แต่มีแน่ ๆ มันไม่รู้ว่าใครเป็นกันแน่ จะเป็นเมียมันเองหรือยายแม่ยายก็ไม่แน่”

“อ้าว!” ผมร้อง “มันเป็นยังไงกันผีกระสือ?”

“ผมก็ไม่เคยเห็นหรอกครับ เจ้ากัลลันมาเล่าให้ฟัง มันว่าเมื่อตอนมันฟื้นจากสลบ แต่ยังคงไม่สบายอยู่ จึงขออนอนใต้ถุนคนเดียว ให้

เมียมันกับแมยายนอนบนเรือน มันอ้างว่าการเจ็บใช้ที่ยังไม่แข็งแรง ความนอนคนเดียวไปก่อนจนกว่าจะแข็งแรง มันก็เอาแต่ที่นอนลงมาเท่านั้น เมืองนี้ไม่มียุงนอนสบาย ผ้าห่มผืนเดียวก็พอแล้ว อ้ายกลั่นมันเล่าว่า มันนอนที่แคร่ใต้ถุนคืนนั้นยังไม่หลับ มันเห็นอะไรผิดปกติก็นั่งมองดู เหมือนใครบนเรือนจะสูบบุหรี่แล้วดับก้นบุหรี่เป็นประกายไฟร่วงลงทางร่อง เจ้ากลั่นก็คงมองดูอยู่ สงสัยว่าทำไมไฟบุหรี่จึงไม่ดับ เจ้าประกายไฟที่ร่วงลงมาคงกองแดงอยู่อย่างนั้น และในครุนั้นเจ้าแสงไฟขี้นุหรี่นั้นก็ค่อยเปลี่ยนจากสีแดงเรื่อย ๆ เป็นสีเขียว ๆ ชื่น แล้วก่อตัวเป็นก้อนกลม ๆ เป็นดวงไฟ ทั้งทำการลอยตัวพื้นดินขึ้น เจ้ากลั่นถึงกับนอนตัวแข็ง ดวงไฟนั้นค่อย ๆ ลอยสูงขึ้นจากพื้นดินในราวสองท่อนี่ ลอยวนอยู่ใต้ถุน”

“เฮ้ มาใกล้หน่อยกลั่นหรือเปล่า?”

“ฮะ! มาซิ มันลอยเข้ามาทีเดียว”

“นายกลั่นนอนเฉยหรือ?”

“เฉยได้ระอ่ะ อ้ายกลั่นมันเกิดกลัวก็ขยับตัวจะหนี เจ้าดวงไฟนั้นก็หยุดเฉยคล้ายจะรู้ว่าเจ้ากลั่นตื่นแล้วไม่ได้หลับ เจ้ากลั่นเล่าว่าที่ดวงไฟนั้นมีอะไรดำ ๆ คล้ายผ้าขี้ริ้วเปียกน้ำห้อยร่องแร่งมาด้วย ผมก็สงสัยว่าตามที่เคยได้ยินใคร ๆ เล่าให้ฟังว่าผีกระสือลอยไปไหนจะมีไส้ห้อยตามไปด้วย และที่ไส้ห้อยนั้นจะมีแสงไฟคล้ายกับว่าจะหยุดเรียไปที่เดียว เป็นสายเรียราดไป แต่ที่เจ้ากลั่นมันว่าไอ้ที่ห้อยมานั้นไม่มีแสงเลย มันดำ ๆ ลักษณะเป็นผ้าเปียกน้ำห้อยมา มันบอกว่ามันจะดูให้ถนัดว่าอะไรกันแน่ แต่ก็ดูไม่ถนัด เพราะแสงจากดวงกลมนั้นมันเข้าตา ความที่เจ้ากลั่นกลัว มันก็ร้องดำไปหยาบ ๆ คาย ๆ แล้วง้างมือง้างแขนवादไปวาดมา เจ้าดวงไฟก็กลัวจะถูกเลยลอยหนี เจ้ากลั่นก็เลยตะลุมตามไปหลายวิดแต่ไม่ถูก เพราะลอยหนีไปทัน มันลอยไปทางบ้านอื่นแล้วเลยเข้กรกเข้าพงหายไป”

“นายกลั่นเห็นจะรีบหนีขึ้นเรือนดี?”

“ขึ้นอะไรละ ก็อ้ายกลั่นมันเห็นว่ากระสือลงมาจากเรือนมันแท้ ๆ มันจะขึ้นไปทำไมละ ก็เลยหนีไปเคาะกระต๊อบเพื่อน ๆ กัน เล่าให้ฟัง

แล้วนอนด้วย” นายแผนผู้เล่าตีมเหล็กขัดจั่งหะ

“ไอ้โฮ! แย่เลย!” ผมว่า

“แย้ซีครับ” นายแผนหัวเราะ “เข้าขึ้นมาแม่ยกดาเจ้ากลั่นว่ามี
เรือนไม่นอน ไปนอนใต้ถุนให้คนนิหน้า มีหน้าข้ายังไปอาศัยนอนที่
กระต๊อบคนอื่น นี่ละครับเหตุที่อ้ายกลั่นต้องหนีมาหาผมอีก แล้วยังไม่
เลยหนีเข้าป่าทางเหนือไปอีก จนลือกันว่ามันไปเจ็บตาย”

“เอ! ไอ้ผีกระสือนี้ผมไม่เคยเห็นเลย” ผมว่า

“ผมเคยเห็น แต่มันก็โกลมาก บางคนเขาบอกว่าผมคงเห็น
นอนกระสือ แต่เขาว่าถ้าเป็นนอนกระสือจะลอยสูงกว่าพื้นดินได้อย่าง
มากฝ่ามือเดียว ไม่สูงกว่านั้น ถ้าเป็นกระสือแท้ๆ จะลอยได้สูงมากเท่า
ตัวคน และเขว่ากันว่าถ้าใครเป็นกระสือ แก่จนจะตายก็ตายไม่ลง ถ้า
ไม่มีใครในบ้านยอมรับว่าจะรับช่วงเป็นกระสือต่อไปแทนตัวก็ตายไม่ลง
ควรรูตรงไปเถิด นี่แหละครับ อ้ายกลั่นต้องหนีไปเพราะว่าถ้าแม่ยาย
เป็นกระสือก็ต้องถ่ายให้เมียมัน ว่าถ้าเมียมันเป็นกระสือ ก็จะเป็นไป
อีกนานเพราะยังสาว มันเลยต้องหนี”

“เวรกรรม ผัวเมียเลยต้องแยกกัน” ผมว่า

“ครับ เวรกรรมจริงๆ ที่นี้หลังจากมีข่าวว่าอ้ายกลั่นของเราตาย
ไปแล้ว นางกลมเป็นหม้ายผัว พอสักหน่อยเดี๋ยวก็มีชายแปลกถิ่นเกิด
มารักนางกลมเพราะได้ร้างด้วยกัน แม่ยายเจ้ากลั่นดีใจก็ยกให้ เลยได้
อยู่กินกัน”

“อ้าว! แม่กลมเลยมีผัวใหม่” ผมว่า

“ครับ! แต่ก็ไม่ทันก็เดือนหรือหกครับ ไอ้ผัวใหม่ก็หนีไปอีก” นาย
แผนพูดแล้วพยักหน้าประกอบ

“เอ๊ะ! ถ้าจะเจอเอากระสือเข้าซี?” ผมถาม

“ถ้าจะยังงั้นกระมัง นางกลมก็เป็นหม้ายผัวร้างอีก”

“นายกลั่นเคยมาหาคุณบ่อยๆ รู้เรื่องนี้หรือเปล่า?”

“รู้ซีครับ มันมาบ้านผมแล้วก็เลยไปบ้านมันอีก มีคนเห็นเข้า
ร้องกันว่าผีอ้ายกลั่นหลอก”

“อุบ๊ะ วุ่น!” ผมว่า “ไปทำไมกัน เขามีผัวใหม่ไปแล้ว”

“ถึงว่าสิครับ ผมไม่อยากพูดเลย” นายแฉ้วพูดแล้วถอนใจ

“นายกัณฑ์ย้อนไปเยี่ยมหรือว่าอย่างไร”

“มันไม่ได้ย้อนไปเยี่ยมนะซี ย้อนไปเป็นผ้าอีก” นายแฉ้วกระแทก
กันแก้วเหล้าแล้วถุยน้ำลาย

“แล้วกัน! ย้อนไปเป็นผ้าเมียบ้างอีก”

“เลวทราม! เลวทราม!” นายแฉ้วคำราม “ทำเสียเชิงชาย ไม่
รักศักดิ์ศรี”

“พิลึก! ผ้าเมียบ้างนี้” ผมตรงออกมา “ก็แมกลมเองก็เชื่อว่าผ้า
ตายจึงยอมมีผ้าใหม่ แล้วเหตุใดจึงยอมพบกับนายกัณฑ์อีก ไม่กลัวผี
หรือยังงั้น”

“คนแถวนั้นเห็นมันอยู่ด้วยกันกลางคืน ก็ร้องว่าอีกลมมีผ้าผี
นั่งเม้ายกก็เที่ยวพูดหัว ๆ ไปด้วยลูกสาวมีผ้าผี แล้วตัวเม้ายกก็ไปอาศัย
คนอื่นอยู่” นายแฉ้วว่า

“นายกัณฑ์แอบมาหาคุณบ้างหรือเปล่า?” ผมถาม

“ไม่เลยครับ! หายหน้าไป ผมก็ไม่ไปหา มันทำเสียวงศ์เสีย
แล้ว ตัดขาดไปเลย แต่อีกไม่กี่มากน้อยครับก็ได้ข่าวว่าย้ายถิ่นหายไป
นางกลมอยู่บ้านคนเดียว ผมก็เฉย ไม่ไปตามไถ่อะไรทั้งนั้น จนวัน
หนึ่งนางกลมผ่านมาทางนี้ ผมก็ถามไปตามฐานะพี่เขย มันตอบว่าหายไป
นานแล้ว มันพูดแล้วก็ไป จนเดี๋ยวนี้ก็เลยไม่รู้เรื่องย้ายถิ่น ดูมันลึกลับ
ลับสนจริง ๆ”

“หรือจะตายจริง ๆ อย่างเขาลือกัน?” ผมออกความเห็น

“ก็พูดไม่ถูก” นายแฉ้วว่า “เมื่อเร็ว ๆ นี้ก็มีคนที่ทำเหมืองปิ๊ตอก
พบกับผม เขาว่าย้ายถิ่นตายจริง ๆ เป็นไข้ตายในป่า เขากับเพื่อนช่วย
กันฝังกับมือเขาเองทีเดียว แต่มันจะเป็นไปได้ยังไง อ้ายกัณฑ์พบกับผม
บ่อย ๆ และยังกลับไปเป็นผ้าอีกลมอีก เลยพูดไม่ถูก”

นายแฉ้วพูดแล้ววางหน้าอย่างสนเท่ห์ ผมก็เกิดสนเท่ห์ พอรุ่ง
ขึ้นผมก็เลยลา นายแฉ้วกลับกรุงเทพฯ เกรงว่านายกัณฑ์จะเกิดมาหา
นายแฉ้วเข้า ถ้ามาอย่างคนจริง ๆ ก็ไม่เป็นไร ถ้ามาอย่างที่เขาลือกัน
ผมก็จะแหย่ไปเลย

ท่ามากี่ท่าไป

ทำมากก็ทำไป

เรื่องนี้เป็นอีกตอนของหนึ่งของนายสมัย ผู้ร่วมสมาคมที่กุฎิคุณนพวัดระฆัง นายสมัยได้เกิดรักผู้หญิงคนหนึ่งที่เป็นนักเรียนในโรงเรียนภาษาอังกฤษของนายสมัยและครูพยุง แต่ทางบ้านของหญิงคนรักผู้มีฐานะดีได้เกิดความยุ่งยาก นำหัวหน้าवाद คล้ายจะมีญาติพี่ปีศาจเกิดสิงขึ้นในบ้าน จึงทำให้นายสมัยของเราต้องเข้าไปพัวพันอยู่ด้วย

อีกแล้วซิคุณที่รัก ญาติปีศาจมายุ่งกับผมอีก เกิดรักผู้หญิงขึ้นสักคนก็มีเรื่องยุ่งๆ เกิดขึ้นทางบ้านของเธอ เธอก็เดือดร้อนนัก ถ้าผมจะไม่เดือดร้อนไปกับเธอบ้างจะเรียกว่าผมเป็นคู่รักของเธอได้อย่างไร

“จริงนะสมัย ฉันทก็เกิดเป็นคนใน

ยุคใหม่ี่เอง ไปๆ มาๆ จะต้องเชื่อว่าโลกนี้มีผี เหตุการณ์ที่บ้านมัน
ยุ่งยากและมีท่าทางว่าจะเกิดภูตผีปิศาจขึ้น แต่ก่อนมาเมื่อครียังเด็ก ๆ
ไม่เคยมีอะไรๆ แปลกอย่างเวลานี้ มันทำให้ครีหวาดๆ ไปว่ามันจะ
เป็นภูตผีปิศาจจริง ๆ” ประกาศรีพูดกับผม

“มีอย่างไรบ้างที่ครีคิดว่าเรื่องทั้งหมดจะเกี่ยวกับผีกับนาง” ผมถาม
เธอเอนหลังฟังพนักเก้าอี้แล้วถอนใจยาวก่อนจะพูด

“โฮ้ย! มีมากอย่าง” เธอพูดพลางผ่นลมหายใจ “บ้านครีนะมี
พื้นที่กว้างขวาง มีต้นไม้ใหญ่ชนิดตกผลมากต้นแทบจะเป็นสวนหรือ
ป่าไม้อดมๆ เสียวนะ แต่ว่าก่อนเก่าเคยเป็นที่รื่นรมย์และร่มเย็น เดี่ยวนี้
มันน่ากลัว เจ้าหมูไม้ใหญ่ๆ นั้นคล้ายจะเป็นที่สิงสู่ของภูตผีปิศาจไปเสีย
แล้ว”

“มันเป็นไงล่ะ?”

“พ่อของครีมีจดหมายมาบอกว่า เจ้าตงไม้เหล่านั้นเวลากลางคืน
จะยวบยวบและเกรียวกราวโครมครามเหมือนมีพายุใหญ่แทบจะหักลง
ทั้งๆ ที่อื่นไม่มีลมเลย เสียงอะไรต่ออะไรหล่นร่วงตู่ตู่ไปทั่วลานบ้าน
พอนานวันเข้าคนงานที่เคยอยู่ในบ้านมากคนด้วยกันเกิดกลัวภูตผีปิศาจ
เหล่าลูกเล็กเด็กแดงก็ซึกจะไม่สบาย เลยขอย้ายออกจากบ้านไปหมด ขอ
ไปอยู่ที่อื่น จะมาทำงานเฉพาะกลางวันเท่านั้น ในบ้านเราจึงเหลือคน
เฉพาะที่อยู่บนเรือนเพียงเจ็ดแปดคนเท่านั้น”

“เอ๊ะ! มันเลยกลายเป็นกลียุค”

“นั่นนะซี กลางคืนคล้ายจะมีภูตผีเดินเต็มบ้าน ทุกคนหวาดกลัว
นอนไม่หลับ ครีรู้เรื่องแล้วจึงกลับไปบ้านและนอนค้างสองสามคืนเพื่อ
ดูเหตุการณ์ให้แน่กับตาตนเอง ก็พบว่าที่บ้านเดี่ยวนั้นน่ากลัวจริงๆ มัน
เสียงเหว เมื่อตกเวลาชิงพลบ พอค่ำมากเข้าแผ่นดินกระเทือนเหมือนมี
คนมากคนเดินบั้งเต็นบั้งกึกก้อง หมูหมาเท่าและหอนกันเกรียว กิ่ง
ไม้ยวบยวบกร้วมกร้ามเหมือนจะหักโค่น คนบนบ้านทั้งหมดขวัญเสีย
ไม่มีใครกล้าลงไปดู พอเช้าขึ้นก้อนดินและอิฐกลาดเกลื่อนไปทั่วแผ่นดิน
นี่แหละ! ที่ครีได้ไปเห็นมากับตาตนเอง และเมื่อก็รู้กันอยู่แก่ใจว่าคน
ทั้งหมดไม่ได้ไปทำให้เกิด แล้วใครกันเป็นผู้ทำ”

“เฮ! แปลกอยู่” ผมพูดเหมือนคราง

“ทั้งพ่อและแม่ อีกพวกญาติที่อยู่ด้วยกัน สงสัยว่าญาติอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งทำการค้าอย่างเดียวกับเรา จะหาหมอมือมาทำพิธีแก่ล้างเราให้มีอันเป็นอย่างนั้น” ประภาศรีพูดแล้วมองตาผมนิ่งอยู่เพื่อฟังความเห็นของผมว่าจะเป็นแง่ใด ผมทอนใจใหญ่อย่างยุ่งยากใจ ยังตัดสินใจไม่ถูกว่า เหตุการณ์นั้นมันมาจากอะไร

“ญาติอีกกลุ่มที่เราสงสัยนั้นเขาอยู่ที่ไหน?” ผมถาม

“อ้อ! เขาอยู่บ้านใกล้ๆ เราชั้นแหละ กลุ่มเขาไม่ลงรอยกับกลุ่มเรามาจนแล้ว สาเหตุจากการค้าขัดกัน เดียวนี้ถ้าเขาเห็นหน้าพวกเรา เขาจะพากันยิ้มเยาะขุบขิบและหัวเราะกัน เราก็กักใจว่าเขาเยาะเย้ยและสมน้ำหน้าเรา” สีหน้าของเธอชัดเจนว่าใจเธออย่างทีพูด

“มันน่าคิดเหมือนกัน” ผมว่า “สมัยจะหารีอกับคุณนพดูก่อนว่า ความตื้นลึกของเรื่องชนิดนี้มันจะแค่ไหน”

“ดีทีเดียว ให้คุณนพท่านวิเคราะห์หดู เพราะเราทั้งหมดก็เพียงสงสัย ไอ้ความวิบัตินะมันวิบัติละ แต่มันจะมาจกอะไร” ประภาศรีเห็นด้วย

โรงเรียนเลิกแล้ว ผมกลับมาวัดก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้คุณนพฟังอย่างถี่ถ้วน และที่ประชุมของเรา มีคุณนพ ครูพยุ่ง นายมัน ก็เห็นว่าผมควรจะไปค้างคืนที่บ้านประภาศรีสักคืนสองคืน ไปดูด้วยตาตนเองอย่างแจ่มแจ้ง แล้วกลับมาประชุมกันอีกที ถ้ามันเป็นไปด้วยอำนาจมีจริง ๆ พวกเราก็อาจจะเล่นงานกับเขาได้

พอถึงวันเสาร์ ผมก็บุกไปนครนายกกับประภาศรี บ้านเธออยู่ท่ามกลางไปหน่อยหนึ่ง ผมเข้ากราบเคารพบิดามารดาเธอและอธิบายความประสงค์ที่จะเข้าไปสังเกตการณ์ความวิบัติต่างๆ ที่มีขึ้นในบ้านนั้นก็เป็นที่เข้าใจกัน ถ้าเป็นด้วยอำนาจภูติผีปิศาจตามที่สงสัยว่าจะมีผู้มากลั่นเกล้งให้เกิด ทางผมก็จะขอเข้าแก้ไขแก้ล่ำไปตามกาล

ผมได้ลงเดินสำรวจในบริเวณบ้านที่กว้างใหญ่ โดยมีญาติประภาศรีนำเดินดูจนทั่วบ้าน เริ่มตั้งแต่ตั้งแต่รั้วบ้านด้านหน้าตั้งแต่ซิดถนนรถเดิน ด้านซ้ายมือติดรั้วกันเขตบ้าน มีโรงใหญ่เป็นฉางเก็บ

ข้าวเปลือก และมีห้องแถวอีกมากห้องเป็นที่พักของคนงาน แต่เวลานั้นก็ปิดเงียบทุกห้อง เพราะคนงานกลัวผีหนีไปอยู่ที่อื่นหมด จึงทำให้เงียบน่ากลัว มีถนนที่เป็นทางรถยนต์สำหรับบรรทุกข้าวเปลือกส่งขายตามโรงสีทั่วไป ด้านหนึ่งตรงไปออกประตูใหญ่ที่ติดถนนหลวง และอีกด้านหนึ่งก็สร้างยื่นถอยหลังไปลงหลังบ้านที่เป็นชายน้ำ สำหรับให้คนงานอาบน้ำขึ้นจากเรือมาส่งเข้ายุ่งฉาง ที่ประตูด้านชายคลองนั้นมีคนชราผิวเมียวเฝ้าประตูอยู่โดยมีบ้านหลังเล็กๆ ให้อาศัย ครั้นแล้วผมก็เลี้ยวเข้าด้านหมู่ไม้ใหญ่ที่ครึ้มเหมือนป่า มีมะม่วง กระท้อน ลำไย มะไฟ ชมพู่ กลางวันเป็นที่ร่มเย็นน่าสบาย ถ้ากลางคืนก็น่ากลัวแน่ๆ ต้องมีดครีมนำไปทั่วบริเวณนั้น ข้างล่างไม่มีคนอยู่เลย มีแต่ทางหลังบ้านก็เป็นคนชราสองคนเท่านั้น คนบนบ้านเจ็ดแปดคนค่าแล้วก็ไม่มีใครลงดินเลย ต่างกลัวความวิบัติทุกคน เรื่องของขโมยนั้นพอฟังสนั่นในบ้านได้ มีมากตัวอยู่ใหญ่ๆ ทั้งนั้น

ผมขอเลือกที่นอนทางเฉลียงบ้าน เป็นที่โล่งพอจะได้ดูการเคลื่อนไหวต่างๆ ได้ถนัด ผมจะนำเหตุการณ์ที่เห็นไปรายงานคุณเนพให้ถี่ถ้วน

นับแต่เวลาพระอาทิตย์ตกดินแล้ว ข้างล่างก็เงียบเสียงคน มีแต่เสียงสุนัขวิ่งเล่นหยอกล้อกันอยู่ ในคืนนั้นผมสะดุ้งใจอยู่หลายตอน ตอนแรกมีเสียงอะไรร้องวิเวกเย็นโหยหวนในหมู่ไม้มืด จะเป็นเสียงสัตว์อะไรยังไม่แน่ แต่ผมคิดว่าอาจจะเสียงสัตว์ประเภทอื่นเห็นหรือชะมัด เพราะพวกนี้ชอบอาศัยคืบไ้ม้อยู่ในเวลาค่ำมืด เพราะในบ้านนี้หลายแห่งที่ห่างออกไปยังเป็นป่าดงไม่รกอยู่ เป็นธรรมชาติของชนบทที่ยังไม่เรียบและเตียนไปอย่างกรุงเทพฯ ได้ มีบ้านคนบ้างมีป่าไม้บ้างสลับกันอยู่

เสียงต่างๆ ย่อมมาจากเสียงสัตว์ นกกลางคืนก็หลายชนิด นกแสกร้องกรีดหัวใจผ่านไปบ้าง นกก็ร้องอยู่บนไม้สูงสะท้อนใจ แต่อีกตอนหนึ่งของคืนนั้น ผมก็ได้พบความวิบัติของอากาศ คือคล้ายๆ จะเป็นพายุปั่นป่วน กิ่งไม้ในบ้านที่เป็นป่านั้นแกเรียวกราวซ่าซ่าเหมือนจะหักจะโค่น พร้อมกับเสียงดินทรายก้อนเล็กใหญ่ร่วงกราวไปทั่วบ้าน

สุนัขก็เห่ากันแฉ่อย่างตลกอกตลกใจแล้วก็เลยหอนเลยเห่าอย่างน่าขนลุก
ขนพอง บิดาประภาศรีท้วงผมว่าจะตลกใจกลัวจึงเดินออกมาพบกับผม
ความวิบัติได้เป็นไปอีกหน่อยแล้วก็หยุดเสียไป ผมจึงได้หลับไปได้

แต่พอรุ่งเช้าก็มีเรื่องแปลกเกิดขึ้น คือมีตำรวจมาเชิญเจ้าบ้านไป
ที่สถานีตำรวจ โดยมีเจ้าทุกข์หลายคนว่าเป็นคนเดินถนนเมื่อคืนนี้ ถูก
ก๊อนดินแข็ง ๆ และก๊อนอิฐขว้างออกไปจากบ้านเรา ถูกหัวเขาแตกและ
ปูดโปนไปสองคน และก๊อนอิฐก๊อนดินก็ร่วงหล่นอยู่ที่ถนนนั้นมากมาย
อยู่ ซึ่งนับเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในคืนที่ผมไปนอนค้าง
นั่นเอง พ่อแม่ประภาศรีตกใจมาก ต่างพากันไปสถานีตำรวจ ผมก็ไป
กับเขาเพื่อให้การเป็นพยานตามที่รู้เห็น

เป็นการสอบสวนที่ยุ่งยากแก่ทางการตำรวจนัก จะว่าเหตุเกิด
เพราะพายุ แต่พายุก็ไม่มี แม้จะมีจริง พายุอะไรจะพัดเอาดินทราย
และก๊อนอิฐไปทำกับคนเดินถนนได้ พยานทั้งหมดก็เป็นคนบ้าน
เดียวกันทั้งนั้น ยากจะฟังเป็นหลักฐานแน่นอน ตำรวจต้องมาตรวจที่
บ้านและก็พบอิฐและก๊อนดินแข็ง ๆ ร่วงเกลื่อนลานบ้าน ทั้งกิ่งไม้ใบไม้
เหล่านั้นก็แสดงว่าเป็นอาการของพายุจริงๆ สอบสวนคนในบ้านทั้งหมด
ก็เป็นเสียงเดียวกันว่าทุกคนอยู่บนบ้าน ไม่มีใครลงไปข้างล่างเลย ตา
แก่ยายแก่ท้ายบ้านก็ว่ากลัวพายุ ปิดประตูอยู่ในห้องไม่กล้าออก

ใครเล่าครับจะพูดกับตำรวจว่า ความวิบัตินั้นเกิดจากการกระทำ
ของปีศาจ จึงอีกอีกไปตาม ๆ กัน ตำรวจเองก็ประหลาดใจ พยานสิ่ง
ของมันบอกว่ามีพายุ แต่พายุใกล้เคียงก็ไม่มีจะเอามาช่วยเป็นพยานได้
เจ้าบ้านเลยต้องเสียเงินค่ารักษาพยาบาลและค่าทำขวัญแก่เจ้าทุกข์ไป
เหตุนี้ก็เป็นที่อื้อฉาวในย่านใกล้เคียงนั้นทั้งหมด มีผู้คนมาดูก๊อนอิฐ
ก๊อนดินกันหลายกลุ่มและพูดจากันไปต่าง ๆ และก็ไม่ต้องสงสัยว่าญาติ
ประภาศรีกลุ่มหนึ่งจะไม่หัวเราะกันกักไป ถ้าทางเขาเป็นผู้ทำให้เป็นขึ้น

ทางตำรวจเคยจำได้ว่า ไม่กี่คืนมาบ้านนี้ถูกกล่าวหาจากชาวเรือ
ที่จอดอยู่ชายฝั่ง ว่ามีก๊อนอิฐก๊อนดินขว้างไปจากในบ้านมากมาย แต่
บังเอิญไม่มีใครเป็นอันตราย บิดาประภาศรีปวดเศียรเวียนเกล้า รับประทาน
กับตำรวจว่าจะระวังที่สุดไม่ให้มีเหตุอย่างนี้เกิดขึ้นอีก แต่ก็แจ้งกับ

ตำรวจที่บ้านมันเหมือนเป็นอย่างนี้มาหลายคืนแล้ว ไม่รู้ว่ามันเกิดจากอะไร จึงขอร้องตำรวจให้มาชุ่มดูเหตุการณ์สักสองสามคน โดยเจ้าบ้านจะมีเงินสมนาคุณบ้าง ผมสังเกตการณ์ยืนโรงอยู่ก็มีผมเป็นขาประจำอีกคน ประภาศรีกับผมแทบไม่มีเวลาจะได้พูดได้คุยกันเลย วุ่นอยู่แต่เหตุวิบัติตลอดเวลา

เจ้าบ้านได้จัดให้ตำรวจอยู่ที่ลานบ้าน เพื่อจะได้เคลื่อนไหวได้ทัน การณ์ถ้าจะมีอะไรเกิดขึ้น ผมเองนอนที่เก่าและมีไฟฉายอย่างแรงไว้ด้วย ในคืนนั้นประมาณสักสามทุ่มก็มีเหตุวิบัติขึ้นอย่างผิดหูผิดตา คือต้นไม้ใหญ่เหล่านั้นก็เกิดยวบยาบไหวตัวคล้ายมีพายุ และค่อยๆ แรงเข้าๆ อึ้งคะเนิง ตำรวจออกวิ่งว่อนฉายไฟฉายไปตามดงไม้ นั้น ผมเองก็วิ่งซิดชอบลูกกรงเฉลี่ย ช่วยฉายไฟไปทั่วๆ และเจ้าบ้านก็ลลาดเฉลี่ยว แอบติดไฟสปอตไว้หลายดวง เปิดสว่างจ้า แต่ก็ไม่มีใครจะเห็นที่มาของเหตุ นั้น เห็นแต่ความปวนป่น ก้อนดินก้อนอิฐก็ปลิวว่อนร่วงทั่วลานบ้าน ตำรวจถึงแกวิ่งหลบกันวุ่นวาย และบัดนั้นเองก็มีเสียงคนร้องอยู่ที่ถนนหน้าบ้านว่าถูกปาด้วยอิฐ ตำรวจได้วิ่งไปเปิดประตูบ้านออกไป พบก้อนดินก้อนอิฐถนถน มีรถสามล้อสองคันร้องว่าถูกขว้าง แต่ไม่เจ็บปวดอะไรมากนัก ความมอลเวงนี้ตำรวจเห็นอยู่กับตาและประสบด้วยร่างกาย ลานบ้านกว้างใหญ่และโล่งโถง ถ้าคนในบ้านจะทำขึ้นก็ต้องเห็น เพราะไฟสว่างทั้งบ้าน ตำรวจจึงพูดไกลเกลียดกับพวกสามล้อให้สงบลง สามล้อก็เชื่อฟัง เพราะเห็นอยู่ชัดๆ ว่าตำรวจก็อยู่ในบ้านแท้ๆ คนในบ้านจะทำการขว้างปาได้อย่างไรกัน

เมื่อตำรวจกลับเข้ามาในลานบ้านแล้วก็มองเห็นพุ่มไม้ใหญ่ที่นั่นลุยวบยาบ ดูด้วยตาเหมือนมียักษ์ตัวสูงใหญ่ยืนเอามือลูบและปาดยอดไม้เล่น ตำรวจซักจะวุ่นวายเรียกพวกกันเข้ารวมกลุ่ม ดูๆ ว่าตำรวจซักจะรู้ว่าความวิบัตินั้นมันเกิดจากอำนาจอะไร เขาเห็นชัดแก่ตาของเขาเอง บิดาประภาศรีหยิบปืนลูกซองจะกระหน่ำไปที่ดงไม้ นั้น แต่ตำรวจขอร้องไว้

ตอนเด็กของคืนนั้นเหตุการณ์ได้เงียบลงเอง ทั้งคนบนบ้านและตำรวจก็ได้หลับนอนตลอดรุ่งเช้า ตำรวจกลับไปรายงานทางที่ทำการ

ส่วนทางผมท้วงทางโรงเรียนต้องกลับกรุงเทพฯ ประภาศรียี่ห้วงการ
เรียนจึงจะกลับพร้อมผม ขอให้ทางบ้านคุ้มกันเหตุวิบัติไปก่อน ผม
ขอรับรองว่าขอรถจี๊ปเล็กผมสักคัน จะรีบไปรับผู้ที่จะมาแก้ลำกับเขาบ้าง
เหตุการณ์ที่เห็นนั้นใช่แน่ๆ ว่าเป็นการกระทำของปิศาจ และก็มีผู้แกล้ง
เราอย่างเห็นชัด ผมก็ได้รถจี๊ปดังขอ ผมขับมากรุงเทพฯ ไปส่งประภาศรี
ที่บ้านพักของญาติแล้วจึงรีบกลับเข้าวัดระฆัง รายงานเหตุการณ์กับคุณนพ
อย่างถี่ถ้วนตามที่เห็น อีกทั้งให้เหตุให้ผลต่างๆ เพิ่มเติม คุณนพนิ่งฟัง
อย่างสุขุม ถามบ้างอะไรบ้างอย่างเพียงพอ แล้วจึงสั่งให้ผมเตรียมตัวถึ
จดหมายไปหาเพื่อนเกลอ คือ นายชิต นายชวน ที่ศรีราชาในวันรุ่งขึ้น

นายชิต นายชวน เป็นเพื่อนรักสนิทของคุณนพจริงๆ พออ่าน
จดหมายแล้ว สองพี่น้องก็จัดแจงข้าวของในพิธีเกี่ยวกับภูตผีปิศาจลง
กระเป๋อย่างพร้อมมูล หោះลิ่วมากับผมถึงกรุงเทพฯ ผมตรงไปส่งข่าว
ประภาศรียี่ก่อน ให้เตรียมตัวไปนครนายกเมื่อมารับ แล้วจึงพาพี่น้อง
สองเสื่อมาพบกับคุณนพเพื่อหารือในพิธีการกัน ส่วนผมไปตรวจงานที่
โรงเรียน มอบหมายการงานกับผู้ช่วย และบอกครูพยุ่งว่า ผมจะต้องยุ่ง
กับเขาหลายวันหน่อย

รุ่งเช้าจัดแจงออกเดินทาง คุณนพต้องตามไปดูพิธีด้วย ผมขับ
จี๊ปมารับประภาศรี แล้วตัวออกทางใหม่ เป็นการถือเคล็ดไม่เดินทางที่เคย
คุณนพสั่งเดินทางลัดเข้าริมคลองรังสิตไปเลี้ยวเข้าทางนครนายก
ด้านโน้น

ในคืนแรกเราตั้งท่าสังเกตการณ์กันก่อน เจ้าบ้านจัดที่นอนให้พวก
เราที่เสลียงที่ผมเคยนอนอยู่ก่อน ในคราวนี้ตำรวจก็คงมีอยู่อีกสองคน
เพราะในระยะที่ผมกลับกรุงเทพฯ ทางบ้านนั้นก็มิวิตติตามเคย จึงต้อง
ฟังตำรวจอยู่ไม่ขาด เรื่องก๊อมนิสู้ก๊อมนดินมาตามเคย และก็เป็นอย่างเก่า
ประเภทลมหอบดินและอิฐไปโปรยท่วมในบ้านและถนน หากแต่กลาง
คืนคนไม่ค่อยผ่านทางนั้นเสียแล้ว เข็ดขยาดกัน เปลี่ยนเป็นเดินทางถนน
อื่น ค้างถนนนั้นก็เสียบ้างเวงไปด้วย

นายชิตนายชวนเขาต้องการความสบายใจ เขาต้องดื่มเหล้าให้
จิตใจคึกคะนอง เจ้าบ้านจัดการเป็นอย่างดี ผมก็เลยรวมกลุ่มอยู่ด้วย

เมื่อรวมขากันอย่างนี้ เรานั่งนอนเล่นกันที่เฉลียง รู้สึกว่าไม่ตึกนัก ความวิบัติก็เริ่มต้น และก็เป็นอย่างที่เคย ต้นไม้ใหญ่ลำแดงเดซกก่อน แต่มีแปลกกว่าไปอีกที่ว่า คราวนี้แผ่นดินกระเทือนหนักราวกับแผ่นดินไหว ทุกคนตกใจหมด เว้นแต่พี่น้องสองเสือ ดูเขาเฉยๆ ผมพยักหน้า บอกให้เขาดูความอลเวง เขาก็พยักหน้าตอบ ทั้งไฟฉายไฟสปอตของเจ้าบ้านก็สว่างไสวไปหมด แต่ก็มองไม่เห็นอะไรตามเคย แผ่นดินสนั่น คล้ายมีคนวิ่งไล่กันเล่น ตำรวจสองคนยืนพะว้าพะวัง พายุไม่มี แต่มันเป็นอะไร

“ปล่อยเขาคืนหนึ่ง พรุ่งนี้ขอตรวจให้ทั่ว” นายชวนพูด
ผมคิดถึงตำรวจแล้วก็สงสาร เห็นออกเห็นใจเขาอย่างยิ่ง เขาจำใจ มาตามหน้าที่ เหตุการณ์มันก็บอกชัดอยู่แล้วว่ามันเกิดด้วยแรงอะไร ผมเลยตัดใจเรียกตำรวจ

“ขึ้นมา นั่งคุยกันข้างบนดีไหมคุณ?”

“ดีครับ!” อีกคนรีบตอบทันที ผมเลยถือตัวเป็นเจ้าของบ้าน เปิดประตูรั้วให้ทั้งสองขึ้นมาข้างบน

“ผมรู้สึกว่าย่ำเหมือนกันอยู่สองคนข้างล่าง” ตำรวจบนขึ้น “พวกคุณเห็นว่าเหตุอย่างนี้มันเป็นอะไรกันแน่ครับ?” ตำรวจถามพวกเรา

“ก็อย่างที่เห็นนั่นแหละหมู่” คุณหนพเป็นคนตอบ “มันก็ชัดเจน อย่างไม่มีปัญหาอะไรอีกแล้ว”

“นั่นสิครับ ผมไม่รู้ว่าท่านสารวัตรจะว่าอย่างไร ท่านไม่มาเห็นเอง” หมู่คนนั้นพูด

“หมู่รายงานไปตามที่เห็นก็แล้วกัน หมู่กับผมก็เห็นมาอย่างนี้หลายวันแล้ว” ผมพูด

“ผมมาเฝ้าอยู่นี่ก็เท่ากับมาเป็นพยานเท่านั้น” ตำรวจว่า “จะมากุ้มกันอะไรก็ทำไม่ ก้อนอิฐก้อนดินนั้นมาจากไหนก็ไม่มีทางรู้ ถ้าไปถูกคนเดินถนนเข้าก็มีเรื่อง จะปิดถนนก็ยากครับ มันเป็นถนนหลวงแท้ๆ” นายหมู่พูดอย่างอ่อนใจ พวกเราไม่ได้บอกกับเขาว่าเรามีแผนการอะไร พูดไปมันก็ไม่ม่มีอะไรพิสูจน์ เสียปาก หนึ่งตึกกว่า เหตุการณ์สงบลงบ้าง มีบ้างบางคราวสุนัขหลายตัวหอนขรมกมเถวิ่งไปตามหมู่ไม้ แล้วกลับวิ่ง

หนีมา ผมมือไวฉายไฟไปเลย แต่ก็ไม่มีวีแววอะไร

“เหมม! อยู่ข้างบนค่อยยังชั่วหน่อย” ตำรวจบ่นอ้อย

“อยู่ด้วยกันนี่แหละ ค่อยบ้างนอนบ้างตามสะดวก” คุณนพว่า
แล้วจุดบุหรี่สูบ

รุ่งขึ้นเมื่อเสร็จอาหารแล้ว ตำรวจกลับไปรายงานตามหน้าที่ เรา
ทั้งหมดก็ลงเดินตรวจแถวใต้ต้นไม้ใหญ่ นายชิตเอาไม้ตะพดเที่ยวเขี่ย
ดินที่ไม่เรียบ คล้ายจะสงสัยว่ามีอะไรมาฝังไว้ แต่นายชวนเดินนิ่งพนม
มือแค่อก ปากขมขมิบไปตามขาที่ก้าวไปแต่ละก้าว ครู่หนึ่งนายชวนก็
พูดว่า

“เอาละ! ได้การแล้ว ขาเดินกลับนี้ ขอให้ทุกคนช่วยกันเดิน
แหงนหน้าดูตามกิ่งไม้และคอบไม้ พบอะไรแปลกตาให้หยุดเดิน”

นายชิตพยักหน้าเข้าใจดี พอเดินไปถึงต้นหนึ่งก็หยุดแหงนดู แล้ว
ร้องขึ้น

“คุณสม้ยไปเอาไม้สอยผลไม้มาที่ เอออันยาวๆ ด้วย”

ผมออกวิ่งอ้อมไปขึ้นบันไดทางหลังเรือน และเลือกเอาไม้สอยที่มี
มีตะกร้อปลายไม้มา ผมรีบสอยสิ่งที่เห็นโดยเร็ว มันเป็นชิ้นอะไรไม่รู้
เล็ก ๆ มีสายเชือกคล้ายป่านว่าแต่มีสีดำ ผูกชิ้นเล็ก ๆ นั้นห้อยอยู่ เมื่อ
สอยลงมาแล้ว ต่างก็ดูกันทุกคน มันเป็นแผ่นไม้เล็กๆ แกะเป็นหน้าผี
อย่างทวยๆ และมีเลขยันต์อะไรสองสามตัว นายชวนรีบเอาเข้าห่อ
ด้วยผ้ายันต์เล็กๆ ที่เขาติดกระเป๋ามา เราค้นไปจนทั่วทุกต้นไม้ และ
ก็ได้ภาพผืนนั้นมาห้าชิ้น นายชวนเอาเข้าห่ออย่างรีบเร่ง

“มันใช้วิธีขว้างไอนี้เข้ามาติดตามยอดไม้” นายชวนพูดแล้วหัวเราะ
“มันถึงได้สำแดงเดชตามยอดไม้มากกว่าที่อื่น”

“มีการทำกันแน่ๆ อย่างที่เขาคิดกัน” คุณนพว่า “ไปหาเจ้าบ้าน
กันเถอะ”

เมื่อขึ้นเรือนแล้วเราก็รายงานเรื่องให้เจ้าบ้านทราบบ้าง

“ตอนนี้ต้องตีมเหล็กลองกันเสียแล้ว เราชนะอย่างเด็ดขาด” นาย
ชวนว่า

ครั้นจัดเหล็กกันมาตอนกลางวันนั้น นายชวนนายชิตตีกัน

อย่างสบาย วางแก้วแล้วพูดกับเจ้าบ้านว่า

“เออะครับ คินนี่ไม่มีอะไรอีก” นายชวนพูดอย่างแน่ใจมั่นใจในวิชาของเขา

“ทีนี้ผมอยากทราบว่า ญาติกลุ่มหนึ่งที่คุณสงสัยใจนะ เขาอยู่ที่ไหน?” นายชวนถาม

“อ้อ! ถัดเราไปนี่สามบ้าน เดินถนนไปก็เห็น อยุริมถนนเหมือนกัน เดินไปชายน้ำก็ได้อีกทาง เขาก็อยู่ในลักษณะเดียวกับเรา” เจ้าบ้านบอก นายชวนหันดูหน้านายชิต

“เอากับเขาบ้างซิเนะเรา ลงมาแล้วก็ต้องเอากันละ ทำมาก็ทำไป” นายชวนพูดกับนายชิตแล้วหัวเราะอย่างสนุก “อ้อ! คุณครับ เย็นนี้ต้องหาไม้ซางเปานกให้ผมหนึ่งอัน แล้วขุดดินเหนียวให้ผมก้อนหนึ่งอย่าลืมนะครับ ต้องหาให้ได้” นายชวนสั่งเจ้าบ้านแล้วก็กระซิบบอกให้นายชิตแล้วลงจากรถยนต์ พักหน้าชวนผมลงไปด้วย นายชิตเป็นผู้กระทำการเดินไปก็กำทรายตามพื้นสาดไปทั่วๆ บ้าน แล้วชวนให้ญาติของประกาศี้ออกเดินไปทางชายน้ำไปซื้อบ้านฝายโน้นให้ดู ญาติของเจ้าบ้านได้พานายชวนหายออกไปนอกรั้วชายน้ำครู่เดียวก็กลับมา

“คินนี่เอาบ้างละ” นายชวนพูดแล้วยกคิ้วกับนายชิต

ตกเย็นเรากินข้าวกินปลาแล้ว นายชวนนายชิตก็เตรียมตัวเรื่องไม้ซางเปานกกับดินเหนียว พอพลบค่ำ นายชวนก็เรียกผมกับนายชิตออกไปหลังบ้านด้วยกัน เดินเลาะไปตามชายน้ำ ส่วนคุณนพให้อยู่คุยกับเจ้าบ้าน ไม่ยอมให้เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ไม่ควร เราเล่าความมืดไปตามทางเดินชายน้ำครู่หนึ่ง นายชวนก็หยุดยืนมองไปข้างหน้า มีบ้านหนึ่งที่มีรั้วบ้านแข็งแรงอย่างเดียวกับบ้านพวกเรา นายชวนปั้นดินเหนียวอย่างเงียบๆ แล้วยัดเข้าลำไม้ซางแล้วยกขึ้นมาไปยังหมู่ไม้ข้างหน้าเขาเป่าไปๆ หลายลูกแล้วโยนก้อนดินเหนียวที่เหลือทิ้งน้ำ จึงชวนกันเดินกลับ แวะทักทายคุยกับผู้ซราที่เฝ้าประตูหลังบ้านนิดหน่อย แล้วจึงกลับขึ้นเรือน

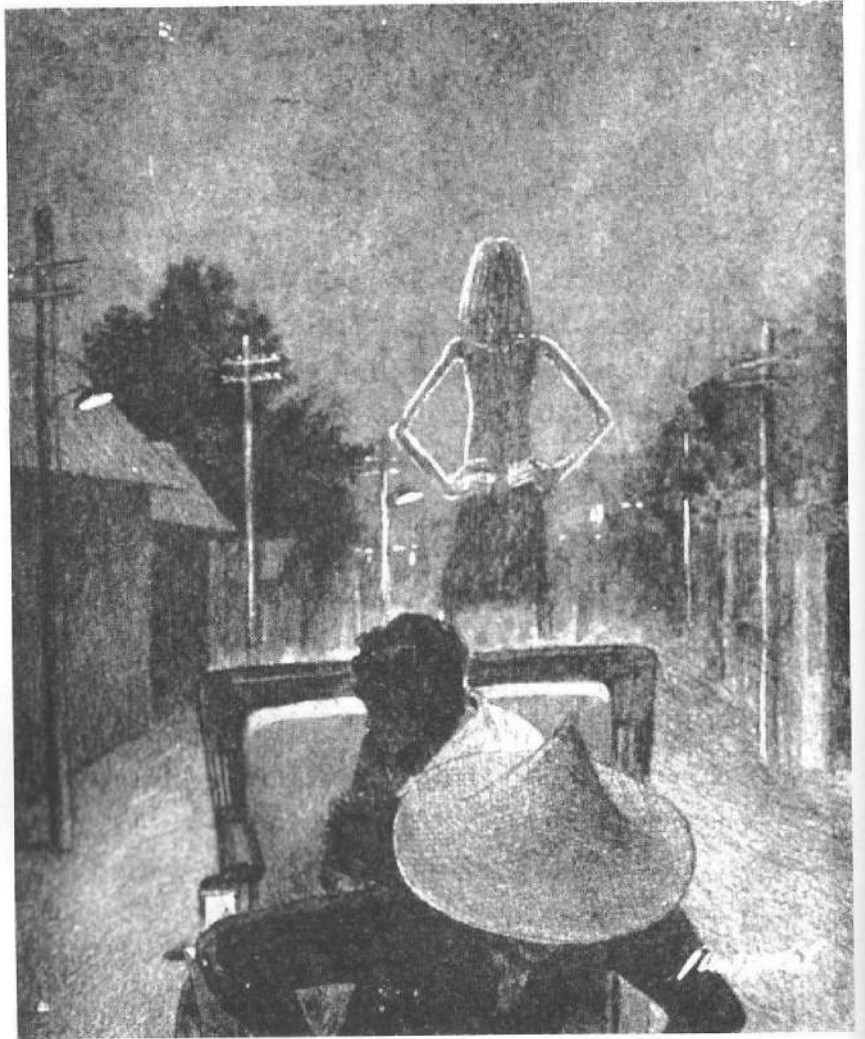
“คินนี่บ้านเราจะเงียบเรียบร้อยละครับ คอยฟังข่าวบ้านโน้นเขาบ้างเออะครับ”

นายชวนพูดกับเจ้าบ้านแล้วสองพี่น้องก็หัวเราะกันอย่างสนุกสนานด้วยความมั่นใจในพิธีของเขา เจ้าบ้านก็หัวเราะด้วยดีใจที่บ้านตัวเองจะสงบเงียบ เราจึงนั่งคุยกันไปและคอยดูว่าอะไรจะเกิดขึ้นอีกหรือไม่ ตำรวจไม่ส่งคนมาคุมเหตุการณ์เพราะเชื่อว่าทางบ้านพวกเขาไม่ได้ก่อการอะไร หากแต่เกิดขึ้นด้วยความประหลาดที่ยังไม่รู้ว่าจะไรเท่านั้น จึงสั่งจัดการมาควบคุมในคืนนั้น และก็เป็นการนำประหลาดนักที่เหตุการณ์สงบจริงตามคำพูดของนายชวนดังคำประกาศิตของผู้ยิ่งใหญ่ ทุกคนนอนหลับกันตลอดคืน พอรุ่งขึ้นตอนสายพวกเราทั้งหมดก็ลาเจ้าบ้านกลับเพราะเกี่ยวกับต่างคนมีธุระติดตัวอยู่ทุกคน เจ้าบ้านจึงจัดรถคันใหญ่ให้ขับมาส่งเราที่กรุงเทพฯ

“คุณต้องส่งข่าวให้ทางเราทราบบ้างนะครับ ว่าทางพวกเขาจะมีอะไรกันบ้าง แต่ว่าไอ้...” เขาชูผ้ายันต์ที่ห่อตุ๊กตาผีให้พอประภาศรีดู “ผมจะจัดการแก้ล้างกับเขาบ้างพอหอมปากหอมคอ” พูดแล้วหัวเราะเอาห่อผ้ายันต์กลับไปใส่กระเป๋า

เรากลับถึงกรุงเทพฯ กันแล้วหลายวัน ทางบ้านประภาศรีจึงส่งข่าวมาที่ประภาศรีว่า ทางบ้านพวกเขาไม่มีอะไรแล้ว สงบดีทุกอย่าง แต่ทางบ้านพวกโน้นเกิดโกลาหลเช่นเดียวกับที่บ้านเราเคยถูก ต้องไปสถานีตำรวจเช่นกัน เพราะมีก้อนอิฐก้อนดินไปโปรยใส่พวกชาวเรือทางชายน้ำหัวปูดหัวโนกัน คุณนพอธิบายว่าทางฝ่ายโน้นให้หมอผีทำพวงแหงสะลักผูกเชือกโยนเข้ามาบ้านเรา ก็พอจะค้นหากันได้ แต่ฝ่ายทางนายชวนนายชิตทำตอบไปเป็นดินเหนียวเป่าด้วยไม้ซาง ย่อมจมดินจมทรายหาไม่พบแน่ ถ้าเป่าไปติดต้นไม้ก็แห้งอยู่ ใครๆ ก็คิดว่าดินไม้ซางที่เด็กเป่านก ที่ไหนจะแกะจะเก็บไปแก้อาถรรพ์กันได้ เรื่องอย่างนี้ถ้าลงถูกแก้ล้างจะกลับเข้าตัวผู้ทำไว้ก่อน ลำบากมาก

ชีวิตคุณย่า

ชีวิตคุณย่า

ผมยืนอยู่ที่ทางเท้าฝั่งตลาด
 บำเพ็ญบุญ และกำลังมองดูโรง
 ภาพยนตร์ศาลาเฉลิมกรุงฝั่งตรงข้ามที่
 คึกคักด้วยผู้คน นึกปลงตัวเองว่า ตัว
 เรานี้ก็นับว่าเก่าแก่จวนจะจากโลกนี้ไป
 แล้ว และอะไรๆ ในยุคหลังก็มาแทนที่
 ยุคเก่าที่แล้วๆ มาจนจำของเก่าไม่ได้
 สถานที่แถวนี้ผมเคยวิ่งเล่นอยู่เมื่ออายุ
 ยัง ๖-๗ ขวบ แต่เวลานี้ตัวผมอายุปา
 เข้าไป ๗๐ แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็
 เปลี่ยนไปหมด และหญิงสาวที่ยืนอยู่
 ข้างผมเดี๋ยวนี้ก็คือหลานสาว เป็นลูก
 ของลูกสาวอีกที ผมจึงมีตำแหน่งเป็น
 ตาของอุไรวรรณ ครูสาวของโรงเรียน
 เสาวภา

สิงห์โต คือนามของผม และก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมจึงชื่ออย่างนั้น ผู้ตั้งชื่อถือลักษณะอะไรมาตั้งชื่อให้ก็เดาไม่ถูก รูปร่างหน้าตาผมจะว่าดูหรือมีสง่าดังสิงโตก็เปล่า ยิ่งเวลานี้ด้วยแล้ว มันก็อีตาแก่คนหนึ่งที่เดินเกือบจะไม่ไหว

“คุณตาคะ” หลานเรียกผม ผมก็หันมองดูเขา

“เมื่อสมัยโน้น คุณตาเคยบอกว่า ที่เรายืนอยู่นี้เคยเป็นวังของเจ้านายมา?”

“ถูกแล้ว” ผมตอบ “แต่เมื่อตาอายุ ๗-๘ ขวบ วังนี้ก็ร้างแล้ว มีแต่วังไม่มีคนอยู่ ที่เรายืนนี้ก็เป็นที่กีดแถว และกีดกอบไปจนหลังวังโน่นละ แต่ทางด้านถนนที่จะไปสะพานถ่านนั้น ยังมีกำแพงวังอยู่บ้าง จนไปจตุรรมคลองสะพานถ่าน”

“โรงภาพยนตร์เฉลิมกรุงนั้นนะ เมื่อก่อนเป็นอะไรคะ” อุไรวรรณถามต่อ ผมเห็นว่าเรื่องจะยาวไปอีก ก็ชวนหลานหาบ้านกาแปดตี้มเพื่อฆ่าเวลาเสียหน่อย ความจริงศาลาเฉลิมกรุงนี่เพิ่งสร้างเมื่อผมเป็นหนุ่มแล้ว ก่อนที่เดิยมันก็ตึกแถวทั้งนั้นนับแต่ถนนอนุสาวรีย์เป็นสี่เหลี่ยมอ้อมไปพาหุรัด แล้วหักเลี้ยวกลับมาถนนตีทองและวกเข้าด้านเจริญกรุงนี่ แต่ว่าตึกแถวตอนนั้นเขาสร้างหักเลี้ยวเข้าตรงกลางเป็นเว็จว่าง เขาทำเครื่องสูบน้ำบาดาลอยู่ชิดตลาดฝั่งเมืองด้านพาหุรัดนั้น ในเว็จนี้จึงมีทางออกได้สี่ทาง คือด้านเจริญกรุง ด้านอนุสาวรีย์ ด้านพาหุรัด และด้านบ้านหม้อสถานที่ตำรวจเก่า นามของตำบลนี้คือ “สนามน้ำจืด” แตนนี้จัดว่าเป็นแดนสำคัญของชาวบางกอก เป็นแดนมีน้ำสะอาดตี้มกินแทนที่จะตี้มกินในคลองหรือแม่น้ำกัน เพราะตามคลองนั้นมีของสกปรกลอยให้เห็นเวลาน้ำขึ้นน้ำลงเสมอๆ เมื่อมีน้ำบาดาลตี้มกิน น้ำในลำคลองบางกอกเราจึงใช้แต่อาบกัน ในแดนนี้ทั้งวันจะมีคนมาหาน้ำไปใช้บ้างและขายตามชาวตึกชาวบ้านทั่วๆ ไปบ้าง พอเวลาเย็นคำก็ปิดการจ่ายน้ำ ในเว็จสนามน้ำจืดก็เงียบคน พวกตึกแถวนั้น ถ้าเป็นหัวมุมถึงจะเป็นห้างขายของญี่ปุ่นบ้างจีนบ้าง ถ้าไม่ใช่หัวมุมก็เป็นห้องเช่าของคนที่อยู่อาศัยธรรมดาตนเอง จึงเงียบมาก นานๆ จะมีรถลาก (รถเจ๊ก) วิ่งมาลัดคันสองคัน รถม้าถ้าจะมาบ้างก็หมายถึงว่ารถขุนนาง

ทีเดียว ถ้ารถยนต์ก็ต้องเป็นรถยนต์หลวง หรือไม่ก็รถของขุนนางใหญ่ ขนาดใกล้ชิดพระเจ้าแผ่นดินทีเดียวจึงจะใช้ ถ้าวันไหนวิ่งมา จะได้ยินเสียงคึก ๆ หรือปोक ๆ ลั่นถนนมาละ ไม่เจียบเหมือนรถยนต์สมัยนี้หรือออกมาแต่ละทีจะบอกให้รู้ด้วยเสียงว่าผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่มาแล้ว รถยนต์แต่ก่อนกลางคืนก็ใช้ตะเกียงจุดอย่างรถม้านั่นเอง พอมาลึกลงหน่อยก็มีตะเกียงแก๊สใช้ ถ้ารถไปจอดที่ใดและเปลี่ยนแก๊สเผากากแก๊สทิ้งไว้พอรถไปแล้วจะมีคนมายืนดูกากแก๊สกัน และพูดว่าวันนี้มีรถยนต์มาจอดที่นี่ เป็นเรื่องใหญ่ปานนั้น

ความครึกครื้นของถนนเจริญกรุงนี้มีอยู่ตอนเดียวคือตรงตำบลสามยอดและสะพานเหล็กนั้นแหละ เพราะที่นั่นเป็นโรงหอย ก ข พอข้ามสะพานเหล็กไปก็เป็นแดนผู้หญิงอย่างนั้นมากมาย จึงครึกครื้นไปด้วยนักเลงหอยนักเลงผู้หญิง แต่ครั้นเลยมาถึงสนามน้ำจืดไปจนจดสี่กั๊กพระยาศรีโน่นก็เจียบงอม กลางคืนมักจะนอนกันเจียบ ส่วนใหญ่เป็นห้องพักอาศัยทั้งนั้นไม่ค่อยมีร้านค้านัก ที่สี่กั๊กพระยาศรีทีเดียว ทั้งสี่ด้านของสี่กั๊กนั้นมีห้างฝรั่งขายของดี ๆ แต่เย็นก็ปิด พวกนายห้างฝรั่งเอาห้างตอนบนเป็นบ้านอยู่

ความเจริญในเวลานี้ทำให้คล้ายว่าบ้านเมืองแคบเข้ามา เพราะว่าทั้งรถทั้งเรือเร็วทันใจไปมาสะดวก สมัยผมยังเด็ก อยู่กับคุณย่าที่ตลาดแก้วตลาดขวัญเมืองนนท์โน่น จะไปมาที่ต้องนั่งรถรางไปลงบางกระบือ แล้วลงเรืออีกที่จึงจะถึงเมืองนนท์ แต่เดี๋ยวนี้สะดวกเลย เวลานี้ผมย้ายบ้านไปอยู่บางบัวทองแล้ว จะไปมาก็สะดวก ถ้าเป็นแต่ก่อนจะยุ่งมาก ต้องลงเรือที่ทำเตียนเป็นเรือเมล์แดงเมล์เขียว หรือถ้าจะไปทางลัดก็ต้องนั่งรถรางไปลงที่เทเวศร์แล้วข้ามเรือจ้างไปฝั่งธน จะมีสถานีรถยนต์รางของเจ้าคุณวรพงษ์วิ่งตัดสวนต่าง ๆ ไปออกทุ่งนาตรงไปตลาดบางบัวทอง รถรางของท่านเจ้าคุณท่านนี้สร้างตัวรถแบบเดียวกับรถยนต์รางที่ปากลัดพระประแดง คือไม่มีฝาไม่มีตัวถัง รถเปิดโปร่ง มีม้านั่งเป็นแถว ๆ ไป เวลานี้เขาเลิกเสียหมดแล้ว ผมยังนึกเสียดายอยู่ หลานสาวเป็นครูก็อยากรู้อะไรต่ออะไรรอบ ๆ ตัว ผมเป็นตาเป็นปู่รู้ อะไรทำอะไรได้ก็เล่าให้ฟังไปเท่าที่รู้ตามระเบียบของคนที่เกิดก่อนเขา

เห็นอะไรก่อนเขา

ท่านที่เคารพ ผมเป็นลูกกำพร้า ได้หญิงชราผู้หนึ่งสงสารและเมตตาผม จึงขอเอาผมมาเลี้ยง ผมจึงเรียกท่านว่า คุณนายย่า ท่านจะไปในไหนผมก็ติดตามไปทุกแห่ง เข้าแบบสองคนยาหลาน ในสมัยหนึ่งคุณย่าได้มาวนเวียนอยู่แถวตำบลสนามน้ำจืดที่เป็นโรงภาพยนตร์นี้แหละ โดยที่คุณย่ามีลูกสาวคนหนึ่ง ได้สามีเป็นขุนนาง และมาเช่าตึกตั้งร้านตัดเสื้อสตรีอยู่ตรงข้ามสนามน้ำจืด คุณย่ามาหาลูกสาวบ่อยๆ และค้างอยู่หลาย ๆ คืน ผมจึงยึดเอาที่แถวนี้วิ่งเล่นสบายไปเลย ได้เพื่อนเป็นเด็กจีนบ้างแขกอินเดียบ้าง เขกปาทานบ้าง ญี่ปุ่นบ้าง ถือเอาบริเวณสนามน้ำจืดเป็นของเราเสียเลย คุณย่าผมท่านชอบการพนันทุกชนิดนับแต่ถั่ว ไป ไพ่ตอง หวย ก ข บั้งเอิญตึกห้องหนึ่งที่ใกล้กับร้านตัดเสื้อของลูกสาวคุณย่า เปิดตั้งเป็นบ่อนไพ่ตองเฉพาะกลางวัน ชื่อว่า "บ่อนไฟจางวางเหว่า" ท่านจางวางเหว่านี่ก็เป็นจางวางของเจ้านายวังนี้ นั่นเอง ภรรยาของท่านจางวางได้เปิดบ่อนขึ้นเป็นการหารายได้ ในยุคนั้นเมืองไทยเราเจริญในทางการพนันแทบทุกประเภท บ่อนแต่ก่อนไหนเขาจะมีหญิงเสี้ยมดั่งๆ เป็นคนขานชื่อตัวไพ่ เมื่อขาคนไหนเรียกให้เปิดไพ่ในกอง หญิงนั้นจะเปิดไพ่ในกองและส่งให้แก่ผู้นั้นพร้อมกับเรียกชื่อไพ่เสี้ยมแจ๋วทีเดียว

ผมมีหน้าที่วิ่งเล่นกับเพื่อนทั้งหลายอย่างสบาย ถนนเจริญกรุงสมัยนั้นห่างรถห่างราก็มีสภาพเท่ากับลานบ้าน พวกเราก็วิ่งกันเถร่อไปทุกซอกทุกมุม ขนมีเยอะ เพื่อนเจ๊กก็มีขนมเจ๊กแบ่ง เพื่อนแขกมีขนมแขกแบ่ง ถ้าไปโดนตรุษะของพวกแขกเข้า ได้กินข้าวบุหรีกันอ้อมชื่อของข้าวแขกนี้ผมมาเรียกถูกเอาเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ แต่แรกก็เรียกข้าวบุหรี คล้ายข้าวเป็นยาสูบอย่างนั้น ความจริงที่ถูกต้องนั้น ข้าวแบบนี้เป็นข้าวของแขกอัฟกานิสถาน เมืองหลวงชื่อ คาบูล เขาจึงเรียกชื่อว่าข้าวคาบูลดี ไทยเราก็เรียกกันสบายปากไป แขกชาตินี้ไทยเรายังเรียกหลายชื่อ เช่น กาบัน (คาบูล) และปาทานบ้างตามสบายปาก นึกอะไรได้เป็นเรียกไป ข้าวคาบูลดีเดี๋ยวนี้นักไทยมุสลิมเรียกข้าวหมกไก่ ความจริงเขาทำหลายอย่าง เช่น หมกเนื้อ หมกไก่ หมกพะ แต่การ

ปรุงเครื่องเทศอ่อนลงกว่าสมัยโน้นมากทีเดียว

คุณย่าผมถนัดการพนันมาก เล่นไม่ค่อยเสีย เล่นได้เสมอจึงมีเงินเล่นได้อยู่บ่อย การพนันได้เปลี่ยนเล่นไปตามใจรัก บางวันไปเล่นถั่วไปตามบ่อน บางวันก็ไม่ ถ้ากลางคืนไม่เข้าบ่อนก็มักหย่อนใจดูลิเก ผมก็ต้องติดตามไปทุกอย่าง เพราะไม่ว่าจะไปประเภทไหน ผมมีของกินอย่างฟุ่มเฟือยทั้งนั้น คุณย่าใจดี วันไหนรวยมากซื้อขนมแจกกระทั่งรถเจ๊กที่ลากมาส่ง หน้ามะม่วงแจก หน้าทุเรียนแจก พวกรถเจ๊กจำคุณย่าได้มากคั่น ออกปากว่า “อาเล่ายายฮ้อ” ดูลิเกก็ดูกันจนชอบกับตัวลิเกทุกคน ลูกเมียลิเกคุณย่าแจกเงินแจกขนม ดูลิเกไม่เสียเงินเลย ไปดูลิเก เลิกแล้วกลับพร้อมกับพวกลิเก เมื่อสมัยผมเกิดยังไม่ทัน คุณย่าเล่าว่าเคยถูกเปรตที่ทุ่งพระเมรุเล่นงานเอาตอนที่เดินกลับมากับพวกลิเกมากคนด้วยกัน ท่านว่ามองไปข้างหน้าเห็นคนยืนพังกำแพงพระราชวังตรงป้อมหัวมุม แต่ครั้นมองไป ๆ จึงนึกรู้นั้นไม่ใช่คน เพราะคนอะไรจะสูงใหญ่เท่านั้น เขายืนพังกำแพง โดยเท้าทั้งสองอยู่ที่ดิน แต่เขานั้นยันข้อศอกอยู่ที่ใบเสมากำแพงป้อม พอรู้กันว่าเปรตก็กลัวกัน คุณย่าเล่าว่าเปรตนั้นขี้ขลาดกลัวคน ไม่มีการล้าวิ่งหนี เพราะคำนวณอยู่ว่าเปรตนั้นขี้ขลาด จะหนียอมไม่ทัน เพราะทุ่งพระเมรุระยะทางยาวมาก คุณย่าว่าสมัยโน้นทุ่งพระเมรุเป็นทุ่งสำหรับทำศพของพระเจ้าแผ่นดิน ปล่อยทุ่งไว้เฉย ๆ เพื่อรอเวลามีงานพระศพ เป็นทุ่งจริง ๆ กลางวันมีวัวควายของไทยของแขกมาเลี้ยงกัน ทุ่งทุ่งเป็นหลุมเป็นบ่อมีน้ำขังบ้าง ตามสมควร ผักปลาก็ชุม มีศาลาอยู่กึ่งกลางทุ่งเพื่อให้คนเดินทางพักร่มและพักเหนื่อย ความวังเวงของทุ่งพระเมรุจึงน่ากลัวที่หนึ่ง

แต่สมัยที่ผม ๖-๗ ขวบตามคุณย่าผ่านมากกลางคืนก็น่ากลัวอยู่แล้ว น้อย ๆ คนไม่กล้าผ่านมาได้ กลัวพวกคนร้ายวิ่งราวข้าวของ แต่ผู้ร้ายสมัยก่อนโน้นไม่โหดเหี้ยมอย่างสมัยนี้ เอาแต่เพียงของเล็ก ๆ น้อย ๆ พอติดมือไป ไม่ทำร้ายใครเลย รถเจ๊ก (รถลาก) สมัยผมเด็ก ๆ ตีจริง ๆ ที่วางเท้าของผู้นั่งมีพรมขนาดดี ขนยาวฟู อ่อนนุ่ม ผมขอสมัครนั่งกับพรมนั้นทุกครั้งไม่เคยนั่งที่เดียวกับคุณย่าข้างบนเลย นั่งข้างล่างนุ่มดี ว่างก็หลับได้ กอดขาคุณย่าแล้วหลับ พอถึงตึกลูกสาว

คุณย่าซึ่งผมเรียกว่า คุณนายแม่ คุณย่าก็ปลุกผม เรากลับจากบ่อนหรือวิกลิเก้ตึกทุกที คุณนายแม่ต้องตื่นมาเปิดประตูรับทุกคราวจึงเกิดการทะเลาะกันบ่อยๆ น่าสงสารคุณย่า คุณย่าไม่ค่อยเถียงคุณนายแม่ เพราะถือว่าตัวผิด ก็จึงให้คุณนายแม่ว่าเอาข้างเดียว

บางคราวผมกับคุณย่าต้องคอยเข้าตึกพร้อมกับพวกเทอูจจาระเขามาเรียกตึกเราก็อลยผสมเข้าไปด้วย การเปลี่ยนถึงอุจจาระนี้ ทางเจ๊กเขามีรถใหญ่เทียมด้วยวัวควมาจอดอยู่ที่ใดที่หนึ่ง แล้วส่งคนของเขาหอบถังเปล่าไปเปลี่ยนถังที่เต็มล้นตามตึก พอมีคนเปิดประตู เจ๊กจะหอบถังเปล่าเข้าไปถึงห้องส้วม เอาถังเต็มหอบออก เอาถังเปล่าวางแทนไว้ให้มันแห้งละครับ บางทีผมกับคุณย่าต้องคอยเวลานั้นจึงจะเข้าตึกได้ แต่ก็คงถูกคุณนายแม่ตำหนิเอา คุณย่ากลัวคุณนายแม่ไม่เถียง บางคราวร้องไห้ ผมสงสารจริง ๆ

คืนหนึ่งผมกับคุณย่าโดนตีเข้า ผมจำติดตาอยู่คนเดียววันนี้ไม่ลืมเลย วันนั้นคุณย่าเปลี่ยนบ่อนเล่น ไปเล่นทางบ่อนนางเล็งและรวายมาก็นั่งรถเจ๊กกลับ เจ๊กได้ลากรถผ่านหน้าวัดสระเกศในยามตึกซึ่งจะหาผู้คนลัญจรถักคนเดียวก็ไม่มี ที่กลางถนนหน้าวัดนั้นมีเงาดำอะไรทอดยาวขวางถนนอยู่ เจ๊กลากรถชะงักหยุดและเตรียมท่าจะหมุนตัวกลับรถ เพราะเจ๊กเคยโดนมาแล้ว เงาดำพาดถนนนั้นมันจะเป็นรูใหญ่ พอใกล้เข้าไปมันจะหดตัวแล้วชูหัว เจ๊กคิดว่าจะเป็นการตั้งนั้นอีกก็ระวังตัว แต่คราวนี้มันไม่ใช่อย่างนั้น ขณะที่เจ๊กจะหมุนกลับ เงาดำนั้นก็เคลื่อนไหวแต่ไม่ไช่สูง กลายเป็นคนที่มีร่างกายใหญ่และสูง ทั้งยาและผมกลัวจนตัวสั่น เจ๊กลากรถร้องลั่นหมุนรถกลับวิ่งไม่คิดชีวิต ผมหันไปดู เห็นคนนั้นลุกขึ้นยืนกางขาเท้าสะเอวที่กลางถนน หัวเขาสูงท่วมเสาไฟฟ้าข้างถนน แล้วภาพนั้นก็เดินช้าๆ เข้าวัดไป ผมกอดคุณย่าเป็นที่พึ่ง รถได้วิ่งกลับมาทางเล็งอีก คุณย่าเลยแวะนอนที่บ้านพวกวิกที่ชอบกัน รุ่งขึ้นจึงได้กลับมาร้านตัดเสื้อ คุณนายแม่ก็เล่นงานคุณย่าอีกตามเคย ผมร้องไห้สงสารคุณย่า เพราะท่านเถียงไม่ขึ้นได้แต่ร้องไห้ คุณนายแม่ส่งลูกกุญแจให้พวงหนึ่งและบอกให้คุณย่าไปนอนเฝ้าตึกปากสนามน้ำจืดที่ปิดใส่กุญแจไว้เฉยๆ คุณย่ากับผมได้ข้ามมาที่ตึกนั้น มันเป็นตึกหัวมุม

เมื่อไขกุญแจเข้าไปแล้วก็พบว่า เป็นร้านบิลเลียด มีโต๊ะอยู่เรียบร้อย แต่
 ทำไม้ไม่เปิดเล่นผมไม่ทราบ คุณย่าจัดแจงขนที่นอนหมอนมุ้งไปอยู่ชั้นบน
 ต่อไปนี้เราก็สบายกัน จะไปจะกลับเมื่อใดเป็นอิสระ กลับจาก
 ปอนหรือลิกก็มาไขกุญแจแล้วอาบน้ำขึ้นนอนสบาย ข้าวปลาซื้อกินเอง
 ไม่ต้องยุ่ง มีอยู่วันหนึ่งคุณย่ากลับตีกลางกลางวันเลยวง ท่าน
 จัดการลงกลอนประตูตีดีแล้วก็ขึ้นไปนอนข้างบน ผมเองก็นอนด้วย
 แต่ว่าไม่่วงก็นอนเล่นๆ ไป พอคุณย่าหลับดีแล้ว ผมก็ย่องลงบันได
 จะไปข้างล่าง ตั้งใจจะไปลูบคลำเจ้าลูกบิลเลียดดูสักหน่อยให้ถนัดตา
 ถนัดมือ แต่ครั้นลงบันไดมาได้ครึ่งเดียวก็เห็นใครเล่นไอ้ลูกกลมๆ
 นั้นอยู่ก่อน เป็นผู้ชายร่างสูงๆ ตัดผมเกรียน ไว้หนวดริมฝีปาก นุ่งผ้า
 โจงกระเบนใส่ถุงน่องรองเท้าย่ำ กำลังเอาไม้แทงไอ้ลูกกลมๆ อยู่ ผมเลย
 หยุดยืนอยู่บนบันได ไม่กล้าลงไป เพราะดูท่าทางคนคนนั้นจะเป็นขุนนาง
 พอเขาเหลียวมาเห็นผมเข้า เขามองดูผมอย่างประหลาดใจ ดวงตาแข็งๆ
 และคล้ายๆ แล้วชี้หน้าผมและโบกมือให้ผมกลับขึ้นไปทีเกา ด้วย
 กิริยาที่มีอำนาจและไม่เคยรู้จักกัน ผมจึงกลับไปข้างบน ไปนอนข้าง
 คุณย่า และก็กลับไปโดยไม่รู้ตัว

ตกบ่ายคุณย่าปลุกผมให้ตื่นแล้วไปอาบน้ำแต่งตัว ออกจากตึก
 ใส่กุญแจแล้วคุณย่านำผมเดินไปที่ตลาดบ้านหม้อ ชื่อข้าวแกงกินกันที่
 ตลาด ในระหว่างที่นั่งกินกันอยู่นั้นผมก็เล่าให้คุณย่าฟังถึงชายขุนนางนั้น
 คุณย่าฟังผมแล้วทำตาขี้ขางๆ ขมวดคิ้ว

“ข้าใส่กลอนกับมือข้าใครจะเข้ามาได้” ท่านป่นและหาว่าผม
 เหลวไหล ผมยืนยันว่าเห็นดั่งนั้นจริงๆ

“เอ็งกลับไปแล้วฝันอันเอามาแล้วเป็นตุเป็นตะ” ท่านว่าอีก แต่
 ผมก็ยืนยันอย่างเดิม

“เอ๊ะ! เขาเข้าทางไหนอีกล่ะหว่า” คุณย่าบ่น ดูท่าทางว่าจะห่วง
 ข้าวของว่าจะหาย ท่านคงไม่สบายใจเพราะมานอนเฝ้าตึกเขา ถ้าเกิด
 ของหายอีกก็เวรใหญ่ พออ้อมข้าวคุณย่ารีบกลับ ไขกุญแจแล้วเที่ยว
 ตรวจสอบของทั่วๆ ไป ผมเองตั้งแต่มาที่ตึกนี้ก็ไม่เคยเห็นคุณย่าตรวจดู
 ของใด ๆ เลย แล้วทำไมจะรู้ได้ว่าอะไรหายไปบ้าง ท่านยืนอ่อนใจอยู่

ข้างโต๊ะบิลเลียด พอตีผมเหลือบไปเห็นรูปในกรอบที่ติดอยู่ข้างผนังติด
ด้านหนึ่ง ก็ร้องขึ้นพร้อมกับชี้มือไปและว่า คนคนนั้นแหละที่ผมเห็น
เมื่อกลางวัน คุณย่าตาพองมีท่าตกใจ จุดข้อมือผมออกนอกตีกแล้วใส่
กุญแจ เรียกรถเจ๊กไปที่นางเลิ้ง ไปหาพวกลิเก บอกว่าคืนนี้จะดูลิเกด้วย
แล้วก็คุยอะไร ๆ กันจนค่ำ พอก่อนเข้าวิกลิเก คุณย่าแะแหงหวย ดู
ลิเกจนเลิกแล้วคุณย่ากับผมก็เลยค้างอยู่ที่บ้านลิเก

พอตอนสายกลับมาที่ร้านตัดเสื้อ คุณย่าเอาลูกกุญแจคืนคุณนาย
แม่ และบอกว่าจะกลับบ้านตลาดแก้วตลาดขวัญ แล้วเราก็มาลงเรือกัน
ที่ท่าบางกระบือกลับเมืองนนท์

ผมมารู้คราวหลังว่า ชายที่ท่าทางเป็นขุนนางนั้น ที่แท้ก็คือขุนนาง
สามีของคุณนายแม่ แต่เขาตายไปสองเดือนแล้ว ศพยังอยู่วัดสระเกษ
ที่คุณย่าไม่ยอมมออยู่อีกก็เพราะเหตุนี้เอง ไทน์ใครว่าผีไม่มีกลางวันล่ะ
ผมพบกลางวันมาแท้ ๆ เลย วันนี้จะต้องพาหลานสาวกลับไปเยี่ยมแม่
ของเขาที่เจ็บมากอยู่บางบัวทอง หลานมาเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ ก็
อาศัยญาติในกรุงเทพฯ ครั้นเรียนสำเร็จได้เป็นครูก็ต้องอาศัยญาติอีก
ถ้าอยู่บางบัวทองจะมาโรงเรียนอะไรทัน

สีนวล

นายอุทิศได้เรื่องมาสู่ผู้อ่านอีกแล้ว แม้จะไม่ใช่เรื่องรักที่หนัก แต่ก็เป็นเรื่องแปลกไปจากที่เขาเคยพบเคยเห็นมา

วันนั้นเป็นวันเสาร์ นายสุธีร์ได้มาหาผมที่บ้านตอนเช้า สีหน้าของเขาวันนี้ดูว่าไม่มีทุกข์ แต่กลับไปทางหงุดหงิดใจอะไรของเขาไม่ทราบ เรื่องความรักเก่าของเขาในสินวลที่สาวห่างๆ ที่เป็นปิตาจก็รู้ว่าเขาสงบเงียบไปแล้ว เพราะที่ปิตาจของสินวลได้ไปเกิดแล้ว มิได้เอาวิญญาณมาพันพันัวกับเขาอีก ก็หมดเรื่องกันไป แต่คราวนี้เขามีเรื่องอะไรของเขาอีกไม่ทราบ แต่ผมก็ไม่ถาม รอให้เขาพูดมาเอง

“ฉันว่าจะชวนแกไปอ่างทองอีกสักครั้ง แกจะว่างไปกับฉันหรือเปล่า?” เขาพูด

“จะไปเยี่ยมญาติหรือมีอะไร?” ผมถามทันที

“จะว่ามีเรื่อง มันก็ไม่มีอะไร แต่มันพิลึก ๆ อยู่บ้าง จึงอยากให้แกไปกับฉัน ไปเห็นและได้ยินด้วยกัน”

“อะไรกันล่ะ?” ผมรีบถาม

“สึนวล” เขาตอบ

“เฮ้ย! บ้า” ผมร้อง “สึนวลอะไรกันวะ”

“ไม่รู้เหมือนกัน” เขาตอบหัวน ๆ

“อ้าว!” ผมหัวเราะขบขัน

“เรื่องมันยังงี้ไฉน!” เขาว่า “ญาติข้างบ้านฉันที่อ่างทองคลอดลูกมาเป็นหญิง แต่มันก็เป็นธรรมชาติของคน มันมีผิวก็ต้องมีลูก แต่ลูกเขาเป็นผู้หญิงอายุมัน ๓ ขวบแล้ว มันช่างพูดและรู้อะไร ๆ มาก มันเรียกตัวมันเองว่า ‘สึนวล’ มันบอกกับใคร ๆ ว่ามันเป็นสึนวลที่ตายไปแล้วและมาเกิด มันทำอะไร ๆ ได้หมด เข้าทำนองเกิดมาระลึกชาติได้ นี่พวกเพื่อน ๆ เขามีจดหมายมาเล่าให้ฟัง”

ผมฟังเรื่องที่เขาพูด อยากจะหัวเราะที่เป็นชาวแปลก โลกของเราเวลานี้มันจะไปกันใหญ่

“แกเชื่อหรือ?” ผมถาม

“ยังไม่เชื่อ” เขาว่า “เพราะยังไม่ได้ฟังเองเห็นเองจึงยังเป็นชาวอยู่”

ผมฟังแล้วนิ่ง จะว่ามันเป็นเรื่องบ้าบอคอกแตกยังไม่ได้ เรื่องอย่างนี้เคยได้ยินข่าวมาแล้วว่ามีเหมือนกัน แต่ว่าการเกิดระลึกชาติคราวนี้ สุธีร์ว่าเกี่ยวกับ “สึนวล” ก็ทำให้ผมคิดไปว่านายสุธีร์ของผมกำลังจะดูนวยเรื่องรักผีสิงอีกแล้ว

“แล้วแกจะให้ฉันไปทำอะไร?”

“ไปฟังกันเล่น ๆ ประดับความรู้”

“แกอยากไปฟังเด็กมันออกชื่อ ‘สึนวล’ หรือ?”

“เฮ้ยไฉน! ถ้าฉันอยากอย่างนั้น ฉันเขียนคำว่า ‘สึนวล’ ไว้ที่กระจกสองหน้าก็ได้เห็นทุกวัน ๆ เท่าที่อยากไปนะ อยากจะฟังว่าคน

เราที่ระลึกชาติได้นะ มันมีอะไรน่าจะเป็นความรู้เพิ่มเติมขึ้นบ้าง”

“อ้อ! ก็จริง” ผมร้องเห็นด้วย

พอเราไปถึงบ้านอ่างทอง ญาติของสุธีร์ก็เอะอะเกียวกวาว ต่อว่าเรื่องการหายหน้าไปของสุธีร์และผมเป็นเวลาสามปีเต็ม เรื่องนี้เป็นความจริง เกิดจากว่าสุธีร์รู้ว่า “สินวล” ของเขาหนีไปเกิดเสียแล้ว เขาก็ไม่มีแกใจจะไปที่บ้านให้เกิดความทุกข์ทรมานใจ เราไปถึงพวกญาติสุธีร์ก็ดีใจ พออีกชั่วโมงกว่า ๆ พวกเพื่อนฝูงก็มากันหลายคนตามเคย อย่างแต่ก่อน และวงสุราก็เกิดขึ้นตามสันดานเดิม ตีมันกันหัวเราะกันอย่างเมื่อสามปีที่ผ่านพ้นไปแล้ว ผมเป็นคนช่างจำไม่ยอมลืมอะไรง่าย ๆ เมื่อก่อนโน้นผมเคยเห็นภาพดวงตาของ “สินวล” ที่เป็นปีศาจในห้องหนึ่ง กำลังจัดแจงจัดที่หลับที่นอนให้สุธีร์กับผม ผมมาคราวนี้ก็มองดูห้องนั้น

เราได้เริ่มพูดกันถึงเด็กหญิงที่เกิดมาระลึกชาติแก่ได้ เลยมีการพูดกันเป็นชานนใหญ่ ลงท้ายได้ไปขอให้เด็กหญิงคนนั้นมาพบพวกเราหน่อย ลักครู่ก็มีหญิงคนหนึ่งจูงเด็กหญิงเล็กๆ ขึ้นบันไดมา เด็กหญิงนั้นมีชื่อว่า “หน้อย” พอไพล่ขึ้นมา แกมองดูหน้าใคร ๆ จนทั่ว ครั้นพบหน้าสุธีร์เข้า แก่มีกิริยาดีใจจะโผล่เข้ามาหา แต่แล้วกลับชะงักยับยั้งเสีย ส่วนแม่ของเด็กนั้นผมจำได้ว่าเคยเห็นแกบ่อย ๆ เมื่อครั้งก่อนที่ยังมาบ้านนี้เสมอ ๆ ผมนั่งคิดถึงกิริยาของเด็ก เมื่อตอนแรกทำท่าจะเข้ามาหาสุธีร์ แต่แล้วกลับชะงัก ซึ่งความจริงมันก็ต้องเป็นเช่นนั้น เพราะเด็กเกิดมาสามปี และระหว่างสามปีนี้สุธีร์ไม่ได้มาเลย “หน้อย” จะรู้จักได้อย่างไร

สุธีร์เริ่มต้นสอบถามความจำความรู้ของยายหน้อยหลายคำ ยายหน้อยก็ตอบไปทุกคำถาม แต่จะจริงเท็จแค่ไหนผมไม่ทราบ เพราะผมไม่เคยอยู่บ้านนี้ ไม่เคยรู้อะไร ๆ เก่า ๆ ของบ้านนี้และวงศ์ญาติที่นี้พ่อ แต่เห็นว่าพ่อยายหน้อยตอบ สุธีร์มีกิริยาอึ้งอึ้ง ยายหน้อยต้องพูดอะไร ๆ ได้ถูกต้องตามที่ถาม ผมเกิดหนักใจว่า ความเป็นเด็กของยายหน้อยอาจจะพูดอะไร ๆ ที่ “สินวล” เคยมีความหึงหวงอะไรกับสุธีร์ ถ้ายายหน้อยพูดออกมาเท่าที่จำความแก่ได้ พ่อหัดสุธีร์เราก็แยเท่านั้นเอง ความลับที่เก็บมานานเท่านั้นเกิดมาแดงขึ้น

“หนูรู้จักสองคนใหม่?” ญาติคนหนึ่งถามและชี้มือมาที่สุธีร์และผม เด็กก็มองตาม พอมองดูผมแล้วแกก็สั่นหัวแสดงว่าไม่รู้จัก แล้วชี้ที่สุธีร์บอกว่ารู้จัก นั่นก็จัดว่าถูกต้อง เพราะผมเป็นคนมาบ้านนี้ต่อเมื่อ “สิ้นวล” ตายแล้ว ย่อมไม่รู้จัก แต่สายตาม่วงไวพอลจะเห็นอะไรๆ ผิดแผก เด็กมองดูสุธีร์ด้วยสายตาสึกๆ มีนัย และเด็กแอบมองดูผมแล้วยิ้มๆ ระวังๆ ตัวไม่ให้ใครเห็นว่ามอง

“คนนี้นะ รู้จักที่ไหน?” อีกคนหนึ่งชี้สุธีร์แล้วถาม

“คนนี้อยู่บ้านนี้ เขานอนที่ห้องนั้น” ยายเหนื่อยพูดแล้วชี้ไปยังห้องหนึ่ง คนทั้งหมดพากันร้องอ้ออ่าไปด้วยกัน แสดงว่าจำได้และรู้จักสุธีร์ถึงกับหน้าจืด

“เกาะลึกลับชาติได้จริงๆ” เพื่อนสุธีร์คนหนึ่งพูด “แกพูดได้ถูกต้องทุกอย่าง”

สุธีร์มองดูยายเหนื่อยอย่างพิจารณาลึกซึ้ง สิหน้าบอกว่าเขาเชื่อแล้วว่ายายเหนื่อยคือ “สิ้นวล” จริงๆ ย้อนมาเกิด ส่วนผมก็เชื่อแล้วว่าเป็นไปดังนั้น แต่ผมไม่ได้ถามอะไรแก่เลย เพราะผมไม่เกาพอสำหรับบ้านนี้ ยายเหนื่อยมองสุธีร์แล้วพูดขึ้น

“คนนี้เขาไม่ค่อยอยู่บ้าน เขาไปเรียนหนังสือที่อื่น” ยายเหนื่อยพูดแล้วชี้สุธีร์ คนทั้งหมดหัวเราะกันครืนใหญ่ที่ยายเหนื่อยพูดถูก เพราะสุธีร์มาเรียนหนังสือในกรุงเทพฯ สุธีร์ไม่ได้หัวเราะไปอย่างคนอื่น เขาถอนใจยาวหน้าซีด เขาคงเกรงว่ายายเหนื่อยจะพูดอะไรๆ ที่ลบล้อออกไปจนความลับแตก

“เป็นเรื่องแน่ว่าคุณสิ้นวลย้อนมาเกิด” ผมพูดขึ้นลอยๆ

“นั่นนะลึคะ” ญาติหญิงคนหนึ่งพูด “แกกลับมาเกิดในห้องของญาติผู้หนึ่ง”

“นับว่าประหลาดมาก” ผมพูดอย่างใช้ความคิด

“คุณคะ แม่เหนื่อยแกพูดว่า เมื่อแกยังเป็นพี่สิ้นวล แกเคยให้แหวนฉันทวงหนึ่ง” ญาติคนนั้นพูดต่อ

“จริงไหมครับ?” ผมถามติดเลย

“จริงค่ะ!” หญิงนั้นพูดแล้วชี้นิ้วให้ผมดูแหวนที่สวมอยู่

“อ้อ!” ผมตรงออกมา ใจหวังว่าสินวลกลับชาติมาจริง เกิดหลุดปากออกมาว่าสุธีร์เคยเป็นผัวลับ ๆ ละก็ตายละ เพราะยายหน้อยแกลงเด็ก รื้ออะไรทำอะไรได้ก็พูดออกมา จะทำอะไรกันเล่า ผมเองก็ลุ่มใจอยู่ เจ็บ ๆ เพราะสายตายายหน้อยบอกว่ารู้จักนายสุธีร์อย่างลึกซึ้ง และตัวผมนั้นปากแแกบอกว่าไม่รู้จัก แต่ดวงตาแแกแสดงว่ารู้จักดี จึงทำให้ผมคิดวนเวียนไปต่าง ๆ

มาอ้างทองเที่ยวนี้สุธีร์ผลุนผลันกลับกรุงเทพฯ ง่าย ๆ เมื่อวิ่งรถออกมาแล้ว สุธีร์ขริมและถอนใจยาว

“ฉันจะอย่างไรกับยายหน้อยหรือสินวลตัวน้อยนี่ดีเล่า” สุธีร์พูดคล้ายขอความเห็น

“แแกจะทำอะไรกับเด็กที่เป็นหลานแแกเอง เพราะไม่ใช่สินวลตัวจริง เป็นเพียงที่เกิดมาแล้วระลึกชาติได้ต่างหาก”

“ฉันอยากจะได้แแกเอาไปเลี้ยงและให้การศึกษา ฉันจะใช้หนี้สินวลเพื่อล้างบาป”

“คิดอย่างนั้นก็ดีมาก แต่ฉันกลัวว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นวันข้างหน้า”

“เฮ้ย! อุทิศ” สุธีร์ร้อง “เด็กไว้ว พุดบ้าไปได้” เขาร้องขึ้นแล้วหัวเราะ

“ฉันคิดเพียงว่า ยายหน้อยรู้จักแแกดีกว่าแแกคือใคร แแกมันก็คือผัวยายหน้อยเมื่อชาติก่อน ต่อไปยายหน้อยจะค่อยโตขึ้น จิตใจแแกก็จะจดจ่ออยู่ สัญชาติของแแกนะสุธีร์ แแกจะต้องรุ่มร่ามกับหญิงคนอื่นอีก แล้วยายหน้อยจะเป็นยังไง ยายหน้อยรู้หรือไม่ว่าเมื่อชาติก่อนนายสุธีร์เป็นของแแก และทำชั่วนอกใจแแกไปครั้งหนึ่งแล้ว และกำลังทำชั่วนอกใจในชาตินี้ ยายหน้อยแแกมีหักโค่นลงหรือ ฉันกลัวข้อนี้ แแกสัญญาใจได้หรือว่าจะไม่เหลวไหลใจง่ายกับหญิงอื่นอีก โดยไม่รอคอยให้ยายหน้อยเป็นสาว”

สุธีร์ฟังผมแล้วนิ่งอยู่สักครู่

“มันก็จริงอย่างแกว่า” เขารับคำ “เดี๋ยวนี้ก็มีหญิงเพื่อน ๆ มา มะจุมมะตุ้มอยู่ไม่ขาด ยายหน้อยแม้จะยังเด็ก แต่แแกรู้อยู่ว่าฉันคือคนของแแก ทำจะไม่เป็นการ”

“ฉันว่าแแกอย่ายุ่งไปคิดจะเอายายหน้อยมาเลี้ยงเลย มันจะสร้าง

กรรมเข้าอีก ปล่อยแกอยู่กับพ่อแม่เถิดดีกว่า ต่อเมื่อยายหน้อยโตเป็นสาว
แกยังมั่นว่ายายหน้อยคือสินवल แกก็ว่ากันอีกเป็นทางการไปเลยจะดีกว่า”
ผมพูดให้สติเขา

“บิดโธ่” สุธีร์ร้อง “พ่อแม่ของยายหน้อยนะซี เขาก็รู้ว่าฉันคือลุง
ของยายหน้อย และทั้งยายหน้อยเป็นสาวฉันก็แก่แล้ว จะเอาทำไหนไป
ขอหลานสาวมาเป็นเมีย”

“อ้าว! ยังงั้นแกคิดเอามาเสี่ยงไว้แต่เด็ก พอเป็นสาวก็คิดรวบรัด
กระนั้นหรือ?”

สุธีร์โดนเข้าไม้เท้าถึงแก่ออนใจโคลงหัวอย่างจนความคิด เพราะ
อย่างไร ๆ มันก็เข้าทำนองลุงยุ่งกับหลานสาวอย่างหนีไม่พ้น ใครเขาจะ
มารู้ล่ะว่านายสุธีร์คือคู่รักของสินवल เพราะตัวจริงมันยายหน้อยต่างหาก
ผมมองสุธีร์แล้วรู้สึกสงสาร ในวันข้างหน้ามันมีทางยุ่งเหยิงอย่างไม่รู้จบ
ทางที่ดีสุธีร์ควรคิดหลบตัวให้ห่าง รีบมีลูกมีเมียไปเสีย จะดีกว่ามาคิด
วนเวียนอยู่กับสินवलกลับชาติมาเกิดให้มีแต่ทางเสียคน

“ฉันมองสบตายายหน้อย แวดตานั้นมันก็คือดวงตาสินवल” สุธีร์
ถอนใจพูด

“นั่นแหละ ทางเสียผู้เสียคนละ คุณลุงขอรับ คุณลุงของหน้อย”
ผมแทรกเข้าไป

สุธีร์หัวเราะคล้ายคนบ้า เขาคงจนปัญญาจริงๆ ถ้าโลกนี้มันมี
แต่ตัวเขากับยายหน้อย โดยไม่มีญาติอื่นๆ อีก สุธีร์จะทำอย่างไรก็ได้
ตามใจตัว ถือว่ายายหน้อยเป็นสินवल ข้าจะเป็นผิวของสินवलละ แต่
มันทำไม่ได้

“เอาเถอะสุธีร์! ถ้าแกต้องการสินवलของแกโดยตัดไม้ได้ จงรอ
คอยไปอีก ๑๕ ปี เวลานี้ยายหน้อยอายุ ๓ ขวบ คอยไปอีก ๑๕ ปี ยาย
หน้อยก็เป็น ๑๘ ขวบ จะอย่างไรก็ตามใจแก มาคิดอะไรๆ ในยามนี้
วุ่นวายใจ งานการที่ทำจะเสียหายหมด”

สุธีร์ฟังแล้วเย็บขริม

เรื่องนี้ถ้าไม่คิดอะไร มันก็ดูว่าไม่มีอะไรวุ่นวาย ถ้าคิดก็ใจไม่สบาย
ถ้าคิดว่าสุธีร์ก่อกรรมไว้แก่สินवलจนถึงตัวสินवलต้องกินยาทำลายตัวเอง

จนตายไป สิววลผู้นำสงสารจะไม่คิดแก้ลำบากหรือ ในเมื่อสิวลกลับเกิดมาทันกันและรำลึกชาติได้เสียด้วยอย่างนี้ เพราะคนตายทุก ๆ คนตายแล้ววิญญาณไปเกิดใหม่ก็ลืมเรื่องเก่าหมดสิ้น มันก็ไม่มีความเจ็บแค้นอะไรจะมาแก้แค้น แต่การเกิดใหม่ของสิวลนี้น่ากลัวนัก

เมื่อถึงกรุงเทพฯ แล้ว ทั้งผมและทั้งสุธีร์ก็นาน ๆ พบกัน แต่ผมทราบวาสูธีร์หมั้นไปเยี่ยมบ้านอ่างทองบ่อย ๆ โดยไม่เอาผมไปด้วย ผมถอนใจ เห็นใจเพื่อนที่ต้องระงำใจเพราะกรรมที่ตนก่อไว้ แต่ต่อมาอีกสักหนึ่งปีเห็นจะได้ สุธีร์ก็มาบอกกับผมว่าเขาได้เอายายหน้อยมาเลี้ยงไว้แล้ว เพราะยายหน้อยชอบกับพ่อแม่แก่ว่าอยากจะเรียนหนังสือเก่ง ๆ ขอมาอยู่กับสุธีร์ ก็พอดีกับแม่ยายหน้อยมีลูกอีกคน ก็เอาใจใส่แก่ลูกใหม่ จึงยอมให้ยายหน้อยมาอยู่กับลุงสุธีร์เพื่อเรียนหนังสือ ผมสะดุ้งใจ มองเห็นความยุ่งยากภายนอกหน้าของสุธีร์ได้ทะลุปรุโปร่ง กองกรรมได้เริ่มแล้ว เว้นเสียแต่ยายหน้อยโตขึ้นไม่คิดการแก้ลำสุธีร์ เรื่องนี้คิดว่าร้ายจะกลายเป็นดีได้

ผมไปเยี่ยมสุธีร์และยายหน้อย รู้สึกว่าแกเป็นเด็กน่ารัก หน้าตาจุ่มจิ้ม ดวงตากลมโต กิริยาสนิทสนมติดกับผมอย่างคิดไม่ถึง คล้ายว่า "เรารู้ใจรู้อะไร ๆ กันดีนะ" ผมไม่ค่อยสบายใจ คนที่เกิดมาระลึกชาติเก่าได้นั้น ถ้าก่อนตายไม่มีใครขเคืองกับผู้ใด เรื่องก็ไม่มี แต่นี่ยายหน้อยเกิดมาเร็วโดยสุธีร์ยังไม่แก่ และก็เกิดอยู่ในกลุ่มวงศ์ญาติใกล้ชิด เสียด้วย ยายหน้อยจำความเก่าได้หมด พอแก่โตเป็นสาวแล้วจะมีอะไรเกิดขึ้นก็ยากจะทายได้

ยายหน้อยของสุธีร์มีอยู่อย่างหนึ่งที่ผิดไปกว่าคนเกิดมาระลึกชาติได้ตามที่เคยได้ข่าวมา คนอื่นเขาเพียงแต่จำญาติได้ จำบ้านได้ จำของเก่า ๆ ได้ แต่ยายหน้อยแกจำได้จนน่ากลัว จำได้และรู้อะไรที่ไม่น่าจะรู้ ทำไมเรื่องที่แกตายไปแล้วแกก็รู้ คล้ายว่าแกเป็นนิคายอยู่แกก็จดจำมารู้ คือแกรู้ว่าแกตายแล้วเผาแล้วเอากระดูกไว้ที่ใดแกก็รู้หมด เท่ากับว่าตัวแกเองคือตัวสิวลนั่นเองทีเดียว ตัวแกเวลานี้อายุ ๔ ขวบ แต่ผมมีความเกรงใจแกเหมือนว่าแกมีอายุเท่าผม เพราะความรู้สึกว่าแกคือสิวลที่ปลอมแปลงอยู่ในร่างกายเด็กน้อย ผมระวังตัวไม่กล้า

ล่องเกินแก่ทั้งคำพูดและร่างกาย ไม่กล้าไปเกาะไปกอดแกอย่างเด็กธรรมดา
ผมรีบวิ่งไปหาพระอาจารย์นพ เล่าเรื่องทุก ๆ อย่างมาแต่ต้นละเอียดดี

“แปลกมาก!” คุณนพว่า “เป็นดวงวิญญาณที่ระลึกชาติได้ชนิด
ที่แรงมาก ไม่เคยจะมีวิญญาณดวงใดแรงเท่านี้ เป็นการมาเกิดใหม่
โดยวิญญาณเก่าอันสมบูรณ์ ไม่ขาดตกบกพร่องเลย แม้เมื่อตายไป
แล้ว ร่างกายเก่าเปื่อย วิญญาณแกล่อยว่อนอยู่อย่างไร พบอะไรเห็นอะไร
เมื่อมาเกิดเป็นมนุษย์ธรรมดา วิญญาณดวงนี้ก็เก็บเอาเหตุการณ์ทั้งเมื่อ
ยังไม่ตายและตายแล้วมาด้วยพร้อมมูล รวากับว่าเด็กคนนี้เป็นบิดา
ของสีนวล แต่ความจริงไม่ใช่ เป็นมนุษย์แท้ ๆ วิญญาณอย่างนี้ดีไม่ตี
จะเจ็บแค้นแก่ถ้าเอาตาสูรีร์แย้ไป เว้นแต่ว่าวิญญาณดวงนี้จะคิดถึง
ความเก่าแก่ที่เคยสงสารเมตตาสูรีร์อยู่ อาจจะไม่ทำอะไรสุรีร์ก็ได้”

คุณนพพูดอย่างหนักใจเช่นเดียวกับผม และเตือนให้ผมบอก
กับสุรีร์ว่าให้เริ่มเกรงใจเด็กนั้น อย่าทำอะไรเพียงเอาใจตัวโดยเห็นว่าเขา
เป็นเด็ก แม้แต่ตัวผมก็จงเกรงใจเด็กนั้นไว้ด้วย เพื่อมิให้เด็กนั้นเก็บ
ความน้อยใจเสียใจว่าเราทำอะไรโดยเอาแต่ใจ จะได้ไม่เกิดการแก้แค้นขึ้น

“คุณอุทิศเอ๋ย อาตมาขอเตือนคุณว่า โลกมนุษย์เดี๋ยวนี้แม้จะ
เจริญก้าวหน้าไปอย่างมากมาย แต่อย่าลืมนามมนุษย์ยังต้องตกอยู่ในกอง
กรรมเสมอ มิได้ห่างไกลไปเลย มิใช่ว่าเวรกรรมจะหมดไปเพราะโลก
เจริญ อย่าทำอะไรเอาใจตัวจนกล้าเข้าไปสู่กรรมแล้วจะแก้ไม่ได้”

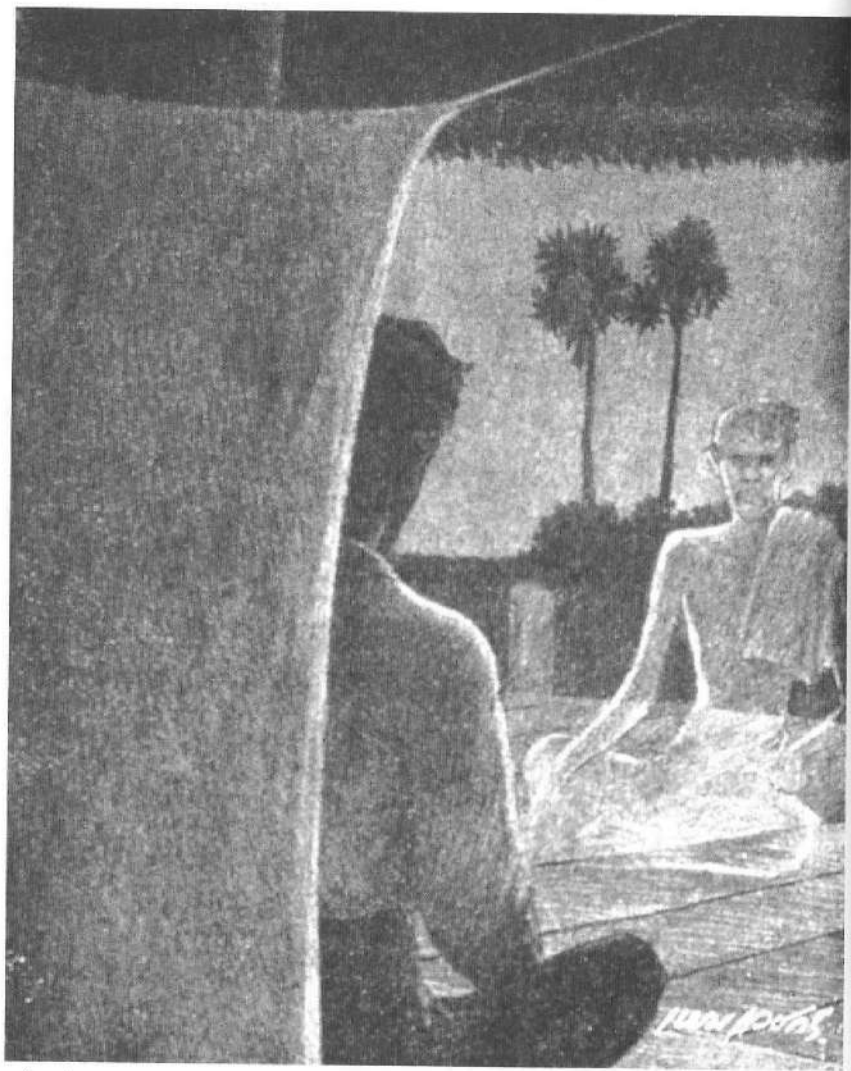
คำตักเตือนของคุณนพผมเก็บไว้กลางใจ จะไม่ยอมปล่อยตัวเลย
ทุกลมหายใจเข้าออก นอกจากกรรมเก่าจะมีอยู่แต่เดิมก็สุดจะป้องกัน
แต่จะก่อใหม่อีกนั้นไม่เอาแล้ว

เจ้าพ่อ

เรื่องนี้เป็นอีกตอนหนึ่งของนายชิตนายชวน พี่น้องสองเสือผู้ชำนาญทางไสยศาสตร์ทางภูตผีปิศาจ ได้รับเชิญและจ้างให้ไปทำพิธีอัญเชิญเจ้าพ่อองค์หนึ่งให้ย้ายจากศาลเก่าไปอยู่ยังที่อื่น โดยมีผู้หนึ่งไปซื้อที่ดินมากมายเพื่อจะทำกิจการ แต่บังเอิญที่ดินนั้นมีศาลเจ้าพ่ออะไรองค์หนึ่งติดที่อยู่ด้วย ผู้เป็นเจ้าของที่ดินใหม่ไม่ชอบการมีศาลเจ้าในเขตบ้าน จึงจ้างให้ไปทำการย้ายตามแบบที่ถูกต้องและดี เพราะเจ้าของที่ยังเกรงกลัวศาลนั้นอยู่

คืนหนึ่ง พวกผมกำลังประชุมกันอย่างสนุกที่กุฏิคุณนพ พระอาจารย์ที่วัดระฆัง พร้อมญาติกันดีนัก เช่น คุณนพ พระอาจารย์ ครูพยุ่ง นายมัน และผม นายสมัย แถมยังมีคุณอุทิศนักประพันธ์

เจ้าพ่อ

ที่เพิ่งเข้ามาเป็นสมาชิกสโมสรของเรา กำลังคุยกันเรื่องคนตายแล้ว
เกิดใหม่แต่เกิดระลึกชาติเก่าได้ ต่างกำลังหาเหตุผลต่างๆ ที่ถูกต้อง
ด้วยว่าพวกเราทั้งหมดเคยพบกับภุตผีปิศาจมามากก็จริง แต่กลุ่มเรา
ชอบเหตุผลที่เป็นไปได้จริง เราจึงจะยอมรับว่าสิ่งนั้นเป็นไปได้ ใน
สโมสรของเรามีผู้ที่แข็งในเหตุผลและสุขุมเป็นอย่างมาก ก็คือพระภิกษุ
นพ ซึ่งเรายอมให้เป็นพระอาจารย์ ในขณะที่นั้นพอดีได้ยินเสียงคนพูด
กันมา และกำลังจะขึ้นบันไดมาหาเรา ต่างจึงหยุดพูดกันชั่วคราว พอผู้
ที่มาใหม่โผล่บันไดขึ้นมา สโมสรเราก็ร้องกันเอะอะ เพราะผู้ที่มาใหม่
นั้นคือนายชิตนายชวน พี่น้องสองเสือแห่งศรีราชา

“นี่อย่างไรกัน ถึงได้ย่าแฉกไกลมาพบคำมีดอย่างนี้?” คุณนพ
ทักเพื่อนเก่า

“ผมมาจากบ้านหลายวันแล้ว มาธุระยังที่ที่ใกล้ๆ กับหนองแขม
พอเขามาส่งที่กรุง ก็เลยมาเยี่ยมที่นีก่อน พรุ่งนี้จึงจะกลับรถกลางวัน”
นายชิตพูด

“ถ้าจะธุระสำคัญจึงมาอยู่หลายวัน?” คุณนพถาม

“เรื่องย้ายศาลเจ้าพ่อ ไฮ้ย! เรื่องมันเยอะ ครั้นไปเข้าจริงไม่
พบเจ้าพ่อ กลับไปพบเอาผี แต่เรื่องผีเราก็ก้าวเมื่อไหร่ละ บังเอิญเจอ
เอาเหตุผลดี ๆ ของผีเข้า เลยเลิกรับจ้างทำพิธี ไม่ยอมทำให้” นายชวน
พูด พวกเราหัวเราะชอบใจ และคิดว่าอย่างไรคงจะได้ฟังเรื่องแปลก ๆ
อีก คงสนุกดีแก่สมาคมเรา

“ต้องขยายให้ฟังบ้างนะ” คุณนพเคาะ

“อ๊ะ แล้วกัน! ที่แฉกมานี้ก็จะคุยให้ฟังนะซีครับท่าน” นายชิต
รับคำ พวกเราเลยหัวเราะกันเป็นการใหญ่ เรารีบรินน้ำชาที่ชงใหม่ ๆ
หอมฟุ้งส่งให้เขาคนละถ้วย

“เรื่องมันยังงี้ครับ พวกเราทุก ๆ คนฟังกัน เมื่อสักอาทิตย์กว่า ๆ
นี้มีคนที่รู้จักไปพบกับผมสองคนพี่น้อง” นายชิตเริ่มเล่า “คือเพื่อนเขา
คนหนึ่งไปซื้อที่ได้ที่คลองขวางใกล้หนองแขม ความจริงที่ทางแถวนั้น
ยังมีมากมายริม ๆ ถนนเยอะเยอะ แต่รายนี้เขาชอบที่ลึกเข้าไปจากถนน
และเขายึดเอาคลองเล็กนั้นเป็นหลัก เขาว่าเขาจะทำกิจการของเขา

ต้องการล่าคลองนั้นไว้ใช้การ เมื่อได้วัดที่กันเรียบร้อยแล้ว บังเอิญริมคลองตอนหนึ่งเป็นตอนกลางของที่เขาที่เดียว เกิดมีศาลเจ้าศาลหนึ่งอยู่ที่โคนไม้ไทร ความจริงก็ไม่มีรูปศาลเจ้าหรือก แต่ต้นไทรนั้นมีผ้าแดงห่มอยู่และมีของต่างๆ ที่เป็นเครื่องบูชา ปักบ้างเห็บบ้างตามซอกและกิ่งไทร ถึงจะไม่มีตัวศาลก็รู้นั้นเป็นศาลเจ้าพระองค์หนึ่ง เจ้าของที่ไม่ต้องการมีสิ่งนั้น เพราะเขาเป็นคนรุ่นใหม่ เขาไม่สนใจต่อของประเภทนั้นจึงขอให้รื้อออก หรือไม่ก็โค่นต้นไทรเลย”

“เอ๊ะ! แต่เรื่องทำอย่างนั้นลำบากนะ” คุณนพพูด

“นั่นนะซีครับ ลำบากแน่ๆ เอ้า! ฟังต่อไป” นายชิตว่า “คนที่เขาไปตามผมเขาก็คิดอย่างพวกเราแหละครับ การทำอย่างที่ว่านั้นมันหนักใจ เจ้าของที่ใหม่ที่ยิวตามจ้างคนให้ตัดต้นไทรนั้น แต่ไม่มีใครรับจ้างตัดให้ แม้แต่คนที่อื่นๆ พอมารู้ต้นไทรนั้นก็ขอตัวกลับกันหมด เจ้าของที่ก็ขอเพียงให้เอาของกระจุกกระจิกที่ต้นไทรออก ทั้งรื้อผ้าแดงที่ห่มนั้นออกด้วย ก็ไม่มีใครรับทำให้ ทั้งยังมีคนแถวนั้นห้ามว่าทำการแบบนี้ก็เท่ากับรื้อศาลนั่นเอง การตัดต้นไม้ใหญ่ๆ นั้นทำลายความเจริญในกิจการข้างหน้าจะหาไม่ได้ จงหาวิธีให้ดีเพราะของเขามีอยู่เก่าแก่ เราทำอย่างนั้นกระเทือนใจชาวบ้านและผีสังเทวดาทั้งสิ้นเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่มีการหักหาญกันลงได้ เพราะนานวันเข้าเรื่องก็ดังไปไกลเข้าทุกที่

“เกิดการแปลกขึ้นในเช้าหนึ่ง มีใครมาขีดเส้นทำทายขึ้น มีสีแดงขีดเส้นล้อมต้นไทรเป็นรูปสี่เหลี่ยม ทั้งมีดอกเก๋าๆ เอาปลายปักดินไว้ มองดูปราดเดียวก็รู้ความหมายว่า ถ้าใครข้ามเส้นสีแดงนั้นเข้าไปหรือรูกกล้าทำอันตรายที่นั่น ดอกที่ปักไว้จะบอกเป็นคำขาดว่า ‘ตาย’ ” นายชิตพูดแค่นี้หยุดจุดบุหรี่สูบ

“นี่ก็ไม่มีผิด มันเรื่องยาก” คุณนพพูดแล้วจู้ปากอย่างดีเตียน

“เจ้าพ่อหรือเจ้าแม่?” คุณนพถามต่อ

“เจ้าพ่อครับ”

“เจ้าพ่ออะไร?”

“นั่นซีครับ! เรื่องวุ่นเอาการเรื่องชื่อเจ้าพ่อ ตามใครๆ เขาก็ยิ้มๆ

ไม่บอกว่าชื่ออะไร มีคนแก่คนหนึ่งพูดขึ้นมาอย่างกวนโมโหว่า จะถามไปทำไม ถ้าไม่ศักดิ์สิทธิ์จริงเขาก็ไม่นับถือกัน เมื่อไม่นับถือแล้วจะถามทำไม นี่แหละครับ ถามกันตรง ๆ เข้าไม่บอก กลับหัวเราะเยาะ แต่ผมก็เอาชนะได้ เทียบออกสืบสวนจนได้เรื่องราว เจ้าพ่อองค์นั้นไม่ใช่คนใหญ่คนโตอะไร เป็นลูกชวานาธรรมดา หากแต่เป็นนักแสดงคนหนึ่ง ลู้กับศัตรูมากคนด้วยตัวคนเดียว และก็ตายที่โคนไทรนั้น ส่วนศัตรูมากคนก็จริง แต่แทบเอาตัวไม่รอด นอนจมกองเลือดไปเหมือนกัน และก็ตายคราวหลังด้วยพิษบาดแผลสองสามคน เมื่อเอาศพไปเมากันแล้ว พวกชาวบ้านที่รักใจนักแสดงก็ไปกราบไหว้กัน ดอกไม้ธูปเทียนบูชา กัน เอาผ้าแดงไปห่มไทร ผืนเก่าซิดและขาดก็เอามาเปลี่ยนกันอยู่เสมอ เจ้าพ่อองค์นี้ชื่อเดช ใคร ๆ ไปขอให้ช่วยอะไรก็ช่วยได้ จึงนับถือกันมา ต่อ ๆ กัน การจะไปลี้ภัยจึงยากยิ่ง เท่ากับอยู่ดี ๆ เอาไม้ไปเคาะหัว ชาวบ้านเล่นทั้งใกล้และไกล มันจะดีอะไรละ"

"เขาจ้างให้เราทำอะไรไหนล่ะ?" คุณนพถาม

"จ้างไปทำพิธีอัญเชิญเจ้าพ่อให้ไปอยู่ที่อื่น"

"จะทำได้ง่าย ๆ หรือ"

"ทำนะทำได้ เพราะเราทำอย่างเคารพ ผมสองคนไปถึงก็ขุมนม เทวดาก่อน แล้วนั่งเทียนเล่าแจ้งบอกกล่าวกับเจ้าพ่อและขอพึ่งคำตอบ โดยทางเข้าฝันด้วย"

"ได้ความอย่างไรบ้าง?"

"ผมไปนอนค้างที่บ้านแถวนั้นสองคืน สอบสวนได้ชัดเจนดีว่า เจ้าพ่อเดชนั้นเมียศเพียงแค่เจ้าเทพารักษ์ ยังไม่ได้เป็นเจ้าชั้นสูงที่เลยไปถึงชั้นหมดกิลีส ยังชอบของเครื่องเล่นต่าง ๆ ใครมีหมูเห็ดเป็ดไก่มา ถวาย ท่านก็เผื่อแผ่ลูกน้องทั่วกันด้วย หัวใจเป็นนักแสดง นี่แหละครับ ลูกน้องของท่านมี พอผมไปตั้งพิธีจึงไม่ได้พบกับท่าน กลับพบแต่ปีศาจ ลูกน้องท่านเป็นตัวแทน แต่ อ้อ! ผมลืมเล่าไปว่า ก่อนหน้าที่เขาจะไป ตามผมนะ เขามีคนมาทำการรื้อถอนกันเข้าแล้ว และก็ตายอย่างว่า ชำมเส้นแดงที่ซิดไว้ก็ตายจริงตามนั้น ตายอย่างปริศนา"

"ฮะ! ตายเขี้ยวรี?" ผมถามคล้ายร้องตะโกน

“ตายครับ!” นายชิตรับคำพร้อมกับพยักหน้า “คนตายชื่อนายอ่อง นายคนนี้ได้ความว่าเคยไม่ถูกคอกับเจ้าพ่อเดช เห็นคนมาราบไหว เจ้าพ่อเดชเสมอ ๆ ก็ไม่พอใจ ครั้นรู้ข่าวว่ามีผู้จ้างให้ทำลายอิทธิพล เจ้าพ่อเดช นายอ่องก็รับจ้างทันที ทำการรื้อถอนเครื่องบูชาก่อน ที่ทำจะ ตัดต้นไม้คร่าวหลัง”

“อู๊บ๊ะ!” คุณเนพซัดขึ้นกลางคัน “บัดซบ-บัดซบแท้ๆ”

“บัดซบชิตรับ ตายแหงแก่ ทางตำรวจตรวจก็ไม่พบอะไร บาดแผล ไม่มี ทั้งร่องรอยแห่งการต่อสู้ก็ไม่มี แต่แพทย์ว่าตายเพราะหัวใจหยุดเต้น เกิดจากความหวาดกลัวสุดขีด และนอนตายแหงอยู่โคนไทร นั้นแหละ เจ้าของที่ดินเลยแย่งขึ้นมา จึงเที่ยวหาคนดีที่ทำไม่ให้เกิดภัย เรื่องจึงได้มาถึงผมสองคนพี่น้อง ส่วนผมนะเมื่อทำพิธีเสร็จแล้วผมก็นอนค้างกันที่บ้านคนแถวนั้น พอตีเช้าซี มีผู้ชายกลางคนมาปลุกผม ให้ตื่น ว่าจะขอพูดอะไรกับผมเป็นทางการ ผมเองก็รู้สึกตัวอยู่แล้วว่า จะได้พบกับเขา แต่แทนที่จะได้พบกับเจ้าพ่อ กลับเป็นพบกับผีบ้านที่ เรานอนค้างนั่นเอง”

“ท่านเป็นใคร?” ผมถามชายผู้นั้น

“ฉันคือญาติของบ้านนี้” ชายที่ปลุกผมตอบ “ฉันคือวิญญาณดวงหนึ่งที่เป็นผู้แทนวิญญาณอีกมากดวงในถิ่นทุ่งนี้ มาเจรจากับคุณเพื่อสันติ”

“ท่านเจ้าพ่อเสด็จไปเสียไหน?” ผมถาม

“อ๊ะ! เจ้าพ่อไม่ยุ่งกับใครหรอก ท่านมีศีล ท่านไม่โกรธใคร ไม่ ว่าใคร แต่พวกฉันนี่ซี ไม่ยอมให้ใครมาทำการรุกรานกันแบบนี้ ต้นไทร มีมานานแล้ว เจ้าพ่อมีมานานแล้ว มาใหม่จะไม่ชอบเจ้าพ่อก็ตาม ทำไมไม่นึกถึงชาวบ้านบ้างล่ะ และพวกฉันก็อีกมาก คิดบ้างสิ คนเรา มันต้องอาศัยกัน ตัดผมคนต้องดูหน้าคนว่าจะตัดแบบใดจะรับทรง ถ้า ตัดตามใจตัวก็ไปกันใหญ่ จะไปอยู่ที่ใดไม่เอากับใครเลยมันจะดีหรือ และข้าจะเหยียบหัวกันอีก พวกฉันนะ ถ้าไม่พอใจก็เอากันตายเลยหน เดียวสิ้นเรื่อง แต่ชาวบ้านซี ไม่จบหรอก คิดดูซิ มีทางทำให้ดีสมานใจ กันได้หลายทางก็ไม่เอา เช่นทางหนึ่งคือ เจ้าของที่ไม่ชอบศาลเจ้า ก็กัน

ริ้วเบ่งที่ไว้สัก ๒๐ ตารางวา ก็พอ เปิดด้านริมคลองไว้ให้ใครๆ เขามา
 เคารพกัน พวกฉันทั้งหลายมีอยู่มีกินก็เพราะเจ้าพ่อ ใครนำเครื่องเช่น
 กุ้งปล่าปลาฆ่า พวกฉันก็ได้รับแบ่งปันจากเจ้าพ่อ การจะมาทำหักหาญ
 แบบตัดหนทางทุบหม้อข้าวกัน คุณหนาคุณ มันขึ้นตายกันทีเดียว เจ้าพ่อ
 อาจจะทำบุญไปเองก็ได้ แต่มาทำแบบไล่กันดังนี้ บีบ อยู่มาก่อนนะ'
 เวลานั้นเสียงคนในบ้านตื้นกันทั้งบ้านแล้ว ผู้ที่พูดกับผมก็เลยหายไป"

"ทางคุณชิตคุณชวนตกลงใจว่าอย่างไรล่ะครับ?" ผมถาม

"ผมสองคนฟังเหตุผลทางพวกดวงวิญญาณของเขา ก็มีทาง
 สันติดี แบ่งกันอยู่ ฟังพาอาศัยซึ่งกันและกัน จริงของเขา เรามาคราว
 หลังทำอะไรต้องสมานใจคนเก่า เพียงสละเนื้อที่ให้เล็กน้อยก็ทำได้
 ผมเลยนำเรื่องเข้าพูดกับเจ้าของที่ คิดไว้ว่าถ้าเขาไม่ยอมผมก็ไม่ยอมทำ
 อะไรให้ บังเอิญเจ้าของที่ดินฟังผมพูดก็เกิดกลัวภัยขึ้นมา เลยยอม
 ตามเพื่อเห็นแก่ชาวบ้าน จะได้อยู่เย็นเป็นสุข ตกลงกันแล้วผมก็กลับ
 มานี่แหละ"

"ทำอะไรขัดกับคนหมู่มากมันยากนัก น้ำเชี่ยวพายเรือทวนน้ำก็
 เหนื่อยแรง แต่ถ้าเดินทวนมนุญนี่มันเจ็บตัว" คุณหนว่า

"การทำอะไร ถ้ามีคนแข่งด่าอยู่เจริญยากครับ ยิ่งพวกวิญญาณ
 แข่งด้วยละก็ปั่นเลย" นายชิตพูดแล้วหัวเราะ

"ผมเพิ่งรู้ว่าเจ้าพ่อเจ้าแม่ต้องมีลูกน้องเป็นพวกวิญญาณเหมือน
 กัน" นายมันพูด

"ต้องมีสิ!" นายชวนพูดแทน "พวกเจ้าพ่อเจ้าแม่ต่างมีศิลาทั้งนั้น
 ยิ่งเจ้าชั้นสูงที่พันกิโลสไปแล้วยังทำการช่วยเหลือใครๆ ยากหน่อย ถ้า
 เรื่องดีเรื่องถูกท่านก็ช่วยเหลือได้ แต่ถ้าเรื่องนั้นๆ ไม่ถูกทางธรรม พวก
 วิญญาณจะช่วยแทนให้ เรื่องจะไม่ช่วยเสียเลยนั้นไม่ได้ เพราะเขามา
 ฝากตัวและขอรับรองแล้วก็ต้องทำกันไป จะผิดบ้างถูกบ้างก็ขอไปทีก่อน
 ฉะนั้นจำเป็นอยู่เองที่เจ้าพ่อเจ้าแม่จะต้องมีลูกน้องเหล่านี้"

"อ้อ! เข้าใจละ" นายมันว่า

"คุณชวนครับ!" ผมเรียก

"อะไรครับ?"

“เจ้าพ่อเจ้าแม่มีหลายชั้นหรือครับ?”

“ถูกแล้วครับ! มีหลายชั้น ชั้นเทพารักษ์และนางไม้ก็เป็นเจ้า
 ธรรมดา ถ้าชั้นที่เขาเรียกเทพเจ้าละก็สูงขึ้นไปอีกชั้น ชั้นเทพเจ้านั้นมัก
 ทำอะไรทำเอง แต่ชั้นเจ้าเฉยๆ นั้นยังสนุกอยู่กับมนุษย์ จึงมีลูกน้องไว้
 ใช้แทนตัว เมื่อใครเอาเครื่องเช่นมาเช่นก็แบ่งปันแก่ลูกน้องเป็น
 ส่วนมาก คุณสมัยเอ๋ย เรื่องอำนาจในความเป็นต้นจะต้องอาศัยพวกดวง
 วิญญาณเป็นส่วนใหญ่ ings ที่พวกนี้ได้ผลออกจากร่างกายที่เนาเปื่อย
 ไปแล้วก็น่าจะมีสุขสดีใส่ไว้กังวล แต่เรื่องของมนุษย์ลึกลับวุ่นมาก คน
 ไทหนักคนนั้น เมื่อถึงคราวจนทางเข้า ทุกคนจะพนมมือไหว้พระ เทวดา
 ผีสิง พวกวิญญาณนั้นแม้แต่จะพ้นมนุษย์ไปแล้ว แต่ก็เคยเป็นมนุษย์
 จะทิ้งมนุษย์ได้อย่างไร ทุกวันทุกชั่วโมงนาที่ก็ยังคงลุกกันอยู่ใกล้ๆ หาก
 มนุษย์จะไม่เห็นเขาด้วยตาเท่านั้น เขาก็ยังมีทั้งรักและเมตตาอยู่ดังเมื่อ
 ครั้งเดิม แต่ระวังอย่าไปทำอะไรให้เขาโกรธและเกลียดก็แล้วกัน”

“ขอบพระคุณครับที่ให้ความรู้”

แม่ชี

ดิฉันได้นั่งรถส่วนตัวเที่ยวไปดู
สำนักแม่ชีมาหลายวัด โดยคิดจะบวชบ้าง
แต่ก็ยังไม่เหมาะใจทั้งนั้น จึงมาแวะ
นครปฐมอีกตอนเย็น ถ้าที่ใดเหมาะใจ
ดิฉันจะสละเพศโกนหัวเข้าวัดแก้ลำ
ความด้อยในการผิดพลาดของตัวเองใน
เรื่องรัก ผิดพลาดมาแล้วบวชเสียให้
สาแก่ใจ ครั้นไปมองๆ ดูสำนักแม่ชีที่
ข้างๆ องค์กรเจตีย์แล้ว ดูก็น่าร่มเย็นพอใช้
แต่ใจก็ยังไม่เหมาะ จึงชวนสาวใช้และ
คนใช้ชายขึ้นไปบนลานรอบๆ องค์กรพระ
ปล่อยคนรถเฟ้ารถคนเดียว ถ้าไม่มีคน
ตามขึ้นไปด้วย ในเวลาเย็นค่านั้น
จะไม่ปลอดภัย

ค่อยๆ เดินผ่านอารมณที่ขุนมัว

ไปเจียบๆ ตามลานรอบองค์เจดีย์ที่ราบเรียบด้วยกระเบื้องปูนแผ่นโต และร่มเย็นด้วยไม้ใหญ่ คนใช้สองคนเดินตามมาห่างๆ คุยกันหนองหนึ่ง ประสาหล่มสาว ส่วนตัวดิฉันวางท่าจะเป็นผู้สละเพศฆราวาสเป็นผู้จำศีล เดินไปได้เสี้ยวหนึ่งขององค์พระ ก็เห็นแม่ชีผู้เฒ่าคนหนึ่งนั่งอยู่ใต้ร่มไม้อย่างสงบ ความจริงในใจคิดว่าควรจะกลับบ้านเสียทีเพราะเย็นเกินควรแล้ว ครั้นพบแม่ชีเข้าก็เลยแวะเข้าไปทำความเคารพ พร้อมกับถามทุกข์สุขความเป็นอยู่ของท่านผู้ทรงศีล

“ฉันบวชมานานแล้วคุณหนู” ชีผู้เฒ่าบอก “นี่เห็นจะมาเที่ยวเล่นกระมัง?”

“เจ้าค่ะ! ดิฉันเที่ยวดูตามสำนักแม่ชีมาหลายแห่งแล้ว” ดิฉันบอกกับท่าน

“เห็นจะชอบชีวิตแม่ชีชื่คุณหนู?” แม่ชีพูดอย่างอารมณ์ดีและหัวเราะเบาๆ “ชีวิตของชีก็คล้ายๆ พระนั่นแหละละคุณ ต่างกันก็ที่มีศีลต่ำกว่าพระท่านมาก แต่อื่นๆ ก็พยายามทำให้คล้ายพระท่านเข้าไป เพื่อให้ได้ผลสมกับที่บวช”

“ดิฉันอยากจะมีชีวิตอย่างแม่ชีทั้งหลายบ้าง” ดิฉันพูดออกไปตามที่คิดจะบวช

“อ้อ!” แม่ชีเฝ้าร้อง แต่ท่านมิได้มองดูดิฉัน ท่านกลับเงยหน้าขึ้นดูองค์เจดีย์ โดยปากท่านก็พูด หูท่านก็ฟังดิฉันพูด

“อยากจะบวชโดยเลื่อมใสในพระธรรมหรือ?” ท่านถามคำนี้เล่นเอาดิฉันต้องอ้าอึ้ง ตอบท่านทันทีไม่ได้ เพราะความจริงใจแล้วเปล่าเลย ดิฉันมิได้ตั้งใจบวชเกี่ยวกับความศรัทธาทางศาสนา หากจะบวชแก้ลาเรื่องรักที่ผิดพลาด

“การบวชณะคุณหนู ต้องตั้งใจศรัทธาจึงจะได้ผล” ชีผู้เฒ่าพูดอีกอย่างตรงๆ และก็คงหงนหน้าสู่องค์เจดีย์ที่สูงตระหง่านอยู่ตั้งแต่แรก “เรื่องนี้ถ้าคุณหนูจะฟังฉันเล่าอะไรๆ เกี่ยวกับชีวิตของชีสักหน่อย บางทีจะเข้าใจในการสละตัวบวชดีขึ้น แต่ถ้าคุณหนูไม่มีเวลาพอจะฟังก็สุดแต่เกิด” ดิฉันอ้าอึ้ง ชีผู้เฒ่าท่านพูดอะไรราวกับรู้ใจดิฉันว่าการจะบวชคราวนี้มีไขบวชโดยเลื่อมใส เมื่อท่านมาพูดแทงใจดำกระนี้ จึงเกิด

สนใจอยากฟังอะไรๆ ของท่านทีว่าจะเล่าให้ฟัง

"ดิฉันขอทราบโดยขอความเมตตาจากท่านเจ้าค่ะ ดิฉันอยากฟัง
ทุกๆ คำที่ท่านจะเมตตาเล่าให้ฟัง" ดิฉันกล่าวอย่างอ่อนน้อม

"ขอบใจคุณมากที่ยินดีฟัง" แม่ชีว่า "ฉันเคยผิด! ฉันบวชโดย
เอาเรื่องของมราวาสเข้าไปคลุกกับศาสนา ทำให้ศาสนาหมองมัวไปอย่าง
ไม่เข้าท่าเลย ชีวิตเราก็ควรเป็นชีวิตเรา จะผิดพลาดอย่างไรก็แก้ไขไป
ในทางของเรา ขออย่าเอาชีวิตของผู้ทรงศีลไปเกี่ยวด้วย ความผิดของ
ฉันมันต่อเนื่องกันมาแต่เด็กๆ ฉันกำพร้าพ่อแม่มาแต่เล็ก และสามีก็
เลี้ยงฉันมาแต่เล็กๆ ฉันพูดอย่างนี้คุณหนูคงแปลกใจและขบขัน" แม่ชี
พูดถึงตอนนี้ ฉันก็รู้สึกแปลกใจจริงๆ อะไรกัน สามีเลี้ยงภรรยามาแต่
ยังเล็กๆ เด็กๆ

"ฉันเรียกสามีของฉันว่า คุณลุง" แม่ชีต่อ "และเรียกภรรยาเขาว่า
คุณป้า จริงๆ นะคุณหนู ฉันเมื่อเด็กๆ ฤทธิ์มาก จะเอาอะไรเอาตามใจ
ตัว ร้องไห้เก่ง คุณป้าก็ตีฉันบ่อยๆ แต่คุณลุงขอร้องว่าสงสารเถิด เด็ก
กำพร้า มีเราเท่านั้นจะให้เมตตาแก่มัน คุณลุงเป็นคนใจดีมีเมตตาจิตใจ
แรงกล้า บ้านที่เราอยู่นั้นเป็นบ้านใหญ่ หลังบ้านมีบึงน้ำใส มีบัวฝรั่งขึ้น
เต็ม ฉันมักจะแอบไปเล่นข้างบึง ป้าห้ามบ่อยๆ แต่ฉันก็แอบไปบ่อย
ป้ากลัวฉันตกน้ำก็ตีเอาบ่อยๆ ตามฤทธิ์ของฉัน วันหนึ่งฉันทำฤทธิ์อีก
คุณป้ากำลังใจคอไม่ดีก็ตีฉันเป็นการใหญ่ คุณลุงก็เข้าขอร้องตามเคย
เลยทะเลาะกันเพราะเรื่องฉัน คุณป้าว่าถ้าคุณลุงไม่มีทางจะทำให้ฉัน
หยุดทำฤทธิ์ได้ จะจับฉันโยนลงในบึงบัวให้สำลักน้ำแทบตายเลย ฉัน
ได้ยืนดั่งนั้นก็เลยร้องไห้ใหญ่ กลัวว่าแกลงจะโยนน้ำจริงๆ คุณป้าโกรธ
จัดก็เข้าจับตัวฉัน คุณลุงกลัวว่าจะทำอย่างนั้นจริงๆ ก็มาแย่งเอาตัว
ฉันออกมาและปลอบให้ฉันนิ่ง แต่ฤทธิ์ฉันมากก็ร้องต่อไป

"ตอนนี่ดูๆ ว่าคุณลุงก็จะโกรธฉันเหมือนกัน จึงจับฉันหย่อนลง
น้ำที่สะพาน ชูฉันว่าจะปล่อยมือให้ตกลงไปกันบึง ฉันยิ่งร้อง ลุงก็เลย
ปล่อยมือข้างหนึ่ง คงจับไว้หนึ่งมือ สีหน้าคุณลุงเวลานั้นโกรธจริงๆ ฉัน
เกิดนึกถึงงูในน้ำได้ เพราะเคยเห็นมันว่ายอยู่ในน้ำนั้น ฉันเกิดกลัว ต้อง
รีบหยุดร้องให้ หน้าตาของฉันเวลานั้นคงแสดงว่ากลัวจริงๆ ฉันหยุด

ร้องไห้และพูดเบาๆ ว่าฉันกลัวฉันกลัว คุณลุงรู้สึกว่าคุณกลัวมาก จึงรีบเอ้าขึ้นจากน้ำ รีบเช็ดตัวให้ แล้วกอดฉันด้วยความเสียใจที่แสดงท่ารุนแรงเกินไป ปากพูดว่าลุงไม่ทำฯลฯ ฉันไม่รู้เหมือนกันว่าหมดฤทธิ์ไปได้อย่างไร ถูกจุดดีเข้า

“ต่อนั้นมาฉันเลยกลายเป็นคนกลัวคุณลุง จะทำฤทธิ์อย่างไร ถ้าคุณลุงมองดูฉันก็หมดฤทธิ์ แทนที่จะกลัวคุณป้าที่เขียนตีเอาเจ็บๆ หายไปทั้งตัว คุณลุงนั้นใจดีมาก จะดุก็เล็กๆ น้อยๆ ปรานีเป็นส่วนมาก เราอยู่ด้วยกันมาจนฉันเป็นสาวขึ้น คุณลุงก็แกล้ง คุณป้าก็แกล้ง และเจ็บไข้ได้ป่วยอยู่เสมอ แต่คุณลุงนั้นแม้จะมีอายุ แต่ยังมีท่าทางสง่าผ่าเผยน่านับถือและน่ารัก เพราะใจดีมีเมตตา ลงท้ายฉันก็ผิดอย่างใหญ่หลวงในชีวิต คือฉันเกิดรักคุณลุง และคุณลุงก็รักฉัน ที่ฉันพูดนี้นะ ไม่ใช่รักกันอย่างธรรมดาสูงกับหลาน เรารักกันอย่างผัวเมียและแอบได้เสียกัน พอคุณป้ารู้ว่าเข้าก็บ้านเหลืองเมืองแตก ทะเลาะกับคุณลุง นับไม่ถ้วน แต่คุณลุงยอมแพ้ทุกครั้ง ขอโทษขอโพยทุกครั้ง พอคุณลุงไปทำงานคุณป้าก็เล่นงานฉันย่าแย้ ต่ำทอเอาเจ็บแสบถึงกระดูก คุณลุงเคยพูดว่าอย่ารุนแรงเลย เขาก็เด็กกำพร้าที่เราเมตตาเลี้ยงมา ถ้ารุนแรงไป เขาจะไปพึ่งใครเล่า คุณป้าก็ว่ายังงั้นปล่อยให้ฉันแยงผิวฉันเล่นหรือ ไม่ยอมเด็ดขาด เป็นตายยอมผลงกับมัน

“นี่แหละคุณหนู ฉันทนไม่ไหวก็ใช้ความโกรธชนิดไม่ยับยั้งและคิดหน้าคิดหลัง ฉันมีเพื่อนช่วยเหลือให้ฉันหนีไปบวชชี่ นี่คือผิดที่ไม่ได้บวชโดยครัทธา การบวชก็ผิดวินัยทุกอย่าง ถ้าทางพระละก็ไม่ได้เลย มีเมียแล้วจะหนีไปบวชโดยเมียไม่ยินยอมนั้นไม่ได้ ฉันไปบวชชี่ สามีกี่ไม่ได้อนุญาต มันผิดไปทุกอย่าง

“ฉันลืมนึกไปว่าเมื่อทำไปแล้วใครจะเป็นผู้ได้รับผลจากการกระทำของฉัน คุณป้าหรือ เปลา! คุณป้าก็ดีใจว่าฉันหนีหายไป ส่วนทุกซ่ออันใหญ่นั้นตกอยู่กับคุณลุง ไม่เป็นอันกินอันนอน เทียวค้นหาฉันแทบพลิกแผ่นดิน ไม่รู้ว่าฉันไปไหน เด็กนี้เลี้ยงมาโดยกำพร้าแล้วหนีหายไปไหน จะดีร้ายประการใดหาไม่รู้ ส่วนคุณป้าก็ลืมนึกถึงเพราะโรคประสาทของเดิม

“แต่ผลที่จะได้พบกัน นานสักสามสี่ปีฉันออกจากวัดไปบูรณะ เย็นแล้วจะกลับวัด เดินสวนทางกับคุณลุงที่หอบอะไรต่ออะไรรุงรังมา คุณลุงตกใจเมื่อพบฉัน และก็ป็นแม่ชี คุณลุงบอกว่าคุณป้าตายแล้วเมื่อปีก่อน แต่ตามวินัย แม่ชีจะคุยกับผู้ชายนั้นไม่ได้ คุณลุงรู้ดีจึงขอร้องให้เลยไปบ้านก่อน เมื่อถึงบ้านแล้วลุงก็ร้องไห้เล่าถึงความหลังเก่า ๆ ที่ทุกข์ทรมานใจเมื่อฉันหายไปเฉยๆ และเมื่อป้ามาตายไปอีกคนก็ว่าเหว่ที่สุด คุณลุงเห็นเวลาสมควรก็ให้ฉันกลับวัดโดยจัดรถแท็กซี่ให้และถวายเงินให้ฉันมีใช้จ่าย และต่อมาคุณลุงก็ไปที่วัด ส่งเงินและข้าวของถวายเสมอๆ

“ครั้งหนึ่งเมื่อคุณลุงกลับไปแล้ว เด็กในวัดแอบบอกกับฉันว่า คนแก่ที่มทานั้น เวลากลับไปแกเดินร้องไห้ไปทุกคราว ฉันก็เกิดสะท่อนใจ สงสารแกจริง ๆ แกเป็นสามีที่ดีเกิน ดึกว่าคนทั้งหลายที่เห็นมา ฉันตอบแทนบุญคุณแกด้วยการทรมานใจแก ครั้นนานเข้าฉันทนสงสารไม่ไหว ก็เลยสึกจากชีกลับไปบ้าน ประณินบัติคุณลุงสามีต่อไป แล้วเราก็กลับเข้ารูปเดิม เป็นภรรยาสามีกันต่อไป ยิ่งนานเข้าฉันก็พบว่าสามีฉันช่างดีเป็นยอดชาย การที่เป็นไปที่แล้วมาจะเรียกว่าคุณลุงเป็นเจ้าของฉันมิใช่ เจ้าชู้กับความรักนั้นมันคนละอย่าง ความเจ้าชู้มันเป็นคนละอย่าง แก่ไม่หาย แต่ความรักนั้นเป็นอีกคนละแนว แต่ลงท้ายความชราของคนเราก็เป็นไปตามทางของมัน ลุงผู้สามีก็ตายจากไป ฉันรู้สึกว้าเหวเหมือนหัวใจขาดลอยไปด้วย จริงอยู่ ฉันยังสาวและฐานะก็ดี จะมีสามีอีกเมื่อไรก็ได้ แต่คุณหนูเอ๋ย ฉันจะอยู่โดยขาดผู้ปกครองที่เมตตาปรานีได้อย่างไร อยู่ไป ๆ ก็เกรงจะมีสามีอีก ฉันรู้สึกว้าเหวจะรักใคร่เท่าเขาอีกไม่ได้แล้วในชีวิตนี้ คราวนี้ฉันตัดสิ้นใจทั้งทางโลกจริง ๆ บ่ายหน้าเข้าหาทางธรรมโดยแท้ ลูกเต้าก็ไม่มีหมดห่วงจริง ๆ บ้านช่องก็ให้แก่หลาน ๆ ของคุณลุงคุณป้าไป แล้วฉันก็กลับเข้าบวชชีมาจนแก่นี้แหละ”

ชีเฒ่าเล่าจบลงแล้วบอกกับดิฉันว่า ควรจะกลับเสียเถิด จะอยู่บนลานองค์พระในเวลาอย่างนี้จะไม่เหมาะ ภัยมันร้ายแสบ ดิฉันกราบลาท่านด้วยความเคารพจริงใจ ก็ลงกราบกับพื้นปูนสามครั้ง พอ

จบแล้วเงยหน้าขึ้น ท่านไปไหนเสียแล้ว เหลียวซ้ายเหลียวขวาก็ไม่พบ ทั้งใกล้และไกล ทั้งทางด้านริมองค์พระแถวนั้นก็ไม่มีทางจะลงเลย

ดิฉันมองไปทางคนใช้สองคน ตะโกนเรียกแล้วกวักมือให้รีบมา ดิฉันจะก้าวขาไม่ไหวแล้วเมื่อแม่ชีมาหายไปเช่นนั้น พอคนใช้สองคนมา ดิฉันบอกว่าจะเป็นลมช่วยประคองด้วย ความจริงเปล่าเลย ดิฉันกลัวจนก้าวขาไม่ออก แม่ชีนั้นไม่ใช่คนเสียแล้ว ดิฉันหลงอยู่กับแกนานมาก เกาหายไปอย่างกับเป็นลมเป็นแล้ง อากาศมืดโพล้เพล้ลงแล้ว ใจคอสิ้นสะท้านหนาวไปเลย พอเดินมาถึงบันไดด้านหน้าองค์พระมีคนมาก เลยให้คนใช้ปล่อย บอกว่าแข็งแรงพอเดินได้เองแล้ว

นั่งรถกลับเข้ากรุง ใช้สมองไปต่างๆ หวาดกลัวบ้าง สงสารเรื่องของแม่ชีเฒ่าตามที่แก่เล่าให้ฟังบ้าง ใจยังไม่หายเต้น ดิฉันเพิ่งเคยถูกผีหลอกเป็นครั้งแรกในชีวิต แต่บังเอิญเป็นผีดี ให้คิดดีดีๆ คำเตือนนั้นนำฟังมาก ว่าอย่าเอาศาสนามากลัวกับเรื่องส่วนตัว เมื่อจะบวชก็ให้บวชโดยตั้งใจทางธรรมะจริงๆ ไม่ใช่บวชเล่นแ่งกับเรื่องรักหรืออกหัก หรือบวชหนีหนี้สิน ความจริงที่ดิฉันจะบวชนี่ก็เป็นการบวชเล่นแ่งจริงๆ แต่เมื่อฟังแม่ชีเฒ่าแล้วก็พอจะรู้ว่า การเล่นแ่งของเรานี้ใครจะเป็นผู้ได้รับผลกระทบที่สนใจที่สุด คนนั้นก็คือสามีนั่นเอง ดิฉันเล่นแ่งครั้งนี้เพื่อให้สามมิติฉันเล็กร่างกับภรรยาเก่า ขอให้ยึดดิฉันคนเดียวเป็นภรรยา แต่คิดแล้ว ถ้าสามมิติฉันทำอย่างนั้นก็ได้อีกว่าเป็นคนเสีย ลูกผู้ชายได้ใหม่ทั้งเก้าอย่างชายหัวๆ ไปทำกัน ทั้งหมดมันก็เกิดจากอารมณ์ฉันเท่านั้นที่จะเอาเพียงเรื่องชนะ ไม่ได้คิดอะไรกว้างออกไปอีกเลย คิดแล้วก็หมั่นใส่ตนเองที่เที่ยวหาวัดจะบวช และก็ไม่เหมาะใจสักวัด จะเหมาะได้อย่างไร ก็เพราะมิได้ตั้งใจจะบวชจริงจังอะไร

เพื่อนพิเศษ

ผมวางปากกาที่กำลังขีดเขียนลงบนโต๊ะ แล้วยกหูโทรศัพท์ที่กริ่งดังขึ้น ผมทายออกว่าผู้พูดเป็นใครเพราะเวลานั้นเป็นเวลาสี่ทุ่มเศษแล้ว โทรศัพท์เกี่ยวกับกิจการทางโรงพิมพ์ก็ไม่มีแน่ ทั้งเพื่อนฝูงอื่นๆ ทัวไปก็ไม่เคยมี นอกจากคนเดียวคือ “เพื่อนพิเศษ” ของผมเท่านั้น

“คุณเย็นรีคะ?” เสียงถามนำมาเลย

“ครับ! เย็นของคุณรับสาย” ผมตอบแล้วหัวเราะไปตามสาย

“คิดว่าไม่อยู่” ทางโน้นพูดมา “เมื่อหัวค่ำโทรมาเด็กบอกไม่อยู่”

“อ้อ! จริงครับ ตอนนั้นผมยังไปธุระอยู่ และก็เพิ่งกลับ แต่หวังคุณที่สุด

ก็เป็นจริง คุณโทรมาไม่พบ แต่อะไรๆ เราก็รู้กันอยู่แล้วว่า แม้อยากจะโทรมาถึงคุณใจแทบขาด ก็ต้องทนคอยกว่าคุณจะติดต่อมาก่อน”

ผมพ้อเธอไปอย่างเฝ้าๆ เล่น เพราะก็รู้ความจำเป็นกันอยู่แล้วว่า คุณสุรินทร์เท่านั้นจะกริ่งมาหาผมก่อนได้ข้างเดียว ทางผมไม่มีโอกาสจะกริ่งไปหาเธอได้ ด้วยไม่รู้เลขและตำบลที่อยู่ของเธอ ผม-ไอ้เงาะป่าตามฉายาที่เพื่อนๆ ตั้งให้ อายุแก่เฒ่าแล้ว เกิดมีเพื่อนพิเศษชนิดลึกลับอย่างนี้ขึ้น เพียงอย่างตริจ๊กชื่อเธอเท่านั้น อะไรๆ อื่นไม่รู้ทั้งสิ้น

เพราะอะไรเหตุตั้งนี้จึงเกิดขึ้นแก่ผม? จะเนื่องจากเวรกรรมหรืออะไรก็ยากจะพูด เมื่อพูดอะไรไม่ถูกก็อ้างเวรกรรมเข้าก่อน แรกเริ่มเดิมทีนั้น อยู่ๆ ผมก็ได้รับโทรศัพท์จากเพื่อนพิเศษคนนั้นขึ้นเฉยๆ เธอขอรับรองว่าอย่ารู้จักเลยว่าเธอคือใคร แต่ขอความกรุณาจากผมว่าขอเป็นเพื่อนพิเศษของผม เพราะเธอเป็นผู้หลงใหลในบทประพันธ์นวนิยายของผมแทบทุกเรื่อง เธอเป็นผู้มีกรรมที่จะรู้จักกับผมโดยเปิดเผยมิได้ เพราะเธอเป็นหญิงที่มีหน้าตาเป็นปีศาจโดยถูกกรดสาดหน้าจนเสียโฉม แม้แต่ตัวเธอก็ไม่กล้าจะดูตัวเองในกระจกได้ หากด้วยความนิยมและคลั่งไคล้ในบทประพันธ์ของผม เธอจึงยึดเอาการอ่านเป็นประจำฆ่าเวลาให้หมดไปวันหนึ่งๆ และจะด้วยเหตุใดก็ตาม เธอก็อดจะบอกกับผมไม่ได้ว่าเธอบูชาผม และขอให้ผมกรุณาแด่มนุษย์ผู้มีกรรมอย่างเธอด้วย ขอบารมีในถ้อยคำที่เป็นเสียงของผมจริง ๆ ได้พูดได้คุยกันพอเป็นยาทิพย์ชโลมใจคนผู้ยากให้พอทนต่อสัจชะตากรรมตัวเองไปกว่าจะสิ้นลม ผมพอจะกรุณาเธอได้หรือไม่

คุณที่เคารพ ผมเป็นมนุษย์ใจโหดมาจากนรกขุมไหนเล่าจะกล้าปฏิเสธคำขอรับรองนั้น นอกจากจะเห็นใจเธอแล้ว ตัวผมเองก็เสียมตนเสียมใจตัวว่า ผมมีนามว่า “นายเย็น” แต่เพื่อนสนิทเรียกผมว่า “ไอ้เงาะป่า” ก็เพราะว่ารูปร่างดำราวกับปิ่น เข้าแบบหัวทึบหน้าก้ำก้อย ทั้งมีอายุแก่เฒ่าหมดราคาคาขนาดไม่อยากจะดูหน้าตาตนเองในกระจกเหมือนกัน แต่บังเอิญเทวดาโปรดให้ผมเกิดเขียนหนังสือดี จึงได้รอดตัวมีเงินทองเลี้ยงชีวิตมา ตลอดจนมีชื่อเสียงพอเป็นที่ชื่นใจแก่ตัวเอง ความดีเด่นของมนุษย์ที่ต้องแฝงกายอยู่ในหมุมมืด จะอวดโฉมที่ใดเมื่อนั้นก็เท่ากับ

ประหารตัวเอง โดยร่างกายนั้นแหละจะทำลายความตั้งมั่นของผู้อ่านให้หมดความนิยมชมชอบลง จึงต้องหลบกายประคองฝากผีไม้ลายมือในถ้อยคำไว้แก่คนทั่วๆ ไปกว่าจะสิ้นลมปราณเท่านั้นตามวาสนาของคนรูปชั่ว เมื่อเป็นดังนี้แล้ว ทำไมล่ะครับผมจะเป็นเพื่อนพิเศษกับเธอ ผู้อ้างว่าหน้าตาน่าเกลียดไม่ได้ หากแต่ผมยังับยังการบอกเล่ากับเธอว่าผมเองก็มีหน้าตาร่างกายชั่วช้า เป็นแต่บอกรับไปกับเธอว่ายอมเป็นเพื่อนพิเศษของเธอตลอดชีวิต

นี่ล่ะครับคุณที่รัก เริ่มที่มาของผมและสุนีรัตน์ ไทโรมาทุกราวก็เข้าไปในเรื่องถามทุกข์สุขซึ่งกันและกัน และระบายความคิดถึงของเธอที่มีต่อผมด้วยถ้อยคำของคนมีกรรม แล้วก็จบการสนทนาอย่างเห็นอกเห็นใจด้วยกัน มันก็รู้สึกชุ่มชื่นอย่างประหลาดและมหาศาล แต่ทางเธอจะมีสุขเพียงใดผมก็หาไม่ นอกจากได้ยินจากปากของเธอทางโทรศัพท์เท่านั้น มันก็เป็นกุศลกิจอย่างใหม่ที่สบายใจโปร่งใจปีติใจนักมันเป็นเรื่องของคนแก่ครับ เป็นคนแก่ชนิดหน้าตาร่างกายไม่เหมาะแก่การสังคม แต่เมื่อมาได้เพื่อนพิเศษชนิดบูชาผม และขังขอให้ผมช่วยชูขึ้น เธอเสมือนช่วยชูชีวิตเธอให้ยืนนาน อนิจจาเอ๋ย ตัวผมมองกระจกแล้วก็ใจหาย คนอย่างผมไม่สมควรจะมีค่าราคาอะไรในทำนองนี้แก่ใคร ความต้องการก็เพียงแต่ขอเป็นปีศาจแอบแฝงทำความดีความสุจริตใจให้แก่คนทั่วไปโดยไม่ต้องมีใครรู้จักตัวผม

ดังปราชญ์ท่านว่า คนดีนั้นยอมเป็นประโยชน์แก่เพื่อนร่วมชาติ แต่ร่างกายนี้ลิ้มมันเป็นมารร้ายของสังคม ไม่เหมาะแก่การจะอบอุ่นใจหรือสนิทสนมหาแก่สังคม ครั้นมาเกิดเพื่อนพิเศษอย่างคุณสุนีรัตน์ขึ้นผมก็ถือเป็นบุญกุศลนัก ไอ้แก่รูปชั่วเอ๋ย มีชีวิตอยู่เดียวดาย เพราะคู่ชีวิตได้นอกใจไปและเลิกร้างกันไปโดยฝ่ายผมก็ยินดีแยกทางกับเขา เพราะเห็นใจเขา ทั้งยังขบใจเขาเสียอีกที่สู้คู่ส่วสำหรับนอนอยู่ร่วมกับมนุษย์รูปชั่วกาลิมานานพอควร ผมไม่โกรธเขาเลย เพียงแต่แอบร้องไห้คนเดียวสงสารตัวเองอยู่พักหนึ่ง แล้วก็ตัดใจได้จนบัดนี้

คำว่า "ขวัญใจของคนยาก จะมีสุขเถิด" คำนี้เป็นคำของสุนีรัตน์ที่กล่าวกับผมทุกราวเมื่อจะเลิกสนทนากันทางโทรศัพท์ ผมเอง

ถึงกับสะท้อนใจสงสารเธอที่สุด เธอเอ๋ย ฉันนะยิ่งกว่าเธอนัก เธอว่าเธอหน้าตาคล้ายผีเพราะฤทธิ์น้ำกรดทำให้เป็นไป แต่ฉันสิเธอจำ ไม่มีใครมาทำอะไรให้ รูปมันชั่วของมันเองมาในเนื้อหา จะไปโทษใคร

ท่านที่รัก ผมไม่เคยคิดว่ามนุษย์ที่มีกรรมถึงที่สุดอย่างสุนีร์ตัน และผมนี่จะมีอันเป็นไปได้อ่างที่นักปราชญ์มากท่านเคยพูดว่า จะเอาจริงจิงอะไรแก่โลก และความจริงของโลกก็คือความไม่แน่นอนนั้นเอง กริ่งโทรศัพท์ที่สุนีร์ตันเคยโทรมาหาผมได้ขาดหายไปเฉยๆ หลายวันจิตใจผมก็เลยวุ่นวายนัก จะเขียนหนังสือก็ไม่ได้ กลุ่มอยู่ผู้เดียวโดยไม่มีทางจะแก้ไขประการใดได้ ดังที่ได้เรียนไว้แล้วว่า ผมไม่มีโอกาสจะกริ่งโทรไปหาเธอได้ เป็นฝ่ายคอยข้างเดียว จนวันหนึ่งกริ่งเกิดดังขึ้น ผมจึงรีบยกหูขึ้นฟังอย่างตื่นตื่น และร้องถามไปตามเคยว่า

“สุนีร์?” ผมถามซ้ำๆ “สุนีร์ ผมคิดว่าวาสนาผมจะหมดแค่นี้ โทรศัพท์ของคุณขาดหายไปเสียแล้ว” ผมพูดไปด้วยหัวใจจริง มิใช่เล่นสำนวนทำเป็นหนุ่มสาว ทางโน้นยังตอบผมไม่ได้ อึกอັกๆ อยู่หน่อยแล้วก็บอกว่า มีการขัดข้องบางอย่างที่ติดต่อมาไม่ได้แล้ว ต่อไปก็พูดอ่อยๆ ว่าคิดถึงผมและท่วงผมต่าง ๆ นานา ให้ตายซิท่านที่เคารพ ถ้าพูดเท็จให้มีอันเป็นไปทีเดียว เสียงที่พูดมานั้นไม่ใช่ของสุนีร์ตันของผมแน่ๆ เลย กลายเป็นเสียงหญิงอีกคนหนึ่งต่างหาก แต่พยายามพูดเข้ามาในทำนองของสุนีร์กับผม ผมนิ่งเก็บไว้ในใจ ไม่ท้วงถามออกไปทั้งๆ รู้ว่าปลอมแปลงมา คิดว่านี่ดีกว่า บางทีเธออาจจะป่วยไข้ เสียงจึงผิดไปต่อมาในวันหลังการโทรก็เป็นไปตามเคย และก็เป็นคนปลอมตามเคย

ผมจะทำอย่างไรดี? ผมตั้งปัญหาถามตัวเอง พวกผู้หญิงเห็นว่าผมเป็นไอ้บ้ากระนั้นหรือ? จึงมากระเจ้าผมเล่นเพื่อต้องการอะไร เทพเจ้าเป็นพยานแก่ผมด้วย ผมมิได้เป็นผู้ริขึ้นก่อน ไม่ใช่ไอ้บ้าที่เห่อตัวเอง ต้องการให้ใครต่อใครมาห้อมล้อม ไอ้ชายรูปชั่วอย่างผมนี่เป็นคนรู้ตัวเองดี เท่าที่ทำได้โดยเห็นใจผู้ที่มาขอเป็นเพื่อนพิเศษ คบกันทางใจไม่ต้องอะไรทั้งนั้น แม้แต่การพบตัวกัน หน้าตาจะเป็นรูปใดก็ช่าง เราคบกันด้วยใจ แต่ทำไมมาเล่นกับผมอย่างนี้ จะว่าผมเป็นคนอวดตัวว่ามีความสำคัญยิ่งใหญ่อะไร จะได้พากันมาล้อมผมเล่นให้

สาสมกับที่หลงตัวเอง ก็เปล่าทั้งสิ้น นับแต่ภรรยาได้แยกทางไปแล้ว ผมไม่เคยจะมีความคิดประเภทนี้อีกเลย ไม่สายตัวสายใจไปรีขึ้นอีก

โทรศัพท์ได้มีมาอีกในคืนรุ่งขึ้น ผมเรียกให้เด็กคนใช้มาตอบสายแทน และสั่งว่าถ้าพูดมาจากสุนี่ให้ตอบไปว่าไม่อยู่ และเด็กก็ได้ตอบไปตามนั้นหลายคราว ผีสงทเวตดาเห็นใจผมด้วย ผมไม่ใช่คนใจโหดตัดความสัมพันธ์ไปได้อย่างเหี้ยมๆ กับผู้ที่เคยขอร้องมา ผมยินดีเป็นเพื่อนใจของเธอ แต่ทำไมเธอทำผมก่อน ปล่อยคนอื่นมาล้อเลียนผม ฉะนั้นผมก็ตัดใจไม่ตอบโทรศัพท์ของเธอทุกคราวไป ในที่สุดทางเธอก็หยุดหายไปเช่นกัน ผมจึงนั่งทำงานอยู่เงียบๆ คนเดียวตามเคย ไม่มีใครเข้ามาท้อผม ถ้าผมไม่กดกริ่งเรียก ทั้งๆ ผมทำตัวขี้นิ่งทำงานอย่างจริงจัง แต่เปล่าครับคุณที่รัก ใจผมเศร้าและเปล่าเปลี่ยวที่รู้สึกว่าได้ขาดเพื่อนพิเศษไปเสียแล้ว มีความอาลัยอยู่ยิ่งนัก

เหงาใจหนักเข้าจึงเปิดวิทยุภาคดึกฟังเพลงทุกคืน มือทำงานไปหูก็แว่วๆ ฟังเพลงอยู่มันพอมีเพื่อน แต่วิทยุเจ้ากรรมเกิดหยุดขึ้นเฉยๆ โดยไม่บอกว่ามีเหตุขัดข้องประการใด ผมก็คงนั่งทำงานไปเรื่อย ๆ

“ขอโทษท่านผู้ฟังที่หยุดกลางคัน เพราะมีข่าวพิเศษ!” เสียงโฆษกหญิงพูดออกมา “ท่านทั้งหลาย ถ้าท่านเคยมีอะไรอยู่เสมอๆ แต่สิ่งนั้นมาหายไป จงโทรศัพท์ตามไปที่เลขที่ ๒๒๒๒๒” ผมฟังแล้วสะดุ้งหยุดทำงาน นั่งคิดถึงถ้อยคำแปลกประหลาดของโฆษกนั้น อะไรงั้นนี่ เป็นโค๊ดลับนัดหมายอะไรกันเล่า ผมนั่งตัวแข็งเมื่อโฆษกได้พูดซ้ำอีก ผมงงงันที่สุด แต่แล้วเพลงก็ดังต่อไป ผมย้อนคิดถึงเลขที่โทรศัพท์อย่างบ้าบอ เลขสองตัวเดียวพริตไปหมด คึนนั้นผมเลยทำงานไม่ได้ ความคิดมันวุ่นวุ่น เลยเข้านอนเลย

รุ่งขึ้นผมเที่ยวสอบถามนักฟังวิทยุภาคดึกว่าได้ยินคำแปลกๆ นั้นหรือไม่ แต่กลับไม่มีใครได้ยินอย่างผมเลย ผมยิ่งงงงันใหญ่ กลับมาบ้านนั่งจ้องเครื่องโทรศัพท์ ตัดสินใจว่าผมต้องทmunเลขไปตามนั้นดูสักที ทั้งๆ ใจก็หวั่นอยู่ว่า กลัวจะไม่มีบ้านใครตามเลขนั้น แต่มันก็ประหลาดนัก พอทmunเลขไปตามนั้น ก็มีเสียงแจ้วถามาและทั้งเลียน

จำนวนตามที่สุณีเคยพูดกับผม ถ้าผมในคำตันอย่างตอกตีใจที่ผมได้
โทรไป และเสียงที่พูดอยู่นั้นก็เป็นเสียงปลอมตามเคย

“กรุณาเลิกล้อเลียนผมเสียเถิด และโปรดทราบเสียด้วยว่า
ผมไม่ใช่คนผิด” ผมตอบออกไปอย่างโกรธ แต่พยายามใช้คำไม่ให้
รุนแรง เสียงทางโน้นก็อ้ากอยู่สองสามอึดใจ

“มันมีเรื่องกะคุณเย็น คุณจะฟังคำอธิบายหรือไม่คะ?” ถ้าผมมา
อย่างตะกุกตะกัก

“เฮ้! เชิญเลยครับ” ผมตอบสั้นๆ แล้วนั่งคอยฟังคำอธิบาย
อะไรของเธอ

“ดิฉันคือคนสนิทของคุณสุนีรัตน์ค่ะ ที่พูดปลอมแปลงมายัง
คุณนั้นเป็นคำสั่งของคุณสุนีรัตน์ค่ะ” หญิงผู้นั้นพูดตรงไปตรงมาไม่พูด
อย่างสำนวนปลอมอีก

“อ้อ!” ผมตอบรับ “เฮ้! ตอเถอะครับ” ผมว่า

“เวลานั้นคุณสุนีรัตน์ป่วยมาก แต่ห่วงคุณที่สุด จึงให้ดิฉันพูด
ปลอมมาโดยท่านจัดสำนวนให้พูดดังนั้น”

“เพื่ออะไรครับ?” ผมถาม

“ไม่มีอะไร กลัวคุณจะสงสัยและว่าแห้ว จึงให้ดิฉันพูดแทนมา
ทั้งๆ รู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ อย่างไรก็ตามก็ต้องรู้ แต่เดี๋ยวนี้คุณสุนีรัตน์
ได้สิ้นชีวิตไปแล้ว ดิฉันจึงต้องส่งข่าวมาให้ทราบ เวลานี้สวดอยู่ที่บ้าน
วันที่ ๘ นี้จะบรรจุศพที่สุสานเทพศิรินทร์ ขอเชิญคุณได้ไปบรรจุศพด้วย
เวลาสิบห้านาฬิกา เสียใจมาด้วยอย่างลึก และขอแจ้งว่าดิฉันจะมาเป็น
ตัวปลอมแทนต่อไปอีกไม่ได้ค่ะ สวัสดี”

เหมือนฟ้าผ่าลงกลางใจผม ผมวางหูโทรศัพท์นั้นอย่างหมดเรี่ยว
หมดแรง อนิจจังทุกขัง แม่เพื่อนพิเศษของผมได้หนีไปก่อน ผม
ถึงแก่พบศิริระลงบนโต๊ะทำงาน โลกได้ผันแปรไปอีกแล้วไม่แน่นอนตาม
เคย มนุษย์ที่เป็นเศษมนุษย์อย่างผม มันก็ยิ่งเป็นเศษผงลงไปอีก
ความเศร้าได้เข้าเกาะกินหัวใจผมอย่างหนัก แต่ก่อนเคยให้ตัวเอง แต่
บัดนี้ได้เศร้าให้แก่เพื่อนพิเศษ เพื่อนคู่ใจผู้ยากแ่อย กรรมใดเล่าจึง
มารวมกันเป็นไปดังนี้ อนิจจา ผมนะหรือจะพาเอาร่างกายอันอัปลักษณ์

ไปบรรจุกุฟเธอ เธอจะได้หมดเกียรติลงไปอีก ผมขอส่งวิญญาณอยู่
ทางนี้เถิด ลาก่อนแม่เพื่อนยาก เพื่อนพิเศษของผม สำหรับผมก็คง
อีกไม่นานนักก็จะตามไป

พอดอนสาย ผมอ่านหนังสือพิมพ์หลายฉบับก็ทราบข่าวการ
บรรจุกุฟของ สุรินทร์ เทอดสุข ผมร้องให้ออกมาที่โต๊ะทำงาน เธอกับ
ผมไม่เคยขาดการถามทุกข์สุขกันทุกวัน บัดนี้เธอจากไปเสียแล้วอย่าง
ไม่มีเวลากลับมา เขาเถิด ผมผู้เพื่อนใจของคุณจะไม่ลืมคุณตลอดตาย
แม้จะจบจากละครลงแล้ว แต่ตัวละครยังจบลงไม่ได้ ขอให้ความสัจย์
จริงไว้แต่คุณอันเป็นสัจจะ

การงานของผมได้หยุดชะงักลงด้วยความเศร้าสลด แม้แต่เพียง
รู้จักคบค้ากันทางโทรศัพท์โดยไม่เคยพบปะกันเลยยังมีความรุนแรงถึง
ปานนี้ ผมนอนเฉยๆ ที่เตียงเล็กๆ เตี้ยๆ ข้างโต๊ะทำงาน เปิดวิทยุฟัง
แก์ทุกซ้โศก ทาวีธต่างๆ ที่จะให้คลายเศร้า พอจะทำงานได้ต่อไป

"คุณเย็น ฟังเพลงแล้วคิดถึงฉันบ้างนะคะ"

นี่เป็นเสียงที่เกิดขึ้นมาใหม่ เป็นเสียงแทรกแซงออกมาจากวิทยุ
คราวนี้ชัดแจ้งเรียกชื่อผมเลย เมื่อคราวก่อนผมยังคิดไม่ออกว่าเพราะ
อะไรวิทยุจึงพูดดังนั้น แต่คราวนี้ชัดแจ้งและตรงตัวผมก็เดี๋ยว ผมพูด
ลุกขึ้นนั่งด้วยความตกใจ ใครพูดมาในวิทยุ แต่เอ๊ะ เสียงนั้นเป็นเสียง
สุณี พอเพลงจบไปอีกเพลงก็มีเสียงย้ำมาอีก ผมแทบจะเรียกเด็กคนใช้
มาเป็นเพื่อนอยู่แล้ว

"เสียใจเหลือเกินที่คุณตอบฉันไม่ได้ เพื่อนพิเศษของคุณจะขอ
เยี่ยมคุณโดยข้างเดียวอย่างนี้อีก ขอแทรกทางอากาศเขาได้เสมอๆ
จงอนุญาตฉันเถอะนะคะ"

ผมแทบขาดใจตาย ตะกายปีดวิทยุและกดกริ่งเรียกเด็กเข้ามา
เป็นเพื่อน อะไรกันนี้ คราวนี้ไม่ใช่ใครมาล้อเล่น เธอมาจริง เธอ
สามารถแทรกเข้าทางอากาศได้อย่างสบาย ผมกลัวจนพูดไม่ถูก ผม
ทำงานที่บ้านไม่ได้แล้ว ผมกลัวจริงๆ แม้จะมีรูปร่างเลวทรามอยู่แล้ว
ไม่น่าจะกลัวแต่ก็กลัว เลยขนเอางานไปทำตามหัวเมือง เซาบังกะโล
ชายทะเล มีเด็กคนใช้ไปด้วย พอทำไปได้บ้าง วิทยุไม่ยอมเอาไปด้วย

ควีนทุก ๆ สิ่งเงียบไป ผมก็กลับคิดเสียใจตนเองขึ้นมาว่า นี่หรือ
นายเย็นผู้รักความมีสัจจะ พุดไว้อย่างไรแก่เธอเป็นมันเหมาะ แต่กลับ
มารังเกียจและกลัวเธอ รูปร่างว่าเลวแล้ว ใจยังเลวอีกหรือ ผมกำลัง
เพิ่มความไม่แน่นอนให้แก่โลกอีกแล้ว สุดท้ายอย่าใจ ต้องกลับมาบ้าน
ทำงานที่บ้านตามเคย และเปิดวิทยุคอยรับเสียงแทรกตามกระแส
คลื่นวิทยุของเธอ เพื่อนพิเศษเอ๋ย ฉันไม่หนีแล้วทั้งชาตินี้

เรื่องใหญ่

อีกครั้งหนึ่งที่สโมสรวิญญาณแห่งวัดระฆัง โดยเฉพาะภุมมิกุณนพ ต้องประชุมสมาชิกพร้อมกัน โดยนายสมัยได้ไปพบเหตุการณ์อย่างหนึ่งขึ้นที่ห้องถนนสายยาวพร้อมกับประภาศรี จึงต้องมาประชุมกัน ว่าเหตุที่พบนั้นจะช่วยกันแก้ไขอย่างไรได้บ้าง

อาทิตย์หนึ่ง เราได้นัดประชุมกันขึ้นที่ภุมมิกุณนพโดยพร้อมองค์ประชุม ผม-อุทิศ เป็นผู้บันทึกการประชุม ท่านภิกษุณพเป็นประธาน ก็เริ่มกล่าวกับคุณสมัยให้บรรยายการพบเห็นต่อที่ประชุม

“เฮ้อ! สมัยว่าไป เล่าให้ละเอียดทุก ๆ ตอน” ประธานกล่าว คุณสมัยนั่งอยู่นิดหนึ่งแล้วจึงเริ่มต้น

“วันนั้นเป็นวันเสาร์ โรงเรียนปิด ผมกับประภาศรีได้กลับไปบ้านของเธอที่นครนายกเพื่อฟังข่าวต่างๆ ทางบ้าน หลังจากที่คุณชิตคุณชวนได้ทำการปราบปิศาจที่บ้านเธอแล้ว” คุณสมัยเริ่มต้นช้าๆ และชัดเจน

“เมื่อเหตุการณ์เกี่ยวกับปิศาจทางบ้านได้เงียบลงและเรียบร้อยดีเราทั้งสองได้กลับในวันอาทิตย์ แต่ค่อนข้างเย็นมาก เดินทางด้วยเก๋งส่วนตัวของเธอ พอออกจากบ้านหน่อยเดียวฝนก็เริ่มตกเพียงปรอยๆ พอถนนเปียกและลื่น พอตกค่าเข้า แสงไฟรถทุกๆ คันก็จับถนนเป็นแสงแวววาวไปหมด”

“ใครขับรถ?” คุณนพถาม

“ผมขับเอง!” คุณสมัยบอก “ประภาศรีนั่งคู่มาข้างๆ แหม! ไอ้ฝนที่ตกปรอยๆ นี่ยุ่งยากแก่การขับรถนัก มันลื่น จะทำให้เซผิดทางตัวบ่อยๆ ผมระวังเสียแยะเลย ตลอดทางต้องตั้งข้อให้แข็งไม่ยอมเพลอ

“พอพ้นสายนครนายกเข้าสู่ทางใหญ่สายสระบุรี รถมากจริงเป็นรถออกจากพระนครสวนทางกับเรา ธรรมดาไฟรถสมัยนี้แรงจ้ารู้สึกว่าเกินต้องการมาก และต่างไม่หรีไฟให้แก่รถที่วิ่งสวนทางเสียด้วย ยิ่งเขาวิ่งตามๆ กันมาข้างหลังมากัน ไฟก็สาดพื้นถนนที่ชุ่มฝนวาววาบสะท้อนนัยน์ตาไปหมด ผมระวังนัก หย่อนความเร็วลง เกรงว่าถ้าเกิดลื่นและลื้อไถลไปตรงกับเขาเข้าก็ตายเท่านั้นเอง

“รถผมผ่านที่ตรงหนึ่ง ที่นั่นผมจำได้ว่าครั้งหนึ่งนักเรียนที่โรงเรียนผมเหมารถไปเที่ยวลพบุรีและไปชนประสาธน์กันที่นั่น วันนั้นผมไปเที่ยวกับคุณอุทิศ คุณมัน ที่น้ำตกนางรอง ฆากลับมาเห็นซากรถสองคันพังทับกันอยู่ แม้จะเป็นเวลามืด ผมยังเห็นนักเรียนหญิงคนหนึ่งโผล่หน้าออกมาจากรถพังนั้นพบหน้ากับผม และยังโบกมือให้ผม ภาพนั้นผมจำได้ดีตา ครั้นวันนี้ผมขับรถมากับประภาศรี ผมจึงไม่ยอมมองที่ตรงนั้นและไม่พูดอะไรให้เธอรู้ด้วย แต่ดวงตานั้นระวิงรถสวนทางเป็นสิ่งสำคัญ มือเกาะพวงมาลัยมั่น

“รถจี๊ปบางคันวิ่งตามหลังผมมา แล้วเร่งเร็วปรือแข่งขึ้นหน้าผมไปพร้อมกับเสียงเฮฮาของหนุ่มสาว หันหลังโผล่หน้าดูรถคันผมกันทุกคน

ทำนองว่ามองรถที่ใช้ น้ำมันตราเต่า นำประหลาดและนำโกรธที่มีหลายคันทำดังนั้น ยิ่งกว่านั้นไม่แข่งผมไปเปล่า ๆ ยังจะมีพวกเขาแข่งขึ้นหน้ากันเองอีกทั้ง ๆ ที่กำลังแข่งคันผมอยู่ ผมต้องเบรเครื่องลงเพราะหนักใจเกรงการแข่งของเขานั่นเอง ถ้าแข่งไม่พ้น โดนกันเองเข้า ก็จะไม่กระเด็นกระท้อนมาใส่ผมเข้าอย่างแน่

“สมัยเหนื่อยมาก เปลี่ยนคันขับบ้าง” ประกาศรีพูดโดยหวังดี

“ขอให้ฉันลื้ตลอดไป” ผมตอบ

“ในระยะนั้นเองก็มีรถวิ่งสวนทางมาหลายคัน ล้วนแต่เปิดไฟแรงทั้งนั้น พวกคันหลัง ๆ ก็พยายามจะแข่งขึ้น แต่ยังไม่กล้า ชัยบจะเบนหัวแข่งอยู่หลายหนอยู่ ผมมองดูอย่างใจหาย ถ้าเขาแข่งกันไม่พ้นก็เวยกรรม อยู่ดี ๆ ผมก็พลอยพินาศไปด้วย และในขณะที่เดียวกันนั้นเองก็มีแสงไฟพุ่งจ้ามทางด้านหลังผม ไฟสว่างจ้าขีดเข้ามาทุกที ทั้ง ๆ ที่เขาก็เห็นอยู่แล้วว่าถ้าขึ้นแข่งขวผมขึ้นไปก็น่าจะกินทางไปมาก ต้องประสานกับด้านโน้นแน่ ดูช่างเป็นยามฉุกเฉินเสียจริง ๆ ไฟก็จ้าแทบจะเผาเลนส์นัยน์ตามอดไหม้ลง เหตุใดหนอ คันหลังผมจะเร่งไปไหน พุ่งติด ๆ มาที่ท่าจะแข่งขวผมขึ้นไปหาความตาย

“คันผมไม่รู้ว่าจะทำอะไรก็ขับไปเรื่อย ๆ ในอัตราธรรมดา ทนทางก็ไม่มีจะเบี่ยงหลบให้เขาแข่งได้ แต่ทันใดนั้นเอง ! เหมือนผีหลอกครับ ! รถคันที่ตามหลังผมเมื่อแข่งขวไม่ได้ก็เกิดจะแข่งข้ายผมขึ้นมามหาประลัยแล้ว มันผิดทั้งกฎจราจรและฝ่าอันตรายยิ่งใหญ ทั้ง ๆ ที่เห็นอยู่แล้วว่าข้างหน้าผมก็มีรถบรรทุกวิ่งอยู่อย่างไม่วีนวัก

“คันผมขับธรรมดาไม่ช้าไม่เร็ว และยึดทางของตนอย่างแน่วแน่ ไม่ยอมกินทางไปทางขว เกรงฝ้ายโน้นจะแข่งกันเอง เมื่อเป็นดังนั้นรถผมจึงเกาะแนวข้ายจนชิดทาง ไม่มีทางจะให้คันหลังบ้าบอแข่งข้ายขึ้นมาได้ แต่ก็บ้าอย่างพินาศ คันหลังผมเกิดแข่งข้ายจนได้ คันรถตกทางลงไปเพียงครึ่งเดียว ใช้ความเร็วอย่างเหาะนั้นเองเกาะข้างทางอยู่โดยไม่พลิกคว่ำไป พอพ้นผมเขาก็แลบขึ้นข้างหน้าผมได้

“ผมตกใจเหมือนหัวใจจะทะลักออกทางปาก ประกาศรีร้องกรี๊ดอย่างปอดลอย ผมรีบเบรเครื่อง กลัวจะพุ่งเข้าจูบท้ายเขาอย่างแรง รถ

คันแรงอย่างบ้านั้นเป็นรถแก่ง จะเป็นชนิดใดดูไม่ทัน แต่เห็นว่าเป็นแก่งที่เล็กกว่าผม คันเขาจะเร่งไปอีกก็เร่งไม่ได้เพราะรถบรรทุกอยู่ข้างหน้า ไฟแดงท้ายของเขาแสงลงถนนเปียกก็เป็นประกายไฟจากเงาน้ำกินตามผมเหลือเกิน

"ขณะนั้นเองประกาศรีได้ร้องกรี๊ดขึ้นอีก ผมก็ร้องโอยขึ้นเหมือนกันเพราะไอ้รถบ้านั้นหน้าเกิดอะไรขึ้นมาไม่รู้ เกิดเบาเครื่องขึ้นมาเฉยๆ คันผมวิ่งมาอย่างไม่นึกว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น เบาเครื่องไม่ทันก็วิ่งเสยกร่วมเข้าให้ ประกาศรีร้องดังก้อง ผมต้องหลับตาเพราะตกใจแต่เปล่าเลย! มันไม่มีอะไรเกิดขึ้น รถคันที่ว่ามันไม่มี และผมก็ไม่ได้โดนใคร ใจผมวูบตัวชา ประกาศรีถึงกับเอนตัวเข้าเบียด ผมลดความเร็วของรถลงเพราะใจสั่น

"ผีบ้าผีร้ายอะไรนี้ทำกับผมอย่างนี้ ผมต้องอำปากหายใจด้วยความเหนื่อย รถบรรทุกที่วิ่งข้างหน้าได้เร่งความเร็วแล้ววิ่งทิ้งคันผมไปจนไกลลิบลิบ และช่วงเวลาติดต่อกันนั้นเอง รถจี๊ปเล็กวิ่งสวนทางมาข้างหน้า ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น หักคันแฉลบวิ่งดี่วิ่งข้างทาง แต่ข้างทางมีน้ำเจิ่งอยู่ อย่างดีก็แค่เปียกน้ำกัน ไม่มีการตายกันเป็นแน่ ผมเสียมารยาทและมนุษยธรรมหมดสิ้น ไม่มีแก้ไขจะหยุดช่วยเหลือ เพราะตัวเองหัวใจเหลืออยู่เพียงนิดเดียว ปอดเต็มทน"

คุณสมัยหยุดเล่าและตีหมา ส่วนประกาศรีนั้น แม้จะได้ไปด้วยกัน เห็นมากับตาด้วยกัน แต่มิได้พลอยเล่าเหตุนั้นแข่งกับคุณสมัย เพียงแต่ยิ้มน้อยๆ และโคลงศีรษะ

"นี่แหละครับ!" คุณสมัยพูดต่อ "ผมว่ามันมาจากล้มตายกันในท้องถนนมากต่อมากเข้า วิญญาณก็ลอยล่องกันทั่วๆ ไป เวลาได้นึกสนุกขึ้นมาก็หลอกล้อพวกรถที่วิ่งๆ กันมาเล่นสนุกๆ แต่มันก็เป็นภัยอยู่ไม่น้อย ถ้าปอดไม่ดีก็ตายกัน ในการประชุมของเราครั้งนี้ อยากจะทราบว่าพวกเราจะมีทางอะไรช่วยเหลือแก้ไขกันได้บ้าง มีทางอะไรที่จะอัญเชิญวิญญาณเหล่านั้นให้ไปผุดไปเกิดเสียได้"

"เราไม่มีทางจะเชิญเขาไปเกิดได้" คุณนพผู้เป็นประธานกล่าว "เชิญให้เขาอยู่ง่ายกว่าเชิญให้เขาเกิด"

“ทำต้องร้อนถึงคุณชิตคุณชวนอีกกระมัง” นายมันพูด

“อย่าลืมว่าการเกิดนั้นเขาเกิดกันโดยไม่รู้ตัว ความจริงวิญญาณทุก ๆ ดวงพยายามหลบหลีกเลี่ยงการเกิด เมื่อเราอยากจะทำให้เขาเกิดก็เล่นไม่ได้ เออหญิงที่ตั้งครรภ์นั่งรถไปทั่ว ๆ ทุกถนน เพื่อเชิญหรือให้ความดูตึงของก้อนโลหิตในครรภ์บีบบังคับดูตึงให้ไปเกิด แต่ใครล่ะจะรู้ว่าหญิงที่เราทำไปนั้นก้อนเลือดในครรภ์เขาจะต้องการวิญญาณหรือยัง” คุณนพอธิบาย “นี่เป็นเรื่องยากชั้นหนึ่ง แต่ชั้นสองนั้นเกี่ยวแก่บุญและบาป เพราะเราไม่รู้ว่าก้อนเลือดนั้น ๆ เขาต้องการวิญญาณชนิดไหนกันเล่า เพราะในท้องถนนมีวิญญาณหลายประเภท เออละ! สมมุติว่าเรากับเจ้าของครรภ์รู้ละว่า เจ้าของครรภ์ต้องการวิญญาณชนิดสุภาพเรียบร้อย ซื่อสัตย์ มีความกล้าหาญ เทียงตรง และเอาอย่างยอดเยี่ยม ทั้งนั้น แต่ใครเล่าจะรู้ว่าวิญญาณดวงไหนที่ลอยอยู่จะมีสภาพดังที่กล่าวมานั้น จะได้มาสู่ครรภ์เขาสมดังเจตนา เราก็กินรู้ไม่ ก็เป็นการสุ่ม ๆ ไป ก็ย่อมเป็นบาปเป็นกรรมที่มอบของไม่ดีให้แก่เขา เพราะวิญญาณตามถนนนะ ร้อยพันแปด

“ที่นี้อีกด้านหนึ่ง บังเอิญวิญญาณอีกหลายดวงเขายังไม่ต้องการจะเกิด เขายังต้องการจะอยู่อย่างว่าง ๆ เป็นอิสระ ไม่ต้องการความกังวลยุ่งยาก แต่เราไปทำการบังคับสุดแต่จะทำนองล่อหลอกให้มาเกิด เรา จะบาปหรือไม่?”

คุณนพพูดถึงเหตุผลที่แท้จริงที่ทั้งฝ่ายเขาและฝ่ายเราจะได้รับ ก็เห็นได้อย่างชัดเจนแล้วว่าลำบากจริง ๆ อย่างประจักษ์ว่า

“แม่เจ้าเอ๊ย เช่นนั้นก็ต้องปล่อยเขาอยู่กันเกลื่อนถนนไปอย่างนั้น” คุณสมัยครอง

“เรื่องวิญญาณจะอยู่เกลื่อนถนนนะ เป็นไปไม่ได้หรอก เมื่อเป็นดวงวิญญาณย่อมมีอำนาจลอยไปไหนได้ทุกแห่ง โฉนจะมาลอยเกลื่อนถนนเล่า ริมถนน กลางถนน จะมีอะไรเป็นเสน่ห์ให้เขาอยากอยู่ชั่วแต่นาน ๆ เขาอาจจะผ่านมาบ้างบางครั้งว ก็เกิดมาพบมาเห็นกันเข้า โดยบังเอิญ มันยากยิ่งนักที่จะไปเชิญเขาเกิด เขาจะเกิดเขาก็เกิดเอง” คุณนพว่า

“มันเรื่องใหญ่เสียแล้วคุณสมัย” นายมันว่า “นอกเหนือฐานะเราเสียแล้ว”

“ว่าไม่ได้หา มือหนึ่งโดนตีเข้า ปะเอาแม่เหล็กตีๆ ก็อาจไปเกิดบ้าง” คุณนพว่า

ที ด ู๋

เรื่องนี้เป็นอีกตอนหนึ่งของนายมันช่าง
หล่อพระ ซึ่งมักจะมีอะไรแปลกๆ มาเล่าสู่สโมสร
วิญญาณแห่งวัดระฆังของพวกเรา ซึ่งมีพระอาจารย์
นพผู้ชำนาญเป็นประธาน

ผมได้รับการนัดหมายจากคุณ
สมัยให้มาพร้อมกันที่กุฏิคุณนพ
พระอาจารย์ของพวกเรา ด้วยว่านายมัน
ของเราเขามีอะไรดีๆ มาอีกแล้ว และ
เรื่องนี้ก็เกี่ยวกับเรื่องรัก ผมคงจะชอบ
และถูกใจ จึงได้นัดหมายให้มาพบกับใคร
สักคนที่เป็นญาติของนายมัน

วันนั้นเป็นวันอาทิตย์ เหมาะแก่
การประชุมของพวกเรา และเวลาที่พบ
กันก็เป็นเวลาเลยเที่ยงวันไปแล้ว ผม

เห็นชาวสโมสรของเราครบชุด แต่มีคนแปลกหน้ามาอีกคน คือแม่ชีอายุราว ๆ ๖๐ กว่าปี เกือบ ๆ ๗๐ ปี และก็ทราบว่าเป็นผู้นำเรื่องวิญญานมาสู่สำนักเราก็คือแม่ชีนั่นเอง

“เอาละครับแม่ชี ผู้ที่อยู่อยากฟังเรื่องของแม่ชีก็มาแล้ว เห็นจะเดินเรื่องได้เลย” นายมันเป็นผู้กล่าวเปิดการประชุมขึ้น โดยตั้งตัวเป็นเลขาธิการสมาคมต่อหน้าสมาชิกและคุณนพผู้เป็นประธานอยู่ ณ ที่นั่นแม่ชีผู้ใหม่ต่อสโมสรเรามองดูผมแล้วยิ้มน้อย ๆ

“เรื่องที่ผมมาวันนี้ ก็เท่ากับมาขอให้ทุกท่านช่วยกันปลดความหนักอกหนักใจจากฉันผู้เป็นชี ผู้ควรแต่จะเล่าบนแต่ทางธรรม ไม่ควรมืออะไร ๆ ที่นอกเหนือไปจากกิจกรรมมาสู่มอกอยู่”

แม่ชีพูดแล้วมองหน้าพวกเราทุกคน แม่ชีนี้แม่จะทราบอยู่ว่าเป็นคนชนบท แต่การพูดจาอะไรทุก ๆ คำแจ่มแจ้งมีจังหวะดีไม่แพ้คนกรุงเทพฯ

“ฉันเป็นคนอยุธยา แต่ก็ไปซานเมืองออกไป บ้านเกิดก็คือตำบลไผ่ลิง และเวลานี้ก็บวชช้อยู่ที่วัดพระญาติ ตำบลไผ่ลิง เรื่องที่จะเล่าให้ฟังนี้ ฟังคล้ายว่าจะเป็นเรื่องความทุกข์ ที่จริงเป็นเรื่องของความหนักใจสำหรับแม่ชีที่ไม่เหมาะจะบวชทุกไว้ในอก เพราะว่าเรื่องก็เรื่องของคนอื่น หากแต่บังเอิญไปพบเห็นเข้าอย่างไม่รู้ตัว แล้วเลยกลายมาเป็นเรื่องที่ฝังใจจนไม่รู้จะปลดปล่อยได้อย่างไร จึงมาขอให้ท่านทั้งหลายช่วยด้วย” แม่ชีว่า

“เอาเถิด” คุณนพว่า “ว่าไปเลย เราจะมีทางไหนที่จะช่วยกันได้จะได้รู้ไป”

“คืออย่างนี้ค่ะ! ขอเล่าเรื่องตั้งแต่ฉันบวชชีใหม่ ๆ”

วันหนึ่งฉันมีธุระเข้าไปในเมือง ไปที่ร้านขายอาหารร้านหนึ่ง ฉันชอบพอกับเมียเจ้าแกร้านนั้นมาก พอดีไปพบที่ดูคนบ้านไผ่ลิงด้วยกัน อุ้มลูกหญิงเล็ก ๆ เข้าไปในร้าน หน้าตาที่ดูมีลักษณะโศกเศร้าอยู่อย่างมาก ทั้งร่างกายก็ผ่ายผอมด้วยโรคภัย อุ้มนั่งรูงูกน้อยที่มุกราชี้ตากิ่งเดินซ่องแส่งเข้ามาและถามเจ้าแกเจ้าของร้านว่า

“แม่ฉายเขาอยู่หรือเปล่าจ๊ะ?” ทิดอู่ถามเสียงแหบเครือ ตัวเก้าแก่ และแม่เมี้ยนผู้เป็นเมียเกิดหน้าตาเล็กเล็ก ทั้งลูกจ้างในร้านก็มีอาการอย่างเดียวกัน

“เอ๊ะ!” แม่เมี้ยนร้องขึ้น “แม่ฉายไม่ได้มาทำงานหลายวันแล้วจ๊ะ เอ๊ะ ยังไงกันล่ะจ๊ะ?” ทิดอู่หน้าผงจะจ้อย

“แม่ฉายไม่กลับบ้านหลายวันมาแล้ว” ทิดอู่อ้อมแอ้ม หน้าตาบอกความลับสน

“เขาไปไหนล่ะ?” เก้าแก่ถามอย่างแปลกใจ ทิดอู่ก็มองหน้าเก้าแก่ตาลอยๆ

“ฉันไม่รู้ว่าเขาไปไหน” ทิดอู่ว่าแล้วก้มหน้ามองลูกน้อยที่ให้อาศัยนั่งบนโต๊ะที่ว่างๆ แล้วพูดกับลูก “แม่เขาไม่อยู่ลูกเอ๊ย” ทิดอู่พูดเสียงเครือ

ฉันได้ยืนกับหูและเห็นกับตาในเหตุการณ์นั้น จริงอยู่ ฉันรู้จักพวกนี้ดี เพราะอยู่ตำบลเดียวกัน หากแต่ฉันไปบวชชีเสีย อาศัยอยู่ที่วัดก็ห่างบ้านไป เพิ่งรู้เดี๋ยวนั้นว่าแม่ฉายไปทำงานที่นั่น และก็ได้ไปทำหลายวันแล้ว แต่เรื่องก็เป็นไปว่าแม่ฉายก็ไม่ได้กลับบ้านอีกด้วย ทั้งพี่ที่เจ็บๆ ไข้ๆ และลูกน้อยไว้ จนฉันต้องฝันสั่งซารามาตามและก็ไม่พบ

ทิดอู่ไม่พบเมีย ก็บอกลาเจ้าของร้านทั้งสอง แล้วยกมือไหว้ฉันด้วยในฐานะรู้จักกันดี ลาแล้วก็ก้มอุ้มลูกจากโต๊ะจะใส่เอว แล้วเลยล้มลงไปทั้งพ่อทั้งลูก พวกทั้งหมดตกใจ เก้าแก่รีบประคองเด็กน้อยที่ร้องไห้ แม่เมี้ยนช่วยปลอบโยน ทิดอู่ค่อยๆ ลูกขึ้นแล้วยิ้มแฉ่งๆ เหมือนขอโทษในความพลาดพลั้ง พลาดค่อยๆ คว้าลูกไปเข้ากะเอว แล้วค่อยก้าวออกจากร้านไปทางท่าเรือจ้าง

เหลือใจจะสงสัยใจ ฉันจึงถามแม่เมี้ยนว่า แม่ฉายมาทำงานที่นี้ไหนทำงานอะไร แม่เมี้ยนก็บอกว่า “แม่ฉายมาขอความกรุณาให้จ้างเขาซักเสื้อผ้าและล้างซาม เพราะยากจนถึงกับไม่มีจะกิน ฉันก็จ้างไว้ แต่ก็เห็นมีคนหนุ่มๆ แอบมาคุ้ยบ่อๆ ฉันก็ไม่ได้ห้ามอะไรเขาเลย แล้วนี่ไงแม่ฉายมาหายไปจนฉันอุ้มลูกมาตามเล่าแม่ชีเอ๊ย”

“นี่แหละค่ะ เรื่องมันเป็นแบบนี้ ฉันเกิดใจไม่สบายขึ้น ลาเจ้าของร้านกลับ รีบเดินตามติดออกไปทางท่าเรือจ้าง ฉันจะกลับพร้อมกับเขา เพราะรู้ว่าเรื่องค่าเรือจ้างติดอยู่คงไม่มีแน่ๆ และนั่งเด็กน้อยนั้นกินอะไรแล้วหรือยัง แม่ฉายไปรับจ้างทำงานโดยใช้คำว่าไม่มีจะกิน คำนี้ก็เป็นคำหนักอึ้งแล้วที่ใครๆ จะพูดได้ง่ายๆ อย่างไม่อับอาย ฉันรู้จักฐานะฟัวเมียคู่นี้ดี แม่ฉายเป็นคนบ้านหันตรา แต่ก็ยากจนพอแม่ตายหมด เกิดมาได้เสียกับติดอยู่คนบ้านไผ่ลิง มีกระต๊อบอาศัยอยู่ รับจ้างทำนาและอะไรๆ ทุกๆ อย่าง เพราะหมดผู้ใหญ่จะพึ่งพิง ทั้งฟัวเมียก็ยากเย็นจริงๆ

“พวกคุณๆ ทั้งหลายจงทราบว่า คลองนี้ทั้งคลองก็อาศัยนาเท่านั้นแหละเป็นอาชีพ จะทำอะไรทางอื่นอีกก็ไม่มีทาง พอหน้าน้ำ น้ำก็ท่วมเป็นทะเล จึงปลูกอะไรอื่นอีกไม่ได้ เงินที่ได้มาเลี้ยงชีพจากนานั้น ปีหนึ่งมันก็มีหนเดียวเท่านั้น พันหนานาก็อดๆ ยากๆ กันไป ที่ใครมีหลักดีก็พอเลี้ยงตัวกันไป ที่ใครไม่มีหลักก็เหมือนคนไข้

“เมื่อติดอยู่ลงเรือจ้างมากับฉัน ก็มีคำถามทุกข์สุขกันขึ้น ติดอยู่เล่าว่า เขาไม่ค่อยสบายเจ็บๆ ไข้ๆ เมียเขาจึงได้เข้าไปรับจ้างในเมือง ส่วนเขาก็เลี้ยงลูกแทน คอยกินอาหารตามแต่เมียจะหามากินได้ แต่แล้วเมียเกิดมาหายไป จึงขอตามบ้านเขากินกับลูก กันหม้อกันไหพอกันตาย คิดว่าทางร้านที่แม่ฉายไปรับจ้างคงมีงานพิเศษจึงยังกลับไม่ได้ แต่มีบางคนบอกว่าแม่ฉายหนีตามหนุ่มอะไรไปเสียแล้ว จึงได้ไปถามที่ร้านนั้นดู ก็เป็นจริงตามนั้น ทั้งลูกน้อยไว้ ทั้งตัวติดอยู่เองก็เจ็บๆ ไข้ๆ เข้าตาร้ายเสียแล้ว พุดเล่าไปติดอยู่ก็ร้องไห้

“ฉันเองนั้นแม่กำลังบวชเรียนอยู่ แต่ความรู้แค่แม่ชีใหม่ๆ ก็ตั้งสติดับความเศร้าไม่ลง ทั้งเกิดทุกข์ร้อนไปกับเขาด้วยอย่างหนัก เพราะฐานะของฉันเมื่อบวชชีก็ไม่รุ่งเรื่องอย่างก่อน ลูกหลานเขาเลี้ยงตัวได้ก็เลยหันหน้าเข้าวัด ถ้าฉันยังพอมีอย่างแต่ก่อนก็จะช่วยเพื่อนมุนษย์ด้วยกันอย่างดี แต่สมัยบวชชีนี้พอมีเพียงมีสสิ่งก็แบ่งไปให้ติดอยู่เพื่อเลี้ยงลูกตาตาๆ ติดอยู่ก็มานะ ทั้งๆ ไม่แข็งแรงก็ออกรับจ้างเขาทำงานทุกชนิด ผากลูกไว้กับชาวบ้านบ้างและมาฝากไว้กับฉันบ้าง แต่ด้วย

ร่างกายที่ไม่สมบูรณ์ นานวันนานเดือนเข้าทิดอุก็ล้มเจ็บลง

“จะทนนิ่งกระไรได้ ผู้มองเห็นและรู้ความทุกข์ของคนด้วยกันฉันพยายามหาทั้งหยูกยาและอาหาร นังลูกเล็กมันซื้อรุ่งมันพูดได้มากแล้ว ก็อยู่ในภาระฉันทั้งหมด เป็นแม่ตื่นะคะ พอพูดจาขอชาวบ้านมาเลี้ยงคนไร้ญาติพอได้ทรอก แต่ก็เอาทิดอุไว้ไม่อยู่ เมื่อวันทิดอุจะตายพูดกะอ้อกะแฉ่ฝากลูกกับฉัน แล้วเอามือกุมแขนลูก พูดเบาจนเกือบไม่ได้ยินว่า ‘พ่อลาก่อน’ แล้วก็ขาดใจตายไป นี่แหละคะ แล้วอะไรๆ มันก็เป็นเรื่องของฉันหมด เผาศพเรียบร้อย เอาหนังตัวเย็บไปเลี้ยงที่กุฎของฉันท้ายโบสถ์ที่วัดพระญาติ กระจกของทิดอุฉันได้บรรจุไว้ใต้เจดีย์แถวๆ นั้นเอง”

“แม่ซึ้งใจมากแม่หรือครับที่ต้องเลี้ยงเด็กเล็กๆ ไว้” ผมถาม

“ก็เป็นบ้างค่ะ แต่นังรุ่งมันก็รู้ความแล้ว ทั้งก็เป็นเด็กว่านอนสอนง่าย ก็เลี้ยงกันโตขึ้นมาด้วยข้าววัด”

“แม่ของเด็กไม่ย้อนมาดูบ้างหรือครับ?” ครูพยอมถาม

“โอ! เปล่าเลยค่ะ ได้ข่าวว่าเขาหนีไปมีเมียใหม่และไปอยู่เมืองอื่นแต่คุณๆ ทั้งหลายเอ๊ย เจ้าทิดอุเขามีจิตจดจ่ออยู่กับลูกสาว วิญญาณคงลอยวนเวียนอยู่ไม่ห่าง ไปมาบ่อยๆ เคยมานั่งใกล้ๆ ลูก เวลาลูกลงไปนั่งเล่นที่พื้นดินข้างโบสถ์ แต่พอฉันเห็นเข้า ทิดอุก็ยกมือไหว้แล้วก็ทำตัวจางหายไป”

“เอ๊ะ! แล้วเด็กไม่กลัวหรือครับ?” คุณสมัยถาม

“อ้อ! เด็กไม่เห็นทรอกค่ะ เห็นแต่ฉันเท่านั้น” แม่ชิตอบ

“วิญญาณพ่อคงทวงลูกมากจึงเวียนมาบ่อย” คุณสมัยพูดอย่างจะถามเอาความจริง

“ถูกแล้ว!” คุณนพตอบแทนแม่ชิตเพียงสั้นๆ

“ทวงแน่ๆ ค่ะ เวียนมาเสมอๆ จนแม่รุ่งโตเป็นสาว เตียวนี้ยังเป็นสาวขึ้น มักรมีหนุ่มๆ มาเมียงมอง ทิดอุดูท่าจะทวงมาก ชักจะมาบ่อย”

“คงกลัวลูกสาวจะรักใคร่เข้าละมัง?” ผมถามอย่างออกความเห็นไปในตัว “แม่ชิตครับ นายอุไม่เคยหลอกพวกหนุ่มๆ นั้นบ้างหรือ

ครับ?”

“เอาซีคะ เอาบ้างทีเดียว พวกหนุ่มๆ เหล่านั้นเคยร้องไวยวายนั่นไปบ้าง ฉันไม่เห็นหรอก ได้ยินแต่เสียงอะอะกัน แต่เรื่องของเจ้าพวกหนุ่มๆ นะฉันคอยระวังอยู่ทุกฝีก้าว เพราะว่ากลัวมันจะลำบากคราวหลัง ถ้าใครมาขอมารู้อะไรเรื่องเป็นราวก็จะจัดการให้ กลัวแต่มันจะมาชิงเอาเปล่าๆ แล้วพอเสียแล้วก็ทิ้งขว้าง ชะตาของมันก็จะเข้าแบบยากแค้นเหมือนพ่อแม่ แต่นั่นแหละคุณเอ๊ย พวกคนบางนี่นะ แม้จะมาลู่ออกก็คงเกี่ยวเรื่องฐานะกัน ดูว่าคนเราจะถ้าไม่มีฐานะเลยมันก็ไม่มีความอะไร คล้ายแมวคล้ายหมา ขอเปล่าๆ ขโมยเอาเปล่าๆ แหมจะเหมือนกันไปหมดตั้งแต่คลองกระบังและคลองบางสะแกจตุทัย ชายใดที่จะมีเมียสักคนจะดูว่าหญิงนั้นมีฐานะอะไรบ้าง ยังชั่วไม่มีอะไรเลย มีเพียงควายสักสองตัวก็ยิ่งถือว่าพอมีราคา ถ้ามีเงินนั้นก็หมดราคาคอน” แม่ชีพูดแล้วก็ถอนใจยาวอย่างปลงอนิจจัง “นี่แหละคะ ทิดอู่ผู้พ่อจึงมีวิญญานห่วงนั้ก”

“นำสงสาร” คุณนพผู้เป็นประธานการประชุมหลุดปากออกมา

“ครับ นำสงสารคนที่ไม่มีอะไรติดตัว แม้จะมีความประพฤติดีก็ไม่มีราคา” ผมว่า

“ถูกค่ะ! มีแต่ตัวก็ไม่มีราคา ควายแท้ๆ ยังมีราคากว่า” แม่ชีว่า

“บัดโอ้!” คุณสมัยร้อง “ก็แต่งงานกับควายเสียเป็นไง” คุณสมัยแตกตื่นโดยว่ามีอารมณ์ขันแล้วเมื่อได้ฟังเรื่อง

“ถึงว่าสิ” นายมันซึ่งไม่ได้พูดอะไรเลย สอดขึ้นบ้าง

“นี่แหละคนทั้งหลาย ประวัติของพ่อแม่เจ้ารุ่งนะฉันไม่เคยเล่าบอกกับตัวมันเลย แต่ไม่รู้ว่ามีใครแอบไปเล่าให้มันฟัง มันมาถามฉันตรงๆ ซึ่งๆ หน้า ฉันเป็นผู้มีศีลอยู่จะพูดบิดเบี่ยงก็ผิดศีล ก็เลยต้องรับโดยตรง และเล่าทุกๆ อย่างให้เจ้าตัวผู้ยารู้ทราบตลอดเรื่อง” แม่ชีว่า

“แล้วตัวแม่รุ่งว่าอย่างไรบ้าง?” ผมถามติดคำเลย

“จะว่ายังไง! ก็ร้องไห้ไป” แม่ชีหัวเราะแค้นๆ “ความจริงมันเป็นดังนั้น เจ้าตัวพ่อรู้ความจริงก็เริ่มเป็นคนเศร้าโศกไปทีเดียว ยิ่งรักและสงสารพ่อมากขึ้น พ่อเย็นลงจะเหี่ยวเหิบดอกไม้ไปวางที่องค์เจดีย์

ที่ไว้กระดุกพอกทุกเย็น นั่งกราบไหว้แล้วร้องไห้ เฮอ! ฉันเองก็ได้ปลอมโยน และสอนว่า อย่าทำอะไรให้เป็นการถ่วงวิญญาณพ้อ เขาจะได้หมดเวรกรรมไปหลุดไปเกิดเสียที แต่เจ้ารุ่งก็แอบทำเสมอๆ วันหนึ่งใกล้เวลาโพล์เพล้แล้ว ฉันโผล่หน้าต่างภูฏาก็เห็นทิดอุ๋พอดี เป็นภาพรางๆ ยืนดูลูกสาวที่กำลังกราบไหว้กระดุก แล้วทิดอุ๋ก็ร้องไห้ ฉันมองไม่ได้เลย ใจหายริบเบือนหน้าหนี” แม่ชีพูดแล้วถอนใจยาว

“แล้วจะทำอย่างไรกันต่อไป?” นายมันเริ่มตันพูดและถามติดขึ้นมา

“ก็นั่นนะซี ฉันจึงมาหาพ่อมัน หรือว่าจะทำอย่างไร ฉันเองก็บุกกับความยุ่งยากนี้มานานพอดู และฉันก็กำลังบวชอยู่ ควรจะสงบใจแต่ในทางธรรม ทำไมจึงต้องมากังวลใจอยู่มิได้ขาด ทั้งเวลานี้ฉันเองก็ชราภาพมากแล้ว บวชเป็นชีทรัพย์สมบัติอะไรก็ไม่มีติดตัวสักชิ้นเดียว ถ้าฉันตายลง เจ้ารุ่งจะได้อะไรจากฉันติดตัวไว้บ้างเล่า และมันจะอยู่กับใคร มันตัวคนเดียวในโลก มันจะเกาะวัดอยู่อย่างฉันได้เมื่อไหร่ นี่แหละความกังวลข้อใหญ่ของฉัน พ่อมันจึงชวนฉันมาระบายความยุ่งยากใจที่ภูฏานี้ เผื่อใครจะพอมิทางแก้ไขอย่างไรบ้าง”

“ใครจะช่วยได้บ้างและโดยทางใดว่าไปเลย” คุณนพพูดเป็นการเป็นงาน

“พูดโธ่! เรื่องเท่านี้ ถ้าช่วยกันไม่ได้ก็อย่าเป็นกลุ่มพวกเราเลย” คุณสมัยพูดโพล่งออกมา

“จริงอย่างคุณสมัยพูด” ผมรีบสอดขึ้น “คุณสมัยจะรับเอาเป็นลูกจ้างซักเสื้อผ้าก็ยังได้ ส่วนทางผมก็มีเพื่อนคนหนึ่งชื่อสุธีร์ เขาตัวคนเดียวและยังเลี้ยงเด็กหญิงไว้อีกคน ผมจะพูดให้รับเข้าเป็นลูกจ้างได้อย่างแน่นอน”

“แต่จะให้ดีเสียก็!” คุณนพพูด “นายมันแหละเหมาะกว่าเพื่อน เป็นญาติกับแม่ชีและเป็นชาวอยุธยาด้วยกัน เข้าใจกันดี ทางพ่อสมัยของเราเนี่ยเวลานี้ยังนอนวัดอยู่เลย ยังมีได้จัดเป็นครอบครัว ถ้าจะช่วยแม่รุ่ง สมัยก็ต้องเอาไปไว้ที่โรงเรียน จะเกิดห่วงอีก ที่นั่นมีแต่การโรง ถ้าเกิดอะไรขึ้นก็ยุ่งอีก ไม่ดีไปกว่าทางนายมันแน่ๆ นายมันยังมีทางอีก

คือคุณนายเศรษฐีก็ยังชอบพอ จะฝากต่อไปก็จะสบายดี"

"จริงอย่างท่านพูด!" คุณสมัยพูด "หรือคุณมันักกลัวผีที่ตู่?"
คุณสมัยล้อ

"อ้อ ผมนะเรื่องผีพอทนได้ แต่เมียผมยังไม่รู้จะกลัวหรือเปล่า ผมจะพูดกับเขาให้เข้าใจ เรื่องที่ตู่ล่ะพอจะจุดธูปบอกกล่าวกันได้ ถ้าจะมาเยี่ยมลูกขอให้มาเฉยๆ อย่าได้แสดงตัว เพราะเราทำเพื่อช่วยเหลือกันจริงๆ" นายมันับรับรองแข็งแรง แม่ชียิ้มออกมาได้สบายใจ

"ที่นั่นจะให้เจ้ารุ่งมานะ มันเองก็สุดจะคิดถึงและอาลัยอาวรณ์ เพราะเลี้ยงมาแต่เล็กแต่น้อย แต่ว่าวันข้างหน้าของเจ้ารุ่งนั้นฉันห่วงมากกว่า ฉันตายแล้วเจ้ารุ่งจะพึ่งใคร มันจะตายอย่างตาไม่หลับ" แม่ชีพูดอย่างเปิดอกแล้วถอนใจยาว

ผมฟังเรื่องทั้งหมดแล้วก็กลุ่มใจแทน เป็นความจริง แม่รุ่งเคยอยู่กับแม่ชีแต่เด็ก ไม่ใช่ลูกใช้หลานโดยแท้จริงก็เท่ากับแท้จริง การจากมาโดยทิ้งแม่ชีไว้ แม่ชีก็จะว่าเหวเอาการ น่าสงสารอย่างหนัก เท่าที่จะยอมให้ห่างมาก็เพราะห่วงวันข้างหน้าของแม่รุ่งเป็นส่วนใหญ่ เกรงว่าแกตายไปแล้วแม่รุ่งจะซัดเซตังสัตรูเลี้ยงที่ขาดเจ้าของ หรือไม่เจ้าพวกหนุ่มๆ จะแอบมากระทำความย์เมื่อแม่ชีเผลอ อีกประการหนึ่งแม่ชีก็แก่มากแล้ว แม่รุ่งจากมาแล้วใครจะปรนนิบัติแม่ชี ลูกหลานที่มีอยู่เขาก็มีภารกิจกันทั้งนั้น ไท่นจะมาดีเท่าแม่รุ่งยังคงอยู่ด้วย

"คุณแม่ชีพูดเรื่องนี้ให้แม่รุ่งรู้หรือเปล่าครับ?" ผมถาม

"ยังเลยล่ะ" แม่ชีตอบ

"เออแฮะ! ถ้าเขาไม่ยอมจะจากมาล่ะ?" นายมันับตรง "เขาก็คนมีหัวใจนี่นา คงไม่ร้ายอย่างแม่เขาหรอก จะได้เห็นแก่ตัวทั้งผู้มีพระคุณมาง่าย ๆ ทમાแมวมันยังรักเจ้าของ เรามาคิดกันข้อนี้บ้างจะดี"

"อ้อ! น่าคิด! น่าคิด!" คุณนพว่า "เราเผลอเอาแต่ใจเรา ลืมคิดถึงใจเขาบ้าง เรื่องนี้ถ้าเอาอย่างใจฉันเราควรช่วยกันเป็นชั้นๆ ไป เราขอให้แม่รุ่งอยู่ปรนนิบัติแม่ชีไปก่อน เราทั้งหมดคอยดูแลการเคลื่อนไหวอยู่ทุกเวลา จนกว่าจะถึงเวลาที่ควรจะจากกันได้ ฉะนั้นพวกเราเวลานี้เรามีเงินกันคนละเฟื้องสลึง เสียสละรวมกันมอบให้แก่"

แม่ชีไว้ เพื่ออยู่ยั้งครองชีพและบำรุงแม่รุ่งไปด้วย และการเสียสละนี้จะต้องทำทุกเดือน เท่าที่จะแบ่งปันกันไปได้ ให้สมกับที่เป็นสโมสรรของเรานายมันต้องไปเยี่ยมบ่อยๆ และช่วยอธิบายกับแม่รุ่งว่า เรื่องของความรักนั้นไม่ห้ามเลยว่าจะรักใคร แต่ขอให้ระวังภัยอันจะเกิดจากรื่องรักไว้ให้ดี เรื่องรักนั้นถ้าดีก็ดีทีเดียว ถ้าผิดแล้วภัยนั้นจะเกิดใหญ่หลวงให้คิดถึงแม่ชีผู้มีพระคุณให้จงหนัก เมื่อสิ้นแม่ชีเมื่อใด พวกเราจะรับแกมมาอยู่กรุงเทพฯ อย่าห่วงวันข้างหน้าเลย อุ่นใจเสียเถิด แต่ระหว่างนี้แม่ชีเท่านั้นที่ตัวแม่รุ่งจะต้องห่วงที่สุด อย่าให้ลำบากแก่ร่างกายได้” คุณนพีให้ความเห็นอย่างนุ่มนวลและเป็นกำลังใจ สังเกตว่าแม่ชีพอใจมากยกมือไหว้คุณนพีอย่างท่วมหัว

“นี่คุณแม่ชีหึงแม่รุ่งไว้กับใครครับ?” ผมถามอย่างนึกหวังขึ้น

“อ้อ! มาด้วยค่ะ มาพักอยู่บ้านพ่อมัน ไม่กล้าทิ้งไว้ที่วัดหรอกค่ะ” แม่ชีตอบ

ผมถอนใจโล่งอก หหมดห่วงไป รู้สึกเห็นใจแม่ชีแก่ที่สุดที่ห่วงใยไม่ทอดทิ้งไว้ ไปไหนไปด้วยกัน

“เอาอย่างนี้กันเลยไหม พวกเรา?” ผมถามพวกอย่างห่วงใยแม่ชีกับแม่รุ่ง “เราคิดรวมทุนกันเลยเดี๋ยวนี้ เดือนหนึ่งจะช่วยแม่ชีได้เท่าใด ทั้งค่าอาหารและหยูกยา”

“เออละ! พวกคุณๆ คุยกับแม่ชีไปก่อน ผมขอกลับบ้านประเดี๋ยว จะไปรับแม่รุ่งให้มารู้จักพวกเรตามระเบียบ เพราะตัวเขาจะอยู่ในความอุปการะของพวกเราอยู่แล้วนับแต่นั้นนี้เป็นต้นไป” นายมันกล่าว มีหันใครจะกล่าวอะไร นายมันก็รีบลงบันไดไป แล้วเราก็ก็นมาถามถึงความเป็นอยู่ของประชาชนในคลองกระบังและคลองบางสะแกจนถึงอุทัย เพื่อเป็นความรู้ใส่ใจไว้

“ความสำคัญของชาวคลองนั้น ก็นาแหละค่ะหัวใจสำคัญใครมีนามากๆ ก็สบาย ให้เขาเช่าทำบ้าง ทำเองบ้าง ถึงปีก็ได้เงินง่าย ๆ สบายๆ แต่พวกไม่มีนาเอง เช่นเขาเขาทำนะสิ ย่ำแยเลยคะ พอทำเสร็จเขาก็มาเก็บค่านาไป เป็นข้าวเท่านั้นๆ เกวียน เหลือไว้กินเองบ้าง ทำพันธุ์บ้าง แทบเอาตัวไม่รอด ถ้าผู้ไม่มีทุนรอนจะเช่าเขาทำ ก็รับจ้าง

เขาทำหมดเงินแล้วก็กรอบไปตามๆ กัน เพราะที่ดินเป็นที่ลุ่ม มีน้ำขังนานวันนานเดือน จะเอาดินไปปลูกอะไรอีกก็ไม่ได้ พอน้ำมาก็ตายหมด จึงกั้นน้ำรอด้านนาอย่างเดียว เคยกันมาแต่เล็กแต่น้อยก็ทนกันไป จะทำอย่างไรได้ ครั้นจะคิดย้ายชีวิตไปเมืองอื่น ไม่มีทุนจะไปอย่างไรได้” แม่ชีเล่าให้ฟัง

“ค้าขายอื่นๆ นอกจากนาเล่าครับ พอมีทางใหม่?” ผมถาม

“ก็พอมีหรือกคะ แต่เจริญได้ยาก ถ้าไม่มีทุนรอนมากๆ เพราะการทำอะไรก็ต้องลงทุน แต่การขายนะสิมักเป็นเงินเชื่อ รอคอยรับเงินเมื่อได้ค่านาค่าข้าว ถ้าใครมีทุนมากพอหตรองไปก็ทำได้ ถ้ามีทุนน้อยทำไม่ได้ เพราะจะต้องลงทุนเกือบทุกวัน แต่ว่าตั้งปึกว่าจะได้เงิน ยิ่งแม่ค้าตลาดเร็ว พายเรือไปทุกวัน ขายเชื่อ รุ่งขึ้นจะซื้อของใส่เรือต้องควักกระเป๋าซื้อ มันก็ยากแท้ๆ ขายขลุกขมอะไรทั้งนั้น ลีนเนื้อประคองตัวไปกันหลายต่อหลายคน”

ผมฟังความจริงของคนบางนั้นคล่องนั้นที่ดำรงชีพกันอยู่อย่างน่าใจหาย คนจนต้องอยู่กันแบบทนอยู่ไม่รู้จะไปไหน ใครมีทางหลบเข้ากรุงเทพฯ ได้ก็มากันเลย ที่อยู่ก็อยู่อย่างอดทน เช่นนาทำก็ทำกันพอมีข้าวกินต่อลมหายใจไปวันหนึ่งๆ อนิจจาชาวนา ไม่รู้ว่าเหตุใดทำให้ผมอยากไปดูชีวิตคนที่นี่จริงจังๆ

เราคุยเล่นกันไปครู่เดียว นายมันของเราก็กลับมา พาเด็กสาวเดินตามมาด้วย เมื่อขึ้นภูฏี กราบคุณนพและไหว้พวกเราหมดทุกคนแล้ว ก็คลานไปนั่งข้างแม่ชี นั่งหน้าเกือๆ ไปตามนิสัยคนบ้านนอก แม่รุ่งเป็นสาวหน้าตาเรียบร้อย มีแววตาเศร้าๆ น่าสงสาร เมื่อรู้ประวัติของเขาด้วยแล้วก็ต้องสะเทือนใจไปด้วย จะเป็นผมคนเดียวหรืออย่างไรไม่ทราบที่มีจิตเป็นกังวลห่วงใยแม่รุ่งไปด้วย ทั้งสงสารและเมตตาอย่างพูดไม่ถูก ทำให้คิดไปว่า แม่ชีกลับเมื่อใดผมจะขอติดตามไปส่งด้วย จะนอนค้างที่วัดสักคืน รุ่งขึ้นจะกลับ

ทำความรู้จักกันพอควรแล้ว เราทั้งหมดก็ควักเงินเท่าที่มีติดกระเป๋าออกมาแจกถวายแม่ชีด้วยความศรัทธา รวมได้ ๓๐๐ กว่าบาท แล้วบอกว่าจะรวมส่งให้ทุกๆ เดือนตามน้อยตามมาก จะเป็นนายมัน

ไปส่งมอบหรือผมไปก็ได้ทั้งนั้น ต้องให้เป็นไปแน่นอนตามที่นัดหมาย

"เห็นจะเรียนหนังสือจบแล้วซิครับ?" ผมถาม

"คะ! ก็เพียง ป.๕ ตามกฎของเขา" แม่ชีตอบ

ผมนึกในใจ ก็ดีแล้วแม่คุณเอ๋ย รู้แค่นั้นก็สมตัวสมฐานะแล้ว นัยน์ตาเศร้าๆ ของรุ่งมองมาพบคราวไร ผมใจหาย ผมจะมีกิริยาอะไร ผิดไปบ้างก็หาทราบไม่ ใครจะเห็นหรือไม่เห็นก็ไม่ทราบ แต่ใจผมเวลานั้นผิดปรกติไปอย่างบอกไม่ถูก เกิดหวงและกังวลในแม่เด็กสาวนั้นจริงๆ ที่ผ่านมาเพราะมีข้อห้ามอยู่ในใจว่า ถ้ายิ่งเตี้ยอยู่อย่าได้พยายาม อุ้มอะไรที่หนักเข้า มันจะแบนลงไป ผมจึงไม่มีใจในเรื่องนี้ แต่บัดนี้มีอะไรหนอทำให้ใจผมเกิดกังวลขึ้น หรือจะเกิดจากว่าผมเห็นว่าหญิงแค่นี้ รุ่งนี้มีฐานะพอสมที่ผมจะเมตตาและเอาเป็นกังวลได้ ฐานะเท่าๆ กัน ไม่มีอะไรเกินกว่าผม

เราได้จากกันที่วัดระฆังนั่นเอง แม่ชีจะไปค้างที่บ้านนายมันก่อน นายมันรู้ว่าผมจะตามไปส่งถึงอยุธยา ก็เห็นใจผม เลยขอตามไปส่งเป็นเพื่อนอีกคน ผมดีใจเหลือเกินจึงได้นัดหมายการเดินทางกันเป็นที่เรียบร้อย เราได้ขึ้นรถไฟที่หัวลำโพงมาถึงสถานีอยุธยาเกือบห้าโมงเช้า จึงเลยพาแม่ชีเข้าจันทน์จันทน์เพลที่ร้านหลังสถานีนั้นเอง แม่ชีอ้อมแล้ว ผมกับนายมันแหม่รุ่งก็กินอาหารกัน ผมกับนายมันดื่มเหล้าฉลองการไปเยี่ยมถิ่นใหม่ที่ไม่เคยไป แดนนี้นายมันเพียงเคยผ่านเพราะเขาเป็นคนอยุธยา พออ้อมกันดีแล้ว เราทั้งหมดก็ขึ้นรถเมล์เล็กที่จอดอยู่หลังสถานี วิ่งย้อนถนนทางที่จะกลับกรุงเทพฯ มาหน่อยหนึ่งก็มีทางแยกเล็ก ๆ เข้าสู่ทุ่งตำบลไผ่ลิงและทุ่งบางสะแก ถนนนี้ผ่านวัดพระญาติและวัดกระสังข์ เราหยุดรถกันที่วัดพระญาติ แล้วเดินต่อตามถนนเล็กเข้าสู่ตัววัด เดินอ้อมข้างโบสถ์ไปกุฎแม่ชีที่ท้ายโบสถ์ซึ่งมีร่มไม้ครึ้ม มีอยู่สองสามกุฎที่เป็นของแม่ชีอื่น ๆ แม่ชีของแม่รุ่งได้ชี้ให้ผมและนายมันดูพระเจดีย์องค์ที่ฝังกระดูกที่ตอไม้ที่ฐานเจดีย์ ผมใจหาย ตรงนั้นหรือที่แม่รุ่งเคยนั่งร้องไห้คิดถึงพ่อผู้อำภ

ได้ทำความรู้จักกับแม่ชีอื่น ๆ โดยการแนะนำของแม่ชีเราพอควรแล้ว ผมกับนายมันก็ขอตัวไปเดินเที่ยวที่หน้าวัด นายมันชวนผมไป

กราบไหว้ภาพปั้นหลวงพ่อกันผู้ศักดิ์สิทธิ์ ที่เป็นที่เคารพของชาวบ้าน
นั้นและชาวบ้านอื่น ๆ ของอยุธยา แล้วนั่งที่ศาลาดูเรือแพที่ผ่านไปผ่าน
มาในคลองหน้าวัด นายมันเลยชวนผมนั่งเรือจ้างผ่านประตูน้ำที่วัด
กระสังข์ เลยเข้าคลองบางสะแกอันจะไปสู่อำเภอกอทัย นายมันรู้จักกับ
ผู้ใหญ่บ้านคนหนึ่งและแวะขึ้นคุยที่บ้านนั้น ชื่อเหล่ามาตี้มกันอีก
ผู้ใหญ่บ้านได้บั้งปลาตากแห้ง แล้วต้มน้ำทำต้มยาโฮกฮือ ทอมเผา
กระเทียมเผา พริกแห้งเผา ส้มมะขามเปียกปรุง ไบกะเพราโรย ชดโลง
คอนัก ก้วยเตี่ยวเรือ กาแฟเรือ เรียกเข้ามาสนุกไปเลย ตกลงเลยกิน
ข้าวเย็นที่นั่นอย่างอิมเอมด้วยอาหารตามพื้นที่ของลูกทุ่ง ชากลับ
ผู้ใหญ่เอาเรือมาส่งที่วัด และไปคุยกับแม่ชีโดยไม่ได้ขึ้นบนกุฏิให้ผิดกฎ
เราคุยอยู่ห่าง ๆ ตามธรรมเนียมที่เป็นชายจะขึ้นบนกุฏิไม่ได้

แม่ชีจะให้เราไปนอนที่บ้านลูกหลานใกล้ ๆ วัดนั้น แต่ผมขอ
นอนคุยกับพระที่วัด แม่ชีเลยนำเราไปฝากพระให้นอนที่กุฏิ รุ่งขึ้นผม
กับนายมันจัดการเลี้ยงพระเพล ทั้งพวกแม่ชี ด้วยก้วยเตี่ยวเรือและ
กาแฟ โดยจนเพลได้นัดเรือเหล่านั้นมาคอยพร้อมกัน ได้ผู้ช่วยเดิน
ถวายเป็นก้วยเตี่ยวและกาแฟเช่นผู้ใหญ่บ้านนั้น และแม่รุ่งเลี้ยงทางด่านแม่ชี
รู้สึกว่พระชอบอาหารอย่างนี้เป็นพิเศษ เพราะไม่มีใครถวายเป็น เมื่อ
ผิดจากอาหารธรรมดา ท่านก็ฉันได้มาก บางองค์ฉันแทนข้าวเลย
นับว่าเราทำได้ทำบุญแปลกกว่าใคร ๆ แม่ชีพูดกับเราว่า ทำอย่างนี้แม่ค้า
ก้วยเตี่ยวขบใจที่ขายดีโดยได้เงินสดไปทำทุนรุ่งขึ้นอีก

ความคิดเดิมของเราว่าจะกลับกรุงเทพฯ เมื่อถวายอาหารเพลแล้ว
แต่ผมค้างอีกคืน รุ่งขึ้นจะกลับแต่เช้าทีเดียวโดยรถไฟเที่ยวแรก ความ
ในใจผมนั้นรู้สึกว่าจะห่างแม่รุ่งลำบากเสียแล้ว ไม่น่าจะเป็นไปได้เลย
ผมก็ผ่านการสังคมด้านหญิงมานานมากหน้าและนานปี แต่ก็มีการตำหนิ
โหน่งตำหนินี้เป็นส่วนมาก รายโหน่งที่ตีล่วนจนผมตำหนิไม่ได้ ก็หมด
กำลังใจตัวเองโดยที่เขามีความรู้สูงกว่าบ้าง มีฐานะสูงกว่าบ้าง แต่กลับ
มาชอบคนบ้านนอกที่สวยเรียบ ๆ อย่างธรรมชาติ และมีอะไร ๆ เป็น
หญิงธรรมดา เช่น เกรงชาย ทั้งมีประวัติสุดที่จะสงสาร ผมเลยต้องใช้
ความคิดมาก สงสารมาก ห่วงใยมาก สำหรับหญิงอย่างแม่รุ่งที่มีฐานะ

เกือบ ๆ จะเป็นสัตว์มากกว่าจะเป็นคน มีชีวิตมาได้ด้วยความเมตตาของผู้ทรงศีล แม่ตัวทิ้งไปแต่เด็ก ๆ พ่อเป็นผู้ประทับประคองมาทั้งตัว พ่อก็เจ็บ ๆ ไข้ ๆ และประการใหญ่คือไม่มีจะกินทั้งอาหารและยารักษาโรค ก็ได้แม่ซีเอื้อเพื่อ จนพ่อมาตายลง และก็ตายอย่างตาหลับไม่ลงด้วยแสนห่วง

รุ่งก็ได้แม่ซีเป็นผู้หอบหิ้วตามฐานะแม่ซี จนโตเป็นสาว รุ่งได้มีความกตัญญูในผู้มีคุณเป็นอย่างดี โดยปฏิบัติกรปรนนิบัติแม่ซีมาอย่างไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย อยู่กับแม่ซีอย่างพอออกพอใจมีสุขตามสภาพ ไม่มีทะเลาะทะเลาะกันหือเหิม เพราะไม่มีจะหือเหิมมาแต่ไร ๆ จัดเป็นผู้รู้ตนดี รู้จักพอใจตัวตามฐานะ ผมจึงเกิดรักรุ่งขึ้นโดยสิ่งแวดล้อมเป็นเหตุ

แต่ความรักนี้ก็แค่ฝ่ายผมฝ่ายเดียว ทางฝ่ายรุ่งจะรักผมบ้างหรือเปล่านั้นหาทราบไม่ เพราะเราพบกันน้อย มีเวลาพูดกันก็น้อยมาก ทั้งผมเองก็มีใช้หนุ่มรุ่นตะกอก ผมเป็นหนุ่มใหญ่เกินกว่ารุ่ง รุ่งอาจจะไม่รักผมเลยก็ได้ ซึ่งเป็นธรรมดาคนสาวจะต้องเอาใจใส่แก่หนุ่มรุ่น ๆ เดียวกันมากกว่าจะมาดูผมที่แก่กว่ามาก แต่ก็มิอะไร ๆ ทำให้จับสังเกตได้ว่า รุ่งมองสบตาผมบ่อย ๆ ซึ่งธรรมดารุ่งไม่ค่อยมองใครเช่นนั้น และดวงตานั้นมีแววเศร้าน่าสงสารปนอยู่ด้วย คล้ายจะบอกอะไรกับผมด้วยแววดานั้นว่า ทุกสิ่งทุกอย่างรุ่งไม่มีอะไรจะกล่าวและทำอะไรกับตัวเองได้ แม้แต่จะขอบอะไรสักอะไร

ฐานะของรุ่งเหมือนสัตว์เลี้ยงอยู่ในบงการของผู้เลี้ยง จะให้กินให้นอนให้อยู่ที่ใดก็อย่างนั้น นุ่งอย่างไรห่มอย่างไรก็ได้ แม่ซีเคยเล่าให้ฟังว่า เสื้อผ้าทุกตัวที่แม่ซีให้ ไม่เคยได้ยินพูดว่าอย่างนั้นตืออย่างนี้ไม่ดี ลงเป็นเสื้อผ้าของแม่ซีให้ รุ่งเป็นยินดีและชอบทั้งนั้น สวมใส่อย่างเต็มใจ จึงจัดว่าเป็นหญิงคนเดียวที่คนอย่างผมฐานะอย่างผมจะรักได้ เลี้ยงดูได้ เชิดชูได้ ให้เป็นความสุขของรุ่งได้

มีแปลกอยู่อย่างหนึ่ง ในขณะที่เดินเล่นอยู่ในวัดนั้นผมรู้สึกอบอุ่นใจไม่หงอยเหงา คล้าย ๆ จะมีใครสักคนเดินตามผมอยู่เสมอ ผมเฉลียวใจว่าผู้ที่ไม่มิตัวตนนั้นอาจจะป็นพ่อของรุ่งตามคุ้มกันผม

ที่ผมไม่เกิดกลัวก็เกิดจากความซาบซึ้งของหัวใจผม ความบริสุทธิ์ใจ
 ของผม ผมไม่มีความเห็นแก่ตัวอย่างคนหนุ่มหัว ๆ ไปที่เอาแต่ใจ
 ตัวเองไปในทางความใคร่ ผมรักรุ่งด้วยหัวใจที่ซาบซึ้ง ทั้งสงสารและ
 เมตตา คิดอยู่ว่าหิ้ง ๆ ผมกำลังนี้รักรุ่งอยู่อย่างนี้ ถ้ารู้ว่ามีใครรักรุ่ง
 และรุ่งก็รักเขา และเขารักรุ่งจริง ๆ ประคับประคองให้รุ่งมีสุขทั้งกาย
 และใจ ผมก็ยินดีจะสละรักของผม ขอแต่ให้คนที่นำสงสารของผมได้
 เป็นตัวเป็นตนอย่างมนุษย์ธรรมดาเท่านั้น ขออย่าให้เหมือนแมวเลี้ยง
 หมาเลี้ยง เมื่อเจ้าของทิ้งไปก็เกิดซัดเซหาที่พึ่งต่อไป คนสมัยนี้เชื่อใจ
 กันยาก กลัวจะไม่เมตตารุ่งอย่างลูกกำพร้าที่มีกรรม เขาจะเพียงเอารุ่ง
 บำเรอบำรุงให้เขาสำราญในสิ่งที่เขาต้องการ

ในเย็นนั้น ผมกับนายมันไปหาร้านเหล้าได้แถวนั้น เป็นร้านเล็ก ๆ
 ริมคลอง มีเหล้าโรงขาย ร้านแคบมาก แม้แต่ที่จะนั่งกินในร้านก็ไม่มี
 เรานั่งกันชายคลอง ฟังเสียงปลาผุดและลมพัดกิ่งไม้ยะยวบยาบ ต้ม
 เหล้าโรงกับกุ่มแห้งถั่วลิสง พอเหล้าเข้าปากไปมากแล้ว ผมก็ทนความ
 อึดอัดในใจตัวเองไม่ไหว จึงได้สารภาพกับนายมันถึงเรื่องรักเป็นงาน
 เป็นการ บอกกับเขาว่าผมรักรุ่งอย่างคนกำพร้า ทั้งเมตตาสงสาร รัก
 แม่ซื่ออย่างแม่ตัว และจะไม่ใช้ความรักอย่างบ้าคลั่งให้เสียทาง แม่ซื่อจะ
 มีอายุยืนยาวไปเท่าใด ผมก็ทนคอยได้ เพื่อรักษาหน้าใจแม่ซื่อ นายมัน
 เป็นผู้มีอายุกว่าผม ย่อมผ่านประสบการณ์มามาก เมื่อผมสารภาพ
 เรื่องรักรุ่งแก่เขา ไม่เห็นเขาตกใจหรือแปลกใจ เขายิ้มหนอยหนึ่งแล้ว
 บอกว่ารู้แล้ว รู้แต่แรก เขาว่าผมมีหัวใจเป็นชายเลิศ แต่มันจะเป็นไป
 อย่างผมคิดนั้นไม่ได้ แทนที่แม่ซื่อจะสบายใจ จะกลายเป็นมีทุกข์ใจมี
 ห่วงอยู่ตามเคย ถ้าแม่ซื่อได้เห็นกับตาว่าเด็กกำพร้าสุดรักสุดห่วงนั้นมี
 สุขแล้ว แม่ซื่อจึงจะตายตาหลับ อย่าลืมนะว่าแม่ซื่อคือผู้หญิง และผู้หญิง
 คนนี้จะเชื่อคำพูดของใครนั้นก็ยาก เพราะเป็นหญิงแก่ เห็นโลกที่หลอก
 หลอนมามาก ถ้าแกยังไม่เชื่อ ความสุขจะมีได้อย่างไร

“เรื่องของคุณ ขอให้ผมเป็นผู้จัดเอง” นายมันพูด

“คุณจะทำคุณหรือ?” ผมถามอย่างดีใจ

“ถูกแล้ว! ผมเป็นลูกผู้ชายที่แท้คนหนึ่ง ผมจะจัดการเองให้

เรียบริ่อยดี ทั้งทางแม่ชีและทางคุณ” นายมันพูดแล้วตอบว่าผมอย่าง
กันเองและรักใคร่

“ผมขอกราบด้วยความขอบคุณ ผมขอแต่ให้แม่รุ่งได้มีผิวอย่าง
แน่นอนชนิดไม่ต้องกินน้ำตากันอีก และขอให้แม่ชีผู้ยอดมนุษย์ได้มี
สุขแก่ใจ ก่อนจะสิ้นลมไป” ผมว่า

นายมันเป็นคนคุ้นเคยแก่ชนบทนัก เขาแอบกระซิบกับเจ้าของ
ร้านให้หุงข้าวหม้อเล็กไว้ให้แก่เรา และมีกึ่งแห้งนั้นยำน้ำปลามะนาว ทั้ง
มีปลาแห้งบั้งอีก เราเลยกินข้าวกันอย่างง่าย ๆ ที่ร้านเล็ก ๆ นั้นจนอิ่ม
เมื่อจ่ายเงินจ่ายทองกันเรียบริ่อยก็เดินกลับวัด เวลายืนมากจนจะค่ำ
เราลงอาบน้ำกัน ผมอาบเสร็จก็นั่งกางเกง แล้วเดินเล่นตามใต้ต้นไม้
ครึ้มอย่างวนไปวนมา คิดอะไรต่ออะไรอยู่คนเดียว นายมันยังอาบไม่
เสร็จ ผมมองไปที่หัวมุมโบสถ์ก็เห็นแม่รุ่งหักเสี้ยวตรงมาหาผม

“คุณย่าชีท้วงเรื่องอาหารของคุณทั้งสอง” รุ่งพูดเบา ๆ ผมหัวเราะ
แล้วตอบ

“ไม่ต้องท้วงเลย โห้! ต้องให้ผู้ทรงศีลท้วง จันกับนายมัน
รับประทานแล้วที่ร้านทางโน้น”

“มาที่นั่นลำบาก เพราะเป็นวัด ไม่เหมือนบ้าน” รุ่งพูด “พรุ่งนี้คุณ
คงจะกลับแล้ว” รุ่งย่อนถามผมเมื่อได้หยุดก้มหน้าอยู่ครู่หนึ่ง

“จันไม่อยากกลับเลย เพราะอยู่ที่นี้มีความสุขใจพิลึก แต่จันใจ
เหลือเกินที่ต้องไปทำงาน” ผมพูดด้วยความจริงใจ รุ่งยิ้มแห้ง ๆ พร้อมกับ
มองตาผม ในดวงตานั้นบอกให้รู้ว่ารุ่งจะพูดอะไรให้ตรงกับใจนั้น
ไม่ได้ ต้องทำใจตามฐานะตน ยิ้มนั้นช่างแห้งแล้งสะเทือนใจ ผมเพิ่งรู้
เดี๋ยวนั้นว่ารุ่งก็มีความอาลัยผมเช่นกันในการจากครั้งนี้ รุ่งจะต้องเหงาน
อยู่กับกุฎแม่ชี และห่วงใยผู้มีคุณเหนือหัว อนิจจา! มนุษย์เอ๋ยมนุษย์
มนุษย์ผู้ไม่มีราคาค่าตัวเลยในตำบลนี้และบางนี้

“จันจะไปบอกคุณย่าชี ว่าคุณทั้งสองรับอาหารเรียบริ่อยแล้ว” รุ่ง
บอกผมพร้อมกับยิ้มให้อีก แต่มันก็ไม่หวานไปได้ คงเป็นยิ้มที่เหมือน
จะร้องไห้ ผมยืนสะท้อนใจมองดูรุ่งเดินจากผมไปช้า ๆ และบัดนี้ตนเอง
ใคร่ไม่รู้เป็นชายร่างผอมก็กำลังยืนมองดูรุ่งอย่างเดียวกับผม แต่เขาหัน

หลังให้ผม ผมตกใจเพราะคราวแรกไม่มีคนเฝ้าอยู่ที่นั่นเลย เขามาจาก
ไหนดและเมื่อไหร่ ผมยืนตะลึงตัวแข็ง ชายนั้นก้มหน้าเหมือนร้องไห้
แล้วเช็ดน้ำตา และบัดนั้นร่างของชายผู้นั้นก็จางหายไปกับตาผม ผม
แทบเซล้มหงายหลัง ก็พอตีนายมันขึ้นจากน้ำเดินมาหาผม แล้วชวนผม
ไปคุยกับพระ ผมตามเขาไปเจียบๆ ในอากาศที่จวนมืด ผมไม่ได้
บอกนายมันว่าเมื่อก็ผมพบอะไรเข้าแล้ว พูดไม่ออก หัวใจยังไม่หายเต้น
ได้แต่นึกในใจว่านั่นต้องเป็นพ่อของรุ่ง อนิจจา!

รุ่งขึ้นก่อนข้างเช้า เราสั่งเรือมารับที่หน้าวัด แม่ชีเดินมาส่ง
พร้อมกับรุ่ง ผมกับนายมันล่ำลาแม่ชีกับรุ่งแล้วลงเรือ ผมหันมองดูรุ่ง
ที่นั่งอยู่ชายน้ำ รุ่งยิ้มให้ผมตามระเบียบของคนทีรู้ว่าต่างมีจิตเมตตาต่อกัน
และกำลังจะจากไป ยิ้มของรุ่งผมใจจะขาด ยิ้มนั้นเหมือนกำลังจะ
ร้องไห้ แม่คุณเอ๋ย ผมเพิ่งรู้ว่ามนุษย์เรานี้ถ้าลงอีกฝ่ายหนึ่งมีใจจดจ่อ
รุนแรงกับอีกฝ่ายหนึ่ง ฝ่ายนั้นก็จะมีความรู้สึก รู้เท่าถึงกันได้โดยไม่
ต้องพูดอะไรกันจนคำเดียว รุ่งจะต้องรู้สึกว่ โลกที่กำลังอยู่นี้สำหรับ
รุ่งแล้วมันแสนเหี้ยม ยากจะพบความเมตตาปรานีง่าย ๆ จะมีก็แต่แม่ชี
และพระในวัดเท่านั้นจะปรานี และวิญญานของพ่ออีกคนจะปรานี
นอกนั้นก็เท่ากับรุ่งถูกเขียนวงให้อยู่ เลยวัดไปแล้วมองไม่เห็นใครอีก
จะห่วงใยเห็นใจและเมตตาปรานีแก่รุ่งผู้ยาก รุ่งเอ๋ย รุ่งผู้สุดสงสาร
ของฉัน ลาก่อนคราวนี้ ฉันจะมาอีกคราวหน้า

เบ็ดเตลาะ

ตอนนี้เป็นเรื่องของนายสิงห์โตคนเก่าผู้
มีอายุมาก เกิดมานาน จึงมีเรื่องอะไรๆ เก๋ๆ ที่
เราเกิดไม่ทันมาเล่าให้ฟัง สถานที่บางแห่งใน
บางกอกเมื่อครั้งก่อนเป็นอะไรอยู่เก่า มาสมัยหลัง
มาเปลี่ยนแปลงสถานที่อะไรต่ออะไรไป ฟังนาย
สิงห์โตเล่าความเก๋ๆ ให้ฟังก็สนุกไปในด้านที่ารู้
เรื่องสมัยที่ตัวเรายังเกิดไม่ทัน

ผมนายสิงห์โตไม่ได้พบกับคุณๆ
เสียนาน วันนี้ได้เข้ามาบางกอก มาพบ
กับคุณๆ ทั้งหลาย ก็จะได้คุยกันเล่น
สนุกๆ ผมออกไปอยู่เสียดีที่เมืองนนท์
ตำบลแถวตลาดแก้วตลาดขวัญ เข้ามา
บางกอกที่พบใครๆ และที่ทางต่างๆ
เปลี่ยนไป เขารู้ว่าผมเป็นคนเก่าก็ถาม

เปิดทะเล

อะไรต่ออะไรให้ผมเล่าให้เขาฟัง เขาถามว่า เมื่อสมัยเก่าของบางกอกมีห้างฝรั่งมาตั้งอยู่แถวบนนี้ที่เดียวหรือ ผมบอกว่าถูกแล้ว ห้างบีกริมของเยอรมันก็ตั้งติดกับโรงเรียนราชินีนั่นเอง ตัวห้างอยู่ชิดชายคลองปากคลองตลาดนี่ละ มีความยาวตั้งแต่สะพานปากคลองตลาด (ชื่อเก่า) ไปสุดที่ชายฝั่งเจ้าพระยา ส่วนด้านหลังห้างนั้นติดกับโรงเรียนราชินีสุนันทาลัย หากแต่ว่าตัวห้างมิได้ติดโรงเรียนที่เดียว มีตรอกใหญ่ขนาดรถเดินได้คั่นกลางอยู่ ตรอกนี้ทะเล่อกชายแม่น้ำเช่นกัน เดินอ้อมหน้าห้างเลาะชายคลองปากคลองตลาดมาบรรจบที่เชิงสะพานได้ ห้างบีกริมที่อยู่ชิดชิดแม่น้ำนั้นก็เป็นธรรมเนียมห้างทั่วๆ ไปจะต้องตั้งตั้งนั้น เกี่ยวกับเรือสินค้าใหญ่จะมาทอดสมออยู่กลางน้ำใกล้ห้าง เพื่อขนของขึ้นจากเรือเข้าห้าง ส่วนโรงเรียนราชินีนั้น หน้าโรงเรียนเดิมนั้นลงแม่น้ำ ด้านชิดถนนนี้เป็นด้านหลัง ประตูเข้าออกนั้นอยู่ในตรอกที่คั่นห้างบีกริม ด้านหลังห้างบีกริมติดตรอกโรงเรียน เป็นโรงงานบ้าง โรงเก็บของบ้าง แต่เดิมห้างนี้ทำการค้าผ้าฝรังและमारอกใส่ขวดที่หลังห้างนี้ ถ้าเราเดินเล่นเข้าตรอกนั้นไปทะเล่อกชายน้ำ จะได้กลิ่นน้ำอบฝรังหอมฟุ้งชื่นใจ เขาคงกำลังทำการกรอกขวดกันอยู่

ที่นี่จะพูดถึงกำแพงโรงเรียนราชินี แต่ก่อนทางด้านริมถนนไม่มีกำแพงโรงเรียนของตัวเองเลย อาศัยใช้กำแพงเมืองบางกอกนั่นเองเป็นกำแพงแทน ในสมัยนั้นมีป้อมใหญ่ประจำเมืองอยู่ป้อมหนึ่งตรงนั้นเป็นป้อมแบบเดียวกับป้อมมหากาฬที่เชิงสะพานผ่านฟ้าฯ หน้าโรงภาพยนตร์ศาลาเฉลิมไทยนั่นเอง ทางการได้รู้ป้อมนี้เสีย คนรุ่นหลังเลยไม่รู้ว่ตรงนั้นมีป้อมอยู่ และสถานีตำรวจพระราชวังเดี๋ยวนี้นี้เมื่อก่อนที่ตรงนั้นเป็นเขตวังของเจ้านาย เป็นวังร้าง สถานีนี้ย้ายมาจากท่าเตียน เดิมชื่อโรงพักท่าเตียน

ส่วนถนนที่ด้านข้างสถานีตำรวจจะผ่านกระทรวงพาณิชย์นั้นด้านขวามีมีตัวตึกชั้นเดียวหลังคาสูงสองสามหลัง อยู่ตรงข้ามกระทรวงพาณิชย์ เป็นโรงทหารม้าเก่า คนโบราณเรียกกันเป็นภาษาฝรังอย่างเพี้ยนว่า "แปเรตทหารม้า" ตรงหัวมุมโรงทหารม้านี้มีถนนแยกข้างริมคลองไปอีกจนผ่านกรมเกษตรที่ดิน แต่ตรงข้ามฝั่งคลองอีกด้านหนึ่งซึ่ง

เดี๋ยวนี้เป็นตึกแถวนับแต่หัวมุมชิดสะพานปากคลองตลาดไปจนจดสะพานหนึ่งเดิมชื่อว่า สะพานหัวตะเข้ ที่จะไปสู่ตลาดบ้านหม้อ และตรงหัวมุมตึกนั้นก็ยังมีห้างฝรั่งเป็นชาติอังกฤษ ชื่อห้างบาโรบาเราน์ แต่เดิมที่แถวนี้เป็นบ้านขุนนางผู้ใหญ่ และที่หลังบ้านขุนนางนั้นก็ยังมีฝรั่งตั้งห้องสมุดเกม ๆ คลับ ชื่อว่า บุคคลับ เป็นสโมสรด้วยในตัว

ที่ถามกันว่า เมื่อก่อนห้างฝรั่งมาอยู่แถวบนนี้หรือ ก็เป็นดั่งนั้นสิครับ ที่สี่ก๊กพระยาศรีนั้น ห้างสี่ด้านของสี่แยกก็เป็นห้างฝรั่งทั้งสี่ห้างพอต่อไปถึงสะพานผ่านพิภพลีลาฯ ก็ห้างแบดแมน ที่เป็นตึกของกรมประชาสัมพันธ์เก่าแล้วบัดนี้สร้างใหม่นั้นเอง อ้อ! ลืมไปครับ ที่สะพานหนึ่งข้ามคลองด้านมหาดไทยไปกระทรวงกลาโหมนั้น สะพานนี้เดิมชื่อสะพานข้างโรงสี ชื่อจะมาจากอะไรผมไม่ทราบ และตรงตึกหัวมุมนั้นแหละครับ มีห้างของชาวเปอร์เซีย ห้างชื่อ ห้างกาติบ เป็นห้างขายของที่ทันสมัยในสมัยนั้นอยู่ที่เดียว ทั้งเจ้านายและขุนนางขึ้นกันมาก

ที่นี้ นับแต่ห้างแบดแมนที่กรมประชาสัมพันธ์ไปตามถนนราชดำเนินจนถึงสะพานผ่านฟ้าฯ ข้ามสะพานไปแล้ว ตึกหัวมุมขวามือที่เป็นกรมโยธาเทศบาลนั้น คือ ห้างยอนแซมซัน เป็นห้างตัดเสื้อผ้าตั้งแต่พระเจ้าแผ่นดินไปจนถึงเจ้านายต่าง ๆ ลงไปถึงขุนนางทั้งหลายที่ใหญ่ ๆ ส่วนห้างฝรั่งทางด้านล่างก็มีห้างไวทเอเวรี่ เยื้องหรือตรงไปรษณีย์กลางนั้นแหละห้างเดียว นอกนั้นก็ห้างญี่ปุ่น ห้างแขก ก็จะมีรวมมระดุ่มกันอยู่ทางบนนี้ทั้งนั้น

ผมมีภรรยาอยู่ที่ตลาดแก้วตลาดขวัญเมืองนนท์ มีบุตรหญิงอายุจะเข้าเรียนหนังสือแล้ว แต่เมืองไทยสมัยนั้น โรงเรียนฝ่ายหญิงมีแต่ในบางกอกแห่งเดียว ผมจึงเข้ามาหาญาติจะฝากลูกไว้เพื่อเรียนหนังสือ ผมได้ญาติบ้านหนึ่งที่ถนนราชดำเนินตอนใกล้ผ่านฟ้าฯ ราชดำเนินสมัยนั้นยังไม่เปลี่ยนแปลง มีลักษณะเดียวกันหมด ขอเอาถนนราชดำเนินที่ใกล้ลานพระบรมรูปทรงม้าเป็นแบบอย่าง ถนนแบบเดียวกัน มีต้นไม้ที่ทางเท้าแบบเดียวกัน มีเก้าอี้ยาวได้ร่มไม้รายทางอย่างเดียวกัน ผิดแต่ว่าตอนต้นนับแต่ลานพระบรมรูปทรงม้าไป ต้นไม้ที่ทางเท้าเป็นต้นมะขามทั้งสองฟาก พอถึงสะพานมัฆวานรังสรรค์ ข้ามสะพานมาก็

เป็นต้นมะฮอกกานีมาจนถึงสะพานผ่านฟ้าฯ จนจดมาถึงสะพานผ่านพิภพฯ

วันหนึ่งผมมาเยี่ยมลูกสาวที่ย่านสะพานผ่านฟ้าฯ บ้านนั้นเขาก็คุยเรื่องต่างๆ กันขึ้น คุยกันถึงเรื่องเบ็ดเตลาะที่พวกนักเลงเกะกะมักขึ้นไปอยู่บนต้นไม้แล้วเอาเชือกผูกตุ๊กแกหย่อนลงมาเกาะหมวกสานคนที่นั่งรถเจ๊ก (รถลาก) ผ่านมาเข้าถนนซอยเล็กๆ บางทีก็เผลอตุ๊กแกหย่อนลงมาเกาะเบ็ดอย่างในทาบเจ๊กกวางตุ้งชายเสียไป เอาเบ็ดไปกินกันบ้าง เรียกว่า เบ็ดเตลาะ ผมจึงซัดขึ้นโดยเหตุผลแห่งความจริงว่า การตกเบ็ดด้วยตุ๊กแกเป็นเบ็ดเตลาะนั้น เขาให้เอาแน่ เพราะใครจะกินเบ็ดอย่างลงเมื่อเอาตุ๊กแกเกาะ เกลียดตัวมันจะตายไป

ผมได้อธิบายว่า อย่าเข้าใจว่าการกระทำแบบนั้นเป็นการกระทำของนักเลง ความจริงพวกนักเลงไม่ทำอย่างนั้น เพราะถือศักดิ์ศรีของนักเลง คำว่านักเลงนั้นเทียบมาจากคนที่มีอารมณ์เป็นปรัชญา แต่ไม่รู้จะเรียกตัวว่าอะไรก็เรียกว่านักเลง เรื่องการแย่งชิงของเจ๊กกินนั้น นักเลงถือว่ามันเป็นการกระทำของคนท้องกิวอดโซ ไม่ใช่คนนักเลง เรียกอย่างจีนว่า พวกก๊วย

ผมได้อธิบายว่า พวกที่เล่นเบ็ดเตลาะนี่นะ มันเป็นพวกนักเลงปลอม เกิดจากความซุกซนของพวกผู้ดีมีตระกูล อยากทำตัวเป็นนักเลง และก็ต้องทำเกะกะเพื่อความขบขันกัน ทำการฉกชิงอย่างคนโซบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่ออวดอภินิหารกัน "เสียไป" เป็นอาหารกวางตุ้งที่ทาบชายมีเบ็ดอย่าง หมูแดง หมูย่าง ข้าวสวยหนึ่งอย่างดี ทาบชายและร้อง "เสียไป! เสียไป!" ไปในยามค่ำคืน เพื่อคนหิวกลางคืนจะได้ซื้อกิน พวกผู้ดีใจคะนองพวกนี้ก็เรียกมาซื้อกิน นั่งล้อมทาบกินกันอย่างสนุก พออิ่มกันดีจัดการจ่ายค่าอาหารเรียบร้อย ก็คิดเรื่องสนุกกันขึ้น คนหนึ่งหยิบเบ็ดอย่างทั้งตัว ทำยื่นเข้าใส่เพื่อน ๆ ร้องว่า "เบ็ดกั๊ด! เบ็ดกั๊ด!" พวกเพื่อนก็โบกไม้โบกมือปิดป้องเพราะกลัวเมื่อน ปากก็ร้องเอ็ดว่า "อย่าเล่นนะ" บางคนขอผ้าจากเจ๊กมาเช็ดแขนที่เมื่อน บางคนก็โดดหลบเสฮากัน เจ้าเจ๊กเองก็โดน "เบ็ดกั๊ด" เหมือนกัน เจ๊กก็หัวเราะสนุกด้วย พ่อคนที่ถือเบ็ดก็ไล่จับใครต่อใคร ร้องว่าเบ็ดเตลาะๆ ๆ พวกก็รู้กำหนด

กัน ต่างทำกั้ววึ่งหนีเข้าความมืดไป พอคนนั้นก็ไล่อย่างไม่ละลด เจ๊ก
เจ้าของนั่งหัวเราะอย่างสนุกและล้างถ้วยล้างชามไป คิดอยู่ว่าประเดี๋ยว
เขาก็เอาเบ็ดมาคืนเมื่อสนุกพอแล้ว แต่พวกนั้นก็ไมกลับ นี่แหละเรื่อง
ของเบ็ดเหาะเบ็ดกั๊ด

พวกซุกซนเหล่านี้มีอะไรๆ พิสดารมาก เพราะเคยถูกวินัยและ
กฎของตระกูลกดข่มมาแต่เล็กแต่น้อย เมื่อถึงที่สนุกได้ก็สนุกกันนัก
บางกลุ่มลองทำตัวว่าจะพึ่งตนเอง โดยทำเป็นนักเลงโดยไม่พึ่งทางบ้าน
ทางวังละ ไปหาที่พิเศษไว้ซุกซนกัน แต่แอบขโมยข้าวสารที่บ้านทิ้งไป
ซุ่มไว้ ถ้วยชาม หม้อข้าว หม้อแกง แอบเอาไป ส่วนอาหารคาวนั้น
พยายามหาทางปลิ้นปล้อนเอา สมัยนั้นตอนเช้าๆ จะมีทาบเจ๊กขาย
ปลาหนึ่งและอะไรๆ หลายอย่าง พวกนี้ก็หาวิธีปลิ้นปล้อนกัน เวลาจะ
ออกซื้อของจะต้องมุ่งโสร่งกันทุกคน และทุกคนจะถือจานคนละใบ
วิธีถือจานเขาจะถือด้วยมือขวาที่ถนัดและใช้นิ้วจับจานไว้เพียงสาม
นิ้ว คือนิ้วหัวแม่มือและนิ้วชี้ นิ้วกลาง ส่วนนิ้วนางนิ้วก้อยอยู่ใต้จานเฉยๆ
เวลาซื้อของที่ทาบนั้นจะนั่งยองๆ ทำให้โสร่งที่มุ่งนั้นตกเป็นห้องข้าง
หรือห้องถุง ส่วนมือที่ถือจานจะทำเช็ยดูของที่จะซื้อ เช็ยไปเช็ยมาที่
จริงเช็ยลงถุงโสร่ง โดยนิ้วกลางนิ้วก้อยที่อยู่ใต้จานเป็นผู้เช็ยของลงโสร่ง

ความจริงพวกนี้ยังถือศีลธรรมอยู่ จะสนุกที่ซื้อโดยจ่ายเงินก็จ่าย
ไป แต่พิเศษก็คือแอบขโมยเอาบ้างเป็นการขบขันและกล้าทำทั้งนั้นเลย
จะเป็นปลาหู-ขนมต่างๆ เล่นวิธีนี้ทั้งนั้น พอหลบเข้าช่องได้ก็หัวเราะ
กันห้องคั๊ดห้องแข็ง จะกินจะอยู่ก็ไม่มากมายอะไร พวกผู้ดีเท่าकिनอะไร
ไม่จุ

ถ้าจะสนุกกลางคืน เขาก็มีอีกแบบ โดยขึ้นรถเจ๊ก (รถลาก) ไม่
เสียสตางค์ คือ อดสำหั้นนอนกันแต่หัวค่ำ ตื่นเอาตีสี่ อดสำหั้นเดินไปถึง
ตำบลวรจักร หาเหล้ากินเล็กน้อยแล้วขึ้นรถเจ๊กจ้างมาพาเที่ยวคันละ
สองคนๆ แล้วรื่องนัดหมายกันว่าจะโดดรถหนีตรงไหน จะมีเสียงถามว่า
“ตลาดไหนจ๊ะ?” คนตอบจะตอบว่า “ตลาดเซตจ๊ะ” นั่นหมายถึงว่าจะ
โดดหนีแถวสวนเจ้าเซต คือเตี้ยวนี้เป็นโรงทหารกรมรักษาดินแดน
โดดตรงนั้นแล้ววึ่งหนีเข้าสวน ถ้าตอบว่า “สวนโพธิ์จ๊ะ” ก็โดดกันที่

ถนนซอยวัดโพธิ์แล้วหนีเข้าวัด พอเข้าตรู่ก็เตรไ้ไปทำเทียนลงที่ท่าเรือ เมลท์ที่จะไปอยุธยาเพื่อกินเลือดหมูต้ม เข้าๆ แถวนั้นร้านอาหารร้าน เหล้ามากมายตลอดรุ่ง เสร็จแล้วกลับบ้านกลับวังตามระเบียบ ไปทำงานนุ่งผ้าม่วงถุงน่องรองเท้าตามตระกูล บางคนก็มีรถม้านั่ง แต่ยังคงชอบประพศิตอย่างเกะกะเพื่อสนุก

การมาเยี่ยมลูกสาวที่ผ่านฟ้าฯ มักมานอนค้างด้วย คั้นหนึ่ง ราวๆ สามทุ่มเกิดอยากกาแฟ ก็ชวนลูกสาวอายุเก้าขวบออกไปที่ร้าน ห้องแถวบุโรทั่งที่หัวมุมเชิงสะพาน เตียนนี้เป็นตึกไทยนิคมไปแล้ว พอ กินกาแฟแล้วจ่ายสตางค์แล้ว ก็ได้ยินเสียง "เสียไป!" ผมก็นึกอยากกิน ขึ้นมา และทั้งอยากให้ลูกสาวกินด้วย เด็กๆ อย่างนั้นไม่เคยกิน ยิ่งมา อาศัยเขาอยู่เพื่อเล่าเรียน ใครเขาจะให้กินอาหารเช่นนี้โดยไม่จำเป็น ถือว่า ฟูมเพื่อใช้เหตุ

ออกจากร้านกาแฟเดินตามเสียงร้อง "เสียไป" มาพบเอาที่ห่างคน มากจึงเรียกหาเสียไปเข้ามาที่เก้าอี้ยาวโคนมะชอกกานี้ สั่งสับเบิดอย่าง หนึ่งจาน หมูแดงหนึ่งจาน หมูย่างบ้าง ราคาหรือครับ ๑๐ สตางค์บ้าง ๕ สตางค์บ้าง ไม่แพงอย่างเดี๋ยวนี้อรอก ข้าวหนึ่งก็ถ้วยละ ๒ สตางค์บ้าง ๓ สตางค์บ้าง ลูกสาวชอบมาก ไม่เคยกิน ผมสบายใจที่ลูกได้กินอร่อย ลูกเอ๋ย พ่อตันตันใจ

ลูกกับผมกำลังกินกันอร่อย ก็มีชายสองคนเดินตรงมาและเข้า มาซื้อกินบ้าง พอกินไปได้หน่อยก็เกิดพิเรนทร์ขึ้น คนหนึ่งหยิบเบิดทั้ง ตัวทำยื่นเข้าไปใส่เพื่อนร้องว่า "เบิดกัด" ผมมองดูด้วยความหมั่นไส้ พุทไธ้ ไอ้เด็กเมื่อหัวฝน ปากยังไม่สิ้นกลิ่นน้ำนม หาญจะริเลนเกะกะ ไอ้คนนั้นยื่นเบิดเข้าไปใส่เพื่อนอย่างซิด ไอ้เพื่อนก็โดดหลบ แล้วเจ้านั้นก็ ทำล้อออก "เบิดกัด!" เจ๊กนั้นมีไซ้เจ๊กหนุ่ม เป็นเจ๊กมีอายุแล้ว ร้องว่า "อย่าเล่ง! อย่าเล่ง!" สีหน้าโกรธ ไอ้นั้นจึงหันเข้าทิมเพื่อน ไอ้เพื่อนก็ โดดห่าง หนี้อยแน่! ไอ้นั้นตันหมุนเอาเบิดมาใส่ผม ผมหมั่นไส้อยู่ แล้ว เลยลุกขึ้นเตะโครมเข้าไปตรงหน้า และด้วยความรู้สึกว่ามันผิด วิสัยเสียแล้ว ผมเตะไม่ถูกอะไรเลย จึงเตะซ้ำกันอีกติดๆ กัน ผมได้ บอกแล้วว่ามันผิดวิสัย ไอ้นั้นเหมือนตัวเป็นลมเป็นแล้ง เตะไม่ถูก ยิ่ง

กว่านั้นร่างกายมันหายไปกับตา ลูกสาวผมโดดเข้ากอดเอวผมแล้ว
ร้องไห้ด้วยความกลัว ผมเองก็ตัวโงนด้วยความตกใจ เจ๊กเจ้าของหาบ
ยื่นตัวแข็ง ผมนั้นยืนแก้งทหมดความรู้สึกไปเป็นนาน

เสียงฝีเท้าคนวิ่งเข้ามาใกล้เรา ผมหันไปจึงรู้ว่าเป็นตำรวจสามคน
ใจผมกลับมามากเต็ม และเล่าให้ตำรวจฟังอย่างละล้าละลัก ตำรวจฟัง
ผมบ้างฟังเจ๊กบ้าง แล้วตำรวจเองก็ยืนงง ผมนึกได้ว่ายังไม่ได้จ่ายค่า
อาหาร จึงรีบจ่ายให้เจ๊ก

“นี่กว่าอะไร เห็นนายลุกขึ้นเดิน” ตำรวจว่า “นี่กว่าวิวาทกัน”

“คุณครับ!” ผมเรียกตำรวจ “วันนี้ช่วยสัตว์ผู้ยากลำบากราวเถอะ
บ้านผมอยู่ตรงโน้น เข้ารั้วปุระหงไปหน่อยก็ถึงเรือน ผมปอดลอยครับ
กรุณาส่งผมด้วย”

ตำรวจหันมามองหน้ากันเป็นเชิงหาหรือว่าควรมิควร แต่แล้วก็พูดว่า
“เอาสิ! ช่วยกัน เราก็ปอดเหมือนกัน ไม่เคยเจอเลย”

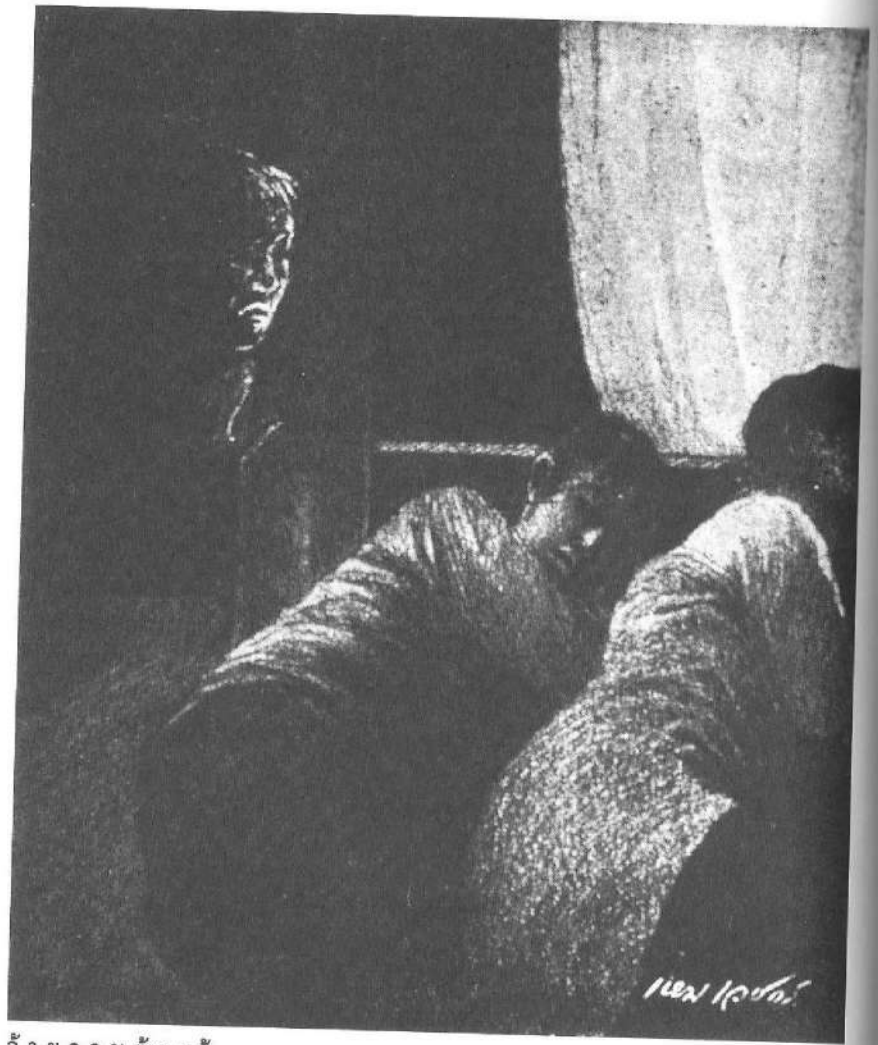
ในระหว่างที่เจ๊กเก็บถ้วยชามใส่หาบก็พอดีมีคนเดินผ่านมาหลายคน
เจ๊กเลยเอาหาบใส่บาแล้วรีบเดินตามเขาไป ส่วนลูกสาวผมเกาะผม
แน่นตัวยังสั่น แล้วเดินไปด้วยกันกับตำรวจ ซึ่งเขาก็ดีใจหาย ส่งผมกับ
ลูกจนถึงตัวเรือน

อ้ายจอมต้องสู้

เรื่องนี้เป็นอีกตอนหนึ่งของนายเรื่องลูกบ้านมาบโพธิ์ เมื่อยายตายจึงต้องรีบจากกรุงเทพฯ กลับยังบ้านมาบโพธิ์ซึ่งถิ่นนี้ชาวอยุธยาติดปากเรียกว่าแดนบ้านป่า ทั่วๆ สมัยหลังเป็นทุ่งเป็นนาไปแล้วทั้งหมด แต่ก็ยังคงเรียกแดนนั้นว่าบ้านป่า

เป็นคราววุ่นวายใจครั้งใหญ่ของผมที่พวกคุณๆ เรียกกันว่าเจ้าเรื่อง ต้องรีบกลับบ้านมาบโพธิ์ เพราะยายตายลงโดยพี่ฟูกส่งข่าวมา ทั่วๆ ที่เรื่องความกลัวอ๊ี้แพ่งยังไม่หาย ผมไปงานศพยายอ๊ี้แพ่งคงจะหลอกหลอนผมอีก แต่จะทำอย่างไรได้ หลอกก็ต้องทนเอาเพราะจำเป็น ปู่ย่าตายายตายทั้งคนไม่ไปมันก็เลวคน ผมได้เปลี่ยนทางเดินใหม่ไม่

ถ่ายภาพมัจฉา

ไปผ่านทางอำเภออุทัย เพราะครึ่งก่อนผมไปเยี่ยมยายปวย อีแฟงดัก
หลอกผมทางนั้น คราวนี้ผมนั่งรถไฟจากหัวลำโพงไปลงสถานีบ้านภาชี
แล้วเดินตัดทุ่งด้านโน้นมาพบโพธิ์

ไปมาพบโพธิ์คราวนี้ พี่ใหญ่เกิดไปเป็นเพื่อนผมโดยเห็นใจว่าไป
เดียว เพราะทุก ๆ คราวที่พี่ใหญ่ไปไหน ผมเป็นหยุดงานไปเป็นเพื่อน
เขาทุกคราวด้วยความท่วงและคิดถึง คราวนี้เขาไปด้วยก็เพราะรู้เรื่องที่
เจ้าแฟงเคยเล่นงานผม ถ้าไปด้วยกันจะได้พอช่วยกันในยามคับขัน
เราต่างเอาใจซึ่งกันและกันเกี่ยวกับเป็นคนพเนจรด้วยกัน เราทั้งสอง
ออกจากบ้านเกิด พเนจรไปหางานทำด้วยกัน ตระเวนไปหลายแดน
ทั้งในระยษนี้เราก็กำลังเตรียมตัวจะไปเสี่ยงโชคทางระยอง พี่ใหญ่จะ
ยอมเป็นหัวเงินนัยซึ่งแก่กว่าคราวหน้าสาวเพื่อสมบัติ และผมก็จะตามไป
กับเขาด้วยตามที่เขาจะแบ่งที่ดินให้ทำกินบ้าง

ทั้งสองเราลงรถที่ภาชีแล้วและจัดการข้าวและสุรากันตามเคย
พอสมควร พออิ่มดีแล้วก็บ่ายหน้าลงสู่ทางโคกม่วงจนเข้าบ้านระโสม
ผมมองดูหมู่บ้านระโสมแล้วก็นึกถึงฉายาของแต่ละหมู่บ้านย่านนั้น โดย
คนโบราณกล่าวไว้เป็นคำกลอนว่า

คนสวยบ้านระโสม

คนโทรมมาบโพธิ์

นักเลงโตบ้านชอง

ต่อแหล่ใจสองบ้านไม้ซุง

คำกลอนที่กล่าวถึงนิสัยของแต่ละหมู่บ้านนั้นจะจริงเท็จแค่ไหน
ก็สุดแต่คำของท่านผู้ใหญ่วุ่นเก่าพูดล้อเลียนกันไว้ คำกลอนทั้งสองวรรคนี้
วรรคสุดท้ายรุนแรงหน่อย ผมจึงแก้ไขเป็นบางคำที่พอจะนำมากล่าวได้
คนสวยบ้านระโสมนั้นอาจจะมากและสวยถึงแก่จะกล่าวเป็นคำไว้ แต่
จะมีความเด็ดขาดแค่ไหน ผมไม่เคยแวะเข้าไป เคยแต่ผ่าน ๆ เพราะ
อายุยังน้อยไม่เคยจะเข้าไปบุก แต่คนโทรมมาบโพธิ์นั้น คือบ้านผมเอง
จริงครับ โทรมจริง ๆ หากนรวยยากเย็น มีแต่โทรมเป็นส่วนมาก อย่าง
ดีก็แค่บ้านตายายผมเท่านั้นที่พอจะจัดว่าไม่โทรม และเรือนแพพวกที่มี
เชื้อจีนรู้จักถอดออมก็พอจะดูได้ ไม่รวยนัก แต่ก็ไม่โทรมทีเดียว นอกนั้น
อยู่ในเกณฑ์โทรม ขนาดอยู่กันอย่างพอกินบ้างไม่พอกินบ้าง แต่ก็
อยู่กันสงบเรียบร้อยดี

ก็เรื่องนี้แหละครับ เจ้าแพงลูกสาวลุงโนดบ้ากะอ่อม แต่แรกก็รักอยู่กับผมมานานปี แต่ว่าอายุยังน้อยอยู่ ผมก็ถ่วงเวลาไว้ก่อน ครั้นว่าพี่ฟูกหลานตายายโดยแท้ๆ ออกจากทหารมา เขาเป็นผู้มีสิทธิ์ในทรัพย์สินสมบัติของตายายโดยตรงไม่ใช่กาฝากอย่างผม แม่แพงก็ตื่นสมบัติหันไปรักพี่ฟูกเสียเลย ผมมันก็มีฐานะโหมมๆ ตามฉายาของตำบลบ้าน จึงหมดเสียงจะพูดอะไรออก จึงได้หนีหน้าพเนจรไปพบพี่ใหญ่ คนบางปะหัน เลยพากันพเนจรเที่ยวทำงานทำกรุงเทพฯ ก็มาได้งานกรรมกรทำถนน

การสวดศพวายในคืนนี้ ทั้งญาติตำบลอื่น ๆ และตำบลเดียวกัน มากหน้าหลายตา พอไปถึง ผมโดดเข้าครัวช่วยลุงโนดบ้ากะอ่อมทำอาหารเลี้ยงแขก ส่วนตานั้นรับแขก พี่ฟูกไม่ถนัดอาหารก็อยู่หน้าที่รับแขก พี่ใหญ่กับผมเคยกับการทำอาหารช่วยเจ้ในร้านข้าวแกงที่ตลาดตำบลสนามเป้า จึงพอเคยมือ อาหารฟุ้งอาหารป่าถ้าตลาดปรุงฉลาดตบแต่งให้น่ากินก็พอไปได้ แต่กระนั้นพวกนั้นยังชมว่าพ่อครัวกรุงเทพฯ เก่ง ที่แท้ก็เปล่า ขยันปรุงและชิมรสให้รู้คอผู้กินว่าวงเหล้าหรือวงไม่กินเหล้าเท่านั้นเอง พวกแขกที่มาเป็นชายคอเหล้าต่างก็หัวกันมา ต่างคนต่างมาร่วมกันเข้าก็หนาแน่นพอใช้

เรื่องของคนมาก ไฟสว่าง เสียงพระสวด การอาละวาดของเจ้าแพงจึงไม่เกิดขึ้น แต่กลับมีเรื่องสยดสยองอย่างอื่นเกิดเข้ามาแทน คือคนที่นั่งคุยกันเป็นกลุ่มๆ นั้น มีอยู่กลุ่มหนึ่งที่คุยถึงเรื่องเรื่องหนึ่งที่ไม่เป็นมงคลแก่บ้านมาบโพธิ์ กลุ่มนั้นมีตาฝั่ง-ตาปลั่ง-ลุงปั้น เป็นหัวหน้าวงคุย

“นั่งย่อยมันเสียใจและโกรธแค้นนะ ก็เห็นใจมัน” ตาปลั่งว่า
“ลูกมันทั้งคนแท้ๆ”

ผมได้ยืนในวงนั้นออกชื่อย่อย ก็รู้ว่านั่นเขาหมายถึงนายย่อย ผู้เป็นแม่ของอ้ายจอมเพื่อนผมมาตั้งแต่เด็กๆ แต่ก็ยังฟังไม่ถนัดว่าเขาพูดกันเรื่องอะไร จึงสะกิดพี่ใหญ่เข้าร่วมวงกับเขา

“ไอ้โกรธนะมันโกรธแน่ที่สุด ลูกชายตายทั้งคนเสียใจจนเป็นลม”
ลุงปั้นว่า

ผมสะดุ้งทั้งตัวเมื่อได้ยิน ลูกน้าย้อยมันก็อ้ายจอมเพื่อนผม เอ๊ะ
 ทำจะไม่ใช่เป็นการเสียแล้ว

“ใครตายจะ ใครถูกฆ่าตายลุง?” ตามแทรกขึ้นไปทั้ง ๆ ผิด
 มารยาทเด็กกับผู้ใหญ่ เพราะทนอดปากอยู่ไม่ได้

“อ้าว! อ้ายเรื่องอะไร เอมมิ่งไปอยู่กรุงเทพฯ เสียจึงไม่รู้ อ้ายจอม
 ลูกน้าย้อยถูกฆ่าตายที่บ้านไม้ซุง นังย้อยเอาศพมาสดที่วัดนี้แหละ”
 ลุงปั้นเล่าให้ฟัง

“ใครฆ่าจะลุง?” ผมถาม ใจคอยเพราะอ้ายจอมเพื่อนรักกันมาก

“ก็นี่นะซีโวยอ้ายเรื่อง” ตาผิงว่า “อ้ายจอมก็ตายแล้ว แต่นังย้อย
 นะชีวะมันจะก่อความยาว มันไปปลุกผีอ้ายจอมที่ป่าข้ามมาสองสามวันแล้ว
 กูจะห้ามก็เกรงใจมัน เห็นใจมัน นังย้อยทำเพราะความแค้นความโกรธ
 จะเอาผีช่วยค้ำตัวคนร้าย”

“เอ๊ะ! นังย้อยแกลสงสัยใครบ้าง” ผมพึมพำออกมาคล้ายพูดกับ
 ตัวเอง ใจชักโกรธแทนเพื่อนซี้

“ยากวะ” ลุงปั้นว่า “มันไม่แน่ มันเพียงสงสัย ๆ กันเท่านั้น นัง
 ย้อยสงสัยเจ้าเพี้ยนกับอีเบน พ่อแม่อีแผนที่อ้ายจอมมันติดพันรักใคร่อยู่
 เพราะที่ข้างศพอ้ายจอมมีหนังสือปิดไม้บักว่า อ้ายจอมรักหญิงข้ามแดน
 ต้องตาย”

“มันยากจริงโวย ความเสียใจนะ หัวมันหมุน ก็สงสัย ๆ ไปก่อน”
 ตาผิงว่า

“นี่เราคิดกันอย่างเรา ๆ นะ ทิดผิงทิดปลั่ง มันอาจจะเป็นไอ้
 ใครที่มันรักซ้อนกันอยู่ก็เป็นได้ เพราะอีแผนนี่ข่าวว่ามันคม ๆ คาย ๆ ให้
 เชิงกับชายอยู่ จะไปสงสัยว่าพ่อแม่หญิงฆ่ามันยังไกลอยู่ เพราะอ้าย
 เพี้ยนก็ไม่โกรธเคืองอะไรอ้ายจอม และลูกสาวมันก็ยังไม่ได้เสียตัวกับ
 อ้ายจอม เพียงไปคุย ๆ กันแบบเข้าหาผู้ใหญ่ จะดันฆ่าด้วยเรื่องอะไร” ลุง
 ปั้นชี้ข้อเท็จจริงว่าควรจะสอบดูกันให้เหมาะ

ผมเองนั้นอึดอันตันใจ สงสารเพื่อนและแค้นใจแทนเพื่อน เรื่อง
 เขาปลุกผีอ้ายจอมผมเลยเฉย ๆ ตามธรรมดาผมกลัว เช็ดมาตั้งแต่ทิด
 หมายมาปลุกผีทิดกล้าแล้ว คราวนี้มันโกรธแค้นก็ไม่ค่อยกลัว กลับคิดว่า

ปลุกขึ้นมาอาละวาดไอ้พวกคัตรูก็ตีเหมือนกัน ตอนแรกแพ้มัน ตอนหลังแก้มันบ้างก็ตี

“ตีเหมือนกัน! เป็นคนอยู่แพ้มัน เป็นผีแล้วยังเอากับมันก็ยังได้” ผมโผล่ลงออกไป

“เฮ้ย! อย่าคิดอย่างเด็ก ๆ เวย์” ตาฝั่งร้องตำหนิ “การปลุกผีนะมันจะตีอะไร เอาละ พี่อ้ายจอมบอกแหละถ้าใครฆ่ามัน แล้วอีย้อยเป็นหญิงแล้วจะไปทำไม้มัน ลงท้ายมันก็ไอ้พวกเรามึงทั้งหนุ่มทั้งแก่ เยอะแยะก็ฆ่ากันอีก การปลุกผีนะมันวิ่งไปทั้งบางเที่ยวละ มันจะอาละวาดตามฤทธิ์ของมัน ชาวบ้านจะพลอยสะดุ้งสะเทือนไปด้วย” ตาฝั่งพูดแล้วส่ายหัว ผมนิ่งฟังเฉย ๆ

บัดนี้ผมหนุ่มคนหนึ่ง ผมจำชื่อไม่ได้ มันอยู่ทางท้ายบ้านโน้น โผล่หน้าเข้ามาในวงแล้วออกความเห็นแย้งเข้ามา

“ฉันว่าไอ้พวกบ้านช่องแน่เชียว ฉันเคยเห็นไอ้พวกบ้านช่องไปหนองไม้ซุงบ่อย ๆ” เจ้าหนุ่มนั้นพูด ผมก็มองหน้ามัน ใจซักจะเชื่อ ๆ อยู่บ้าง

“เฮ้! มันเรื่องคอขาดบาดตายนะเวย์ ยังจริงไม่จริงอย่าเพิ่งพูดไป” ลุงปั้นขัด

“เออ! ไอ้พวกบ้านช่องใคร ๆ ก็รู้แหละว่ามันขยันนั่งเลงอยู่” ตาปลั่งว่า “ซ้ากแล้วมันจะบานตะไทไปกันต่อไป ยังไง ๆ ก็ช่วยกันโลมอีย้อยไว้ก่อน อย่าพากันไปหนุนเข้า คนมันรักลูกมัน ถ้ามันเกิดร้องให้อ้อนวอนพวกเรา ที่ไหนพวกเราทั้งพี่ป้าหน้าอาและเพื่อน ๆ อ้ายจอมจะทนอ้อนวอนไหวระอะ ก็บุกกันจบไป บ้านมาบโพธิ์นะมันโทรมแต่ทรัพย์หรือกไว้ แต่หัวใจมันไม่โทรมอย่างทรัพย์หรือกวะ บ้านช่องจะนั่งเลงบ้านมาบก็ใจสู้ทั้งนั้น กลัวเสียเมื่อไหร่”

ผมฟังตาปลั่งว่าใจซักร้อนวูบ มาบโพธิ์โทรมแต่ทรัพย์ไว้ใจไม่โทรม สู้ทั้งนั้น ผมยิ่งตี๋มเข้าไป รู้สึกเนื้อมันจะเต้นระริก ใจร้อนผ่าวเรื่องนี้พีใหญ่ไม่ออกความเห็นอะไรเพราะถือว่าเป็นคนนอกบางนั้น แต่ผมรู้ใจพีใหญ่ดี ถ้าหากเกิดมีอะไรขึ้นพีใหญ่ก็เอาข้างผม เขาก็คนอยู่ชยามันก็สืบสายโลหิตจากปู่ย่าตายาย รบพุ่งชิงชัยมาแต่ครั้งกระโน้น เลือด

นักสู้มันก็ยังคุกรุ่นอยู่ภายใน เวลาปรกติเลือดมันก็เย็นสงบอยู่ แต่ถ้าเอาระหรือ เลือดมันก็พล่านขึ้นมา

เหตุร้ายๆ อย่างนี้มันขึ้น ผมอยากมีปืนสักกระบอก ฐานะผมเวลานี้ก็พอมีเงินจะซื้อได้ แต่ตำรวจนะซีเขาจะไม่อนุญาต ฐานะกรรมกรทำถนนพเนจร ไม่มีถิ่นฐานมีทรัพย์สินสมบัติอะไรที่จะเอาเป็นมารักษา ถ้าซื้อก็ได้แต่เป็นเถื่อน แต่ผิดกฎหมายนี้ ทั้งๆ ที่ผมเองก็ค่อนข้างต่ำ แต่เรื่องชั่วเรื่องเลวนี้ยังไม่อยากจะยอมเป็น

รุ่งขึ้นพอเลี้ยงพระเช้าแล้ว ผมกับพี่ใหญ่ก็เลี้ยงออกจากบ้านย่องไปบ้านน้ำย่อย พอแก่เห็นผมแกก็ร้องไห้ ผมซักเลือดปูดๆ ขึ้นมาสงสารแกนัก

"เอ็งรู้เรื่องแล้วใช่แม่?" แกถาม

"ฉันรู้แล้ว!" ผมตอบ "นี่พี่ใหญ่เพื่อนผู้พี่ของฉัน" ผมแนะนำพี่ใหญ่รีบไหว้แก

"นำไปพบศพอ้ายจอมที่ไหน?" ผมถาม

"ที่บ้านไม้ซุงนั่นแหละ" แกบอก

"ทำไมอยู่ๆ จึงรู้ว่าอ้ายจอมตาย?" ผมถาม

"ขั้นแรกก็ไม่รู้หรอก เห็นมันหายไปผิดสังเกต และก็รู้ที่อยู่ว่ามันเคยไปบ้านงิ้วแล้วบ้านไม้ซุง จึงดุ่มไปตามมัน ก็รู้เรื่องกันที่นั่น พอไปถึงศพก็เนาขึ้นอืดแล้ว นอนตายในบารก มีรอยแผลทั้งพื้นและหาง ด้วยหอกก็รู้ว่าถูกรุมฆ่า มีรอยตีนสู้กันและทะเล พ่อแม่เฒ่ามันว่ามันก็รู้พร้อมๆ กับคนอื่นๆ หรือมันจะรู้แล้วทำเป็นไม่รู้" น้ำย่อยเล่าไป แต่ทิ้งท้ายว่าน้กใจสงสัย

"เขาว่ามีหนังสือเขียนน้กไม่วัดด้วยระ?"

"อ้อ! มันก็เขียนทำนองแย่งรักกัน"

"พิกล! พิกล!" ผมว่า "ไอ้ใครอื่นมันอ่านแล้วจะต้องรีบหนี ทำไมยังมีกะใจเขียนหนังสือ"

"ซ้าก็ว่ายังงั้น" น้ำย่อยรีบพูด "ถ้าไม่ใช่คนที่นั่น"

"วะ! มันน่าคิด" พี่ใหญ่เพิ่งพูดออกมา

"มีหรือก มีคนพูดกันว่าเห็นไอ้หนูเมบ้านช่องไปที่นั่นบ่อยๆ แต่

ข้ายังกำกวมว่า "ไ้บ้านช่องชื่อมันเสียก็เลยถูกเหมา" น้าย้อยออกความเห็น

"ชาวเขาว่าน้าย้อยปลุกผีอ้ายจอมระอะ"

"อือ!" แกตอบเมื่อนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง "ให้เขาช่วยข้าสืบ"

"พิธีของน้ำได้ผลอย่างไรบ้างแล้วละ?" พี่ใหญ่ถาม

"อ้อ! ได้แล้ว" น้าย้อยตอบหนักแน่น "แต่ขอพระรับรองเวลาก่อน
ให้งานศพยายของอ้ายเรื่องเสร็จไปก่อน"

"ก็ดี!" ผมว่า

เมื่อเยี่ยมเยียนและเสียอกเสียใจกันพอควรแล้ว ผมกับพี่ใหญ่ก็
ลากลับ ทางบ้านผมยังสวดศพยายอีกสองคืน พอครบเจ็ดคืนแล้วก็นำ
ศพไปทำพิธีที่วัดกันอีก ตกบ้ายจะเผากันตามความนิยมว่าหมดห่วง ถ้า
ศพใครยังฝังดินอยู่ที่แปลว่ายังมีเรื่องห่วง เห็นแขกที่มาคอยเวลาจับ
กลุ่มเป็นกลุ่มสองกลุ่มดูแปลกตา ผมเลยย่องเข้าไปร่วมวงด้วย จึงรู้ว่า
เขาพูดอะไรกันบ้าง

"เฮียพวกเราเว้ย ท้ามันจะรุ่นละเรา" ตาไ้คนใกล้ทมองตาไ้พูด
"ไ้พวกเราจะเป็ใครไม่รู้ไ้เว้ย เอาป้ายหนังสือไปปิดทำทายไว้หลายฟุง
ทั้งบ้านช่อง บ้านไม้ซุงก็มี"

"หนังสือใคร มันเขียนว่าอะไร?" ตาเหม็งยื่นหน้าถาม

"อ้ายป้อซิ มันจำถ้อยคำในป้ายนั้นได้" ตาไ้ว่า แล้วชี้มือไปที่
หนุ่มคนหนึ่งมาจากตำบลอื่น "เฮีย อ้ายป้อ ว่าให้ฟังซิวะ" หนุ่มคนนั้น
ได้ยื่นตาไ้บัญชีจึงยื่นหน้าเข้ามาใกล้

"ฉันคัดลอกไว้เลย จำได้ทุกคำ เขาว่า ไ้ใครที่นึกเลงฆ่าพวก
บ้านกูเงียบๆ ทาไ้หนักเลงไม่ ถ้าจริงแล้วโดตออกมากลางฟุงเลย ถ้ากู
ฟังตำรวจก็เป็นหมา นี่แหละคำเต็มเลย"

"บ๊ะ ไ้ใครวะ มันหาเรื่องเจ็บเรื่องตายมาให้แก่คนที่เขาไม่รู้เรื่อง
เลย อยู่ๆ เดินไปถูระ ไ้พวกนั้นนี่กว่าไปรบกะมัน" ตาไ้ชักเสียงดัง
ทุกคนทั้งหนุ่มทั้งแก่ชักหลบหน้าตาไ้ กลัวจะถูกตาไ้สงสัย ก็จริง
อย่างตาไ้ว่า การปิดหนังสือทำทายอย่างนั้นมันเหมือนไม่มีกฎหมาย
และบางทีคนที่เขาไม่เอากับเราก็มั้ รักสงบไม่ชอบรบราฆ่าฟัน เดินไป
ถูระเลยไปถูถูตะลุมบอนเข้า

การทำหายกันแบบนี้มันก็เท่าประกาศสงครามรู้กันไปทั่วทุกทาง
 กำนันผู้ใหญ่บ้านเขาจะปล่อยหรือ มันไม่ลับลี้ ออกจะอิงคะนึงไป ทาง
 กฎหมายเขาจะเฉยได้อย่างไร ทำแบบนี้มันเป็นเด็กไปจริง ๆ ครึกโครม
 ะอะ ละงท้ายก็จะเงียบไปเพราะไม่มีทางใดจะกล้ำรบกัันได้จริง ๆ เพราะ
 มีแนวคุกแหวตะรางแดงโร้อยู่แล้ว ทางนักร้องก็ไม่เอา ยิ่งนักร้องมาก
 นักร้องจัดก็ชี้ตลาดต่อคุกต่อตะราง ชอบทำอะไร ๆ เงียบ ๆ ในที่สุด
 พวกที่จะเดินไปไหนกลางคืนโดยไม่เกี่ยวอะไรด้วยก็จะโดนเป็นโดนดาบ
 ตายเสียเปล่า ผมเองนะไม่เอาละแบบนี้ ติดคุกเสียชื่อเสียง แล้วย้ายจอม
 ก็หาพื้นขึ้นมาไม่

ทางบ้านผม ศพยายเฒ่าเสร็จแล้ว เข้าเก็บกระดูกแล้วก็พัก
 เตรียมตัวจะทำบุญเจ็ดวัน ผมกับพี่ใหญ่ต้องอยู่ทำบุญเจ็ดวันก่อน
 และทั้งจะคอยฟังว่านายอัยพลูกพี่อัยจอมได้ผลอย่างไรบ้าง ต่างเตรียม
 ทุก ๆ อย่างให้เรียบร้อย อาหารการกินต้องเพิ่มอีก แขนกที่ยังค้างอยู่อีก
 ก็หลายคน ทั้งวันเลี้ยงพระก็จะมากันทั่ว ๆ ไปโดยที่บ้านใกล้เคียงตำบล
 เดียวกัน ส่วนตำบลอื่นที่ไกลจริง ๆ พอเฒ่าแล้วก็ยังไม่กลับ เพื่อนฝูง
 มากก็ยั้งรั้งกันไว้ ฉะนั้นวงเหล้าจึงติดวงตั้งแต่บ่าย ผมกับพี่ใหญ่ถนัด
 อาหารแก้มเหล้าก็เข้าครัวช่วยทางแม่เหล็ก ส่วนแม่ครัวทางเลี้ยง
 คนเลี้ยงพระก็ซุกมุนอยู่อาคาร

พอเวลาซึ่งพลบ จวนค่ำเท่านั้น เหตุการณ์ประหลาดก็มีขึ้น
 พวกเฮฮากองเหล้าถึงกับเบาเสียงเฮฮาลง ต่างสดับหูฟังเหตุและมอง
 หน้ากันไปมา เพราะเสียงสุนัขที่วัดทอนขึ้นดูจะเป็นจำนวนมากกว่า
 เคย กะเอาว่าจะทั้งวัดเอาเลย แล้วสุนัขตามบ้านที่ใกล้วัดก็ทอนรับกัน
 พอทางวัดและบ้านใกล้วัดเสียงปลง ทางบ้านเราก็ต่อขึ้น แม้จะมีสองสาม
 ตัวก็ไม่เหมาะจะฟัง แต่ไม่มีใครทวาดสุนัขให้หยุด เพราะการทอนใน
 คี้นั้นมันผิดแปลกไปกว่าที่เคยเป็นมา เรื่องสุนัขก็ต้องทั้งเท่าทั้งทอน
 ทั้งนั้น แต่คราวนี้คล้ายมันจะนัดกันทอนหมาบางกันทีเดียว พอทาง
 บ้านเราหยุดทอน ทางท้ายบ้านต่อเราไปก็ทอนรับไกลออกไป ๆ จน
 ได้ยินเสียงทอนของสุนัขนั้นเบาหู แต่ว่าก็รู้กันว่าเสียงที่ทอนนั้นมากตัว
 เสียงไกลจริง แต่คล้ายก้องมาจากขอบฟ้าที่มืดมิดโน้น

“นังย้อยมันก่อเหตุ” เสียงตาของผมนเองเป็นคนพูดขึ้น “มันจะสะดุ้งสะเทือนลูกเล็กเด็กแดงเข้าด้วย คำมิดจะลงจากเหย้าจากเรือนกันลำบาก” ผมนั่งฟังตาแก่พูดอย่างใจไม่สบาย ธรรมดาตาของผมไม่ค่อยพูดอะไรง่าย ๆ นัก พี่ใหญ่มองหน้าผมและก็ได้ไม่ได้พูดอะไรออกมา ผมก็นึกอยู่ในใจว่า มันยุ่งแน่เรื่องผี ถ้าไปปลุกเข้า ลงคณะลงเสียแล้วจะเอาไว้ไม่อยู่ แต่ครั้งนี้จะยังช่วยอยู่บ้างก็ที่ว่าวิญญาณอ้ายจอมคงไม่มายุ่งกับพวกเรา เพราะเราพวกเดียวกันและก็เจ็บร้อนแทนกันอยู่ด้วยซ้ำไป มันจะต้องมุ่งหน้าไปเล่นศัตรูทางด้านโน้น

ถึงจะคิดได้อย่างที่ว่านี้ แต่ใจก็อดจะสะดุ้งสะเทือนไม่ได้ ผมเป็นคนชอบคิดมากก็คิดเลยไปว่า เมื่อคืนนี้ เจ้าจอมต้องกำลังเดินเข้า ๆ ไปตามหุง ขึ้นจากหลุมที่นอนแข็งที่อยู่ทั้งวันทั้งคืนมาได้ก็ต้องเมื่อยขบเลื่อนตัวจากวัดผ่านทางบ้านเราไปป่าช้า ปายโฉมหน้าสู่หุงโน้นเพื่อหาตัวศัตรู เจ้าสุนัขในหุงบ้านเราก็นอนต้อนรับที่ขึ้นจากหลุม และนอนส่งเป็นการสนับสนุนเจ้าจอมเต็มทีในการที่จะไปประจัญบานกับคู่ศึก เจ้าความคิดของผมทำเอาใจผมสะท้าน ต้องตีมือเท้าตีมืออีก

แม้เหตุการณ์จะน่ากลัว แต่ที่บ้านเราคนมาก พวกที่นอนค้างด้วยก็หลายคนเพื่องานเลี้ยงพระรุ่งขึ้น ไฟก็สว่างไสว ตัดความกลัวลงไปมาก ตัวผมเองก็มีข้อเสียก็อยู่ที่ว่า ถ้าเกี่ยวกับการทะเลมบอนหมัดมวยมิดไม้ก็จัดว่าเป็นคนมุขคนหนึ่ง เป็นที่พึ่งได้ แต่พอมีผี ๆ สาง ๆ มาเกี่ยวข้องด้วย ใจแกร่งมันลดลงไปเสียครึ่งก่อน เลยเอาเหล่าตีมือช่วยประคองใจไว้เรื่อย ๆ และพากันสนทนาเรื่องอื่น ๆ ต่อไป ที่ใคร่รุ่งงักที่ที่นอนกันไป แต่พวกแม่ครัวยังนอนไม่ลงเพราะห่วงอาหารบางอย่างจะต้องเตรียมไว้ทำต่อตอนเช้ามิด ผม พี่ใหญ่ พี่พุก จึงอยู่เป็นเพื่อนแม่ครัว และยังเอื้อเฟื้อลงไปตักน้ำข้างล่างขึ้นมาไว้ที่ชานครัวหลังบ้านให้แม่ครัวอาบน้ำก่อนจะนอน

รุ่งขึ้นเช้าวัน พอดีนนอนอย่างสบายตาโดยนอนไม่เต็มอ้อม รับประทานอาหารค่ำแล้วเรื่องใหม่ พอดตกสายหน้อยพระที่วัดท่านก็ค่อย ๆ มากันเองตามที่นิมนต์นัดไว้ พระองค์หนึ่งพอขึ้นบันไดมาก็พูดกับตาผมเบา ๆ แต่ผมก็ได้ยิน

“เรื่องมันจะไปกันใหญ่” พระองค์นั้นพูด “ผีไม่ได้ตื่นขึ้นเฉพาะ
 ทิดจอมมะเขี เมื่อย่ำค่ำวานนี้อาตมาเห็นกับตาอย่างชัด ๆ ว่ามีผีหลาย
 ตนทั้งหญิงชายเดินออกจากวัดไป”

“เอ๊ะ! ก็นั่งย้อยมันปลุกเฉพาะผีลูกชายมันเท่านั้น” ตามผมว่า
 “แต่มันไม่มันเสียแล้ว มันตื่นหลายตนทีเดียว” พระท่านย้ำ
 ผมฟังแล้วสะดุ้งใจนัก ถ้าเช่นนั้นแม่แพงมีพลอยตื่นมากับเขา
 ด้วยหรือ พระท่านเห็นว่าผีทั้งหญิงและชาย แม่แพงก็จัดจตุรนต์ ทำไม
 จะไม่ตื่น ผมจัดอะไรต่ออะไรจนเรียบริยจจนพระลงมือสวดมนต์ เสียง
 มนต์ทำให้ใจขึ้นดีที่สุดใน พอพระฉันแล้วพวกคนทั้งบ้านก็ลงมือเลี้ยงกัน
 บางคนอิ่มแล้วก็ลากลับบ้าน ที่ยังหวังจะช่วยเก็บข้าวเก็บของก็มีอีก
 หลายคน ฉะนั้นพอตกเย็นก็ตั้งวงสุรากันต่อไปเพื่อดับความยุ่งใจในตอน
 ค่ำที่จะถึงซึ่งอาจจะมီးอะไรเกิดขึ้นอีก แต่ในขณะนั้นเอง ทิดโองบ้านถัด
 เราไปก็ย่างขึ้นมารวมวงเหล้า กระจิบบอกผมว่า

“ยุ่งอีกแล้วเรื่องไว้ย เมื่อคืนนี้ลูกชายลุงโก๋สองคน คืออ้ายฟอง
 อ้ายป๋อง อยู่ ๆ นอนตายไปเฉย ๆ บนบ้าน นอนตายตาก้างหิ้งคู่ เนื้อตัว
 ไม่มีบาดแผล ตัวแข็งทื่อ” ทิดโองพูดอย่างกระจิบแต่ก็ดังจนมากคน
 ได้ยิน ต่างก็มีกิริยาไปต่าง ๆ กัน

“อุบ๊ะ อะไรกันวุ่นที่บ้านเรา” ผมร้อง “ยายข้าตายก็ยังยังไม่จบ
 มาอ้ายจอมตายตาม ๆ กัน แล้วมาอ้ายฟองอ้ายป๋องตายอีกเมื่อคืน”

“มันยังหนุ่มแน่นนี้หว่า ทั้งก็ไม่ได้เจ็บไข้อะไร” ตามผมพูด “ฟัง
 ดูให้ดีไว้ยว่าทำไมมันเกิดตาย เพราะอะไร จะวุ่นละครมึงนี้หว่า”

“ลุงโก๋แกว่่าเป็นลมตายแน่ ๆ เพราะมันไม่ได้เจ็บไข้อะไร” ทิด
 โองว่า “ใคร ๆ เขาไปดูศพกัน แต่ฉันไม่เอาหรอก เผลนมาบอกข่าวที่นี้
 เมื่อคืนฉันอยู่บ้าน หมามันนอนกันแปลกหูมาก เข้าขึ้นอ้ายฟองอ้ายป๋อง
 นอนตายตัวแข็งไปแล้ว”

ผมไม่รู้จะพูดอย่างไร พูดไม่ถูก รินเหล้าส่งทิดโอง เขารับไป
 ดื่มรวดเดียวหมดแล้วพูดต่อ

“แม่ฉันกับพ่อฉันแกพูดไม่เป็นมงคลหู แกว่่าเจ้าสองคนที่ตาย
 เมื่อคืนคงเป็นที่หมานอนนั่นเอง เจ้าจอมเล่นงานเสียกรรมัง ฉันฟัง

แล้วเสียใจนัก เลยมานะเสียที่นี่" ทิดโองว่า

คำบอกเล่าของทิดโองมันชักจะหลุนมาเข้าแง่ทางอ้ายจอมเสียแล้ว มันคล้ายจะว่าที่แท้ไอ้คนฆ่าอ้ายจอมหรือศัตรูร่วมฆ่าอ้ายจอมเป็นไอ้สองคนพี่น้องนั่นเอง มันอาจจะรักหญิงคนเดียวกันแท้ แล้วไปดักตะลุมบอนเอาอ้ายจอมตาย ยังงั้นไอ้คนที่พูดให้ใครๆ ได้ยินว่าเขาเห็นพวกบ้านช่องไปติดผู้หญิงบ้านไม่ซุง ตูๆ เหมือนกับว่าจะโยนเรื่องให้ไปทางอื่น เพราะบ้านช่องชื่อมันไม่ได้อยู่แล้ว ยกให้เป็นทีปักใจไปทางนั้นเลย

"ท่าเราจะกลับกันพรุ่งนี้เข้าตีกระมัง?" พี่ใหญ่กระซิบผม "มันมีแต่จะวุ่นพันเกลียวกันเข้ามา เราไปทำงานกันดีกว่า"

ผมฟังพี่ใหญ่พูดแล้วก็เห็นจริง งานการทางบ้านนี้ก็หมดลงแล้ว ขึ้นอยู่ไปอีกก็มีแต่เรื่องสยดสยองเพิ่มขึ้น ผมเลยบอกกับตาและพี่ฟูกขอลากลับไปทำงาน ด้วยงานกำลังเร่ง ตาก็อนุญาต ตอนนี้ใครจะพูดอะไรเกี่ยวกับการตาย ผมไม่เอาหูฟัง หลีกไปวงที่ไม่พูดเรื่องนี้ คินนั้นสุนัขไม่หอนอีกอย่างเมื่อคืน ใจผมชักนึกว่า หรืออ้ายฟองอ้ายป่องเป็นศัตรูของไอ้จอมนั่นเอง เมื่ออ้ายจอมสังหารแล้วก็เสียเช่นกันไป

คินนั้นผมนอนดึกมาก หลับไปแล้วก็เกิดฝัน มันคล้ายๆ ใครมากระซิบอยู่ข้างหลังผมใกล้ๆ หู เสียงนั้นเรียกผมเบาๆ แล้วบอกชื่อตัวเขาเองแก่ผม

"เฮ้ยอ้ายเรื่อง กูเองอ้ายจอม กูแก้แค้นอ้ายฟองอ้ายป่องแล้ว และอ๊ี้แ้วหญิงหลายใจกูก็สังหารแล้ว มึงสบายใจได้ กูแก้แค้นหมดทั้งโขง กูบอกมึงเท่านั้นแหละ ลาก่อน" เสียงนั้นเงียบไป ผมก็หลับไปจนเช้า

พอเรากินอาหารเช้าแล้ว ผมกับพี่ใหญ่ก็ลาตา พี่ฟูก ลุงโนด ป้ากะออม บายหน้าออกทุ่ง ตัดเข้าเขตระโสมแล้วเข้าภาชี ผมได้เล่าความฝันให้พี่ใหญ่ฟังที่ร้านอาหารสถานีกลางวัน

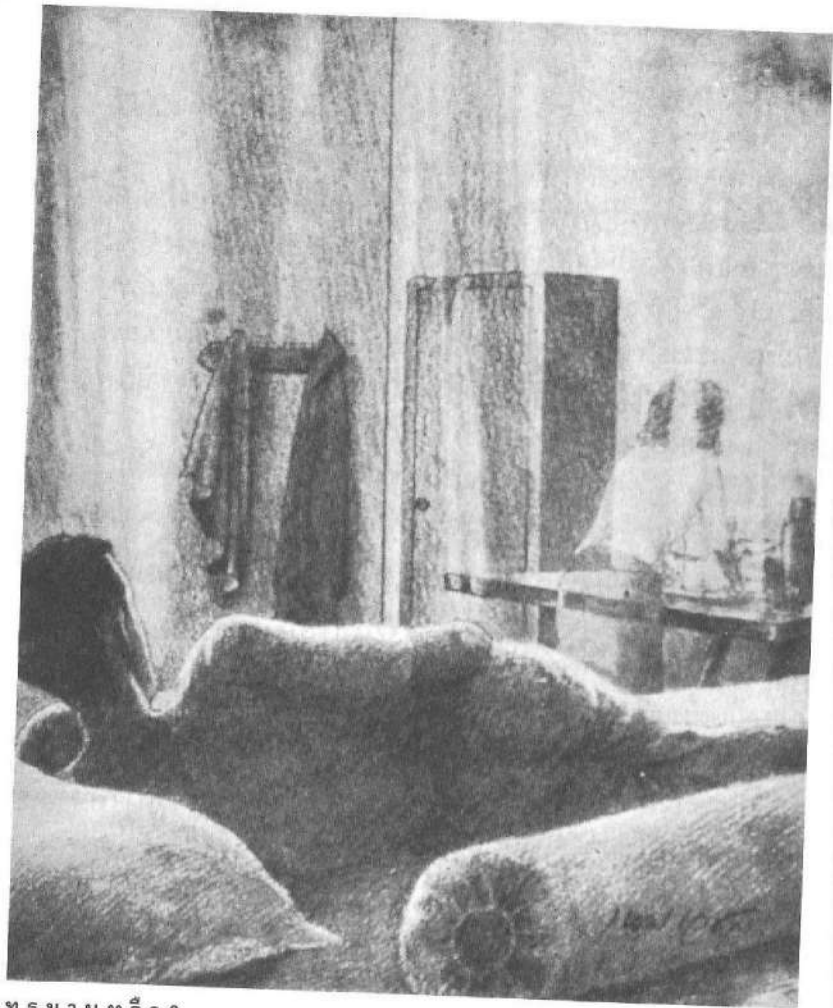
"ไปถึงกรุงเทพฯ แกหาทางใส่บาตรพระแล้วอุทิศกุศลส่งให้แก่คนตายทั้งหมดเสีย" พี่ใหญ่บอกกับผม ผมก็รับคำเห็นดีด้วย

ทรมานหรือ ?

บนสถานีตำรวจบางยี่เรือ ต่อหน้า
ท่านสารวัตรซึ่งผมเป็นผู้ไปขอร้องท่าน
เพื่อให้ความยุติธรรมแก่ผม ในที่นั้นมี
ทั้งเมียผมและชู้เมียผม อีกลูกสาวอายุ
๑๒ ขวบของผม และตัวผมซึ่งกำลัง
นั่งก้มหน้าฟังคำไต่ถามและตัดสิน
ของท่าน

“เรื่องนี้! เมื่อเจ้าทุกข์ต้องการให้
เรื่องจบลงโดยเร็วและสงบ” ท่านสารวัตร
กล่าวขึ้นด้วยเสียงหนักๆ “เจ้าทุกข์ไม่
ต้องการถึงโรงถึงศาล ความจะได้สิ้นสุด
ที่คนกลางคือนางมลิ จะเลือกเอาว่าจะ
กลับไปอยู่กับนายแก้วสามีก่า หรือ
จะเลือกไปทางนายจเรสามีก่า” ท่าน
พูดโดยไม่เพ่งมองดูใครให้ดูเป็นการ

ทรมานหรือ?

บังคับให้เร่งตอบ ยอมให้เวลาคิดนิดหน่อย เพราะเรื่องการเป็นผู้สู้อสูว
อันเป็นเรื่องโรงศาล เมื่อขอให้ตำรวจตัดสินก็ต้องเป็นไปในทำนองนี้

ผมก้มหน้านิ่งไม่มองเมียผมและไม่มองซู เพื่อไม่เป็นการบังคับ
หรืออ้อนวอน ต้องการความสมัครใจอันแท้จริง

“ดิฉันขอไปทางคนใหม่!” แม่มีเลียผมพูดอย่างหนักแน่น ผม
รู้สึกใจหายนิดหน่อย แต่แล้วก็หักได้ เพราะไม่มีประโยชน์อะไรจะไป
ผูกใจคนที่นอกใจไปแล้วให้กลับมาแต่ร่างกาย

“นายแก้วว่าอย่างไรล่ะ?” ท่านสารวัตรถามย้ำผมอีกที

“นายจเรล่ะ ยินดีรับเลี้ยงใช่ไหม?” ท่านหันไปถามชายซู

“ผมยินดีครับ” นายจเรตอบรับ

“อ้อ! ท่านเจ้าคะ เรื่องลูกเจ้าคะ ดิฉันอยากได้ลูกของดิฉันเจ้าคะ”

มลิว่า

“เอ้า! นายแก้วล่ะ?” ท่านถามผม

“ขอให้ท่านตัดสินในทางที่ควรเถิดครับผม เพราะทางฝ่ายซูเขามี
ฐานะดีกว่ากระผม ส่วนกระผมยากจนหาเข้ากินค่า แต่ลูกนะหัวใจแท้
ของกระผม...” ผมตอบอย่างยากใจ

“เรื่องนี้นะ พูดกันเอาเองไม่ได้หรอก ตัวลูกคือคนกลาง ต้อง
แล้วแต่คนกลาง” ท่านสารวัตรจัดอย่างตรงไปตรงมา

“หนูไปกับพ่อค่ะ” หนูผ่องพูดก่อนที่ท่านสารวัตรจะถาม

“หนูแน่ใจแล้วหรือที่พูดออกมาอย่างนั้น?” ท่านถามเสียงอ่อยๆ

อย่างปรานี

“หนูแน่ใจค่ะ” หนูผ่องตอบยืนยัน

ผมสุดท้ายจะหักและดับความวุ่นวายใจลงได้ ผมร้องไห้เพราะรัก
ลูกจับหัวใจ และการร้องไห้นั้นก็เป็นต่อหน้าใครๆ หลายคน

“พ่อไม่รักหนูหรือจะ พ่อถึงร้องไห้?” ลูกสาวตัวเล็กๆ ถามผม
อย่างไม่คาดฝัน

“โธ่! ลูกเอ๋ย ลูกคือดวงใจของพ่อ และเป็นสมบัติชิ้นสุดท้าย
ของพ่อ ที่พ่อร้องไห้ก็ร้องด้วยความดีใจ” ผมตอบลูกแล้วกอดลูกไว้
กับอก ตำรวจทุกคนเบือนหน้าไปทางอื่น ทนดูภาพของผมกับลูกไม่ไหว

เราไม่อยากรอคอยกว่าตำรวจจะทำเรื่องแล้ว เมื่อเรื่องเสร็จแล้ว ทั้งฝ่ายผมและฝ่ายเมียผมและซู่ได้ลงชื่อเป็นการรับรองแน่นอนตามข้อตกลง แล้วต่างก็ล่าลาห่านสารวัตรและตำรวจอื่นๆ จากที่ทำการ แม่милиเขาขึ้นแท็กซี่ไปกับผิวใหม่ ส่วนผมกับลูกเดินมาข้างถนน ผมกุมมือลูกเดินไปอย่างทะนุถนอม

"เหลือเราสองคนนะลูกเอ๋ย" ผมพูดกับลูกด้วยเสียงไม่ค่อยออกจากคอ ลูกไม่ตอบอะไร แต่กอดผมแน่น ผมน้ำตาไหลอีก นี่คือสิ่งเดียวที่ติดตัวสำหรับผู้ยากคือลูกที่รัก ท่านที่เคารพทั้งหลาย เรื่องเมียผมผมก็รัก แต่เขาไม่รักผม เขาถึงได้มีซู่ไป ไม่ใช่ผมจะไม่เสียใจและโกรธแค้น แต่ผมเอาภรรยาเข้ามาสอนใจตนเองว่า ถ้าเราดีจริงๆ ดีอย่างถึงขั้นสุด ไหนเมียจะนอกใจไปอื่น เราดีไม่พอ ให้ความสุขเมียไม่พอ เขาก็หาทางไป ใครๆ ก็อยากจะสุขสบายทั้งนั้น การจะโกรธแค้นเขาก็ต้องสำรวจตัวเองก่อน ใครล่ะครับจะรับว่าสุขแค่นี้มันแค่นี้พอแล้ว

ผมมีฐานะแค่คนงานรับจ้างก่อสร้าง ผูกเหล็กและราดปูนทำตึก ผู้รับเหมาเช่ารับเหมาก่อสร้างที่ไหนก็ไปที่นั่น บ้านที่มุดหัวนอนก็คือตรอกแถวตากสินธนบุรี มีบ้านเช่าปลูกให้เช่า หลังหนึ่งกั้นห้องเล็กห้องน้อยกันใต้ถุนข้าง กั้นเชิงชายข้าง ใครจะเช่าก็เช่าพอซุกหัวนอน นี่แหละครับความสุขที่ผมให้แก่เมีย ต่อไปนี้เหลือแต่ลูกสาวที่เรียนจบแค่ป.๔ ก็หมดปัญญาจะให้เรียนต่อสูงขึ้นไปอีกได้ ผมทำงานหาเงินไม่ให้ลูกอดอยาก ไม่ยอมเที่ยวเตร่เฮฮาไปกับเพื่อน ขอร้องเพื่อนให้เห็นใจในความจำเป็น อย่าตำหนิติเตียนหรือเกลียดชังเลย ขอแก้หน้าเลี้ยงลูกไปกว่าจะโต

อยู่มากับลูกได้นานเดือนแล้ว วันหนึ่งเป็นวันที่หัวใจผมจะสลายและแหลกลาญ ผมกลับจากทำงานกลับมากที่อยู่ของกระยาจก คนที่อยู่ด้วยกันที่นั่นร้องบอกว่ารถยนต์ชนลูกสาวผมสลบ ตำรวจเอาตัวไปโรงพยาบาลตำรวจ ผมถึงกับเซไปฟิงรั้ว หัวใจเหมือนจะหยุดเต้น และในครู่หนึ่งเอง เพื่อนๆ ผู้ยากจนด้วยกันได้จุดลากผมขึ้นแท็กซี่ไปโรงพยาบาลตำรวจ และก็รู้ที่นั่นว่าลูกสาวผมขาดใจตายเสียแล้ว ผมถึงกับเป็นลมล้มลงด้วยความเหนื่อยจากงานและยังไม่มีอาหารเลย พอโดนความ

เศร้าโศกขั้นรุนแรงก็หน้ามืด แพทย์ที่นั่นแก้ไขผมฟื้นขึ้น แต่ไม่ยอมให้ผมเข้าดูศพลูกสาว เพราะอาการผมไม่ดี เมื่อให้ยาแล้วก็ให้ผมกลับบ้าน และกำชับว่ารุ่งขึ้นให้ผมไปรับศพอย่าช้าผิดกำหนด เพราะปอเต็กตึ๊งทำสัญญาไว้ว่า เท่านั้น ๆ ชั่วโมง หากไม่มีใครมารับศพ จะเนื่องจากไม่มีญาติหรือไม่มีกำลังทรัพย์จะมารับศพได้ ทางปอเต็กตึ๊งจะจัดการให้ผมพูดอะไรไม่ได้ เพียงแต่รับฟัง หัวใจลอยค้าง ร้องไห้อย่างไม่หยุดหย่อน เพื่อนบ้านผู้เมตตาได้จุดผมเข้าไปวัดศิริบุญรังี ไปทานายเข้าเพื่อนผู้เป็นสัปเหร่อที่วัดนั้น พอเขารู้เรื่องก็เตรียมโลงศพไว้รับศพรุ่งขึ้น

คืนนั้นผมนอนไม่ลง ใจคอมันหาย วังเวง ร้องไห้คอยเวลารุ่งเช้า ใคร ๆ ที่โกรธแค้นรถยนต์คันที่ชนลูก ถามผมว่าเป็นรถอะไรและรถใคร เรื่องนี้ผมไม่รู้เลย ไปทำงานกลับมาก็รู้ว่าลูกผมถูกรถชน จึงตอบไปว่า

“ไม่รู้มัน! แต่ถึงจะรู้ลูกผมก็ฟื้นไม่ได้แล้ว” ตอบได้แค่นี้สำหรับคนที่มึนหัวใจเกือบพิการ

“ลูกเอ๋ย เรามีกันสองคนเท่านั้น มาถึงพ่อไปเสียแล้ว” ผมพูดคำนี้ตลอดเวลาที่ไปรับศพลูก ทั้งโลงศพ รถบรรทุก เพื่อนสัปเหร่อของผมจัดการหมด เพื่อนเอ๋ยเพื่อนตายของฉัน ทั้งเนื้อทั้งตัวฉันมีเงินติดอยู่ ๒๐๐ บาท ผมเทกระเป่าให้เขา มีเท่านี้เองทั้งเนื้อทั้งตัว

“อย่าวุ่นไปเลย” นายเข้าสัปเหร่อพูดอย่างดูๆ “ไม่ช่วยเพื่อนจะไปช่วยหมาที่ไหน” นายเข้าพูดตอนท้ายเป็นสนุก แล้วก็นั่งรถนำโลงศพไปโรงพยาบาลตำรวจ ในห้องเก็บศพข้างมิกลินศพอื่นเนาพะรอนญาติมารับ เหมือนแทบเป็นลม ผมไม่เอาใจใส่ กอดศพลูกร้องไห้ดังหัวใจจะขาด

“ลูกเอ๋ย พ่อมันเป็นคนไม่สามารถทำอะไรให้ลูกได้ เก่งแต่ทำให้ลูกเกิดเท่านั้น นอกนั้นก็เหมือนหมา ไม่มีอะไรสมตำแหน่งการเป็นพ่อของลูกเลย”

“อย่าวุ่นเลย!” นายเข้าดู “ปล่อยลูก! ปล่อย!” แล้วเขากับเพื่อนอีกคนก็แยงเอาลูกไปจากผม นำลงโลงแล้วลากผมขึ้นรถ เอาศพกลับมาวัดศิริบุญรังี

“พ่อเข้าจำ เงินที่ฉันมีเพียง ๒๐๐ บาท จะทำยังไง ค่าโลง ค่ารถ ค่าพระสวด ค่าเผาอีก” ผมพูดไปด้วยใจท่วงและกลุ่มแทบคลั่ง

"เถอะนะอย่าว่าน!" พ่อสับหเรอตุดตลอดเวลา
คืนนั้นสวดจบลงแล้ว ผมยังคงนั่งงงอยู่หน้าโลงศพ นายเข้ากะ
โครงการไว้ว่าสวดคืนเดียวรุ่งขึ้นเผาสดเลย ลูกเอ๊ย จะว่าลูกเกิดผิดที่
ก็ไม่เชิงนัก พ่ออยากจนจริงแต่รวยรักที่ให้แก่ลูกนั้นมากมายล้นเหลือ

"แก้วเว้ย แยกกลับไปนอนบ้านเถอะ ถ้าไม่กลับไปนอนบ้านฉัน"
นายเข้าพูดแล้วจัดการดับไฟในเขตเมรุลงทุก ๆ แห่ง เหลือเพียงที่ศพอยู่
"เข้าเอ๊ย ฉันมีกันเพียงสองคนพ่อลูก ฉันไปไหนไม่ได้หรอก ขอ
ฉันนอนอยู่กับลูกที่นี้เถิด" ผมบอกกับเขา นายเข้ามองตาผมหนึ่ง แต่
แล้วก็พยักหน้าตามใจผม เขาไปหาหมอนและมุ้งเสื้อ มันจะเป็นของใคร
เหม็นสาบหรือไม่ ไข้ปัญหา ถ้าได้นอนกับลูกที่นั่น แม้จะไม่มุ้งก็ยอม
นอน ถึงยุงผึ้งธนูจะชุมขนาดหามคนได้ก็ทนยอม สุดแต่การณ

นายเข้าจัดการที่นอนเสร็จใกล้ ๆ ที่ตั้งศพ แล้วนายเข้าก็เอาเหล้า
มาเลี้ยงผม และตัวเขาก็อยู่กับผมที่นั่นไม่กลับ ผมเพิ่งรู้จักว่าคนใดที่
มนุษย์ทั้งหลายรังเกียจว่าต่ำช้า แต่กลับนำคบค้าและน่านับถือ ตอน
เข้าผมได้ออกจากวัด ไปหานายงานที่บ้านเขา ตำบลคลองสาน แจ่งเหตุ
ต่าง ๆ กับเขา และขอหยุดงานเพื่อเผาลูกให้เสร็จ ตลอดเวลาที่นายจ้าง
ทั้งผิวเมียฟังเรื่องจากผม เขามีสีหน้าสงสารผมมาก เรื่องการแยกทาง
กับเมียเขารู้้อยู่แล้ว อยู่กับลูกสองคน แต่ลูกมาจากไปเสียอีก เขาทั้ง
สองอ้าอึ้ง ช่วยเงินมา ๑๐๐ บาทแก่ผม ผมก็เอาเงินนั้นมามอบให้แก่
นายเข้าผู้อารี รวมทั้งเงินเพื่อนบ้านใกล้เคียงของผมที่ล้วนแต่อยากจน
คนละสองบาทสามบาท ตามแต่จะมี

การเผาลูกเอากันเพียงว่าไหม้ คนที่มาเผาก็คือเพื่อนบ้าน
แสนจะกระยาจกเท่านั้น เผาเจียบ ๆ คล้าย ๆ เผาซากสัตว์เลี้ยง

"ลูกเอ๊ย พ่อคิดฝากผีฝากไข้แก่ลูก แต่ลงท้ายพ่อต้องเผาลูก"
ผมพูดเบา ๆ ตอนที่กำลังเผา

"เอากระดูกบ้างไหม ลักชิ้นสองชิ้น?" เข้าถามผม

"พุทโธ! เอาซี" ผมตอบ

"ดีแล้ว เหลือนั้นจะเผาเป็นขี้เถ้าไปเลย" เข้าว่า "ฉันเตรียมถุง
พลาสติกมาให้"

ผมได้บอกกับเพื่อนผู้นำรักนาเคารพทั้งหลายที่เช่าห้องซูกหัวนอนด้วยกันว่า ยังจะกลับบ้านเวลานี้ไม่ไหว ใจมันจะขาด ขอเนรเทศตัวเองไปนอนตามบ้านเพื่อน และตามวัด คุยกับพระสักสองสามวันก่อนพอคลายใจ

คืนนั้น ผมอยู่กับนายเช่าที่เมื่อก่อน กว่าเขาจะเสร็จงานจึงได้ตามไปบ้านเขา เมื่อไปถึงบ้านพักแบบแมวดิ้นตายของเขา เราก็พึดเหล้าพอดับโศกไปพลางๆ คืนต่อมาอนกับพระที่วัด คืนหลังๆ ก็เร่ไปนอนที่ห้องเก็บของที่บ้านนายผู้รับเหมา นายรู้ใจผมคิดว่าผมจะกลับบ้านตัวเองได้อย่างไรโดยไม่มีลูกสาวอยู่ด้วย แต่กระตือกรุกผมเอาติดกระเป๋าทลอดเวลา

“ไปกับพ่อ! อยู่กับพ่อนะลูกนะ” ผมพูดไปตบกระป๋องไป เวลากินข้าว ผมแบ่งข้าวแบ่งกับอีกต่างหาก วางร่วมเวลากินด้วยกันสองคน พ่อลูก บางมื้อกินด้วยกันอย่างชื่นบาน แต่บางมื้อก็กินด้วยน้ำตา เพราะนึกถึงอาหารมื้อนั้นมันแล้ว เกี่ยวกับขุนทรัพย์ สงสารลูกนกที่ต้องทนกินกับพ่ออย่างนี้

นายผู้รับเหมารักผมมาก สงสารผมมาก ได้จัดแจงห้องเก็บของนั้นยกให้ผมพักโดยไม่มีค่าเช่าแต่อย่างใด ทั้งยังแถมอาหารเช้าเย็นให้อีก ให้ผมไปกินที่ในครัวของนายได้ โดยมีแม่ครัวสาวที่มืทีกเป็นคนจัดแบ่งอาหารให้ผมอย่างเต็มใจ เพราะแม่ครัวคนนี้มีความสงสารผมเป็นทุนอยู่แล้ว นานเดือนเข้าผมก็เลยเก็บเงินไว้ได้บ้างเพราะตัดค่าอาหารไปสองมื้อ ส่วนค่าตัวที่ทำงานก็ได้เพิ่มขึ้นอีก ด้วยว่าการทำงานผมแข็งและเรียบร้อยดี เหตุการณ์เป็นดังนี้ทำให้ผมคิดถึงลูกสาวเป็นที่สุด ถ้าเขายังมีชีวิตอยู่จะมีความสุขกว่าเก่า เท่าที่กระตือกรุกอยู่กับผมเวลานี้ ความรู้สึกของผมมันแน่ใจว่าลูกสาวยังอยู่กับผม มันอุ่นใจสบายใจเหมือนว่าลูกอยู่ใกล้กายผมเสมอ ผมยกมือท่วมหัวกราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ในผลความดีของผมที่ประพฤติมา ขอจงช่วยรักษาสีงที่ผมมีอยู่ แม้จะเป็นลมๆ แล้งๆ อย่าให้ขาดหายไปเลย

จากเวลาที่ลูกได้ตายจากไปแล้ว ผ่านไปได้หนึ่งปี ผมมีฐานะการเงินดีขึ้น และมีตำแหน่งงานเลื่อนขึ้นจากคนงานเป็นนางงาน

ควบคุมงานก่อสร้างแทนนาย ส่วนที่อาศัยพักกายคงอยู่ดังเดิม คือห้องเก็บของของนาย มิได้ทำตัวเห่อเหิมตามฐานะ อยู่อย่างเก่าสบายใจดี มีสุขอยู่กับวิญญานลูกสาวที่ผมรู้ว่าลูกไม่ได้ไปเกิด คงยังอยู่กับผมตลอดเวลา

ผมยังไปเยี่ยมเพื่อนชั้นนยอดของผมเสมอ ผู้ นั่นคือ นายเจ้าสัปเหร่อ ผมจะลืมนี่เสียมิได้ มีอาชีพเป็นสัปเหร่อซึ่งใครๆ รังเกียจว่าต่ำต้อย หากแต่ผมนับถือใจคอของเขาน่าคบค้า มิได้ต่ำตามอาชีพไปด้วย และมั่นใจเวลาที่จะต้องพึ่งเขาขึ้นสำคัญ คือเมื่อตัวเองตายลง

เคยเล่าให้นายเจ้าฟังว่า ผมรู้สึก่วิญญานลูกสาวของผมยังอยู่กับผมแน่ๆ รู้สึกแว่วๆ อบอุ่นใจตลอดเวลาทั้งกลางวันกลางคืน

"เพิ่งรู้หรือ?" นายเจ้าเบิกตากว้างถามผม

"ฉันรู้มาตั้งปีแล้ว" ผมว่า

"อ้อ! แต่ฉันรู้ตั้งแต่วันเผาศพเขาเสร็จลง ฉันไม่กล้าบอกแก่เวลานั้น แก่เดินไปไหนลูกสาวแก่เดินตามหลังแก่เรื่อยๆ ไป ฉันเห็นกับตาเลยรู้สึกตื่นตันใจ ฉันคุยให้พระท่านฟัง พระท่านฟังแล้วเกิดสงสัยว่า จะเป็นการทรมานวิญญาน"

"เอ๊ะ! ทรมานหรือ?" ผมถามอย่างตกใจ

"อ้อ! ไม่แน่มันทรอกเรื่องนั้น ฉันก็เคยถกเถียงกับพระท่านเหมือนกัน" นายเจ้าว่า "ฉันถามพระท่านว่า ทำไมพระพุทธรูปเจ้าท่านไม่ต้องการเกิดล่ะ พระท่านดูฉันว่า ไม่รู้อะไรจริงอย่าพูดไป การไม่เกิดของพระพุทธรูปเจ้านั้น ท่านหมายถึงว่าไม่มีอะไรเกิดดับจริงๆ ดับเงิบไปเลย การที่ยังเป็นดวงวิญญานอยู่นี้ หมายถึงว่าเป็นการรอคอยการเกิด ถ้าไม่เกิดก็ไม่เป็นดวงวิญญาน ละดับไปเลย ไม่มีท่ามีทางว่าจะมีการเวียนวนโผล่มาอีก ถ้าไม่รู้จริงอย่าไปพูดเข้า จะปนเปกันและก็เข้าใจผิดขึ้น แต่ฉันได้ยินผู้รู้ผู้คัมภีร์ว่าพูดว่า วิญญานทุกดวงไม่อยากเกิด เพราะการเกิดนั้นเป็นการทรมานเข้าหาความกังวลอีก อาจจะเกิดในกรรมของผู้ที่ดับแล้วเข้ากว่าเก่า การที่เขายังไม่เกิดนั้น วิญญานเขาได้มีเวลาพักผ่อนเป็นพิเศษ วางเปล่าหมดห่วงทุกๆ สิ่ง" นายเจ้าอธิบาย

"อ้อ!" ผมร้อง "ถ้ายังงั้นก็ค่อยยังชั่ว ประเดี๋ยวจะเป็นว่าฉันนี่

เองเป็นผู้ถ่วงวิญญานลูก ถ้าเป็นดังนั้นก็จะเป็นกรรมของฉันและกรรมของลูก” ผมพูดอย่างโล่งอก

“การจะถ่วงหรือไม่ถ่วงก็ไม่แน่” นายเข้าพูดอีกซ้ำๆ “ลองถ้าเขาจะเกิดละก็ ตัวแกจะเก่งกาจอย่างไรไปจุดเขาไว้ได้ ผู้รู้เขาว่ายังมี ที่เขายังไม่เกิดนั้นเพราะยังไม่ถึงเวลาเกิดของเขา”

ผมฟังแล้วค่อยสบายใจ แต่น่าเบื่อหน่ายเรื่องของมนุษย์เสียจริง ๆ จริงหรือก เรื่องของความกังวลนั้นไม่ว่ามนุษย์โดยอ้อมกังวลอยู่ทุกวินาที กังวลไม่มีจะกิน กังวลกลัวคนเกลียด กังวลกลัวจะตายเร็วไม่ว่าอะไรกังวลร้อยแปด

“เออ ! เข้า ฉันลืมนำให้แกฟัง ฉันรอดตายมาเมื่อสามสี่วันนี้ ฉันกำลังตรวจงานอยู่ชั้นบน พอหมุนตัวจะเดินต่อ มันเกิดเวียนหัววูบและจะตกลงไปชั้นล่าง ฉันคว้าโครงเหล็ก แต่ว่าฉันคว้าผิด ใจฉันหายวูบเข้าเอ๋ย ทำไมฉันไม่ตกลงไปข้างล่าง กลับเป็นว่าฉันหมุนตัวมาล้มอยู่ข้างในด้านที่มีพื้นรับ ความรู้สึกเหมือนใครจุดเข้ามา เมื่อคลายความตกใจแล้วจึงนึกได้ว่า ลูกฉันนั่นเองจุดให้ฉันหมุนเลยเข้ามาทางที่มีพื้นรับอยู่”

“อุกซึ!” นายเข้าร้องและจ้องหน้าผมหนึ่งอยู่ “นั่นคือลูกแกมีความกังวลห่วงแกอยู่ มิฉะนั้นฉันก็ต้องเผาแกอีกคน”

เราออกมาตี้มเหล้ากันที่ตลาดวงเวียนใหญ่ ตี้มกันไปคุยกันไป นายเข้าของผมเป็นคนพูดอะไรน่าฟัง ใครพูดอะไรให้ได้ยินก็ช่างจดจำไว้เก็บเอาเป็นความรู้ใส่ตัว

“แกอย่าไปคิดอะไรเลยนะ” นายเข้าพูด “การจะถ่วงวิญญานหรือไม่ถ่วง มันจะยุ่งแก่หัวใจเปล่า ๆ เอากันแค่ว่า ถ้าแกมีความสุขใจที่วิญญานอยู่ใกล้ก็อัญเชิญเขาไว้ นอกจากเขาจะพบที่เหมาะสมจะไปเกิด นั้นเราก็คงหมดปัญญาจะจุดเขาไว้ได้ แต่พ่อแก้วจ๋า การเลือกที่เกิดนะมันเลือกไม่ได้หรอก ถ้าเลือกได้ คนอย่างฉันที่โหดจะมาเกิดเป็นสัปเทร่อ” นายเข้าพูดตลบลลงให้ขบขัน

อีกสองเดือนต่อมา ผมเกิดได้พบความรู้ใหม่ขึ้นอีก คือได้พบว่าจิตใจของมนุษย์นี้มีอะไรแปลก ๆ คนอย่างฉันก็ยังรู้จักใจมนุษย์ไม่พอ เกิดมาอย่างน้อยนัก แม่มลิภรรยาที่แยกทางกันไปแล้ว ได้ไปหาผม

ซึ่งกำลังทำงานอยู่ เราได้ไปนั่งพูดจากันที่ร้านกาแฟแถวนั้น

"เธอมีอะไรกับฉันอีก?" ผมถามเขาเมื่อสิ่งเครื่องเดิมแล้ว

"ฉันมีเรื่องจะพูดสักสองสามคำเท่านั้น" มลิพูดอย่างไว้ตัวหน่อยๆ ตามฐานะที่เห็นได้จากการแต่งกายดี

"อ้อ! งั้นเชิญเลย!" ผมพูดเป็นการเป็นงานไปเลย

"ลูกของเราตายไปแล้ว" มลิเริ่มต้น "ฉันนั่งคิดนอนคิดว่าฉันอยู่กับพี่แก้วมา พี่แก้วก็ไม่เคยผิดและคิดร้ายอะไรแก่ฉัน เท่าที่ฉันแยกทางไปนั้นก็เกิดจากฉันทนความยากจนไม่ไหว ฉันจึงเป็นผู้ก่อกรรมขึ้น บัดนี้ต้องการจะล้างกรรม ถ้าพี่แก้วหมดผู้ปรนนิบัติ ถ้าพี่แก้วต้องการให้ฉันกลับมา ฉันจะกลับมาปรนนิบัติ" ผมฟังเขาพูดอย่างง่าย ๆ ไม่คิดว่าจะได้ฟังคำนี้จากเขา และไม่เคยมองว่ามีมนุษย์อย่างนี้ในโลก ใจผมสะดุ้งวูบตบอะไรออกไปทันทีไม่ได้ มีนั่งเหมือนถูกต่อย

ถูก

"โอ๊ะ! เปลา ยังอยู่ปรกติดี" มลิตอบอย่างกิริยาธรรมดา

"อ้าว! แล้วมีความคิดอะไรขึ้นมาล่ะ?" ผมพูดด้วยใจนึกหมั่นไส้

"มีความคิดอย่างที่พูดมาแล้วนั่นแหละ" มลิตอบง่าย ๆ "ถ้าพี่แก้วต้องการอย่างที่ผมพูด ฉันจะพูดตกลงแยกทางกับนายจเร" ตอบอย่างที่ไม่เคยคิดว่าจะมีมนุษย์แปลก ๆ ในโลกนี้

"ขอทีเถอะแม่คุณ อย่าทำอะไรๆ ให้เป็นที่ปากชาวบ้านเลย อย่าคิดแปลก ๆ อย่างนั้น เวลานี้ฉันมีความสุขแล้ว และมลิก็มีความสุขแล้ว อย่าเอาเรื่องไม่เป็นมงคลมาคิดอีก" ผมตอบไปอย่างเด็ดขาดและชยะแขยงพิลึก

"ฉันมาถามความต้องการเท่านั้น ถ้าไม่ต้องการก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เป็นอันว่าเราก็ต่างคนต่างอยู่" มลิว่า

"ถูกแล้ว! อย่างที่ว่านั่นถูกต้อง ฉันก็สบายดี" ผมรีบตัดบท

"มีเท่านั้นเอง ประเดี๋ยวผีสังเทวดาจะว่าคนอย่างฉันไม่เหลือวเลคนที่เคยร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาแต่ก่อน" มลิว่า

"ขบใจมาก" ผมตอบแล้วเบือนหน้าไปทางอื่น ก็ถ้าคิดอย่าง

นั่นทำไมแม่คุณไม่คิดแต่หนแรก ประหลาดคน ผมอดกลั้นไม่ได้พูดอะไรให้รุนแรง

“ฉันทาก่อน”

“สวัสดิ์” ผมลุกขึ้นยืนก่อน มลิกมมือไหว้ผม ผมก็ไหว้ตอบ แล้วมลิก็รีบออกจากร้านเรียกแท็กซี่จากไป

ผมรู้สึกว่าคุณดีท้วงจะงงน้อยกว่านี้ มันเป็นเรื่องที่แปลไม่ออกทำไมจึงเป็นไปเช่นนี้หนอ เขาก็รักผมใหม่มากกว่าผม จึงได้แยกไปอย่างไม่เคยคิดหน้าคิดหลัง เหตุใดจะย้อนมวนึกถึงเวรกรรมและความหลัง หรือเกิดไม่สบอัธยาศัยกันขึ้นกับผมใหม่ แล้วด้วยโรคเปลี่ยนผัวง่าย ๆ จึงมาในรูปนี้ แต่หนายแก้วเป็นดังนั้นไม่ได้ แม้จะเป็นกระยาจกก็ไม่ยอมเสียคน ต่อไปจะเรียกพวกสัตว์เลื้อยคลานว่าสัตว์ได้อย่างไรเมื่อเราเองดำเนินชีวิตเยี่ยงสัตว์เสียแล้ว

คืนนั้นกลับบ้านนอนด้วยความไม่สบายใจ อดจะคิดถึงเหตุการณ์ประหลาดนั้นไม่ได้ แม่มลิคนนี้มีอารมณ์จะเปลี่ยนผัวเล่นง่าย ช่างไม่คิดค่าราคาของการเป็นผัวเป็นเมียเสียบ้างเลย จริงอยู่ มันไม่มีค่าราคาเป็นเงินเป็นทอง แต่เป็นค่าราคาแห่งเกียรติของตน เรื่องนี้ถ้าผมใหม่รู้เรื่องจะเสียใจที่สุด ว่าแม่เมียที่เขารักจนยับยั้งไม่ไหวต้องแอบมาเป็นชู้ไปจากผม แอบมาหาผัวเก่าขอจะกลับมาเป็นเมียอีก อนิจจา กรรมเสเพล คงเกิดจากต้องการจะเปลี่ยนให้หัวใจตื่นเต้น เพราะเก่า ๆ มันดื้อด้านไปแล้ว ก็หาทางเปลี่ยนให้เกิดความตึกตักขึ้นอีก ชื่อเสียงจะอย่างไรช่างมัน จริงอยู่ คนจนนั้นยอมไม่มีเกียรติจะเสีย แต่เกียรติของมนุษย์มันมีอยู่แท้ ๆ เพราะมนุษย์ยังสูงกว่าสัตว์

ถ้าผมจะต้องการมีอีก ใจผมคิดไว้ว่าจะตกลงกับแม่ครัวสาวทิมทิกของนายผมแน่ ๆ เพราะจับตาดูมานานแล้ว รู้สึกว่าแกจะเต็มใจผมและสงสารผมในแง่ต่าง ๆ เช่นเมียทิ้งไปมีผัวใหม่ ลูกสาวที่อยู่เป็นเพื่อนก็ตายจากไป ทั้งผมเองเจียมตัวไม่เที่ยวเตร่ กลับจากทำงานก็นอนอยู่กับห้อง ผู้ชายที่กระทำตัวอย่างผม ย่อมเป็นที่ต้องการของหญิงเพราะเขาปกครองง่าย ไม่ต้องคอยตามดูแล

แต่ที่ผมไม่กล้าจะคิดมีเมียอีก ก็โดยว่าผมหวังวิญญาณลูกสาว

ของผม ถ้าเกิดมีเมียใหม่ เมียเขาคงไม่ยอมให้กระทำบางอย่างเช่นทุกวันนี้ ผมมีเตียงเล็ก ๆ หนึ่งเตียงและกางมุ้งให้เวลาค่ำคืน และมีห้องกระดุกติดกระเป๋าก็ดี ถ้าอยู่บ้านก็กระทำได้ที่ว่า ชั่วโมงกินอาหาร ผมยังแบ่งงานและล้อมซ้อนด้วยเสมอไป เมียใหม่เขาก็จะว่าผมเลี้ยงผี เขาไม่ยอมเป็นอย่างแน่ เมื่อเหตุการณ์มันขัดกันอยู่ดังนี้ อยู่คนเดียวและแค้นขังด้วยวิญญานลูกสหายดีกว่า เรื่องรักเรื่องใคร่ซุกเอือมเสียแล้ว มันพลาดถึงขนาด ปลุกเรื่อนผิด มันต้องเจ็บอกเจ็บใจไปนานนัก

ท่านผู้อ่านที่เคารพ ผมเป็นคนซี้ซลาดหรือ ไม่กล้าสู้กับชายชู้ที่เป็นชู้กับเมียตน ทั้งที่จับได้คาหนังคาเขา ทำไมไม่ฆ่าชู้เสียให้สมศักดิ์ศรีคุณขอรับ ผมเป็นชายที่ชอบเหตุชอบผล ถ้าผมจะฆ่าชู้เพื่อศักดิ์ศรี ก็ไม่ทราบว่าศักดิ์ศรีอะไรอีกเล่า คนที่เสียมีชู้ไปนั้น ศักดิ์ศรีมันก็เสียอยู่แล้ว ไม่มีความดีความเด่นจนเมียหมดรัก เห็นชายอื่นดีกว่า เรื่องอย่างนี้ปล่อยเขาไปดีกว่า เหตุใดชายต่อชายจะมาฆ่าแกงกันเช่นเดียวกับสัตว์แย่งตัวเมีย ปล่อยเขาดีกว่า หญิงไม่มีคนเดียวในโลก ผมฆ่าชู้ตายผมก็ติดคุก แล้วเมียผมเล่า? จะรักผมหรือ? เปล่าทั้งนั้น เขาก็หาตัวใหม่ต่อไป การที่เขามีชู้ไปก็เรียกว่าเขาหมดรักเราแล้ว สอบสวนตัวเองก็จะพบว่าหมดดีเสียแล้ว โกรธตัวเราเองดีกว่าจะโกรธคนอื่น อย่าถือใจว่าตัวเรานี้ดีกว่าใครๆ

การที่แย่งเมียมาจากชู้ได้ นั่นก็ได้มาแต่ร่างกาย ใจไม่ได้กลับมาใจของเขายังอยู่กับชู้ จะมีประโยชน์อะไรที่อยู่กินกับคนที่ไม่รักเรา ผมพบเมียมีชู้ก็ตัดใจแยกทางกัน ถ้าไม่ได้ตำรวจเป็นพยานเรื่องข้างหน้า ยังมีอีก ผมได้เพียงลูกสาวมาก็ตีลิ้นฟ้าแล้ว ลูกรักผมจึงมากับผมนี้แหละครับ จะเป็นชายซี้ซลาดหรือไม่ คุณทั้งหลายจงตรองดู

ในระหว่างที่ผมนอนคิดอะไรต่ออะไรอยู่ ผมนอนหลับตา แต่หูได้ยินว่าเสียงของในห้องที่นอนอยู่นั้นมีการเคลื่อนไหว ผมจึงลืมตาขึ้นไปเพียงเปิดสว่างอยู่ ผมเห็นเด็กหญิงรุ่นๆ คนหนึ่งกำลังจัดวางข้าวของเครื่องใช้ให้เข้ารูปเรียบร้อย ผมนอนหนึ่ง นั้นลูกสาวผมหรือว่าวิญญานลูกสาวผม นับแต่ตายจากไปนานแล้ว เพิ่งให้ผมเห็นภาพในวันนี้ ผมกลัวผีลูกของผมหรือ? ไม่กลัวแน่ ถ้ากลัวจะไม่เห็นวิญญานไว้แน่ๆ

ผมต้องการให้ลูกรักของผมอยู่ใกล้ๆ

เมื่อลูกทำอะไรเสร็จตามใจเขาแล้ว เขาก็เดินไปสูเตียงเล็กที่ผม
กางมุ้งไว้ให้เวลาค่ำคืน กระจกของแกก็อยู่ในห้องเล็กกลางที่นอนนั้น
แกเปิดมุ้งแล้วหายเข้ามุ้งไป

“ลูกเอ๋ย ขอให้อยู่อย่างนี้เถิด ถ้าลูกหนีไปเกิดพ่อก็ตรมตรอม
ไปอีกพักหนึ่ง”

แม่บรรจง

วันหนึ่งเป็นวันอาทิตย์ ที่กุฏิท่าน
พระอาจารย์นพของเราก็เต็มไปด้วย
สมาชิกสโมสรวิญญาณ กำลังชุมนุม
ถกกันถึงวิญญาณสุภาพและวิญญาณ
อันธพาล ก็พอดีนายมันมาคราวหลัง
ยังไม่ทันจะถึงกุฏิ พอมองเห็นพวกเราก็
ยกมือยกไม้ผิดสังเกตมาแต่ไกล

วันนั้นผม นายอุทิศ ได้มาส่งข่าว
การประพันธ์เรื่องรักแปลกๆ บางเรื่อง
ของผมที่จบลง และกำลังจะลงใน
หนังสือพิมพ์รายสัปดาห์บางฉบับ พอ
เห็นนายมันเดินคาบบุหรียกมือยกไม้มา
เราก็รู้ว่านายมันของเราต้องมีอะไร
แปลกๆ มาแล้ว พวกเราที่นั่งอยู่ก็
หัวเราะกันคิกคักคอยฟังเรื่อง

“ยังไง? ทำภาพยนตร์เรื่องใหม่กำลังจะเข้าโรงละคร” คุณนพถามเช่นนั้น นายมันหัวเราะแล้วก็มลงกราบคุณนพกับพื้น ต่อไปก็ให้พวกเราทุกคนตามธรรมเนียม

“มีเรื่องใหม่มาที่เดียวละครับ ไปเจอมาสดๆ ร้อนๆ ผมเพิ่งกลับมาถึงกรุงเทพฯ เพียงชั่วข้ามคืนเท่านั้น” นายมันเริ่มเรื่อง

“ไปไหนมา?” คุณนพถาม

“ไปลอยเรือน้ำเงินที่บ้านข้างโนน” นายมันว่า

“อ้าว! ไปบางช้างอัมพวาสมุทรสงครามมาเหรอ?” คุณนพร้อง

“โอ๊ย! เปล่าครับ ไม่ใช่บางช้างสมุทรสงครามหรอกครับ บ้านข้างทางอุทยานะครับ”

“เอ๊ะ! บ้านข้างอุทยานไปทางไหน ฉันทยังไม่มาก”

“มันเป็นตำบลหนึ่งไปทางทุ่งบ้านสร้างนี่เอง ลงรถเมล์ที่วัดบ้านสร้าง แล้วลงเรือเมล์เรือจ้างต่อเข้าคลองไปที่บ้านข้าง”

“อ้อ! ไปลอยเรือน้ำเงินยังไงกัน?”

“กำลังนี้หน้าน้ำนี้ครับท่าน อุทยานก็เป็นทะเลไปทั้งนั้นแหละ ยิ่งทุ่งที่ไปนี่นะ น่าดูนักเขียวเวลานี้”

“เรื่องงานหล่อพระหรือไง?”

“ไม่ใช่หรอกครับ เรื่องมันยุ่งเอาการ” นายมันพูดแล้วตบหัวตัวเองเปาะๆ “ภรรยาผมเขาใช้ไปนะซี ให้ไปดูน้องสาวเขา มีญาติจดหมายมาว่าน้องสาวคนที่ซื้อบรจนะ ผีจะเข้าเจ้าจะสิงอย่างไรยังไม่รู้”

“อ้าว! วุ่นอีกละครี่ ไปดูมาแล้วรู้หรือเปล่าว่าผีหรือเจ้า”

“ดูยังไม่ออกครับท่าน! มันซุลมนอยู่ ต้องเล่าเรื่องเก่าเสียก่อน ผมอยากให้ท่านออกความเห็นดู” นายมันว่า ผมชอบฟังเรื่องของนายมันนัก เพราะแกมีอะไรมาแต่ละคราวยุ่งๆ น่าสนใจพอดู

“เรื่องมันนี้ครับ ที่บ้านของน้องสาวเมียผมที่บ้านข้างนะ น้องสาวมีสองคน คนหนึ่งชื่อประจวบมีสามีแล้ว คนเล็กชื่อบรจนะช่วยพี่สาวที่เขยทำนาอยู่ แต่แม่ประจวบคนมีผีว่ะ เกิดตายด้วยโรคมะเร็งศพก็เผาไปแล้วละ ทีนี้แม่น้องสาวเกิดผีเข้าขึ้นมา แต่ใครๆ จะว่าผีที่สาวมาเข้ามันก็ชักจะไม่แน่ เพราะบางทีก็เรียอากาศมันเป็นชาย ทำทาง

เมาเหล้า แต่บางทีก็มีกิริยาเป็นหญิง ร้องไห้ร้องห่ม ทุกๆ อย่างปองว่าเป็นผีผู้หญิง มันลึบสนอยู่ เรื่องมันว่าที่แถวนั้นมีทั้งเจ้าและทั้งผี” นายมันหยุดพูดแล้วมองดูคุณนพและพวกเราทุกคน

“ยังไงกันมีทั้งผีและเจ้า” คุณนพว่า

“ครับ! รุ่นนี้ ก็จริง เรื่องมันเกิดเมื่อยังไม่หนาน้ำ ที่ใกล้กับเรือนหลังนั้นมีป่าละเมาะใหญ่อยู่ และที่ละเมาะนี้แหละ จะมีเจ้าหรือผีก็ยังไม่แน่แน่ เรื่องเดิมมีอยู่ว่าหญิงชายคู่หนึ่งพากันหนีตามกันมา พ่อผู้หญิงเป็นนักเลงเสียด้วย บ้านทางทุ่งสามเรือน ส่วนเจ้าตัวผู้ชายก็เป็นคนใจเด็ดสู้คนคนหนึ่งเหมือนกัน รักกันพากันหนีมาซุ่มตัวชั่วคราวแล้วจะหนีต่อไป หญิงชายคู่นี้ชอบพอกับเจ้าพุกน้องเขยเมียผมนั่นแหละ มาขออาศัยอยู่ชั่วคราวก่อน แต่พ่อผู้หญิงรู้เข้ารีบตามมาทันกัน ทางฝ่ายเจ้าบ้านก็หนักใจรีบให้สองคนที่หนีมาหนีไปซ่อนในละเมาะนั้นไว้ก่อน ส่วนเจ้าพุกจะรับหน้าทาทางแก้ไขไว้ก่อน”

“พ่อผู้หญิงตามมากี่ไม่พบผี?” ผมถามตักเข้าไว้ก่อน

“ขึ้นแรกก็จะไม่พบหรือครับ แต่แม่หนึ่งเมียผมนะสิครับ เกิดกลัวเขขึ้นมา โดนทั้งปลอบทั้งตัดพ้อและขู่ เลยปลั่งปากกับเขว่ามาอยู่จริง เวลานั้นกลัว ลงไปแอบอยู่ในละเมาะ แม่บรรจงรับหน้าที่จะเป็นคนไปไกลเกลี้ยให้ ทางพ่อนักเลงก็ว่า ถ้าลูกสาวยอมกลับไปกับพ่อ พ่อก็ขอเพียงพันหัวลูกเขยเอาเลือดล้างเท้าเท่านั้นก็จะกลับ ถ้าคิดหนีหรือสู้จะฆ่าตายทั้งคู่เลย ให้ปลั่งกับที่ทำให้เขาเสียชื่อเสียงนักเลงอย่างหนัก”

“โอ้! จะเอาลูกสาวไปทำไม ลงหนีตามกันมามันก็เสียตัวกันแล้ว” ผมและใครๆ ก็ร้องอย่างนี้

“ก็นั่นนะซีครับ นักเลงนั้นก็เอาแต่อารมณ์บ้าๆ” นายมันว่า “ตกลงบรรจงก็ไปทำการพูดจากับสองคนนั้น ฝ่ายชายตอบว่า การจะกลับไปกับพ่อนะต้องถามฝ่ายหญิงเขาดู ถ้าหญิงยอมกลับเขาก็ตามใจหญิง ส่วนการจะเอาเลือดล้างตีนนะก็ยอมละ แต่ต้องขอสู้อย่างลูกผู้ชาย โหนๆ พ่อจะมาแย่งเอาเมียกลับแล้ว จะอยู่ไม่ทำไม ก็ขอตายเสียเลย”

“อ๊ะ! จริงของเขา” คุณสมัยว่า “มาเอาเมียไปแล้วตัวจะเจ็บอีก

ใครจะยอม บ้าจริง ๆ เป็นผู้ใหญ่แบบนี้ เป็นนักเลง แต่ไม่มีอารมณ์
นักเลง เขาเลือดหัวนะยอมให้ได้ แต่จะเอาเมียกลับเสียด้วย หมามัน
ยังไม่ยอมเลย” คุณสมัยพูดอย่างเกรี้ยวกราด

“ถึงว่าซี ไม่เข้าท่า!” นายมันตรง “ฝ่ายหญิงเลยเด็ดขาดขึ้นมา
พูดว่า ถ้าพ่อจะเอาอย่างนั้น สองคนเรายอมตาย ขอให้พ่อล้อมยิงเข้ามา
เถอะในละเมาะนี้ จะนั่งเฉย ๆ ให้อึ้งนี่แหละ นางบรรจงก็นำเอาคำเหล่านั้น
นั้นมาแจ้งกับพ่อเขา แทนที่เจ้าพ่อนักเลงนั้นจะได้คิดหรือเห็นใจลูกสาว
รักลูกสาว กลับพาพวกลงจากเรือนไปล้อมละเมาะยิงเข้าไปเลย ยิงอยู่
หลายนัด จนสักครู่จึงได้ยินเสียงปืนข้างในละเมาะดังขึ้นสองนัดแล้ว
เงียบหายไป ฝ่ายที่ล้อมอยู่เห็นผิดสังเกตก็บุกเข้าไปดู ก็พบว่าสอง
หนุ่มสาวฆ่าตัวตายเองทั้งคู่ ให้อ้อกับพวกเลยทิ้งศพลูกสาวและ
ลูกเขยหนีไป ดูสิครับนักเลง อย่างนี้โบราณเขาไม่เรียกว่านักเลง” นาย
มันว่า

“พุทโธ่” คุณนพร้อง

“เวร ๆ ๆ” นายมันตรง “ให้อ้อชนิดนรกจกเปรตอย่างนี้ คน
แถวนั้นก็เลยต้องเอาศพสองหนุ่มสาวนั้นเผากัน พอต่อมาคนแถวนั้น
บรรดาหนุ่ม ๆ สาว ๆ ก็เคาะหน้าใจ เอาดอกไม้ธูปเทียนไปบูชากัน
ขอบ ๆ ละเมาะ แต่เขาจะบูชาแบบเจ้าพ่อเจ้าแม่หรือบูชาผีเขาก็ไม่บอก
เลยเป็นอันว่าไม่รู้ว่าจะสองคนนั้นจะเป็นเจ้าหรือเป็นผี”

“อ้าว! ยิ่งจันผีสองคนนั้นแหละเข้าแม่บรรจงน้องเมียนายมัน
บางทีชายมาเข้าหญิงมาเข้าสลับกัน เพราะเขาต้องตายไปด้วยกัน เพราะ
แม่บรรจงไปบอกกับพ่อว่าเขาทั้งสองแอบอยู่ที่นั่น” คุณนพว่า

“แต่อีกครับ! ท่านลืมไปว่าพี่สาวของบรรจงก็ตายเหมือนกันนี่
ครับ จะเป็นผีใครกันแน่” นายมันหัวง

“บ๊ะ! จริงสิ ลืมไป! มันก็ตายซ้อนกันที่นั่นถึงสามศพ” คุณ
นพร้อง

“ยังอีกครับ!” นายมันร้อง “ยังมีชายมาตายซ้อนอีกศพหนึ่ง”

“เอ๊ะ! วุ่นเป็นบ้าเลย” คุณนพร้อง

“วุ่นสิครับ มีคนบ้าอีกคนหนึ่ง ชื่ออ้ายชวาน เขาว่าอ้ายนี่หลง

รักนั่งคนที่หนีมา พอรู้ข่าวว่ามาตายคู่กับชายคนนั้น ก็ตามมาจนพบที่
ป่าละเมาะนั้น โดยจ้างเรือจ้างมา เมาเหล้าประมาเชียว พอถึง
ตลิ่งก็ตรงไปที่ละเมาะนั้น ดำทำทนายผีในนั้นให้ออกมาแสดงตน พอ
มองเห็นรูปเทียนและดอกไม้พวงมาลัยเกะกะแฉกนั้นก็หัวเราะเยาะลั่น
ร้องว่า อ้อ! นี่กลายเป็นเจ้าพ่อเจ้าแม่ไปเรื่อย อ้าว! เจ้าแม่เรื่อย ภูนี้
แหละจะเอาดอกไม้นี้ถวายสิ่ง พุดแล้วก็ทำการปัสสาวะรดลงไปแถว
ของบุชชากันอื่น ๆ เขาเปียกปอนหมด เสร็จแล้วก็กลับลงเรือจ้างกลับไป
ทางบ้านสร้าง แต่ยังไม่ทันถึงก็มีคนตามไปแยะ ถลวงกันเสียตายคา
เรือจ้าง ส่วนคนแจวเรือต้องโดดน้ำหนีเข้ารกเข้าพงเอาตัวรอด”

“เอ๊ะ! ถูกคนฆ่าหรือกรี ไม่ใช่เจ้ามารี?” ครูพยองร้องถาม

“คนสิครับ!” นายมันตอบ “เอาใครไม่ได้เสียด้วย คนเรือจ้าง
บอกว่าจำใครไม่ได้ ตัวเองรีบหนีเอาตัวรอด”

“คนเรือจ้างต้องรู้บ้างนะครับ อยู่บางเดียวกัน” ผมออกความเห็น

“ก็เห็นจะจริง” นายมันว่า “รู้จักก็ต้องบอกไม่รู้จัก เกิดไปทำ
เป็นรู้และจำแม่น มันจะอยู่บางนั้นได้หรือ” นายมันพุดจบแล้วหัวเราะ

“จริงของคุณมัน” คุณสมัยพุด “เกิดเป็นคนต้องถือภามิติด
รู้หลบเป็นปีกรู้หลีกเป็นหางไว้ก่อน”

“นายชวานนั้นก็ตายอย่างบ้าๆ ตายโดยใช่เหตุ” ครูพยองว่า

“ถึงว่าเถอะครับ!” นายมันว่า “การดูหมิ่นดูแคลนนี้ ผู้ใหญ่
ห้ามว่าอย่าทำ ทั้งผีสังนางไม้หัวๆ ไปอย่าไปหมิ่นเขา บางที่ผู้ศักดิ์สิทธิ์
เหล่านั้นยังไม่ได้ทำอะไรก็โดนเอาของแข็งจากชาวบ้านเข้าแล้ว เขา
นับถือของเขานี่ครับ ไปทำไม่ดีเข้าเขาก็หาว่าดูหมิ่นเขา ทำทนายเขา
มันก็เจ็บตัวเท่านั้นเอง”

“อ้อ!” คุณนพร้อง “เลยยังดูไม่ออกว่าเจ้าหรือผี เพราะมันหลาย
ผีด้วยกัน”

พวกเราฟังเรื่องแล้วก็ป็นคติสอนใจดี ไม่ว่าจะไรทั้งนั้น ชัดคอ
คน ชัดใจคน ไม่ดีแน่ ชอบไม่ชอบควรนั่งไว้ในใจ ภามิติดว่า ชัดไม้ชัดไร
เป็นงางาม ชัดคอคนก็ปากแตก

“เมียนายมันเขาให้นายมันไปดูนะ จะให้ทำประการใด จะให้ไล่ผี

หรือยัง?” คุณนพทาม

“ปัดโช! ให้ผมไล่ผีเรอะ มันจะกลับไล่เอาผมเฟ่นไปละซี ที่เขาให้ผมไปดูนะ ถ้าเหมาะอย่างไร ให้ผมนำเอาตัวมากรุงเทพฯ นำตัวเข้าหาแพทย์จะปลอดภัย ถ้าขึ้นปล่อยจะเป็นบ้าได้ง่ายๆ ที่เมียผมพูดมันก็จริงหรือครับ แต่เรื่องอย่างนี้ต้องดูให้แจ่มๆ ก่อน สุ่มสี่สุ่มห้าจะเจ็บตัว ใครจะไปรู้ว่าเจ้าน้องเขยคนนี้นะมันมีอะไรๆ อยู่กับนางบรรจงบ้างหรือเปล่า ดีไม่ดีมันจะवादเอาผมโดดน้ำหนีไม่ทัน กำลังนี้หน้าน้ำไม่มีแผ่นดินเดิน เป็นทะเลไปทั้งบางเลย ที่ป่าละเมาะต้นเหตุนั้นก็เป็นที่ทะเล ต้นไม้ยืนแช่น้ำ ใครจะมากราบไหว้เจ้าพ่อเจ้าแม่ก็ต้องเอาดอกไม้ธูปเทียนผูกกับกิ่งไม้ทั้งนั้น”

“ไอ้โฮ! ทุกๆ บ้านก็เท่ากับอยู่แพนั่นเอง” ครูพยุขรื่อง

“คนที่นี่เขาเคยกัน อยู่มาแต่อ่อนแต่ออก ไม่มีใครบ่นหรือรำคาญครับ มีเรือด้วยกันทุกบ้าน ผมไปค้างมาคืนหนึ่ง นอนไม่ค่อยหลับ ฟังเสียงน้ำไหลบ้าง ปลายุดบ้าง ฟังอ้ายยบรรจงแกคั่งพูดทั้งคืน เสียงว่า ‘เกิดเป็นหญิง ต้องให้ได้อย่างกู ตายเป็นตาย’ คำนี้ก็ฟังว่านั่นคือเจ้าแม่ละ บางคำก็ว่า ‘ชะช้า-เจ้าแม่เรอะ ดอกไม้ที่ทะเลจะบูชา’ พูดจบก็หัวเราะ คำนี้มันก็ชัดว่าเป็นคำอ้ายชวานแน่ๆ ประเดี๋ยวแม่พูดต่อไปอีก ‘อ้าย-อ้ายหมา เดี่ยวพ่อหักคอเสียนี้’ เสียงนี้ก็ต้องเป็นเสียงเจ้าพ่อละ ต่อไปก็มาอีกเสียงว่า ‘กูตายแล้ว ใครจะครองที่ก็เชิญเถอะวะ ตามใจมึง’ คำนี้มันจะเป็นใครไปได้เล่านอกจากคำนี้ที่สาวที่ตาย” นายมันเล่าแล้วลั่นหัวไปมา

“พวกเรานี่ดูมันพบแต่ผีๆ สางๆ กันเรื่อย” คุณสมัยว่า

“ครับ!” นายมันรับคำ “ผมนะจะอุตสาห์หากินด้วยการหลอพระแล้วเที่ยวหา ผีมันยังไม่กลัวผม โดนไม่ได้หยุด”

คุณนพทวเราะ เราเลยหัวเราะไปด้วย เพราะผีไม่กลัวคนหลอพระ โดยที่คนหลอนั้นไม่ใช่ตัวพระองค์ ผีเลยไม่เกรงกลัวอะไร

“ความจริง คนที่ถูกผีเข้าเจ้าสิ่งนี้ละลำบากมาก จะเจ้าจะผีก็ตาม นานๆ เข้าสติจะวุ่นวายกลายเป็นบ้า เรื่องของเรื่องมันก็ด้วยความที่พบเห็นอะไรๆ ที่มันน่ากลัวน่าขนพอง จิตใจมันก็อ่อน คุ่มสติไม่อยู่

จะผีจะเจ้าก็เข้าได้ทั้งนั้น หากได้ทางแพทย์ช่วยจะมีทางล้างหัวใจที่สุ่มไว้แต่ความกลัวนั้นได้ มันเกี่ยวกับประสาท หิ้งไว้นานจะลำบาก" คุณนพชี้แจง

"แต่ไม่รู้จะเอาตัวมาได้อย่างไร" นายมันบ่น "ดีไม่ตีแม่เกิดโวยวายขึ้นบนรถเมล์ ผมตายเลย ผมกลัวจริงคนอย่างนี้ ครึ่งดีครึ่งบ้า เพราะญาติเขามีจดหมายไปบอกเมียผมหรือครอบครัว เมียผมก็ให้ผมไปดู แต่ดูมาแล้วก็ไม่รู้จะช่วยยังไง"

"พี่เขยเขาว่ายังไงล่ะ?" คุณนพถาม

"ดูมันก็ท่วงท่ายอยู่มากเท่าที่ผมเห็น"

"ถ้าพูดกันรู้เรื่อง ช่วยกันเอาตัวไปโรงพยาบาลบ้านสมเด็จฯ ที่คลองสานดีกว่า แพทย์เขาจะได้แก้ไขหรือแนะนำอะไรให้มารักษาตนเองที่บ้านก็ได้ ถ้าห่วงโยกันมาก" คุณนพแนะนำ นายมันฟังแล้วถอนใจเฮือก

"ถ้าหาของดีไปผูกคอไว้บ้าง จะพอช่วยป้องกันได้บ้างไหมครับ" นายมันถามคุณนพ

"ฉันกลัวไม่ได้ผลนะซี" คุณนพถูกนายมันถามหนึ่งไปครู่หนึ่งจึงพูดขึ้น "ทางไสยศาสตร์นะ ผู้ที่จะได้มีได้ผูกของดีคุ้มกันนั้นจะต้องเป็นผู้มีใจเชื่อมั่นด้วยเหมือนกัน จึงจะเป็นกำลังช่วยให้ผลเกิดตามที่ตั้งใจไว้ว่าจะเอาของดีไปผูกต้นไม้ มันจะมีผลอะไร ยิ่งแม่คนใช้นั้นก็สติไม่ค่อยจะแน่นอน คุ้มดีคุ้มร้าย มันก็ไม่คิดกับต้นไม้"

พวกเราฟังเหตุผลแล้วก็ยังไม่ไปตาม ๆ กัน เพราะคนที่กำลังมีอาการผีเข้าเจ้าสิง ก็จัดว่าสติไม่อยู่กับร่องกับรอยอยู่แล้ว เสียเวลาไปหาของดีเอามา เหมือนยื่นแก้วให้วานร

"ผมมาวันนี้ เมียผมเขาให้ขอร้องท่านเป็นผู้ออกความเห็นชี้ขาดว่าควรจะทำอย่างไร เพราะแม่คนนี้เขายังสาวอยู่ หากมีลูกมีผิวไปแล้วก็สุดแต่ผิวเขา ทमतห่วงไป" นายมันว่า

"เพียงออกความเห็นนะได้แน่ แต่จะให้เป็นตัวตั้งตัวตีนะดีไม่เท่านายมัน เพราะเกี่ยวเป็นญาติกันโดยตรง นายมันควรไปเอาตัวคนไข้มากรุงเทพฯ ส่งให้แพทย์เขาเถิด" คุณนพว่า

นายมันตกลงรับคำคุณนพ เพราะนับถือเป็นอาจารย์ เขาคิดว่า
ขอเวลาอีกสามสัปดาห์จะมาส่งข่าวให้ทราบ แล้วนายมันก็ลาจากไป คณะ
สโมสรรเราก็ปลงอนิจจังชะตาชีวิตนายช่างหล่อพระ แยกไปพบอะไรมา
แต่ละที่ดูยุ่งทุกคราว นับแต่ภาพปั้นพ่อผัวของคุณนายเศรษฐีนั้นแล้ว
ยุ่งมาถึงชาวสโมสรรของเราด้วยเสมอ แต่ดีไปอย่างหนึ่งของนายมันที่ได้
ฟังอะไรต่ออะไรจากคุณนายนั้นเหมือนกันจนทุกวันนี้

อีกสองสามวันต่อมา ผมก็ได้ข่าวของนายมันจากปากคำของคุณ
สมัยว่า นายมันได้ไปที่บ้านช่างทางบ้านสร้างนั้นอีกตามที่พูดไว้ และ
เดินทางไปอย่างสุขุมรอบคอบ คือแกล้งไปขอยืมรถจักรยาน คิดว่าถ้า
น้องเมียจะคลั่งไถ่วุ่นวายขึ้นมาก็ไม่เป็นไร เพราะเป็นรถส่วนตัว แต่ว่า
แผนการที่ตั้งใจก็ล้มเหลว เมื่อนายมันไปถึงบางที่บ้านคนลายนั่นแล้ว
ฝ่ายน้องเขยเจ้าบ้านไม่เห็นด้วยในแผนการของนายมัน โดยเขาให้
เหตุผลว่า คนที่มีเจ้าสิ่งนั้นจะจัดเอาเป็นคนบ้าก็ยังไม่ถนัด บางเวลา
ก็มีสติดีเป็นธรรมดา การที่จะนำเอาคนไข้อย่างนี้ไปโรงพยาบาลบ้าน
เขาจะเกิดน้อยใจว่าทุกคนเห็นเขาเป็นคนบ้า อาจจะโกรธและไถ่วุ่นจน
คลุ้มคลั่งกลายเป็นบ้าไปจริงๆ และน้องเขยเขาก็มีความห่วงใยเท่าๆ
กับคนอื่น ทั้งเขาเองก็เคยปกครองมาแต่ไหนแต่ไร หากไม่ปล่อยเขาบ้าง
เขาจะหาพระแถวนั้นทำน้ำมันรดพอแก้และกันไว้กว่าจะค่อยยังชั่วได้
แต่ข้อใหญ่ใจความก็คือ น้องเขยได้สารภาพว่า เขากับแม่บรรจงก็แอบ
ผิดประเพณีกันไปแล้ว ตั้งใจว่าค่อยยังชั่วไว้ก็จะมาสู่ขอต่อพี่สาว ทำ
การตบแต่งตามธรรมเนียม พอนายมันรู้ตั้งนั้นก็หงายหลัง เท้าที่คิด
เกรงๆ อยู่แต่แรกมันก็เป็นความจริงเสียแล้ว นายมันจึงต้องนำเอา
เรื่องมาเสนอกับภรรยาตามระเบียบ จะว่ากล่าวอย่างไรก็สุดแต่อำนาจ
ของพี่สาว

ชีวิตชาวทะเล

ที่สถานีรถไฟสายมหาชัย ณ วงเวียนใหญ่ธนบุรี ทุกๆ วันเสาร์จะมีคนเนืองแน่น มีทั้งนักเรียนและข้าราชการที่มีถิ่นฐานอยู่มหาชัยและแม่กลอง จะกลับไปพักผ่อนยังบ้านเกิดแห่งตน แต่เสาร์หนึ่งนั้นมีพวกพิเศษกลุ่มหนึ่งเพิ่มขึ้นมา คือพวกทำงานหนังสือพิมพ์ที่ เกิดจะไปเที่ยวหย่อนใจทางบ้านปากน้ำแม่กลองสมุทรสงคราม เรื่องการเดินทางสนุกของหมู่คนหนุ่มๆ ไม่ต้องพูดกันละว่าจะไม่เกี่ยวกับการดื่มสุราเป็นเรื่องเบื่อกทางอย่างไม่รู้จักจบ ในระหว่างที่คอยเวลารถออก ก็ดูสับสนตามร้านสุราอยู่แล้ว พอรถเคลื่อนที่ พวกนี้ก็เริ่มเบื่อกทางบนรถอีก ใช้ขวดเหล้าใหญ่

ใส่เหล่าขวดละหนึ่งก็ก แล้วเติมโซดาให้เต็มขวด หัวติดมือไปหลายขวด
พร้อมด้วยของแกล้ม

รถผ่านตลาดพลู หยุดสถานีตามระเบียบ

“แหม! ตลาดพลูเดี๋ยวนี้เจริญผิดตามาก” นายเพิ่มผู้อยู่ในกอง
นี้พูด “เมื่อสมัยก่อนที่เยาวสนุกนัก เสาร์-อาทิตย์เป็นมาจมอยู่บ้าน
เพื่อนที่ชายคลองบางหลวงนั้น ตอนเช้าเตร่ตามตลาด หน้าหนาวๆ แอบ
มาแหวะที่หัวมุมห้องแถวโน้น เขามีของดี เหล้าโรงต้นพอร้อนดีก็ใส่กา
น้ำร้อนแล้วเอาลงตะกร้าที่มันวม เติมายางชนิดแก่พริกไทยไปด้วย เวลา
หนาวๆ กินเหล้าด้วยวิธีนี้อร่อยนัก ใครมองห่างๆ นี่กว่าเราชดน้ำชา
เพราะเราใช้ถ้วยชารินเหล้ากิน นอกจากดูให้ดีก็จะเห็นผิดสงสัยที่เรากิน
น้ำชากับมะยมจิ้มพริกกะเกลือบ้างกุ้งแห้งบ้าง” พูดจบนายเพิ่มก็
ตรวจเหล่าเติมโซดาแทนเหล้าโรงต้นอย่างที่พูด

การไปแม่กลองของคณะนี้ ก็ด้วยในหมู่คนงานหนังสือพิมพ์คน
หนึ่งเป็นชาวแม่กลอง ชื่อเกิด เสาร์-อาทิตย์เป็นชวนเพื่อนๆ ไปกินปลา
ทะเลกันเสมอๆ พวกที่มาในคราวนี้ ปากก็บ่นว่าไปถึงจะกินปลาไอนั้น
ปลาไอนี้ แต่ในขณะที่ยังนั่งอยู่ในรถก็เล่นกึ่งแห่งบ้าง เบ็ดพะไลบ้างไป
ปลางๆ ก่อน พอรถไฟสุดสถานีที่มหาชัย ผู้คนก็รีบลงจากรถไปลง
เรือของรถไฟ ข้ามปากไปอีกฝั่งหนึ่ง ขึ้นขบวนรถแม่กลองที่จอดรออยู่ พอ
คนขึ้นเรียบริ้วรถก็ออกวิ่งไปสู่แม่กลอง เป็นหมดรถไฟกันละ

ขณะที่ยังไม่ได้ลงเรือไปบ้านที่ปากอ่าว ก็เที่ยวตลาดกันก่อน พรรค
พวกเห็นปลาและผักต่าง ๆ ก็อยากซื้อ

“แหม! ปลาตุ๊กทะเลตัวงามๆ น่าซื้อไปแฮะ” นายประดิษฐ์บ่น

“พุทไธ้” นายเกิดผู้มีเลือดทะเลร้อง “มาบ้านปลาแท้ๆ ซื้อปลา
ตลาดไปก็อายนั่นแน่” นายเกิดเจ้าถิ่นพูด “ปลาของเรามันต้องเย็นๆ
ถมเถไป ตอนนั้นกินเบ็ดกินไวกันไปก่อน” พูดแล้วก็ชวนเข้าร้านอาหาร

กองทัพนักกินทั้งหกคนมาถึงบ้านนายเกิดที่ปากคลองจะเกริง
เป็นบ้านที่ปลูกอยู่ในพื้นเลนเหลว ถ้าน้ำขึ้นก็เป็นเรือนแพ เดินไปไหน
ไม่ได้ ลงจากเรือนก็ต้องเรือที่เดียว เวลานั้นน้ำลงแห้ง จะลงเรือต้องเดิน
สะพานยาวไปกว่าจะถึงน้ำ พอถึงเรือนเรียบริ้ว นายเกิดก็บงการให้

ทุกคนในกองทัพนั้นก็เปลี่ยนเสื้อผ้าจะไปลงทะเลจับปลาและมเหยงกัน
 ทิดกล่อมเป็นกัปตันเรือ ทิดฉายเป็นต้นหน มีหญิงสาว ๆ บ้าน
 นั้นอีกสามคนเป็นลูกเรือ พวกกรุงเทพฯ เป็นพวกผู้โดยสาร นายเกิด
 นั้นแม้จะเป็นชาวทะเลเก่า แต่มาอยู่ในกรุงเสียนาน กลับไปบ้านก็ฟังใน
 ตำแหน่งอะไรไม่ได้นอกจากกินเหล้า นายเกิดจึงเตรียมเตาอังโล่ กระทะ
 และน้ำปลา น้ำส้ม พริก พอได้อาศัยปรุงกินอย่างลวก ๆ เมื่อได้ปลาได้
 กุ้งขึ้นมาตามทาง

กัปตันกล่อมได้คัดวาดแจวแฉะเข้าชายฝั่งน้ำใกล้ปากอ่าว ที่มีไม้
 ปักไว้เป็นกอๆ ภาษาคนหาปลาเรียกกอไม้แบบนี้เป็นภาษาจีนว่า "ซัง"
 หรือจะให้ตรงกับคำไทยก็น่าจะเป็น "ซัง" เพราะมันเป็นหมู่ไม้เป็นเรียวย
 ทนนาน เป็นกระซังรุงรัง อีกคำหนึ่งเรียกว่า "กร่า" เป็นที่ล่อปลาให้เข้าไป
 อยู่ เขาใช้ไม้ยาวๆ ปักล้อมเป็นวงกลม ตรงกลางสวมด้วยแขนงไม้หรือ
 กิ่งไม้ล่อให้ปลามาหลบภัย เพราะธรรมชาติเมื่อปลาเกิดตกใจ จะเข้าที่
 ซ่อนในดงไม้ ใครจะซ้อน ใครจะทอดแห ย่อมทำไม่ได้

พอกัปตันกล่อมเบนเรือเข้าไป ต้นหนฉายก็ร้องสั่งลูกเรือว่า "ตีน้ำ"
 แม่หญิงสาวสามคนก็หยิบต่อหยิบพายตีน้ำตาม ตาม แล้วผูกเรือกับกอไม้
 ลูกเรือหญิงกับต้นหนฉายก็ลากมัดเฟือกลงน้ำ แล้วช่วยกันคลี่เฟือก
 ออกเข้าโอบล้อมกอไม้ นั้น พอรอบตีแล้วก็ตกลงในโคลนให้แน่นดี แล้ว
 จึงดึงพวกหนามต่างๆ โยนไปกองไว้ในน้ำห่างออกไป เพื่อจะสร้างใหม่
 เมื่อจับปลาแล้ว

เมื่อเอาหนามขึ้นหมดแล้ว ต้นหนฉายก็สั่งลูกเรือหญิงกลับขึ้นเรือ
 แล้วเรียกให้ส่งสวิงลงไป ต้นหนฉายเอาสวิงซ้อน ยกขึ้นมาก็มีปลาตุก
 ทะเลตัวโตๆ ยืนพื้น มีกุ้งน้ำจืดตัวเบ็งๆ บ้าง ปูทะเลบ้างเล็กน้อย ดูหน้า
 สนุกนักในทางปากนาติบาต ลูกเรือหญิงคอยรับสวิงเหปาลงห้องเรือ
 เมื่อตักปลาได้หมด กัปตันกล่อมของเราก็มองดูจำนวนปลาและกุ้งกับ
 พลกินทั้งหลายว่าจะพอกันหรือไม่

"อีกกร่าก็พอจะทิดฉาย นอกนั้นเหลือไว้มืออื่น" ทิดกล่อมว่า
 แล้วพลเรือหญิงก็โดดน้ำลงช่วยกันถอนไม้เสากร่าที่เก่า ไปปักล้อม
 แขนงไม้ใหม่อีก เรียบร้อยแล้วก็ทยอยเรือไปที่กร่าใหม่อีกแห่งหนึ่ง และ

ทำการอย่างเก่าจนได้อาหารพอต้องการ และทำทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว จึงแจวเรือชวนกันออกนอกอ่าวที่มองไปข้างหน้ามีแต่เรือทาบลาขนาด ย่อมเช่นเดียวกัน จอดระนาวห่าง ๆ กันแทบเต็มอ่าว นำขึ้นชมในเอาชีฟ ของชาวทะเลที่เบียดน้อยทยอยน้อย จริงอยู่ที่เขาทั้งหลายต้องทำปาณาติบาต แต่เข้ามิด ลืมตาก็ออกทำลายชีวิตผู้อื่น เพราะความจำเป็นของชีวิตทั่ว ๆ ไป เรื่องของสัตว์ใหญ่กินสัตว์เล็กทุกวันนี้ ถ้าไม่มีพวกชาวทะเลทำบาป มาให้ พวกในกรุงก็อด ขาดอาหาร

กัปตันกล่อมบอกว่าอาหารพอแล้ว ต่อไปนี้ขอให้พวกกรุงเทพฯ สนุกกัน เขาก็หันหัวเรือเข้าชายเลนฝั่งหนึ่งปักหลักเลย

"เอาละที่นี่ งามหยอแครงกัน น้อยมากตามแต่จะสามารถกัน พอ เย็นอีกหน่อยค่อยกลับ เอา! พวกผู้หญิงติดไฟอั้งโล่เถอะ จะได้ปังได้ เฉากุ้งกินกัน"

พวกผู้หญิงได้ยินทีดกล่อมว่าดังนั้นก็ติดไฟและทำน้ำจิ้มเผ็ด ๆ ไว้คอยทำ แล้วทีดกล่อมหรือกัปตันนำเที่ยวก็พูดว่า

"นี่ครับ! คุณทุกคน ถ้าไม่ได้ลงมหยอยก็สนุกน้อยไปหน่อย แต่ ผมจะแนะนำเสียก่อนในเรื่องงมหยอย คุณมองดูเลนนั้นสิครับ มัน ละเอียดอ่อนจริง ๆ ละเอียดเกือบจะคล้ายน้ำเลยทีเดียว เพราะฉะนั้น การลงไปลุยมหยอยนะ ถ้าไม่มีกระดานเรือลงไปวางบนเลนได้น้ำไว้หนึ่ง ละก็ คุณจะค่อย ๆ จมลึกลงไป กว่าที่จะซึกขาขึ้นแต่ละทีก็เมื่อย ต้องเอากันนั่งบนกระดาน ตัวจะไม่จมเลนลงไป เวลาจะเคลื่อนที่ก็เอาเท้าถีบ เลนบ้าง มือคู้ยไปบ้าง ตัวเราจะเลื่อนไปเอง แล้วสองมือก็มในน้ำคล้ายหา พบหยอยก็กำขึ้นใส่ถังไว้ แล้วก็เลื่อนตัวไปตามแบบนั้น"

ในขณะที่ทุกคนนั่งฟังคำอธิบายของทีดกล่อมนั้น พวกผู้หญิงได้ บุกลงท้องเรือ เลือกจับกุ้งน้ำจืดตัวโตขึ้นมาปิ้งไฟหลายตัว กลิ่นหอมพุ่ง ไปหมด

"เอาละครับ! ก่อนจะลงแช่น้ำเย็น ๆ ต้องดื่มเหล้าเสียก่อนให้ อุ่น ๆ กุ้งก็เผาแล้ว น้ำจิ้มมีแล้ว เอาเลย" ทีดกล่อมบอกนำ พวก กองทัพแห่งการกินก็พรีบเข้ารินเหล้ากัน ทั้งดื่มทั้งกิน กุ้งปิ้งใหม่ ๆ เนื้อ หวานดีนัก เล่นกันเสียสบายไป ก็พอดื่มเรือเล็กอีกลำบายหน้าออกจาก

อ่าวตรงมาหาเรา มีชายอีกสองคนเป็นเพื่อนบ้านใกล้ที่พวกกรุงเทพฯ พัก
ขึ้นมาร่วมวงดื่มด้วยแล้วว่า

“นี่พี่กล่อม ฉันว่าเราไปเอาเหล้าที่คลองบ้านโน้นไม่ดีระนะ บ้าน
ไอ้กั้งนะ” คนที่มาใหม่ชื่อเสริมพูด

“เออ ๆ จริงซีไว้ย เอ็งสองคนก็ตีบกระดานไปซิงัน” ทิดกล่อม
พูดแล้วหันมองดูกระดานสำหรับเก็บหอยที่ห้องเรือ สองคนดื่มอีกสอง
ครั้งแล้วรีบยกกระดานที่มีห้วงอนขึ้นนิดหนึ่งปล่อยลงน้ำสองแผ่น หยิบไต่
สองใบที่มีลักษณะคล้ายถึงลงวางบนกระดาน ทั้งสองลุยน้ำและดัน
กระดานไปเข้าเลน แล้วคุกเข่าข้างหนึ่งที่ย้ายกระดาน ซากอีกข้างหนึ่งทำ
หน้าที่เป็นใบพัดเรือ ตีบเลนด้วยปลายเท้า กระดานก็วิ่งฉูด ยิ่งตีบก็ยิ่ง
วิ่งราวกับเรือเร็ว มองดูไกลออกไป ๆ เผลอแป็บเดียวสองกระดานนั้น
ก็หายลับสายตาไป

พวกผู้หญิงสามคนจัดแจงหยิบกระดานเรือเตรียมให้พวก
กรุงเทพฯ ได้ลงมทอยกันสนุก ๆ หญิงชาวทะเลนั้น แต่ละคนล่าสัน
แต่ไม่ซีริวัก พอดูได้ทุกคน คนหนึ่งชื่อเรียม เป็นเมียทิดฉาย เพิ่ง
แต่งงานเมื่อเร็วๆ นี้ อีกสองคนนั้นชื่อทองหยดคนหนึ่ง ชื่อจันทร์คน
หนึ่ง กำลังดงมอยู่คนเดียว พวกกรุงเทพฯ มอง ๆ แล้วก็คลิ้ม ๆ คิดไปว่า
ถ้าจะมีเมียชาวทะเลบ้างจะเป็นไฉน แม่สาวเหล่านั้นมีความแข็งแรง
ไม่แพ้ชายชาวกรุง เวลาทะเลาะกันละ แม่โอรสขึ้นมาจะทุบเอาฝ่ายชาย
สะบักสะบอมไปแน่ ๆ ทั้งแม่เธอส่วนมากก็ดื่มเหล้าได้ไม่แพ้ชาย ตาม
เลือดชาวทะเลที่ทำงานกับน้ำ ลมเย็น น้ำก็เย็น แล้วก็กลายเป็นหนาว
การลงทะเลทำงานหากไม่ดื่มเหล้าจะสู้ความเย็นไม่ไหว แม้อยู่กลางแดด
จ้า ๆ ลมเย็นพัดเอาเย็น น้ำก็เลยเย็นเพราะอำนาจลม

ชาวทะเลที่ลงทำงานเกี่ยวกับกึ่งกับปลาจึงต้องพึ่งเหล้าเพื่อ
ต้านทานความเย็น และเหล้าที่กินนั้นถ้าซ้อกินก็ไม่พอกัน จึงแอบทำเอา
เองโดยผิดกฎหมายบ้าง กฎธรรมชาติมันบังคับ ก็น่าเห็นใจที่ต้องทำผิด
แต่ก็เฉพาะออกในทะเลเท่านั้น อยู่บนบกทุกคนก็ใช้เหล้ารัฐบาล

พวกผู้หญิงชวนพวกกรุงเทพฯ ลงนั่งมทอย ทุกคนทำตามตำรา
ที่ทิดกล่อมสอน พอได้หอยแครงขึ้นมาตัวสองตัวก็เอะอะราวกับได้ปลา

กะพงใหญ่ หูตาเหลือกตื่นเต้น เป็นที่ชอบอกชอบใจของแม่หญิงชาวบ้าน บางคนเธอคงนึกบ้างว่า ถ้าได้ผ้าชาวกรุงเทพฯ ตัวของแม่เห็นจะต้องจับกึ่งปลาให้กินกันแน่ เพราะดูแต่ละพระองค์ไม่เอาถ่านทั้งนั้น

การงมหอยได้เป็นไปราว ๆ เกือบชั่วโมง ความไม่สนุกก็เกิดขึ้น ด้วยว่าวิสัยทะเลหลาย ๆ ชนิดมักจะงมอยู่กับคน มันคงคิดว่าทุกคนที่ลงทะเลจะต้องจับปลา มันชอบกินปลา ก็มาละม่อมละม่อมไปด้วย คนงมหอยนั่งแช่น้ำอยู่แค่ห้องแค่อ่าว เจ้ากูก็จะมาว่ายน้ำพันอยู่บนดักบ้าง ว่ายน้ำและอยู่ข้างชายโครงบ้าง เป็นที่ขยะแหยง พวกผู้หญิงร้องบอกว่า อย่าไปปัดมัน มันจะกัดเอา ขอให้เฉย ๆ ไว้ มันจะไม่ทำอันตรายอะไรเลย แต่คนกรุงเทพฯ ไม่ใช่คนหาปลา ย่อมไม่คุ้นเคย อดชนลูกชนพองไม่ได้ พอได้หอยแครงมากตัวแล้วก็หาเรื่องขึ้นจากน้ำกันเพราะงูนั้นเอง ก็ปัดนกล้อมกับต้นหนฉายจัดแจงเอาหอยแครงมึงไฟให้ชาวกรุงกิน มันหอมและเนื้อหวานนึ่งแล อร่อยกว่ากินอย่างลวกน้ำเป็นไหน ๆ หากแต่ช้ากว่าลวกหน่อย ต้องหอยยากคอยอยู่

เวลาได้เย็นลงอีก หรืออาจเย็นมากก็ได้ เทาที่เห็นแสงยังสว่างก็ เพราะเป็นที่โล่งในทะเล ดวงอาทิตย์อาจจะต่ำเต็มที่แล้ว แต่จะให้หมดแสงนั้นนานมาก ที่ยังรอคอยยังไม่กลับเข้าอ่าวก็เพราะคอยคนถือกระดานไปเอาเหล้ายังไม่กลับ ส่วนเรือหาปลาเล็กต่างเล็กงานทยอยกันเข้าอ่าว ที่มีใบก็กางใบ ที่ไม่มีก็แจวกันมาเป็นแถว ขณะนั้นผิวน้ำในทะเลไม่สว่างเหมือนกลางวัน แม้แสงท้องฟ้ายังมีก็ไม่สว่างถึงพื้นน้ำ ชาวทะเลเรียกว่าแดดคว่ำหรือน้ำดำ พวกที่หากินเอากายลงลอยน้ำก็เลิกงานทั่วกันในเวลาที่ว่านี้ เว้นแต่พวกเรือใหญ่ที่ล่องอวนอย่างเรือตั้งเกเขาทำงานกลางคืนได้เพราะอยู่บนเรือ

แดดคว่ำน้ำดำนี้เป็นเวลาของปลาร้ายออกหากิน จริงอยู่ ปลาฉลามเมื่อว่ายมาจะกินคน คนจะต้องเห็นก่อน เพราะเมื่อมันขึ้นผิวน้ำ จะเห็นกระโดงกริดน้ำเป็นประกายมา แต่ถ้ามีคลื่นอยู่บ้างละ คนที่ลอยคอยอยู่ในน้ำจะเห็นได้อย่างไร กว่าจจะรู้มันก็ถึงตัวแล้ว จึงจำกัตัวเวลานี้ไม่ยอมทำกิจการอีก

คนถือกระดานไปเอาเหล้ากลับมาถึงอย่างไม่มีใครทันสังเกต

เพราะมัวคุยมัวดีมกัน จนเขาตะโกนอยู่บนเลน ทางนี้จึงถอยเรือเข้าไปบนเลน และรับไทเหล่าขึ้นเรือ สองคนจัดแจงล้างกระดานแล้วเข็นขึ้นเรือ เมื่อล้างตัวเรียบร้อยแล้วก็เข้ามาร่วมวงและร้องอวดสรรพคุณเหล่านี้กับพวกชาวกรุงว่า

“พวกคุณๆ ที่มาจากกรุงเทพฯ ลองดูหน่อยเถอะครับ ว่าของบ้านทะเลกับของฝรั่งเป็นไฉนกัน” ทิดเสริมพูดแล้วจัดการวินสง

จริงอยู่ เหล่าที่ว่านั้นก็ดีวิเศษตามแบบเหล่าชนิดไม่เต็มโซดา หากจะเทียบกับเหล่าแบบวิสกี้ของฝรั่งหรือของไทย มันก็ไปคนละรส แต่เมื่อดีมแล้วก็ร้องว่าดีด้วยจริงใจ พอเรียบร้อยแล้วก็ออกเรือกัน เรือเล็กพ่วงท้ายมา เรื่องเหล่านี้ก็ดีมกันมาเรื่อยๆ จนเสียงเครื่องยนต์ดังตึกๆ มาข้างหลัง ก็เหลียวดู รู้ว่านั่นเรือรอกุ้งซีแอ้ของทิดยุ่น ที่มีเครื่องยนต์เล็กๆ แทนแรงแจว

พอเข้ามาใกล้ ทิดกล่อมก็ตะโกนขอเกาะพ่วงพียงแรงหน่อย ทิดยุ่นเบนหัวเข้ามา ลำนี้ก็จัดแจงเทียบและผูกเสริง

“ไฉนทิดยุ่น เต็มสติปัญญาแล้วหรือยังวันนี้?” ทิดกล่อมถามเรื่องเหล่านี้

“เอามิ่งนิดหน่อย” ทิดยุ่นเจ้าของเรือกุ้งตอบแล้วมองกราดดูหน้าพวกกรุงเทพฯ จนทั่ว เพราะไม่เคยร่วมวงเหล่านี้เลย รู้แต่ว่ามาบ่อย แต่ไม่เคยร่วมวง

“วันนี้ไปเอาน้ำใสมาจากบ้านไฉ่กั้งมานะ เอาที่เถอะนะ” ทิดกล่อมพูดแล้วยกไทรินส่งให้ ทิดยุ่นดีมอ๊กๆ ด้วยคอแข็งตามเลือดทะเล หมดแก้วแล้วพยักหน้า

“ของไฉ่กั้งดีตามเคย” ทิดยุ่นชม

“แหม! เมื่อกี้ตาผาด ฉันเห็นไปว่าในเรือนี้มีทิดอุ่มอยู่ด้วย” ทิดยุ่นพูด ทิดกล่อมหัวเราะแล้วว่า

“เปล่า ไฉ่อุ่มไม่ได้มา”

“แหม! งั้นก็ตาผาดแน่ เห็นกับตาว่าทิดอุ่ม” ทิดยุ่นพูดแล้วก็กวาดตาไปทั่วลำเรือ ก็ไปเจอเอาน้ำยน์ตาแม่เรียมเข้า แม่เรียมค้อนทิดยุ่นขยับแล้วเมินหน้าไปทางอื่นอย่างไม่พอใจ ทิดยุ่นพูดไปโดยไม่มี

เลศนัยอะไร ตาฝ้าตูดมืดก็พูดไป เมื่อเห็นแม่เรียมค้อนก็นึกได้ว่าไม่ควรพูด เพราะว่าทิดอุ่มที่กล่าวนามไปนั้น เดิมเป็นคนรักของแม่เรียม แต่ทิดอุ่มจนกว่าทางแม่เรียมจึงไม่มีปัญญามาสู่ขอ ส่วนพ่อแม่ของทิดฉายนั้นพอมีฐานะก็มาสู่ขอแม่เรียม นายพื่อนกับแม่เรียมไม่ใช่คนทำอะไรเอาแต่ใจตัว ก็ถามลูกดูก่อน แม่เรียมนั้นไม่เคยรักทิดฉายเลย แต่จะบอกว่ารักอยู่กับทิดอุ่ม ทิดอุ่มก็ไม่มีปัญญาจะมาสู่ขอตามระเบียบก็เลยต้องนิ่ง แล้วแต่พ่อแม่ ยอมแต่งงานกับทิดฉายซึ่งทางทิดฉายทำถูกต้องตามประเพณี

เมื่อทิดยุ่นพูดว่าตาฝ้าเห็นทิดอุ่มมาในเรือ ทิดฉายหัวแม่เรียมนั่งยิ้มเห็นเป็นสนุก จึงอยากจะล้อเมียบเล่นให้สนุกครึกครื้น

“น้ำขุนตาฝ้าแต่ยังวัน มองหาทิดอุ่มไม่พบ ก็นี่ไงเล่าทิดอุ่ม”

ทิดฉายพูดจบก็เอานิ้วชี้ตัวเองพร้อมกับหัวเราะ แม่เรียมลมกำลังไม่ดี ถือแก้วเหล้ากำลังจะดื่มอยู่แล้ว พอได้ยินหัวมาล้อเล่นเช่นนั้นก็เลยเอากล้วยเหล้าสาตใส่หัว ทิดฉายก็ร้อง

“เฮ้ย! ฉันทเปียกนะไม่เป็นไร แต่น้ำกล่อมเขาเสียตายเหล่าเขาอะซี”

ทิดฉายว่าแล้วก็หัวเราะอย่างอารมณ์ดี “ดีวู้ย คนคอเหล้ามันต้องทั้งกินทั้งอาบ” แม่เรียมหน้าดำ

ทิดยุ่นก็เสียใจ ไม่คิดว่าแม่สาวเรียมจะเกิดอายและโกรธขึ้นมา ทิดยุ่นเลยนั่งเสียบจนเรือเข้าเขตปากคลองบ้าน กับตันกล่อมก็สั่งปลตเรือแล้วแจวเข้าบ้าน ทิดยุ่นก็เลยเล่นเรือเข้าคลองไปบ้าน เรือกับตันกล่อมเข้าเทียบบันไดบ้านเลย เพราะเป็นเวลาน้ำขึ้นแล้ว เรือนั้นก็เป็นเรือนแพไป พวกผู้หญิงรีบเข้าครัวสูมไฟในเตาให้แรงขึ้น ปลาที่ได้มาในเรือเตรียมพร้อมผ่าห้องและตัดเป็นท่อนๆ ไว้แล้ว เพียงแต่จะลงหม้อต้มแกงกันเท่านั้น พอทุกคนอาบน้ำแต่งตัวเสร็จ อาหารกินกับเหล้าก็พอดีแล้ว คือต้มยำปลาตุกทะเลแบบกินกับเหล้า ไม่ใช่กินกับข้าวพวกกรุงเทพฯ ที่ไม่เคยกิน มองดูวิถีกินต้มยำปลาตุกทะเลแก้มเหล้าอย่างตื่นตื่น

เขาวางเตาอังไฟไว้กลางวง แล้วเอากระทะใหญ่ใส่แกงตั้งอยู่บนเตา มีผู้ตักแกงใส่จานส่งกะสีแจกให้ทุกคน ตักขึ้นปลาท่อนใหญ่ๆ แล้วตัก

เครื่องปรุงใส่ด้วย เช่น หัวหอมเผา กระเทียมเผาเป็นหัว ๆ พริกแห้งเผา
ขำชิ้นใหญ่ ๆ ลูกมะกรูดปอกเปลือกผ่าซีก วางไว้ข้าง ๆ ขึ้นปลา

“โอ้โฮ! ปลาชิ้นใหญ่ ๆ อย่างนี้เซียวหรือครับ?” นายเนบคนกรุง
ถามอย่างตื่นใจ

“อ้อ! ชาวทะเล ใครกินปลาชิ้นเล็ก ๆ เขาว่าตัดจริดครับ” ทิด
กล่อมบอก

การต้มยำแบบนี้ ชาวทะเลเรียกว่า “ต้มทั้งห้า” หมายถึงว่ามีเครื่อง
พวกชาวทะเลโดยมากเสียดึงเพี้ยน ๆ คำว่าต้มทั้งห้าเลยกลายเป็น “ต้มห้า”

รสชาติมันถึงใจพระเดชพระคุณพวกค้อเหล่านัก ความเค็มใส่
เกลือช่วยน้ำปลา เพราะกระทะเลใหญ่ ความเปรี้ยวใส่มะขามเปียกทั้งปั้น
มันเปรี้ยวมีหวาน เอมมะนาวบีบเติมทำกลิ่น ผู้กินจะตักปลาใส่ปาก
เคี้ยว แล้วตักหอมเผากระเทียมเผาแกล้มไป ตักมะกรูดชิ้นใหญ่เคี้ยว
ไปถ้าชอบ ตักพริกแห้งเผาเคี้ยวไปด้วย จะชดน้ำแกงก็เอาชิ้นตักใน
กระทะเลที่ตั้งไฟไว้ร้อนน้อย ๆ ใครต้องการเค็มหน่อย น้ำปลาดีรินใส่ถ้วย
ไว้เยาะ เติมตามชอบใจ ชดแล้วกระแอมไปตาม ๆ กัน

“ปิดໄໝ! กินให้สมกับมาทะเลหน่อยนะคุณ ปลานะยังอยู่ใน
กระทะเลอีกบานเบิก นี่ของกินกับเหล้า ถ้ากินข้าวยังมีแกงป่าปลากระเบน
อีก ปลาเค็มบั้ง” ทิดกล่อมขอร้องและอธิบายอาหารอีก

ในขณะที่กำลังสกรัมปลาดุกต้มทำกันอยู่ ก็ได้ยินเสียงโซ่ลาก
ดังกราว แสดงว่ามีเรือมา ทุก ๆ คนเหลียวไปก็พบทิดย่นกับชายหนุ่ม
อีกคนขึ้นมาที่นอกชาน

“เตี๋ยว ๆ ๆ” ทิดย่นร้องโบกไม้โบกมือ อีกมือหนึ่งหิ้วชั่งเล็ก ๆ
มาด้วย

“ลืมนไปได้ ตั้งใจจะตักกุ้งซีแฮให้ตั้งแต่ในเรือแล้ว ไหงลืมนไปได้
ไม่รู้ นี่กลับไปบ้านแล้วรีบเอามาให้ รีบลวกน้ำร้อนเลย เอามาจิ้มน้ำจิ้ม
เถอะ”

พวกกรุงเทพฯ ร้องบ๊ะ! ไปตาม ๆ กัน พวกผู้หญิงรับกุ้งไป
จัดการในครัวทันทีเพราะวงเหล้าก็อยู่หน้าครัวอยู่แล้ว

“นี่พวกเราทั้งหลาย!” ทิดย่นพูดและหยุดนิดหนึ่ง “ความจริง

ฉันเองไม่อยากจะพูด แต่มันจำเป็น คนบางเดี๋ยวก็นั่งต้องรู้”

ทุกคนมองหน้าทิดยุ่นว่าจะพูดอะไร

“นี่! อ้ายทิดอ่อมตาย!” ทิดยุ่นพูดเหมือนร้อง

“ฮะ?” ทิดกล่อมร้อง และทุกคนที่รู้จักทิดอ่อมก็ตาโหลงไปตาม ๆ กัน

“ฉันกลับไปถึงบ้านก็รู้ข่าว ทิดอ่อมกินยาตายเมื่อเย็นนี้ เอาไปให้หมอช่วยแต่ไม่รอด เลยเอาศพมาวัดแล้ว” ผู้พูดก็หน้าตื่น ๆ ซีด ๆ

“อู่ม๊ะ! มันยังไวกันหว่า” ทลายนคนร้องไปคนละอย่าง พวกผู้หญิงนั้นตาโหลงเลย ยิ่งแม่เริ่มด้วยตาเหลือกและหน้าซีดขาว ถ้าเช่นนั้นที่ทิดยุ่นว่าตาผาดเห็นทิดอ่อมในเรือลำนี้ ก็พิลึกเสียแล้ว เห็นจะไม่ใช่ตาผาด

“เอ! น้ายุ่นไม่ได้ตาผาดแฮะ” ทิดฉายพูดแล้วหันมองดูแม่เริ่ม พวกผู้หญิงกระโดดตัวเข้ามาโกลั้พวกผู้ชาย

“ให้ตายซิเอ้า เมื่อเย็นฉันว่าฉันตาผาด” ทิดยุ่นพูดอย่างสงสัย “นี่ฉันมานี่ต้องเอาเด็กมาเป็นเพื่อนด้วย ใจมันซึกหวาด ๆ วะ มันอยู่คลองเดียวกัน” พูดแล้วทิดยุ่นก็ตี้มเหล้าประทุบกำกับหัวใจอึก ๆ ไปเลย

ถ้าจะสำรวจหัวใจทุกคนที่นั่น พวกกรุงเทพฯ ก็ไม่เท่าไรนัก เพราะไม่เคยรู้จักกับผู้ตาย สำหรับคนบางเดี๋ยวก็นึกใจหายและหวั่น ๆ ไปตามพวกที่เชื่อทางภูตผีปิศาจ แต่ที่ร้ายก็คือทิดยุ่น เพราะเกิดเห็นว่าทิดอ่อมมาในเรือ นี่แหละเป็นเรื่องใหญ่ ส่วนใจแม่เริ่มนั้นเล่า ทั้งตกใจกลัว ทั้งสงสารในความหลัง แต่กลัวจะหนักกว่าคนอื่น ๆ เพราะเท่าที่เชื่อถือกันอยู่ก็ว่า คนเราลงใจผูกอยู่แก่กัน พอขาดใจก็ต้องลือมาอย่างรวดเร็วทีเดียว และแม่เริ่มก็คิดว่าทางทิดอ่อมคงจะโกรธเคืองอยู่บ้างที่แม่เริ่มไม่คัดค้านหรือผิดผ่อนการแต่งงาน วิญญาณที่โกรธอาจจะรุนแรงก็ได้ ยิ่งคิดก็ยิ่งกลัวมาก ส่วนทิดฉายนั้นเล่า ก็คิดไปว่า คนที่รักมันไม่สมหวัง มันต้องโกรธแค้นคู่แข่ง มันต้องอาฆาตอยู่เป็นธรรมดา เมื่อมาตายลงอย่างนี้ก็ซึกจะหวาดความอาฆาตของมัน จะฟังหัวใจเมียก็เห็นท่าไม่ไหว เมียคงกลัวมากเหมือนกัน นอกจากจะทำมารยาว่าไม่กลัว เพื่อปิดให้พ้นทางว่าไม่เคยมีอะไร ๆ กัน จะไปกลัวทำไม

คืนนั้นหากไม่มีการตายของทิดอ่อมเข้ามาแทรก ก็คงสนุกพอการ

ทีเดียว ความกระทบกระเทือนใจของพวกเขากรุงเทพฯ มีอยู่ว่า เมื่อทิด
 ยุ่นเห็นทิดอ๋มในเรือนั้น หากว่าทิดอ๋มไม่ได้ตายในระยะเวลาไล่เสียกัน
 ก็ไม่มีอะไรน่าคิด เรื่องคงเป็นว่าทิดยุ่นตาผาด แต่เมื่อทิดอ๋มมาตาย
 อย่างนี้ ทิดยุ่นก็ไม่ได้ตาผาด แล้วทิดยุ่นเห็นใครเล่า? เกิดเป็นเรื่องที่
 น่าคิดขึ้นมาทุกๆ คน ทั้งผู้รู้เรื่องนัยๆ ของทิดอ๋มกับแม่เรียมก็มีมาก
 คนด้วยกัน จะมีก็เพียงนายพื่อนแม่เหรียญ พ่อแม่ของแม่เรียมเท่านั้น
 ที่ไม่รู้อะไร จึงไม่เกิดความกลัว แม้ว่าบ้านของนายพื่อนแม่เหรียญจะ
 เป็นบ้านที่ปลูกเสาลงน้ำ ไม่ติดต่อกับแผ่นดิน แต่จะคุ้มอะไรได้เล่า ใน
 เมื่อปีศาจมีอำนาจไปไหนมาไหนได้ทุกแห่ง จึงนับว่าบ้านนี้ตกอยู่ในความ
 หวาดหวั่นเสียครั้งก่อนเข้าไปแล้ว ความสนุกจึงซาๆ ไป

ทิดยุ่นไม่ยอมอยู่ยาวนานนัก แม้จะมีเด็กหนุ่มมาเป็นเพื่อนก็จริงอยู่
 แต่ต้องแจวเรือผ่านวัดก่อนจะถึงบ้าน เห็นเวลาพอควรก็รีบลากลับแต่
 หัวค่ำ ถ้าไม่เกิดเรื่องนี้ขึ้นทิดยุ่นจะไม่ยอมกลับหัวค่ำเลยเพราะชอบสนุก
 ลงได้มาซุมนุ่มกับทิดกล่อม ทิดอ๋า ทิดโม ดังนี้ ลีเกจะมีทันที พอจุดได้
 จุดไฟแล้วน่าจะไต่ยีนเสียงออกแซกสิเกแล้วเวลาออกพระออกนาง แม้
 จะร้องด้นกลอนผิดๆ ถูกๆ ก็เล่นกันมาเสียหนักต่อนักแล้ว

กลุ่มลีเกสมัครเล่นเลงดการแสดง เพียงแต่พูดคุยเรื่องการจับ
 กุ้งจับปลาให้พวกเขาฟัง เป็นความรู้ แม่สาวๆ พูดว่าการจับปู
 ทะเลนั้นมีมากวิธีด้วยกัน จะจับด้วยการล่อ หรือจับด้วยการจุ่มบีบ
 บังคับ เช่นปูอยู่ในรูโคลนก็จับกันอย่างมากมาย แต่ทั้งๆ ที่ชำนาญๆ
 ยังเคยพลาด เขามีมือล้วงลงไปในรูถูกมันหนีมือเข้าให้ ต้องนอนร้อง
 โอตโอยอยู่ปากู เขาพูดตดินนอนตะแคงทนให้เจ็บเข้าหัวใจ จนกว่าปู
 จะเห็นว่าเรานิ่งจริงๆ มันจึงปล่อยก้ามหนีบ ก็รีบชักมือขึ้นเร็วๆ แต่
 กว่าที่จะถึงเวลามันปล่อยนะสิ เหลือจะประมาณความเจ็บปวดได้

“เอ๊ะ เรื่องปูละก็ อ้ายอ๋มเก่ง” ทิดกล่อมผลอพูดออกไป แต่พอ
 คิดได้ก็รีบหยุดพูด และพวกที่รู้ความเก่งกาจของทิดอ๋มกำลังจะร้องส่ง
 เสริมอยู่แล้ว ต่างสะดุ้งใจหยุดพูดไปตามๆ กัน เปลี่ยนเป็นตีมเหล็กข้าง
 กิ๊งกับบ้าง สิบบุหรือบ้างตามถนัด พอตีประจวบกับไอ้เขี้ยวกับอีคาด
 ที่นอนอยู่นอกชานเกิดหอนขึ้นเฉยๆ เสียงยาวเยือก ทุกคนหัวใจบว

ตัวขาไปตามๆ กัน หมากฮอนและเท่าอีกนาน ไม่มีใครกล้าจะตะโกนดุดัน

นายประดิษฐ์คนกรุงเทพฯ ผู้ไม่เคยกับเรื่องลับเรื่องลี้ซอกพวกบ้านนั้น ก็แสดงความกล้าด้วยฤทธิ์สุรา ลุกจากรวงออกไปเดินอยู่ที่นอกชาน สักครู่ก็กลับเข้ามา

“ไม่มีอะไรครับ ดูว่าจะมีใครมาลอยเรือเล็กอยู่ใกล้บ้านเรา หมากก็เท่าและหอนไป” นายประดิษฐ์ว่า ทิดกล่อมขมวดคิ้ว คิดว่าจำเป็นต้องเป็นใครมาตกปลาอยู่ใกล้ๆ ก็อยากจะรู้ว่าใคร จึงลุกขึ้นยืนชะโงกหน้าดูทางช่องลมริมชายคา แล้วกลับเซกั้กกระแทกโครมลงกับพื้นพร้อมบ่นร้องว่า

“อ้ายอู่ม !!”

ได้ยินดังนั้นทุกคนไหวตัวยวบ ตาโพล่ง ฝ่ายหญิงร้องหวีดผวาเข้าเบียดชายทั้งๆ ไม่เคยคุ้นกันเลย ความมอลหม่านในหัวใจได้เกิดแก่คนกลุ่มนั้นเป็นอย่างมาก ซึ่งมีที่มาจากการแสดงกายของทิดอู่มในเรือที่ปากอ่าวให้ทิดยุนเห็นและพูดออกมาั่นเองเป็นชนวนไฟให้ลูกกลม ถ้าไม่เกิดเหตุอย่างที่พูดนี้ก็จะมีอะไร เพียงรู้ว่าคนที่รู้จักคนหนึ่งตายไป ก็พากันสลัดใจตามธรรมดาไม่ถึงกับเกิดกลัว ครั้นทิดกล่อมมาร้องขึ้นอีก ว่าทิดอู่มมาลอยเรืออยู่ใกล้บ้าน หมูหมากก็หอนกันเสียดด้วย มันเป็นเรื่องรุกสันอย่างหนัก แม้คนจะเคยกล้าหาญก็ขวัญเสียได้

บ้านช่องชาวทะเลมีอยู่หลายชั้น ถ้าชั้นร่ำรวยเป็นเจ้าของโป๊ะบ้านก็ใหญ่และแข็งแรงแน่นหนาชนิดซิด ถ้าเป็นชาวทะเลธรรมดาบ้านมักจะทำเอาง่ายๆ พื้นเรือนนะแข็งแรงดี แต่ฝาบ้านมักทำเอาง่ายๆ เช่นเอาทางมะพร้าวมาตัดใบสองข้างให้สั้นลง แล้วเอาทางมะพร้าวที่วั้นมาขัดเบียดกันให้แน่น อัดเข้าไปจนซิด มันก็เกิดเป็นไม้อัดแข็งแรงชนิดซิดในระยะยังไม่แห้งนัก แต่พอมันแห้งกรังเข้าก็ยุบตัวตามธรรมชาติ ฝาก็เลยห่างมีลมลอดเข้าได้ มันก็ตีไปทางว่าไม่ร้อน แต่หน้าหนาวก็วุ่นนักและมาเกิดกลัวผีขึ้นก็นึกว่าผีแทบจะลอดเข้ามาในบ้านสบาย กระดานพื้นที่ปูอยู่ไม้ดีจริง แต่ไม่สนิท นานเข้าๆ มีร่องห่าง ถ้ากลัวผีก็คิดว่าผีจะแหยนิ้วขึ้นมาได้ทางร่อง

นายพื่อนพ้อของแม่เรียม เห็นกิริยาคนบนบ้านเป็นไปดังนั้น
หมดทีเกรงว่าจะไปกันใหญ่ จึงลุกพรืดพราดขึ้นพร้อมกับร้องว่า

“ปิดแผงเถอะ”

พวกกรุงเทพฯ ที่ไม่เชื่อว่าผีมีจริงก็เกิดกลัวขึ้นบ้าง ครั้นเห็น
นายพื่อนผุดลุกขึ้นจะไปปิดแผงฝานบ้าน พวกกรุงเทพฯ ที่มีฤทธิ์สุรา
อยู่แล้วก็วิ่งฮือตามกันออกไปนอกชาน ไปช่วยนายพื่อนลากแผงปิดได้
เรียบร้อย โดยทุกคนที่ออกไปนอกชานนั้นก็ว่าไม่กลัวผี แต่ไม่มีใครหัน
ไปดูทางน้ำที่หวาดอ้อมลอยเรืออยู่สักคนเดียว ต่างก้มหน้าก้มตาช่วยกัน
ลากแผงปิด

ทิดกล่อมเป็นคนไหวในเรื่องราวพื้นห่าง รีบเข้าห้องหอบเสื้อ
ออกมาหลายผืน ก็เลยช่วยกันปูเต็ม เพราะเป็นความจริงอย่างทิดกล่อม
คิด ทุกคนไม่ชอบลมที่พัดลอดร่องขึ้นมาจึงรีบเอาเสื้อปิด เพราะใน
ขณะนั้นรู้ยั่วว่าทิดอ้อมลอยเรืออยู่ และได้ดูก็เป็นน้ำ ทิดอ้อมจะพายเรือ
เข้ามาเมื่อไรก็ได้

นายพื่อนเอาหมอนมากใบและผ้าห่มมาให้ การกินก็เลิกกันไป
ชั่วระยะ แต่ใครจะกินก็กินได้ ที่เกาะกลุ่มกันบนเสื่อนั้นมากคน ทิด
สองคนที่ถือกระดานไปเอาเหล้ามานั้นเลยกลับเรือนตัวไม่ได้ รวมกัน
อยู่บ้านนี้หมด ฝ่ายเจ้าของบ้านนั้นก็ใจหวาดถึงพรุ่งนี้และต่อไป เพราะ
พวกกรุงเทพฯ จะต้องกลับรุ่งขึ้นวันอาทิตย์ เดินทางสองทอด วันจันทร์
เขาจะทำงานกัน ถ้าอยู่และพักกันแค่มหาชัยยังกลับรถเช้าวันจันทร์ทัน
ไปทำงาน ที่อยู่แม่งลองไปไม่ทัน เมื่อไปกันหมดทางบ้านจะเงียบลึกลับมาก

ในเวลานั้น คืออยู่อย่างเดียวที่ว่ามีใครนึกอยากถ่าย ไม่ว่าจะทาง
หนักหรือทางเบา ความกลัวทำให้งั้นหมด ถ้าหากมีขึ้นจะลำบากมาก
เพราะชาวชนบทไม่ชอบทำส้วมในชายคาบ้าน จะต้องปลุกห่างออกไป
ทำสะพานเดินไปห่าง หน้าฝนเปียกและหน้าหนาวก็หนาว ถ้ากลัวผี
อย่างนี้ก็แย่เท่านั้น เรื่องของเรื่องในขณะนั้น แม้จะทำรองเท้าไว้
ถ่ายเบาในห้อง ใครเล่าจะกล้า เพราะทิดอ้อมอยู่ข้างล่าง

คืนนั้นหลับโดยนั่งหลับอย่างนกบ้างตามสมัคร พอรุ่งขึ้นชาว
กรุงเทพฯ ก็ลากลับ อยู่อีกไม่ได้เพราะเวลาจำกัด ห้าหกคนกลับ ทิด

กลุ่ม ทิตนาย แม่เรียม และอีกสองสามคนหน้าจิต ส่วนนายพื่อน
แม่เทริยญนั้นอายุมาก ไม่ค่อยจะมีความรู้สึกอะไรมากนัก

“ว่าง ๆ มาเที่ยวกันอีกนะครับ” นายพื่อนว่า “ความจริงก็ไม่มีอะไร
เขาตายบ้านเขา แต่เขามาอุ่นกันไปเอง แต่ผมเห็นใจครับ” นายพื่อน
กล่าวเมื่อพวกกรุงเทพฯ ก้าวลงเรือแจวที่จะไปส่งที่เมือง พวกเขาก็
ยกมือไหว้กันเป็นแถว

พ นั น ส นุ ก

“เฮ้ย! พวกเด็กๆ คุณตามมาไรวี!”
 เลียงแม่แป้นผู้เป็นแม่ของลูกๆ ที่เรือน
 ปากคลองบางพรหม ซึ่งเป็นคลองซอย
 จากคลองชักพระแห่งธนบุรี ตะโกน
 บอกลูกๆ ที่กำลังเตรียมอาหารที่จะเลี้ยง
 เหล้ากันสนุกอยู่ในครัว

คนที่โผล่ออกจากครัวก่อนใครๆ
 คือชายหนุ่มชื่อทองมา ลูกชายคนโต
 ของแม่แป้น ออกมานอกชานแล้วนั่ง
 ยกมือไหว้นายไกรผู้เป็นน้ำชายของ
 มารดาตัว

“แหม! คุณตามมาพอดี” ทองมาพูด
 พอดีกับที่น้องๆ ของทองมาเดินตาม
 ออกมาหลายคน กราบไหว้ผู้เป็นตา
 ตามๆ กัน พร้อมกับหัวเราะกันอย่าง

ครั้นแครง ตามาเยี่ยมบ้านวันนี้ยังกับรู้ว่าวันนี้ทองมาชนะพนันแก่เพื่อน และจะมาเลี้ยงกันที่บ้านนี้

“วันนี้เขาจะมีการเลี้ยงกันยะ” แม่แป้นหัวเราะแล้วบอกแก่นายไกรผู้เป็นน้ำ

“ก็ดีนะซี” นายไกรหัวเราะตอบ

“ทองมาเขาชนะพนันเพื่อนเขา เจ้าเป้าเพื่อนเขาแพ้พนัน ต้องออกเงินค่าเหล้าค่าอาหารมาทำเลี้ยงกันที่นี่ ประเดี๋ยวผู้แพ้ก็มากันหรรอกพอดดีนำมาประจวบเหมาะเลย” แม่แป้นมีความสนุกตามลูกชายไปด้วยชวนนายไกรนั่งก่อน ก็พอดดีติดยั้งผิวแม่แป้นกลับจากสวนหัวผลไม้มาด้วยจะเลี้ยงกัน

“เข้ามานี่ละ ตั้งใจจะมากินเลี้ยงนะ บอกให้รู้ และก็รู้ที่อยู่แล้วว่าเอ็งจะต้องไปตามข้าที่บ้าน ข้าเลยมาเสียก่อน” นายไกรพูดจบพวกหลาน ๆ ก็ฮากันครึ้น

“ทำไมคุณตา รู้ละ ว่าฉันมีพนันกันและจะเลี้ยงกัน?” ทองมาถามอย่างสนุก ๆ “ฉันคิดว่าอีกประเดี๋ยวจะวิ่งไปตามที่บ้าน”

“บ๊ะ คนอย่างตาไม่รู้ได้ระอะ แถวบางพรหมนี่จะมีอะไรกันนะ ข้าไม่รู้มันจะมีระอะ” นายไกรพูดแล้วหัวเราะ “ก็การชนะของเอ็งครั้งนี้ ข้าเป็นคนช่วยให้เอ็งชนะนี้หว่า เดิมทีเอ็งแพ้เขาแล้วอยู่ ๑ แต้้ม ข้ารู้ข้าก็รีบช่วยเอ็งให้ชนะเขาเพียง ๑ แต้้มเหมือนกัน กินกันเพียงแต่ดื่มเดียวละวะ มันเจ็บแสบดี”

“อ้อ! น้ำรู้เรื่องพนันกับเขาเหมือนกันระอะ?” ทิดยั้งถาม “ความจริงนะเจ้าทองมาเขาทำกันเสียบ ๆ สนุก ๆ ถ้ารู้กันมากไป เขากลับจะมีการช่วยกันพวกใครก็พวกมัน”

“เฮ้ย! เรื่องปกปิดนะอย่าเลยระะ ยังไง ๆ ข้าก็รู้ มีอย่างรีระะ พนันอย่างนี้ เด็ก ๆ มันก็รู้ว่าอ้ายทองมาต้องแพ้วันยังคำ” นายไกรพูด “ใคร ๆ ก็รู้เห็นว่าสะพานข้ามคลองที่วัดทองมาวัดเงินนะ ใครจะเดินทางไหนมาข้ามสะพานมากกว่ากัน อ้ายเป้าจับฉลากได้ข้างชนะเป็นวัดทองก็หวานมันซิโว้ย บ้านนี้ก็รู้กันทั่ว คนกลับจากทำงานจากบางกอกมักกลับมาทางเรือจ้างทางคลองมอญมากกว่าทางบางระมาด เพราะเดี๋ยวนี้มีถนน

ใครจะมาเรือจะ ก็มาทางรถ แล้วเดินต่อเข้าตรอกมาข้ามสะพานวัดแก้ว แล้วเดินมาวัดทอง แล้วข้ามสะพานไปวัดเงิน ออกหลังวัดเดินต่อไป ใครจะเดินมาทางบางระมาดมาข้ามวัดทองไปสู่ทางวัดเงิน ที่นี้ยายทองมาไปจับฉลากเอาวัดเงินเข้าก็ไม่มีทางเลย พวกเอ็งกะเวลากันนับแต่บายโมงจนถึงห้าโมงเย็น ใครเดินข้ามไปทางไหนมากกว่ากัน แต่ยังมีเอี้ย ย้ายเป่ายังปลอมคนมาช่วยเดินข้ามเอาคะแนนตั้งหลายคน เดินข้ามไปแล้วแอบลงเรือกลับ มีคนบอกข้า ข้าก็รีบมาแอบดู เห็นเวลาเหลืออีกนิดเดียวจะทำโมงเย็น ย้ายเป่ายังชนะเอ็งอยู่ ๑ คะแนน ถ้าเพียงข้าข้ามสะพานมาเพียงคนเดียว คะแนนก็เท่ากันเสมอกันไป ข้าจึงชวนพวกมาอีกคน ก็ชนะ ๑ คะแนน ย้ายแจ้ไปจดคะแนนข้างพี่ชายใช้ไหมล่ะ?" นายไกรหันไปถามเจ้าแจ้ น้องชายเจ้าทองมา เจ้าแจ้ยกมือไหว้รับว่าใช่ แต่สงสัยใจว่าตาช่างรู้ละเอียดราวกับถือคะแนนด้วยตนเอง แต่ติดยังกับแม่แป้นนั้นรู้ว่านายไกรเป็นคนเลี้ยงพราย ย่อมรู้อะไรๆ ได้เอง

พวกพี่น้องทองมาหัวเราะแปลกใจที่ตาช่างรู้อะไรๆ หมดยังเป็นตัวการเอง

"แหมไวย! ข้าลืมนิดไปว่ายายเป่าจะโกง" ทองมาพูดกับน้องๆ

"ข้าแอบดูอยู่นี่หว่า ยายเป่ามันฉลาดกว่า เดี่ยว! เดี่ยว! ย้ายจอมเป็นคนจดคะแนนทางยายเป่าใช้ไหมยายแจ้?" นายไกรยื่นหน้าถามเจ้าแจ้ เจ้าแจ้รับว่าใช่ นายไกรหัวเราะก๊าก

"อูย! ข้าคุมเชิงอยู่เฉยๆ อ้ายกรรมการสองคนจะไม่เห็นข้า พอข้าเดินมาข้ามสะพานยายแจ้รีบจดเลย"

พวกเด็ก ๆ สนุกสนาน ทั้งพ่อทั้งแม่ก็พลอยหัวเราะด้วยที่ตาแอบร่วมสนุกกับหลานๆ

"ข้าคอยระวังอยู่เที่ยวเอ็ง ถ้ายายเป่าเอาคนมาข้ามสะพานเพิ่มจำนวน ข้าก็จะเรียกพวกมาให้เหนื่อมัน วันนี้ข้าต้องกินมากหน่อยนะไวย ที่เอ็งชนะก็เพราะข้า" เสียงเสซาเก็ยวกราวไปหังบ้าน ก็พอดีเจ้าเป่ากับพวกโม่ลมา จึงลงมือเลี้ยงกันสนุกครึกครื้น

"ใครหาตะพานมาได้นี้หว่า?" คุณตาไกรถามหลานๆ

“เจ้าแจ้ลิตา คว่ามาสองตัวกำลังงามๆ” ทองมาบอก “แหม! นึกว่าจะได้สามเหลี่ยมมาผัดเผ็ดแล้วซี เห็นหางมันโผล่จากกออ้อ ใหญ่กำลังกิน แต่บ๊ะ! กลายเป็นตะกวดไป หางมันลายแบบเดียวกัน”

“บ๊ะ แล้วกัน ตะกวดก็ตีนี้หว่า ในกรุงเขาชอบนัก ไฮเต็ลจีนราคาแพงนักเชียว” เพื่อนคนหนึ่งว่า “ก็หางมันเด็ดขาด”

“ไม่ไหววะ พวกเรามันกินไม่เป็น เตี้ยวมันดำกูดตาย” ทองมาว่า

“เออ รุ่งกู่ตีคางคกมาผัดเผ็ดให้ อ้ายจ้อยคงชอบแน่ๆ” เจ้าแจ้จว่า

“ไหวเรอะอ้ายแจ้” เจ้าจ้อยร้อง

“อ้าว! มึงไ้ ซาวบางปะอินละโปรดนัก เขาเรียกว่ากบมะระ ข้าเคยกินกับเขาวะ ชั้นแรกเขาปัดข้า เขาบอกกบจำศีล เล่นเข้าปौर่อยดี อืมแล้วจึงรู้ว่าคางคก”

เจ้าแจ้เล่าเรื่องคางคก ทำให้เกิดความสนใจกับพวกคอบเหล้า อือออ กันไปทั้งวง

“ไม่ว่าอะไรหอกวะ ลงเรียกมันไม่ทือไม่อือละ กินได้ทั้งนั้น” เจ้าเป้าว่าเช่นนั้น

“แหม อ้ายเป้า พูดยังกับยักษ์ สัตว์อะไรละจะพูดได้อย่างคน มันกินตะเลย” เจ้าแจ้จว่า

“เฮ้ย ทิดกลืนกับทิดกลืนพี่น้องบ้านคลองผ้าสุ่ยนั้นไ้วะ” เจ้าเป้าว่า “วันหนึ่งข้ายังอีกาได้ ข้าชอบกินวะอีกา เนื้อมันคล้ายเนื้อวัวเลย เวลาผัดเครื่องเอาเหล้าโรงใส่ผัดไป เต็ดขาดนัก วันนั้นข้าแกงน้ำขลุกขลิกแล้วใส่หม้อหัวไปบ้านทิดกลืนทิดกลืนกินเหล้ากัน เขาทาน้ำใสมาได้จากบางเสาธง ข้าเปิดหม้อแกงอีกา แต่บอกว่ากาเหว่า ก็ลงมือกินและคุยกันถึงเรื่องนกอื่นๆ แล้วทิดกลืนก็พูดว่า เนื้ออีกามีคนพูดว่าดีนัก ข้าก็เสริมเข้าไปว่าดีสิ ทิดกลืนก็ว่า อีกานะมีคนพูดกันมากคนว่าดีนัก แต่ชาตินี้ไม่ขอกินวะ เขาพูดอย่างนี้ ข้าจุกคอบหอยวะ ก็เขากำลังตักอีกากินอย่างไม่วางมือ แล้วบอกว่าชาตินี้ไม่ขอกิน” พอเจ้าเป้าพูดจบผู้ฟังก็หัวเราะกันครืน

“ไอ้โฮ! ถ้าสองทิดนั้นเขารู้ว่าเอ็งไปหลอกให้เขากินอีกาจะว่าไ้?”
เจ้าแจ้ถาม

“อ้อ! เขาก็เตะข้างอมมาเท่านั้น ข้าหนึ่งเลยชวนกินกาเหว่าปากดำเรื่อยไป” เจ้าเป่าใช้คำว่า กาเหว่าปากดำ ความจริงกาเหว่ามันปากเหลือง กินกันอยู่สักครู่คุณตาไกรของเราก็กระซิบกับทิดยั้งและแม่เป็นว่าอยากจะลา กลับ เพราะนี่ถึงทุระได้ อาจจะเป็นว่า คุณตาทกินเหล้ากับลูกหลานมากนัก เกรงว่านานไปการลบหลู่จะมีขึ้น มันคนละรุ่น ลงเหล้าเข้าปากการเกรงทางอายุจะหมดไป นายไกรสะกิดทองมาให้เข้ามาใกล้และพูดว่า

“วันนี้ก็สนุกกันดีแล้ว พรุ่งนี้เข้าไปสวดบาตรแล้วกรวดน้ำให้แก่คนสักคนเถอะวะ คนนี้เขาเป็นตัวมาช่วยลงคะแนนให้อั้งเหมือนกัน”

“ไกรนะตา?” เจ้าทองมาถามเพราะสงสัย ลงตาบอกให้กรวดน้ำไปให้ ก็หมายถึงคนตายแล้ว

“เถอะวะ ยังไม่บอกเดี๋ยวนี้ละ ประเดี๋ยวก็รู้หรือกว่าใคร พอข้ากลับ ถ้าเห็นใครตามหลังข้า ก็คนนั้นแหละ แล้วกรวดน้ำไปให้เขาด้วยล่ะ”

นายไกรพูดดังนั้น ทิดยั้งแม่เป็นก็มองหน้านิ่งไม่กล้าถามอีก เพราะเกรงกันอยู่สำหรับนายไกร ในย่านบางพรหมเป็นที่เกรงกันทั้งอายุและความเก่าแก่ประจำถิ่น เป็นนักเลงรุ่นเก่าในบางนั้น ทองมานั้นคอยจับตาดูเวลาตากลับ แก้วจะได้เห็นคนที่ช่วยลงคะแนนในวันนี้อือใคร

ครั้นแล้วนายไกรก็ลุกขึ้นให้ศีลให้พรแก่ลูกๆ หลานๆ แล้วนายไกรก็ลงบันได ทิดยั้งแม่เป็นส่งที่หัวบันได ทองมาตามลงมาส่งที่ข้างล่าง ในย่านนั้นไม่มีใครทวงนายไกรเรื่องเดินทาง มีไฟฉายดวงเดียวก็เดินได้ทั่วบาง นายไกรฉายไฟกราดไปข้างหน้าแล้วเดินไปอย่างระวังเพราะนัยน์ตาไม่เหมือนเก่า บัดนั้นเองทองมาถึงกับยืนตัวแข็ง เพราะผู้ที่เดินตามหลังตานั้น เป็นคนที่ควรอย่างยิ่งที่ทองมาจะต้องกรวดน้ำไปให้

“นังยงค์!” ทิดยั้งและแม่เป็นร้องเบาๆ และงงเง้นอยู่ที่หัวบันได ทองมาเดินกลับมาหาพ่อแม่ ตัวลั่นน้อยๆ ถอนใจยาว เพราะหญิงสาวชื่อประยงค์ที่เดินตามหลังตานั้น คือคู่รักคู่สาวของทองมาเก่าก่อน แต่ถูกยิงตายเสียโดยแย่งรักหักสวาทกัน ผู้ที่ยิงก็ติดคุกตลอดชีวิต ประยงค์ตายมาสองปีแล้ว ทองมากลับขึ้นข้างบนแล้วพูดกับพ่อแม่เบาๆ

เสียงสั้นๆ

“ประยงค์ยังไม่ลืมฉัน” พูดได้เท่านี้ก็ตันใจนิ่งงัน เสียงหมา
ได้ถอนเสียงเหือกเหิน ทุกคนในวงเหล้ามองหน้ากัน

“แห่ม! ไอ้พวกข้างล่างมันหอนกันยังกับเห็นคุณตาเป็นผี” เจ้า
แจ้พูดอย่างสนุกแล้วดื่มเหล้า ทองมามองตาน้องชายแวบหนึ่งแต่ไม่
พูดอะไร นึกแต่ในใจว่า

พรุ่งนี้ฉันจะใส่บาตรให้เธอ ประยงค์เอ๋ย

ลูกสาวที่ดื้อ

ตอนนี้เป็นอีกครั้งหนึ่งที่นายอุทิศนักนิยายรักได้สำแดงบทบาทในเรื่องรักโดยเป็นความจริง ไม่ใช่नियाยที่เขาเขียน เขาได้พบรักในชีวิต เป็นรักที่เห็นใจและเมตตาในหญิงที่เขารัก เขาให้ทั้งศีลและธรรมและมนุษยธรรมแก่หญิงที่เขารักอย่างเต็มที่ โดยไม่ได้ใช้ความรักที่เกิดจากอารมณ์แห่งตนแต่ผู้เดียว และนายอุทิศได้ไปพบกับรุ่นที่รักและทั้งแม่ชีผู้เฒ่าบ่อยๆ โดยไปส่งเงินแก้อูกุลบ้าง และไปเยี่ยมบ้าง

“คุณอุทิศไปพบแม่ชีและแม่รุ่นบ่อยๆ ไม่รู้เลยหรือว่า ‘แม่ฉาย’ แม่ของรุ่นหรือว่าเมียของทีดื้อนั้นแหละ เดี่ยวนี้แอบมาหาลูกสาวเสมอ” นายมันตั้งคำถามเป็นเชิงบอกเล่ากับผมไปในตัวเสร็จ

ในขณะที่นั่งพร้อมกันในที่ประชุม เพราะวันนั้นเป็นกำหนดที่จะเอาเงินเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ช่วยกันเฉลี่ยออกไปให้แม่ชีเฉมา ผมฟังนายมันพูดโดยไม่ได้ขัดอะไรขึ้น ฟังจนจบ

“เรื่องแม่ของรุ่งแอบมาหารุ่งที่วัด ผมรู้ตั้งแต่ไปคราวที่แล้ว” ผมบอก

“แม่ชีบอก หรือแม่รุ่งบอก?” คุณนพถาม

“ทั้งสองคนแหละครับ” ผมบอก “แม่ชีทำหน้าใจมาก ไม่พอใจที่แม่ของรุ่งแอบมาหา ความไม่สบายใจของแม่ชีนั้น กลัวว่าแม่ของรุ่งมีนิสัยไม่ดีอยู่เดิม อาจจะมาชักจูงลูกสาวไปในทางที่ไม่ดี อาจจะชวนลูกสาวสูญหายไปอย่างแม่ แต่ผมไม่กล้าออกความเห็นอะไรๆ กับแม่ชีท่าน ต่อเมื่อพบกับรุ่งสองต่อสอง ผมจึงได้ชี้แจงอะไรๆ แก่เธอเป็นที่แจ่มแจ้งดี”

“อ้อ! คุณก็รู้เรื่องดีอยู่แล้ว แล้วคุณเตือนใจแม่รุ่งว่าอย่างไรบ้างล่ะ แม่ชีแก่เป็นทุกข์เป็นร้อน มีจดหมายมาถึงผม บอกเรื่องขอให้ช่วยกันตัดหนทางแม่ของรุ่งไม่ให้ติดต่อกันบ่อยนัก ท่านก็ทำด้วยความห่วงใยเพราะรักที่สุด” นายมันว่า

“ครับ! เรื่องนี้เรารู้กันดีอยู่แล้ว แต่ทางสโมสรของเราตั้งใจกันไว้ว่าเราจะเกื้อกูลโดยสงสารทั้งสองคนทั้งแม่ชีแม่รุ่ง เมื่อแม่ชีอุตสาหะเลี้ยงแม่รุ่งมาแต่เด็กจนเป็นสาว ก็อยากจะให้แม่รุ่งนะแทนคุณแม่ชี โดยปรณิบัติท่านไปให้ได้รับความสุข แต่เรื่องแม่ลูกเขาจะพบกันนี้เราไม่มีสิทธิ์จะไปห้ามเขาได้” ผมพูดไปตามทางของศีลธรรม แต่นายมันรีบขัดขึ้น

“ถ้าแม่รุ่งเกิดเชื่อแม่เขา และหนีหายไปตามคำชักชวนของแม่ล่ะ?” นายมันวางแสบกับผมเข้านั้น ทุกคนในที่ประชุมก็มองหน้าผม เพราะทุกคนรู้ว่าผมรักกับรุ่งอยู่ จึงอยากฟังความเห็นของผม

“ผมได้เตือนสติแม่รุ่งไว้มากเหมือนกันว่า เรื่องแม่ของรุ่งนั้นทำตัวผิดไว้แต่กาลก่อนอย่างน่าเกลียด แต่ขอให้รุ่งคิดว่านั้นเป็นเรื่องแม่ผิดแม่ก็รับคำติเตียนจากชาวบ้านไป แต่เราเป็นลูก เราจะไม่ยอมพบกับแม่เลยนั้นก็ยอมเกิดความไม่ดีแก่เรา ทั้งข้อติเตียนของชาวบ้าน

ส่วนทางกตัญญูเราก็เสียหาย เพราะเขาเป็นผู้ให้กำเนิดเรา ส่วนแม่ชื่อนั้นไม่ใช่แม่เรา แต่ความรักนั้นสูงส่งยิ่งกว่าแม่เราเสียอีก ทางที่ดีและเจริญแก่ตัวรุ่งเอง รุ่งจะต้องพบกับแม่บ้าง และต้องชวนแม่ไปคุยที่กุฎแม่ชี่ และอย่าไปไหนกับแม่ให้พ้นวัดไปจะขัดใจแม่ชี่มาก เราจะเป็นบาปโดยทำอะไรไม่เป็นที่สบอารมณ์แก่ผู้มีพระคุณแก่เราอย่างที่สุดจะพรรณนาได้ อย่าทำอะไรให้เกิดเป็นอกตัญญูได้เลย” ผมอธิบายต่อที่ประชุม

“แต่เดี๋ยวนี้ไม่เป็นยังงั้นเสียแล้ว” นายมันว่า “แม่ฉายมักจะนัดให้แม่รุ่งไปพบที่บ้านนายพลัด เข้าประตูน้ำไปบ้านธนู โดยเขาอ้างว่า เขามาหาลูกคราวไรผีที่ตออุลอะวาดครานั้น เขาก็เลยไม่กล้ามา แต่ที่สำคัญก็คือ แม่ฉายไปเป็นลูกจ้างนายพลัด และเจ้าชายชู้ของแม่ฉายก็อยู่ที่นั่น แม่ชี่มีทุกข์มากจึงรีบออกมา” นายมันพูดแล้วถอนใจ

คุณสมย์พูดขึ้นอย่างจะให้เป็นขบขันว่า

“สโมสรรเราช่างมีแต่ปัญหาข้องใจและวุ่นใจจริงนะพวกเรา”

“แต่มันต้องกลุ้ม ต้องวุ่น” นายมันว่า “เพราะพวกเรารับเข้าไปวุ่นเอง เดี่ยวนี้เรื่องวุ่นมันก็นักขึ้นอีก แก่ปมไม่ออก” นายมันพูดแล้วมองผม

“เฮ้! พรุ่งนี้ผมไปเอง คงจะรู้อะไรๆ อีกมาก” ผมว่า เพราะถึงเวรจะต้องเอาเงินไปให้อยู่แล้ว

“เฮ้ พรุ่งนี้ผมทำอะไรจะต้องไปด้วยเสียแล้ว แม่ชี่แก่วุ่นใจนัก ผมก็ห่วงแก ต้องไป” นายมันพูดขึ้น ผมเลยสับสบนุแก

“ก็ดีนะชี่ครับ!” ผมร้องแซงขึ้นพร้อมกับหัวเราะอย่างสบายใจ

“ผมจะยืมรถจี๊ปคุณนายไปดีกว่า” นายมันว่า

“ฮะ! ก็ดีดีลืหิชิครับ” ผมว่า

ตอนสายๆ ของวันรุ่งขึ้น นายมันขับรถจี๊ปพาผมเลี้ยวเข้าเขตวังน้อย ผมรู้สึกชื่นบานใจที่รู้สึกว่าการเข้าสู่แดนคนรัก พลังเหลือวซ้ายแลขวามองดูทุ่งนาอย่างจิตแจ่มใส ด้านขวามือเป็นทุ่งท่าขอน ซ้ายมือเป็นทุ่งบ้านสร้าง พอรถข้ามสะพานใหญ่ที่วัดบ้านสร้างซ้ายมือ ผมเหลือวไปดูในคลองที่ไปทางขวามือ

“นั่นละคลองที่จะไปบ้านข้าง ไปตามคลองเรื่อย ๆ เข้าไป” นายมันอธิบายเมื่อเห็นผมมองไปทางนั้น พอออกซื้อบ้านข้าง ผมก็ใจวูบนึกไปถึงเรื่องผีเจ้าเข้าสิงที่บ้านของน้องเมียนายมัน เราหยุดพักรถที่แถวหมู่ว่านำบ้านสร้างกันเล็กน้อย นายมันล้วงเอาเหล้าออกจากรถโซดาก็มีพร้อมอยู่ เราดื่มกันพอชุ่มคอ โดยได้น้ำแข็งจากร้านแถวนั้นผสมเย็นเจี๊ยบ

“อูยชยานี หน้าแล้งรู้สึกน้ำหายาก แต่พอน้ำน้ำขี มันกลายเป็นทะเลไปได้” นายมันพูด

ผมมองดูสถานที่ตามที่นายมันพูด ก็เห็นลำคูสองข้างทางน้ำซึบจะน้อยแทบติดโคลน ผมมองไปสุดสายตาข้างหน้า ก็เห็นน้ำแห้งขอดนึกอยู่ในใจว่า ถ้าน้ำในคูมีอุดมตลอดไปชั่ววนาตาปี ผักปลาจะสมบูรณ์

“ความจริงจะทำให้เรามีก็ได้ ไม่ยากเย็นอะไร สะดวกสบายแก่พวกเรือดกจะค้าขายอะไรเล็กๆ น้อยๆ ได้ตามมีตามเกิด แต่เขาไม่ได้ทำกัน” นายมันพูดแล้วถอนใจ

“ใครไม่ทำอะไร?” ผมถาม

“ผู้ใหญ่นะซี!” นายมันตอบเสียงสั้นๆ “พวกชาวบ้านจะทำยังไรตัวใครตัวมัน ถือว่าแรงน้อยกำลังน้อยก็เลยลำบากกันมาชั่วปู่ย่าตายาย”

“ผมว่า ถ้าผู้ใหญ่เขาไม่ทำ ชาวบารวมแรงกันทำเพื่อตัวเองก็ได้ นี่นา รอผู้ใหญ่ก็อีกห้าชาติ ถ้าช่วยกันทำเอง บ้านเราก็จะสบาย” ผมว่า

“พวกชานามมีปัญหาอะไรทำ?” นายมันพูดเหมือนถาม “เออละ! พวกชานาช่วยกันขุดคลองให้ลึก แต่ไม่มีประตูช่วยกักน้ำที่ไหนมาขังคลอง เพราะหน้าแล้งน้ำในแม่น้ำมีน้อย ตลิ่งอยุธยาสูงออกลิ่วคุณก็เคยเห็นแล้ว แล้วจะเอาน้ำที่ไหนมาส่งเข้าบ้านนา ถ้ามีประตูน้ำกักน้ำจึงจะทำได้ แต่ต้องขุดคลองให้ลึก”

“เออ! จริงซี ต้องพึ่งประตูน้ำ” ผมร้องเห็นจริง

“ก็นั่นนะซี! ชาวอยุธยาก็มีปัญหาพึ่งนาของตัวเองอย่างเดียว ปีหนึ่งได้หนเดียว พันหน้านาขายข้าวไปแล้วก็นอนชม กระดุกกลันหลังของชาติก็ห้องกิวเพราะน้ำไม่มี จะให้ทำอย่างอื่น จะปลูกพืชอื่น ๆ ละ เอาน้ำที่ไหน

ไม่ทราบ เอาละเอ้า! ชุดบ่อล่อน้ำเอา แต่ปลุกอะไรๆ ขึ้นมาแล้วเอาไป
ขายที่ไหนล่ะ ไม่มีคนลองจะชนเอาไป" นายมันพูดแล้วหัวเราะ

"เขาก็ทำถนนแล้วไงล่ะ" ผมว่า

"อ้อ! ถนนนะมันเกี่ยวกับรถ ชาวนาชั้นดีก็กะตุ้ย เอารถที่ไหน
รถนะมันสำหรับกิจการใหญ่ สำหรับชาวนาซึบะตีว ปลุกผักปลุกหญ้า
เล็กๆ น้อยๆ จะมีปัญญาซ็อรตรี? ถ้ามันมีคลอง ยังพอใช้เรือพายไป
ขายได้เงินมาเลี้ยงท้องบ้าง ขายบ้าง แลกเปลี่ยนกันบ้าง ก็จะไม่อดแห้ง
อดแล้งดังนี้ จริงอยู่คนเราต้องอดต้องออม อดเปรี้ยวไว้กินหวาน อดมือนี้
ไปกินมือหน้า แต่ที่ทางนี้ละมันไม่เป็นดังนั้นหรอก ลองมาอยู่ดูบ้างจะรู้ว่า
มันต้องทนอดกันตลอดชาติ" นายมันพูดแล้วหัวเราะเป็นสนุก แล้วชวน
ผมขึ้นรถ

รถวิ่งต่อมา ทุ่งด้านขวาเป็นทุ่งเค้าแมวติดต่อทุ่งหนองไม้ซุง ทาง
ซ้ายมือยังเป็นทุ่งบ้านสร้างชนกับทุ่งโรงเจ้าและทุ่งสามเรือน นายมันขับ
รถไปพูดไปชี้ไป ผมไม่ใช่คนอยุธยา ก็ฟังไปมองไปอย่างสนใจ จนรถสู่
ตรงทุ่งที่มีหมู่บ้านหนองไม้ซุง

"นั่นหมู่บ้านหนองไม้ซุง" นายมันชี้บอก "ดูเถิดหมู่บ้านนี้ มันจะ
ใหญ่กว่านี้อีกไม่ได้ เพราะมันโดดเดี่ยวห่างหมู่บ้านอื่นเขา ผมคนอยุธยา
เห็นมันอยู่แค่นี้ก็แค่นั้นไม่โตขึ้น พวกผู้ชายไปเรียนที่กรุงเทพฯ พอ
บักกล้าหาแข็งก็ไม่กลับบ้านเดิม ไม่มีการพัฒนาอะไรกันขึ้นเลย ถ้ามีคลอง
ติดต่อกันได้ก็จะเจริญกว่านี้ โน่น! โน่น! เลยไปข้างหน้าเราโน่นคือ
หมู่บ้านคานหาม แต่บ้านคานหามมีคลองพอจะติดต่อบ้านธนูได้จึงดี
กว่าหนองไม้ซุง"

"ยังงั้นถ้าชุดคลองให้ลี้กจากบ้านหนองไม้ซุงมาบ้านคานหามก็
จะดีกว่านี้" ผมออกความเห็น

"ชุดมาทำไมล่ะ บ้านคานหามเองพอหน้าแล้งน้ำในคลองบ้านธนู
ก็ไม่มีน้ำจะส่งมาบ้านคานหามอยู่แล้ว เพียงแค่วัดเขาติน บางปีน้ำยัง
จะแห้งเลย ผมว่าอะไรๆ มันอยู่ที่การจัดการประตุน้ำกักน้ำนั้นแหละ
จะแก้ได้" นายมันพูดคล้ายรำคาญความเป็นไป

รถเราวิ่งเลยพระเจดีย์ที่ตั้งกลางถนนท่าวงเวียนล้อม พอวิ่งเลย

มาครูเดียวก็ถึงถนนซอยที่เข้าสู่วัดพระญาติและวัดกระสังข์ รถเราหัก
เลี้ยวเข้าทางแคบๆ เข้าวัดพระญาติตำบลไผ่ลิง ผมสบายใจนัก เรา
เลี้ยวหักซ้ายเข้ากุฎแม่ชี ดวงหน้าตึ๊งๆ ของรุ่งและแม่ชีชะโงกมองดูรถ
เราอยู่บนกุฎ พอรู้ว่าเป็นเราสองคนก็หัวเราะร่ารีบลงมาหา ผมกับนาย
มันนั่งลงไหว้แม่ชีที่ร้านไม้เล็กๆ หน้ากุฎ รมเย็นตึ๊งๆ เลยนั่งสนทนากัน
ที่นั่น ผมถือโอกาสรีบทำกิจที่มุ่งไปให้เสร็จ คือเอาซองเงินที่เรียโรมาให้นาย
มันเป็นผู้มอบกับแม่ชีเอง

“อ้อ!” นายมันหันมาร้องแล้วรับเอาซองเงินจากผมไปถือไว้ “นี่
เป็นเงินที่เอามาถวายเป็นค่าใช้จ่ายของคุณแม่ชีตามกำหนด”

“ขอความเจริญๆ เป็นของพวกคุณเถิด” แม่ชีเฒ่ารับเงินแล้ว
อวยพร

นายมันหันมาขยิบตากับผมแล้วพูดว่า

“เฮ้! แม่รุ่ง พาคณูทิศไปหากาแฟกินตามชายน้ำชี ฉันมีเรื่อง
อะไรๆ จะพูดกับคุณแม่ชีสักหน่อย”

ผมเลยลุกขึ้นยืน รุ่งก็ลุกขึ้นบ้าง เดินนำผมอ้อมโบสถ์ไป

“ฉันได้มาใกล้รุ่งคราวไรก็มีความสุขใจเป็นที่สุด” ผมพูดตรงไป
ตรงมาไม่มีสำนวนรักกันละ เพราะถือเอาว่าผมมีอายุแก่กว่ารุ่งเกือบ
คราวๆ นายชาย ครั้นจะเล่นสำนวนรัก หากรุ่งจะไม่หมั่นไส้ ผมก็หมั่นไส้
ตัวเอง

รุ่งซ้อหน้าซ้อใจดูผมแวบหนึ่ง แต่มีแววสดใสกว่าแต่ก่อนๆ ส่วน
ผมตั้งใจจะมาพูดอะไรกับรุ่ง จึงถือโอกาสพูดเสียเลย ถือว่าเรารักกัน
ถ้ารู้อะไรๆ ซึ่งกันและกันย่อมเป็นของดี

“พวกเราทางกรุงเทพฯ รู้ว่ารุ่งได้พบกับแม่ของรุ่ง ก็ดีใจกันเิน
ด้านที่แม่ลูกได้พบกัน แต่กลับเสียใจกันที่ว่า รุ่งต้องไปพบกับแม่ของ
รุ่งพันวัดนี้ไป และก็ไปที่บ้านที่พ่อเลี้ยงของรุ่งอยู่ด้วย พวกทางกรุงเทพฯ
ทุกคนไม่ชอบพ่อเลี้ยงของรุ่ง ถือเอาเป็นศัตรู เพราะเขาเป็นชายชู้ที่
ทำให้พ่อของรุ่งเสียใจจนตายจากรุ่งไป เราทุกคนยังจำคำบอกเล่าของ
แม่ชีได้ ถึงวันที่พ่อของรุ่งรู้ว่าแม่ของรุ่งหายไป ก็อุ้มรุ่งไปตามที่ร้าน
อาหารในเมือง พ่อเจ้าของร้านบอกว่าแม่ของรุ่งไม่ได้ไปทำงานหลายวัน

แล้ว พ่อของรุ่งก็มุดหน้ารุ่ง หน้าจ้อย ๆ และบอกกับรุ่งว่า แม่เขาไม่ได้มาหรอก เราไปกันเถอะ แล้วพ่อของรุ่งก็อุ้มรุ่งเดินจะกลับ ด้วยความไม่แข็งแรงที่ป่วยไข้อยู่ ประกอบกับความเสียใจด้วย ก็พารุ่งหกล้มไปด้วยกัน แม่ซีเห็นดังนั้นก็เลยกลับพร้อมกับพ่อของรุ่งด้วยความห่วงใย” ผมพูดแค่นี้แล้วก็หยุด รุ่งนั่งฟังก้มหน้ามองไปในน้ำอย่างใช้ความคิด

“พวกเราทั้งหมดไม่ได้โกรธรุ่งเลย แต่ควรให้แม่มาพบรุ่งที่กุฎแม่ซี หรือว่าไปคุยที่ใกล้กุฎพระก็ได้ ถ้ากลัวพ่อของรุ่งจะอาละวาด ก็มาพบรุ่งกลางวัน ๆ จะเป็นไรไป”

ผมพูดแค่นี้ก็พอดีเรือกาแพมา ผมเลยกำมือเรียก เรียกกาแพดูจะดีใจที่ได้เงินสดจากคนต่างแดน แวะเข้าจอดที่ศาลา ที่นั่นมีพระกับเด็กนั่งอยู่ด้วย ผมจึงสั่งกาแพถวายพระและเลี้ยงเด็กด้วย เมื่อเสร็จแล้วผมก็ชวนรุ่งออกเดินคุยตามลานวัด บัดนั้นเกิดมีลมพัดโชยมา ดอกไม้อะไรไม่ทราบชื่อ จากต้นไม้ใหญ่ ได้ร่วงพรุลงมาก่อนข้างมาก โปรยปรายมารอบตัวผมกับรุ่ง คล้ายมีคนจงใจโปรยให้เกิดเป็นความมงคล ผมรู้สึกขนลุกไปทั้งตัว ทั้งปลื้มใจในมงคลที่ได้รับนั้น และนึกรู้ในใจว่า นั่นคือการกระทำของพ่อรุ่งแน่ ๆ เสมือนจะทักหรือจะดีใจ โปรยมงคลให้

และร้ายกว่านั้น เมื่อเดินกันไป ยังมีลมเบี่ยงต่ำพัดอีก ทั้งดอกไม้ที่ร่วงแต่แรกและใบไม้แห้ง ถูกลมพัดเป็นพัลวันลือม ๆ ตัวผมกับรุ่งอีก คราวนี้เป็นารชัดเลยว่าทุกสิ่งเกิดจากอะไรกัน ผมจึงคิดว่าควรกลับไปคุยกับแม่ซีบ้างจะดี ถ้าขึ้นเดินพลอดรักกันอยู่อย่างนี้อาจจะเป็นขี้ปากชาวบ้าน เพราะรุ่งเป็นหญิงคนเดียวที่โตขึ้นในวัด ย่อมเป็นของชนพุดกันอยู่แล้ว ยิ่งเป็นมาพักการเดินคุยกันแบบนี้ไม่ดีแน่ ผมจึงชวนกันมาที่กุฎแม่ซี

ครั้นมาถึงกุฎแม่ซี ผมก็รู้ว่าพुरुนี้เข้าก่อนอาหารแม่ซีและรุ่งจะเข้ากรุงเทพฯ กับเรา ผมไม่รู้ข้อลึกลับซึ่งอะไรที่นายมันของผมได้เกิดวางแผนกิจการอะไรกันกับแม่ซีถึงกับมีแผนการใหม่ คุยอะไร ๆ กัน นิดหน่อยนายมันก็ชวนผมเข้าเมืองหาอาหารเย็นกินกัน แล้วจะนำอาหารมาฝากรุ่งโดยไม่ต้องให้รุ่งลำบากไปกินที่บ้านแม่ซี แล้วเรา

สองคนที่ขึ้นรถออกจากวัดป่าयหน้าเข้าเมือง

“คุณอุทิศจะต้องรีบแต่งงานโดยด่วน” นายมันพูด ผมฟังแล้วตกใจ เพราะไม่คิดว่าจะเร็วอย่างนั้น ผมไม่ได้เตรียมอะไร

“เร็วนะขอบชะ” ผมพูดให้เป็นสนุก “อยากให้เป็นวันนี้เสียด้วยซ้ำไป”

“ยัง!” นายมันร้อง “แม่ชื่กับแม่รุ่งต้องไปกรุงเทพฯ กับเรา และจะไปพักอยู่บ้านผม เพราะแม่ชื่หนักใจเรื่องแม่ของรุ่งจะมาชักชวนให้แม่รุ่งหนีไปจากวัด โดยเขาถือสิทธิ์ว่าเป็นแม่ เขาจะปล่อยลูกที่เป็นสาวมาจมอยู่กับวัดในกฎแม่ชื่ทำไม่ ส่วนทางแม่ชื่ไม่มีอะไรจะยืนยันแข็งสิทธิ์ว่าแม่รุ่งเป็นเด็กของแม่ชื่ ส่วนทางไหนเขาเป็นแม่เขาก็มีสิทธิ์แข็งกว่า ทางแม่ชื่จึงคิดพาแม่รุ่งหลบไปกรุงเทพฯ ก่อน พอทางคุณอุทิศจัดแจงอะไรๆ เสร็จก็กลับมาตั้งพิธีแต่งงานกันที่บ้านของแม่ชื่ ทำเพื่อให้หน้าแก่แม่รุ่ง ไม่ใช่ว่าเด็กวัดของแม่ชื่จะไม่มีความเลย” นายมันอธิบาย

ผมรู้สึกว่าคุณคิดของแม่ชื่อนั้นถูกต้อง ถูกแล้ว รุ่งนั้นอยู่กับแม่ชื่มาจนโตก็โดยไม่มีหนังสืออะไรเป็นกฎหมายว่ารุ่งเป็นเด็กของแม่ชื่โดยถูกต้อง ย่อมแพ้วทางแม่เขา แม้เขาจะเสียหายไปอย่างไร เขาก็ยังมีสิทธิ์ในการเป็นแม่เต็มที ย่อมก่อความยุ่งยากให้ได้ตลอดเวลา

“การติดต่อกันระหว่างแม่ๆ ลูกๆ นี่ละ บ่อยเข้าก็จะเกิดพยานชัดว่าเขาแม่กันลูกกัน แม่ชื่จึงไม่มีสุข ถ้าแม่รุ่งยังไม่เป็นฝั่งเป็นฝาไปเสีย แม่ชื่ก็ทุกข์ระทมอยู่” นายมันว่า

“เอ๊ะ! การแต่งงานของผมกับรุ่งนะ แม่ของเขาจะประท้วงอะไรได้บ้าง?” ผมถามขึ้นโดยรู้สึกหวัง

“จะมาประท้วงอะไร?” นายมันว่า “ผมกับแม่ชื่ไม่ใช่จะไม่รู้จักกำนันหรือนายอำเภอ ถ้าเราไปพูดความจริงทั้งหลายแจ่มแจ้ง นายอำเภอเขาเห็นด้วย แล้วใครจะประท้วงเล่า พูดก็พูดเถอะ ถ้าคุณจะไม่เมตตาให้เงินแก่แม่เขาบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นค่าน้ำนมบ้างนั้น ผมก็ว่าดีเลิศแล้ว จะมาเอาอะไรกันอีกที่ทิ้งลูกไปจนต้องมาโตอยู่กับวัด”

ชั้นแรกผมหวังว่าแม่ชื่จะไม่มารุ่งอยู่ปรนนิบัติ แต่การณ์มันเป็น

อย่างนั้น ถ้าผมผู้ที่เป็นที่หวังว่าจะได้เป็นสามเณรที่ดีของรุ่น ถ้าการณ์ไม่เป็นไปตามที่แม่ซึ่งคิด แก่ก็ยังมีทุกข์ที่บรรทม แม่ของรุ่นต้องชวนลูกหนีไปเด็ดขาด เพราะเขาซึกจะมองเห็นผลประโยชน์ในตัวลูกขึ้นมาแล้ว และเจ้าผลประโยชน์ที่แม่ของรุ่นจะได้นั้น ถ้าเป็นสุขแก่รุ่นได้ก็ดีไป แต่ถ้าเป็นประโยชน์อย่างเลว ๆ แค่เกียรติยศของแม่ ก็กรรมเวร

เมื่อเหตุการณ์ได้มารวบรัดเร็วเข้ากระนั้น สิ่งที่น่าพิศเมื่อครู่ก่อน ในลานวัดที่ดอกไม้บนต้นร่วงโปรยมาคล้ายถูกโปรยให้ในการสมรส และผงคลีฟุ้งตามเมื่อเวลาเดินนั้น ก็เป็นการแสดงความยินดีด้วยน้ำใจวิญญานของบิดาของรุ่น ซึ่งเป็นธรรมดาวิญญานทุกดวงต้องการสงบ แต่เกิดมามีสิ่งห่วงใยก็สงบไม่ได้ ต้องระวังป้องกันทุกเวลา ที่ไหนจะสงบได้ตามทางที่ควร

ครั้นนึกถึงอย่างนี้ ผมก็เสียใจตนเองที่ทำตนคล้ายคนใจดำ ผมไม่เคยใส่บาตรทำกุศลอย่างใดแผ่ให้แก่วิญญานพ่อของรุ่นเลย ส่วนวิญญานพ่อของรุ่นซึ่งมีความกังวลห่วงใยอยู่ตลอดเวลา ซ้ำยังแสดงความยินดีด้วยอย่างเห็น ๆ ในวันนี้ ผมเสียใจตัวเอง กัดกรามอย่างเหยี้ยมเกรียม ต่อไปนี้ผมจะทำทุกอย่างที่เหมาะสมแก่ดวงวิญญานพ่อตาผมในวันหน้าให้ถูกต้อง โดยจะหารือกับสโมสรวินญานของเราให้ดี ผมไม่เคยคิดเลยว่าความเป็นโสดของผมจะมาหยุดลงอย่างสะตวงตายโดยพวกเพื่อนชั้นดีทำให้อย่างนี้ เรากินข้าวกันที่ร้านอาหารที่หัวรอ ผมเกิดความคิดพิเศษขึ้น จัดกับข้าวและข้าวสุกใส่จานหนึ่งเพื่อชวนวิญญานพ่อของรุ่นกินด้วยกัน

“ทำให้ใคร?” นายมันถาม

“ทำให้แก่พ่อของรุ่น” ผมตอบ

“ไม่ได้ผลพอ!” นายมันหัวง “ที่ร้านนี้เขามีประจำของเขา คุณทำไปเจ้าของที่ก็แย่งกิน ประเดี่ยวกกลับไป ไปวางให้ที่เจดีย์ที่กระดุกเขาอยู่สิ แล้วพรุ่นนี้เข้าหาทางใส่บาตรพระเสียในเมืองนี้แหละ”

ผมฟังนายมันหัวงก็เห็นจริง เราจะซื้ออาหารไปฝากรุ่นอยู่แล้วจัดการฝากติดอยู่ด้วยก็แล้วกัน พออิ่มอาหารแล้ว ผมก็สั่งร้านทำอาหารห่อให้สองห่อ เป็นของรุ่นหนึ่งห่อ เป็นของพ่อหนึ่งห่อ เมื่อมาถึงวัดแล้ว

ผมก็ทำกิจเรียบร้อย เอาอาหารให้รุ่ง แล้วขอรูปเทียนมาจุดบอกกล่าว
แกหิดอู่ เชิญกินอาหารและบอกกล่าวไว้เลย เพราะรุ่งขึ้นตอนเช้าจะออก
รถแต่เข้าไปกินข้าวในเมือง ค็นั้นผมกับนายมันกันนอนกันที่ร้านไม้
หน้ากุฎแม่ชี เป็นการเผารถไปในตัวด้วย

เพลงสังขาร

เรื่องนี้เป็นอีกตอนหนึ่งของนายอุทิศที่ได้ไปประสบมากับนายมัน หลังจากทีนายอุทิศได้แต่งงานกับแม่สาวรุ่งเด็กวัดพระญาติ ตำบลไผ่ลิง ศิษย์แม่ชีผู้เฒ่า และเวลานี้นายอุทิศได้มาต่อเติมเรือนที่บ้านนายมันที่บ้านขมิ้น ต้อออกมาเป็นอีกหลังหนึ่งให้เป็นเรือนหอ

บัดนี้ นายมันของเราได้รับจ้างหล่อพระให้แก่ชาวบ้านม้ายุธยา ซึ่งถวายแก่วัดป่าโค ปากคลองบ้านม้านั่นเอง มีการฉลองพระอย่างครึกครื้น มีทั้งเพลงพื้นเมือง เพลงฉ่อย และลิเก นายมันรู้ว่านายอุทิศนิยมของเก่า ๆ เทียบทุกประเภทของไทย จึงชวนนายอุทิศและนางรุ่งภรรยานายอุทิศไปในงานนั้นด้วยกัน

“เราจะต้องพักกันที่วัดหรือไง?” ผมถามนายมัน

“ฮะ! มีบ้านพักดี บ้านเจ้านั่นแหละ อยู่ปากคลองบ้านฉ้านั่นเอง
แต่ว่าคุณละพักคลองของวัด” นายมันตอบ

“อ้อ เป็นบ้านเจ้าภาพสร้างพระสิ” ผมว่า

“การสร้างพระนะ เจ้าภาพมากคนด้วยกัน แต่บ้านนี้อยู่ใกล้วัด
ก็เอาเป็นจุดใหญ่ที่รวมพล”

การออกต่างจังหวัดของนายมันเดี๋ยวนี้สะดวกมาก เพราะซื้อรถ
จี๊ปเล็กจากคุณนายเศรษฐี เจ้าของภาพปั้นที่ร้ายแรงนั่นเอง คุณนาย
ขายให้ถูกๆ เพราะรักใคร่ โดยเห็นว่าเป็นเรื่องเหมาะที่นายมันจะต้องออก
ทำงานต่างจังหวัดเสมอ

เรานั่งรถกันมาสามคน นายมันขับ ผมกับรุ่งเป็นผู้นั่ง พอเลี้ยว
เข้าวังน้อยทุ่งสองฟากทาง ผมชักจะเป็นผู้มีความรู้ พอถึงวัดบ้านสร้าง
เราก็นั่งพักรถตามเคย และก็กินเหล้าตามระเบียบ แต่เที่ยวนี้เกิดพบ
เอกภัยเดี่ยวเนื้อวัวแดงลอยข้างถนนเข้า ตามธรรมดาถ้วยเดี่ยวร้านนี้
เป็นผีเข้าผิออกอยู่ เหมาะก็ขายไม่เหมาะก็ไม่ขาย นี่ละครับการค้าของ
คนไทย ผมเคยกินเขาเมื่อก่อนๆ ผีไม่มีมือพอใช้ได้ หากไม่อดทนใน
กิจการหรือเป็นอย่างไรรู้ๆ ทำๆ หยุดๆ หิ้งที่ลูกค้าก็มีมาก

ผมเลยแวะเข้ามานั่งรับประทานกัน รุ่งรับประทานเป็นอาหาร แต่
ผมกับนายมันรับประทานเป็นของเกล็ดมเหล้า การตมน์น้ำตมน์เนื้อก็สำคัญอยู่
ทำไม่ถูกท่าเหม็นคาวไซเนื้อ การทำน้ำเนื้อนั้นที่ถูกต้องตมน์คั้งคั้น จะขาย
พุงนี้ต้องตมน์น้ำไว้รุ่มๆ แต่คืนนี้ เอาเนื้ออย่างเลวๆ มาตมน์น้ำเชื้อ ตมน์
พอน้ำเดือดก็เทน้ำทิ้งไปก่อนแล้วใส่น้ำใหม่ คราวนี้ปรุงเครื่อง คือเอา
กระเทียมใส่ลงไปทั้งเปลือกและใบแห้ง ตมน์รุ่มๆ ไปในคืนนี้ ใส่เกลือ
บ้างและน้ำซีอิ้วบ้างทำรส เนื้อเลวๆ เหนียวๆ นั้นจะคายน้ำหวานของ
มันออกเต็มทีทั้งหอมทั้งหวาน

เราเสร็จอาหารแล้ววิ่งรถเลยหนองไม้ซุงและคานหามไป พอถึง
ทางเลี้ยวไปวัดใหญ่ชัยมงคล ผมขอร้องนายมันให้ขับเข้าไปวัดใหญ่-
ชัยมงคลสักที ผ่านเลยไปเสมอไม่ได้แวะเข้าไปใกล้เลย มองดูแต่ไกลๆ
เห็นเจดีย์เมื่อชนช้างกับพม่าชนะ เมื่อสร้างดอนเจดีย์สุพรรณ แล้วก็

สร้างทางอยุธยาด้วย เรื่องนี้นักประวัติศาสตร์เขารู้กันดีแล้ว แต่ที่ผม
อยากจะเข้าใจไปนั้นด้วยเหตุอย่างหนึ่ง คืออยากตามรอยพระบาทแห่ง
องค์มหาราช เพราะพระองค์จะต้องเหยียบย่ำอยู่ที่พระเจดีย์นี้อยู่เป็น
อย่างมาก จึงอยากได้มาสู่มือนดินที่พระองค์เหยียบไว้เพื่อความชื่นใจ
ตัวเอง

นายมันเลียวรทเข้าไปจอดที่วัดเลย แล้วชวนกันเข้าไปในลาน
พระเจดีย์ใหญ่ ผมตื่นใจมาก ตามกำแพงที่ล้อมองค์เจดีย์นั้นสร้าง
พระประธานองค์โตเท่าคนจริงตั้งไว้รอบกำแพง จะน่าเกลียดอยู่ที่เอา
องค์พระนั่งตากแดดตากฝน แต่กลับน่าพิงพิศไปในทางศิลปะ องค์พระ
เป็นปูนล้วนๆ ไม่มีการลงรักปิดทองแต่อย่างใด มองดูแล้วเกิดมีชีวิต
ชีวาขึ้นอย่างประหลาด องค์เจดีย์ซีกทรุดและหักพังบ้าง ก็เห็นจะเป็น
ทุนทรัพย์ของพระในวัดนั้นกระมังค่อยซ่อมแซมไว้เท่าที่จะทำได้ ผม
หลับตาแล้วนึกถึงภาพขององค์มหาราชกำลังทรงพระดำเนินตรวจการ
ก่อสร้างในครั้งกระโน้น จิตใจก็วังเวงนัก

“วัดนี้แต่ก่อนเป็นวัดร้าง” นายมันพูดขึ้น “รกเป็นพงเสื่อเลย แต่
จะร้างมาแล้วก็ปีผมไม่ทราบ แต่ที่จะกลับเป็นวัดขึ้นมาอีกนี้ ก็เมื่อราว
สัก ๒๐ กว่าปีมาแล้ว ได้มีพระอาจารย์องค์หนึ่งท่านชื่อหวย เรียกกันว่า
อาจารย์หวย ท่านเป็นคนทางบ้านกระบังนั่นแหละ” พูดแล้วหันดูรุ่ง
เพราะบ้านกระบังกับบ้านไผ่ลิงมันก็ติดกันอยู่ มองดูรุ่งเป็นเชิงล้อว่า
เกิดเมื่อวานขึ้นนี้ไหนจะรู้เรื่องบ้านของตัวเอง “ท่านอาจารย์หวยนี่แหละ
ท่านมาจัดเอาวัดร้างนี้เป็นสถานที่ทำกิจในทางวิปัสสนา พอหนาววันเช้าก็
มีพระบ้างอุบาสกสักตามกันมาบำเพ็ญตัวอยู่ด้วย มากมายหนักเข้าจึง
ขอตั้งเป็นสำนักสงฆ์ขึ้นมาจนทุกวันนี้”

นายมันเป็นคนอยุธยาเก่า พอรู้เรื่องอยู่บ้างจึงอธิบายให้ความรู้ดี
มาก ทำให้ผมทวนนึกไปถึงรัตนกวีท่านหนึ่ง คือท่านสุนทรภู่ ท่านเคย
มาที่วัดนี้เพื่อค้นหาตำรายาวิเศษ กินแล้วไม่แก่ทั้งทำให้รูปงามด้วย โดย
ลายแทงทางเมืองเหนือแน่นแฉ่งไว้ว่า ที่วัดเจ้าฟ้าอากาศ ทางออกไปจาก
วัดใหญ่ชัยมงคลนี้ มีตำรายาดีซุกซ่อนอยู่ ผมถือว่าวันนี้เป็นวันที่ผมได้
มีบุญตามรอยเท้าของท่านรัตนกวีมา

“วัดเจ้าฟ้าอากาศที่ท่านสุนทรภู่กราบไว้ ก็คือวัดเขาดินในเวลา
นั้นแหละ”

นายมันพูดแล้วชี้มือไปทางทุ่งโน้น ผมรู้สึกดีใจอีกเมื่อได้ยิน
นายมันพูดดังนั้น

“ไกลมากไหมครับ?” ผมรีบถาม

“ไม่ไกลนักหรอก อยู่ทุ่งบ้านธนูโน้นแหละ ก็ใกล้ไฟลึงละเอ้า”
นายมันพูดพลางหันดูรุ่งแล้วหัวเราะอย่างต้ง ผมจึงนึกขึ้นได้ว่า วัดเจ้าฟ้า-
อากาศหรือวัดเขาดินอยู่ในแดนนั้นเอง ที่นายมันพูดแล้วหัวเราะ ก็
เพื่อกระตบรุ่งและผมเล่นนะเอง ผมเลยหัวเราะด้วย

“ถ้าคุณเป็นพระเจดีย์มองไปทางทุ่งโน้น คุณจะเห็นวัดหนึ่งกลาง
ทุ่งที่อยู่บนเขาดินสูง ถ้าหากคุณย้อนไปนั่งบนกุฏิพระที่วัดเขาดินแล้ว
หันมามองทางนี้ ก็จะเห็นเจดีย์วัดนี้อยู่ไม่ไกลนัก ถ้าจะเดินทางทั้งไปทั้ง
มาอย่างสบายไม่เร่งร้อนก็ในราวครึ่งวันไม่ไกลกันเลย” นายมันอธิบาย

“เอ! ในนิราศเจ้าฟ้าอากาศของท่านสุนทรภู่ ออกจากวัดนี้แต่เช้าตรู่
ถึงวัดนั้นเย็นค่ำ” ผมแย้ง

“พุทไร! เมื่อก่อนนี้มันมีป่าไม้มาก อาจจะถูกป่าผิดทางไป มันก็
ค้ำนะซี มันเพิ่งจะเป็นทุ่งเมื่อสมัยหลังๆ นี้เอง เจริญเข้าก็ถางป่าเป็นทุ่ง
เลยเห็นกันโชนโห่แค่นี้ไม่ไกลกัน”

“อ้อ ก็จริงแฮะ” ผมรับ

เราหยุดคุยเรื่องนั้น หันมาคุยกันเรื่องเจดีย์ใหญ่โต และดูว่าจะ
ใหญ่กว่าเจดีย์ใดๆ ในอยุธยา ผมเดินรอบๆ บริเวณเจดีย์อย่างตั้งใจ
เมื่อมาดูใกล้ๆ ถ้าดูอยู่ไกลๆ ก็เพียงรู้สึกว่เจดีย์เก่าๆ ไม่น่าจะสนใจ
ดูเท่าใดนัก

“เออ! คุณมัน ท่านสุนทรภู่ท่านว่าไว้ในนิราศว่า วัดเจ้าฟ้าอากาศ
นี้รูปตึ่ปีศาจดุร้ายนักหรือ?” ผมว่า

“อาจจะเป็นได้ เดียวนี้ซาไปแล้ว แต่คนที่ผ่านไปผ่านมากกลางคืน
ก็พูดว่ายังไม่ค่อยไวใจนัก เพราะเมื่อ ๒๐ ปีก่อนยังเอาการอยู่ ผู้เฒ่า
ผู้แก่กลัวกันนัก”

“สถานที่น่ากลัวหรือว่าไง?” ผมถาม

“เปล่า ถ้าไปดูก็จะเห็นว่าร่มเย็นน่าสบายใจ น่านอนเล่นตามศาลาท่าน้ำและศาลาการเปรียญ ที่หน้าโบสถ์ก็น่านอน แต่ไม่มีใครกล้าเอาเลย พระท่านก็เข้ากุฏิเพราะมีอยู่สององค์เท่านั้น เด็กวัดก็เข้ากุฏิในยามค่ำ มันจึงน่ากลัว” นายมันว่า

“เอาไว้วันหลังผมจะพยายามไปดูให้ถึงวัดนั้นเลย” ผมว่า

“เออ! มาถึงนี่แล้ว เลยไปวัดพนัญเชิงเสียหน่อยเป็นไง?”

“อ้าว เขาก็เอา” ผมรีบตอบ

ครั้นแล้วเราก็วิ่งรถเลียวซ้ายไปตามถนนตาล จะเข้าวัดพนัญเชิงพอจวนจะถึงทางรถไฟขวางหน้า มีสะพานหนึ่งข้ามคลองเล็ก ๆ ข้างทางรถไฟ นายมันหยุดรถและชี้มือทางด้านซ้าย ให้ดูหมู่บ้านหนึ่งและบอกว่า

“นั่น! ตำบลนั้นชื่อโบราณว่า โรงมาลี”

“ชื่อเพราะจริง ยิ่งกับว่าเป็นโรงเก็บดอกไม้ของใคร?” ผมปน

“ไม่รู้เหมือนกัน ในเมืองนี้ละ ก่อนที่พระเจ้าอยู่หัวมาตั้งเมืองอยุธยา ที่ทั้งสองฟากแม่น้ำนี้ก็เมืองอะไรต่ออะไรมาก่อน ก็เป็นขนาดมีเจ้าครองนครเหมือนกัน เพราะฉะนั้นชื่อหมู่บ้านทั้งหลายที่ผ่านมาแล้วชื่อแปลก ๆ นั้นละไม่เกี่ยวกับอยุธยาหรอก ส่วนมากเป็นของนครเก่า ๆ ทั้งนั้น และวัดเจ้าฟ้าอากาศนั้นก็ต้องเป็นวัดเก่าแก่ก่อนอยุธยา ผู้เฒ่าผู้แก่อายุ ๘๐-๙๐ บอกว่าเกิดมาก็เห็นว่าวัดนี้เป็นวัดร้างมาแต่เด็ก อ้า! ยังมีอีกวัดหนึ่ง คนอยุธยาตอบไม่ถูกว่าเป็นวัดสมัยไหน ชื่อวัดโกโรโกโส เป็นวัดร้างอยู่คนละฟากคลองกับวัดสะแก เดี่ยวนี้เหลือแต่พระนั่งอยู่ที่โบสถ์พัง ชาวบ้านเรียกกันว่าหลวงพ่อดำ”

วัดพนัญเชิงนี้ผมมาหลายหนแล้ว แต่คราวนี้เลยเหมาะจะนำภรรยามาไหว้พระ รุ่งเช้าเห็นเสียมซีเข้าก็เลยเสี่ยงไปตามเรื่องของผู้หญิง เสร็จแล้วลงจากโบสถ์กินกาแฟแถวลานวัดซึ่งมีอยู่มากร้านอาหารความีหลายอย่าง แต่เราจะเข้าเมืองอยู่แล้ว ของควาไปกินนอกกันที่โน่น พอตีหมาแพ่แล้วก็ออกรถกลับทางเก่า ผมเหลียวดูหมู่บ้านโรงมาลีชนิดหนึ่งตามนิสัยที่ได้รู้อะไรใหม่ ๆ แล้วมาเหลียวดูวัดใหญ่ชัยมงคลอีกครั้งหนึ่ง เสียตายว่าทรุดโทรมลงมาก

นายมันได้ฝากรถที่บ้านใครไม่รู้อยู่หน้าวัดเสนาสนาราม แล้วเรา

ทั้งสามก็เข้าร้านอาหารที่ตลาดหัวรอ หาอาหารใส่ท้องกันเสียก่อน ไม่ต้องการให้ทางวัดเขายุ่งยากหาให้อีกลำบาก เราดื่มกินและคุยกันอย่างสบาย รุ่งเป็นคนไม่มีอะไรจะคุย เมื่อขามาเห็นเธอเหลียวดูไปทางที่จะเข้าวัดพระญาติด้วยดวงตาเศร้าๆ คงจะคิดถึงแม่ซึ่งผู้มีพระคุณหรือที่อยู่อาศัยมาแต่เล็กแต่น้อย

พันจากรนี้เราได้ลงเรือหางยาวมาจนถึงบ้านเจ้างานที่อยู่ปากคลองบ้านม้า แม้จะมีคนไปวัดกันบ้างแล้ว แต่ทางบ้านยังอยู่กันอีกหลายคน นายมันชอบพอกับบ้านนี้มาก พอทุกคนเห็นนายมันก็ทักกันเอะอะถึงกับลุกมาจับมือถือแขนเป็นการใหญ่ แล้วต่างพากันขอร้องให้เราทั้งหมดร่วมวงอาหารด้วยกัน เราจำเป็นต้องเข้าร่วมวงทั้งๆ อิ่มมาแล้ว น้ำใจคนต่างจังหวัดเป็นคนห่วงและมีใจดีต่อผู้ไปเหยียบถิ่นตนหนัก ถ้าเราไม่ปฏิบัติตาม อาจจะถูกคิดว่าเรารังเกียจเขาหรือถือชั้นวรรณะกับพวกที่มีกลิ่นโคลนสาบควาย เราทั้งสามนั่งลงร่วมวงกับเขาเป็นอย่างดี พวกบ้านเขามีเหล้าหลายชนิดหลายประเภท ใครมีอะไรก็มีแจกใจเอามารวมกัน

“เราเล่นกันให้สบายก่อน” ชายคนหนึ่งชื่อนายมิ่งพูดขึ้น “อืม แล้วอาบน้ำเสียให้สบาย ค่อยข้ามไปวัด กว่าจะมีการละเล่นก็ตกค่านั่นแหละพอมัน จงถือว่านี้คือบ้านพอมันเอง เชิญครับคุณ” เขาหันมาทางผมและรุ่ง

เราอืมขำมาแล้วก็ได้แต่ดื่มเหล้ากับก๊งผลไม้ไปพลางๆ ที่ลานดินเขาปลูกโรงปะรำมุงแฝก ปูกระดานและปูเสื่อ มีคนกินเหล้ากินข้าวกันอยู่หลายวง ทางหลังบ้านที่จะออกสู่ทุ่งมีการสุ่มไฟโล่ง ผมรู้สึกสบายใจนักเมื่อได้กลิ่นใบไม้แห้งถูกสุ่มไฟ มันเป็นกลิ่นบอกสถานบ้านทุ่งบ้านป่า มีลมพัดโชยมา มีกลิ่นควายและบุฟรี่ของชาวทุ่งสุบเส้นยาไทยมวนด้วยใบตองแห้ง กลิ่นมันบอกว่เรากำลังพลัดที่อยู่ พลัดบ้านเมืองมา แต่รุ่งนั้นคงไม่มีความรู้สึกอย่างไร เพราะอยู่ในที่อย่างนี้มาแต่อ่อนแต่อก

พวกผู้หญิงบนเรือนนั้นมาชวนรุ่งให้เข้าพลัดผ้าในห้องเตรียมไปอาบน้ำ ผมกับนายมันก็เห็นดีด้วย เลยทำตามรุ่งด้วยกันบ้าง ลงมาพื้นดิน

แล้วลงสะพานน้ำพอย่อนกายลงไปก็สบายใจ น้ำเย็นดี พื้นเป็นทราย
ยื่นอาบได้สบาย รู้สึกเป็นธรรมชาติดี นานๆ พบสักที่ทำให้รู้สึก
เป็นไทแก่หัวใจ เพราะอยู่กรุงเทพฯ เรามีแต่ของแทนล้านแต่สิ่งบังคับ
ตามความนิยม เมื่อมาอาบน้ำกลางสายลม น้ำไหลผ่านกายไป ไปไม่
ไปใฝ่ถูกลมร่วงลอยผ่านเราไป ลมโกรกศีรษะเราเย็น ก็รู้สึกทั่วตัวเรา
นี้กำลังหอมล้อมด้วยของจริง

เราไปถึงวัด การเล่นต่างๆ ได้ลงมือแล้ว ลีเกออยู่กลางวัด บน
ศาลาที่ตั้งองค์พระฉลอง มีเครื่องสายไทยของวงชาวอยุธยา ส่วนทาง
หน้าวัดด้านที่เกือบชิดแม่น้ำมีเพลงพื้นเมือง เพลงฉ่อย ผมไม่ถนัดทาง
ลีเกอก็ขอยู่ทางเพลงฉ่อยกับรุ่ง แต่นายมันนั่นแกเดินไปทั่ว นานๆ
เวียนมาหาผม และขยายเอาเหล่าในกระเป๋ากางเกงคือแม่โขงขวดแบน
รินส่งให้ผม มีปลาหมึกขึงเป็นกับแก้ม

“นี่! เราต้องเล่นอย่างนี้ เพราะเล่นอย่างนี้มาแต่วันแล้ว ทำสู่มสี่
สู่มห้าตีมโนบางนี้บ้างเดี๋ยวจะยุ่ง” นายมันพูดเตือนผม เพราะแกเป็น
ผู้จัดเจนในการเที่ยวทางชนบทจริง ๆ ผมฟังเพลงฉ่อยตั้งแต่เกริ่นขึ้น
จนถึงว่าประกำชโดยไม่ได้ย้ายไปไหน ฟังดูก็เห็นว่าพอไปได้เท่านั้นทาง
ด้านเพลงฉ่อย ผมเคยฟังในบางกอกที่ดี ๆ มาแล้ว แต่ว่าของดีนั่นคือ
คนแก่ ทั้งพระทั้งนางแก่ทั้งนั้น เรื่องนี้จำเป็นจริง ๆ เรื่องพ่อเพลง
แม่เพลงจะต้องแก่ ก็เพราะการพบมาจนแก่ก็ย่อมแก่กันทุทันท้หัวใจ
ส่วนที่กำลังดูกำลังฟังอยู่นี้เป็นหนุ่ม ๆ สาว ๆ ทั้งนั้น ดีไปข้างมองดูรูป
ต่างกัน แต่เรื่องของเพลงย่อมไม่เกี่ยวกับรูปร่าง เพราะไม่ใช่เพลงแบบ
ชาวเมืองหนาวที่ชอบจิ้งหะเราร้อนและก็ไซ้รูปร่างไปด้วย

ผมได้ชวนนายมันและรุ่งขึ้นบนศาลาฟังเครื่องสายไทย ผมมือเขา
อยู่ในขั้นพอฟัง จัดว่าเป็นคนงานทุ่งงานทำมือด้านนิ้วแข็ง แต่ก็พยายาม
เล่นได้ดี รักษาศักดิ์ศรีดนตรีไทยซึ่งชาวอยุธยาเป็นผู้ให้ไว้แก่แก่กว่า
กรุงเทพฯ มีคนอู้ยู่คนหนึ่งเดินลูกเดินเต้าเม็ด ๆ หูอยู่ ทั้งสี่ลูกโหนดได้
ลอยลำและก็โอดครวญได้ จึงเพิ่มความเพราะหู ได้ทราบความหลังว่า
เป็นคนมาจากบางกอกนั่นเอง ชอบพอกับวงอยุธยากี่ชวนกันมาสนุก
ความรู้ในทางดนตรีไทยของผมไม่มี เพียงเป็นนักฟังเท่านั้น

ฟังได้เพลงสองเพลงก็ย้ายไปทางลิเกบ้างเพราะสงสารรุ่ง เขาเป็นคน
 ขนบท คงชอบลิเกแน่ๆ เท่าที่เก็ดติดตามผมตลอดเวลา นี้ ก็เพราะ
 ปฏิบัติตัวเป็นนักรรยาที่ดี ย่อมตามใจผิวเสมอ แต่ก็คงไม่ตามใจผม
 ถึงแก่ผมสูบฝิ่นเฮโรอีนแล้วแกจะชอบตามด้วย ผมได้ชวนแกดู
 อะไรๆ ไปทั่วๆ ส่วนผมกับนายมันเป็นผู้มีประสบการณ์มามาก ก็หัน
 แต่ตี๋มเหล้ากับอาหารคาวตามร้านที่ชายในวัด ผมเคยขอร้องให้รุ่งไป
 เทียวดูอะไรๆ กับแม่พวกผู้หญิงที่เข้ามาจากบ้านนาง รุ่งก็ไม่ยอมไปจาก
 ผม นี่แหละครับผู้หญิงเด็กวัด อยู่กินในวัด เรียนกับวัด จึงไม่ทำอะไร
 ที่ไม่เคยทำ

เวลาได้ล่องไปจนงานที่วัดเลิก มีการเลี้ยงข้าวต้มกัน แล้วพวก
 เพลงก็เดินทางกลับบ้านด้วยเรือที่เตรียมมา ลิเกก็เช่นกัน มีแต่พวก
 เครื่องสายไทยเท่านั้นที่ไม่กลับ เพราะจะช่วยทำเพลงตอนพระฉันเช้า
 ด้วย จึงขนเครื่องมือลงเรือมาดใหญ่กลับบ้านนาง ผมสามคนเลยเฮลง
 เรือมากับเขาด้วย พอถึงบ้านพวกเครื่องสายไทยไม่ยอมขึ้นเรือน ขอ
 อยู่ที่ปะรำข้างล่าง เพราะลมพัดเย็นดีมาก ผมสามคนก็เอาบ้าง ติดอยู่
 ข้างล่างตามพวกเครื่องสาย จึงมีโอกาสได้คุยกันรู้จักกัน

ได้ความว่าคนชออุ้เป็นคนชอบสนุก ชอบเล่นตามบ้านนอก
 บ้านนาเฮฮาไปกับพวก เพราะยังมีชีวิตโสด อายุก็รุ่นราวคราวเดียวกับ
 ผม คอตี๋มเอาการอยู่เหมือนกัน จึงเป็นที่สบอารมณ์นายมันนั้ก ได้
 ชวนกันตั้งวงตี๋มอีก และนายมิ่งเจ้าบ้านก็พันธุ้เดียวกัน ยกขามกะละมัง
 ใหญ่ลงมา ร้องว่า “เชิญจับใบเหยียบย่ำเจ้าข้า” มันคือตี๋นโก่ ปีกโก่ หัว
 โก่ คอโก่ตี๋มยา กำลังร้อน นายมันหัวเราะชอบใจ บอกว่ามันไปร้องคอนัก

“พี่มิ่งยะ พี่มิ่ง” เสียงชายคนหนึ่งร้องเรียกที่หน้า แล้วก็เดิน
 ขึ้นมา

“อ้าว! บ๊ะ ไอ้โธม นึกว่าใคร ทำไมวะ?” นายมิ่งถาม

“คือจี่” ทิดโธมว่า “แม่หุ้มค่อเพลงบางปะหันแกมาจะช่วยเล่น
 เพลงฉลองพระด้วย แกมาแล้วก็ไม่ได้อเล่น ครั้นจะกลับก็กลัวทางกลับ
 เพราะแจวเรือมาด้วยกันสามคนก็หญิงล้วน แกขอพักที่บ้านเรากินหนึ่ง
 เข้ามีดจะลาไป” ทิดโธมอธิบายความ

“เฮ้อ! เชิญเลยว่ะ เชิญเขาเชิญขึ้นมา” นายมิ่งร้องบอกด้วยอารมณ์ดี ทிடโถมของเราจึงกลับไปทำหน้าที่อีก

“ยังงี้แหละคุณเอ๋ยบ้านไร่บ้านนา” นายมิ่งหันพูดกับผม “เกี่ยวกับการบุญ ไกลแสนไกลรู้เข้าก็อุตสาห์มา”

ทิดโถมได้เชิญแม่ห่อ่มพวกเพลงขึ้นมาด้วยกันสามคน เข้านั่งทางซีกวงเครื่องสายไทย แม่ห่อ่มยกมือไหว้พวกเราที่อยู่เกาหมตทุกคน ดูหน้าก็บอกอายุว่าตกเข้า ๔๐ กว่าปีเข้าไปแล้ว

“กลับไม่ไหวค่ะ ฉันทกลัว!” แม่ห่อ่มพูด “ฉันตั้งใจจะมาช่วยเล่นเพลงกับเขา หยุดไปนานๆ ก็ชักจะอยากเล่นบ้าง เลยมากันสามคน พอจอตเรือก็ย่องขึ้นไปดูเขา แหม! อายุคนละครุ่น เรามันแก่ แกรงเขาจะไม่สบายใจจะเล่นกับเรา ฉันทเลยสงบไว้ จอตเรือฟังเขาไป ขอพักก่อนนะคะ เข้าจะรีบไป”

“ยินดีจ๊ะ ตามสบาย เชิญขึ้นเรือนเถิด” นายมิ่งว่า

“โอ๊ะ! ไม่ละค่ะ ขอบคุณค่ะ ขอข้างล่างนี้แหละ ฉันทชอบเย็นๆ” แม่ห่อ่มตอบขอบคุณ แม่หญิงอีกสองคนดูอายุจะราวๆ กัน แต่แอบๆ หน้าบังงามมีด

“แหม! หยุดไปนานๆ เวลาจะว่ากันสักทีจะลำบากใจไหมครับ” นายคนชออุ้ถาม

“ก็เป็นบ้างละค่ะ” แม่เพลงตอบ “อ้อ! คุณเล่นชออุ้ที่นี่ ฉันทเห็นบนศาลา ฉันทฟังเสียงชออุ้ดีเหลือเกิน เสียงสายไปสายมายังกับว่าวตุ้ยตุ้ย วิเวกดี” แม่ห่อ่มชมเข้าให้

“พอสิไปได้บ้างเท่านั้นละครับ ยังไม่ตินัก ที่บางกอกเขามีตีๆ อีกเยอะ”

“เอาละค่ะ ฟังกันแค่นี้ก็เพราะหูแล้ว” พูดจบก็หัวเราะกันทั้งหมด เครื่องสายไทยวงนี้เป็นคนหนุ่มทั้งนั้น เป็นผู้ใหญ่สักสองคน

“แหม! เสียใจที่คุณพี่ไม่ได้เข้าเล่นเพลงที่วัด เลยไม่ได้ฟังเสียงคุณพี่ จัดว่าไม่ใช่บุญหู” พ่ออุ้เราว่าเข้านั้น

“โอ๊ย คุณขา เสียงคนแก่มันก็แค่นั้นแหละ ถ้าได้วักว้าไปงั้นแหละ จะเอาสู้เสียงสาวๆ นะที่เไหนจะไหว” พูดแล้วก็หัวเราะกัน เป็นนิสัยของ

นักดนตรีมักจะถ่อมตัวเป็นประจำ

“แหม เสียใจจริง” นายมิ่งว่า “พวกเรามันเพลงเลอะ ๆ เทอะ ๆ ไม่งั้นก็ได้ตั้งวงกันอีกยังไหว” พุดแล้วหัวเราะ

“อ้อ! นึกออกแล้ว” นายคนอุ้พุด “เอางี้เถอะ จะว่ารบกวานก็กราบละเข้า ขอให้เล่นเพลงสังฆารากันเย็น ๆ หุสั๊กพักเถอะ”

“เออจริง!” แม่หุ่มหัวเราะ “จริงสินะ คนอุ้มืออยู่แล้วทั้งคน”

“เอาหรือไง พี่มิ่ง?” คนอุ้ถาม

“เอาสิ แล้วกัน ของดีไม่เอาจะไปเอาอะไร เร็ว งดซออุ้ขึ้นมา” นายมิ่งว่า

นายคนอุ้ของเราหยิบซอขึ้นสาย แล้วลากคันชักไปทางแนวสังฆาราหรือหุ่นกระบอกอย่างไหน ๆ ตลบไปตลบมาแล้วทอดโอดกะปริบกะปรอย แม่หุ่มยิ้มพอใจในแนวทางว่าจะเล่นกันได้ จึงขอลังไปตัวเอง

ความจริงผู้ที่ไม่เคยฟังเพลงแบบนี้ จะฉงนใจว่าทำไมชื่อเพลงจึงเป็นดังนั้น ผมเคยได้ถามท่านผู้รู้ ท่านได้บอกว่า ความจริงเพลงแบบนี้มีเล่นกันเฉพาะหุ่นกระบอกและพวกเพลงฉ่อย มักจะเป็นตอนร้องลาและฝากรัก มักจะรำพันให้เศร้า ๆ ใจเป็นการขอโทษขอสมากันไปในตัวเสร็จ เพราะว่าประชันมาอย่างเจ็บ ๆ แสบ ๆ พอแล้ว ถ้าจะเล่นให้เพราะและสนุก ต้องมีซออุ้มือดี ๆ คลอเคล้าประกอบโอดโหยบ้าง โทน ๆ บ้าง กระซิบกระซาบซัด ๆ ไป อดอดอนบ้าง มีรสมิติไปอีกแบบหนึ่ง แต่มาเลิกเสียโดยไม่นิยม เพลงไทยอีกแบบหนึ่งเลยขาดหายไปเสียเฉย ๆ และเป็นความเข้าใจผิดอย่างร้ายที่ว่าเพลงแบบนี้เป็นเพลงขอทาน เข้าใจผิด พุดผิดทั้งนั้น เอาละ เอากันว่าถ้าเป็นเพลงขอทาน จะว่าไม่ดีกระนั้นหรือ ขอทานมีวิชาแลกเงินที่ขอทานได้ ไม่ดีกระนั้นหรือ

ซออุ้ทำลูกเพลงอย่างเก๋ในทางลูกโทน ตลบไปตลบมาแล้วทอดเสียงโหยลง กะปริบกะปรอยแทบว่าจะหยุด แม่หุ่มได้ขึ้นเสียงกริ่งดังแจ่มใสผิดอายุ แล้วก็ขึ้นเนื้อเพลงที่บอกเนื้อไปตามระเบียบแนวทางของเพลงสังฆารา ซออุ้ได้ประปรายซัดเล็กซัดน้อย กระซิบเบาและหนัก

ไปตามเหมาะที่นั่นก็ร้องใส่เนื้อที่เนื้อห่าง เช่นว่า---

ไอ้โน้จจาสั่งซาราซันนี่เอ๋ย	ก่อนนี้เคยรุ่งโรจน์และโสดสวย
ยามสดยามสาวแพรวพราวล้ารวย	ดวงหน้าสวยร่างงามชวนทรมานใจ
ไม่ว่านั่งยืนเดินลื้อนเพลินมอง	ทั้งร้ายรำคำร้องแสนผ่อนใส
ช่างมีมหาานิยมให้สมใจ	ทั้งบ้านนอกบ้านในไม่จืดจาง
แต่เดี๋ยวนี้เห็นหลังซาร์ซ้าลวงเลย	ที่ชอบที่เขยร้างรามิท่าหมาง
ช่างกระไรใจมีดมาจืดจาง	ปล่อยให้ร้างอยู่เดียวเปลี่ยวกมล

แม่ห่อมทอดเสียงลงตรงนี้ แล้วหญิงมีอายุสองคนช่วยรับลูกคู่น้อยละน้อย, ละน้อยละน้อย, ละน้อยละน้อย, หน้อยเอ๋ย เอ้อเออเอ็ง เงอเงิงเงย, โอละแม่คุณเอ๋ย

ยกมือเข้าช้อนอกชกชกคร่ำ	อกเอ๋ยระกำกระเลือกกระสน
ท่านเจ้าขามตตาลักคน	อย่าให้ถึงจนแก่ใจเลยนายขา
ถึงว่าตัวมาแก่แปรสังขาร	แต่ใจไม่ดับด้วยดอกจะบอกให้
แม่จะแก่ก็ยังมีอยู่ข้างใน	ยังใช้ได้อยู่ดอกนาในครวจน--เอ๋ย

แม่เพลงแก่นึกจะพักก็หักลงเอาแค่นี้ ลูกคูก็รับไปตามระเบียบ นายซออุ้ของเราดูหน้าซิ้ม ๆ วางซอแล้วยกมือไหว้แม่เพลง "ทำอย่างไรผมจะได้มีวาสนาอยู่ใกล้ ๆ คุณ จะได้เล่นเพลงอย่างนี้อีก" เขาพูดคล้ายครึ่งเล่นครึ่งจริง แล้วมองตาคุณเพลงอย่างซิ้ม ๆ เชื้อยพวกเราหัวเราะกันอย่างชอบใจ

"โอ้ คุณเอ๋ย ทำไมหลอกคนแก่ให้ดีใจ" แม่ห่อมก็ตอบด้วยทำนองครึ่งเล่นครึ่งจริงเช่นเดียวกัน และมองตานายอุ้เราอย่างลึก ๆ

"ผมไม่พูดเล่นเลย และก็ไม่ว่าจะพูดเล่น" นายอุ้ไม่พูดมากคำ แต่หนักแน่นหนัก รู้ลึกกว่าแม่เพลงอายุเลยสาวจะสบอารมณ์ จึงพูดคุยเป็นกันเอง เจ้าบ้านเอาอาหารมาเลี้ยงกันอีก เพราะแม่คร้วฟังแล้วชอบใจ

"ผมจะจำติดหูและฝังใจไปจนตาย" นายอุ้กรูบทพๆ ซ้ำซ้ำอีก

"ขอบคุณค่ะ พูดอย่างนี้จะจริงหรือเล่น ก็สุขใจต่ออายุไปอีกนาน"

แม่ห่อมสำนวนไม่ย่อหย่อนกว่าพ่อคนกรุงเทพฯ

การสนทนาได้เป็นไปอีกนาน จนแม่ห่อมกับพวกขอตัวไปนอนในเรือของแก เพราะเกี่ยวกับจะเดินทางเข้ามิด นายอุ้มีหน้าบอกความ

เสียชีวิตจากหน้า แต่จำเป็น จึงเดินไปส่งที่สะพานท่าน้ำ

"คุณอุทิศ เห็นหรือเปล่าว่านายคนอุ้ยของเราเนะ รักยายแม่เพลง
จริงๆ ไม่ใช่ล้อเล่น"

นายมันกระซิบพูดกับผมเมื่อเขาเดินไปส่งกันที่ท่าน้ำ

"ผมก็สงสัย" ผมว่า "เขาพูดกันคล้ายเล่น แต่กินใจอยู่"

"ไม่ต้องสงสัยหรอก มันจริงๆ เรื่องรักเนะ ปิดใครไม่ได้หรอก
เพราะกระแสดึงออกทางดวงตาเพื่อถ่ายทอดให้อีกฝ่ายทราบ เมื่อฝ่าย
หนึ่งรับทราบทางกระแสดึงแล้ว ทำไมคนอื่น ๆ จะไม่พลอยรู้ไปด้วย
เพราะทุกคนก็มีเครื่องรับเหมือนกัน จึงปิดกันไม่ได้"

นายมันอธิบายอย่างผู้ผ่านอะไรต่ออะไรมามากและก็ใกล้ความ
เป็นจริงทั้งสิ้น

"อาจจะเป็นไปได้" ผมว่า "เขาเกิดมีทัศนคติตรงกันเข้า นักร้องและ
นักดีดลีย่อมนิยมในกันและกัน แม้จะแก่กว่ากันและกัน ก็รักกันได้
โดยมีความนิยมเป็นสื่อหน้า โดยมีต้องใช้ความตั้งใจแบบสาวมานำหน้า
รักจริงยอมไม่ต้องใช้ความใคร่นำ แม่หุ้มแม่จะแก่ ร่างกายก็ยิ่งกระชุ่ม
กระชวยไม่ใช่พอมแห่ง ผมมาเที่ยวครั้งนี้นับว่าได้ผล ที่มาพบรักแท้ๆ
คนหนุ่มรักคนแก่ด้วยใจนิยมอย่างจริงจัง"

ดีกพอควรแล้วเราก็ชวนกันนอน นายมันขึ้นเรือนไปเอากระบะเป่า
ผ้าใบเล็กของเราลงมาหมด และแนะนำหุ่่นหัวดีนั้ก ตกกลางเราก็นอน
รวมกับพวกเครื่องสาย ขดบ้าง เทียบดบ้างตามถนัด ลมพัดเย็นก็หลับ
ไปจนรุ่งเช้า รับประทานอาหารแต่งตัวคอยพระจะมาฉัน

ตกสายเมื่อพระฉันแล้ว ก็มาถึงพวกเรา พวกผมสามคนก็รวม
อาหารกับพวกเครื่องสาย ดื่มเหล้าเข้ามันก็ซาบซ่าดี นายอุ้ยคุยถึงจิตใจ
เขากับแม่เพลงเมื่อคืน

"พูดอย่างจริงใจนะครับ ผมรักแกเข้าจริง" นายอุ้ยพูด "เมื่อเช้า
ผมแอบไปดู เห็นเรือแกไปแล้ว ผมใจหายอย่างพูดไม่ถูก แต่นึกแล้วก็
จนใจตัว มองไม่เห็นว่าคุณจะทำมาหากินอะไรเลี้ยงแกได้ งานโรงนา
ผมไม่เป็น มัวแต่ลือซอร้องเพลงก็อดตาย แต่ท้ายที่สุดผมไม่รู้ว่่าแกมี
ผ้าหรือเปล่า"

“เรื่องนี้สำคัญ” นายมันว่า “เรื่องอาชีพนะนาน ๆ เข้ามันก็ทำเป็น”
ขณะที่พูดไปกินไป ก็มีหญิงหนึ่งชายหนึ่งมีอายุแล้ว ยกกับข้าว
มาเพิ่มอีก

“เมื่อคืนฉันจะลงมาที่พวกคุณ ฉันก็กลัว” คนผู้หญิงพูด
พวกเรามองดูหน้าผู้พูด เพราะไม่รู้ว่าแก่แล้วใคร เขากลัวอะไร
“กลัวใครล่ะพี่สาว?” นายมันถาม

“กลัวแม่เพลงเมื่อคืนนี่ล่ะคะ เขาเป็นคนบ้านเดียวกับฉัน บาง-
ปะหันโน่น กับสามีดิฉันล่ะคะคุ้นเคยกัน เขาพ่อเพลงแม่เพลงมาด้วยกัน”
แม่คนนั้นพูดแล้วชี้ชายที่มาด้วยให้ดูว่าเคยเป็นพ่อเพลงเก่า

“อ้าว!” นายซออุ้งร้อง “โฮ! ทำไมไม่โดดเข้ามาประกันบ้างเล่า
เมื่อคืน”

“อะไรได้!” ชายนั้นร้อง “ผมกลัวแทบตายอยู่แล้ว” แกพูดดังนั้น
ทุกคนก็หันมองดูแก

“กลัวอะไร?” นายมันถาม

“แม่หุ้มแก่ตายมา ๔ ปีกว่าแล้ว !!” เขาตอบด้วยหน้าตาตื่น
และซีด ทั้งพวกเราและพวกเครื่องสายสะดุ้งไปทั้งตัว ตกอกตกใจไป
ตามกัน แต่นายซออุ้งยังมีสีหน้าไม่เขื่อ

“ยังงั้นกันแน่ พูดอะไรกัน” นายซออุ้งมีเสียงค้ำัน ๆ

“แกเป็นปีศาจ” ชายนั้นพูด “เมื่อก่อนผมเล่นด้วยกัน แต่คราว
หลังพ่อแม่ผมขอให้ผมเลิกเล่นเพลง กลัวว่าจะเอาตัวไม่รอด ชั้นแรก
ผมขัดใจพ่อแม่ ไม่ยอมเลิกเล่นเพลง และขอจะแต่งงานกับแม่หุ้ม
ยิ่งร้ายใหญ่เลย พ่อผมบอกตัดมรดกเลย ผมเลยต้องยอมตามพ่อแม่
แล้วเลยขอบวชอีกครั้ง เพื่อตัดใจให้เด็ดขาดจากแม่หุ้ม ทั้งผมเองก็
เสียใจตรอมใจ แต่เอาผ้าเหลืองป้องกันไว้ แม่หุ้มก็คงเสียใจ แก
เลยล้มเจ็บและตายลง ตายทั้งยังโสด ไม่เคยแต่งงานเลย” ชายนั้นหยุด
พูดแล้วห่อตัวเหมือนยังไม่หายกลัวเมื่อพูดถึงแม่หุ้ม

นายซออุ้งนั่งฟัง มีดวงหน้าเหมือนครึ่งเป็นครึ่งตาย

บ่าวสาวพลัดถิ่น

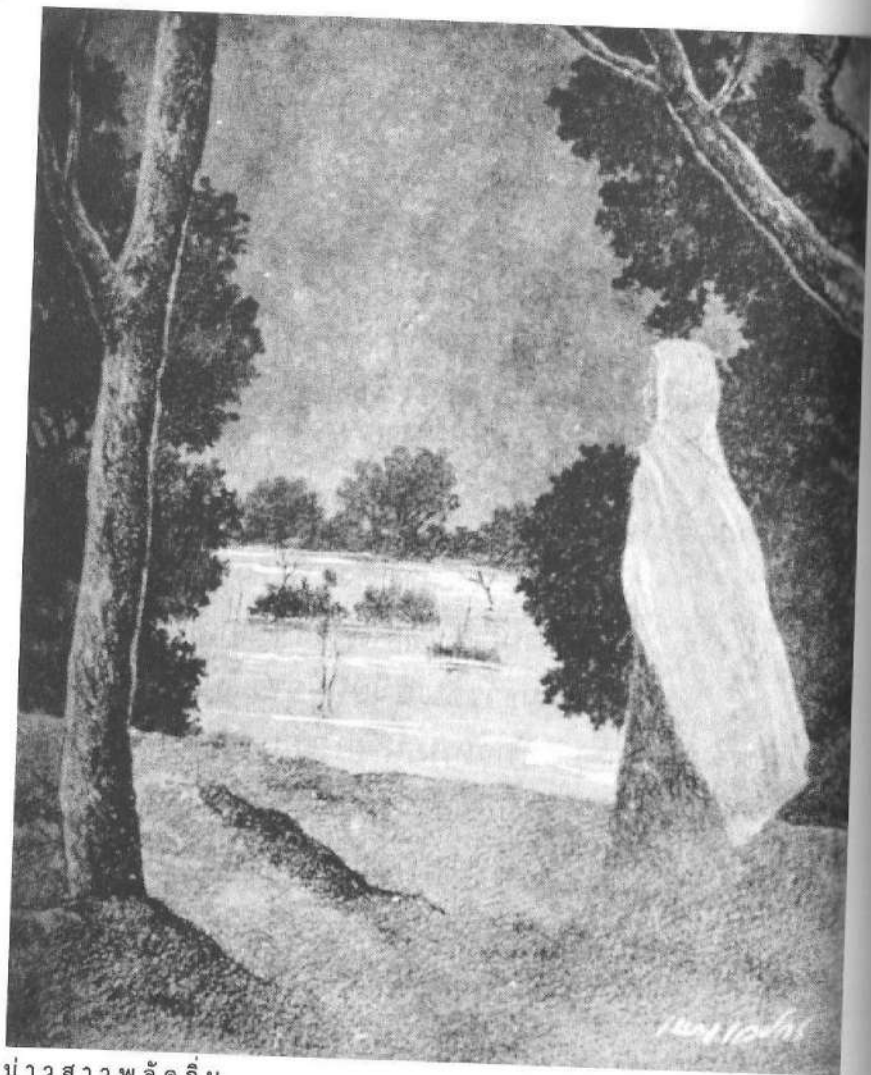
“นี่! นายตั้ง ทำไมนะ อยู่ดี ๆ
ทำงานกิติ แต่เกิดจะลาออกเสียแล้ว?”
หนุ่มรัชชัยเสมียนผู้จ่ายเงินเดือนของ
บริษัทรถเมล์สายใต้ ถามนายตั้งคน
กระเปาะเมื่อวันรับเงินเดือน

“ทางบ้านลำบากครับ!” นายตั้ง
ตอบเสมียนอายุรุ่นพี่อย่างง่าย ๆ

“เอ๊ะ! ยังไง? ทำจะมีเมียแล้ว
แอบมาทำงานทางนี้ ทิ้งให้เขาลำบาก”
รัชชัยว่า

หนุ่มผิวกร้านซื้อตั้งหัวเราะอย่าง
สนุก ผายมือทั้งสองข้างประกอบเป็น
ท่าทาง

“พุทโธ! ผมยังโสดครับ ที่ว่าทาง
บ้านลำบากนะ พ่อแม่ครับ” ทั้งพูดทั้ง

บ่าวสาวพลัดถิ่น

หัวเราะอย่างสนุกๆ “ไอ้คนรูปร่างอย่างผมนี่นะ เห็นจะโสดไปอีกนานหรือโสดจนแก่ตาย” ดั่งจบคำพูดแล้วชายตาไปดูเสมียนสาวๆ ที่นั่งถัดตัวซ้ายไป เขาพูดเล่นๆ กระทบกระเทียบสาว ๆ ไปตามอารมณ์สนุก

“อ้าว!” รัชชชัยหัวเราะบ้าง “นายดั่งเอ๋ย ไม่มีชายคนใดอยู่เป็นโสดได้จนแก่ตายหรอก” พูดแล้วตาก็หัวเราะกันเป็นเรื่องขบขัน

“ແหม! ทางบ้านลำบากมากครับ ทั้งพ่อทั้งแม่และน้องสาวป่นมากับคนรู้จักกัน เล่นเอาผมไม่สบายใจเลย” นายดั่งพูดและหยุดหัวเราะ เปลี่ยนเป็นพูดเอางานอาการ

“ทำจะเป็นเรื่องเงินละซี นายดั่งไม่ได้ส่งเงินไปให้บ้างรึ?”

“ไอ้ย! ไม่ใช่เงินครับ ทางบ้านผมเขาหาเงินกันคล่องและสบาย” นายดั่งพูดเสียงดังให้ได้ยินทั่ว ๆ ไปเพื่อความเข้าใจว่า การที่เขามาทำงานเป็นคนกระเป๋านี้ มาอย่างอารมณ์คนหนุ่ม ไม่ใช่มาเพราะเรื่องเงิน

“อ้อ เข้าใจผิด เห็นบอกว่าทางบ้านลำบาก” รัชชชัยว่า และเสียงเบาลง

“ที่ว่าลำบากนะ บ้านผมทำไร่ พ่อแม่ก็แก่แล้ว น้องสาวผมสองคนกลายเป็นผู้รับหน้าที่ปั้นเงินเต็มที่แทนที่จะเป็นผม แล้วผมกลับหนีมาสนุกอยู่ทางนี้”

“เอ๊ะ ตำบลอะไรนะบ้านนายดั่งนะ ฉันรู้แต่ว่าเป็นจังหวัดกาญจนบุรี”

“ตำบลแสนตอครับ ทำเรือพระแทนนั้นแหละ เมื่อก่อนยังไม่มีถนน ใครจะไปพระแทนตรงจริงจะต้องไปทางเรือ และก็ต้องแวะทำเรือนี้ทั้งนั้น แต่ตำบลแสนตอนั้นต้องข้ามปากตรงกับท่าเรือ แล้วเดินตัดป่าทะลุไปแสนตอบ้านผม คนแสนตอถ้าว่าแข็งแรงและขยันขันแข็ง จะเป็นคนไม่ขาดเงินเลย คุณไม่เคยไปเห็นด้วยตา ถ้าได้ไปเห็นจะชอบใจหนุ่ม ๆ สาว ๆ เจ้าของไร่จะเก็บผักและพืชผลในไร่ตอนบ่าย ตอนเย็นจัดลงแข่งไว้ พอเวลาจวนตีห้าจะมีคนใส่รถเข็นบ้าง ทามกันมาบ้างอย่างสนุกทุกบ้าน ตัดป่ามาลงที่ทำเรือจ้าง ข้ามปากมาตลาดท่าเรือ มีคนรับจ้างหาบแข่งลงเรือจ้าง ตีลังสูงมาก เมื่อลงเรือข้ามน้ำมาแล้วก็มีคนรับจ้างหาบขึ้นตลิ่งอีกที” นายดั่งเล่า

“ແหม! ต้องเสียค่าจ้างหาบทุกแข่งเทียวรึ?” รัชชชัยถามอย่างสนใจ

“ต้องซิคครับ เหนื่อยทุกอย่างก็แย่ ผ่อนแรงบ้างและก็แบ่งกันกินบ้าง ชาวไร่ทุกคนทำกันอย่างนี้”

“แข่งหนึ่งเขาคิดค่าหามเท่าไร?”

“แข่งละ ๑ บาทครึ่ง ขาลง ๑ บาท ขาขึ้น ๑ บาท พุทโธ่ หน้าผักซูก ๆ นะครับ คนรับจ้างหามนี่นะมีรายได้วันหนึ่งตก ๑๐๐ บาทยังมี ถ้าผักซาหน้อยก็ตกในราว ๕๐-๖๐ บาททุกวัน เหมาะแก่คนที่ไม่มีไรของตัวเอง”

“อ๊ะ ไม่เลวแฮะ!” ธวัชชัยว่า “ยังงั้นจัดว่านายตั้งเป็นคนโง่งที่มาหลงอยู่ทางนี้ เพราะรายได้ไม่ดีกว่าทางโน้น”

“จริงครับ ผมโง่ ชั้นแรกคิดว่าการจมอยู่กับไร่กับนามันจะโง่งง่า จึงคิดมาหาความฉลาดในกรุงเทพฯ เพิ่งมารู้ตัวว่าโง่เอากการ” นายตั้งพูดด้วยความจริงใจ

“อนิจจัง ทุกขัง” ธวัชชัยพูดภาษาพระแล้วหัวเราะ “ตัวเองเป็นเจ้าของไร่จะได้เงินดีเท่าไร ๆ กลับวิ่งมาหาเงินอย่างนี้” พูดแล้วสั่นหัว “เออเนี่ย เตี่ยวเลิกงานแล้วฉันขอลุยกับนายตั้งหน่อยนะ ฉันชักสนใจเรื่องไร่มาก”

เมื่อหมดเวรกระเป๋าก็แล้ว นายตั้งหนุ่มก็คอยพบกับนายธวัชชัยเสมียนบริษัท เมื่อพบกันแล้ว นายธวัชชัยชวนนายตั้งไปที่ร้านอาหารร้านหนึ่งที่ห่างท่ารถเมล์สายใต้ สี่เหล้าและกับமாகินกัน พูดกันเรื่องอื่น ๆ ก่อน ยังไม่พูดถึงเรื่องไร่เรื่องนา เพียงถามถึงจังหวัดและอำเภอ ทั้งตลาดที่ค้าขาย

การพบพูดคุยและเลี้ยงดูกันครั้งนี้ นายตั้งไม่รู้ว่าจะมีอะไรที่เป็นจุดประสงค์ของธวัชชัย เป็นแต่เพียงรู้สึกว่าการนี้โง่ภูมิอย่างมากที่คนชั้นตัวนี้ได้คุยและกินอยู่กับเสมียนของบริษัท ซึ่งคนกระเป๋าทัว ๆ ไปรู้สึกว่าการที่เสมียนของบริษัทผู้จ่ายเงินเดือนให้ตัวนั้นมีศักดิ์สูงกว่าตัวมาก ทั้งที่ไม่เคยได้มีใครเป็นอย่างนี้เท่าที่เห็นตั้งแต่มาทำงาน จึงเกิดกระหือมิใจว่าที่พวก ๆ ชั้นเดียวกันมองฉันนี่นะ จงรู้ไว้เถิดว่า ฉันก็มีดีเหมือนกันถ้าไม่ได้อยู่ที่ไหนคนชั้นเสมียนจ่ายเงินจะคบด้วยไฉย

ส่วนธวัชชัยนั้นมีแผนการอะไรของเขาอยู่ในใจแล้ว ก็ดำเนินงาน

ของเขา

“นายดั่ง!” ธวัชชัยเรียกแล้วจ้องดูดวงตานายดั่งเหม็ง ส่วนนายดั่งผู้ต่ำกว่าทั้งอายุและความรู้ก็มองดูว่าธวัชชัยจะพูดอะไร

“ฉันมีทุกข์ที่สุดในชีวิต” ธวัชชัยพูดแล้วหยุดแค่นั้นเพื่อดูกิริยานายดั่งก่อน แต่นายดั่งเรานั้นไม่ใช่หนุ่มที่มีไหวพริบอะไรอย่างหนุ่มอื่น ฟังคนขึ้นเสมียนพูดว่า เขามีทุกข์ที่สุดในชีวิต และมาพูดกับคนกระเป่ารถ กังงันไม่รู้จะตอบว่าอย่างไร แต่เคยอ่านหนังสือนวนิยายอยู่บ้าง พอจำสำนวนดี ๆ ไว้ได้บ้าง เห็นจะต้องนำมาพูดกับคนที่สูงกว่าตัวบ้าง

“ได้โปรดเถิด ผมจะช่วยอะไรคุณได้บ้าง?” นายดั่งว่าเช่นนั้น ตามฤทธิ์สุรา ธวัชชัยได้ยืนดั่งนั้น ความมีอายุมากกว่า เรียนมาสูงกว่า ก็จัดสำนวนชนิดไปรยาหอมเข้าให้

“โอ! เหมือนพระโปรด ในที่สุดฉันก็ได้พบผู้ที่จะเป็นพระโปรดฉันแล้ว”

เมื่อธวัชชัยกล่าวดั่งนั้น ทำให้หนุ่มดั่งเรวราบหัวใจ ฉันหรือคือพระที่จะโปรดคนที่เรียนสูงกว่าฉันได้ รีบตีมือเหล่าหมดแก้ว แล้วพูดซ้ำๆ

“กรุณาพูดให้แจ่มแจ้งว่า คนอย่างผมจะช่วยอะไรคุณได้บ้าง?” เสียงหนักแน่น

“ฉันรักผู้หญิงคนหนึ่ง รักขนาดชีวิต แต่ไม่มีเงินจะสู้ขอเขาได้เลย ฉะนั้นสวรรค์ของฉันก็คือพาทนี และพระผู้จะโปรดฉันก็คือนายดั่ง ฉะนั้นพาทนีไปบ้านของนายดั่ง จะขออยู่ชั่วคราวจนกว่าจะจัดการอะไรๆ ให้เรียบร้อย” ธวัชชัยพูดอย่างง่ายให้นายดั่งเข้าใจได้เร็ว นายดั่งของเราหนึ่งอยู่ครู่หนึ่งก็เห็นว่าไม่หนักหนาอะไร พ่อแม่ของตัวเป็นคนใจดี เรื่องแค่นี้คงพอจะพูดกันได้

“ตกลง!” นายดั่งพูดอย่างภาษาใหม่ๆ ที่คล้ายๆ ในภาพยนตร์ฝรั่ง เข้าทำนองว่า “โอเค”

นายธวัชชัยชะงักตัวข้ามโต๊ะอาหาร ยื่นมือจับมือนายดั่ง แล้วต่างบีบมือกัน

“ฉันได้เพื่อนตายในนาที่นี้แล้ว” ธวัชชัยพูดพร้อมกับเขย่ามือนายดั่ง

“เมื่อไหร่?” นายตั้งถามเป็นงานเป็นการ

“นั่นนะซี” รัชชชัยพูดอย่างคนที่พบอุปสรรค “เพราะตั้งเพื่อนฉันจะลาออกสิ้นเดือนหน้า แต่มันจะตรงกับฤกษ์ของฉันหรือเปล่าก็ไม่รู้ ถ้าไม่ตรงกันฉันก็เหลว ตั้งเพื่อนฉันก็ต้องคอยไปอีก”

“เอาง่ายๆ ถูฤกษ์ของเพื่อนซิ” นายตั้งของเราพูดอย่างลูกผู้ชายใจเด็ด

“แต่เพื่อนจะต้องขาดงานเขากลางคัน” รัชชชัยแย้ง “เงินจะไม่ได้”

“ช่างมัน! เงินเท่านั้น ไปเมื่อไรไปกัน เงินที่ค้างทิ้งเลย” นายตั้งว่า

“โอ๊ย! เพื่อนตายของฉัน เงินของเพื่อนที่ขาด ฉันซดใช้ให้เองตกลง ฉันนัดเลย” พูดแล้วรัชชชัยก็กระซิบที่หูเบาๆ พอได้ยินกันสองคน นายตั้งพยักหน้าเข้าใจดี

ชาวแสนต่อได้พบคนแปลกถิ่นมาอยู่บ้านของทิดจวน นางแพง พ่อแม่ของนายตั้งหรือยายตั้งที่ชาวแสนต่อเรียกกันอย่างสนิท ยิงนาน วันนานเดือนเช้า คนที่แสนต่อก็ถือว่าบ่าวสาวคู่นี้ คือนายรัชชชัยและนางอารีย์ คือคนแสนต่อพวกเดียวกัน ซึ่งแม่อารีย์ผู้นี้จัดว่าเป็นหญิงสาวสวยสะตูดตาสะตุดใจเอาการอยู่

“แหมเว๊ย! ถ้าเป็นหญิงร่างรับจ้าง กูเป็นชื่อตัวประจำเลย ไม่ยอมให้ใครเข้ามารำลະ” แสนต่อคนหนึ่งพูดตามใจตัว

“แกดูคุณยังไฉวะ คนอย่างนี้จะป็นหญิงร่างรับสวยและมีท่าทีคุณหญิงคุณนาย” นายคนหนึ่งหมวดกบปากพูดขัดคอ

“ข้าว่าดีต่างหรือ” คนแรกพูดแก้ “ถ้าร่างเข้าจริงๆ แสนต่อก็ฆ่ากันตายหมด” พูดแล้วหัวเราะ

“คนอย่างนี้จะนำจะล่าอ่องอยู่กรุงเทพฯ ไหงมาอยู่ป่านีหว่า” นายหมวดป่น

“เขาว่า เพื่อนยายตั้งมันทั้งผิวเมีย”

“ยายตั้งสำคัญเว๊ย ไปเป็นกระเบีรธเมล์ ไหงมีเพื่อนดีๆ ดูเจ้าผิวเขาซิ จะพูดจะจาอะไร แสดงว่าเป็นนักเรียนชั้นสูง แล้วยายตั้งเราแค่ประชาชนล พูดไม่ถูกเว๊ย เราไม่รู้ห้วนอนปลายตีน เขากินเหล้ากับข้า

หลายหน พูดจาดีไว้อย่างไรไม่ได้ทำไ้ทาง แต่จะเป็นใครก็ตามเถอะวะ เดี่ยว
 นี้มาอยู่แสนต่อก็เป็นคนแสนต่อด้วยกันวะ ต้องรักกันไว้อย่างไร”

“แม่เมียก็ใจดีเหมือนกัน ชื่อขนมแจกเด็กแจกเล็กอยู่บ่อยๆ
 แต่เสียอยู่อย่างเดียวละว๊วย เวลาแก้มกับพวกเรา หวานจ้อยนัยน์ตาล้วง
 หัวใจวะ”

“เฮ้ย พูดๆ ละก็ระวัง เมียเอ็งจะเอาไม้แพนทาลเข้า”

“อือ!” ผู้พูดเหลียวซ้ายเหลียวขวาแล้วก็หัวเราะกัน

หนุ่มสาวพลัดถิ่นคู่นี้เป็นข่าวและซี้ปากของชาวแสนต่ออยู่สองสาม
 เดือน นานวันเข้าก็หายไป กลายเป็นชาวแสนต่อแท้ๆ ไปแล้ว แม่แต่นาย
 ดั่งเองตอนแรกๆ ก็อึดอัดเหมือนกัน ตามที่รัชชัชขอมมาอยู่ใน
 เรื่องว่า รักหญิงแล้วไม่มีเงินสู้ขอ จึงพาหนีมา แต่ครั้งเมื่อนายดั่งเห็น
 หน้าก็รู้ว่า แม่เอารีย์คนสวยนี่ก็คือเมียน้อยอันเป็นสุดรักสุดหวงของ
 นายห้างเจ้าของรถเมล์คนหนึ่ง แล้วนายรัชชัชพาเมียเขาหนีมา เรื่องก็
 เกิดจากว่านายรัชชัชหนุ่มและสวยแก่กว่าตานายห้างแก่ห้องม แม่เอารีย์
 แกมีฐานะเมียน้อย ก็เลยร่อนหาคู่หัวตัวเมีย ดีกว่าจะเป็นน้อยเขาและตัวก็
 แก่ห้องมด้วย

เดี๋ยวนี้นายดั่งไม่มีความคิดอะไรเสียแล้ว เพราะเรื่องมันเลยลึก
 เข้ามาอย่างแก้อะไรไม่ได้ ถือว่าสองตัวเมียนี้เป็นครอบครัวเดียวกับนาย
 ดั่งไปเลย ค่าอาหารทุกวันตัวเมียคู่นี้จัดการทั้งสิ้น และตัวแม่รูปสำออง
 ก็ทำตัวเป็นชาวไร่ไปแล้ว ออกรดน้ำและเก็บพืชผลในไร่ร่วมกับน้องสาว
 สองคนของนายดั่ง ส่วนตัวตัวนั้นก็ช่วยกิจการทุกอย่างตั้งแต่การขน
 การส่งผักพืชผักตลาคทำเรือ

ถึงหน้าน้ำหลากของแควนั้น น้ำจะบ่าเข้าในวัง (ภาษาชาวแสนต่อ)
 พื้นที่ที่ว้านี้เป็นแอ่งใหญ่และต่ำ ปรกติมิใช่หน้าน้ำหลากก็ทำไร่กัน ปลูก
 ไม้ล้มลุกทุกชนิด พอหน้าหลากประจำปีมา ที่ตรงนั้นก็เป็นที่น้ำใหญ่
 หรือบึง ปลูกชุมมาก ตัดน้ำเข้ามาแล้วออกไซเลย ชาวบ้านนี้จะเรียกวังเว้ง
 วังวนนี้ว่าหนอง ทางที่ห่างแผ่นดินหมู่บ้านออกไปก็เรียกว่า “หนองนอก”
 และอีกหนองหนึ่งนั้น เริ่มน้ำหลากปลาก็อุดมที่นั่น หรือว่าตอนน้ำลด
 ปลาก็จะไปชุมชุมที่นั่น จะหาทางกลับแม่น้ำก็มี ส่วนปลาในแม่น้ำมี

นิสัยชอบว่ายทวนน้ำก็ว่ายเข้ามาในวังนั้นอีก ชาวบ้านจึงเรียกตรงนั้นว่า "หนองปลา"

ส่วนพื้นที่ตรงที่หมู่บ้านนั้นดำ จึงกลายเป็นหนองหรือบึงใหญ่ที่ กักน้ำอยู่นานกว่าหนองอื่นที่ห่างออกไป หนองนี้มีชื่อว่า "หนองโน" ฟัง ไม่ดีลำบากหู แต่มันก็เป็นเช่นนั้น ด้วยว่าเป็นหนองที่ขุดฝังใน พวก "หนองนอก" นั้นพอน้ำเริ่มลดก็ลุดก่อน พวกปลามีสัญชาตญาณ พอรู้ ว่าน้ำลดก็รีบออกก่อน พวกชาวบ้านก็รู้ทันปลา รีบไปดักลงแหลงอวน กันทางนั้น ส่วนหนองลึกหรือ "หนองโน" นี้ พวกปลายังอาศัยอยู่อีกนาน ทางไซ่ออกลูกกันมากมาย บัวสายที่ฝังหัวอยู่ในดินตอนหน้าแล้ง พอน้ำ ชิงนานเข้าก็งอกทอดสายยาวขึ้นพื้นน้ำดอกบานสะพรั่ง

การจับปลาในหนองต่าง ๆ นี้ ชาวบ้านทำการจับเป็นอาหารทุกวัน แล้วแต่จะใช้วิธีใดจับ ตกเบ็ดบ้างลงอวนบ้าง มีเรือทำสวิงใหญ่ติดทาง หัวเรือ เรียกว่าเรือซ้อน ลงเบ็ดราวบ้าง ปักเบ็ดตามชายตลิ่งบ้าง ภัยทั้ง หลายไม่มี ระวังแต่พวกงูเท่านั้น เพราะยังมีงูร้าย ๆ หลายชนิด นับไปแต่ เ่าหัวม้อ เ่าดอกจัน เ่าตง สามเหลี่ยม ทับทึง ปล้องฉนวน เรื่อง ของป่าที่มากลายเป็นไร่ ของเก่า ๆ ก็คงอยู่ติดที่เป็นธรรมชาติ

สองฝั่งแม่น้ำชัชชัยและอารีย์ก็มีหน้าที่จับปลาเช่นกัน แรก ๆ ตกเบ็ดกลางวันก่อน ได้ปลาแดงเบือนบ้าง ปลาเค้าบ้าง ปลากด ปลากราย และดักซ้อนปลาสร้อยมาทำน้ำปลาบ้าง พอวิชาแก่กล้าเข้า สองฝั่งเมียบ ก็ออกวางเบ็ดราวตอนกลางคืน เพราะได้ปลามากกว่ากลางวัน พวก ปลาเล็ก ๆ ปลาตะเพียน ปลาเนื้ออ่อน ปลาหมอ เป็นหน้าที่ของพวก เด็กตกเบ็ดกัน การเปลี่ยนตัวจากชาวกรุงเทพฯ เป็นชาวแสนตอของ ชัชชัยและอารีย์ จึงเป็นที่รักของชาวบ้านนั้นยิ่งนัก ทุกคนจะเอ๋ยถึงชื่อ เสมอ ๆ ติดปากทุกคน

คืนหนึ่งที่นายด้มได้ไปลงเรือวางเบ็ดราวกับสองฝั่งเมียบ เพราะ มัวแต่จัดแข่งที่บรรจุผักพืชมามากอย่างอยู่กับน้องสาวสองคน เป็นคราวส่ง ผักที่มากกว่าทุกคราว เป็นการพุ่งส่งด้วยตัวเองถึงกรุงเทพฯ โดยไม่ เกี่ยวกับมือสอง การทำไร่ผักและพืชผลที่บ้านหิดจางนางแพงดีขึ้นกว่า เดิมก็เพราะนายด้มลูกชายกลับมาทำงานจริงจังเข้า การเงินจึงดีดกว่าเก่า

มากมาย

กว่าจะแล้วเสร็จในการจัดผักและพืชผลลงแข่งก็กินเวลาไปเกือบสามทุ่ม ก็พอดีได้ยินเสียงอะไรบู๊บบ๊อบที่ทางคนเดินชายฝั่งหน้าบ้าน พร้อมกับเสียงร้องคล้ายคนที่ร้องไม่ดังนัก แล้วก็เสียงเหมือนใครล้มพลัก นายตั้งและน้องจึงรีบหยิบไฟฉายส่องกราดไปตามเสียง ก็เห็นคนคนหนึ่งล้มฟุบอยู่ที่ทางเดิน นายตั้งจึงเรียกพ่อแม่แล้วเสเข้าไปยังร่างนั้น และแล้วทุกคนก็ร้องกันโวยวาย เพราะคนคนนั้นคือชวชชัย

ก่อนจะรู้เรื่องราวเกิดอะไรขึ้นกับเขาและอารีย์หายไปไหน ก็เล่นกันขลุ่ยขลุ่ยโวยวายอยู่ บ้านใกล้ๆ ต่างมาล้อมล้อมกันแน่น ชักถามชวชชัยที่ทะเลาะทะเลาะเปลี่ยและเปียกน้ำ ได้ความว่าเขากับอารีย์ไปลงเบ็ดราว และถูกผู้ร้ายหลายคนโดยมีเรือสองลำ พุ่งเข้ามาแย่งเรือของเขา ทั้งตีและแทงเขาสองคนสามี่กรรยา ตัวเขาเองถูกตีอย่างแรงถึงกับหมดสติ ตกลงน้ำไป อารีย์ก็ถูกทำร้ายเรือล่ม จะเป็นตายอย่างไรไม่รู้ ผู้ร้ายทั้งหมดหนีไป จะจับเอาอารีย์ไปด้วยหรือเปล่าก็สุดรู้ ตัวชวชชัยได้สติเมื่อตกน้ำถูกน้ำเย็นเข้า แหวกว่ายอยู่ในน้ำที่แรง และก็พบเรือตัวเองคว่ำไปติดกอไม้ ก็เกาะไว้ และตะโกนเรียกหาเมีย ตะกายน้ำไปกับเรือเที่ยวหาเมีย มันมืดมืดไม่เห็นเหนื่อเห็นได้ ลอยคอเกาะเรือว่ายน้ำในลำน้ำเวียงเกือบชั่วโมงเห็นจะได้ และน้ำได้พัดพาเขากับเรือลอยมาใกล้ฝั่งที่ขึ้นมา

พ่อของนายตั้งเผ่นจากที่ไปบ้านกำนัน และครู่เดียวกำนันกับพวกอีกหลายคนก็มาถึง พวกแสนตอรู้เรื่องเข้าก็ตระหนก ถีบคอปไฟกันสว่างลานบ้านนายตั้ง กำนันได้ตะโกนบอกพวกเพื่อนแสนตอให้ออกเรือเท่าที่มี นำคอปไฟเที่ยวท่องไปในบึงใหญ่ค้นหาอารีย์ผู้เป็นที่รักยิ่งของชาวแสนตอ เสียงร้องไห้กระอืดกระอือของสาวแก่แม่มา่ยเป็นกลุ่มๆ ไป ตัวชวชชัยถูกนำขึ้นบ้านตรวจบาดแผล ตัวกำนันนั้นเบิ่งหน้าดูไปในบึงใหญ่อย่างกลัดกลุ้ม เดินวนไปวนมาที่พื้นดิน แล้วสั่งพวกให้เดินไล่ดูตามตลิ่งทั่วๆ ไป เมื่อว่าอารีย์จะถูกน้ำพัดพามาติดอยู่ แต่มีพวกบ้านใกล้อีกสองสามคน กำนันได้กระซิบว่า

“เราต้องคุมตัวเขาไว้ก่อน เรื่องมันยังมีดมนวะ ตำรวจจะหาว่า

เราหละหลวม เรายังไม่รู้ว่าเป็นผู้ร้าย” กำนันสั่งพวกแล้วสิ้นหัว
อย่างยุ่งยากใจ ทั้งๆ กำนันเองก็รักธวัชชัยอยู่เป็นอย่างมาก แต่ต้อง
ระวังให้ละเอียดกับการสอบสวนของตำรวจจะสืบสน เพราะกลัวเมียไป
หาปลากันเพียงตัวต่อตัว แล้วกลับมาคนเดียว แจ้งความว่าถูกคนทำร้าย
และเมียก็หายไป มันเพียงคำบอกเล่าเท่านั้น ไม่มีพยานรู้เห็น ถ้าความ
มันกลับเป็นว่ากลัวเมียเกิดทะเลาะกัน และกลัวเมียตาย แต่มาแจ้ง
ความไปอีกเรื่องหนึ่ง ทางตำรวจเขาไม่เชื่อง่ายๆ หากว่าธวัชชัยแอบ
หลบหนีไปเสีย ความผิดก็จะมาลงเอาที่กำนันบกพร่อง

ส่วนในบึงนั้น เรือหลายลำพายหากันเป็นบัคหลัง นายตั้งของ
เรารุ่งบัคครั้งดี มีกอไม้โตเป็นโดดน้ำดำความหา ไม่คิดถึงชีวิตตัว คัน
ไม่พบก็กัดฟันกรอด เพื่อนแสนต่อทุกคนมีกิริยาล้ายคลึงกันไปหมด
บันและดุด่า โดดน้ำโครมครามถ้าสงสัยที่ใด ก็บ่คอนสว่าง กอง
คันท้างกลับเข้าตลิ่ง นายตั้งนั้นพอขึ้นบกก็ทิ้งตัวเกลือกกลิ้งไปตาม
พื้นดิน ร้องไห้และฮึดฮัดอย่างดุเดือด

“กูคุ้มครองเพื่อนไม่ได้ บ้านกูแท้ๆ” พุดไปร้องไห้ไป

ชาวแสนต่อฟังนายตั้งพุดและเกลือกกลิ้ง ชักสุดปากซูด กัดฟัน
กร่วมไปตามๆ กันโดยไม่รู้จะทำประการใด อ้ายตั้งคนแสนต่อเสียใจ กู
ก็คนแสนต่อเสียใจเท่าๆ กับมึง ต่างดุดันพึมพำบ้านไปทั้งนั้น พอ
พระอาทิตย์ขึ้น แสนต่อเหมือนมิงานอะไรอย่างใหญ่ ผู้คนเต็มไปหมด
ทุกหนทุกแห่ง

ธวัชชัยค่อยยังชั่วแล้ว เพราะร่างกายไม่บาดเจ็บอะไรมาก ถูกตี
ที่หัวอย่างหนักหนอย ร้องไห้และบ่มบ่ามอยู่ตลอดรุ่ง ลูกขึ้นจะแต่งตัว

“กูจะตามฆ่าถึงมุ้งเลย” ธวัชชัยคำราม ทุกคนเช่นแม่่นายตั้ง
น้องสาวนายตั้ง ต่างเข้ายึดยึดไว้ ไม่รู้ว่าไอ้หนุ่มเมียหายมันจะไปฆ่าใคร
ตามที่พุดออกมา

“ใครฆ่า? บอกมา! กูฆ่าเอง!” นายตั้งพุดลุกขึ้นจ้องตาเพื่อน แต่
ว่าธวัชชัยดูจะได้สติ ไม่พุดอะไรอีก เพราะตัวเองยังนึกเดาสุ่มๆ ไป
ด้วยความบัคหลัง และคนแรกที่ตัวเองสงสัยก็ไม่มีใครนอกจากนายห้างแก่
ที่ตัวพาเมียเขาหนีมา ในครุ่นนั่นเอง กำนันได้มาเรียกตัวธวัชชัยไป

หาตำรวจที่ท่าเรือ และรูปการณ์ดีขึ้น เพราะมีพยานรู้เห็นเหตุการณ์เพิ่มขึ้นอีกสองคน คือเด็กชายอายุ ๑๒ กับบิดา ที่ลอยเรือลงเบ็ดราวอยู่ในบริเวณที่เกิดเหตุ กำนันจึงเชิญตัวไปหาตำรวจด้วยความดีใจ ว่าคดีที่จะมาหน้าทางรัชชีย์จะได้เลิกกันไป มิฉะนั้นทางตำรวจจะต้องขังรัชชีย์ไว้ก่อนกว่าจะสอบสวนเรื่องเป็นที่แน่นอน

เมื่อถึงตำรวจ คำให้การของรัชชีย์จะต้องแจ่มแจ้ง ไม่มีการปิดบังเรื่องส่วนตัวไว้ได้ ความลับของสองผู้เมียที่มาอยู่แสนตอก็ต้องเผยออก เพราะตำรวจต้องค้นหาหลักฐานของเหตุที่เกิดขึ้น ว่าเคยโกรธเคืองอยู่กับใครบ้าง ทั้งทางบ้านเดิมในกรุงเทพฯ และทางแสนตอที่มาอยู่ใหม่ รัชชีย์จำเป็นต้องให้การไปตามจริงที่ว่าตัวทำผิด คือแอบพาเมียหน้าของนายห้างรถเมล์หนีมาอยู่แสนตอ ทางตำรวจก็ได้ความพอจะสะสาง เพราะอารีย์เป็นเมียหน้าของผู้มีอิทธิพลทางการเงิน ย่อมเป็นจุดหนึ่งที่จะพุ่งเล็งไว้ เรื่องด้านสงสัยว่าผู้อาจจะฆ่าเมียของตัวเองแล้วอ้างว่ามีคนร้ายมาฆาก็พอจะเบาลง ทั้งยังได้พยานสำคัญที่เห็นเหตุการณ์เข้าอีกด้วย ทิดโม้และเด็กชายเหมือนผู้เป็นบุตร ได้ให้การเป็นพยานว่า ขณะที่สองคนพ่อลูกกำลังโรยเบ็ดราวอยู่นั้น มีเรือสองลำจอดนิ่งอยู่ข้างกอไม้กลางหนอง และมีคนในเรือนั้นหลายคนด้วยกัน พอเรือเล็กของสองผู้เมียโรยเบ็ดราวเข้าไปใกล้ เรือสองลำนั้นได้ฉวยไฟเข้าใส่สองผู้เมีย พอแน่ใจว่าใช้ผู้ที่ต้องการพบแล้ว ก็ผละเรือจากกอไม้ด้วยความรวดเร็ว พุ่งเข้าใส่และตีด้วยไม้ตะลุ่ยเลย เสียงหญิงร้องกรี๊ดและขอให้คนช่วย แต่พ่อลูกไม่กล้าช่วยเพราะฝ่ายนั้นมากคน เมื่อเรือสองผู้เมียคว่ำน้ำลง เสียงร้องของหญิงก็เงียบ เสียงชายก็เงียบ เรือสองลำนั้นได้พายหมุนตามกระแส น้ำ ใช้หอกแทงลงไปใต้น้ำทุกแห่ง ตามกอไม้บ้าง ตามวังวนของน้ำบ้าง

พวกในเรือสองลำนั้น มีคนหนึ่งร้องขึ้นว่า "เฮ้ย มีคนเห็นไวย์!" พอได้ยินคำนี้ พ่อลูกก็รู้ว่าภัยกำลังเข้ามาหาตัวแล้ว จึงทิ้งเบ็ดจำเรือเล็ก ลัดเลาะกอไม้ที่มากมายนั้นหนีออกหนองไปได้ และก็เห็นเหตุการณ์เพียงเท่านั้น พวกแสนตอที่ไปฟังคำให้การ ต่างมองดูหน้าพวกกันเอง เพราะพ่อลูกบอกกับตำรวจว่า เสียงคนที่ตะโกนนั้นเป็นคนสำเนียง

กรุงเทพฯ แต่สงสัยว่าจะต้องมีคนพื้นเมืองน้ำนี้ร่วมมือด้วย ลำพังคน
ถิ่นอื่นจะเข้ามาวังวนได้ไม่ง่ายเลย

“ถ้าเป็นคนแสนต่อเราพร้อมด้วย ภูเสียใจวะ ที่เห็นเงินดีกว่ารักพวก”
คนหนึ่งพูดอย่างกัฏกราม

“ก็ไม่แน่ว่าจะเป็นพวกเราแสนต่อ เพราะพวกท่ามะกา หวายเหนียว
บ้านกะทุม วังศาลา ก็เคยเข้าวังนี้เหมือนกัน ใครจะรู้วะ” อีกคนท้วงขึ้น

“อย่าพูดเลยวะ คนกลุ่มอื่นจะคุ้มทางน้ำท่าพวกเราหรือวะ” คนแรก
ร้องขัด

“อือ! จริงวู้ย” อีกคนร้อง

“ถ้าเป็นบ้านอื่น มันก็คนเคยเข้ามาแหละ ไอ้คนบ้านเราอะไม่
ทำเน้”

“จริงวะ ทำบ้านเดียวกันมันก็หมา”

“เอาละวะ ถ้าหากท่าละ จะท่าไม่วะ แยกชูแย่งสาวระอะ ไอ้บ้าน
ท่าไม่วะผ่าแล้วแย่งเมียละ ดันไปฆ่าเมียท่าไม่วะ” คนนี้ขัดขึ้นอย่างตรงไป
ตรงมา

“ถึงว่าเถอะ! มันยังมีดวะ”

ทางตำรวจคาดคั้นให้กำนันจับตาดูธวัชชัยไว้ก่อนในฐานะที่ยังไม่
ขาวกระจ่าง และทั้งเป็นการช่วยป้องกันภัยให้ฝ่ายผัวด้วย ทำเมียแล้ว
อาจย้อนมาเล่นงานผัวก็ได้ ต่อไปก็เป็นการวางกับดัก คอยดูพิรุณทั่ว ๆ
ไปด้วย

เมื่อหมดเรื่องทางตำรวจแล้ว กำนันใจนักเลงได้ชวนพวกเข้ากิน
เหล้าดื่มแก้กัฏม ทุกคนมองเจ้าฟัวที่เมียหายไปไหนแล้วก็สงสัยจับใจ

“ท่านกำนันครับ!” ธวัชชัยพูด “ผมจะตอบแทนเขาถึงในมุ้งเลย”
พูดอย่างกัฏกราม พวกแสนต่อมองหน้าอย่างเห็นใจ แต่ไม่พากัน
สนับสนุน เพราะการทำอะไรด้วยตนเองในกรุงเทพฯ เหมือนเดินเข้าไป
หาคูกทาตะราง เพียงไปด้อม ๆ มอง ๆ ก็จะถูกจับเสียแล้ว

“มันก็คนในย่านน้ำเดียวกันนี่ละระนำทาง นอกนั้นใครจะกล้า
เข้ามาในวังเรา มันไม่ง่ายอย่างอยู่ในลำน้ำไวย” พ่อนายดังพูดแล้วถ่มน้ำลาย
เมื่อดื่มเหล้ากันพอควรแล้วก็ข้ามปากกลับแสนต่อ กำนันของ

เราเป็นคนไม่หยุดยั้ง ได้ขอแรงพวก ๆ ที่สมัครใจ เอาเรือออกค้นหาศพอารีย์อีก คณะง่าถ้าตายอยู่ใต้น้ำ ปะเหมาะไปตรงที่กระแสน้ำแรง จะค่อยลอยไปได้น้ำสู่ทางที่น้ำลด เป็นธรรมชาติของน้ำแควกาญจนบุรี ขึ้นแรงลดแรงอย่างน่าใจหาย ท่านกำนันกลัวศพจะแอบลอยออกแม่น้ำเสีย จะไปกันใหญ่

เป็นการคาดคะเนที่ถูกต้องและแน่นอนของกำนัน ศพของอารีย์ลอยไปได้น้ำตามกระแสน้ำที่กำลังลด ศพยังไม่เฝ้าจึงมีความหนักไม่ลอยพ้นน้ำ เคลื่อนตัวไปติดกอไม้อยู่ ได้เกิดการโกลาหลกันอีก ช่วยกันเอาเชือกคล้องศพที่มีความหนักไปได้น้ำด้วยเรือสามลำ ชะลอไปจนถึงหน้าวัด ตอนเอาศพขึ้นวัดนั้น เกิดความยุ่งเหยิงชนิดแก้ไขไม่ได้ของมนุษย์ผิวเมียกัน ทั่วซัซร้องไห้อย่างคนบ้า เข้ากอดศพเมียเป็นการใหญ่ สุดจะห้ามปรามกันไหว ออกใครใครก็รู้ พระเจ้าได้แต่ยืนมองด้วยความตั้งใจ กำนันรีบใช้คนไปตามตำรวจหาเรือมาพิสูจน์ศพโดยด่วน

ศพอารีย์तालิมโพล แสดงว่าจิตใจตอนสำลักน้ำ ตาจึงลิมโพลดวงหน้ายังไม่เปลี่ยนแปลงไป แผลที่ร่างกาย ความเข้าใจทั่ว ๆ ไปว่าแผลที่ชอกคอ นั้นเป็นแผลถูกแทงเมื่อตอนเรือประชิดกัน แต่แผลที่แผ่นหลังอีกแผลนั้นต้องถูกแทงในน้ำ ตามที่สองพ่อลูกบอกเล่าว่า คนร้ายบนเรือพายเรือเที่ยวแทงสุ่มไปตามน้ำวนและกอไม้ ฆาตกรรมรายนี้แม่ได้ศพแล้ว พิสูจน์ศพแล้ว ทางตำรวจก็ยิ่งถือว่าเป็นเรื่องใหญ่ ต้องถึงทางจังหวัด ชาวบ้านแสนต่อทั้งหมดที่มีเรือ ตำรวจได้พิสูจน์จนทุกถ้ำอย่างละเอียด และก็ไม่มีใครรู้ว่าชาวแสนต่อถูกสงสัยบ้างหรือเปล่า ซึ่งทางตำรวจยังนิ่งและจะควานหาผู้ร่วมงานให้พบต่อไป

มันเป็นว่า ผู้ร้ายต้องติดต่อกับใครในแม่น้ำนี้ และเคยนำเรือเข้ามาทาบลาในวังวังวนนี้ เพราะทำการแล้วก็กลับพ้นวังเว้งนี้ไปได้อย่างรวดเร็ว การจะสงสัยใครและหมู่บ้านไหนนั้น ก็อยู่ในความพินิจของตำรวจ ข้อคำนวณในสาเหตุตามที่สอบสวนจากเรื่องราวของผิวเมียคู่นี้ ถ้าพุ่งไปทางตามล้างความแค้น ก็ไปตกอยู่ทางผิวเก่าของอารีย์จางและวานผู้มาทำลายชีวิตผิวเมียคู่นี้ ก็หมายถึงให้ฆ่าทั้งคู่ แต่ที่ฝ่ายผัวรอดไปได้ นั้นก็หมายถึงทำการไม่ถนัด เกิดจากการไม่ถนัดทางเรือเล็ก ๆ ที่มี

สายน้ำแรงๆ อย่างนี้ จึงทำการปลัดเป่าหายไป

การสวดศพอารีย์ที่วัด ชวิชัยเสร์วโศกมาก ทนหน้าหายไปจาก
แสนต่อหลายวัน จนวันสุดท้ายของการสวด ชวิชัยจึงกลับมา และ
ร้องไห้ทั้งเนื้อทั้งตัว

“ฉันควรเป็นหมา!” ผู้ที่เมียตายร้องคำนี้ซ้ำหลายคำ “ฉันแก้แค้น
ให้เมียไม่ได้ ฉันยังมีสามนัดผิดหมด รถเก๋งมันแลี่ยวเร็วเข้าบ้านไป
ฉันรีบหนีมานี่” คำพูดของชวิชัยนั้นพูดอย่างซื่อๆ กับพวก ทั้งๆ ที่คำ
พูดนั้นมันบอกชัดว่าเป็นคนร้ายต้องการสังหารคน แต่พูดกับชาวแสนต่อ
ก๊วยย้อมไม่เกิดกับผู้พูด แต่เรื่องที่ทำไปแล้วไม่ได้ผลนั้นแหละเข้าตาร้าย
ไอนายห้างนั้นมันก็ต้องรู้ว่าใครยิงมัน แม้จะมองไม่เห็นว่าเป็นใครยิง มันก็
เดาออกเพราะเวลามันติดต่อกัน ทุกคนชักเกิดหนักใจเสมือนไปจับ
ปลาแล้วทำหน้ากระเทือนให้ปลาหนี

“มันไม่เห็นลือแฉะไวย?” นายตั้งถาม

“ไม่เห็น! ข้าอยู่ที่มืด” ชวิชัยตอบ

“แต่มันก็นึกรู้ว่าใครยิง” ทิดจวนพอนายตั้งพูด “ถึงแม้จะไม่ใช้
ตัวแกไปยิงเอง พวกของแกก็อาจไปยิงได้ ทำแบบนี้ทางมันไม่สงบ ทาง
สงบก็คือเรา ตำรวจหาร่องรอยให้ได้ตัวผู้มาฆ่าเมียแก ได้ตัวแล้วมันก็
ชดกันไปเองถึงตัวการจนได้”

“เวลานี้ลูกยังเสร์วโศกเสียใจ ความแค้นความโกรธทำให้ลูกคิด
อะไรไม่รอบคอบเพราะโมโหมันขึ้นหัว” นางแพงแม่ตายตั้งพูดให้เหตุผล
ชวิชัยนั่งฟังคำหักท้วงของพ่อใหม่แม่ใหม่ที่แสนต่อ มองเห็นทางผิด
พลาดไร้ผล

“แต่เสียใจเหลือเกินที่แก้แค้นให้แก่เมียที่มาจากชีวิตไม่ได้” ชวิชัย
บ่น

“ถ้าจะพูดกันจริงๆ อย่างตรงไปตรงมา เราก็คงผิดไวย แกทำผิด
ขึ้นก่อน เรื่องมันก็เป็นเช่นนี้ ที่ข้าพูดนะนะ ไม่ใช่ใส่ว่าแกผิด ข้า
กับแกมันก็เท่ากับคนคนเดียวกัน ที่พูดนี้ ข้าพูดให้แกชั่งน้ำหนักก่อน
เพื่อคลายความแค้นลง เพราะมันผิดด้วยกันทั้งเขาทั้งเรา จงมาหาทาง
กันใหม่ แกมันอย่าไม่ให้ฉันได้ ทั้งกฎหมายและทั้งทางธรรมะด้วย”

นายตั้งของเราพูดดังนี้ มีหลักหนักแน่นผิตอายุและการศึกษา
ชาวแสนตอและพระเจ้าถึงแก่นิ่งฟังทั้งหมด

“เอาอย่างนี้เถอะวะรวัช” นายตั้งของเราพูดแล้วโดยไม่มีใครคิดว่า
จะเป็นไป นายตั้งของเราปราดเข้าไปที่รวัชชัย ก็มลงกราบที่ตีนเพื่อน
รวัชชัยเองก็ตกใจ

“เพื่อนเอ๋ย ข้าขอให้แกบวชหน้าไฟเมียแก บวชก่อน อื่นๆ พูด
คราวหลัง แกบวชให้ข้ากราบไหว้แกทุกวันเถอะวะ แกทำอะไรให้เมีย
แกไม่ได้แล้ว ก็คือบวชตัวให้มันแหละคือการตอบแทนที่สำคัญให้เมียแก”
พอเสียงนายตั้งจบ ก็มีเสียงพ่อเสียงแม่และใครๆ ร้องเห็นด้วย

“ถูกแล้วลูก”

“ถูกลูก บวชเถอะ”

“บวชให้เมียแกและบวชให้พวกข้าชาวแสนตอ” พวกเขาเสนอพูดขึ้น
รวัชชัยนั่งเงียบแต่ยิ้มละไม มองเห็นทางกุศลที่จะให้แก่เมีย
อย่างดีเลิศ ยกแขนทั้งสองขึ้นสูงเหนือหัว

“ฉันบวช! ฉันบวชแน่ตามที่พูดกัน” รวัชชัยพูดดังลั่น

และก็เป็นเวลาหลายวันมาแล้วที่ชาวแสนตอไม่ได้หัวเราะ ในเมื่อ
นี้เองเสียงเฮฮาของชาวแสนตอก็เกิดขึ้น จึงมีการตกลงเก็บศพไว้ก่อน
ยังไม่เผาจกว่าพิธีบวชจะเรียบร้อย

ในที่สุดการบวชของรวัชชัยก็เรียบร้อยลง และเป็นองค์พระที่
กำลังเดินนำศพของอารีย์ขึ้นสู่เชิงตะกอน มันช่างเป็นเหตุที่เข้มแข็งอะไร
อย่างนั้น นับเป็นประวัติการณ์ของแสนตอที่มีคนเดินตามศพมากที่สุด
ที่เคยมีมานับแต่ตั้งหมู่บ้านแสนตอ ผู้เดินร้องไห้อย่างเด็กก็คือนายตั้ง
เพื่อนตายของพระ และพระนั่นเล่า แม้เป็นองค์พระแล้ว แต่ก็ยังอยู่ใน
เขตของบุดูชน มีใช้พระอรหันต์ ที่ไหนจะห้ามการร้องไห้ได้ ชาวแสนตอ
ทั่วไปมีน้ำตาตลอดตาทุกคน

เพลิงได้ลุกไหม้เผาร่างของอารีย์ชาวแสนตอใหม่หมดใหม่ลง พระ
รวัชชัยยืนทำใจเป็นสมาธิหน้าเชิงตะกอน ก็มหน้าน้ำตาพรากๆ ท่าน
เจ้าวัดนั่งอันด้วยความเห็นใจ และปลงอนิจจังอยู่ว่า นั่นคือทางกรรมจง
มาให้กระทำผิดทั้งสองคน ผู้ที่กำลังมอดไหม้ก็มีผิตทางนอกใจสามสี่ที่

แสนจะรักตัว และรัชชัชยเป็นผู้ผิดในทางแย่งชิงของที่ฝ่ายหนึ่งหวงแหน
มา กรรมนั้นได้ก่อเหตุการณ์ชนิดรุนแรงขึ้น และอาจจะต่อไปอีก ดี
อยู่นักที่ฝ่ายก่อผิดคนแรกได้ดับกรรมลงเสียโดยบวชตัวเข้าอยู่ใน
พระพุทธศาสนา แต่ส่วนสามี่เกาผู้ก่อกรรมฆ่าแกงภรรยานั้นก็ต้องเป็น
ผู้รับกรรมของตนไป จะเป็นเมื่อนี้หรือเมื่อไหนสุดแต่กรรมจะบันดาล

อะไรๆ ก็ได้เสียบลง และก็เจ็บไปทั้งตำบลแสนต่อ ชาวบ้าน
ที่รักใคร่กับอารีย์และพระภิกษุใหม่ยังไม่หายเศร้าใจในเหตุการณ์ที่
ผ่านมาจนไม่มีใครสนุกสนานนอกบ้านเลย บ้านใครบ้านมัน เลิกจาก
กิจการที่ประจำอาชีพแล้วก็เก็บตัวอยู่กับบ้าน ตำบลแสนต่อก็เกิดความ
เงียบอย่างไม่เคยมีมาก่อนเลย ไม่มีใครเพ่นพ่านจากบ้านตัวไปบ้านอื่น
ไม่มีใครนั่งกินเหล้าตามร้านค้า คำมีดลงไม่มีใครสมัครใจเดินถนน เพราะ
ถนนนั้นเป็นขอบบึงใหญ่อันเป็นแดนตายของอารีย์ นอกจากจะมีความ
สลัดใจแล้ว ยังมีความหวาดๆ หวามๆ ใจ เพราะความเงียบ และในวัง
เจ็วเจ็วนอกจากเสียงน้ำไหลและเสียงลมกระทบต้นไม้แล้ว ก็ไม่มีเสียง
อะไรอีก แสงไฟจากเรือหาปลาไม่มีเลย ด้วยว่าไม่มีใครออกหาปลาใน
หนองนั้น เนื่องจากเหตุสยดสยองเพิ่งจบไปใหม่ๆ ยังตรึงใจและติดตาอยู่

พวกหาปลานั้นใครเล่าจะกล้าพอ เมื่อยกคันช้อนขึ้นหรือลาก
อวนขึ้นพ่นน้ำ จะเกิดพบร่างกายของอารีย์ติดอวนขึ้นมา นักตกเบ็ด
ถ้าตีปลาใหญ่รู้สึกหนักมือ ก็ไม่แน่ว่าเบ็ดนั้นจะติดอะไร ถ้าตีเดอหาหน้า
ของอารีย์โผล่ขึ้นมาละจะทำอย่างไร เมื่อทุกๆ คนเกรงไปเองเช่นนี้
ก็เหมือนเป็นการนัดหยุดหาปลากลางคืน และชาวบ้านที่เคยเดินตาม
ทางเดินค้าๆ มีดๆ ก็หยุดอยู่กับบ้านหมด เกรงว่าจะไปเดินสวนกับ
อารีย์เข้า

ยิ่งกว่านั้น บางคืนเกิดเหตุที่ไม่เคยเกิด คือมีเสียงหญิงกรีดร้อง
ในกลางบึงนั้น เสียงหมาเห่าประดัง แล้วก็เลยหอนกรียวขึ้น ใครเล่าจะ
กล้าออกไปดูว่าเสียงร้องนั้นเป็นเสียงใคร ถูกทำร้ายอยู่ในบึงนั้นหรือ ปะ
ว่าเกิดเป็นเสียงร้องของอารีย์ละ ทุกคนไม่กระดิกตัวเลย นอนซดตัว
อยู่กับที่นอนตามๆ กัน ต่อรุ่งเช้าจึงกระซิบกระซาบถามกันว่าใคร
ได้ยินเสียงนั้นบ้าง ใครหลับจริงก็ไม่ได้ยิน ถ้ายังไม่หลับก็พูดเป็นเสียง

เดียวกันว่าไม่กล้ากระดิกตัว

พอข่าวของความวิปริตแห่งยามคำคืนรู้กันทั่ว สภาพของแสนตอ ก็หนักลงไปอีก พอพ้นเวลาเย็นไปหน่อยไม่ทันพลบค่ำ ก็ไม่มีคนเดินที่แผ่นดินนอกบ้าน เว้นแต่ทางใกล้วัดเท่านั้น ยังพอมีชาวบ้านใกล้วัดมากินเหล้าที่ร้านค้าของกำนัน ซึ่งความจริงน่าจะเกรงกลัวภูตผีปิศาจทางวัดมากกว่า เพราะป่าช้าก็อยู่นั้น ทำศพทำเมรุก็ที่วัด แต่เวลานั้นที่วัดกลับบอบอู่ ความหวาดกลัวไปอยู่ที่ทางหมู่บ้านใกล้วัดไป เพราะแดนนั้นเป็นบ้านทิดจางพอนายตั้งที่อารีย์อาศัยอยู่

ต่อไปเหตุการณ์ยิ่งสยดสยองขึ้นอีก ทางหมู่บ้านใกล้บ้านทิดจางมีคนเห็นกับตาในยามคำคืนเมื่อเขาโผล่หน้าต่างหรือมองออกจากรอกชานไปที่ทางเดินขอบบึง เห็นคนท่มผ้าคลุมหัวเดินผ่านไปผ่านมาช้าๆ หมดตามบ้านเห่ากันเกรียว จึงไม่สุขใจแก่ชาวบ้านด้านนั้นเป็นอันมาก การส่งผักยามดึกค่อนข้างไม่มีเลย ทิดจาง นางแพง และนายตั้งจึงตีไปวัด พบกับภิกษุใหม่และท่านเจ้าวัด ทหารอึกด้วยความหนักใจ เพราะกิจการชะงักหมด พระบวชใหม่ก็ไม่สบายใจเหมือนกัน เพราะข่าวหนาหูเหลือเกิน การทหารก็ไ้รวมกลุ่มกันขึ้นทั้งเจ้าวัดด้วย เพื่อแก้ความน่ารำคาญของชาวแสนตอ

จึงเกิดความคิดใหม่แก้อาถรรพณ์กันขึ้นอย่างง่าย ๆ และแปลกใหม่อย่างที่ชาวแสนตอไม่เคยมีมาก่อน คือตอนโพล้เพล้ จะมีชายใจกล้าหลายคนกับพระธวัชชัย โดยพระเดินจุดธูปและเทียนนำหน้า และเหล่าชายทั้งหลายก็จุดธูปเทียนเดินตามหลัง พระนั้นเดินเล่าบ่นขอร้องไปเบาๆ ขอความสงบจากอารีย์และภูตผีปิศาจทั่วๆ ไปให้สงบลงเพื่อความสงบสุขของชาวแสนตอ เพราะตนเองเคยมาอาศัยแดนแสนตออยู่ด้วยความสุขและเป็นที่รักของชาวแสนตอ ก็ขออย่าได้ทำอะไรที่ไม่เหมาะเป็นการตอบแทนแก่ชาวบ้านแสนตอเลย

พอรุ่งเช้าก็นัดชาวแสนตอนำอาหารไปคอยใส่บาตรพระที่ทางเดินนั้นจงทั่วกัน พระทั้งวัดก็เดินไปรับบาตรตามกำหนด พวกชาวบ้านแบ่งอาหารไว้ และวางรายทางเดินเป็นการเช่นแต่เจ้าที่เจ้าทุ่งเจ้าท่าป่าเขาจึงได้รับทั่วกัน พอสายก็ทำการกรวดน้ำให้เป็นการเน้นหนา ใน

วันต่อมา เหตุการณ์ยุ่งยากทั้งหลายก็ระงับสงบลงตั้งใจของชาวแสนตอ
เป็นอย่างดีเหมือนเก่าก่อน

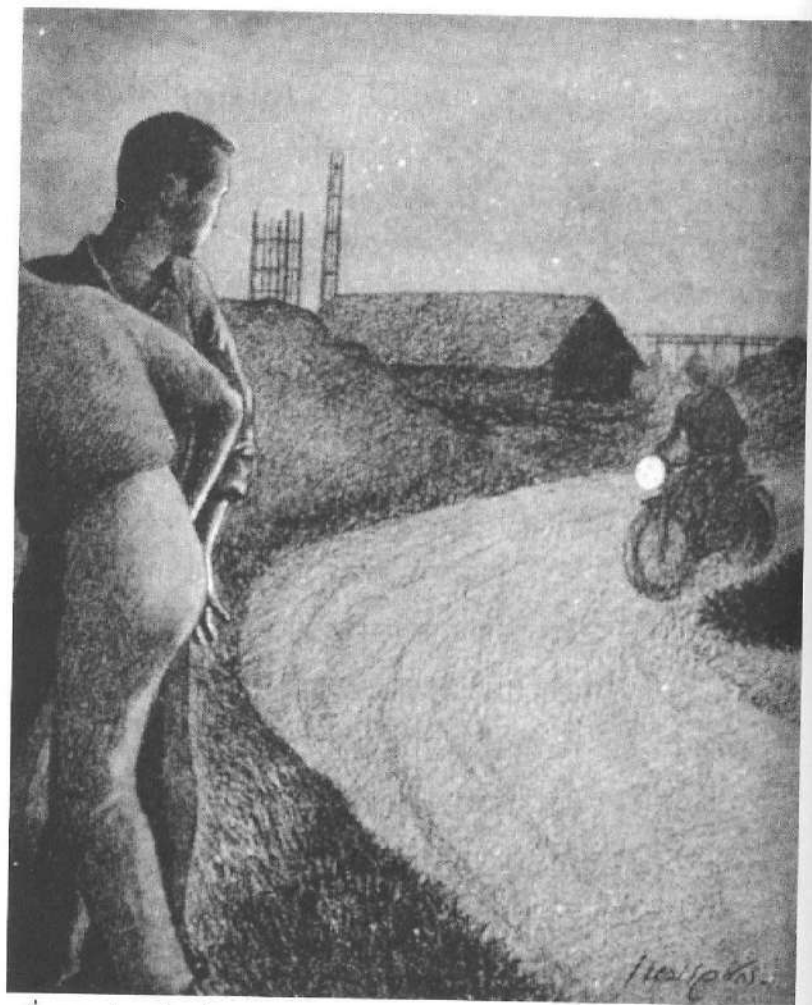
สตีลและโซยน้องสาวนายตั้งได้นำเสื้อผ้าทั้งหมดของอารีย์ที่
พระอนุญาตยกให้ทั้งหมดออกตากแดดพร้อมกับกล่าวว่า

“ของเหล่านี้พระท่านยกให้แก่ฉัน ฉะนั้นขอพี่อารีย์ได้อนุญาตแก่
ฉันเถิด ขอให้ถือเป็นกุศล และกุศลนั้นจงกลับไปเป็นของพี่เถิด” เจ้า
โซยเจ้าสตีลพูดบ่นไปแล้วก็ร้องไห้ ทิดจาน นางแพง และนายตั้งมอง
แล้วก็สลดใจ ของเหล่านั้นเสมอของต่างหน้าที่ผู้จากไปอย่างไม่มีวัน
กลับให้ไว้ดูต่างหน้าเธอ

เพื่อนเก่าเมียรัก

ณ เชื้อนวนชิราลงกรณ์ ตำบลท่าม่วง
จังหวัดกาญจนบุรี ที่กำลังก่อสร้าง ใน
เย็นหนึ่งเวลา ๑๗.๐๐ น. กว่า คนงาน
กำลังเลิกงาน เดินกลับไปสูบ้านพัก
ที่ทางราชการปลูกให้พักเป็นหลังๆ เรียง
กันไป บางคนร้อนจัด ยังไม่กลับบ้านพัก
ถือโอกาสอาบน้ำที่ห้องธารของคันทัก
น้ำซึ่งมีน้ำฝนซึ่งอยู่ข้างเป็นตอนๆ ไส
สะอาดดีพอควร อีกหนุ่มหนึ่งผู้เป็น
ยามรักษาการณ์ของโรงงาน กำลังเดิน
มาจากตลาดร้านชำที่ทำไว้ให้ความ
สะดวกแก่คนงานทั้งปวง ไม่ต้องไปซื้อ
หาอะไรไกลเกินไป หนุ่มนี้เดินเหม่อๆ
คล้ายใจลอยไปตามขอบคันทักน้ำ เพื่อ
จะไปข้ามที่หนึ่งซึ่งเป็นห้องธารที่แห่งนี้

เพื่อนเก่าเมียรัก

และตรงนั้นนี่ทางให้รถงานวิ่งลงท้องธารไปขึ้นอีกฝั่งที่เป็นสโม่สร

แดดคล้อยลงเกือบจะจดแนวไม้ ลมพัดจากที่โล่งนั้นเย็นแสนสบาย สถานที่นั้นแม้จะเป็นที่ราบธรรมดา แต่เมื่อมีการขุดดินให้เป็นคันร่องกักน้ำ หรือคันส่งน้ำที่กว้างใหญ่เป็นสายยาวเหยียดอย่างนั้น ดินที่ขุดขึ้นก็ต้องมากองไว้บ้างคล้ายภูเขา บรรทุกรถไฟถมที่ต้องการจะถมยังไม่หมด พื้นที่จึงดูเหมือนเขาดิน เป็นเนินบ้าง เป็นวังลึกบ้าง ในรูปงานที่ยังไม่เสร็จ มีความโล่งโดยปราศจากต้นไม้ จะมีไม้ก็เฉพาะขอบบริเวณงานเป็นป่าละเมาะ

สภาพของท้องที่นี้ ถ้าเป็นชาวกรุงเทพฯ ไปเที่ยวพักผ่อนก็จะนึกอยากเอาเสื้อไปปูบนเนินเรียบ ๆ แล้วจัดสุราอาหารเลี้ยงกันเย็น ๆ ใจแต่สภาพของคนงานในที่นั้นไม่มีทางจะทำอย่างนั้นได้ พุดง่าย ๆ ไม่มีปัญญา จะให้ความสุขกับตัวเองได้แค่ที่ว่า เพียงกลับไปดื่มเหล้าประเดี๋ยวประด๋าวในตลาดร้านชำริมเขตสถานที่ทำงาน แล้วก็กลับบ้านพักที่มีครอบครัวลูกเมียคอยรับประทานอาหารอยู่ มอง ๆ ดูว่าน่าจะสุขใจตามสภาพของสถานที่ก็เพียงพวกที่ผ่านไปแวะชมกิจการจะนึกคิดเอาเท่านั้น ส่วนคนงานที่นั่น มีแต่ว่าอึดข้าวแล้วจะพักผ่อนนอนหลับ เอากำลังไว้ต่อสู้ในวันรุ่งขึ้น ร่างกายตากแดด แบกหามสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นเรื่องของ การก่อสร้าง ต้องใช้กำลังแรง

“เฮ้ย! ประสาน” เป็นเสียงเรียกของหนุ่มหนึ่งผู้มีหน้าที่ประดับหินตามขอบคันส่งน้ำ เขาเรียกเจ้าหนุ่มที่เป็นคนยามเดินเหม่อเลยไป ผู้ถูกเรียกหยุดตามเสียงเรียก ก็พบเพื่อนคนงานชื่อเด่นที่ชอบเสือกางเกงสกปรกคล้องแขนไว้ แต่ตัวเองนุ่งผ้าขาวม้า แสดงว่าอาบน้ำที่ท้องธารคันส่งน้ำ และกำลังไต่ขอบดินขึ้นมา

“บ๊ะ! เลยอาบน้ำเลยนะ” ประสานหนุ่มคนยามทักผู้เรียกไปเช่นนั้น

“โงะ ดูหน้าเมื่อย ๆ เดินเหม่อ ๆ ?” หนุ่มชื่อเด่นพูดสวนมา ประสานยิ้มแห้ง ๆ แล้วพูดอย่างง่าย ๆ “อารมณ์ไม่ค่อยดีวะ” พุดไปนั้น เป็นความจริงใจของเขา

“อ้าว! อารมณ์ไม่ค่อยดีก็กินเหล้าซี้วะ” เด่นพูดไปอย่างสนุก แต่มองหน้าอย่างรู้ที่มาของอารมณ์ไม่ดีของเพื่อน

“กินเหล้าคนเดียวไม่ร่อยวะ เล่นเข้าไปสองก๊งแล้วเลยกินข้าวมาจากบ้าน”

ประธานตอบเดินไปตามจริง เมื่อมีอารมณ์ไม่ตีวุ่นวายอยู่ ต่อมเหล้าคนเดียวมันก็รีบเทเหล้าเข้าไปในคอ ไม่ได้ค่อย ๆ ต่อมเพื่อหารสชาติอะไรกันละ

“เฮ้ย! เอาเงี้อะวะ ซักกลับบ้านเดียว ไปเปลี่ยนเสื้อผ้า ข้าจะไปคุยกับเอ็งที่อยู่ยาม ต้องดื่มเหล้าหน่อยถึงจะคุยสนุก” เต้นว่า

“แห่ม! ไม่รู้เรื่อง เลยห่มข้าวเสียแล้ว” ประธานปน

“กินเหล้าอีกมันจะเป็นไรวะ กินทับข้าว เฮ้ย เอ็งเอาเหล้าที่สโมสรได้ไม่ใช่หรอวะ” เต้นพูด

“ทำไมจะเอาไม่ได้ จ่ายเขาสดเขาก็ให้เรา คนชั้นเรานะเขินเขาไม่ได้หรอก”

“เฮอ!” เต้นรับคำอย่างเห็นด้วย “เดี๋ยววะ ไปบ้านเดียว”

เมื่อแยกทางกันแล้ว ประธานก็เลยไปสโมสร ซื้อเหล้ายาแบบจีน แต่ทำในเมืองไทยหนึ่งขวดโดยเงินสด แล้วก็เลยไปเข้ายามที่โรงเก็บเครื่องมือ ส่วนเต้นก็ตรงไปบ้านในหมู่ที่พักคนงานเป็นหลังเล็ก ๆ เรียงแถว ไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวแล้วบอกกับเมียว่า ให้กินข้าวก่อนไม่ต้องคอย แล้วออกจากบ้านพัก แม้จะค่อนข้างไกลที่จะไปถึงโรงเก็บเครื่องมือ แต่ความเคยชินของคนงานหนัก เดินเหมือนไกล์และก็เร็วเสียด้วย

“บ๊ะ! เอาเหล้ามาแล้วหรอ อ้าว! มีถั่วแกล้มเสียด้วย” เต้นว่า

“ก็อย่างนี้ละที่นี้ ถ้าไม่แกล้มด้วยถั่ว อย่างอื่นก็แพง ไม่ใช่ของกินคนชั้นเราไฉ้ย แต่มันก็เหมาะกันวะ เหล้าอย่างนี้ไปกินกับเนื้อกระป๋อง ปลากระป๋องก็เลยสกุสไป กับมะขามสดหรือถั่วนั้นแหละสมสกุสกัน” ประธานพูดอย่างสนุก

ทั้งสองดื่มเหล้ายาจีนและแกล้มถั่ว หัวเราะกันคึกคัก ประธานกินข้าวมาแล้ว การดื่มเหล้าเข้าไปอีกจึงไม่ตีถึงใจเหมือนท้องว่าง ๆ ส่วนเต้นนั้นร้อนหลังวาบถึงจิตถึงใจดีเพราะท้องว่าง เลือดวิ่งซาบซ่านเป็นกำลังงาน หัวใจก็วูบ ซักมีสุข มองดินฟ้าอากาศสดใส

“วันนี้ข้ามีเรื่องจะพูดกับเอ็ง” เต้นพูดขึ้นโดยตั้งใจอยู่หลายวันว่า

จะพูด

ประธานมองหน้าเด่นนิตหน่อย คล้ายจะทยอยออกว่าเด่นจะพูด
เรื่องอะไร ก็ก้มหน้านั่งฟังอยู่ แต่ก็พูดไปคำหนึ่ง

“พูดไป” ประธานว่า

“ข้านี้กอยู่หลายวันว่าจะพูด แต่เกรงใจวะ แต่มานึกอีกทีเอ็งเป็น
เพื่อนข้าแท้ ๆ ต้องพูด และพูดอย่างเพื่อนตายไว้ย” เเด่นว่าคาถานำหน้า
อยู่หลายคำ ก่อนจะเทศนา

“เอาเถอะ ว่าไป” ประธานว่าแล้วตีมือเหล็กอีก

“ก็เรื่องเอ็งกับคุณเสมียนทองใหญ่นั่นแหละ” เเด่นเข้าเนื้อความ

“อ้อ! ข้าเองก็อยากจะพูดเรื่องนี้กับเอ็งอยู่แล้ว” ประธานว่า

“งั้นเอ็งก็รู้ละซิว่าข้าจะพูดอะไร?”

“งั้นซี ข้ากินไม่ได้นอนไม่หลับเลย”

“เอายังงี้ ข้าจะถามเอ็งอย่างเพื่อนแท้ เพราะคนมากคนพูดซุบซิบ
เข้าหูข้ามาก เมียข้าก็รู้เหมือนกัน” เเด่นพูดได้แค่นี้ก็ต้องหยุด เพราะ
ประธานพูดสวนขึ้นมา

“ข่าวว่าข้าเป็นชู้กับพี่เดือนฉายเมียพี่ทองใหญ่?”

“ก็นั่น!” เเด่นตอบและมองหน้าประธาน “เอ็งก็รู้เรอะว่ามีคนลือ?”

“อ้อ!” ประธานตอบคำเดียวแล้วถอนใจ

“มันจริงเท็จแค่ไหนวะ?”

“เอ็งเชื่อตามนั้นหรือเปล่า?”

“ข้านะไม่เชื่อ แต่ลองถามดู”

“คนอย่างข้า ถ้าเป็นไปจริงมันก็สิ้นมนุษย์ พี่ทองใหญ่เป็นเพื่อน
รักและเลี้ยงข้ามาเหมือนอย่างลูก พี่เดือนฉายข้าก็รักเหมือนกับแม่ แต่
ถูกลือว่าเป็นคนกินบนเรือนชั้นบนหลังคา งามหน้าเหลือเกิน พี่ทองใหญ่
เหมือนมิเซางอกที่หัว พี่เดือนฉายเป็นหญิงแล้ว ข้าเป็นผู้ชายชนิดชาย
กระเบน น้ำตาข้าแทบเป็นเลือด”

“แล้วเอ็งจะคิดอย่างไร?”

“ก็ยังไม่รู้ละซี จิตใจเวลานี้เหมือนเป็นคนเพียงครึ่งคน”

“เอ็งสังเกตว่าคุณทองใหญ่มีท่าทางอย่างไรบ้าง เขาได้ยินข่าวลือ

"ไหม?"

"คงได้ยินซิ ดูเขาเมินๆ ชรีมๆ กับข้าวอยู่ นี่มันผลกรรมละว้าย"
"มันเรื่องใหญ่นะ ไม่ใช่เรื่องเล็ก คอขาดบาดตายวะ ไม่คิดแก้ไข
จะไปกันใหญ่"

"ข้าพยายามคิดเท่าไรก็คิดไม่ถึงว่า ใครเป็นผู้ก่อขານี้ให้เกิดขึ้น
และทำเพื่ออะไร ถ้ามันเป็นเรื่องจริงข้าไม่เสียใจเลย เพราะตนเองระยำ
นี่ไม่จริงเลย แต่มันก่อการกันขึ้นโดยประสงค้อะไร" ประสานกล่าว
อย่างเคียดแค้นแล้วถอนใจใหญ่

"คิดเสียว้าย อย่าให้สาย ไม่ใช่เรื่องดี" เตนให้สติ

"เคยคิดว่าจะหนีไปเสียจากที่นี่ จะได้หมดราศีคาร" ประสานพูด
อย่างหมดปัญญา

"อ้อ! ถูกแล้ว ต้องไปให้พ้น แต่ก็เกรงว่าการหนีหน้าไปนั้นจะ
ทำให้เรื่องไม่จริงกลายเป็นจริงเข้าก็ได้" เตนออกความเห็นไปในอีก
แง่หนึ่ง

"การที่ข้าจะตั้งอยู่ก็เท่ากับประจานหน้าพิทองใหญ่หนักเข้า เหมือน
เป็นผู้ชนิดซื่อค้อผู้เล่นได้โดยผู้ไม่รู้เท่า" ประสานว่า

"จริงวะ" เตนเห็นด้วย "อีกประการ เอ็งจะเป็นคนเห็นแก่ได้ หา
ทางสบายสนุกในการเป็นผู้ มีเงินใช้ มีข้าวกิน คุณทองใหญ่จะทำไมเอ็ง
ก็ยังไม่ถนัดว่าจะจริงหรือไม่ ก็ต้องทนนิ่งหาข้อเท็จจริงไปก่อน แล้ว
เอ็งไว้ใจระอะ มันหมกกันได้นะว้ายเรื่องนี้ หนีไปเสียอย่ามัวทวงงานเป็น
คนลั่นคิด" เตนให้ความเห็นหลายคำ

เหตุการณ์ได้เปลี่ยนไปเมื่อทั้งสองพูดกันมาได้แค่นี้ มีเสียงฝีเท้า
คนยามาหนักๆ แสงไฟสว่างก็เห็นเจ้าของเสียงถนัด ทองใหญ่นั้นเอง
ด้วยเหตุผลใดไม่มีใครรู้ ทองใหญ่โดดเข้าต๋อยเด่นอย่างเต็มแรง แต่
เด่นผงะหลบหมัดจนหงายหลังไป ทองใหญ่จึงต๋อยผิตถึงตัวหมุน ด้วย
ความไวของประสาน เขาพุ่งตัวเข้ากอดขาทองใหญ่ไว้ ทองใหญ่จึงไม่มี
โอกาสทำร้ายเด่นได้อีก

"สำนัพื้นที่ใหญ่ ฉันทันควรตาย" ประสานพูดอย่างละล้าละลัก
"ห้าเด่นเขาทำไม่"

พอตั้งตัวได้ ทองใหญ่ก็สะบัดหลุดจากการกอดของประสาณ

“ย้ายसान!” ร้องแล้วตอยประสาณกริ้วมใหญ่ ประสาณล้มพวย
 โดยแรงฤทธิ์หมัดของทองใหญ่

“เดี๋ยวถูกระหีบ!” ทองใหญ่คำรามและขยับตัว แต่ยังมีใจได้จึงไม่
 ได้ทำตามทีพูด

“ไอ้สัตว์ ทำเหตุแล้วจะหนีหน้ากู” ทองใหญ่คำรามคล้ายมีฤทธิ์
 สุราอยู่บ้าง

“ฉันไม่ได้ทำ!!” ประสาณพูดอย่างตะโกน “เมื่อเชื่อว่าทำก็ง่าเลย
 เอาไว้ทำไม พี่เองก็เท่ากับพ่อฉัน พี่เดือนก็เท่ากับแม่ เมื่อไอ้सानแตรคุณ
 ข้าวแดงแกงร้อนฆ่าเลย เลี้ยงทำไม” ประสาณพูดอย่างเสียใจเต็มกลืน
 แล้วร้องไห้

“กูไม่ได้ว่าสิ่งเป็นจริงๆ” ทองใหญ่वाद “เหตุนี้มีมีมึงเป็นตัวเอก
 แล้วมึงหนีหน้า เรื่องก็จะกลายเป็นจริง ไอ้สัตว์ คิดทิ้งเพื่อน”

“ผมกลัวคุณจะถูกลือเสียหายเข้าไปมาก ก็ขอให้ตัวการหลบไป
 ให้พ้น” เฒ่าช่วยอธิบาย โดยไม่ถือโกรธที่ทองใหญ่ตอยครวแรก

“มึงละตัวการ หนูนย้ายसानให้หนี ยิงร้ายเข้าไปใหญ่” ทองใหญ่
 ต่ำเต๋น

เหตุได้หยุดกันไปได้โดยพูดกันเข้าใจเรื่องแล้ว ประสาณถูกหมัด
 ทองใหญ่อย่างหนัก ปากแตก ความเคลื่อนไหวของสามหนุ่มนี้ บน
 สโสมรมองเห็น เพราะไม่ไกลกันนัก ชาวก็เป็นไปว่า ผัวจับชายผู้ได้เลย
 เกิดต่อสู้กัน หากแต่มีคนห้ามจึงเลิกกันไป เรื่องมันก็เลยเป็นไปดังนั้นได้

ทองใหญ่ให้เต๋นเผ่ายามแทนประสาณไปก่อน รีบพาประสาณ
 กลับไปใส่ยาบาดแผลที่ร้านในตลาด ครั้นจะตรงไปที่หน่วยพยาบาล
 ของโรงงาน เกรงจะเป็นข่าวใหญ่เลยไปที่ร้าน แต่เข้าทางประตูหลัง ทาง
 หน้าร้านยังมีคนกินอาหารกันอยู่อีกหลายคน ทองใหญ่มิได้พูดอะไรให้
 เดือนฉายเข้าใจ อุบอิบๆ รีบใส่ยาให้ประสาณ เมื่อใส่ยาแล้ว ทั้งสองก็
 ออกทางหลังบ้าน ทองใหญ่หันมาบอกกับภรรยาว่าจะกลับมาอธิบาย
 เดือนฉายยืนมองทั้งสองอย่างตะลึงและหนักใจในเหตุการณ์ข้างหน้า

ประสาณบอกให้ทองใหญ่กลับ เขาเองจะหลบตาคนไปที่อุยยามเอง

ทองใหญ่กลับมาอธิบายเหตุให้ภรรยาฟัง

“ฉันแอบไปฟังเจ้าประธานกับเจ้าเด่นมันคุยกัน เจ้าเด่นมันหนุนประธานให้หนีหน้าหนีข่าวลือ ฉันโกรธจริงเธอเอ๊ย ก็อยู่มันเฉย ๆ จะเป็นไร เรื่องมันไม่จริง ถ้าเจ้าประธานหนีหน้าไป มันจะกลายเป็นจริงเลย ฉันเลยต่อยอ้ายเด่น แต่มันหลบลี้มไป อ้ายसानเข้ามาถอดฉันไม่ให้ซ้ำอ้ายเด่น ฉันเลยต่อยอ้ายसानเข้า กำลังหน้ามืด”

“ประธานสู้พี่หรือเปล่า ?” เดือนฉายถาม

“ไม่รู้เลย มันยอมให้ฉันซ้ำ มันร้องไห้” ทองใหญ่พูดอย่างเสียใจ ก้มหน้าแล้วถอนใจ “เราไม่รู้ว่าใครแก่งทำข่าวลือ ฉันกับอ้ายसानรักกันมานาน จะต้องมาฆ่ากัน”

ส่วนประธานพอกลับไปถึงที่อยู่ยาม เห็นเด่นนั่งยามอยู่ที่พูดว่า

“น่าขันว่ะ อยู่ ๆ ก็มาเป็นไป” ประธานพูด

“นั่นซิโว้ย ข้าหลบเสียทัน เอ็งเลยโดนซ้ำให้ ดีอยู่แต่เขาไม่เชื่อข่าวลือ ถ้าเขาเชื่อ มันจะไปกันอีกทำไม”

“อือ... เอ็งกลับไปกินข้าวกินปลา หลับนอนเถอะไป ค่ามากแล้ว”

ประธานเดือนเด่นให้กลับ

เรื่องของข่าวลือครั้งใหม่นี้มีสาเหตุจากพวกก่อการมือมืดสร้างขึ้นละ มันเกิดจากผู้อื่น ๆ ที่เชื่อข่าวลือแรก ๆ อยู่ ครั้นได้เห็นการต่อสู้ของทองใหญ่และประธานก็เป็นข่าวผิวจับชายชู้ ประธานถูกหมัดของทองใหญ่ปากแตกและบวมมาก ทองใหญ่จึงจัดการให้เด่นหยุดงานทางด้านกลางแดดมาอยู่ยามแทนประธาน ส่วนประธานนอนซ่อนตัวพักผ่อนอยู่หลังร้าน เดือนฉายก็เกิดเอียงกับสามีที่ไปทำการให้เกิดการลือกันต่อไปอีก จนตัวเองแทบไม่กล้าจะสู้หน้าใครได้ ทองใหญ่เองก็กลุ่มแทบเป็นบ้า ข่าวลือแต่ละกลุ่มล้วนแต่ระยาเบ่ทั้งนั้น เรื่องของเรื่องก็คือการมีเมียสาวสวยและฐานะดี ก็เกิดอะไร ๆ ขึ้นอย่างไม่มีความจริงยังหารู้ไม่ว่าใครเป็นผู้จลาหรือมีแผนการใด ๆ จึงก่อข่าวขึ้นให้วุ่นวายและเสียหายอย่างหนัก

ในระยะสองสามวันนั้น ข่าวลือเพิ่มแนวใหม่ขึ้นเป็นว่า เจ้าผิวแสนงังได้ให้เจ้าชู้นอนซุ่มตัวอยู่ที่บ้าน ก็เป็นการสบายแก่การทำชั่วทำสาวกัน

ขึ้นไปอีก ฝ่ายผู้ได้สวมเขาติดหัวฝ่ายผู้ให้อย่างงาม เข้าแบบเพื่อน
เก่าเมื่อยรัก ปลอ่ยให้เมียเล่นซู้กับซู้ได้ทั้งกลางวันและกลางคืน เรื่อง
ของการลือ มีปัญหาว่าถ้าจะไม่จริง มันก็เข้าภษิตว่า ไม่มีมูลฟอยที่ไหน
หมาจะถ่าย ผู้ก่อการในคามมิตมีความเฉลียวฉลาดบายสี่ให้กรีกโครม
จนกว่าประสานและทองใหญ่จะฆ่าแกงกันขึ้น ตายกันข้างหนึ่ง ติดคุก
ข้างหนึ่ง เดือนฉายก็ต้องอยู่เดี่ยวตาย มีมิตอาจจะเผลอตอนนั้นก็ว่าได้

สามหนุ่มได้แอบประชุมกันขึ้นเพื่อค้นหาตัวมิต ตกลงให้
ประสานทำหน้าที่หน้า ให้แอบไปอาศัยอยู่กับเพื่อนที่ตำบลท่าเรือ ท่าง
ท่าม่วงออกไป เพื่อฟังข่าวลือและเหตุการณ์ต่อไป ครั้นประสานพัน
เพื่อนท่าม่วงไป ชาวกรีกซาลง ส่วนทองใหญ่แอบขี่มอเตอร์ไซด์ไปเยี่ยมกิน
เหล้ากินยากับประสานเสมอๆ บางคราวประสานก็เกาะท้ายรถมาที่
ตลาดในเชื่อนั้นบ้าง เทียวไปเทียวมาให้คนหัวๆ ไปมองเห็น ทองใหญ่
ขับรถประสานจะซ่อนท้ายไปมาอยู่เสมอ เพื่อจะคอยจับตัวชาว

พิชิตวางแผนรอยเหยื่อล่อปลาน้ำลึกของสองหนุ่มได้ชะงักลง
อย่างน่าสยดสยอง ทองใหญ่ได้พบจุดจบในขณะที่กำลังอยู่ด้วยกันกับ
ประสาน เป็นแผนใหม่ของมิต ในคำหนึ่งมอเตอร์ไซด์ของทองใหญ่
ซึ่งมีประสานซ่อนท้ายกำลังออกจากเชื่อนวชิราลงกรณเข้าตลาดท่าม่วง
ครู่หนึ่ง แล้ววิ่งมุ่งจะกลับท่าเรือ ได้ถูกยิงสวนหน้ารถของสองหนุ่ม แต่
ถูกปืนถูกเฉพาะทองใหญ่ รถจึงล้มลง ปืนของมิตได้แผดขึ้นอีกสอง
นัดโดยไม่ถูกใคร เมื่อรถล้มไปแล้ว แนววิถีกระสุนก็หมดความแม่นยำ
ทองใหญ่ถูกยิงสมอระเบิด ประสานไม่ถูก แต่รถล้มนั้นพาดร่างกาย
ประสานลงอย่างแรงสลบอยู่กับที่

ศพทองใหญ่ถูกทิ้งนอนอยู่เพื่อให้ตำรวจพิสูจน์ ส่วนประสาน
ถูกนำตัวไปโรงพยาบาลกาญจนบุรีโดยด่วน และทางตำรวจายัดตัวไว้
ด้วยในคดีฆาตกรรมนี้ เพื่อทำการสอบสวนเมื่อฟื้นขึ้น ชาวลือได้แพร่
สะพัดไปในเชื่อนวชิราลงกรณอย่างรวดเร็ว ในทำนองว่าฝ่ายผู้ได้หลอก
ลงฝ่ายผู้ไปถึงจุดจบ ทางตำรวจได้สอบสวนก็พบการเล่าลือของชาวบ้าน
และคนงานในเชื่อน เรื่องจึงเอียงๆ ไปทางประสานวางแผนฆ่าเพื่อน
แต่วิถีกระสุนปืนนั้นบอกว่ามีปืนยิงสวนรถทองใหญ่ ประสานเกาะท้าย

ก็อยู่ในเขตอันตรายด้วย ทั้งการล้มไปด้วยกันนั้นก็เขตอันตรายเช่นกัน จึงยังขัดแย้งกันอยู่กับข่าวลือ ทั้งเสียงปืนดังสามนัดตามที่ชาวบ้าน ได้ยินหลายบ้าน นั้นแสดงว่าผู้ยิงหมายถึงให้ตายทั้งคู่ แต่ว่าหลักฐาน ยังไม่เพียงพอ เรื่องของตำรวจจะต้องเดินลึกกว่านั้นไปอีก

การสวดศพของใหญ่ที่วัดตำบลท่าม่วง ประสานได้ปลอดภัยแล้ว และถูกสอบสวนบ้างแล้วเล็กน้อย และประสานก็มาอยู่ในงานศพด้วย เขาแอบกระซิบข้างโลงศพ ขอให้เฉลียวให้รู้ว่าใครทำ อ้ายसानจะรบกับมัน ด้วยมือตนเอง ประสานชวนเตนและเมียเตนไปนอนเป็นเพื่อนให้ความอบอุ่นแก่เดือนฉายที่ร้านด้วยกันทั้งหมด ส่วนร้านอาหารจะหยุดลง เสียก็เกรงจะเจียบเหงาเศร้าโศกมากไป จึงให้ลูกจ้างดำเนินการไปตามธรรมเนียมและทั้งได้ขอความคุ้มครองจากตำรวจด้วย

พวกเพื่อนร่วมงานของทองใหญ่ได้ช่วยกันออกเงินในงานนั้น อย่างตามสมควร ไม่มากไม่น้อย แต่ร้านค้าหนึ่งเป็นร้านค้าประเภท เครื่องสำอางบ้างและของใช้ต่างๆ เจ้าของคือนายเฉลียว เพื่อนร่วมงานของทองใหญ่ เป็นผู้มั่งมีทุนมาก ออกร้านห่างออกไปไม่กี่ห้อง นายเฉลียว มีเมียหลายคน แต่อยู่กันคนละจังหวัด เมื่อนายเฉลียวมาทำงานที่เชื่อนี่ก็ได้เมียเข้าอีกคน ขนาดกะเบาะกะปะ ไม่ค่อยรู้เหนือรู้ใต้ หากเป็นหญิงมีมรดกก็ชวนกันมาตั้งร้านอยู่ในตลาดนั้น นายเฉลียวเป็นกันเองกับทองใหญ่ในสองทาง ทางหนึ่งตั้งร้านค้าในที่เดียวกัน จึงช่วยเงินแก่เดือนฉายหนักมือกว่าชาวร้านอื่นๆ จึงผัดใจนายเตนนายประสานของเราอยู่ นายเตนแม้จะเป็นกรรมกร แต่ไหวพริบนั่นพอตัว

“อ้ายसान!” เตนกระซิบประสานในวันหนึ่ง “กูซึกจะมองเห็นมือผัดขึ้นรางๆ แล้ว แต่ต้องดูกันไปก่อน”

“อือ!” ประสานคราง “ก็คิดตรงกันละวะ แต่อย่าเพิ่งเอาแน่ก่อน ปักลงไปทีเดียวมันอาจจะเป็นอกุศลไฉย” สองเพื่อนสังเกตเห็นห้องต้องกันไปพลางก่อน

ประสานของเราจะพูดอะไรกับเดือนฉายเกี่ยวกับกิจการอะไร ไม่ยอมพูดกันในที่ลับตาคน จะพูดกันอย่างเปิดเผยเสมอ เกรงจะโดนข่าวลืออีก และก็น่าดีใจที่ว่าพอทองใหญ่สิ้นไปแล้ว ชาวทั้งหลายที่เคยมี

ฟังชานก็เลิกไป จะโดยมีความสงสารเดือนฉายหรือเพราะอะไรก็สุดจะรู้ หรือว่าผู้ที่ต้องการทำลายก็ได้จบชีวิตลงไปแล้วอย่างสมใจ ทั้งประธานและ เต้นคิด ๆ กันไปก็ซึกจะมองจุดมุ่งหมายของมือมีดอกออกมาบ้างแล้ว ไม่ ผิดไปจากชู้สาวได้เลย แต่ไม่หมายความว่าเดือนฉายเป็นไปด้วย อาจ จะเป็นโครงการไกลของอีกฝ่ายที่จะทำการยืมมือประธานให้สังหาร ทองใหญ่ แล้วประธานก็ติดคุกไป หรือว่าประธานตาย ทองใหญ่ก็ติด คุกไป แล้วแผนการไกลของผู้นั้นก็ดำเนินกับเดือนฉายได้อย่างละมุน ละม่อม

เด่นคงกลับมาทำงานหนักตามเดิม การอยู่ยามไม่กล้ารับทำได้ ในยามนี้ ห้างคณิกและเป็นงานกลางคืน ส่วนประธานนั้นลาออกเลย ไม่ยอมทำงานเมื่อไม่มีเพื่อนอยู่ด้วย ตั้งใจไว้ว่าเสร็จงานศพและตัวเอง หมดจากป่วยสงสัยในทางตำรวจแล้วก็จะลาจากเดือนฉายไป หรือเดือน-ฉายจะเลิกการค้ากลับกรุงเทพฯ ก็แล้วแต่ ขอแยกทางกัน เพราะการ อยู่ใกล้เดือนฉายนั้นยอมมีภัยหลายประการ ทั้งทางครหาและภัยทาง ร่างกายในทางมืด

วีแววของคนที่หวังในตัวเดือนฉายยังเงิบ ด้วยความสุขุมของ ตัวการ ไม่ยอมทำอะไรให้ผิดตาผิดใจขึ้นมา ในคืนหนึ่งกลางดึก ได้เกิด อดเวงขึ้น ด้วยว่าประธานกำลังนอนหลับได้ตื่นขึ้นร้องไห้ เต้นนอนอยู่ ด้วยก็ตกใจตื่นถามเรื่องดู แต่ประธานไม่ยอมพูดอะไรเลย แล้วกลับ นอนกันอีก ส่วนทางเดือนฉายนั้นไม่รู้เรื่องเพราะนอนห่างกัน เมียเด่น และเด็กคนใช้นอนเป็นเพื่อน

รุ่งเช้าประธานได้เล่าให้เด่นฟังว่า เมื่อคืนทองใหญ่มาเข้าฝัน และ บอกว่าตัวการที่ก่อความวุ่นวายและฆ่าเขานั้น เขารู้แล้ว แต่จะแก้แค้น อย่างไม่มีอะไรจะมายุ่งทางครอบครัวและเพื่อนฝูง และเขาจะไม่บอกว่า ผู้นั้นคือใคร เกรงประธานกับเด่นจะทำการไม่ยั้งคิด จนเกิดเป็นโทษ ทางฆาตกร จะปิดไว้ก่อนจนกว่าประธานและเด่นจะได้รับข่าวอะไรขึ้น ในเร็ว ๆ นี้ เป็นการตายของคนคนหนึ่ง เมื่อนั้นแหละจึงรู้ไว้เถิดว่าคน ตัวการนั่นเองได้ตายตกไปตามกัน เดือนฉายนั้นไม่เคยจะฝันถึงผิวเลย เห็นที่ว่าผิวเกรงว่าเมียจะกลัวจึงไม่มาใกล้ซิด แต่เดือนฉายกลับคิดไป

ว่าทองใหญ่ไม่รักตัวเสียแล้ว ประสานจึงปลอบว่าอย่าเข้าใจผิด ทองใหญ่เป็นคนสุขุม ไม่ยอมทำอะไรที่ไม่ดีที่ไม่มีประโยชน์ ใจคอโปร่งใสจริง ๆ จะหาชายอย่างเขานั้นยากยิ่งจริง ๆ

การสวดศพทองใหญ่ครบกำหนดลง ได้ฝากเก็บไว้ก่อนที่วัดนั้น รอการเผา ประสานยังคงเป็นเพื่อนเดือนฉายอยู่กับเด่นและเมียเด่นก่อน เพราะทางตำรวจสอบสวนคดีฆาตกรรมยังไม่เสร็จ ประสานยังเป็นตัวที่เกี่ยวข้องใกล้ชิดจะต้องอยู่ก่อน เรียกสอบสวนยอมได้ตลอดเวลา และแล้วก็เกิดข่าวน่ากลัวขึ้นในเขตที่ทำการเขื่อนนั่นเอง มีคนเห็นทองใหญ่เดินอยู่ในบริเวณนั้นยามค่ำคืนหลายหนและหลายแห่ง คนงานที่นั่นมีแยะ กลางวันก็ดูคึกคักดี แต่ค่ำคืนต่างก็พักผ่อนอยู่ที่อยู่ของตัวแต่ละหมู่ ทั้งก็ห่าง ๆ กัน ถึงจะมีไฟฟ้าทั่ว ๆ ไป ถ้าทางที่ใช้ไฟก็สว่างน้อย จึงเกิดน่ากลัวขึ้น ยิ่งถนนดินที่จะไปถึงสะพานข้ามน้ำกาญจน์และไปออกนอกบริเวณเขื่อน ทางนั้นไม่มีคนเลยในเวลากลางคืน ด้านหนึ่งเป็นเนินเป็นบ่อใหญ่ ๆ ห่างออกไปก็โล่ง ส่วนอีกด้านเป็นป่าไม่มีดี

ในระยะเวลาที่ทองใหญ่ตายลงนี้ คนงานทุก ๆ คนในที่นั้นก็เปลี่ยนการที่เคยกระทำ พวกที่ไปสโมสรมจะกลับเสียตอนเย็น ๆ ไม่หั่นค่า พวกไหนยังอยู่ถึงค่ำ เวลากลับบ้านจะมากันเป็นหมู่ ๆ แล้วแยกทางกันคร่าวหลัง ยิ่งมาเป็นผู้พบเห็นทองใหญ่ขึ้นดังนี้ สภาพของบริเวณกว้างใหญ่ก็เงียบและน่ากลัวขึ้นอีกมาก และหลายคนได้เคยพบมอเตอร์ไซด์ที่มีแสงไฟหน้ารถแจ่มจ้า แต่รถนั้นวิ่งโดยไม่มีเสียงเครื่องยนต์ ก็เป็นที่รู้กันว่านั่นคือรถของทองใหญ่ ทั้ง ๆ ที่ทำการนั้นมีคนงานมากมาย แต่เกิดน่ากลัวขึ้น เพราะค่าลงต่างคนต่างปิดประตูหน้าต่างนอนกันเงียบ ใครเห็นไฟรถมอเตอร์ไซด์จ้าม่าจะนั่งฟังเสียงเครื่องยนต์ ถ้ารถวิ่งไม่มีเสียงก็หนาวไปตามกัน

เดือนฉายเป็นหญิงก็เป็นธรรมชาติจะหวาดกลัว แต่ยังคงอย่งยั้งตัว ที่มีทั้งแม่ครัวและคนใช้ อีกเมียนายเด่นคอยเคียงข้างอยู่เสมอ ถัดมาก็ นายเด่นและประสาน แต่มันช่างร้ายกาจอะไรปานนั้น อะไร ๆ ยังไม่ทันจะซาลง ก็เกิดความสยดสยองขึ้นอีก คือนายเฉลียวเจ้าของร้านชำที่ตลาดนั้น ซีมอเตอร์ไซด์ออกไปดูรถที่เมือง ชากลับถูกรถบรรทุกชนอย่าง

ประธานาร่างกายแหลกเหลว ขาวนี้ประธานและเดินถึงแก่สะดุ้งทั้ง ร่างกายและสะดุ้งหัวใจตามที่ทองใหญ่มาเข้าฝันประธานไว้ว่า ถ้ามีอะไร เกิดขึ้นอีก คนตายนั้นก็คือผู้ที่มาเขาละ

ศพของนายเฉลียวสวดอยู่ที่วัดเดียวกันกับทองใหญ่แน่นอน และ ในตลาดนั้นถือเป็นธรรมดาว่า ชาวร้านโตมีเรื่องใดก็ต้องช่วยกัน ทาง ร้านของเดือนฉายก็ออกเงินช่วยไปตามระเบียบ แต่ไม่มากมายอย่างที่ นายเฉลียวเคยช่วยเดือนฉาย สำหรับที่ทำการก็ช่วยกันอย่างเคย เพราะ นายเฉลียวก็คนร่วมงานที่นั่น เรื่องความกลัวทางทองใหญ่ยังไม่จบเลย ความน่ากลัวทางนายเฉลียวก็จะมาเพิ่มขึ้นอีก เพราะตายโดยมอเตอร์ไซด์ เช่นเดียวกัน เรื่องของรถชนิดนี้วิ่งกลางคืน จึงต่างวันไหวกันไป

ด้วยความสามารถของตำรวจท่าม่วงและกาญจนบุรี ได้กุมตัว มือปืนที่สังหารทองใหญ่จนได้ ด้วยพยานปากเอกที่เห็นที่รู้เหตุการณ์ จ้างวาน ทั้งนี้ก็เพราะเรื่องจากผู้หญิง มือปืนกำลังเกี่ยวข้องกับหญิงอยู่ สองทาง ทั้งหึงทั้งหวงกันอยู่ มือสังหารนั้นจะเคลื่อนไปยังที่ใด หญิงนั้น จะแอบสะกดรอยตามเพื่อเอาความจริง เมื่อเรื่องมันแฉ่ว ๆ ทางตำรวจ ก็วาดวงเข้าหาจนได้การ ตัวมือปืนจนด้วยหลักฐานก็สารภาพและชัดถึง ผู้จ้างวาน แต่ก็ไม่มีประโยชน์อะไรแล้ว เพราะผู้นั้นได้จบชีวิตเสียแล้ว ในเวลาก่อนหน้าคิดหน่อย ประธานของเราพันข้อสงสัยไปแล้วก็แจ้ง ความประสงค์จะกลับกรุงเทพฯ เกี่ยวกับความเศร้าโศกในเพื่อน และ ทั้งไม่กล้าจะอยู่ให้มีข้อนิทานกันขึ้นอีก เดือนฉายก็ว่าเหวอยู่ไม่ได้ จึง บอกจะเลิกขาย และคืนห้องเช่าในตลาด กลับสู่บ้านตนในกรุงเทพฯ เด่นกับประธานต้องเสียใจในการจากกันอย่างที่สุด

๖ แก้วล่า

เรื่องนี้เป็นอีกตอนหนึ่งของนายสิงห์โต ผู้เฒ่าผู้มีที่พำนักอยู่บางบัวทอง ได้ไปประสบ เหตุการณ์เข้าอย่างที่ไม่หนักหนานัก แต่ก็วุ่นวาย เอาการ นายสิงห์โตเองก็รับว่าตัวเคยทำสิ่งใดไว้ สิ่งนั้นจะต้องย้อนมายุ่งๆ วุ่นวายแก่ตัวเองได้ มีวันใดก็วันหนึ่ง

โรงเรียนปิตุโศภน ลูกสาวผมหยุด การสอนจึงชวนผมไปเที่ยวทะเล ผม ก็จัดเสื้อผ้าลงกระเป๋าไปกับลูก ซึ่ง ธรรมดาหญิงสาวย่อมไม่ชอบเที่ยวกับ คนแก่ แต่ลูกสาวติดผมเพราะผมพา ลูกสาวเที่ยวตั้งแต่ยังเด็กๆ ตามหน้าที่ ของพ่อจะต้องพาลูกให้รู้จักอะไรต่อ อะไรให้เกิดหูตาสว่าง เลยติดเป็นนิสัย

ลูกโตเป็นสาวแล้วก็อยากชวนผมไปด้วยเพื่อคอยถามสิ่งที่เขาไม่รู้ เพราะเกิดไม่ทัน ดูเขาช่างสนทนาและอบอุ่นใจนัก

เทอมนี้ลูกสาวผมนัดเพื่อนครูคนหนึ่งซึ่งมีสามีเป็นทหารเรือ ตัวแม่ถนอมจิตต์เป็นครูอยู่ในบางกอก สามีประจำอยู่สัปดาห์ จึงแยกกันอยู่ จะพบกันชั่วเสาร์อาทิตย์ บิดเทอมจึงมีโอกาสไปอยู่กับสามีให้นาน ๆ ส่วนลูกสาวผมยังโสดไม่มีอะไรยุ่งเหยิง เมื่อเพื่อนชวนก็เห็นดีด้วย

ผม ศรีจรูญลูกสาว ถนอมจิตต์ สามคนเราไปรถเมล์กัน ถนอมจิตต์นัดกับเรือโทวีระสามีให้เอารถจี๊ปมาคอยที่บางละมุง เพื่อจะใช้รถวิ่งกวาดไปตั้งแต่หาดพัทยา จุดหมายปลายทางนอนกินลมที่สัปดาห์นั่นเอง เราสามคนบังเอิญได้ที่นั่งตอนหน้ารถ ก็คุยกันสนุก ลูกสาวถามผมว่าเคยผ่านบางละมุงที่ไหนแล้ว ผมบอกว่าผ่านบ่อย เพราะแต่ก่อนมีพรรคพวกทำงานอำเภอ นั้น และเช่าบ้านที่สุตถนของตลาดนั้นสุดจริงๆ เป็นบ้านหลังสุด ต่อไปก็เป็นหาดโล่งและป่าละเมาะบ้าง บ้านที่เช่านั้นเป็นบ้านญาติของแม่ยายให้ฝ่ายเขยเช่า ข้าวของบางอย่างยังคงอยู่ให้ใช้ได้บ้าง

ลักษณะบ้านดูจะเตรียมเป็นร้านค้า บ้านชั้นเดียวแต่ใหญ่ หน้าบ้านทำที่เป็นร้านค้า มีห้องโถงกลางและห้องนอนห้องเก็บของหลายห้อง หลังบ้านมีป่าละเมาะบ้าง มีเวียงวังน้ำข้างบ้าง เพราะมีทางน้ำทะเลเข้าไปได้เวลาน้ำขึ้นจึงขังอยู่เป็นแอ่งๆ ดูน่าเย็นใจสบายดี ช่างๆ บ้านปลูกทับทิมไว้หลายต้นตามนิสัยชาวทะเล

ผมเล่าให้ฟังว่า สมัยผมเที่ยวนั้นมีเพื่อนที่ชอบใจกันอีกคนมาพักบ้านของบุญเทียมนี้ เวลาเขายังไม่กลับจากอำเภอ ผมกับเพื่อนที่ว่านี้จะออกตลาดจ่ายอาหารมาทำกัน เมียกับแม่ยายบุญเทียมไม่ต้องให้เขายุ่งกับครัวละ เราทำกันเสร็จ แม่ยายนั้นจะช่วยก็เมื่ออะไรขาดเหลือให้แก่ไปตลาด เรื่องอาหารนะไม่ต้องพูดละ อยู่ทะเลย่อมเหลือเพื่อ แต่เรามักจะทำอาหารสองพวก พวกหนึ่งเป็นอาหารกินกับเหล้า และอีกพวกหนึ่งเป็นอาหารกินกับข้าว

อาหารกินกับเหล้าของเราแต่ละอย่างนะเด็ด ๆ ทั้งนั้น เช่น ปลากระเบนสดผัดขิง ปลาฉลามผัดเผ็ด ปลาทุแลปล่ายังมี ส่วนอาหารกิน

กับข้าวมักเป็นอาหารพื้นๆ อย่างอาหารไทยๆ พอพ่อบุญเทียมกลับจากอำเภอก็ลงมือกันอย่างสบายร่อยคอไปทุกมื้อ เราจะตั้งวงกันที่นอกชานระหว่างตัวบ้านกับครัวและห้องน้ำ อากาศโปร่งแจ่มใส ชาติผัก เช่นใบโหระพา ใบกะเพรา ผักชีฉนวน ก็วิ่งลงพื้นดินเก็บ ต้มยาปลา กะพงลายชดกันถึงจามด้วยความเผ็ดร้อน

บางคืนเมามาก ไม่ยอมเข้านอนในเรือนใหญ่ ขอนอนกันอย่างสบายที่ตรงเฉลียงติดกับนอกชาน อ้างว่าเข้าห้องน้ำง่าย ผู้หญิงชอบอยู่ในเรือนใหญ่ ที่ชายเฉลียงมีห้องเล็กอยู่ห้องหนึ่งทางด้านขวามือ ในห้องนั้นโล่งๆ มีหิ้งอยู่บนผาด้านหนึ่ง มีโกศใส่กระดูกญาติของแม่ยาย นายบุญเทียมอยู่หลายโกศวางรวมๆ กัน คืนหนึ่งบุญเทียมกระซิบกับผมว่าเคยได้ยินคนโบราณพูดว่า ถ้าเราเอากระดูกในโกศไหนมาปนกับโกศนี้ลับสนกัน ตอนตึกๆ จะได้ยินปีศาจเจ้าของกระดูกทะเลาะกันสนุกเลย

ผมกับเจ้าอุตมฟังบุญเทียมพูดก็เห็นเข้าที่ด้วยความเมา เงี่ยหูฟังเมียกับแม่ยายบุญเทียมหลับแล้ว ก็จัดแจงเข้าแยกกระดูกย้ายกันลับสน่วนวายไปทุกโกศ แล้วต่างนอนคอยฟังว่าปีศาจจะทะเลาะกันตอนไหน

“ทะเลาะกันไหมคะพ่อ?” ลูกผมถามเพราะอยากทราบ ฤนมัจฉิตต์ก็จ้องตาเขม็งด้วยอยากรู้คำตอบ

“เปล่า! ไม่เห็นมีอะไรตลอดทั้งคืน” ผมตอบ “มันก็เป็นเรื่องพูดกันอย่างสนุกๆ เท่านั้น ไม่จริงไม่จังอะไร”

“แล้วคุณพ่อเอากระดูกคืนกลับเข้าโกศเดิมหรือเปล่าคะ?” ลูกถาม

“โอ้อ๊ย! ไหวเรอะ ใครจะรู้ว่าขึ้นไหนเป็นกระดูกโกศไหน เราลับเปลี่ยนตอนมืด เข้าขึ้นก็ดูเหมือนๆ กันไปหมด เลยปล่อยให้ตามเดิม”

ผมตอบลูกแล้วหัวเราะอย่างสนุก แต่สังเกตนัยน์ตาของลูกจะไม่สนุกด้วย เพราะศรีจรุงเป็นคนขวัญอ่อน คงจะเห็นว่าผมไม่ควรจะเล่นสิ่งนั้น ก็จริงอยู่หรอก มันเป็นกระดูกคนที่เผลอแห้งไปแล้ว ถ้าทิ้งดิน

ก็จมดินไป เป็นของธรรมดาเกิดมาร่างกายถมดิน หากว่ากระตูกนั้นเป็นที่เคารพกราบไหว้ของใครเขาอยู่ที่ไม่เหมาะจะทำ ไม่น่าเล่นทีเดียว หากเป็นกระตูกพ่อแม่ปู่ย่าตายายเรา ใครมาทำอย่างนั้นจะว่ากระไรเล่า

“แต่วันหลังมามีอะไรแปลก ๆ ขึ้น” ผมว่า

“แปลกยังไงคะ?” ลูกถาม

“กระตูกนั้นได้ไปเข้าฝันญาติแม่ยายบุญเทียม ฟ้องว่ามีผู้มาพักที่บ้าน เล่นกระตูกเขาสับสนหมด บ้านญาติก็เรียกแม่ยายบุญเทียมไปต่อว่า พ่อรู้เข้าเลยชักอ้าย เข้าหน้าเขาไม่ค่อยถนัด”

“แม่ยายคุณบุญเทียมเขาว่าอย่างไรบ้าง?” ลูกถาม

“เขาไม่กล้าพูดอะไรเลย แต่สังเกตว่าเขาไม่พอใจ” ผมว่า “ถ้าคิดเผิน ๆ มันก็ไม่มีอะไร แต่คิดลึกซึ้งก็เห็นใจเขา ของที่เคารพบูชาอยู่ เราไปทำอย่างไม่เกรงใจเขา” ผมพูดอย่างรับผิดชอบ “และพ่อก็เป็นผู้ใหญ่กว่าเขาเล็กน้อย”

ลูกสาวฟังผมแล้วยิ้มแห้ง ๆ เงื่อน ๆ

“มาคราวนี้จะพบพวกเขาไหมคะ?” ลูกถาม

“อ้อ! ไม่พบแน่ บุญเทียมย้ายไปอยู่ภาคใต้แล้ว บ้านนั้นคืนญาติเขาไป”

เราคุยกันมาจนรถเมล์เบาร์บคนที่พักทางเข้าแหลมฉบัง มีคนขึ้นสองสามคน ชายกลางคนผู้หนึ่งขึ้นมานั่งข้างผม แต่งกายสะอาด ดูภูมิฐาน เขาถามผมอย่างกันเองว่าจะไปลงที่ไหน ผมตอบว่าลงที่บางละมุง เขาร้องอ้อแล้วพยักหน้า แล้วก็พูดคุยเรื่องอะไร ๆ กันมาจนรถเลี้ยวเข้าบางละมุง ชายนั้นหยุดคุย หันหน้ามองซ้ายมองขวาอย่างจะดูอะไรว่าไม่เรียบร้อย แต่ในครุ่นนั้นเองเขาก็บอกรถหยุดที่หน้าสถานีตำรวจ พอรถหยุดเขาก็หันหน้ามาหาผม

“เชิญคุณลงที่สถานีก่อน ผมเป็นตำรวจ” ผมสะดุ้งใจ นึกสงสัยว่าชายนี้จะมาไม่ทันกับผม บอกรให้ผมลงสถานีตำรวจ ลูกสาวผมและเพื่อนเขาหน้าตื่น

“ทำไมกันไม่ทราบ?” ผมถาม

“คุณพกป็น!” เขาตอบแล้วชี้กระเป๋ากางเกงผม ผมก็มองก็

เห็นว่าที่ขาทางเกว้งข้างขวามีรอยยับขึ้นเป็นรูปปิ่นเห็นชัด

“ปิ่นผมมีทะเบียน” ผมรีบบอก

“ถูกแล้ว แต่ไม่มีใบอนุญาตพกปืน” เขาว่า “อ้าว ลงเถอะ เอา
กระเป๋าเสื้อผ้าลงด้วย รถเขารอ” เขาเตือน

ผมและลูกสาวและเพื่อนเขารีบลุกขึ้นยืนหยิบกระเป๋าเดินทาง
บนตะแกรงที่เพดานหลังคา ลงจากรถแล้วเดินตามเขาเข้าไปในสถานี
อย่างใจคอไม่ดี

“ถ้าคุณมีใบอนุญาตพกปืน ก็เลิกกันไป” เขาว่า

“ผมไม่มีใบอนุญาตพก แต่เอามาด้วยก็เพราะทิ้งไว้บ้านจะเกิด
หาย” ผมอธิบาย

“ทำไมไม่ใส่กระเป๋าเดินทาง?” เขาถาม

“ผมกลัวหาย ถ้าใครแอบขโมยกระเป๋าเสื้อผ้า” ผมว่า

“ควรหากระเป๋าเล็กอีกใบใส่ปืนสิคุณ” เขาพูดเสียงดูๆ “ไหน
หยิบปืนออกมาดู” เขาลัง ผมล้วงปืนขึ้นมาพร้อมกับทะเบียนส่งให้เขา
เขารีบไปดูนิดหน่อยแล้วหันไปพูดกับลูกสาวผมและถนนอมจิตต์ว่า

“คุณรู้จักใครที่นี้ ไปตามเขามารับรองกับผม แล้วก็เลิกกัน” เขา
พูดเด็ดขาด “ถ้าไม่มีคนมารับรอง คุณต้องมาเอาปืนวันหลังพร้อมกับ
ค่าปรับ” เขาว่า

ลูกสาวผมรีบชวนเพื่อนลงไปจากสถานี ปล่อยให้ผมนั่งคอยอยู่

“ขอความกรุณาเดี๋ยวนะคะ” ลูกสาวผมพูดแล้วจากไป

“สองคนนั้นเป็นใคร?” เขาถามผม

“ลูกสาวผม เขาเป็นครูโรงเรียน” ผมตอบ

“ทำอะไรมาตากอากาศ?”

“ครับ”

ผมนั่งรออยู่ค่อนข้างนาน สองคนจึงได้กลับมาและมีชายหนุ่ม
คนหนึ่งตามมา นายตำรวจมองดูชายหนุ่มที่มาด้วยอย่างสีหน้าเฉยๆ

“ผมนายเรือโท วีระ เกียรติหน้า” ชายหนุ่มบอกชื่อตัวเองพร้อม
กับหยิบบัตรประจำตัวส่งให้

“ผมต้องการคนที่นี่ที่ผมรู้จัก” เขาพูดเสียงเด็ดขาดอย่างคนเคร่ง

หน้าที่ “แต่เอาเถอะ! ผมก็รู้เจตนาของคุณ ผมจะคืนปิ่นให้และไม่เอาโทษอะไร แต่ขอตัดเตือนว่าอย่าทำอย่างนี้อีก จะลำบาก ควรหากระเป๋าลีอกๆ ใส่ ถึงจะรู้ว่ามีปิ่นก็ยังถูกข้อมบังคับ แต่นี่ใส่กระเป๋ากางเกงมันผิดข้อมบังคับ ยิ่งเห็นชัดเป็นรูปปิ่นนั้นผิดหลายข้อ ทวาดเสียวและอะไรอีกหลายข้อ” พูดจบแล้วก็ส่งปิ่นคืนให้พร้อมกับทะเบียนปิ่น ผมรีบยกมือไหว้เขาอย่างโล่งอก

“ผมพันตำรวจตรี วินัย ชูศักดิ์” เขาบอกชื่อ ผมไหว้เขาอีกครั้ง และรีบเอาปิ่นเก็บในกระเป๋าลีอกผ้า

“ทางตำรวจรู้ครับว่าทุกคนต้องใช้ปิ่น ไม่อยากจะกวาดชั้นนักทروق แต่ว่ามีดวิสัยนักก็ขอตัดเตือนบ้าง” เขาพูดเป็นอย่างดี เราทึ่งสับสนไหว้ลาเขาแล้วก็ลงจากที่ทำการ

“เอ๊ะ! ศรีจรุง ทำเจ้าของกระดุกที่นี้จะเล่นงานพ่อเสียแล้ว” ผมพูด

“นั่น!” ลูกผมตรงออกมา แล้วเราก็ขึ้นรถที่จอดคอยอยู่

ผมชักได้คิดว่า เจ้าของกระดุกคงจะเข้ามเล่นในเมื่อมาเหยียบแดนเขา ตอบแทนที่ไปเล่นกระดุกเขา ความจริงคนตายทุกคนก็สงบแล้ว แต่เราไปปลุกเขาให้ตื่นขึ้น นึกในใจว่าถ้าจะรีบไปเสียให้พ้นแดนนี้จะได้ไม่น้อย ประเดี๋ยวเกิดเข้าหยอกอีกจะลำบาก

“เมื่อก็ผมก็พกปิ่นมา” เรือโทวีระพูด “พอรู้เรื่องเลยเปลี่ยนเป็นลงกระเป๋าดมจิตต์เลย มันยากครับเรื่องปิ่น ความจริงตำรวจเขาก็รู้ว่าใครๆ ก็อยากจะใช้ปิ่นเมื่อจำเป็น เขามีทางผ่อนปรนให้อยู่เยอะเยะ นอกจากจะล้อแหลมจริง ๆ ก็จำเป็น”

รถเรามาถึงพัทยา จอดหน้าร้านอาหารริมหาด ผมแอบหยิบปิ่นในกระเป๋าดมเดินทางส่งให้ลูกสาวเอาฝากในกระเป๋าลีอกของเขา เพราะในรถเรามีของมาก ถ้าหากใครมาหยิบมาล้วง ปิ่นอยู่ที่เราก็พอจะร้องสั่งคนร้ายให้วางของไว้เสียแล้วจงแยกทางไปเถิด แต่ถ้าปิ่นไม่อยู่ที่เราและปิ่นไปอยู่กับคนร้ายเสียแล้ว เราก็หมดคำสั่ง เรื่องจะไปกันใหญ่

“แหม! เมื่อก็ไม่หิวเลย ตอนนี้หิวพิลึก” ลูกสาวผมพูด แล้วพากันเดินเข้าร้านอาหารไป

“ใครชอบอะไรสั่งตามชอบ” ผมว่า แล้วผมเองก็สั่งอาหารกินกับเหล้าหนึ่งอย่าง

ครู่ใหญ่ ๆ อาหารก็มาตามที่สั่งอย่างเรียบร้อย ของผมนั้นเป็นปลาอินทรีสดแล้งแล้วหันเป็นคำ ๆ ตำกระเทียมพริกไทยละเอียดคลุกกับปลาแล้วผัดให้สุก โดยไม่ต้องใส่อะไรอีก จิ้มน้ำจิ้มกินกับเหล้าเรือโทวีระบอกว่าอร่อยถึงใจดีจริง ๆ ผู้หญิงเขามีอาหารกินกับข้าว ต่อเมื่อเสร็จอาหารแล้วก็ออกเดินดูอะไรต่ออะไรตามเรื่องธรรมดาของชายหาด มีหญิงไทยแต่งชุดอาบหน้านอนผึ่งแดดบนหาดทราย มีฝรั่งแท้ ๆ นอนคุยอยู่ใกล้ ๆ เป็นชายหนุ่ม ผมเพียงขำเลือกมอง กลัวเขาจะว่าอีตาแก่อยากจะทำอย่างนั้นบ้าง ไม่เอาแน่ละผม แม่คนไทยนั้นแกพูดไทยไม่ค่อยจะได้เสียแล้ว คุณภาพฝรั่งดั่งลิ้น

เที่ยวกันพักหนึ่งก็บึ่งรถตรงไปสั๊ตหีบเลย เวะตลาดซื้ออาหารจะไปทำกินที่บ้านพักในกรม นายเรือโท วีระ เกียรติ นำ เป็นนาวิกโยธิน บ้านพักอยู่ที่อ่าวตากัน ตากันผู้นี้ผมเรียกแก้วปูกัน ผู้เป็นเจ้าของที่เดิมของกองทัพทหารเรือสั๊ตหีบ เมื่อที่เป็นของทหารแล้วปูกันก็ย้ายตัวเองไปอยู่ที่ตลาด ผมเคยรู้จักกับแกดีเมื่อแกยังมีชีวิต เป็นคนแกที่แข็งแรงอย่างแปลกประหลาด หนุ่ม ๆ ทำอะไรแกไม่ได้ ประวัติเดิมเคยเป็นกัปตันเรือสลัดชนิดเรือใบ และมีความรู้ทางเรือและทะเลในยานั้นดีที่สุดในได้เลิกประพุดตีตัวที่เป็นอยู่โดยการขอร้องของสมเด็จพระมหาลงชุมพราฯ ยอดนักเลงไทยผู้ทรงเป็นบิดาแห่งกองทัพเรือไทยปูกันได้ยกที่ทั้งหมดของแกให้แกทางการทหารเรือ สมเด็จพระมหาลงชุมพราฯ ได้ทูลขอความผิดเก่า ๆ กับพระเจ้าอยู่หัวให้ปลดปล่อยโทษทั้งหลาย โดยมีความชอบมากมายหลายประการ เป็นผู้บอกตำแหน่งแห่งที่กรมกองจะดีจะเหมาะแก่การซ่อนตาเรือข้าศึกจะเข้ามา และตั้งร่องน้ำตรงไหนลึกตื้นตามหมู่เกาะทั้งหลาย กัปตันเรือใบย่อมยากยิ่งกว่าเรือมีเครื่อง

ผมลงจากเรือนพักนายทหารแล้วไปนอนเล่นที่พื้นทราย มองดูอ่าวที่กว้างนั้นอย่างสบายใจ ด้านขวาเป็นทิวเขายื่นออกไปไกลจนเป็นอ่าว แผ่นดินและเขาที่แหลมออกไปนี้ยังมีสัตว์อาศัยอยู่อีกมากทั้ง

สัตว์ร้ายและไม่ร้าย ทางทหารปล่อยมันไว้โดยไม่รุกรานอะไรมัน หาดแดงหรือผาแดงอยู่ที่ภูเขาด้านนั้น ผมเคยไปปลูกเตนท์พักตกปลากับเพื่อนทหารเรือรุ่นเก่า ตรงที่ว่านี้ ถ้าหน้าฝนไปเที่ยวไม่ดี ไม่รู้ว่าตรงนั้นมีแร่อะไร ฟ้าผ้าป่อยอย่างผิดธรรมชาติ ด้านซ้ายของอ่าวนี้ก็มีแผ่นดินแหลมออกไปเช่นกัน ตรงกลางอ่าวมีเกาะเล็ก ๆ อยู่ตรงกลางพอดี เวลา น้ำลงมาก ๆ จะเดินตามหาดลงไปถึงเกาะนั้นได้

หลังตึกถึงภาพของปู่กันเมื่อสมัยโน้น ก็จะเห็นเรือใบใหญ่วิ่งเข้ามาเกยหาด พลสัสต์จะชนของที่ได้มาจากเรือเดินทะเลของจีนขึ้นที่หาดนี้ มันก็เป็นความฝันจินตนาการของผมเอง ผมว่าแผ่นดินของนาวิกโยธินนั้น ใต้พื้นดินจะต้องมีศพชาวจีนอยู่มาก เพราะการแย่งชิงสินค้าต้องมีการรบราฆ่าฟันกันอย่างมาก ฝ่ายชายตายก็ปล่อยลงทะเลให้ปลาฉลามกินไป ฝ่ายหญิงก็เอาติดเรือมาไว้ที่อ่าวนี้ ทำคนใช้บ้างทำเมียบ้างตามเรื่อง แต่หญิงจีนสมัยเก่าโน้นใคร ๆ ก็รู้ว่าจะอยู่กับใครไม่นานนัก ถ้าไม่สมัครใจมักจะกลั่นใจตาย ฉะนั้นศพก็ต้องฝังดินกันที่นั่นเอง รู้ข่าวว่าเมื่อทำการก่อสร้างอาคารต่าง ๆ เมื่อขุดดินลงไปพบหัวกะโหลกคนมากอยู่

เมื่อคิดมาถึงตอนนี้ต้องเลิกฝัน เพราะศพเหล่านั้นจะต้องเป็นหญิงจีน เมื่อสามีตายในที่ประจัญบาน ตัวเองต้องตกเป็นข้า กลั่นใจตายไปก็คงมีใจเจ็บแค้นบ้าง ถ้าคิดมากไปประเดี๋ยวกลางคืนจะเดินเล่นบ้างไม่ไหว กลัวว่าแม่พวกปิศาจเหล่านั้นจะร้องทักเอาว่า "ซื่อติก่ออาเฮียไ้อ้ย" ผมก็ต้องวิ่งกันแนบไปเท่านั้น

ตกกลางคืนกินข้าวกินปลาแล้วก็คุยกันอย่างสนุกอยู่บนบ้าน ผมเล่าเรื่องเก่า ๆ ที่รู้มาว่า ผืนแผ่นดินแถวนั้นแต่ก่อนโน้นมีการตายขับตายซ้อนอยู่ที่เดียว หลักฐานตามที่บอกเล่าของนายช่างก่อสร้างอาคารบอกว่า ขุดดินลงไปก็พบหัวกะโหลกและกระดูกคนมากมาย แต่ทำไมเล่า พวกเหล่านั้นจึงไม่ขึ้นมาหลอกหลอนพวกเราทั้งหลายที่กำลังอาศัยอยู่โดยประจำและทั้งพวกที่มาเที่ยว ทั้งนี้ก็เห็นได้ว่า ธุระไม่ใช่ของปิศาจเหล่านั้น วิญญาณเขาจะมายุงเหยิงอะไรกับคนที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเขา ต่างคนก็ต่างอยู่กันไป พวกเขา ก็ล้มตายกันมานานแล้ว พวกที่

มาหลังๆ นี่หาอะไรกับเรื่องเขา จึงใช้ที่จะมาทำการรังควานให้เสียเวลา
ไม่เกิดประโยชน์อันใด

ก็เช่นเดียวกับผมและเพื่อนไปเล่นกระดุกที่บ้านบางละมุง
วิญญานของเขาเหล่านั้นก็เล็งเห็นแล้วว่าพวกเราทำลงไปเพราะความ
เมามายด้วยฤทธิ์สุราและเข้าใจผิด ถ้าไม่เมาสุราก็คงไม่เล่นดังนั้น
เพราะไม่มีทางดีอะไรจะชวนให้เล่นเปิดโกศกระดุกใครซึ่งมิใช่ญาติตัว
มาเล่น ทั้งน่ากลัวและน่ารังเกียจ ความเมาเหล้าและอยากจะเห็นข้อเท็จ
จริงตามที่มีคนลือกันว่า ลงเอากระดุกใครต่อใครมาปนกัน เป็นต้องได้
ฟังการทะเลาะของวิญญานนั้นๆ อย่างวุ่นวาย เราทำไปโดยรู้เท่าไม่ถึง
การณ์ ซึ่งความจริงก็มีได้เกิดจากการดูหมิ่นดูแคลนต่อวิญญานเหล่านั้น
นั้น ฉะนั้นวิญญานทั้งหมดจึงไม่สำแดงอะไรๆ ออกมาเป็นกรอช
เคือง เพียงแต่เขาไปเข้าฝันต่อว่าต่อขานญาติผู้รักษาบ้านนั้นทำนอง
น้อยใจว่า เอากระดุกของเขาไปทอดทิ้งโดยไม่เก็บไว้ให้ดี เป็นเหตุให้ผู้
มาเที่ยวพักอาศัยเล่นกระดุกเขา การที่ผมถูกตำรวจจับเรื่องพวกนี้ อาจ
จะเป็นวิญญานเหล่านั้นเล่นแกล้งแก้ลำทำนองหยอกล้อก็ได้ หรือจะ
มีโชกก็ได้ หากเป็นไปโดยบังเอิญ

ครั้งหนึ่งเมื่อผมมีอายุรุ่นๆ อยู่ที่บ้านตลาดแก้วตลาดขวัญ ใน
สมัยนั้นเกิดคดีฆาตกรรมขึ้นที่บางกอกรายหนึ่งทีในวัดสุทัศน์นั้นเอง คือ
หญิงหนึ่งไปติดต่อกับพระหนุ่มองค์หนึ่ง เกิดยังงี่ซิ่นไม่ทราบ พระองค์
นั้นได้ฆ่าหญิงนั้นตายในกุฎี แล้วเลยตัดศพเป็นท่อนๆ ใส่หีบเหล็ก ซึ่ง
ในสมัยนั้นนิยมใส่ของมีราคาเพราะมันแข็งแรงดี พระได้นำหีบศพไป
ทิ้งน้ำตรงหน้าวัดไตรมิตรตรงข้ามกับบ้านผม โดยเป็นความลับ แต่ลง
ท้ายตำรวจก็คลายความลับได้ งามศพขึ้นมาและจับตัวพระองค์นั้นได้

เพื่อนๆ ผมกับผู้ใหญ่บางคนชวนผมเอาเรือไปพายเล่นที่หน้าวัด
นั้น เพื่อล่องตีปีศาจแม่คนนั้นดูว่าจะมีฤทธิ์เดชบ้างไหม ผมบอกว่าไม่
เล่นทันที การไม่เอาด้วยของผมเกิดจากความกลัวเกรงปีศาจนั้นเอง
คิดแล้วว่าไม่ได้ประโยชน์ใดจะเล่นสิ่งไม่ควร เล่นดีไม่ตีปีศาจจะ
คะนองฤทธิ์ ลำบากกันทั่วไป แต่บางคนนั้นผมเคยพบ เขาพูดว่าเขาไม่
กลัวผี เพราะผีไม่มีในโลก ตำรับตำราที่จำเรียนมาก็บอกว่าไม่มีผี เป็น

แต่ความเชื่อในทางเหลวไหล จึงเกิดเถียงกันขึ้นจนถึงกับทำพินันไปกัน
ที่สุสาน แต่ฝ่ายว่าไม่มีผีในโลกไม่ยอมไป ทั้งๆ ไม่เชื่อว่าผีมีจริง

เรื่องผีมีไม่มีก็เลยเป็นปัญหา เพราะไม่มีใครพิสูจน์ให้แน่นอน
ต่างคนต่างพูด ต่างให้เหตุผลไปคนละทางไม่แน่ลงไปสักราย แต่ผมนะ
จะเชื่อก็ไม่แน่ จะไม่เชื่อก็ไม่แน่ เพราะยังกรังใจว่า สิ่งใดก็ตามถ้าไม่มี
เค้ามาเลยจะเอาที่ไหนมาพูดกันจนทุกวันนี้ เพราะว่าคนรุ่นหลังๆ ก็เต็ม
ไปด้วยความเฉลียวฉลาดรำเรียนกันมาก แต่ก็ยังพูดกันอยู่ติดปาก
ถึงที่มืดที่เงียบก็กลัว หรือจะว่ากลัวความมืดก็ไม่แน่ ถ้าอยู่กันมากๆ
มืดเท่าใดก็ไม่กลัว มันมักจะมาจากปากไม่ตรงกับใจ มีความกลัวแต่
บอกว่าไม่กลัว หลอกตัวเองทำไม รับปากว่ากลัวเสียรู้แล้วรู้รอดไป ใคร
จะมาทำไม และก็ไม่ได้กลัวเพราะเชื่อว่าผีมีจริง แต่กลัวเพราะว่ามันเป็น
ความลับอยู่จนบัดนี้

ใครเป็นผู้ห้าม ?

นายทหารหนุ่มคนหนึ่งที่ตั้งกาย
นอกเครื่องแบบ ก้าวเดินออกจากตรอก
หนึ่งในตำบลถนนพระอาทิตย์ นายทหาร
หนุ่มของเราเดินด้วยความฉุนเฉียวตาม
อารมณ์หนุ่ม ขว้างก้อนบุหรี่ยังเหลือยาว
อยู่ลงพื้นถนนอย่างแรงจนไฟกระจาย
เป็นแสงสว่าง ความฉุนเฉียวของหนุ่มๆ
นี้ ถ้าไม่ใช่จากเรื่องหญิงก็เห็นจะมีน้อย
ที่มาจากเรื่องอื่นๆ แม้แต่รบราฆ่าฟัน
กันก็มักจะมาจากรื่องหญิง

เป็นความจริงอย่างนั้น นายร้อยตรี
อนันต์ เฟ่งขวัญบุญ ผู้คะนองในฤทธิ์
หนุ่ม แอบได้ภรรยาคนหนึ่งชนิดต่าง
ร้อนแรงด้วยวัยคะนอง โดยทางบิดา
มารดาของตนหาทราบไม่ แต่ยังดีที่ทาง

มารดาของฝ่ายหญิงได้รู้เรื่อง แต่ก็สายไปเสียแล้ว ลูกสาวได้เสียตัวไป แล้ว หมดทางจะแก้ไขอย่างไรให้เป็นเรื่องซึ่งดงามขึ้นได้ หากนายทหารหนุ่มเกิดจะเลิกราทิ้งขว้างเขาก็ทำได้ เพราะฝ่ายหญิงไม่มีอะไรเป็นหลักยึดตัวเขาไว้ได้ ทั้งก็ยากจนอยู่ด้วย จึงหมดทางจะหาความงามมาให้ เกิดแก่ลูกสาวที่พลาดพลั้งไปได้ นอกจากจะเลยตามเลยและเอาอกเอาใจลูกเขยอย่างหน้าขึ้นนอกตรม ยอมให้ไปมาหาสู่กันได้เสมอ

ตัวแม่ยายเองรู้อยู่กับอกว่าลูกสาวของตัวนั้นยังอ่อนต่อการจะเป็นแม่บ้านชั้นดีได้ จะต้องสั่งสอนกันอีกมาก แต่กระนั้นก็ยังปลั่งพลาดบ่อยๆ พ่อลูกเขยทหารก็เคร่งครัดกับครอบครัวตั้งวินัยทหาร เพราะเคยหัดทหารบังคับทหารด้วยวินัยเสมอ ก็นำวินัยนั้นมาใช้ที่บ้าน แม่เมียก็ไม่ยอมจึงทะเลาะกันบ่อยเต็มหน ยังคืออยู่ประการเดียวที่แม่จะทะเลาะกันเท่าไรก็ไม่มีการทุบตีกัน

ในคืนนั้นการทะเลาะได้มีขึ้นอีก แต่รุนแรงจนแม่ยายใจหายใจกว่า คือถึงแก่ทำทนายเลิกร่างกัน ถ้าเป็นจริงความอกแตกก็เป็นข้างแม่ยายและลูกสาว ฝ่ายเขยจะมีอะไรเสีย เขาได้เปล่าเสียเปล่า แต่ฝ่ายหญิงเสียตัวเสียชื่อทุกประการ แต่การเถียงกันนั้น ฝ่ายชายถือว่ามีเปรียบก็ทำเลิกัน ข้างฝ่ายหญิงก็ยึดสู้บอกว่าตามบุญตามกรรม เลิกก็เลิกกัน โดยคิดอย่างผิดๆ ว่ากลัวอะไรนะกับผัวคนหนึ่ง ยังสาวอยู่อีกเมื่อใดก็ได้ แต่ตัวแม่ยายแทบอกแตก

ฝ่ายผัวก็ตั้งตัง แต่งตัวอย่างง่าย ๆ พรวดพราดออกจากห้องแถวที่เขา โดยตั้งใจเด็ดขาดว่าจะไม่กลับมาเหยียบอีก แม่ยายพูดไม่ออก นั่งก้มหน้าซิมเข่า ทหารหนุ่มผู้หุนหันยังงุ่นง่านอยู่ปากตรอก ตัดสินใจไม่ถูกว่าจะไปทางไหนดี และทางที่จะไปนั้นต้องเป็นทางเด็ดขาด เวลาล่วงเข้า ๒๒ นาฬิกาแล้ว แต่คล้ายบังเอิญมีลมพัดแรงไปทางขวามือสู่ทางบางลำพูอย่างแรง ผงคลีเศษกระดาษปลิววอนไปตามลม พ่อร้อยตรีหนุ่มก็เดินตามไปสงเดซเสมือนมีคนนำไปข้างหน้า

เดินมาจนถึงสี่แยกบางลำพูก็ได้สติว่า ทางที่จะไปนั้นคือทางกลับบ้านของตัวเองที่ถนนข้าวสาร แล้วจะไม่ย้อนกลับมาหาเมียอีก แต่นำประหลาดที่รู้ก็รู้ว่าควรจะไปทางนั้น แต่แข่งขาตัวเองดูไม่รีบร้อน คล้าย

เขาจะไม่ไปตามนี้ ก็เลยกลายเป็นการเดินทางที่ทอดน่องมาตามถนนจักรพงษ์ และในสมัยนั้นถนนนั้นใช้เวลา ๒๒ นาทีจากนั้นก็ถึงบรรทัดแล้ว ทหารหนุ่มเดินมาช้า ๆ จนถึงตรอกหนึ่งที่ชาวบางลำพูเรียกว่าตรอกแขก หรือ ตรอกสุหร่าแขก

ตรงปากตรอกมีเด็กหนุ่มหลายคนเล่นดนตรีกันอยู่ด้วยเครื่องมือเท่าที่มี เช่นไวโอลินและทึบเพลงปาก เล่นเพลงภาพยนตร์บ้าง เพลงไทยง่าย ๆ บ้าง ทหารหนุ่มทอดขาข้างอีก คล้ายจะฟังการบรรเลงของเด็กหนุ่มเหล่านั้น ทั้งตนเองก็ไม่มีเลือดทางดนตรี แต่มีความรู้สึกวาเสียงเพลงนั้นได้ผ่อนคลายอารมณ์ที่ร้อนแรงให้ผ่อนคลายได้บ้าง พวกเด็กหนุ่มได้ร้องเพลงไทยเพลงหนึ่งอย่างรุ่ม ๆ คือเพลง "ลาวดำเนินทราย"

เห็นเวลาตึกหนักหนาอยู่แล้วหนอ	จะรีรอร้องเล่นเป็นท่วง ๆ
เหมือนเกสรโกสุมทุกพุ่มพวง	จะแรมร่วงโรยรอนาเสียดาย
ไฉ้อ้ออกเอ๋ยกรรม	อกเอ๋ยจะทำฉันใด
แม้ไม่มีท่วงบ่วงโย	ตัวฉันไม่ไปเลยเอ๋ย
เป็นกรรมจำพรากจำจากจำไกล	จำจิตจำใจจำจากจำไกลกันเอ๋ย

นายร้อยหนุ่มหยุดยืนฟังเพลงนั้นจนเขาร้องจบ ชอบใจเนื้อเพลงที่เป็นเรื่องรัก ทั้งตรงกับใจตัวที่ว่านุ่นอยู่อย่างเดียวกัน เป็นรักที่กำลังจะจากไปทั้ง ๆ ผู้ที่จะจากไปก็ยังมีท่วงหลังท่วงอาลัยอยู่ และมันก็คืออกของตัวในเวลานั้น ถอนใจออกมาอย่างไม่รู้ตัว เพลงนั้นช่างตรงใจที่กำลังวุ่นวายนัก เวลาตึกเจี๊ยบ ๆ ได้ยินเพลงอย่างนี้ ความรักความกรุณาที่เคยมีอยู่กับเมียก็กลับมาสับสน แต่ยังทำฮึดด้วยความหนุ่มถือดีอย่างบ้า ๆ ก้าวขาเดินต่อไป ตั้งใจจะไปเลี้ยงเอาถนนข้าวสารเลยทีเดียว

แต่บังเอิญนัก พอผ่านสามแยกถนนบ้านแขก ได้มียายแก่คนหนึ่งแกจะเลี้ยงเข้าถนนบ้านแขก แต่เสจะล้มลง ด้วยความว่องไวของชายนักรบ ได้แผ่นเท้าประคองไว้ทัน ยายแก่ขอขบบุญขอบคุณและสารภาพว่าไม่มีกำลังเลย แล้วแกก็ล่าลาเดินต่อไปอย่างกิริยาไม่แข็งแรง ชายชาติทหารยอมดูใครที่จะมีอันตรายไม่ได้ เลยหันหน้าเดินตามแกไปทางถนนบ้านแขก เดินไปจนถึงกลาง ๆ จะออกไปชนทางแยกวัดบวรนิเวศ

ที่ตึกแถวหนึ่งมีงานและมีดนตรีไทยยังไม่เลิก มีคนยืนฟังกันอยู่มากคน
ขยายแก่คนนั้นหายไปไหนหมดคนเสียแล้ว ทหารหนุ่มของเราก็เลยยืนฟัง
ดนตรีอีก เพื่อให้ช่วยดับอารมณ์ตัว หญิงนักร้องกำลังร้องเพลงทยอยนอก

ไอ้เจ้าประคุณผู้ปกผม	ประจวบจรมโพธิ์ไทรใบอ่อน
จะจากไปตั้งหนึ่งใครพันพอน	มาทอดถอนหนึ่งไว้ให้วังเวง
น้องอยู่หลังตั้งตากคอยใจจะขาด	ทั้งไรญาติเกรงคนจะชมเพลง
ตัวเปล่าใครเล่าจะยาเกรง	จะวังเวงชอกช้ำระกำใจ

อีกครั้งหนึ่งที่นายทหารหนุ่มถอนใจเสื่ออกอย่างอ่อนใจ นึกถึง
เมียที่ทิ้งมา ใครเล่าจะคุ้มกันภัยอันตรายต่างๆ จะเอาแต่โกรธไม่คิดถึง
บาปบุญคุณโทษบ้างหรือ ตัวเราเป็นชายกระไรมี เลิกแล้วทำใหม่ แต่
หญิงนะซิ มาได้กันอย่างลอลม ก็ยิ่งแต่จะเสียคนไปข้างหน้า เพลงร้อง
เมื่อกี้ทำให้ได้คิดว่า

“ไอ้เจ้าประคุณผู้ปกผม ประจวบจรมโพธิ์ไทรใบอ่อน” เราก็คือ
ร่มโพธิ์ของเมีย

“จะจากไปตั้งหนึ่งใครมาพันพอน มาทอดถอนหนึ่งไว้ให้วังเวง” จริง
แล้วใจเมียกำลังแย

“น้องอยู่หลังตั้งตากคอยใจจะขาด ทั้งไรญาติเกรงคนจะชมเพลง” นึก
แล้วสงสารสุดใจ

“ตัวเปล่าใครเล่าจะยาเกรง จะวังเวงชอกช้ำระกำใจ” จริงของน้อง
พ่อทหารผู้เคร่งวินัยร้องออกมาแล้วก็หันหน้ากลับทางเก่า เหมือนมีลม
อีกกลุ่มหนึ่งพัดพาล้อมตัวให้เดินกลับไปบางลำพู พอถึงสี่แยกก็ว่าง่าย
หักเลี้ยวซ้ายไปเลยทางถนนพระอาทิตย์ นึกซังตัวเองที่ทุนหันดุร้ายเกิน
ควร นั้นเมียแท้ๆ พอจะสั่งสอนขัดเถลากัน มีโซ่ขี้ศึกที่รบกันจะได้บุก
ตลอดไม่ยอมถอย โถ่เอ๋ย ปานนี้จะนอนหลับได้หรือเปล่า เพราะเป็น
ครั้งแรกที่ประกาศเลิกร้างกันไม่กลับมาอีก ทหารหนุ่มหยุดยืนหนึ่งอยู่
หน้าห้องแถวโดยโกรธตัวเอง แล้วค่อยๆ เคาะประตู พอประตูเปิดก็
พบเมียยาย พอเห็นหน้าลูกเขยก็กั๊กระแวกร้องว่า

“ลูกเอ๋ย แม่คิดว่าไม่กลับ” พูดแล้วก็ร้องให้ นายทหารเรายิ้ม
แห้งๆ ตัวเขารับขึ้นชั้นบน พบเมียนั่งหน้าเตียง ไม่ได้หลับนอน พอเห็น

ผัวก็โผล่เข้ากอดตื้นร้องไห้

“น้อยคิดว่าคุณไม่กลับ และทั้งน้อยแล้ว” เมียว่าแล้วคร่ำครวญ
เบาๆ ทหารของเราก็มลงประคองมารรยาแล้วพูดเบาๆ

“พี่ขอโทษ” พูดแค่นี้ก็กอดมารรยาด้วยหัวใจตื่นตัน

การกลับของสามีคนนี้ใครเล่าจะคิดว่า ใครทนอเป็นผู้ห้ามเขา และ
จูงเขากลับ แม้แต่ตัวเองยังไม่รู้ว่ากลับโดยอย่างไร คล้ายมีลมกลุ่มหนึ่ง
พาเขาไปพบกับ การเทก ล้อมของเพลงให้ใจอ่อนจนคิดกลับ จึงไม่รู้ว่า
ใครเป็นผู้ห้ามเขาไม่ให้แยกทางไป ดังหนึ่งว่ามีวิญญาณใครสักหนึ่งดวง
หรือสองดวง ได้เห็นการณ์อันมิควรจะเป็น จึงลงมือหักห้ามอย่างอ้อมๆ
โดยจงใจตัวให้คิดเอาเอง ด้วยความเมตตาปราณีอันเกิดขึ้นเอง ที่ใครๆ
พูดว่า ผัวเมียนั้นคือลั่นกับฟัน แต่แท้จริงแล้วควรจะรู้ว่าทุกๆ ราย ถ้า
เหตุผลยังลงกันไม่ได้ เพราะมีโมโหโหโโส ย่อมวางเหตุผลทิ้งไป ก็
ย่อมไม่มีใครยอมกัน ทั้งๆ ก็รู้ว่าการชนะกันนั้นได้อะไรขึ้น เหตุผลจะ
มีสมบูรณ์ต่อเมื่อไม่มีใจเป็นโหโโส

อัมพวาแห่งความหลัง

ณ คลองบางหลวงหรือบางกอกใหญ่ ทั้งสองนามนี้ ถ้านับเรือค้าขายผลไม้ ทุกชนิดจะจอดกันทั้งสองฝั่งปากคลอง นับแต่ซีกหนึ่งด้านวัดกัลยาณมิตร อีกซีกหนึ่งเป็นป้อมทหารเรือและเลยเข้าไป จนจดวัดท้ายตลาด เรือค้าเหล่านี้ยัดปากคลองบางกอกใหญ่เป็นตลาดค้าที่เดียว จะซื้อขายแต่เข้าจนจดค้า มีเรือของชาวบางกอกมาซื้อเอาไปขายต่อเพื่อผลกำไร เรือค้าชนบทเหล่านั้นเมื่อขายสินค้าหมดลำก็จะกลับไปยังจังหวัดของตน บรรทุกสินค้ามาอีก วนเวียนอยู่เป็นประจำ ในสมัยนั้น หอม กระเทียม และพริกหลายชนิด มะม่วง พักทอง แตงโม มักจะมาจากอำเภออัมพวา บาง-

ช้าง และดำเนินสะดวก บางนกแขวก รวมทั้งมะพร้าวแห้ง น้ำตาล เมือกมัน แหบทุกอย่างที่เป็นของบริโภค มักจะผ่านมาจากอัมพวา นครชัยศรี เป็นส่วนมาก

ตกเวลาค่ำคืนเท่านั้นที่เรือค้าเหล่านี้จะได้พักผ่อนแรงงานของตน ทุกลำจะจุดไฟสว่างพุดคุยกัน บ้างร้องรำทำเพลงไปตามวิสัย ตอนท้ายของเรือสำปั้นประทุนนั้นจะใช้เป็นครัวทำอาหารและที่นั่งเล่น ทั้งเป็นที่นอนไปในตัวทีเดียว ตอนกลางลำบรรทุกสินค้าทั้งหมด ตอนหัวเรือเป็นที่นอนของลูกจ้างหรือลูกหลาน เรือยนต์จะหมดในเวลาค่ำคืน จึงเงียบเสียง ทั้งคลื่นก็ไม่มีจะทำให้เรือโคลง

คืนหนึ่งนั้นเป็นที่มาของ "อัมพวาแห่งความหลัง" เรือเพลงเร่ลำหนึ่งเป็นเรือแบบเรือจ้างไม่มีประทุน มีผู้แจวท้ายและพายหัว เคลื่อนเข้ามาในคลองนี้อย่างช้าๆ กลางลำเรือมีซออยู่และฉิ่งฉาบโทนร่ำมะหาเอื้อนโอดเพลงเข้ามาอย่างเพราะพริ้งด้วยฝีมือซอชั้นดีทีเดียว การกระทำของเรือลำนี้ไปในแบบเรือขอทาน จะขอทานเพียงผลไม้ผลไม้หนึ่งที่มี สุดแต่จะให้ทาน แล้วลีซอให้ฟังเป็นการแลกเปลี่ยน ในค่ำคืนที่มีความเงียบ เสียงซอก็ลอยเด่นชวนฟังนัก และยังเป็นฝีมือซอชั้นเยี่ยมก็ฟังวังเวงอยู่ทีเดียว เสียงแหบโหยโรยร้อนเข้าซิดเรือค้าทั้งหลายพร้อมกับทำเพลงในทางมอญๆ โอดครวญโหยให้ พร้อมกับคำร้องในเพลงนั้นได้ระบายความทุกข์ยากในชะตาตน และขอทานตามแต่ศรัทธาของชาวเรือค้าเหล่านี้

ของที่ให้ทานนั้นก็คือของที่มี จะเป็นน้ำตาลหม้อ ฟักทอง เมือกมัน เรือค้าเหล่านี้ยินดีให้ปันโดยใจจริง และเรือลำอื่นๆ ที่ยังไม่ได้ฟังเพลงใกล้ๆ ก็คอยท่าอยู่ว่าเมื่อไรลำเรือเพลงจะเทียบเข้ามา ก็จะทำให้ของที่มีอย่างเต็มใจ เพราะนิยมขอทานชนิดมีวิชาแลกเปลี่ยนกับของที่ให้ทาน

เรือค้าลำหนึ่งจอดถัดมา ผู้ควบคุมเรือเป็นหญิงผู้เฒ่า ใช้ลูกหลานเป็นลูกเรือทั้งหมด หญิงผู้เฒ่าตั้งใจไว้ว่า ถ้าเรือเพลงเฉียดมาจะร้องเรียกให้แวะ เพราะขณะนั้นเรือเพลงยังบรรเลงให้เรือค้าอีกลำที่อยู่ใกล้ๆ นั้นด้วยเพลงแขกมอญ รู้สึกช่างเพราะจับใจในฝีมือซอชั้นนี้นัก โอด

ควรวนสะอึกสะอื้นตามเนื้อร้องที่มีเรื่องน่าสงสาร เมื่อสีทางโอดไปแล้ว ก็วกเข้าทางพันอย่างเหมาะไม่ช้าไม่เร็ว ส่วนวนคลุกพันฟังไม่เบื่อหู สำหรับแม่เฒ่าที่ฟังอยู่ ลูกหลานรู้ดีว่า ผู้ฟังมีความรู้ทางดนตรีไทย เมื่อฟังฝีมือของท่านล่านั้นก็รู้ว่าฝีมือดีชั่วแค่ไหน และฟังแล้วเหมือนใจจะกลับนึกถึงใครสักคนที่พลัดพรากจากกันไปนานแล้ว ส่วนวนเพลงช่างถอดแบบคนที่นึกถึงนั้นยิ่งนัก

พอจบเพลงแขกมอญแล้ว เรือคำลำที่ฟังก็ตบมือชอบใจ และให้ของตามที่ผู้บรรเลงขอ คือเผือกมัน ฟักทอง และน้ำตาลหม้อ มอบให้โดยเต็มศรัทธา ซึ่งนาน ๆ จะมีอย่างนี้สักที ที่มีของท่านมีความรู้แลกเปลี่ยนกับของที่ได้ดีเพราะหนูนึก พอเรือเพลงเร่ได้ผลจากเรือคำลำนั้น เรือแม่เฒ่าที่คอยอยู่จึงตะโกนเรียกให้แวะ

“เชิญทางนี้หน่อยจ๊ะ” แม่เฒ่าเรียก คนแจวเรือเพลงก็วาดหัวเข้าไป คนพายหัวเกาะเรือแม่เฒ่าเป็นอย่างดี ซอู้เริ่มลีเป็นทำนองเพลงของท่าน ฉิ่งฉาบก็ตีกำกับ พร้อมกับโหนดตีแบบของท่าน คนร้องก็โหยเอื้อนเนื้อเพลงร้องของท่าน

ท่านเจ้าข้าท่านใจบุญได้จุณจาน
จะมากน้อยพอค้อยเป็นลากคอง
ครุข่าว่าไว้แต่โรมา
ด้วยชีวิตลิขิตในบั้นปลาย
ตามลิขิตชีวิตจะผิดหรือถูก
เผื่อนิยมแต่เพลงบรรเลงกลอน
มีรักไม่สมรักเป็นหนักหน่วง
ไม่สมกับตุ้มไม่คู่พักตร์
พลัดรักพลัดถิ่นแทบสิ้นแรง
แม้ยากจนหันหน้ารักไม่คว่ำ
เขาสีมรักได้ให้ลืมไป
ไม่รักก็ช่างซอรั้อยู่ข้างเดียว
ท่านเจ้าข้าเมตตาทานน้อย
ให้ทานฉันด้วยช่วยกันตาย

โปรดให้ทานคนยากมากมาขอ
ฉันจะก่อลำเพลงบรรเลงกลาย
จากถิ่นอ้อมพวามกานหลาย
หมดที่หมายไว้ที่อยู่จนอ่อน
ฉันเป็นลูกศิษย์ครูเหลือเอื้อเพื่อสอน
ว่าอนไทยให้ด้วยใจสมัคร
เครื่องวัดดวงประท้วงว่าถ่วงศักดิ์
จึงหนีรารอนมาชะตากรรม
แต่ใจแข็งมั่นรักหลักประจำ
ขอปลุกปล้ำใจสู้อยู่ผู้เดียว
แต่ฉันไม่ล้มลงคงแน่นเหนียว
ไม่ลดเลี้ยวจนกว่าเวลาตาย
ฉันบุญน้อยก็สวดหมดที่หมาย
ท่านจะหมายสิ่งใดได้สมอารมณ์น้อย

คนร้องคนชอหยุดแค่นี้ แล้วร้องขอด้วยปากธรรมดาว่า
 “ท่านเจ้าขา โปรดเมตตาอย่างที่เคยเกิด” พอขาดคำ เสียงผู้เฒ่า
 ก็ร้องให้สลักออกมา เสมือนจะกินใจถึงใครสักคนในความหลัง อัน
 ความหลังความเก่าใครจะรู้ว่าใครมี เพราะต่างเก็บไว้ในใจด้วยกันทั้งนั้น
 ใครเล่าจะนึกว่าหญิงผู้เฒ่าครวญครวญจะเกิดมี “อัมพวาแห่ง
 ความหลัง” ขึ้นดังนี้ คงจะกินใจในคำที่ว่า “ครูข้าว่าไว้แต่โรมา จากถิ่น
 อัมพวามานานหลาย” และอีกคำหนึ่งที่ว่า “ฉันเป็นลูกศิษย์ครูเหลือ
 อือเพื่อสอน” แม่เฒ่าอาจจะมื่อะไรๆ กับครูเหลือแห่งอัมพวา บางช่วง
 สมุทสรสงครามก็เป็นได้ จบแล้วลูกหลานทยอยกลับ้วย อ้อย และฟักทอง
 ให้ทานไป

เรือเพลงได้ปลั๊กเรือเคลื่อนจาก ซออุ้ได้สี่เป็นเพลงสังขาร คน
 ร้องก็พนมมือแล้วว่ากลอนลา

ชอลาแล้วสาร้อนเหมือนก่อนเคย จำขาดเขยกับหน้าชตาหลัง

มีกรรมอย่างไรก็ไปตามพลัง หมดความหวังต่อโลกโคกนฏกรรม

เกิดชาติหน้าหากฤดีพ้อมีหวัง จะมุ่งตั้งตามติดไม่คิดหาย

ชาตินี้เกิดผิดก็ผิดจนตัวตาย ต่อคลี่คลายชาติหน้าจะมาเขย

แม่เฒ่าตั้งใจฟังทุกคำร้อง พอจบคำกลอนก็ร้องให้เหมือนใจจะ

ขาด จัดว่าเป็นคราวของแม่เฒ่าได้พบการเตือนใจระลึกถึงความหลัง
 เมื่อครั้งยังสาว ๆ เธอเป็นลูกสาวสวยของท่านกำนันผู้มั่งคั่ง เจ้าของไร่
 มะพร้าวแห่งอัมพวา มีป่าไผ่มากมาย ป่าไผ่รายหนึ่งนั้นชื่อนาย
 เหลือ เป็นครูดนตรีไทยประจำวงในบ้านของท่านนั้นอัน และแม่เฒ่านี้
 เมื่อสาวสวยชื่อประกายเพชร ได้เรียนดนตรีไทยตามเชื้อแถวของเลือด
 อัมพวา เธอเรียนทางร้องและทางตีตะจะเข้ เรียนกันไปเรียนกันมาก็
 เกิดรักกับครูเหลือเข้า และต่างรักษาจะปิดบังเป็นความลับ ด้วยรู้อยู่แก่ใจ
 ว่าถ้าท่านบิดารู้เข้าจะรื้อนายนัก พวกไพร่ในบ้านรักลูกสาวนาย ไม่ใช่
 ของที่จะระงับความโกรธของบิดาไปได้เลย ยิ่งท่านกำนันอันเป็นนักเลง
 ชื่อดังในบางนั้น ไทน์จะยอมให้คนที่เป็ไพร่ในบ้านลบคมถึงในมุ้งได้

แต่เรื่องของความลับ ใครๆ ก็รู้ว่าจะปิดเป็นความลับกันไม่ได้ ใน
 ที่สุดท่านกำนันก็รู้เข้าจนได้ ในฐานะนักเลงเก่า ใครจะมาสวมเขาเล่น

ง่าย ๆ ย่อมเป็นไปได้ยาก วันหนึ่งกำหนดนัดนักเลงได้เรียกไพร่สุตรรักของแกไปพบกันเฉพาะตัว จะพูดกันอย่างซื่อตรงใจนักเลง ไม่พูดอย่างผู้มีอำนาจ จะใช้ทางสันติ การจะปล่อยเรื่องไปจนถึงขั้นสุดก็ขายหน้า นัก หรือจะคิดตบแต่งให้เสียมันก็ยังไมเหมาะอยู่ดีนั่นเอง ในฐานะเป็นไพร่ในนั้นแล้วได้ลูกสาวนาย ถ้าจะทำกันแบบนักเลงใหญ่เพื่อรักษาเกียรติ คือฆ่าทิ้งแล้วปิดความ แต่อย่างไร ๆ เจ้าเหลือคนไพร่ก็เป็นที่รักอยู่หนักหนา จะทำตามนั้นมิได้ จึงหาทางแก้ไขอย่างสันติ

"ไอ้เหลือเอ๋ย เอ็งก็เป็นคนที่ซื่อรักที่สุด แต่เอ็งกำลังจะทำอะไรอยู่ในเวลานี้ เอ็งก็รู้อยู่แกลใจ" กำหนดนัดนัดกับไพร่ของตนอย่างซื่อ ๆ และเบาเพียงได้ยิน นายเหลือได้ยินนายพูดดังนั้นก็ตัวแข็ง ไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร นายเหลือกลัวท่านกำหนดผู้มีพระคุณล้น ทั้งหัวใจที่นายรักนั้นก็เหลือหลาย มิได้กลัวว่าเป็นนักเลงใหญ่ นายเหลือคิดเรื่องนี้อยู่ตลอดลมหายใจเข้าออก ว่าท่านกำหนดรู้ความลับนี้หากโกรธเคืองจะเอาถึงชีวิตก็ยอมได้ เกิดมาแต่น้อยคุ้มใหญ่ก็โดยท่านเกื้อกูลอุ้มชูมา เมื่อมาเกิดสว่างเกินรักลูกท่านดังนี้ ก็สมควรรับโทษโดยดีไม่หนีหาย

"เออละ! เอ็งไม่กล้าจะพูดอะไรก็ตามที เพราะเรื่องมันก็จริงอยู่อย่างว่า ซ้ำพูดกับเอ็งครั้งนี้ ใช้ซ้ำจะพูดอย่างไม่เห็นใจมนุษย์ เรื่องรักนั้น ห้ามกันไม่ได้ในโลกนี้ แต่เอ็งจงคิดเถิดว่า การกระทำของเอ็งเป็นการตอบแทนข้าผู้ที่รักเอ็งล้นหัวใจ แล้วเอ็งตัดคอข้าอย่างซัด ๆ แน่เอ๋ย! เรื่องรักถ้าเอ็งเพียงอยู่ในใจซ้ำไม่ห้าม แต่เอ็งปล่อยเลยหัวใจจนแดงออกมา นั่นก็คือเอ็งตัดคอข้าตรง ๆ เอ็งก็ขายหนึ่งผู้มันในกตัญญู เอ็งจงคิดเอาเองว่า ทางใดเล่าที่เอ็งจะทำให้เกิดสันติ นี่ข้าก็ขอร้องด้วยปาก มิได้ทำตามอำนาจที่ควรทำ" ท่านกำหนดนัดอันพูดเนือ ๆ ไม่มีที่ท่าดูร้ายแต่อย่างใด แต่คำและความนั้นมันลึกเข้าหัวใจนายเหลือ ทำให้กลัวเสียยิ่งกว่ากำหนดนัดกำลังถือดาบหลายเท่า

"ครับผม!" นายเหลือตอบเมื่อคิดถึงถ้วนแล้ว "ผมจะทำให้เกิดการสันติ"

"เออ! ขอบใจเอ็งวะ ไอ้เด็กสุตรรักของข้า ซ้ำพูดเท่านั้นแหละไว้" ท่านกำหนดนัดพูดแล้วก็จากไป นี่แหละคือความหลังแห่งอัมพวา ครูเหลือ

ตัดใจหลบหนีออกจากบ้านที่เคยเกิดเคยกิน ออกเร่ร่อนเข้าบางกอกด้วยความยากแค้นแสนเข็ญ โดยทางกำนันและแม่ประกายเพชรไม่ได้พบหน้าเลย มารู้คราวหลังก็ตายไปแล้ว จึงมีแต่ความสงสารและอาลัยอยู่ไม่หาย เรือเพลงลำนั้นจากไปและหายไปในความมืดของลำคลอง เสมือนว่าเรือลำนั้นไม่เคยมีอยู่จริงในโลกนี้ อนิจจา “อัมพวาแห่งความหลัง”

หมอจำเป็น

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่นายเซวณได้ไปพบเหตุการณ์มา และมาเล่าให้คุณนพ ประธานสโมสร กายทิพย์วัตรระฆัง ในฐานะที่รู้จักกันมาแต่เก่าก่อน

“มันเป็นความบังเอิญจริงๆ ครับ ท่าน” ผมพูดกับคุณนพ “ผมไปธุระ เพื่อ พบปะกับเพื่อนคนหนึ่ง ชื่อ บรรลือ เป็น ธุระส่วนตัวที่แม่กลองโน้น บ้านอยู่ออกไปเกือบปากอ่าว บ้านนายบรรลือนี้อยู่ ใกล้ปากคลองบางเรือหัก ปลูกบ้านเป็น เรือนแพ ขายยารักษาโรคทางแผนใหม่ เมียเขาเคยเป็นนางพยาบาลเก่า ก็เลย เปิดบ้านเป็นที่รับทำการผดุงครรภ์ตาม โบราณชาติที่มีอยู่ ส่วนนายบรรลือนั้น เคยเป็นทหารพลเปลหรือพลพยาบาล

มาด้วยกันกับผม เกิดได้แต่งงานกับนางพยาบาลเข้าก็เลยมาตั้งถิ่นฐาน
อยู่เมื่อนี้ อยู่ๆ ไปก็กลายเป็นหมอนอกบัญชีไปด้วย

ซึ่งในแดนที่ห่างไกลตัวเมืองอย่างนั้น พอมีความรู้รู้ๆ ปลายๆ ก็
พอจะช่วยคนที่เจ็บไข้ ไปหาหมอแต่ๆ ไม่ทันก็ช่วยกันไปด้วยใจสมัคร
ชาวบ้านแถวริมแม่น้ำและในคลองใกล้ๆ นั้นก็เลยแต่งตั้งให้นายบรรลือ
ของผมแทนกรมแพทย์ โดยเรียกกันว่า หมอลือ ภรรยาเขาชื่อแม่จันทร์
ก็เรียกกันว่า หมอจันทร์

ผมชอบพอรักใคร่กันมาก เป็นทหารอยู่กรมเดียวกัน สมัยนั้น
เรียกกันว่า ทหารหมอ บ้านช่องไม่เคยรู้ว่าอยู่อย่างไร เพียงแต่ติดต่อ
กันทางจดหมายเท่านั้น ครั้นมีธุระก็ต้องสวมทามาโดยเอาปากเป็นสะพาน
เดิน จึงได้รู้ว่านายบรรลือของผมเป็นหมอลือ มีคนรู้จักมากมาย เรือ
แพทุกลำรู้จักหมด

การขายยาที่ไม่ได้เป็นการใหญ่อะไรนัก พอมีขายอย่างกันเอง
เพราะไม่มีใบอนุญาต เมื่อผมไปถึงนั้น มีคนไข้ทางคลองบุตรมานอน
อยู่ด้วย ทำท่าจะเป็นโรงพยาบาลเอา แต่ก็ไม่เชิง เกิดจากว่าหมอจันทร์
ได้ไปทำคลอดให้แก่หญิงคนหนึ่งชื่อเคล้า บ้านอยู่ในคลองบางเรือหัก
พอคลอดได้เจ็ดวัน ตัวตัวก็เกิดเจ็บไข้อย่างหนัก ถึงแก่สลบไป ชั้นแรก
คิดกันว่าตาย แต่ยังหายใจดิ้ออยู่ เป็นแต่ไม่มีความรู้สึกใดๆ นอนนิ่ง
คล้ายตายอยู่สามสี่วัน

ผู้ใหญ่ทางบ้านเห็นว่า เด็กที่คลอดใหม่ๆ ไม่ควรจะอยู่ร่วมกับ
คนที่มีอาการครึ่งผีครึ่งคนดังนั้น จึงขอร้องหมอจันทร์หมอลือ ให้แยก
เอาทั้งแม่ทั้งลูกคนไข้ของหมอไปค้างเสียที่บ้านหมอเป็นการชั่วคราวก่อน
"แกแก่ไซ้ให้คนที่สลบไม่ฟื้นนั้นหรือเปล่า?" ผมถามหมอลือ

"ปัดไซ้!" หมอลือร้อง "ฉันมีความรู้อะไรละ ก็เป็นพลแปลกมา
ด้วยกัน คนที่นี้ฉันเรียกว่าหมอ ก็เลยเป็นหมอเถื่อนมาเรื่อย ๆ คนที่
สลบนะ เขาสลบกันมาตั้งวันแล้ว เพิ่งมาบอกเรา ฉันกับเมียก็ไปกัน
ฉันคิดยากันซอกให้เข็มหนึ่ง จะได้ผลหรือไม่นั้นก็บอกไม่ถูก เวลามัน
ผ่านมาหลายชั่วโมง เขาขอให้ช่วยก็ช่วยกันไปตามมีตามเกิด"

"บ๊ะ!" ผมร้อง "ถ้าเขาเกิดไม่ฟื้นและตายไป เขาจะเหมาเอาว่า

ตายเพราะยาฉีดของเรา เขาจะรู้ว่าที่เราฉีดนั้นมันคือยาอะไร”

“เออ! ว่าสิ ฉันก็กลัวหัวใจอยู่” หมอลือถอนใจ “แต่ฉันเก็บหลอดยาไว้ ถ้ามีอะไรขึ้นก็จะเอาเป็นพยาน”

“เขาเชื่อก็ดีไป” ผมว่า “ถ้าเขาจะคำนวณว่าเวลาฉีดเป็นยาอย่างหนึ่งให้ แต่เราเอาหลอดยาอีกอย่างหนึ่งมาอ้าง มันก็ได้ แยะไว้ย ไข่เป็นหมอชนิดจำเป็นนี่ลำบาก ทำกันโดยหวังดี ลงท้ายจะกลายเป็นร้าย”

หมอลือถอนใจเฮือก เราคุยกันเบาๆ ไม่มีใครได้ยิน ผมจะพูดอะไรหมอลือก็ไม่โกรธผม เพราะเราเพื่อนกันจริงๆ การที่พูดไปนั้นก็เป็นเรื่องถูก มิใช่จะพูดทับถมกัน เราเรียนทางการแพทย์มาด้วยกัน ย่อมรู้จักของแพทย์ดี คุยกันหน่อยหมอจำเป็นของผมก็เรียกเด็กให้ไปซื้อเหล้าจากแพข้างเคียงมาดื่มเป็นการแสดงความดีใจที่พบกัน และแก้กลุ่มในการเป็นหมอเถื่อนด้วย เพราะคนสลบนั้นยังไม่ฟื้น หมอลือเอาดอกหอยมาทอดแกล้มเหล้า ชาวแม่ น้ำนี้มีดอกหอยไว้ประจำบ้าน พวกทำหอยแมลงภู่แห้งจะแกะเอ็นหอยต้มเกลือตากแห้งไว้ขาย ชาวบ้านก็ซื้อกันไว้ประจำ รสมันดี ทอดแล้วกรอบอร่อย

เย็นนั้นเรากินข้าวด้วยกันพร้อมกับหมอจันทร์ เมียเขาด้วย ผมไม่คุ้นเคยกับหมอจันทร์เลย เพราะยังไม่เคยรู้จักกัน การคุยก็หย่อนรสเผ็ดร้อนลงบ้าง พออิมอาหารเย็นหน่อยเดียว เรื่องของหมอเถื่อนก็มีขึ้นอีกอย่างหนึ่งไม่พิน คือสามีของแม่ลูกอ่อนที่นอนค้างอยู่บ้านหมอ เกิดพินกระดิกตัวได้ คนที่บ้านแจวเรือมาตามให้ไปช่วยให้ยาบำรุงกำลังให้ด้วย พินขึ้นขอน้ำกินและบอกว่าไม่มีแรงเลย กินน้ำแล้วกลับนอนซมอีก เพราะในท้องไม่มีอาหารมาเจ็ดวันแล้ว ย่อมไม่มีแรงเป็นธรรมดา

เป็นการยากที่จะหลีกเลี่ยง เพราะเมียผู้นั้นกินนอนอยู่ที่บ้านเขา จึงจำใจไปทั้งหมอผัวหมอเมีย เขาชวนผมไปดูด้วยกัน ผมก็เลยรับปากไปกับเขาด้วย เห็นหมอลือหยิบยาฉีดชนิดบำรุงหัวใจและยาบำรุงแทนอาหารด้วยใส่กระเป๋าหมอ ส่วนแม่ลูกอ่อนยังคงให้นอนอยู่บ้านก่อน ไม่ต้องเกี่ยวข้องกับ ใต้ทางสามหมอแล้วจึงค่อยกลับไป

เรา-พวกหมอเถื่อนทั้งสามคน ก็ลงเรือเข้าคลองบางเรือหักไป ชาวบ้านในคลองนั้นเป็นชาวประมงก็มี ที่ค้ามะพร้าวก็มี บางบ้านหา

ปลาด้วยแต่เคี้ยวน้ำตาลหม้อด้วยก็มี เพราะแทบทุกบ้านจะมีสวนมะพร้าวอยู่ด้วย เรามาหยุดที่บ้านคนไข้ คุณมีหลักฐานพอดูได้ มีเรือนใหญ่หลังคาแฝดสามหลัง เมื่อเราขึ้นบ้านก็จวนค่ำแล้ว บนบ้านจุดตะเกียงสว่างไสวดี ดูที่ท่าจะดีใจที่คนสลบไปตั้งเจ็ดวันแล้วกลับฟื้นขึ้น มีเสียงหัวเราะกันอยู่บ้าง คงจะเสียบเหงากันตลอดมานับแต่คนนั้นสลบไป

คนไข้ชื่อนายพ่อนนอนอยู่บนที่นอน เราทั้งสามนั่งลงใกล้ๆ คนไข้ พอคนไข้เหลียวมาพบหน้าหมอลือหมอลั่นทร คนไข้ก็มีกิริยาแข็งแรงขึ้นทันที ผิดไปจากคำบอกเล่าว่าไม่มีแรงอ่อนเพลีย

“ใครอย่ามายุ่งกะคุณะไวย!” นายพ่อนคนไข้ตะโกนเสียงดังและผูกคอกขึ้นหนึ่ง เราหมอลือหมอลั่นทรทั้งสามพากันสะดุ้งตกใจ และใครๆ ทั้งบ้านก็ตกใจตามๆ กัน

“อย่าเลือกมาฉีดยูกฉีดยาอะไรกะคุณะบอกให้” คนไข้พูดแล้วถลึงตา

“กูอ้ายกิมจวนไวย! จะบอกให้รู้ไว้ด้วย” พูดแล้วเอามือลูบอกตัวเอง คนในบ้านทุกคนตกใจถึงแก่ขยับตัวเยือก หมอลือของเราเบิกตากว้าง

“อ้าว!” หมอลือร้อง “นี่ผีเข้านี่แม่จันทร์” หมอลือหันไปพูดกับเมีย คนในบ้านทุกคนกระสับกระส่าย เพราะเรื่องมากลายเป็นดังนั้น ทั้งผู้ใหญ่และหนุ่มสาวมองตากันเหลือกลาน

“ยังงี้ก็ต้องหมอลั่น!” หมอลือพูดเสียงคำรามๆ ผมรู้ครวหลังว่าผู้ที่มีนามว่าหมอลั่นนั้น คือหมอผีมีวิชาทางนี้ขงัดนัก เป็นที่รู้จักกันทั่วๆ ไป

“อย่ายุ่งกะคุณะ” คนไข้ตวาดอีก ผมรู้ครวหลังอีกว่า คนที่อ้างนามว่าชื่อกิมจวนนั้นตายไปหลายเดือนแล้ว ผมเลยนึกอยากสนุกขึ้นมา เพราะเคยรู้ๆ อยู่ว่าเรื่องของผีเข้านี้ ทางแพทย์พูดว่า คนเลือดเสียวิ่งขึ้นสมอง ทำให้ลืมหูลืมตา ถ้าหาทางทำให้เขาได้สติคืนมา ก็จะจำเรื่องเก่าๆ ได้

ผมจึงลุกไปหาคนที่นั่งห่างออกมา ขอกระจกเงาส่องหน้าบานเล็ก ๆ กับแป้งนวลสักสองสามเม็ด เมื่อได้มาแล้วก็ทำนุ่งสมาธิ แล้วเอา

แข่งนวนลขีตเขียนเลขลงไปบนกระจก ความจริงไม่มีอะไรหรอก ผมไม่รู้คาถาอาคมอะไรเลย ทำเขียนปกปิดความจริงเท่านั้น ที่แท้จะเอากระจกให้คนใช้ส่งหน้า เมื่อเห็นหน้าตัวเองอาจจะได้สติขึ้นมา แต่ครั้งนี้ผมเอากักระจกไปตรงหน้าคนใช้ เขาก็กลับยกเท้าเตะวัดถูกกระจกหลุดจากมือผม

“อูย! ไอ้หมอลากข้าง” นายฟอนดำผมพร้อมกับก๊วยน้ำลาย ผมถึงแกใจวบ โมโหลุดขีต ถ้าไม่คิดถึงความเสียหายของหมอลือ ผมจะถลุงเสียให้สลบไปอีก

“อ้าว! เก่งซะด้วยนี่ นี่ใครขอเชือกเส้นหนึ่ง” หมอลือชักคุดเดือด “เอาเชือกมามัดไว้ เก่งได้เก่งไป อ้ายจ้วนระอะ” หมอลือเป็นคนมีอารมณ์อย่างเดียวกับผม ลงลุดขีตขึ้นมาเสือกข้างเอานั่น

พอพูดขอเชือกมัด คนในบ้านที่กลัวทิดจ้วนจะอาละวาดโดยที่ยังไปตามหมอลือไม่ทัน เขาอยู่คนละฟากแม่น้ำและไกลออกไปจวนปากอ่าว จึงรีบไปหาเชือกส่งให้หมอลือ หมอลือเรียกคนช่วยปล้ำมามัดที่เสาเรือนต้นกลาง นายจ้วนจะเดินและคำทอเอ็ดอึ้งอย่างใดก็ถูกมัดจนได้

“ผีที่เก่ง มันต้องอย่างงี้” หมอลือคำราม “มึงมาทำไมวะอ้ายจ้วน?”

“เรื่องของคุณ! ใครไม่เกี่ยว!” นายจ้วนในร่างของนายฟอนคำราม “มึงอยากรู้ว่ากูมาทำไม มึงถามแม่เกล้าดูซิวะ ชะช้า! เสือกนักอือหมอดำแย แยกแม่เกล้าไปนอนที่บ้านมัน อือหมออือหมา” ทิดจ้วนดำขรมถมเถ

“นึกว่ากูไปไม่ได้ระอะ! อูย! แค่นี้กูจะไปเมื่อไรก็ได้”

ผมชักสงสัยนักกว่า ผีทิดจ้วนมีอะไรเกี่ยวข้องกับแม่เกล้าแม่ลูกอ่อนนั่น ทิดจ้วนจึงพูดมีนัยๆ อยู่พิกล และอาฆาตว่าจะตามไปบ้านหมอลือ

“เออ! มึงเก่งสะเก่งให้จริง กูจะไปตามหมอลือ ถ้ามึงยังดี้อยู่ก็เอาซิวะ” หมอลือตวาดแล้วหยิบกระเป๋ายา ร้องบอกให้พวกเด็กแจวเรือไปส่งบ้าน

“ไปไหนก็ไปเสียไป รกตีนกู” คนผีเข้าพูด “อูย! ยุ่งไม่เข้าเรื่อง” เมื่อกลับมาถึงบ้านแล้ว หมอลือจึงบอกว่า

“อ้ายจ้วนที่ว่านั้นนะ เมื่อก่อนมันรักอยู่กับแม่เกล้าเรานี่แหละ

ไปมาหาสู่อยู่เสมอ เตรียมจะสู่จะขอกันอยู่แล้ว แต่อ้ายจ้วนมันขี้เมา และบ้ากาม ไปๆ มาๆ เห็นว่าทางแม่เคล้ายังจะมีเรื่องอีกก็คิดว่า ก็เลยรวมหัวรวบทางเอาอีเด็กสาวเจ้าเข้า อีเจ้าเป็นเด็กรับใช้ที่แม่เคล้ายืมมาแต่เด็กๆ อีเจ้าเกิดท้องขึ้นจึงมีเรื่องบาดหมางกันขึ้น อ้ายจ้วนไม่ยอมรับว่าเป็นพ่อเด็กนั้น

“ต่อมาอ้ายจ้วนก็เมาเหล้าตกท้องร้องสวนของมันเองตาย เรื่องที่ว่ามาตกไปเอง แต่ฉันนะว่าไม่โชตกไปเองแน่ๆ จะไปรู้ว่าใครเตะตกลงไป หัวที่มลงไปในโคลนจมมิดคอ กำลังเมาหนกอยู่แล้ว จะช่วยตัวเองไหวไหมมันก็ตาย”

หมอลือเล่าเรื่องเก่าให้ฟัง พอถึงบ้านก็จำเป็นต้องเล่าเรื่องทั้งหมดให้แม่เคล้ารู้เรื่อง เพราะเป็นพ่อของเขทั้งหมด เท่าที่แม่เคล้าต้องมานอนที่นี้ก็โดยผู้ใหญ่ให้มา อ้างว่าเด็กอ่อนจะอยู่รวมชายคาเดียวกับผู้มีอาการอย่างสามีเธอ นั้นไม่เหมาะ ไม่เป็นเรื่องมงคล ตัวแม่เคล้าเองนั้น แม้จะลูกอ่อนก็ห่วงพัวที่สุด เรื่องของคนนอนสลบมานานวัน พอฟื้นขึ้นก็กลายเป็นผีสิงไป แม่เคล้าจำเป็นต้องรู้เรื่องของพัว ข้าผีที่มาสิงนั้นก็เป็นผีติดจวนซู้เก่า แม่เคล้าชกห่วงพัวอย่างมาก

เรื่องติดจวนนั้นหลายกระแง นอกจากจะรวนแระในเรื่องรักแล้ว ยังเป็นการหลู่เกียรติเจ้าของผู้ปกครองเด็กสาวที่เกิดท้องนั้นอย่างลบหลู่หมิ่นกเลงกันสิ้นดี แม่เคล้ายังมีบุญอย่างที่ว่า เด็กสาวเจ็บเคราะห์ไปแทนก่อน ถ้าว่าตบแต่งไปกับติดจวนแล้วจะลำบากมากที่ต้องเป็นเมียคนที่ไม่มีหลักกรรม ถึงจะเป็นคนมีหลักฐานคนหนึ่ง แต่ไม่มีหลักกรรมประจำใจเลย มันก็ต้องเกิดอะไรมิอะไรขึ้นจนได้ในวันหน้า

ผมเองตั้งใจมีธุระไปหาหมอลือเรื่องส่วนตัวเสร็จแล้วก็จะกลับครั้นไปพบเรื่องอย่างนั้นเข้าก็เลยอยู่เป็นเพื่อนเขาว่าจะสิ้นสุดกันไย แม่เคล้าร้องให้สงสารพัว แต่พวกเราช่วยกันชี้แจงว่า แม่เคล้าจำเป็นจะต้องอยู่บ้านหมอลือจนไปอีก เพราะสามีเธอกำลังผีเข้า และก็เป็นผีของติดจวนคำตรูเก่าเสียด้วย

รุ่งเช้าหมอลือชวนผมลงเรือไปหาหมอนั่นที่คลองจะเกร็ง ไปเล่าเหตุให้แกฟัง หมอนั่นเป็นผู้ใหญ่ การมีนามหมอนั่นของแกก็หมอลือ

เช่นกัน ไม่มีการแต่งตั้งเป็นทางการ เป็นหมอที่ชาวบ้านตั้งให้ตามความสามารถของแกที่เคยช่วยเคมีใจดีกับเพื่อนร่วมบางกันมา มีความรู้ทางผี ๆ สาร ๆ ถ้าเกี่ยวกับผีละก็ต้องหมออันละ เราเป็นหมอจำเป็นด้วยกันก็เห็นใจกัน หมออันรู้เหตุทุก ๆ ตอนทุก ๆ คำพูดของทิดจวนดีตามที่เรานำให้ฟัง

ผู้เฒ่าได้ข้ามฟากมากับเราที่บ้านหมอลือ แกมาเข้าสมาชิกบริกรรมเอาสายสิญจน์ล้อมรอบบ้านหมอลือ และเอาด้ายมงคลผูกคอแม่เกล้าและผูกข้อมือเด็กอ่อน ทำเสร็จแล้วก็เลยชวนกันกินเหล้า เพราะต่างคนต่างคอดียวกัน เมื่อมาช่วยกันก็ต้องเลี้ยงกัน หมอลือนั้นแม้จะทำการแบบแผนใหม่ แต่ความสามารถก็ยังคงเหมือน จึงกล่าวเรื่องผี ๆ สาร ๆ อยู่บ้าง เมื่อได้หมออันมาทำพิธีให้ก็ค่อยสบายใจ

ในระหว่างที่หนึ่งกินเหล้ากันอยู่ตอนสาย ๆ นั้นเอง ก็มีเรือมาจอดที่บันไดท่าหน้า แล้วคนบ้านนายพลอนก็วิ่งขึ้นมาบนเรือและร้องขึ้นอย่างตกใจว่า

"หมอครับ!! น้ำฝนหายจากบ้านไปตอนดึก" เด็กหนุ่มนั้นบอก

"เอ๊ะยังงี้? ก็มดอยู่แท้ ๆ นี่!" หมอลือมีฤทธิ์สุราอยู่ที่พูดดั่งลั่น

"อีสนสิครับหมอ แอบช่วยแก้มดให้" เด็กหนุ่มพูดกระหืดกระหอบ "มันว่าน้ำฝนร้องให้ และขอให้มันช่วยแก้มด บอกว่าหรมานเหลือเกิน อีสนสงสารก็แอบช่วยแก้มดให้ พออีสนนอนหลับน้ำฝนก็หายไป โอ๊ย! เข้าขึ้นหากันทั้งในสวนและทุก ๆ บ้านใกล้เคียง แม้แต่บ้านน้ำจวนก็ไปหา ไม่มีเลย"

"กูเอง! กูจะรับมือกะมันไอ้ผีร้าย" หมออันพูดอย่างคำราม "มีด้ายสายสิญจน์สักกลุ่มใหม่ ขอยืมก่อน ไปบ้านโน้นด้วยกัน ไปทำเสียให้หมดห่วง"

หมออันพูดเป็นงานเป็นการ แล้วหมออัน หมอลือ กับผม ก็ไปด้วยกันทั้งสาม โดยเรือของเด็กที่มาบอก พอไปถึงบ้านแล้ว หมออันก็รีบทำพิธี แล้วให้ทุกคนช่วยล้อมสายสิญจน์รอบบ้าน เอาสายสิญจน์ผูกข้อมือเด็กและผู้ใหญ่ทุกคน หมดพิธีแล้วก็ให้เด็กแจวเรือมาส่งที่บ้านหมอลือ

ในบ่ายวันนั้นเอง การหายตัวของนายผ่องก็เป็นข่าวใหญ่ เพราะเดิมนั้นมีข่าวพินๆ อยู่แล้วว่าสลบไม่ฟื้นตั้งเจ็ดวัน แต่แล้วพอพินก็ผีเข้าสิง บัดนี้ได้หายตัวไปจากบ้านเสียแล้วยามดึก ข่าวการหายตัวไปในระหว่างผีเข้าสิงเลยเป็นข่าวใหญ่มาก ทุกๆ บ้านในคลองนั้นวิตกกังวลอย่างยิ่ง เกรงจะแอบไปขึ้นบ้านเขา บ้านใครมีผ้ายันต์ก็เอามาปิดฝาแล้วแขวนประตูหน้าต่างกันรุ่นวาย ลูกเล็กเด็กแดงล้าปากตามๆ กัน พวกผู้หญิงยิ่งกลัวมากที่สุด เพราะเรื่องของผีเข้าทรงหรือสิ่งนี้ ส่วนมากตัวผีที่สิงอยู่ไม่ได้หายไปดังนี้ มีหมอลอยก่อกำกับอยู่ที่เฝ้าใจ แต่ตัวผีมาหายไปดังนั้นก็กลัวกันไปทั้งบาง ผมเองเลยยังไม่คิดกลับกรุงเทพฯ เพราะห่วงสองหมอลอยผัวเมียนี้แน่ เหตุว่าหมอลือหมอลือจันทรมีส่วนพัวพันกับบ้านผีสิงนี้โดยตรงทีเดียว

พอค่ำลง ชักเกิดหมาหอนกันทั่วๆ ไป เรื่องซนบท ลงค่ำแล้วมันก็มีตจจริงๆ หม่าหอนที่หมู่ไหน หมู่นั้นก็หนาวสะท้านกันไปทั่ว แม่เคล้าร้องครางว่า ถ้าฉันยังอยู่ที่บ้านฉันแน่จริง ๆ บังเอิญบ้านหมอลือตัวเรือนมิได้อยู่บนพื้นดิน ปลูกเสาเรือนลงน้ำ จึงไม่มีพวกหมาที่จะมาช่วยเห่าหอนให้น่ากลัวขึ้น ทางพินก็ไม่มีจะเพิ่มความกลัว แต่กระนั้นบนอากาศยังทำให้หวาดหวั่นอยู่บ้างจนได้ มีนกแสกบินผ่านบ่อย พอบินผ่านก็ร้องแซ่กรืดหัวใจนั้ก ผมเองก็ใช้คนกล้าผี แต่ลงเกิดโมโหขึ้นมาละก็ไม่กลัวขึ้นมาทันที หวิดๆ หลายครั้งที่นกแสกบินผ่านเห็นตัว ก็อบจะใช้ปืนกระหน้าเสียแล้ว หากเกรงชาวบ้านจะตกใจจึงระงับไว้ เปลี่ยนเป็นหนังสือตี๊ก ผมนั่งเฝ้าอยู่นอกชานบ้านหมอลือ พอบินร้องผ่านไป ผมเบ็นยิ่งขึ้นไป ถูกไม่ถูกขอยิงดับโมโหไว้ก่อน

รุ่งขึ้นก็มีกล่าวขวัญกันทั้งบางถึงความหวาดหวั่นของแต่ละคนเกี่ยวกับผีพรายที่ร่างกายเป็นคน ต่อมาพอค่ำลงก็ไม่มีใครจากบ้านไปไหน เกาะกลุ่มกันอยู่บนบ้านที่ลั่นกลอนประตูหน้าต่าง ล้าปากแก่ผู้มีอาชีพทางประมงประเภทรอกุ้งตะเข็บ พวกนี้จะต้องล่อยเรือแจวอยู่กลางคลองปักหลักแน่น เอาสวิงใหญ่ร่อนน้ำอยู่ พอตึกหนอยได้กุ้งพอแล้วจึงกลับขึ้นบ้านนอน ตอนนี่ต้องแบ่งคนทางบ้านไปเป็นเพื่อนกันในเรือด้วย บางบ้านถึงแก่นิมนต์พระมาคุยและนอนค้างเป็นเพื่อนก็มี

หมอลือหม้อจันทร์ผิวเมียพูดว่า ไม่ยอมรับรู้อะไรละ ถ้ามารังควานก็ขอยิงก่อนละ เป็นบุญนักที่บ้านเป็นเรือนแพ ไม่มีทางติดต่อกับแผ่นดินเรือกสวน ผีที่มีร่างกายเป็นคนจึงไม่มีทางจะมาได้ เพราะไม่ใช่ผีชนิดร่างกายทิพย์ จะไปไหนต้องเอาร่างกายของนายพ่อนไปด้วย จะเล็ดลอดตากคนนั้นมิได้ จึงพอระวังคุ้มกันได้ง่ายหน่อย และบ้านเราก็มียางไสยศาสตร์ป้องกัน ทั้งว่าผมและหมอลือก็เป็นคนบ้าดีเดือดอยู่ลงมามากันเห็นๆ อย่างนั้นก็ยิงกันแหลกไปละ ถ้าอ้ายจวนมาอย่างกายทิพย์โดยไม่เอาร่างกายพ่อนมก เราก็เอาทั้งนั้น ลงมาถึงบ้านละสู้แหลก

บ้านเราเลยตีแม่เหล้าช่วยกำลังใจไปตามๆ กัน หมอลือหม้อจันทร์ตีแม่เหล้าแม่ลูกอ่อนเมียพ่อนตีแม่ เป็นการแทนกระสายยาอยู่ไฟไปในตัวเสร็จ คนที่พอตีแม่ได้ก็ตีแม่กันทั้งหมด

รุ่งเช้าหม้ออันผู้อารีมาเรือของแกเอง นำเอาเครื่องรางป้องกันปีศาจอย่างมาให้ ของสิ่งนั้นเป็นคันธนูคล้ายของเล่นเด็ก หากว่าเป็นคันธนูแข็งกว่าเด็กเล่นหน่อย ใส่ลูกแล้วยิงได้ไกล

ลูกธนูทำพิธี คือลงเลขยันต์ที่กระดานชนวนแล้วลบผงดินสอละลายน้ำมนต์ เอาปลายธนูลงชุบน้ำมนต์นั้น หม้ออันบอกว่า ถ้าผีมากระทำพิธีรบกวนทางอากาศอีก ให้เอาธนูยิงสุมไปทางที่เห็นและสงสัยได้เลย แกเอาลูกธนูมาให้ทำหนึ่ง อธิบายเสร็จแล้วขอให้เด็กที่บ้านเรานำเครื่องรางนี้ไปให้ที่บ้านพ่อนด้วย และให้อธิบายวิธีใช้แก่เขาด้วย

หมอลือได้เอาเงินให้ค่ายกครูแก่หม้ออันไป นำเห็นใจแก่ที่อุตสาห์นั่งเหลาไม้ไฟทำลูกธนูและคันธนู ทั้งว่าเคารพหน้าใจที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่ผู้รู้จักมักคุ้น เงินค่ายกครูนี้จะถือเป็นค่าจ้างนั้นไม่คุ้ม เรื่องของไสยศาสตร์ไม่มีอะไรจะเปรียบเทียบค่าราคาได้ เป็นการเคารพบูชาและสนองน้ำใจกันเท่านั้น วิชานี้ไม่ใช่จะเป็นไปได้ทุกคน เป็นวิชาที่แรงใจเกิดจากการจ่ายทาน มิได้มีจิตใจเกี่ยวกับเงินทองแทรกแซงอยู่เลย

หม้ออันนั้นเป็นคนชอบคบค้ากันทางน้ำใจ เป็นคนที่ไม่ชอบคบกันทางการเงิน บ้านช่องแกก็ไม่ร่ำรวยอะไรนัก พอมีพอกิน ลูกเต้าหาเลี้ยงอยู่พอสบาย แต่มีนิสัยชอบตีแม่เหล้า เมื่อมาพบเอาพวกเราคอตีแม่อย่างเดียวกัน ก็ลงมือตีแม่กันไปคุยกันไปถึงเรื่องปีศาจนานาชนิด แต่ละ

เรื่องน่าสนใจนัก ผมอยู่กรุงเทพฯ ก็เคยได้ยินเรื่องทางผีเข้าเจ้าสิงอยู่เหมือนกัน แต่ไม่แปลกเท่ารายนายผอนนี่ นอนสลบไปตั้งเจ็ดวัน แต่พอฟื้นก็กลายเป็นฟื้นขึ้นอย่างผีเข้าสิง สงสัยว่าตัวนายผอนเองยังจะเป็นมนุษย์อยู่จริงๆ หรือว่าตายไปแล้วแต่ผีสิงอยู่ ทำให้ร่างกายนั้นเคลื่อนไหวได้

การที่ม่ายไปแล้วซ่อนร่างได้มิดชิดหากันไม่พบนี้ทำให้เกิดห่วงกันในหมู่ญาติมาก เพราะร่างกายนั้นยังเป็นนายผอน ถ้าแก้ไขเรื่องผีสิงได้ตก นายผอนก็ยังมีนายผอนอีก แต่ม่ายไปเช่นนี้ก็เท่ากับพากันทั้งคนเสียทั้งคน แต่ส่วนชาวบ้านอื่นๆ นั้นมีความกลัวมากกว่าความห่วงใย เขากลัวว่านายผอนจะไปอาละวาดเขาด้วยฤทธิ์เดชผีทิดจ้วน ครั้นเขาทำร้ายเอา หากบังเอิญถึงตาย ก็เท่ากับฆ่านายผอนตาย เพราะร่างกายยังเป็นนายผอน จะไปเรียกว่าเป็นปีศาจนั้นยังไม่ได้

หมอล้านคุดอยู่จนบายจึงลากลับไป ผมกับหมอลือพิจารณาดูคันธนูอย่างสนใจ เห็นที่คันธนูหมอล้านเอาเหล็กแหลมขีดเป็นตัวอักษรไว้หลายตัว แต่ที่ลูกธนูนั้นไม่มี เพราะถือว่าชุบน้ำฝนพระคาถาแล้ว เราตีมันกันไปช่วยทำกับข้าวเย็นกันไป โดยซื้อหาเอาจากเรือที่พายมาขาย มีพร้อมทุกอย่าง บางนั้นมีตลาดเคลื่อนที่มาถึงบ้านเลย แม้แต่สุราก็เคลื่อนที่มา หมอลือหมอล้านทรชอบใจผมมากที่สุดสำที่อยู่เป็นเพื่อนต่อสู้กับผีโดยไม่หนีกลับกรุงเทพฯ ก่อน

ในค่านั้นเองได้เกิดอะไรแปลกขึ้นที่เรือนแพของเรา เรื่องนกแสกบินผ่านบ่อยๆ นั้นเป็นธรรมดาแล้ว เรายิงเฉย มันจะบินก็ตัวและร้องบาดหัวใจเท่าไรก็ช่างมัน แต่พอบนดิ่งมีเสียงหมาหอนขึ้นอย่างหนัก พวกเราก็นั่งระวังคุมเชิงอยู่ แต่บัดนี้เอง มีสิ่งหนึ่งเกิดขึ้น ซึ่งไม่เคยมีเลย คือค่างควาแม่ไก่สองสามตัวบินมาควัดเฉยยืนอยู่ตรงนอกชานเรือน มันบินอยู่สูงๆ ก่อน หนักเข้าชักบินต่ำลงมา โฉบไปโฉบมาเลยๆ หัวเรานิดหนอยจนเราได้แรงลมจากปีกที่กระพือ เห็นแววดากระทบแสงไฟแวบๆ เมื่อมันก้มมองเรา

“อ้าว! เอากระดูกอะไร” หมอลือคำราม หยิบธนูคอยจะยิง ผมก็หยิบดาบคอยที่เหมือนกัน บินเตี้ยอย่างนี้ฟันได้ถูกเด็ดๆ เลย คราวนี้

มันมาอย่างกายทิพย์ นี่ต้องเป็นอ้ายจ๋วนแน่ ๆ มันเป็นค่างคาพิเศษ ผิดกว่าเราที่เคยพบมา สมแรงจากปีกมันเหม็นสาบแรง ผมฟันสองสามที ซ้อน ๆ ขณะที่มันบินโฉบ ผมฟันผิดทุกที มือกะไม่แน่

“มันแน่แล้ว!” ผมร้องขึ้นด้วยรู้สึกว่ามันมีอำนาจ ลมปีกของมัน คล้ายจะมีแรงดั่งพายุ ผมเซหลายก้าวเมื่อถูกกระแสลมปีกมัน

หมอลือเลยลั่นธนูไปดอกหนึ่งดังเพียว อำนาจธนูคล้ายทรนารายณ์ ไล่ค่างคาทั้งหมดหายไปสิ้น พวกหมาบนดลิ่งที่หอนก็หยุดไปด้วย ผมกับหมอลือซุ่มคอยอยู่จนง่วง เห็นเงียบหายไปมาแน่ ๆ เลยเข้านอนกัน

พอรุ่งขึ้นตอนบ่าย ได้ข่าวอย่างครึกโครมและใหญ่โตมาก คือได้พบตัวนายผ่องแล้ว แต่นายผ่องตายแล้ว นอนตายอยู่ในสวนและสุดเขตจะเข้าดงแสม เป็นที่สวนมะพร้าวของนายผ่องเอง ร่างกายของนายผ่องเน่าจวนจะขึ้นอืดแล้ว ทางบ้านได้จัดการเอาศพไปวัดป่าทุ้มแล้ว แม่เคล้าร้องไห้โฮ เรื่องเน่าว่าผัวแกตายจริงๆ หมอลือหมอล้อจันทรลำบากใจที่สุด เรื่องแม่เคล้า ผัวเขาตายทั้งคนก็อยากกลับบ้าน แต่ยังไม่ทราบว่ามีผู้ใหญ่ทางบ้านจะให้กลับไปหรือยัง จึงต้องรอคอยฟังคำสั่งของผู้ใหญ่ก่อน

ส่วนศพนายผ่องนั้นทางการได้ตรวจแล้ว ก็เป็นการตายเฉย ๆ เพราะไม่มีร่องรอยว่ามีใครทำร้ายแต่ประการใด และรู้เรื่องจากทางบ้านดีแล้วว่าเนื่องจากผีเข้าสิงแล้วก็หนีออกจากบ้านไป ทางแพทย์ว่าเป็นเรื่องของสติเสีย และไปตายโดยที่ไม่มีอาหารและกรากกรำอยู่ในสวน ยุงรินกินเสียเลือดไปมากก็หมดแรงตาย

เราทั้งหมดนั่งหารือกัน สงสัยว่าการยิงธนูของบ้านเราเมื่อคืน อาจจะมีส่วนอยู่อย่างมาก เรื่องของไสยศาสตร์นี้ ถ้าจะถือว่าไม่จริงก็ไม่จริง สุดแล้วแต่คนคิด ถ้าเชื่อว่าจริงและมีใจเชื่ออย่างบ้าคลั่ง ก็มีกำลังใจรุนแรงที่จะเป็นไปได้ การถูกระเบิดของหมอล้ออันเมื่อคืน ผีที่ติดจวน อาจจะทำร้ายผละออกจากร่างของนายผ่องไป เมื่อผีออกไปแล้ว ร่างกายนายผ่องที่ไม่มีกำลังอยู่เลยก็หมดแรงตาย หรืออีกประการ ร่างกายนายผ่องอาจจะตายอยู่ก่อนแล้ว หากอยู่ได้ด้วยอำนาจผีสิง จึงกระดิก

ตัวพูดจาได้ เมื่อสิ้นฤทธิ์ผีแล้วก็เฝ้าเลย

ได้ความเพิ่มเติมขึ้นอีก ทางบ้านโน้นมาหาเราเพื่อรับเอาแม่เคล้ากับลูกอ่อนกลับไปบ้าน เขาเล่าให้เราฟังว่า เมื่อคืนทางบ้านก็ยิ่งธนูของหมอนั่นเหมือนกัน ตอนที่ผีเสียงหมาทอนที่พื้นดินและมีเสียงคนดำขึ้นมาบนบ้านปะปนกับเสียงหมา ผู้ใหญ่ทางบ้านก็เอาธนูยิงแหวกความมืดลุ่มๆ ไป ทั้งเสียงคนและเสียงหมาก็เงียบไป พอรุ่งขึ้นสายๆ ก็มีคนไปพบศพนายผ่อง ผมฟังแล้วชักขมลูก ธนูหมอนั่นได้การทีเดียว

เมื่อส่งแม่เคล้ากลับไปกับเรือที่มารับแล้ว ทางเราก็หมดปัญหาทุก ๆ อย่างไม่ มีแต่ว่าหมอลือกับหมोजันทรจะต้องไปเผาศพเขาเท่านั้น ผมนอนค้างคุยกันอีกคืน แล้วจึงลาสองหมอจำเป็นนั้นกลับกรุงเทพฯ ทำธุระที่ค้างอยู่เรียบร้อยแล้วจึงมาเยี่ยมคุณนพท่าน และเล่าให้ฟังนี้แหละ

คณະละครเร่

เรื่องนี้เป็นชีวิตของนายเตน กัลยาณวัตร
ที่ได้ประสบมากับตัวเอง จึงได้มาบรรยายทุก ๆ
ตอนชีวิตที่ผ่านมา

ผมนายเตน กัลยาณวัตร ผู้มีกรรม
เมื่อตอนอายุเป็นหนุ่มใหญ่ ที่เป็นเกณฑ์
จะสร้างเนื้อสร้างตัวเป็นหลักเป็นฐานใน
ครานั้น แต่กลับมาย่อยยับสิ้นเนื้อประดา
ตัว แต่ที่ไม่เสียใจจนถึงแก่เป็นบ้าเป็น
หลังไป ก็เพราะเพื่อนฝูงยังเห็นอกเห็นใจ
และรักใคร่ โดยที่ผมล้มลงด้วยกระทำ
กิจการในทางสุจริต ไม่ได้ล้มลงเพราะ
ไม่ทำงานทำการ หรือว่าทำการทุจริตใดๆ
หมดตัวถูกฟ้องล้มละลายด้วย
การทำหนังสือขายด้วยการรู้เท่าไม่ถึง

การณ์ของอาชีพนี้ จึงได้บทรียนอย่างแพงมาก การพิมพ์หนังสือขาย ไม่ใช่ทำง่าย ๆ ใขว่ามีทุนทำ มีเรื่องดี แล้วจะทำได้ตลอดรอดฝั่ง คิดว่ามีหัวทางศิลปะก็จะทำให้รูปหนังสือสวยดีเด่น แต่เมื่อไม่มีหัวทางการค้าเลยนั้น ก็ยอมหมดเนื้อกระดาษตัวอย่างที่ผมประสบมา ก็กิจการทุกชนิดเกี่ยวกับการค้า ถ้าไม่มีนักการค้าเข้าร่วมด้วย ก็ไปไม่ได้ มีแต่ขาดทุน จนในที่สุดทุนหมุนไม่ทันก็กลายเป็นหนี้เป็นสินที่ละน้อย จนท่วมตัว ไม่มีจะใช้นี้ก็ถูกฟ้องล้มละลาย

ค่อยยังชั่วที่ตัวคนเดียว ไม่มีบุตรและภรรยา จึงอาศัยเพื่อนฝูง ได้วันหนึ่ง ๆ เพื่อนทำอะไรก็ช่วยเขาทำเป็นการแลกข้าวสุกเขากิน เพื่อนที่เคยเที่ยวเตร่เมื่อสมัยผมยังมีพอหยิบพอฉวยยังเห็นใจผม เขาจะไปเที่ยวกันที่เหนก็เอาผมไปด้วย คราวหนึ่งเพื่อนในกลุ่มหนังสือได้ชวนผมไปเที่ยวในงานฉลองยศของพระที่วัดทางแม่กลอง สมุทรสงคราม ซึ่งเป็นญาติกับเพื่อน จึงชวนกันไปสนุก ล้วนแต่คอดีมี

วัดที่อยู่เฉียง ๆ ปากอ่าว งานฉลองนี้กลางวันมีละครรำ เป็นคณะอะไรก็ไม่รู้ อยู่ทางคลองบางชันแตกเขตเพชร เขาว่ากันว่าแสดงเก่งนัก และกลางคืนมีรำวงด้วย สนุกกันตามพื้นบ้าน พอเราไปถึงเพื่อนก็นำขึ้นไหว้พระบนกุฎี พอพูดจารู้จักกันดีแล้วเราก็ลงสู่ลานวัดดูละครบางชันแตกที่ว่าแสดงดีนัก เราตีวงกันเข้าไปมุ่มหนึ่ง ดูไปโดยไม่รู้ว่าเขาเล่นเรื่องอะไร มีพระมีนางและมีตัวยักษ์ เขาเล่นตามแบบละครชาตรี คือพระนางเป็นหญิงแสดง มีชายปนเฉพาะตัวตลกเท่านั้น เล่นได้สนุก เสียงฮาของผู้ดูแน่นหนาดี พวกเราห้าหกคนยืนรวมกลุ่มไม่แยกย้าย

การแต่งกายของพวกเราออกจะโอ้อำมิดกว่าชาวเมืองนั้น จึงเป็นที่สะดุดตาแก่คนทั่วไป ต่างเหลียวดูกลุ่มเราทั้งหญิงทั้งชาย และสำคัญที่สุดก็คือพวกละครนั้นจะสะดุดตาและสะดุดใจพวกเรามากที่สุดว่าอย่างไร ๆ เขาจะต้องแสดงอย่างไรลายแก่พวกเราอย่างเด็ดขาด เพื่อไว้ชื่อคณะของเขา พวกเราดู ๆ ก็รู้ที่ จึงต่างแกล้งดัดว่าเราทั้งหมดนิยมดูเขาจริง ๆ แต่ความจริงนั้นก็ชักจะชอบ ๆ ใจอยู่ในเรื่องตัวแสดง เรากะระซิบกันว่าตัวนั้นดียังงั้นยังงี้ และเกิดการระซึกันว่าตัวนั้นของฉัน

ตัวโน้นของฉัน ต่างเลือกชอบกันไปคนละตัว พอถึงผม พวกๆ ถามว่าจะเลือกตัวไหน ผมมันเป็นคนหัวใจเทียวตามฐานะ ไม่อยากจะเลือกซ้ำกับใครๆ ก็เลือกเอาตัวยักษ์ที่มีอายุกว่าคนอื่นหน่อย ทั้งหน้าตาก็ออกผี แต่การแสดงดีเหนือตัวอื่น ๆ

เพื่อน ๆ หัวเราะชอบใจว่า พี่เด่นเขาเลือกเก่ง หน้าตาออกผีก็จริง แต่ดูสเปกของแม่บ้างซี ผายและใหญ่สะเทือนใจนัก พูดแล้วหัวเราะกัน การหัวเราะของพวกเราทำให้พวกละครคิดว่าพวกเราสนใจเขามาก พวกเราก็อพยายาม ชอบคนไหนก็ทิ้งตาสบตากันให้มาก ๆ ส่วนผมนั้นก็พยายามสบตากับแม่ยักษ์ของผมอย่างจิ้งๆ ตอนแกจะเข้าฉากซักจะเอียงตัวเข้าและชายตาดูผมแล้วยิ้มน้อยๆ พวกเราก็ชอบใจกัน จึงคิดการเชียร์กันออกหน้า จะเป็นตัวใดก็ตามเข้าฉาก เราเป็นปรบมือให้ ออกจากฉากก็ปรบมือให้ จึงดูเป็นความสำคัญสำหรับพวกเขา ภายในระยะเพียงชั่วโมงกว่าๆ ดวงใจพวกเขากับดวงใจพวกเราเกาะกินใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี ทำให้เกิดความอะไรๆ ขึ้นอย่างพลิก นับว่าสนุกใจตื่นกึกในการเที่ยวครั้งนี้ ส่วนผมนั้นความจริงมันก็จะบอกอยู่ว่าจะจริงจั่งไม่ได้ เพราะมีแต่ตัว ไม่มีสมบัติอะไร ก็สนุกๆ ไปตามกาลเวลา แต่ดูไปๆ ทำไมมันคล้ายจะจริงเข้าๆ ตัวยักษ์ของผมมีอายุหน่อยและหน้าตาออกผี การรำเก่ง บทบาทขนาดครู เมื่อใครไม่สนใจแก แกก็เลยปักแน่นกับผม

ทำเล่นไป พวกเรากระสนุกๆ แกล้งชอบเขา แต่ลงท้ายพวกเราเองกลับจากที่ตรงที่ยืนไม่ได้ แม่แดงจะแปรออกมา ก็ยังทนตากแดดอยู่ทั้งหมู่ เมื่อมีพวกกรุงเทพฯ ที่แต่งกายภูมิฐานมาติดใจดู พวกแสดงก็แสดงเต็มเหนี่ยวด้วยหัวใจเบิกบาน พวกเขาเวลาเข้าฉากแล้วจะแอบแหวกผ้ามาดูพวกเรา ว่าจะแอบดูและชอบตัวที่ยังไม่ได้เข้ามาบ้างหรือเปล่า เรื่องอย่างนี้ผมไหวตื่นกึก พอตัวของผมเข้ามาแล้ว ผมไม่มองดูตัวไหนเลย แกล้งมองทางอื่น ๆ แล้วกระซิบเพื่อนให้ทำตามด้วยการเข้ามาออกมาน เราตบมือกันจนคนอื่นทำตามไปทั้งหมด

เหตุการณ์ตอนเย็นที่ละครเลิกแสดง ความวุ่นวายใจได้เกิดขึ้นแก่ผม เพราะเจ้าของงานมาเชิญเราขึ้นกุฏิพระเพื่อจะเลี้ยงอาหาร เราจึง

ต้องจากที่ตรงนั้นไป ผมสังเกตเห็นหน้าละครทุกคนถอดสี เมื่อเห็นเรา
พักการดู และพวกเขาคงไม่รู้ว่าพวกเราจะพักอยู่ที่วัดหรือจะกลับไป
จังหวัด เมื่อละครเลิกแล้วถอดเครื่องแต่งตัว ผมแอบดูอยู่บนภูกิว เห็น
แม่ตัวยักษ์ของผมออกไปนั่งที่เตียงนอกฉาก โดยเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว
แล้ว แยกเที่ยวหันดูไปทุกๆ ทางคล้ายจะหาพวกเราว่าจะล้อเล่นหรือ
จะจริงจังแค่ไหนกัน ผมดื่มเหล้ากร่วมใหญ่ ไม่บอกใครแอบลงไปใกล้หน้า
เตาเข้าไปให้ตรงหน้าแม่ตัวยักษ์ พอหน้าตรงกัน รู้สึกว่าแม่นั้นแกลง
ดีใจรีบยิ้มให้ผมก่อน ผมก็ยิ้มตอบและเดินเข้าไปหา

“ดิฉันคิดว่าคุณกลับกันเสียแล้ว” แม่ตัวยักษ์ว่า

“ยังครับ จะกลับก่อนที่จะมาล่ำลาพวกคุณยังไม่ได้” ผมว่าเข้าไป
ให้มัน

“ແหม ! ก็จัดว่าเป็นบุญ ธรรมดาทั่วไปคนดูละคร ถ้าเลิกดูแล้วก็
ลืม” เธอว่า

“ไอ้โฮ! ถ้าใครเป็นดังนั้น ผมก็เสียใจแทนพวกคุณทั้งหมด” ผม
พูดอย่างจริงใจ

“ขอบคุณค่ะ ฉันคิดว่าวาสนาละครนะดีแต่เวลาแสดงเท่านั้น
พอหมดการแสดงแล้วก็ไม่มีความหมายอะไรใช่ไหมคะ” แม่ตัวยักษ์พูด
เปิดทางที่เล่นที่จริง เพื่อฟังการมดู

“สำหรับทั่วๆ ไปจะอย่างไรไม่ทราบ แต่ตัวผมไม่เป็นดังนั้น นิยม
อย่างไม่จบลงง่ายๆ เहांที่ติดด้านเข้ามาหา นี้ ก็เพื่อมาบอกด้วยปาก
ตนเองว่า ผมนิยมเป็นที่สุด และก็เป็นการพูดที่สัตย์ซื่อ โปรดเชื่อผมด้วย
เพราะผมมีฐานะไม่ดี ลิ่นเนื้อประดาตัวมาสี่ห้าปีแล้ว จึงไม่เข้ามาหา
มาพูดเพื่อเล่นสำนวนไปทางด้านเจ้าชู้ตามที่หญิงทุกคนจะกลัวและระวัง
ที่มานี้จะพูดด้วยความจริงใจว่า เมื่อใดจะได้มีวาสนาได้ชมการแสดง
ของคุณอีก” ผมรีบพูดไปตามใจที่อยากจะพูด เล่นกันตรงๆ ฟังง่าย ๆ

“คุณพูดจริงหรือเปล่า?” เธอพูดคล้ายล้อเลียน “ฉันเป็นหมอดู
นะจะบอกให้รู้ ใครพูดจริงไม่จริงก็ดูรู้ได้”

“ไอ้โฮ! ก็เป็นบุญเหมาะชะครับ ถ้าจะกรุณาช่วยดูชะตาผมด้วย
ว่าข้างหน้าจะเป็นตายร้ายดีประการใด จะเป็นพระคุณที่สุด” ผมทำตัว

แบบชายสมัยเก่าที่ว่า ถ้าหญิงทอดสะพานให้ จงรีบเดินข้าม ผู้ฟังพูดหัวเราะน้อยๆ

“เฮ้! บอกวันเดือนปีเกิดมา” เธอบอกทันที ผมก็บอกวันเดือนปีทีแท้จริงไปทันที ถ้าหากเธอดูเป็นจริง ๆ ก็จะได้มีทางรู้ชะตาผม

เธอรับฟังวันเดือนปีของผมแล้วนั่งนิ่ง มองอะไรต่ออะไรคล้ายไม่เอาใจใส่ กิริยาอย่างนี้เป็นหมอดูอีกแบบหนึ่ง เรียกว่าดูตามแบบพรหม ไม่มีการลงเลขลงยันต์อะไร ดูอย่างจับยามและเวลาเข้าสายบายเย็น และกิริยาผู้บอก เธอนิ่งอยู่นาน คล้ายจะได้ผลลัพท์ดีแล้วจึงค่อยๆ พูดซ้ำๆ

“ฉันเสียใจด้วย!” เธอว่า “คุณกำลังชะตาตกและจะต้องเร่ร่อนชีวิตไปอีกนาน คุณมีดีอยู่อย่างเดียวคือใจสัตย์ซื่อเป็นบารมี จึงจะมีผู้ช่วยคำพูดไม่ให้ถึงตาย” เธอหยุดเอานิ้วชี้อะไรๆ ของเธอตามใจกลางมือและนิ้วของเธอ แล้วพูดต่อ “ฉันเสียใจและสงสารคุณ กิจการที่ทำให้คุณพลาดนั้น เพราะคุณไม่ชำนาญ และพอดีคราวชะตาตกจึงถึงกับเข้าตายาก ถ้าฉันร่ำรวยก็อยากจะช่วยให้คนดี ๆ อย่างนี้ทำการแก้ตัว แต่บังเอิญฉันก็มีฐานะเพียงละครเร่ ถึงจะเป็นเจ้าของคณะ แต่ก็ไม่ร่ำรวยอะไร คุณนำสงสารมาก พูดอะไรก็ล้วนแต่ใจจริง ทางช่วยของฉันมันก็เท่ากับช่วยให้เร่ร่อน คือชวนไปเป็นละครเร่ด้วยกัน”

เธอพูดแล้วก็หัวเราะเหมือนพูดเล่น แต่ใจผมมันหายวูบ ไม่คิดเลยว่าเหตุใดเธอไปและทอดสะพานให้เดินอย่างไกลเช่นนี้ ผมก็รีบก้าวเดินอย่างไม่หยุดยั้ง

“ถ้าคุณพูดจริงก็เป็นวาสนาของผมที่จะได้ติดตามเร่ร่อนไปปรับใช้คุณตลอดทางไป สุดแต่จะแคไหน”

“อย่าพูดเล่นไปคำ!” เธอทำเสียงล้อ “ยังไม่รู้รสลำบากก็พูดเล่นสนุกปาก”

“ผมไม่พูดเล่นเลย คุณก็ยอมทราบแล้วในลักษณะของผม” ผมยื่นเอาทางหมอดู

เธอมองตามผมด้วยดวงตาที่คมของเธอ ถึงหน้าจะออกผี แต่ก็มีเค้าสวย ตาคม ส่วนลัดสร้างกายดี ถอดเครื่องละครแล้วยังเห็นสะโพก

ผายใหญ่และแขนขาอวบสวย

“คืนนี้จะร้างไหม?” เธอถาม

“เออ จริงสิครับ เห็นประกาศมีร้าง คณะไหนครับ” ผมว่า

“ก็คณะฉันนี่แหละ คุณมาช่วยเชียร์ด้วยนะคะ” เธอว่า

“โอ! ดีดีเลยครับ ต้องมาแน่ทั้งพวกเลย” ผมพูดอย่างดีใจ

เราสนิทกันได้แค่นี้ พวกในฉากโผล่มาเรียกเธอให้ไปกินข้าว ผมเลยลาเธอแยกขึ้นภูมិพระ นัดจะพบกันคืนนี้ พรรถพวกตกใจว่าผมสำคัญพอกัน เผลอแพลิบเดียวแอบไปติดต่อยุ้จักกับแม่ตัวยักษ์และหัวหน้าคณะเข้าแล้ว ช่างยอดเยี่ยมจริง ๆ

“ปัดไฮ้! ยอดชายชนิดมีแต่ตัวนะซี” ผมตอบแล้วหัวเราะ “ว่าแต่คืนนี้ไปร้างกันเถิด เธอชวนไว้ทั้งก็กเลย” พวกดีใจร้องว่าไม่หนีเลย กลางคืนจะรำด้อนพวกเธอบ้างละ

ผมกับพวกล้อเหล้ากันอย่างถึงใจ เสริ้จอาหารแล้วก็พากันแกร่เข้าร้างที่ลานวัด แม่ตัวยักษ์หัวหน้าคณะนั่งคุมพวกอยู่ข้างเวที ตัวแม่พวกที่พวกเราชอบ นั่งอยู่บนเวทีที่นั่งนั้น ผมชวนพวกเข้าไปนั่งล้อมตัวหัวหน้าของผมเพื่อทำความรู้จักกัน แม่ตัวร้างนั้นแต่งกายเรียบ ๆ ดูสวยตาน่าดู แต่แม่หัวหน้าคณะก็ไม่เลวนัก สะโพกผายมีสง่ามฐานะ ดวงตาคมยัมระรื่นเป็นนัย ๆ ร้างคืนนี้เป็นงานฉลองยศพระก็จริง แต่ต้องขอบัตรรำเพื่อกันการแย่งตัวรำกัน เมื่อขายบัตรได้เงินก็เอาเงินบำรุงวัดไป

การร้างของคณะนี้เด็ดฉายจริง ๆ เพราะทุกตัวมีพื้นละครอยู่เต็มที ย่อมเป็นเลิศหาที่ตีมิได้ มีแต่งามแสนงาม นำเอาฝ่ายชายที่เข้าคู่ติดตามงามไปด้วย พวกเราทุกคนซื้อบัตรที่นั่งนั้น เว้นแต่ผมคนเดียวไม่ขึ้นรำ คงนั่งประจำอยู่กับหัวหน้าคณะ โดยยึดคำภักษิตแก่ที่ว่า อุดเบ่รียวไว้กินหวาน แม้ว่าตัวรำทุกตัวน่าจะรำด้วย การสบตากันเมื่อกลางวัน ได้ส่งกระแสจิตไปทางตาเป็นสื่อที่เรียกว่าเนตรศาสตร์ เราเข้าใจกันดีแล้วว่าเรารักกัน แต่จะมาเป็นชอบโน่นมันงั้นบ้างมันก็ผิดเชิงที่วางไว้แต่เดิม จึงนั่งคู่กับเธอเสมือนเป็นหัวหน้าคณะคนที่ ๒ พวกที่ร้องเพลงรำก็เป็นหญิงพวกนี้สองคนและฝ่ายชายตัวตลกสองคน จัดว่าร้าง

ขณะนี้ไม่มีเสน่ห์จริง ๆ คนที่อับตรกัณหนาแนบอย่างน่าตื่นใจ

หมดเพลงลงนั่งพัก พวกเราทั้งหมดออกปากว่าไม่เคยร้องอย่าง
นี้เลย ไม่อยากจะทำเลย อยากรจะขีดเธออยู่เรื่อย ๆ ไม่รู้ว่าแม่พวก
นี้ใช้น้ำหอมอะไร ช่างหอมรัญจวนใจเหลือเกิน ผมเองก็อึ้งพูดไม่ออก
เห็นใจพวกที่ได้ขึ้นไปใกล้ชิดนัก ผมเองก็อยากแต่ไม่กล้าจะทำลงไป

“ทำอย่างไรผมจะมีวาสนาได้ไปติดตามรับใช้คุณบ้างเล่า?” ผม
พูดกับหัวหน้าคณะ

“คุณอย่าพูดเล่นให้ฉันดีใจเลย แล้วก็กลับเสียใจเมื่อกลายเป็น
ว่าคุณพูดเล่น” เธอตอบมาฟังอย่างตื่น ๆ แต่กลับเป็นคำลึกลับที่ต้องคิดว่า
ผมจะเอาจริงหรือไม่ใช่พูดเล่นเสียแล้วในยามนี้

“โปรดทราบว่าคุณพูดเล่นไม่ได้สำหรับคุณ” ผมตัดตรงวางเลย

“คุณคิดว่าอย่างนั้นหรือ?” เธอถาม

“ผมจริงทุกลมหายใจเข้าออก เว้นแต่พวกคุณเท่านั้นจะรังเกียจ
ผมที่ไปหนักเรือเขา” ผมว่าและพยายามทำกำลังใจให้เธอเชื่อ

“คนทั้งหมดเป็นลูกน้องฉันทั้งนั้น” เธอว่า “อะไร ๆ อยู่ที่ฉัน ว่า
แต่คุณกล้าหาญตัดสินใจไปเร่ร่อนกับคณะละครอย่างฉันละหรือ” คำถาม
นี้ช่วยให้มีเวลาคิด

“ผมเองก็มีฐานะอย่างที่คุณตรวจชะตาผมอยู่แล้ว ถ้าไม่รังเกียจ
คนชนิดนี้มีแต่ตัว ผมขอไปอย่างแน่นอน ขอเร่ร่อนไปด้วยตามชะตา” ผม
ไม่อ้อมค้อมอะไรอีก

“คุณบอกพวกคุณแล้วรี?” เธอถามท่าทางมีหวัง

“ยังครับ แต่อีกประเดี๋ยวผมจะบอกพวกเขา” ผมตอบ

“ถ้าตกลง คืนนี้ไปเรียกฉันที่เรือ จอดอยู่หน้าวัดนี้แหละ และ
ต้องลงไปนอนในเรือ เพราะเรือจะออกเช้ามืด เดินทางไปแสดงที่
อัมพวาพรุ่งนี้” เธอพูดเป็นคำขาด

ร่างเล็กแล้ว ผมได้รวมพวกตี๋มเหล้ากันอีก และบอกเรื่องที่จะ
ขอไปเร่ร่อนเสี่ยงชะตาตุ๊กพัก พรรคพวกจะเห็นประการใด เพราะผม
ได้รับปากหัวหน้าคณะเสียแล้ว ขอให้ลองไปตามชะตาสักครั้งหนึ่ง ถ้า
ไปไม่รอดจะขอกลับมาพึ่งเพื่อนใหม่อีก ทุกคนอาลัยผมอยู่มากแต่ก็

อยากให้ลองเสียดู บางคนว่า ถ้าเขาไม่มึงงานทำและไม่มีครอบครัวก็
จะขอตามไปอยู่ด้วย รู้ลึกว่าเป็นชีวิตทรหดดี ทุกคนอยากจะทำอย่างผม
หากทำไม่ได้โดยมีอุปสรรคหลายประการ

“นี่! พี่เด่น ขออย่างเดียว อย่ากวาดหมดทั้งลำนะ” นายมนูพูด
อย่างสนุก

“โอ! อย่าลืมว่าผู้ปกครองแม่พวกนั้นนะเป็นยักษ์นะ แกหักคอ
ฉันแน่” ผมพูดจบก็หัวเราะกันครืนใหญ่

คืนนั้นเอง ผมได้เก็บกระเป๋าเสื้อผ้าและล่าลาเพื่อนอย่างแสน
อาลัยอาวรณ์ ส่วนพวกเพื่อนนั้นมึงทั้งอาลัยและดีใจที่ผมมีโชคจะได้เมีย
ละครอย่างง่าย ๆ ไม่น่าคิดเลย ผมหิ้วกระเป๋าไปเรียกข้าง ๆ เรือประทุน
ใหญ่ที่จอดอยู่หน้าวัด ครู่เดียวหัวหน้าคณะก็เปิดม่านข้างท้ายเรือรับผม
ลงเรือด้วยความดีใจ และบอกให้ผมนอนที่นอนแทนที่เธอ ส่วนเธอจะ
เข้าไปนอนรวมกับพวกของเธอที่ในประทุนกลางลำ เธอเข้าไปแล้วปิด
ประตูประทุนเรียบร้อย ผมถอดเสื้อวางกระเป๋าดีแล้วก็ลงนอน ยกมือ
ก่ายหน้าผากคิดการณ์ข้างหน้าด้วยใจค่อนข้างจะว่าวุ่น

จะหลับไปนานเท่าใดมิทราบได้ ได้ยินเสียงฝ่ายชายจัดการจะ
ออกเรือ ผมจึงตื่นขึ้นรีบเก็บมุ้งที่นอนเพื่อให้เขาทำการเดินเรือได้
สะดวก หัวหน้าคณะเปิดประตูประทุนเรียกให้ผมเข้าไปนอนพักก่อน
ข้างใน ผมเข้าไปข้างใน เห็นตอนกลางมีคนนอนอยู่มากคนในที่มืด
ผมจึงเอนตัวลงนอนข้างท่อผ้าที่วางอยู่ใกล้ ฟังดูรู้ว่าเรือประทุนเราได้
ผูกเรือยนต์รับจ้างโยงลากไป ผมหลับไปอีก ตื่นขึ้นรู้ว่าเรือจอดแล้ว
เสียงคนพูดกันมากคน นี่ทำจะเป็นบ้านงานที่รับงานเขาไว้ ผมมองดู
หญิงพวกนั้นเห็นหายไปหมด ทำจะตื่นขึ้นตลิ่งไปแล้วกระมัง เห็น
หัวหน้าวงเดินอยู่บนพื้นสูงตรงท้ายเรือคนเดียว คล้ายจะตรวจดูการผูกเรือ
ว่าแน่นดีหรือไม่

ครั้นผมไพล่ขึ้นไปตอนท้าย เธอร้องทักเสียงแจ้วและชี้ให้ดูขันท้า
และยาสิพันวางเตรียมไว้ให้ ผมขอบคุณแล้วจึงเปิดกระเป๋าเสื้อผ้า หยิบ
แปรงสีฟันออกมาและลงมือล้างหน้าโดยเร็ว

“คุณตื่นนานแล้วหรือคะ?” เธอถาม

“ครับ” ผมตอบ

“ขึ้นไปหาเจ้าของงานมาเรียบร้อยแล้ว เดี่ยวคนบนบ้านจะเอาอาหารมาให้พวกเรา คุณดื่มไอนี่สบายๆ ไปก่อนเถิด” เธอหยิบขวดเหล้าจีนและแก้วมาให้ผม ผมมองดูบนตลิ่งดูคล้ายๆ ว่าจะเป็นที่ลาดและก็เพิ่งรู้ว่าที่จอดอยู่นั้นเป็นในคลองมิไซแม่น้ำ

“พวกเราไปไหนกันหมดทั้งลำเรือ หายไปทั้งหญิงทั้งชาย?” ผมถามเธอเมื่อดื่มเหล้าเข้าไปแล้ว

“อยู่! ไม่ไปไหนหรอก” เธอตอบ ทั้งๆ ก็เห็นอยู่แล้วว่าไม่มีใครเลย เธอเดินลงไปในประทุนแล้วกวักมือเรียกผม ผมเดินตามลงไปประทุน เธอเรียกและชี้ให้ผมดูภาพถ่ายเล็กๆ เท้าไปสการ์ตใส่กรอบแว่นอยู่มารูป

“เขาอยู่ทุกๆ คน” เธอพูด ผมนั่งงันเพราะยังแปลความหมายของเธอไม่ออก ไม่เข้าใจคำพูดของเธอ แต่ไม่กล้าจะพูดถามอะไรอีก ผมเที่ยวมองดูภาพเหล่านั้นก็จำได้ทุกคน คือแม่พวกละครทุกตัว รวมทั้งตัวตลกฝ่ายชาย

“ขึ้นไปนั่งกินเหล้ากันเถอะ ฉันจะพูดอะไรให้คุณฟังเป็นความสำคัญ” เธอพูดแล้วเดินนำขึ้นท้ายเรือ ผมเดินตามเธอขึ้นไปอย่างงงงัน มีดทับ ชะตาผมจะไปในแง่ใดอีก ชั่วข้ามคืนก็มามืออะไรขึ้นอย่างผิดๆ แปลกๆ พวกนั้นทั้งเราไปเพราะเหตุผมเข้ามาร่วมทางกระนั้นหรือ

“ขอเหล้าฉันดื่มหน่อย” เธอพูดแล้วส่งแก้วให้ผม ผมรีบรินเหล้าส่งให้เธอ พอเหล้าถึงมือ เธอก็รับดื่มรวดเดียวหมดแก้วอย่างไม่เคยคิดว่าจะเป็นอย่างนั้น

“นี่แหละชีวิตของฉันที่แท้ เท่าที่คุณเห็นอยู่เวลานี้” พูดแล้วมองตามผมอย่างกิริยาเศร้าๆ ผมนั่งนิ่งคอแข็ง “มันเป็นชีวิตธรรมดา แต่ยังไม่ถึงคราวตาย ก็ผจญกรรมไปก่อนอย่างนี้”

ทั้งๆ ที่เธอพูดมาแล้วหลายวรรค ผมก็ยังไม่รู้อะไรดีขึ้น จึงรินเหล้าใส่แก้วตัวเอง และรินเหล้าใส่ให้เธอด้วย

“คุณยังไม่รู้อะไร ฉันจะพูดตรงๆ กับคุณเพื่อรู้เรื่องกันเร็วๆ” เธอพูดเมื่อดื่มเหล้าแล้ว “พวกที่คุณพบและเห็นทั้งหมดตลอดวันวาน

และเมื่อคืนนั้น ทั้งหมดเขาเป็นเพียงวิญญาณเท่านั้น ทั้งหญิงทั้งชาย มีคนแท้ ๆ ก็ฉันคนเดียวเท่านั้น นี่คือมรดกที่พ่อแม่ให้แก่ฉันไว้ และฉันก็เป็นอยู่ตั้งนี้มานานแล้ว เท่าที่ฉันสารภาพกับคุณนี่ก็เสี่ยงกับความเสียใจด้วย อาลัยอย่างยิ่ง เพราะคุณอาจจะกลับใจละทิ้งฉันไปได้ ที่นี้มีเรือเมล์มาก คุณจะกลับแม่กลองหรือกรุงเทพฯ ได้เสมอ ถ้าคุณกลับไปฉันก็ก้มหน้าสู้กรรมต่อไปแต่เดี๋ยวตายอย่างที่เคย รูปร่างฉันก็ชั่วและมีกรรมด้วย จึงทนอยู่กับวิญญาณทุกดวงมาด้วยตัวคนเดียวนับแต่พ่อแม่ได้จากไป แต่ครั้งนี้ฉันคิดว่ากรรมของฉันพอจะเบาบางลงที่มีคุณมาร่วมชีวิตด้วย แต่ไม่มีสัญญาผูกมัดอะไรกันหรอก คุณกลับใจได้ถ้าคุณไม่ส่งสารฉัน และคิดจริงเถียงว่าฉันคือแม่หมดหอมผี ความจริงฉันก็สารภาพแล้ว”

เธอหยุดพูดแล้วมองไปในคลองอย่างเศร้า ๆ ผมเองนะ ทั้งฟังเธอบอกเล่าแล้วก็มึนงงอยู่นั่นเอง จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ยังบอกไม่ถูก จะไม่เชื่อเธอเลยก็อย่างที่ท่านผู้อ่านเห็น ๆ อยู่ พวกหญิงชายตัวละครอาจจะขึ้นไปบนบกเข้าตลาด แล้วเธอกลับมาล้อหลอกผมเพื่อลองใจดูความมั่นคงแห่งข้อตกลง และดูว่ามีความซื่อสัตย์แค่ไหน มันก็น่าคิดครับในด้านนี้ แต่ก็ถ้าเป็นจริงล่ะครับจะว่าอะไร ผมตกอยู่ในฐานะที่กำลังเห็นรูปร่างเธออยู่เป็นวงกลม แต่ไม่รู้แน่ว่าดูตายหรือดูเป็น

นี่แหละท่านที่รัก ที่เขาพูดกันว่า อย่าเล่นกับไฟอย่าเล่นกับงูกับเสืออะไร ๆ เหล่านี้ เพราะพวกเราเล่นสนุก ๆ แต่ลงท้ายผมคนเดียวแยะ เพราะเล่นจริง ๆ ไม่ใช่เล่นทะเลาะทะเลาะอย่างเพื่อน ผมกำลังตกมาอยู่กับหมดหอมผี ซึ่งตัวผมเองวิชาทางผีสาธิตอะไรก็ไม่มีความนิดเดียว ผมจะไปกับเธอไหวหรือ แม่พวกนั้นจะเล่นงานผมอย่างใดก็หาทราบไม่ กรรมผมยังไม่สิ้น แม่หัวหน้าคณะก็มีใ้ว่าสวยอย่างนางฟ้า หน้าออกผีปรุ้ ซ้ำยังเป็นแม่หมดหอมผี ก็มีความน่ากลัวเท่า ๆ กับผีนั้นแหละ แต่เท่าที่เธอสารภาพอย่างตรง ๆ ก็น่าสงสารที่บาปเพ็ญตนมาตามมรดกที่พ่อแม่ให้ไว้ยกวิญญาณเหล่านี้ให้ไว้แก่เธอ เธอก็ต้องปกครองมาด้วยตัวคนเดียวในเรื่องลี้ลับนี้

“ทั้งหมดที่คุณเล่าให้ผมฟังนั้นเป็นความจริงหรือ?” ผมถาม

อย่างคาดคั้น

“ด้วยสัตย์จริงทุกประการ” เธอตอบและมองตามผมอย่างอ่อนหวาน
ขอเมตตา

“ผมจะอยู่กับคุณ!” ผมตอบเสียงแข็งๆ ด้วยตัดสินใจแล้ว เท่ากับ
ว่าคนเราโดดห้องรื่องสวนแล้ว แม้มองเห็นว่ากว้างมาก แต่เกิดกลับใจ
มันก็ต้องทรมตกำลังใจ ตกโคลนอายุใครๆ และเพื่อนฝูงทั้งหมด

“โอ เทพเจ้าประทานพรให้ฉันแล้ว ด้วยความเมตตา คุณโปรด
อย่างกลับใจเลย”

“ไม่กลับแน่คุณ... ขอโทษ โปรดบอกรับด้วยเถอะครับ”

“พ่อแม่ให้ชื่อฉันว่า รีนโรย”

“แหมเพราะดี” ผมว่า

“แต่คุณไม่ฟังคำหลังรีคะ รีนแล้วก็โรย นั่นเสมือนบอกกรรม
ของฉัน”

“โอ! จริงแล้ว ขอโทษด้วย ผมขอเรียกคำแรกคำเดียว คุณรีน”

“คุณเด่นคะ พวกของฉันเขาไม่ชอบให้จอตเรือในที่แจ้งๆ และ
จอตอย่างนี้ในเวลากลางวัน เราจะต้องถอยเรือเข้าไปในคูเล็กในสวน
และเป็นหลังบ้านของเจ้าของงานนี้ นั่นแหละเงียบวิเวกดี แล้วคุณจะได้
ไม่เหงาใจ พวกเขาจะสำแดงกายอยู่กับคุณอย่างที่คุณเห็นๆ กันมา” รีน
พูดแล้วลงไปในประทุน สองสามอึดใจก็มีเสียงคนพูดกันขึ้นในเรือ
ทั้งหญิงชาย ผมตกใจถึงกับชนลูกเกี้ยวไปทั้งตัว ร่างกายมันสะท้าน
หนาวดังถูกฝน เสียงหญิงดังจริงแต่ไม่เห็นตัว แต่ฝ่ายชายนั้นเห็นตัว
เพราะเขาต้องมาถอยเรือจากที่เก่าแล้วแจวเข้าคูเล็ก ถ่อกันเข้าไปจนลึก
จนเลยเรือนเจ้าของงานไปหน่อย หัวหน้าคณะสั่งปักถ่อหยุด ที่ตรงนั้น
ล้อมไปด้วยต้นไม้เงียบดี มีเสียงคนบนบ้านดังก็จริงแต่ต่างกัน

เมื่อเป็นที่พอใจแล้ว เจ้าของเสียงในลำเรือเราก็ปรากฏกายทุกคน
ผมสะดุ้งจนตัวลอย พวกนั้นมองเห็นถึงแก่หัวเราะด้วยความขบขัน แต่
แล้วก็มาทักทายกันอย่างเคยเหมือนเมื่อคืนวาน ผมพูดกับพวกเธอ
อย่างกระดากๆ เกรงๆ เมื่อรู้ว่าเธอคือใครกันแน่ มันน่าประหลาดนัก
ตอนที่ไม่เห็นพวกเธอนั้นวิเวกน่ากลัว ครั้นได้ยินเสียงโดยไม่เห็นตัว

กลับเกิดกลัว แต่พอเห็นกันชัดๆ อย่างนี้เกิดอบอุ่นใจดีมาก

ในบัดนั้นเอง มีเด็กหนุ่มๆ สองสามคนยกอาหารมาให้เราโดยกะจำนวนคน จึงมีข้าวสุกหนึ่งกะละมั่ง กับข้าวสองสำรับ ผมมองดูเห็นอาหารถูกใจ คือผัดใบกระเทียมกับกุ้ง ผมจึงหยิบมาเพื่อกินกับเหล้าก่อน

“คุณแดนคะ เรื่องอาหารนี่นะฉันจะอธิบายให้ทราบก่อน คือว่าพวกของเราทุกๆ คนนะเขาไม่ต้องประสงค์จริงๆ หรือก เพราะทุกคนมีทิพย์ของเขาเอง แต่การปิดความลับนี้แหละฉันต้องทำตลอดมา เราจะแอบเอาอาหารเขาทิ้งเสียบ้างพอให้เจ้าของเขาเห็นว่าคนกินไปบ้างแล้วจริงๆ แล้วเอาจานข้าวซุบน้ำให้เปียกแสดงว่าล้างแล้ว” รื่นพูดดังนั้น ผมเข้าใจได้แจ่มแจ้ง แต่รื่นก็พูดอีกว่า

“แต่ฉันอดไม่ได้ เราไปไหนไปด้วยกัน นอนด้วยกัน เวลากินอดที่จะเรียกและเชิญเขาไม่ได้ กินอะไรก็อยากให้กินด้วยกัน”

“ถูกทีเดียวคุณรื่น เรามาด้วยกัน” ผมพูดแล้วก็จัดวงสำรับและจานข้าวตามระเบียบ พร้อมกับร้องเชิญพวกเขาทุกคน แล้วต่างลงมือกินด้วยกัน เขาจะกินจริงไม่จริงก็เป็นเรื่องของเขา ผมเองตื่นเต้นวุ่นวายใจอย่างพูดไม่ถูก เกิดมาก็เพิ่งเคยจะได้ร่วมได้เห็นกับการอย่างนี้ เหมือนที่ผมกำลังอยู่ในนครไหนกันแน่ เลยกินข้าวแทบไม่ลง หากแต่มีผัดใบกระเทียมกับกุ้งของชอบอยู่ด้วยจึงพอจับจับ อาหารทั้งหมดเป็นแบบจีนปนไทย เพราะเจ้าของตลาดเป็นเชื้อจีน และแดนอัมพวาเป็นแดนปลูกกระเทียมทั้งสองชนิด ชนิดหนึ่งปลูกกินหัว อีกชนิดหนึ่งปลูกกินต้นกินใบ อาหารจึงมีผัดใบกระเทียมอยู่ด้วย มีแกงเผ็ดอยู่บ้างที่มีรสไปทางฝีมือจีนแกง การเผ็ดร้อนเครื่องเทศน้อยเพราะจีนไม่ชอบเครื่องเทศแก่อย่างคนไทย ถ้าแกงจืดของเขาละก็แน่นอนทีเดียว เพราะเป็นเนื้อแท้ของเขา แม้อร่อยของผมนรู้สึกลำบากมีความสุข เมื่อเห็นผมมีความสุขเข้าใจในเธอและพวกของเธอดีแล้ว

รีนกระซิบกับผมว่า วิญญาณเหล่านั้นชอบผมทุกคน ผมก็ซึ้งดีใจ แต่หากจะยังเกรงๆ อยู่บ้างที่ว่าเขามีใช้คนธรรมดา นึกถึงเพื่อนๆ ที่ยังอยู่แม่มากองว่า จะไม่รักไม่หลงแม่พวกนี้ได้อย่างไรได้ เพราะแม่มีอำนาจทำอะไรทำได้ทุกคน ถ้าเพื่อนๆ มีตาทิพย์และใจทิพย์ และรู้ว่า

กำลังนี้ผมหลุดเข้ามาอยู่ในดงของวิญญาณลั่ม มีมนุษย์ที่หายใจแท้ ๆ คือแม่รินคนเดียวเท่านั้น เขาจะพากันตกใจห้วงผมตาม ๆ กัน

คืนนี้จะมีข่าว เพราะงานนี้เป็นงานทำบุญครบอายุเจ้าของตลาด จะมีการขายบัตรเพื่อกันการแย่งตัวเราเท่านั้น รื่นบอกว่าคนตำบลนี้ บางนี้มีเลือดนักเลงอยู่เต็มตัว ไม่ค่อยจะยอมกันทั้งเงินทั้งไทย คนต่างแดนต่างเมืองมาต้องระวังตัวให้จงมาก ส่วนตัวเรานั้นเป็นคนเลือดจืดจางตัวนี้จึงเฉย ๆ เพราะคุ้นเคยนิสัยกัน

ในकुจอดเรือน้ำใสสะอาดดี ผมกับรินลงอาบน้ำเสียสบายไปเลยอาบไปคุยกันไป

"คุณรินครับ คุณบอกกับพวกให้คงอยู่ในร่างกายนี้เสมอไม่ได้หรือครับ ครีกครั้นดี เสียเงี้ยว เดินกันสับสนน่าอบอุนใจดี ถ้าร่างกายเขาหายไป ดูน่ากลัวจัง" ผมพูดอย่างจริงจัง

"รินก็อยากให้เป็นอย่างนั้น มันก็คักคักดี" รื่นตอบ "แต่เห็นใจเขา ถ้าเขาลำแดงร่างกายเป็นรูปอยู่ เขาต้องใช้กำลังใจเหนือกว่าธรรมดาที่เขายู่อย่างว่างเปล่า ต้องระวังเหมือนกับจะท่องบ่นอะไรอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้ร่างกายที่ประกอบขึ้นนั้นอยู่คงที่ไม่ละลายจางไป ต้องมีสมาธิอยู่ตลอดเวลาให้ฤทธิ์เดชของเขาสัมฤทธิ์ผล จงดูพระอาจารย์ทั่ว ๆ ไปเถิด เวลาท่านทำของ อย่าคิดว่าท่านนั่งหลับตาเฉย ๆ ท่านล้ารวมใจท่องบ่นและอัดใจถอนใจความลำบาก เพื่อสำเร็จในการกระทำ"

ผมฟังหัวหน้าคณะพูดก็ยิ่งเห็นใจวิญญาณพวกนั้นมาก รื่นว่าทุก ๆ คนมีทิพย์กับตัว แต่ต้องมาทำสมาธิประกอบร่างกายนี้ก็โดยรักและเอาใจเธอ ผมนึกเคารพในความใจดีของพวกเขานัก วิญญาณทุกคนคงต้องรู้แล้วว่า การคบหาของผมนกับรินต้องไปในเชิงชู้สาว วิญญาณทุกคนคงจึงไม่กล้ามาคุยสูงส่งนักเพราะต่างเกรงใจริน

แต่ผมเองนะไม่กล้าเหมือนกัน ไม่กล้าจะทำอะไรให้รินชดใจ จะว่ากลัวก็กลัวละ วิญญาณเหล่านั้นยังเกรงกลัวแม่เลย แล้วผมมาตัวคนเดียวมีฤทธิ์เดชอะไรจะได้ไม่กลัวแม่ละ ทางดีของคนเรา เรื่องมันพลาดมาแล้วโดยไม่คิดว่าจะมาพบอย่างนี้ ก็ทำตัวเป็นแมวฟังพระดึกว่าจะไปตื่นรันทหารภัยใส่ตัว

อาหารเย็นเราได้สนุกกันอีก รวมพร้อมญาติพี่น้อง กินกันคุยกัน ครึกครื้น รื่นรินเหล้าส่งผมเรื่อย ๆ และเปลี่ยนจากเรียกผมว่าคุณเป็น เรียกพี่เต็น อาหารผิดไปจากตอนเช้า มีไก่ต้มจิ้มน้ำจิ้ม เบียด่าง หมูย่าง แกงจืด ถ้าทุกเวลามีการครึกครื้นอย่างนี้ ผมจะไปกลัวอะไร ที่มีพี่ชาติ ก็รวมกันได้ กลัวแต่เวลาแม่ไม่ปรากฏตัวเท่านั้น แม่เกิดกลับเข้าไปอยู่ในรูปถ่ายหมด ทั้งเหงาทั้งวังเวง ไม่ผิดอะไรกับศพที่อยู่ในหีบมองไม่เห็น ก็ชักจะคิดว่าเขาจะแอบออกไปที่ไหนและกำลังอยู่ใกล้ใคร ถ้าเห็นตัว เราก็รู้ว่าอยู่ตรงนั้นตรงนี้

งานร่างคืนนั้น ไม่ต้องถามละครับว่าเด็ดขาดหรือไม่ ร่างคณะนี้ผมเห็นเดชะมาแล้ว จัดว่าเป็นร่างมหาเสน่ห์จริงๆ เหลือเกินละ ผู้ซื้อบัตรยึดเยียด และทุกคนที่เข้ารำแล้วติดอกติดใจเหล่าแม่ดวงวิญญูณ ตั้งว่าเขาได้มาทำใกล้ชิดกับนางสวรรค์นั้นเทียว การอ่อนช้อยนั้นด้วยมีพื้นอยู่ก่อน ส่วนเสน่ห์นั้นทุกคนแม่จะอย่างไรก็ได้ด้วยเดชของแม่ผูกมัดดวงใจ การขายบัตรครั้งนี้ปรากฏว่ามีผู้ไม่พอใจในโชคของตัวเอง พอหมดเพลงก็ต้องหยุดพักและซื้อบัตรใหม่ ส่วนคนที่ซื้อบัตรไว้แล้วเขาก็เข้ารำได้ จึงเกิดเป็นการเข้าคิวรำกันไปไม่สนใจอยากที่จะรำอย่างไมหยุด บางคนถึงแก่ควักเงินรางวัลเป็นส่วนตัว เพื่อผูกมัดไว้ตอนใหม่ของตัว

ส่วนผมนั้นนั่งคุยกับหัวหน้าคณะราวกับเป็นหัวหน้าคนที่ ๒ แม่เรีนั้นอยู่ด้วยกันนานเข้า ๆ ก็สนิทสนมจนกิริยาของเธอได้เผยเอาความในใจส่วนลึกออกมา ผมก็ครีมีใจนัก ตี๋มไปคุยไป ไม่มีใจอยากจะขึ้นไปยุ่งกับแม่พวกอื่นเลย ผมทำตัวถูกกาลเทศะ ดูว่าแม่เรีนั้นแทบจะอยู่ในวงแขนผม ตอนตีกลางวันนั้นมีเรื่องขึ้นจนได้ แม่จะระวังและพยายามแก้ไขอยู่แล้วก็ไม่วาย

“สินนี่กูไม่ได้รำ กูจตุลละ ใครจะทำไมกู” คนหนึ่งพูด “ขึ้นจุดเอาตื้อ ๆ เป็นไฉนกันละวะ”

“ถ้าเอาขึ้นนั้น มันมีเกิดพันกันขึ้นระอะ?” อีกคนที่นั่งกินเหล้าด้วยกันถามขึ้น

“พันก็พันชิวะ บางเราแท้ ๆ” คนแรกว่า

“เอางี้ก็เอากัน!” อีกคนสนับสนุน “ฉันก็ขอสักคน เอาไปหนุ่ม ๆ

สักคน”

ผมได้ยืนขาพูดกันแล้วก็หัว ๆ ใจ มองหน้าน้องสาวคนใหม่ของผม เห็นเธอเฉย ๆ ไม่ตกอกตกใจอะไร นั่งดื่มเหล้าและกินกับแก้มอย่างสบาย ๆ

“น้องริน ไม่ได้ยืนไอ้กลุ่มนั้นมันเตรียมจะหาเรื่องอะไร?” ผมถามเธอ

“โห! พี่เด่น นั่งกินเหล้าสบาย ๆ เกอะ มันจะจุดใคร ก็พวกเรา มีแต่อากาศทั้งนั้น”

รินพูดขึ้น ผมก็นึกขึ้นได้ว่ากลัวผิดไป และกลับนึกใจหาย ไอ้พวกเกะกะไม่รู้อะไร มึงจะพากันเจ็บไข้ตาม ๆ กัน นึกแล้วน่ากลัว มึงกำลังจะเล่นกับใครไม่รู้ตัว

“ฉันไม่ยอมให้มีขึ้นหรอก เสียแผนการเราหมด” รินว่า “ถ้าจะมีขึ้น มันก็ฆ่าแกงกันเอง พวกเรานะไม่เป็นอะไร หรือว่าถ้าแม่พวกนั้น เขาโกรธ เขาล่าแดงเดชอะไรขึ้น ความลับของคณะเราก็เปิดเผย เราหากินกันมานานแล้ว”

“นั่นนะซิน้อง ถ้ามันถึงขั้นนั้นจะป้องกันอย่างไรล่ะ?” ผมถามด้วยความหนักใจ

“ประเดี๋ยวฉันจัดการเอง ให้มันสงบไปเสียเลย” รินพูดแล้วคว้ามือเรียกลูกน้องฝ่ายชายที่นั่งห่างออกไปเข้ามาหา และกระซิบกระซาบอะไรอยู่ครู่หนึ่ง แล้วลูกน้องชายนั้นก็หลบออกไปทางหนึ่ง จนอีกครู่ใหญ่ ๆ กลุ่มที่เตรียมจะก่อเรื่องซักจะฮึดฮัดขึ้นมาเพราะข้อบัตริไม่ได้ ผมคอยสังเกตุตลอดเวลา และเดี๋ยวนี้เอง มีชายร่างเล็ก ๆ เข้ามาพูดอะไรกับกลุ่มนั้นอย่างเบา ๆ พ่อพวกกลุ่มนั้นก็ฮึดฮัดอย่างโทโส ลุกตามชายร่างเล็กหายออกไปทั้งพวก

ช่วงเวลาไม่นานนักนั่นเอง ทุกคนในที่นั้นก็ได้ยินเสียงปืนระเบิดขึ้นหลายนัดห่างบ้านออกไป ดูจะเป็นสวนไม้มีด ๆ โน้น ทุกคนได้ยินเสียงปืนก็ขยับกาย เหลียวซ้ายแลขวาตาม ๆ กัน อีกครู่หนึ่งลูกน้องชายของแม่รินก็กลับเข้ามารายงานอะไรกับหัวหน้าเขาอยู่สักครู่แล้วก็ถอยห่างไป

"ได้เรื่องแล้ว!" รินกระซิบ "เสียงปืนเมื่อก็แหละ"

"เอ๊ะ! ถึงฆ่ากันรอะ?" ผมถาม

"เปล่า! เป็นเรื่องสนุก ๆ ชื่น ๆ เท่านั้น" รินพูดแล้วหัวเราะและเล่าให้ผมฟัง ลูกน้องฝ่ายชายของรินได้ไปก่อเหตุข้างนอกบ้านในบริเวณสวนมีด คือเขาเข้ามาหากลุ่มนักเลงกลุ่มเมื่อกี้ และขอเชิญไปพบข้างนอกหน่อยถ้านักเลงจริง กลุ่มนักเลงก็ลุกตามออกไป พอพ้นบ้านก็พบชายคนหนึ่งยืนคอยอยู่ และพูดกับนักเลงว่าถ้าอยากจะเดือนกันก็ตามมา แล้วชายคนนั้นก็หันหลังเดินนำหน้าไป กลุ่มนักเลงเห็นทีไม่เข้าท่าก็เอาปืนออกถือทุกคน และร้องตามคนเดินนำว่า ings พรรคพวก ถึงที่เด็ดหรือยังละ เสียเวลานะ นักเลงคนเดินหน้าingleเฉย พวกที่ตามไปก็พูดว่า เสียเวลา นึกว่าจะพบคนจริง กลับมาพบไอ้ตาขาว คนเดินหน้าก็หยุดก๊กลงทันที และบัดนั้นร่างกายที่เป็นธรรมชาติเท่า ๆ คนอื่น ได้สูงขึ้นท่วมต้นไม้ แล้วร่างยักษ์นั้นก็ก้มหน้าส่ายสะไล้ นักเลงทั้งหลาย ดวงตาพองโตด้วยความไม่โท แดงเป็นประกายไฟและตะคอกว่า ใครละจะเดือนนักเลงพวกที่ตามไปมองเห็นเหตุการณ์มันเปลี่ยนเสียแล้ว นั่นคืออสูรกายที่อยู่ห่างก็ผละวิ่งหนีไป ที่อยู่ใกล้ก็ผงะและถอยหลัง เพราะไม่คิดว่าจะพบอย่างนั้น หาสติไม่ได้เลย พอติขาที่ถอยหลังสะดุดรากไม้ก็ล้มลง ความกลัวว้าวอสูรกายนั้นจะเข้าขาก็ลั่นปืนป้องกันหลายนัดเพราะกลัวสุดขีด พอกระสุนหมดก็ลุกขึ้นวิ่งเรียกพวกให้คอยด้วย

"นี่แหละเรื่องของเสียงปืนตะกี้" รินเล่าให้ฟังแล้วหัวเราะอย่างขบขัน "ตอนนี้คงไม่มีอีกแล้ว คงรำกันได้ร่วมสว่าง"

ผมฟังเรื่องแล้วก็รู้ทุกทีของคุณะว่ายังมีแค่ไหน ดีแล้ว ถ้าว่ามันขึ้นจุดแม่ตัวนางเข้า ถ้าแม่ทำตัวละลายไปต่อหน้า มึงก็ชักตาตั้งเท่านั้น แต่พิชิตากินของแม่รินก็ต้องเผยออกว่าเป็นแม่মনาหุมูปีศาจมาหากิน เคาระหัดที่แม่รินให้ลูกน้องจัดการไปเสียอีกอย่างหนึ่ง จึงโล่งออกไป

นับแต่เมื่อตอนเข้ามา พอผมรู้แล้วว่าแม่รินของผมคือใคร และลูกคณะทั้งหมดคือใคร เมื่อตัดสินใจว่าก้าวเข้ามาแล้วก็จะไปถึงที่สุดไม่ถอยกลับ ผมก็ยอมตัวแล้วสุดแต่จะเป็นไปในสถานใด จะเป็นลูกน้อง

หรือจะเป็นที่รักที่สุดแต่แม่จะเลือก เสรีงานที่อัมพวาแล้วพวกเราก็กลับคลองบางขันแตก ผมนะไม่ประสาทรอกว่าคลองนั้นอยู่ที่ไหนและไปทางไหน พวกกายทิพย์ฝ่ายชายเขานำเรือไปทางไหนก็ไปกับเขา

จนมาถึงบ้านหนึ่งริมคลองที่เรียกชื่อบางขันแตก คลองนี้เป็นสวนส่วนมาก และบางแห่งเป็นป่าบางแห่งเป็นทุ่ง บ้านนี้แม่รีนบอกว่า เป็นบ้านเกิดของเธอ มีหญิงผู้ใหญ่เฝ้าบ้านอยู่สองคน แม่รีนเรียกบ้างน้ำบ้าง หากินธรรมชาติโดยทำสวนและเคี้ยวน้ำตาลมะพร้าวขายเป็นงานประจำ เรือนั้นเข้าจอดเก็บในคูเล็กข้างบ้าน แม่พวกกายทิพย์ทั้งหมดคงอยู่ในเรือตามเคย และก็ละลายตัวโดยสิ้นเชิง เวียบกريب แม่รีนว่าเขาพักผ่อนอย่างนั้น ไม่ต้องใช้กำลังใจให้สร้างกาย ก็เป็นความสบายอย่างอิสระของเขาทุกคน

หญิงผู้ใหญ่สองคนคงคิดว่าผมเป็นผัวแม่รีนแล้ว จึงจัดให้นอนข้างบน ส่วนแกสองคนอยู่ชั้นล่างทำงานที่เคยของแกไป ผมกับแม่รีนไม่ต้องมีอะไรจะพูดกันอีก เพราะอะไร ๆ ก็รู้กันอยู่ในใจแล้วเต็มอก ผมจึงได้เป็นสามีแม่รีนเมื่อมาอยู่บ้านนั่นเอง ผมเป็นคนถือหลักเก่าที่ว่า อยู่บ้านทำนอย่างหนึ่งดูตาย ปีนวันปีนควายให้ลูกท่านเล่น ผมลงช่วยผู้ใหญ่สองคนทำงานทุกอย่าง จะตักน้ำใส่ตุ่ม กวาดบ้าน เคี้ยวน้ำตาล เอาทั้งนั้น ตลอดจนฝีกหัดขึ้นต้นมะพร้าวเปลี่ยนกระบอกลูกตาลบนยอด ต้องค่อย ๆ ฝีก มะพร้าวไม่สูงเท่าต้นตาล แต่มันก็สูงเอาการอยู่ การได้พะองหัวกระบอกขึ้นและลงไม่ใช่จะทำงานง่าย ๆ เข้าขึ้นเอากระบอกเปล่า ขึ้นไปเปลี่ยนกระบอกที่แขวนรองน้ำตาลตั้งแต่เย็นวานลงมา และต้องคอยเอามือคด ๆ ปาดปลายวงมะพร้าวให้ใหม่เสมอ น้ำตาลจะได้ไหลสะดวกและคล่อง หญิงทั้งสองรักผมดังลูกหลานก็สอนผมทุกอย่าง ผมยินดีทำเต็มที่ เพราะรู้แก่ใจว่างานทั้งหมดนั้นมันก็งานของแม่รีนนั่นเอง เพราะทั้งบ้านและสวนเป็นของแม่รีน หญิงสองคนเป็นญาติติดบ้านอยู่แต่ครั้งบิดาเธอยังมีชีวิต

เรื่องอีกเรื่องหนึ่งคือ เดียวนี้ผมเป็นคนติดน้ำตาลเมาเสียแล้ว เพราะที่นั่นทำน้ำตาลเมาดื่มเอง ผมได้รับการฝีกหัดทำโดยสองหญิงนั้น ใส่เข้ากินเย็น กระบอกมีเชื้อ ขึ้นแขวนเข้า เย็นกินได้ กระบอกแขวน

เย็น เข้ากินได้ บิยะ เลยกกลายเป็นสบายทั้งเข้าทั้งเย็น แม่รีนกับผมก็เลย
ดื่มประจำเลย ผมก็เห็นว่าเหมาะแล้ว ผมเองเป็นคนดื่มอยู่เหมือนกัน
การมาอยู่ที่นี้ก็เท่ากับแม่รีนเมียผมเลี้ยงผม แล้วยังจะควักเงินไปซื้อ
เหล้ากินอีกประจำ มันจะไหวหรือ ก็ต้องไปกินในรูปนี้ นับว่าการจ่าย
เงินมีทางน้อยเต็มที จะจ่ายก็การซื้อข้าวสาร น้ำมันตะเกียง อาหารบ้าง
ผักปลาผมก็พยายามหากินได้บ้าง บางนั้นเป็นบางน้ำลั๊กจืดลั๊กเค็ม จึง
มีปลาทั้งสองชนิด ชาวบ้านนั้นถ้าหาอะไรไม่ทันก็เล่นปลาตั้นนั่นแหละ
ครับ ตัวใหญ่ๆ มีชื่อใหม่ว่าปลากำพวด ปลากระจิง ตัดหัวเข้าแล้วก็
ปลาชอนเรานี้แหละครับ เนื้อดีนัก

เวลาว่างงาน ผมคิดถึงพวกกายทิพย์เป็นที่สุด เราเคยอยู่เคยกิน
มาด้วยกัน ผมจะแอบไปนั่งเล่นในเรื่อนั้นนานๆ นั่งนึกนั่งคิดถึงแก
ทั้งหมด ต่อมาเราก็มีงานละครกันอีกเรื่อยๆ ผมรู้สึกว่แม่รีนเมีย
ผมแกช่างมีสุขขึ้นบานนัก เราไปงานละครหลายแห่งที่คลองบาง-
น้อย บางนกแขวก ดำเนินสะดวก บางครารุกเข้าไปถึงนครชัยศรี ยก
ก๊กกันไปอย่างผาสุก คณะของเรามีชื่อเสียง แต่ไม่มีใครรู้ความจริง
อะไรของเราเลย ทุกๆ คราวที่ไปมันก็มีมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อสมบูรณ์ก็
คือผมและเมียผมเท่านั้น นอกนั้นก็คืออากาศหรือผู้ที่อยู่ในความใส
ละเอียด

ผมอายุใจอยู่อย่างหนึ่งคือ ผู้ที่สุขแท้ๆ ทั้งกายและใจก็คือผม
กับเมีย นอกนั้นเขามีแต่เหนื่อยทุกท่าน จะมีใครสุขสบายอย่างใดกัน
อาหารหรือก็เปล่า เขามีทิพย์ของเขา ทำท่าว่ากินเท่านั้น เงินทองหรือก็
เปล่าอีก เขาจะเอาไปทำอะไรได้ แม่รีนกับผมแข่งขันในเรื่องทำบุญใส่
บาตร อุทิศส่วนกุศลไปสู่เขาทั้งหมด ซึ่งเป็นทางที่ตอบแทนเขาอย่าง
แน่นอน เขาทั้งหมดเป็นผู้ที่น่าเคารพนับถือเป็นที่สุด เรามีกันมิใช่ทุกวันนี้
ก็เพราะแรงเขาทั้งหมดทำให้เรา

ผมกับรีนได้เดินทางไปที่ยวกรุงเทพฯ ครั้งหนึ่งเพื่อเยี่ยมเยียน
พวกเพื่อนที่จากกันนาน แม่รีนได้มอบหมายเรื่องอาหารการกินของพวก
กายทิพย์เป็นอย่างดี ทั้งใส่บาตรและอื่นๆ อีก เพราะสองผู้ใหญ่นั้นเคย
ทำมาแล้ว ถ้ารีนไม่อยู่บ้านโดยมิได้ไปละคร พวกนั้นทั้งหมดก็อยู่กับที่

เรือนั้น แม่บ้านสองคนก็จัดการเรียบร้อย

ความคิดถึงเหล่าวิญญาณพวกเขา ผมถึงแก่ขอร้องเมียน่าจะชวนพวกเขาไปเที่ยวกันบ้าง เมียผมอธิบายว่า พวกวิญญาณนั้นไม่ออกไปไหนที่ล่อแหลมโดยไม่มีที่อาศัยพักแรมจริงๆ ที่เป็นตัวเองอย่างมีเรื่องเป็นที่อาศัย และการไปพักบ้านใคร บ้านนั้นเขาก็มีวิญญาณอยู่แล้ว เป็นการลำบาก ไว้ถ้าจำเป็นจริงๆ เมียผมทำได้ และจัดได้อย่างเรียบร้อย ผมฟังแล้วตามใจเขา

เมื่อถึงกรุงเทพฯ ก็รู้เรื่องราวว่าเพื่อนผมคนหนึ่งชื่อประดิษฐ์ กำลังมีฐานะอย่างเดียวกับผม คือจะคว่ามีคว่าแหล่ เพราะเขารวมทุนกับเพื่อนเข้าตีกลสามชั้นที่ถนนวิสุทธิกษัตริย์ตั้งบาร์ขายเหล้า มีเดินรำด้วย ตอนแรกๆ ก็พอไปได้ แต่ต่อมาบาร์เหล้าชั้นหนึ่งเกิดมากขึ้นโดยผู้มีทุน ทางนายประดิษฐ์เราก็อึกเชิงลง ซาดทุนค่าเช่าตึกและคนงาน นั่นสินท่อมตัวจะล้มละลายอยู่รอมร่อ

ผมได้ขอรวมเพื่อนทั้งหมดพบกัน มีการเลี้ยงกันตามระเบียบ และผมได้เล่าให้ฟังถึงชีวิตผมที่ไปพบมา เพราะทุกคนรู้จักคณะละครนี้ดีทั้งนั้น และรู้จักกับเมียผมดี ครั้นพอรู้เรื่องเข้าว่าผมกับเมียเป็นผู้ควบคุมละครที่ล้วนแต่เป็นวิญญาณก็ตกใจ ชั้นแรกไม่เชื่อ ต่อเมื่อเมียผมรับรองว่าที่พูดไปนั้นเป็นความจริง และเล่าถึงพฤติกรรมต่างๆ ของเมียผมเข้าใจกันดีแล้ว นายมนู เพื่อนอีกคนกระซิบกับผมว่า ถ้าเรามีอำนาจอย่างนั้น พอจะช่วยไถ่ติษฐบ้างได้ไหม ผมก็ตอบว่ากำลังคิดอยู่ และจะหารือเมียดูก่อนว่าจะช่วยได้หรือไม่

ครั้นแล้วผมก็ได้หารือเมียดูเป็นเชิงขอร้องด้วย เพราะนายประดิษฐ์คนนี้เป็นเพื่อนที่มีคุณกับผมมาก เมียผมว่าช่วยได้ แต่ต้องเป็นเวลาเพียงพักเดียว จะช่วยตลอดไปนั้นยอมไม่ได้ เพราะเกรงใจพวกกายทิพย์ทั้งหมด การช่วยนั้นจะเป็นรางวัลเพื่อหาเงินเข้าบาร์ เมื่อพอจะใช้หนี้สินแล้วก็ขอหยุดพัก ที่ประชุมตกลง เมียผมก็วางเงื่อนไขสั่งงานเลย เช่นว่าให้จัดห้องนอนใหญ่แต่จัดง่าย ๆ ต่อเตียงยาวสุดห้อง และมีที่นอนหมอนมุ้งบุพริตต่อกันไปเพื่อเป็นที่พักของตัวละคร และห้ามหญิงอื่นมาเยี่ยมยามที่ห้องนั้น แต่ผู้ชายไม่ห้าม

เพื่อนทุกคนแม้จะเชื่อบ้างไม่เชื่อบ้าง แต่ในยามคับขันก็ตกลงเชื่อและยอม ผมบอกแก่ประดิษฐ์ว่า จงแจ้งแก่ลูกค้าเก่าๆ โดยทั่วกัน เราจะเปลี่ยนจากการเดินร่ำมาเป็นร้านเพื่อรักษาวัฒนธรรมไทย ขอให้มาช่วยอุดหนุนกันอีกคราว พูดถึงเรื่องร้าน เพื่อนเรารู้ฤทธิ์มาแล้ว ก็เชื่อว่าจะทำความศรัทธาแก่บารมีได้ เมื่อวางแผนการดีแล้วผมกับเมียก็เที่ยวกินเที่ยวดูอะไรต่างๆ ในกรุงเทพฯ แมรีนจะหน้าออกผี ก็ไม่ได้หนักหัวใคร ผมพอใจของผม เป็นเมียผม ชุระอะไรของใครไม่ใช่ ผมเลยเที่ยวอย่างผาสุกสนุกสนาน

เมื่อนัดแนะกำหนดวันกันแล้ว การจัดห้องรับรองพิเศษที่ตึกสามชั้นนั้นจะแล้วราวๆ วันไหน ผมกับเมียจะได้ยกกองกันมา นัดหมายกันแล้ว ผมกับเมื่อก็กลับที่สำราญของเรา คือบางชั้นแตก ชื่อไม่เพราะหู แต่ว่าสุขสบายนัก พอใกล้กำหนดนัดทางกรุงเทพฯ เข้ามา แมรีนสุดที่รักของผมก็เตรียมการ เอากระเป๋าเดินทางอีกใบหนึ่งลงเรือประทุนละคร ผมก็ตามติดไปด้วย รีบเข้าไปในประทุนเปิดกระเป๋าออกแล้วค่อยๆ ปลดรูปภาพที่แขวนข้างประทุนลงกระเป๋าหมดทุกรูป เธอทำกิริยาน่าเลื่อมใส ค่อยๆ หยิบรูปทุกรูปซ้ำๆ และจูบหัวไปพร้อมกับท่องบ่นอะไรของเธอตลอดเวลาอย่างทะนุถนอม แล้วเอาดอกไม้หอมโรยทั่วกระเป๋าเป็นการอบกลิ่น แล้วค่อยๆ ปิดกระเป๋าโดยไม่ให้มีของอื่นเจือปน

เมื่อจัดการสิ่งเสียทางบ้านแก่น้ำแก่ป่าแล้ว เราสองผัวเมียก็เดินทางเข้ากรุง และตรงไปยังบาร์เหล่านั้นเลย น่าขอบใจหมู่เพื่อนที่พอได้เวลาเย็นเป็นมาช่วยซื้อเหล้าซื้ออาหารที่บาร์โดยไม่ขาด เขาจับกลุ่มกันวงโตที่คาดฟ้าและคงจะพูดคุยกันอยู่เรื่องผมกับเมื่อก็เป็นได้ เพราะพอผมโผล่ขึ้นไป เขาก็ตกใจรีบลุกเข้ามาหาเรา แต่ดูสีหน้าทุกคนมีความตกใจและผิดหวังออกมา เมื่อเห็นเพียงสองคนผัวเมียเท่านั้น ไม่เห็นตัวละครมาด้วย ผมต้องอธิบายอยู่เป็นครู่จึงเข้าใจดี แต่ก็ดูว่าเชื่อบ้างไม่เชื่อบ้าง

“ทุกอย่างเรียบร้อยตามที่ตกลง” เมียผมพูดกับเขา “ถ้าคุณอยากพบตัวร้าย ขอให้ฉันเข้าห้องพักสักครู่ แล้วเชิญคุณทั้งหมดเข้าไปพบได้ แต่อย่าลืมว่าต้องมีเหล้าไปรินให้เขาทุกคนเป็นการต้อนรับ”

เพื่อนทุกคนชักจะฮากันออก ชักจะมองเห็นความจริงจิ่งขึ้น แล้วรีบกุลิกจอนำเราไปยังห้องนั้น เปิดดูเห็นทำอะไร ๆ ไว้เรียบร้อยตามที่สั่งไว้

“คุณออกไปกินเหล้ากันก่อน ครูเดียวก็กลับเข้ามาเถิด อย่าลืมเหล้านะ”

คำพูดเมียบดล้ายคำสั่ง ต่างรีบกลับไปบนดาดฟ้ากินเหล้ากัน ทุกคนเฮฮาอย่างเชื่อใจ เราดื่มเหล้าคนละแก้ว แล้วก็เตรียมกลับไปเข้าห้องนั้นตามนัด นายมนูไม่ลืมเอาเหล้าดีไปด้วยพร้อมกับแก้วหลายใบ

“วันนี้พวกเราได้ดูเขียนสำแดงเดชละ” มนูปุดพร้อมกับซึ่ม

“เสี่ย! อย่าเว้ย อย่าเรียกฉันว่าเขียนเลย เขียนที่แท้อยู่ในห้องนั้นแหละ” ผมพูดแล้วก็ชวนดื่ม

“นี่! พ่อเตนจำ ฉันฟังเจ้าดิษฐ์มันคุยเรื่องของแก้ว แกกำลังไปอยู่ยังนครหนึ่งทีลึกลับคล้ายนครทิเบตโน้น และคราวนี้จะมาช่วยเพื่อนด้วยอำนาจแห่งความลึกลับ จริงไวย่เตน ฉันดีใจและตื่นใจที่สุด ถ้าเป็นคนอื่นมาพูดและมาอ้างอย่างนี้ ฉันขอเตะก่อนละ เตนชักเชื่อเข้าไปครึ่งแล้ววะ” นายเกิดพูด

เราเอะอะกันอยู่เพียงครูเดียวก็ย้อนกลับมาที่ห้องพักตามที่รินเขาสั่ง พอเปิดประตูเท่านั้น เพื่อนทุกคนถึงกับผงะหงาย เพราะแม่พวกกายทิพย์อยู่กันพร้อมเลย ตัวผมเองก็ผงะ เพราะปรกติแม่พวกนี้จะสิงอยู่ในรูปถ่ายเสมอ นอกจากคราวจำเป็นถึงจะประกอบรูปออกมา ทุกคนต่างทักทายกันอย่างวุ่นวาย นายมนูได้เป็นคนรินเหล้าแจกหญิงทุกคน ประดิษฐ์ถามว่า จะกินข้าวกันในห้องนี้หรือจะไปนั่งดาดฟ้าเย็น ๆ จะรับสั่งอาหารภัตตาคารใกล้ ๆ นั้นโดยรวดเร็ว

ความเชื่อถือของเพื่อนในเมียบผมและตัวผมได้มีขึ้นอย่างแข็งแรง ในวันรุ่งขึ้นทั้งวิทยุและหนังสือพิมพ์ลงข่าวการเปลี่ยนแปลงกิจการของ “บาร์มิตรสัมพันธ์” เกรียวคราวดี ตอนกลางวัน ดนตรีสากลมาซ้อมดูเพลงร่าวกเพียงสี่ห้าคน ก็เขารอยกันได้อย่างรวดเร็ว พอถึงคืนที่นัดเปิดบาร์ กิจการก็เป็นไปอย่างครึกครื้น มีผู้นิยมร่าวกมาก ซ็อบัตรวุ่นวายตลอดเวลา แม้แต่เพื่อน ๆ ที่เคยรำกันมาแล้วที่เมกลองก็ยั้งรำซ้ำ

แล้วข้าเล่า เมียผมทำหน้าที่คุมวงอยู่ข้างเวทีตลอดเวลา ส่วนผมก็น้อยอยู่ที่โต๊ะเพื่อน ผมจึงลองถามพวกเพื่อนว่า รำกับพวกนี้กับพวกอื่นๆ มีความรู้สึกว่ามีผิดกันที่ตรงไหน นายสนธิจึงพูดอธิบายข้อสังเกตว่า

“เรื่องที่ว่าแม่พวกนี้แกคือใครแล้ว โดยเด่นเขาบอกกับพวกเราให้รู้ จึงได้ข้อสังเกตขึ้น”

“สังเกตยังไม่ว่าไปซิ” ผมถามเพราะอยากจะฟังข้อสังเกต

“คือจี่!” นายสนธิว่า “ฉันเพิ่งสังเกตได้ว่า มีอยู่หลายอย่างที่แม่พวกนี้ไม่ใช่คน”

“ชะช้า” นายเกิดร้อง “ก็ใจมันรู้อยู่แล้วนี่หว่า เมื่อรำที่แม่กลองทำไม่ไม่รู้ละว้าย”

“ไม่ใช่วะ จะอธิบายให้ฟัง คือว่าถ้าเป็นมนุษย์แท้ๆ นะนะ ต้องมีกลิ่นตัวบ้างไม่มากก็น้อย จะต้องโซยๆ มาบ้าง และเวลาพูดคุยกันจะต้องมีกลิ่นปากบ้างเพราะเป็นธรรมชาติของมนุษย์ แต่ที่นี่ไม่มีเลยนี่หว่า มีแต่หอมระรื่นอย่างเดียว และเวลารำใกล้ๆ คล้ายร่างกายเราเบาคล่องลอยลมไปกับเธอ หัวใจนั้นผาสุกอย่างไม่เคยมีมาก่อนเลย”

“อ้อ! มีหน้าเล่าพ่อสนธิจึงข้อบ้ตรเสียจริงๆ” มนุษย์ดเคอเล่น แล้วฮากันขึ้น

“เฮ้ย! พูตกี่พูดเถอะวะ พ่อเด่นของฉันเขาแน่เว้ย อดใจจริงๆ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับแม่พวกนี้เลย ถ้าเป็นฉันละก็ อดนอกใจแม่ฉันไม่ได้” นายเกิดว่าขึ้น

“มันเกี่ยวแก่ทางใจ” ผมว่า “ดูเหินๆ จะว่าฉันกลัวเมีย ที่จริงมันเรื่องประคองใจซึ่งกันและกัน เพราะรินเขารักฉันเข้าจริง ซึ่งฉันมีแต่ตัวจริงๆ เขาก็รักและเลี้ยงฉันอยู่ทุกวันนี้ ถ้าฉันตอบแทนหัวใจเขาด้วยความโยเยอย่างนั้น ถ้าเขาพูดขึ้นมาฉันก็เลวหมาเลย” ผมว่า นายเกิดพยักหน้าหงิกๆ

“นั่นแหละว้าย คนเราจะขึ้นจะเด่นอย่างไรซื้อสัตย์ก็เอาตัวรอด” พ่อเกิดว่าแล้วเทเหล้าลงคอกคล้ายเทกระโถน

คืนนั้นคณะเราได้มีพลอร์โชว์สองฉาก คือรำอวยพรและรำชุดชาตรีมโนราห์ ใช้เพลงในเทพเปิดประกอบ มีคนชอบมากถึงแก่ให้

รางวัลเป็นพิเศษ ผมตั้งใจแทนประดิษฐ์ที่การเงินดิหนานเน่น แก่หน้าที่
 ชบเซามาแต่ก่อนได้ มีแขกเพิ่มขึ้นทุกคืน ผมกับเมียช่วยประดิษฐ์ได้
 หนึ่งเดือน ประดิษฐ์บอกว่ามีเงินพอใช้หนี้แล้ว ผมจึงว่า ถ้าพอใช้หนี้
 แล้วจะขอพักและกลับบ้าน ทั้งชวนให้เขาเลิกกิจการดีกว่าเมื่อใช้หนี้ได้
 แล้ว พวกเพื่อนอาลัยเรานัก แต่เราจำเป็นต้องกลับ เกี่ยวแก่พวกนั้น
 เขาช่วยเราอย่างเหน็ดเหนื่อยมาก ซึ่งรู้อยู่แล้ว เขาไม่ได้อะไรด้วย เขา
 ไม่ต้องการของสิ่งใดทั้งนั้น แม้แต่เงินรางวัลพิเศษเขาก็มอบให้เมียผม
 หมด เพราะมันเป็นสิ่งไร้ค่าของเขา

ตกลงเราได้ช่วยประดิษฐ์อีก ๑๕ วันแล้วก็ลากลับ ผมกระซิบ
 บอกกับเพื่อนว่า เธอทุกคนอยู่ในกระเป๋ายาไบนั้น ถ้าใครอาลัยเธออยู่ที่ขอ
 จงช่วยกันหิ้วหรือแบกไปส่งที่รถไฟฝั่งธนาฯ พอรู้เท่านั้นต่างแย่งกัน
 แบกบ้างหิ้วบ้างด้วยความเต็มใจ ทั้งหมดมาส่งผมกับเมียที่รถไฟ
 วงเวียนธนบุรี เพื่อนทุกคนมองผมอย่างอาลัยเมื่อรถเคลื่อน

เรากลับถึงบ้านแตกไม่นานก็ต้องไปงานละครที่เจ็ดเสมียน
 เลิกที่นั่นแล้วไปปากท่อ แล้วกลับมาเล่นในเขตแม่กลองอีกหลายหน ก็
 พอดีกับเมียผมกำลังจะมีเด็ก ผมกำลังจะเป็นพ่อคนในวันข้างหน้า ต่อ
 มาในราว ๑๐ กว่าวันก็มีสิ่งร้ายเกิดขึ้นอย่างสะเทือนหัวใจนัก แม่กาย
 ทิพย์นางหนึ่งชื่อ ชื่อทิพย์ มาขอลาจากคณะละครเรา เพราะจะต้องไป
 ผูกเกิดตามคำบัญชาของผู้ยิ่งใหญ่ จึงร้องให้ตั้งใครตายจากไปทั้งๆ
 ที่รู้ว่าเขาจะไปเกิด เพราะการจากเราไปก็คิดเอาเหมือนว่าตายจาก ส่วน
 ผมนั้นใจหายและเสียใจเท่าๆ กับเมีย เพราะแม่คนจะจากไปก็จัดอยู่
 เป็นผู้มีบุญคุณแก่เราทั้งนั้น จึงร้องให้ด้วยสุดอาลัย ในคณะเราจะต้อง
 ขาดหน้าไปหนึ่งคน หมดทางจะช่วยกันได้เพราะเป็นคำบัญชาของผู้
 ยิ่งใหญ่ เมียผมเอารูปของแม่ชื่อทิพย์มากอดจูบล่ำลาร้องไห้ไม่หยุดหย่อน
 แล้วค่อยๆ เอารูปนั้นเผาไฟเป็นการปลดปล่อยไปอย่างแสนอาลัยอาวรณ์
 แม่คุณเอ๋ย จากไปเสียแล้ว ต่อไปจะมีใครอีกเล่าจะจากเราไปอีก ผม
 สะเทือนใจที่สุด จึงมีจดหมายเล่าถึงการจากของแม่ชื่อทิพย์ให้เพื่อนทั้ง
 หลายฟัง และเล่าถึงความอาลัยของเมียผมและตัวผมเอง

ตัวละครของเราได้ขาดไปหนึ่งตัว เสียตายอย่างสุดเหวี่ยง แต่

เมื่อยผมกำลังจะมีเด็ก จึงพอบรรเทาความโศกเศร้าไปได้บ้าง เรื่องละครของเราก็มีดีเสียด้วย เมื่อยผมต้องไปคุมห้องยังอ่อนๆ อยู่ มาหยุดรับงานต่อเมื่อครรรค์แก่ และแล้วก็คลอตออกมาเป็นหญิง เลยต้องหาจ้างคนมาเลี้ยงดู เพราะอาจจะมีละครในวันหน้า และก็เป็นที่นั้นจริง งานละครได้เกิดซุกขึ้นอีกเกือบไม่มีเวลาได้อุ้มซุกลูกเล็กเลย เวลาอยู่บ้านก็ได้อุ้มซุกอตรัดเล่นทั้งเลี้ยงดู แต่พอมีงานก็ต้องตั้งอยู่กับคนเลี้ยงและแม่บ้านสองคน เป็นดั่งนี้มาเรื่อย ๆ จนลูกคนที่ ๒ จะตามมาอีกแล้ว ก็เบาการละครไปพักหนึ่งเมื่อลูกคนที่ ๒ จวนจะคลอด เป็นเรื่องประหลาดนักที่ก่อนเราดีใจว่าเด็กจะมาเกิด เป็นต้องมีความเสียใจเข้ามาก่อนทุกที คือพวกกายทิพย์อีกคนเป็นชาย มาบอกลาไปเกิดเช่นเดียวกับครั้งแรกที่มีลูกผู้หญิง พอเรารู้ว่าพวกกายทิพย์จะจากไปอีกก็เสียอกเสียใจกันไป และในที่สุดเด็กในท้องก็คลานตามกันออกมาอีกคนเป็นชาย เรื่องก็ตกหนักแก่คนเลี้ยงตามเคย พ่อแม่จะได้กอดเล่นจูบเล่นก็เมื่อว่างงานละคร

เมื่อยผม เมื่อคลอดลูกคนที่ ๒ แล้วก็เกิดเป็นคนไม่แข็งแรง เจ็บไข้บ่อยๆ ทำให้ยุ่งแก่การละครเอาการอยู่ ครั้นผมจะไปควบคุมการละครแทน ก็ไม่มีความรู้ทางละครเลย จะผินหน้าไปคุมพวกที่เขาเล่นเป็นนั้นไม่มีทางเป็นไปได้ แต่ข้อสำคัญมีอยู่ว่า ผมจะมีปัญญาอะไรไปพูดไปบอกให้เขาลงมือเล่นหรือหยุดเล่นอะไรทำนองนี้ จะพูดกับเขาเหล่านั้นได้อย่างไร พูดกันไม่รู้เรื่องรู้ภาษา อย่างเมียของผมเขาพูดกันรู้เรื่องดี เมื่องานละครมีมากเข้าสุดจะหลีกเลี่ยง เมื่อยผมก็ต้องจำใจไปควบคุมทั้งๆ ที่ไม่สบายอยู่ ต้องทำไปด้วยความอดทน หัวชนิดผมนี้ไม่อาจนำเมียได้เลย ได้แต่เพียงคอยปรนนิบัติเมียช่วยเมียอยู่ใกล้ๆ เท่านั้นเอง

ผมเพิ่งมารู้อาการไข้ของเมียแน่แท้เมื่อพาตัวไปให้แพทย์ตรวจ เมียผมเป็นโรคมาเรียมะเร็งขั้นร้ายแรงที่มดลูก มียาพอประทุงไปเรื่อย ๆ พอออกคูกุมานแสดงได้บ้าง แต่ทางรักษาให้หายเด็ดขาดนั้นไม่มี คอยเวลาที่ก็จะถึงคราวหนักถึงแก่ชีวิตเท่านั้น วันหนึ่งตื่นพูดกับผมสองต่อสองว่า เธอรู้ตัวว่าจะมีชีวิตไปอีกไม่นาน เธอจะขอมอบคณะละครให้ผมเป็น

อาชีพเลี้ยงตัวและลูกต่อไปข้างหน้า ผมตกใจและเสียใจหนัก ร้องให้ไปพูดไปว่าผมไม่ยอมรับ ถ้าถึงขั้นว่าเมียหนีจากไปก็ให้ถือเป็นคราวที่ผมหมดบุญ หมดที่ยึดเหนี่ยว เร่ร่อนไปอีกตามกรรม จะพยายามอุ้มลูกทั้งสองไปตามกำลัง แม้จะต้องเป็นขี้ข้าใครก็ยอมทำทั้งนั้นเพื่อลูก เมียผมร้องไห้ท่วงผม ผมก็ร้องไห้ท่วงเมียอาลัยเมียสุดจะพูดออกมาเป็นคำใด ๆ ได้

มันเป็นคราววิปโยคอย่างยิ่ง เมียก็จะต้องตายจาก แม่พวกเขาละครก็จะต้องเลิก เมียผมจะต้องปล่อยเขาเป็นอิสระ เป็นไทแก่ตัวต่างคนต่างแยกกันไป ผมจะหมดทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ ชาติเมียรักปานดวงใจ และแม่พวกกายทิพย์อันเป็นที่รักและคุ้นเคย เขาเป็นผู้เมตตาผมและเมีย ร่วมกันทำมาหากินให้เรามีกินมีใช้ทุกวันนี้ เมียผมร้องให้รำพันว่าสงสารผมที่ต้องทนอุตสาห์ทั้งเพื่อนฝูงมาอยู่กับเธอผู้มีชีวิตเทียบด้วยแม่มดที่มีมดนอนอยู่กับกลุ่มวิญญานอันหาตัวตนมิได้ แต่ลงท้ายผมก็จะหมดลงอีกทุกอย่าง จะต้องหอบลูกเร่ร่อนไปสู่กรรม

ผมกับเมียได้มีการต่อรองเรื่องการจะให้ผมคงรักษาวิญญานทั้งหมดไว้เป็นครั้งที่เท่าไรไม่ทราบ แต่ในที่สุดตกลงว่าเลิกแน่ ๆ และจะปล่อยทุกวิญญานเป็นไทแก่ตัว เมียผมร้องไห้เหมือนจะสิ้นใจ สั่งให้ผมเอารูปพวกนั้นทั้งหมดมาให้ เธอรับเอาไปกอดจูบที่ละรูปร้องไห้อำลา ท่องบ่นคาถาอะไรของเธออยู่นาน แล้วให้ผมลงมือเผารูปเหล่านั้นให้หมดไหม้ไปในถาดใบใหญ่ ผมทำตามคำสั่งของเมีย เผาไปร้องไห้ไปอนิจจาเอ๋ย ฉันทอาลัยเธอทุกคน เธอทั้งหมดได้ช่วยทำงานเลี้ยงชีวิตฉันมาทั้งผัวเมีย บัดนี้กำลังจากฉันไปแล้ว ฉันทสร้างกรรมอะไรไว้เล่า จึงต้องทรมานหัวใจปานฉะนี้ ตัวเองกำลังจากพวกที่รัก และกำลังจะต้องจากภรรยาที่กำลังร่อแร่เต็มที เผารูปทั้งหมดเสร็จแล้วผมเหมือนจะหมดกำลัง ต้องซบหัวลงกับกองขี้เถ้ากระดาดเหล่านั้น ส่วนเมียผมถึงกับสลบไปเลย แม่บ้านทั้งสองได้พยาบาลเมียผมจนฟื้น

ครั้นแล้ววันแห่งความวินาศทางดวงใจผมก็มาถึง วันนั้นเมียผมอาการร่อแร่ เธอดึงมือผมไปกุมอก ออกปากบอกลาเบา ๆ แล้วก็ขาดใจตายไป ผมเวลานั้นเป็นชายเฉพาสร้างกาย แต่หัวใจนั้นหมดความเป็น

ขายเสียแล้ว กอดร่างเมียร้องไห้เหมือนวิญญาณจะออกจากร่าง อะไรๆ
ไม่รู้เรื่องหมด สมองจะจัดอะไรได้ถูก ได้แม่บ้านทั้งสองจัดการนำศพไป
วัดและมีการสวดสามคืน แล้วฝากศพไว้ที่วัด ผกกอดลูกทั้งสอง
ร้องไห้ไม่เป็นอันคิดอะไรได้ มองบนบ้านใจหายไม่เห็นเมีย มองไป
ทางในเรือละครก็วิเวก ทุกอย่างเงียบเหงาไปหมด หมด! หมดแล้ว ที่
ยึดเหนี่ยวทางใจของผมหมดสิ้น เรือนั้นจอดคาอยู่ใกล้คูน้ำ นักรบจะผูก
ไม่มีวันจะได้ถอยไปไหนมาไหน แม่พวกนั้นจากไปหมดแล้ว เรือก็ว่างเปล่า
บนเรือนเล่าก็ไร้ร่างกายวิญญาณเมียผม อนิจจา รื่นแม่ยอดชีวิตฉัน
เราทำบุญกันแค่นี้เท่านั้นเอง ผกกอดลูกนอนทุกคืนทั้งสองคน ถ้าไม่มี
ลูกเลย หัวใจผมคงจะว่างเปล่าที่สุด

ทรมาณใจคอยวันเดือนที่เฝ้าศพเมียรัก หัวใจแทบขาดตามเปลวไฟ
ที่แวบจากเชิงตะกอนขึ้นไปในอากาศ เสมือนมันเป็นเปลวแห่งวิญญาณ
เมียผมจากไป ผมขอกระดูกเธอไว้สองสามชิ้นห่อใส่กระเป๋าดัดกายไว้
เสมอ ผู้รู้ทางธรรมจะว่าอย่างไรแก่ผมว่าถ่วงวิญญาณเมียก็สุดแต่กรรม
เกิด ผมหมดที่ยึดเหนี่ยวจริงๆ เมียผมมีคุณแก่ผมประดุจมารดา มีบ้าน
จะขอกระดูกให้นานแสนนาน รื่นอ่อน เธอชวนฉันมาอยู่ด้วยแล้วก็
ทิ้งฉันไป

เมื่อทุกอย่างเสร็จสิ้นลงไปแล้ว ผมตัดสินใจอย่างเด็ดขาดว่าจะ
อยู่หนดูภาพที่บันทึกชีวิตอีกไม่ได้ นึกท่วงลูกสองคนเป็นที่สุด จะถ่วง
ลูกไว้กับที่เงียบสงัดและไร้การศึกษามีได้ จะต้องเข้ากรุงเทพฯ หากที่
ศึกษาให้ และจะบุกทางนทาเพื่อบำรุงลูกทั้งสองต่อไป

ผมได้พูดขายกสมบัติบ้านช่องเรือกสวนและเรือประทุนอันเป็น
ที่ประทับใจทั้งหมดให้แก่ผู้ใหญ่แม่บ้านทั้งสองที่เคยครอง เพราะผม
เป็นคนมาแต่ตัว จะมาครองสมบัตินั้นหาควรไม่ ชั้นแรกผู้ใหญ่สองคน
ไม่เห็นด้วย และแกก็ว่า แกก็แก่ชรากันแล้วทั้งนั้น จะครองไปได้สักกี่น้ำ
สมบัตินี้ควรจะให้ตกทอดถึงลูกทั้งสองเป็นเรื่องถึงดงาม ผมก็บอก
อย่างเด็ดขาดว่าผมทนอยู่ไม่ได้ ใจมันอดโรยที่สุด ถ้าฝืนอยู่ก็อาจจะ
เจ็บจะใช้เสียชีวิตลงอีก ผมจะเอาลูกเข้ากรุงเทพฯ เพื่อให้ได้การศึกษา เรื่อง
ทรัพย์สินสมบัติหาเอาใหม่

เมื่อเป็นที่ตกลงกันแล้ว ผมได้ไปร้องให้ล่าลาเรือล่าที่เคยซูปชีวิต ผมมาด้วยหัวใจที่ระทมที่สุด กลับขึ้นเรือนก็เข้าห้องที่เคยอยู่กับภรรยา ร้องให้เป็นการใหญ่อีกพัก สิ้นการล่าลาทุก ๆ ด้านแล้วก็โอบกอดลูกน้อยทั้งสองลงเรือจากมาด้วยหัวใจแทบแหลกสลาย ล่าลาคลองที่เคยอยู่กินด้วยใจสะท้อน ออกจากคลองสู่แม่น้ำ มองดูวัดที่เคยพบเมื่อยเป็นครั้งแรกหัวใจเหมือนจะดับ เห็นเรือประทุนมีลักษณะคล้ายเรือที่เคยอาศัยที่สุดจะมองได้

ขึ้นรถไฟระทมใจมาจนถึงกรุงเทพฯ ตรงไปที่บ้านเพื่อนพร้อมด้วยลูกทั้งสอง เล่าเรื่องให้เพื่อนฟังแล้วก็ร้องไห้เสียไม่ตั้งสติ แม่เพื่อนจะช่วยเอาเหล้ามาให้ดื่มประทั่งใจ แต่ดื่มไปก็คิดถึงรุ่นที่เคยดื่มด้วยกันทุก ๆ เย็นที่บางชั้นแตก ก็ดื่มปนไปกับน้ำตา

ในวันต่อมาได้เที่ยวเสาะหางานทำเพื่อลูก และลงทำยาก็ได้งานอย่างเดิมที่เคยชอบและสมัครใจ คือการพิมพ์หนังสือขาย ร่วมทุนกับเพื่อนที่เขาทำอยู่แล้ว มุ่งหน้าจะให้เจริญขึ้นไปอีก จิตใจขอร้องอยู่ลึก ๆ ให้เมียช่วยด้วยเพื่อลูกของเราทั้งสอง เงินทองทุกบาททุกสตางค์ก็เป็นเงินของเมียรักที่หามาได้โดยงานละครของแม่พวกนั้น

นี่แหละครับ ชีวิตนายเด่น เด่นแต่ชื่อ หรือว่าเด่นไปแต่ทางกรรม

ตาฝ้า

อีกเหตุการณ์หนึ่งที่ข้าพเจ้าจะขอความ
วิเคราะห์จากผู้อ่านอีกหลายท่าน มันเป็นเหตุการณ์
ที่ได้ประสบมาด้วยตนเอง แต่หาทราบไม่ว่าภาพที่
เห็นนั้นมันเกิดจากอะไร ทั้ง ๆ ที่มีเพื่อนอีกคนหนึ่ง
ร่วมเห็นเหตุการณ์นั้นด้วย เขาคือ สมุทฺร สิริโช
นักเขียนที่รู้จักกันทั่ว ๆ ไป ท่านผู้นี้ก็เช่นเดียวกับ
ข้าพเจ้า คือไม่รู้ว่ภาพที่เห็นนั้นเกิดจากอะไรแน่

วันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ ข้าพเจ้า
ถูกชวนไปเที่ยวนครนายกโดยสำนัก
พิมพ์เพลินิจิตต์ การไปได้จัดกันขึ้น
สองสำนัก คือสำนักเพลินิจิตต์หนึ่ง
สำนักพิมพ์พานิชคุณผลหนึ่ง

เป็นการนำชั้นมากที่ไปพักผ่อน
หย่อนกายต่างจังหวัดในเวลาฝนชุก และ
การเที่ยวชนิดไม่รู้กาลเทศะของเราจึงโดน

ฝนกระหน่ำเข้าสบายไปทั่วทุกตัวคน ทั้งยังมีการเล่นพิเศษให้แก่วาง
เราบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น รถตกหล่ม ล้อหลังจมดินถึงพื้นรถหรือตัวถัง
นั้นแหละ เราผู้ขายทำการกู้รถจนฝนเทลงมาก็ไม่เป็นผล พวกผู้หญิง
หลบเข้าร่วม เราผู้ขายต้องสำแดงเดชกู้รถอยู่กลางฝน และเป็นครั้งแรก
ในชีวิตที่เคยอาบน้ำทั้งเครื่องพร้อมทั้งรองเท้าด้วย

แต่ความสามารถชนิดซืด ๆ เซียน ๆ ของเราไม่สามารถจะยกล้อ
รถชนิดใหญ่จุคน ๔๐ กว่าให้พ้นหล่มขึ้นมาได้ รถเก่งของอรวรรณ
และรถเก่งของคุณประสิทธิ์ ทรัพย์สุนทร จอดทิ้งไว้ต้นทางเข้าน้ำตก
เขาอีโต้ จึงไม่มีโอกาสเอามาจุดยักษ์ใหญ่ที่ตกหล่มอยู่แถวลำธารน้ำตกได้
เราหลายคน เช่น คุณเวช กระตฤกษ์ สมุทร ศิริโช ข้าพเจ้า เฉลิมวุฒิ
คุณประสิทธิ์ ทรัพย์สุนทร คุณนิยม น้องชายคุณประสิทธิ์ อรวรรณ
พร้อมทั้งพวกที่ไปรวม ๔๐ กว่า เล่นฝนตั้ง ๒ ชั่วโมง จนมีรถสองแถว
เล็ก ๆ ของชนบทนั้นมาช่วยจึงนำยักษ์ใหญ่เราขึ้นได้

เรากลับมาถึงจังหวัดจวนค่ำ ใช้แม่ใจกันหนาวแต่ไม่ไหว เลือผ้า
เราไม่มีเปลี่ยน พอออกรถเดินทางกลับ เราก็ตัดลมฝนหนาวสะท้านไป
ทุกรูปทุกนาม การเดินทางได้จัดเดินขบวนกันอย่างนี้ ซีตรองของคุณ
ประสิทธิ์ออกหน้า ยัดสันอรวรรณ ซึ่งพร้อมด้วยคุณเวช ภรรยา เป็น
คันกลาง ส่วนข้าพเจ้าอยู่คันยักษ์ใหญ่หนึ่งหน้ารถ มีเฉลิมวุฒิ สมุทร
นายร้อยเอกผู้หนึ่ง นั่งใต้ลมกันมาแต่หัวค่ำจนตกตึกประมาณสี่หรือ
ห้าทุ่ม เราก็กินเขตอนุสาวรีย์หลักสี่ ฝนพรำตลอดทาง

ข้าพเจ้าอาจจะหลับ ๆ ตื่น ๆ บ้างเพราะลมหนาว เราทั้งหมด
จับตากดูไฟท้ายรถสองคันข้างหน้าอยู่เสมอ และวิ่งรักษาระดับตลอดมา
พอรถเลยอนุสาวรีย์นิดหน่อยก็เกิดสิ่งประหลาดขึ้น ข้าพเจ้าเบิกตาโพล่ง
สงสัยลูกตาและสงสัยการนั่งหลับของข้าพเจ้า คงหลับนานแล้ว พอ
สะดุ้งตื่นก็มาเห็นภาพนั้นเข้า จึงเลยเหมาเอาเป็นสิ่งที่ประหลาด

สิ่งนั้นคือรถเก่งขนาดใหญ่ ๆ เท่ากับยัดสัน รถคันนี้วิ่งตามรถ
สองคันของพวกเราข้างหน้า จึงเกิดเป็นรถยักษ์ใหญ่คันข้าพเจ้าตามหลัง
รถสามคันไปแล้ว รถคันนี้ที่ข้าพเจ้าเรียกว่าสิ่งประหลาดนั้น ความจริง
มันจะนำประหลาดตรงไหน มันก็รถธรรมดาเราเ็นเอง จะประหลาดอะไร

ข้าพเจ้าเองตอนแรกก็ไม่ประหลาดใจอะไรเลย เพียงแต่นึกว่าเราอาจจะนั่งหลับ แล้วรถคันที่เห็นอาจจะขอลางแล้วแซงขึ้นหน้า เราจึงเห็นดังนั้น หากเรา่วงนอนไปบ้าง เราจึงลืมนึกคำนวณถึงระยะความเร็วของรถยักษ์ไปเสีย คนขับได้รักษาระดับความเร็วชนิดตายตามอัดลันและซีตรองมาตลอดทาง และรถคันใดเล่า จะขอลางแซงขึ้นมาอีกในเมื่อเราก็เร็วประดุจลมพัดอยู่แล้ว ข้อนี้ข้าพเจ้าไม่ได้นึกแต่แรก มันจึงไม่น่าประหลาดอะไร

การวิ่งตามรถใหม่คันนี้เป็นไปสัก ๒ นาที รู้สึกว่ารถคันนั้นจะหมดกำลังลง วิ่งล้าลงทุกที จนยักษ์ใหญ่เราจะลี้วเข้าชนอยู่เดียวใจแล้ว ข้าพเจ้าใจหาย ก่อนอื่นข้าพเจ้าตกใจคิดว่าคนรถนั่งหลับ แล้วขับรถสู่มมาเรื่อย ไม่เห็นว่าเรากำลังพุ่งจะเข้าชนท้ายเขาอยู่ในบัดนี้แล้ว ความพินาตกำลังจะมาสู่ ข้าพเจ้าร้องเรียกคนรถด้วยเสียงดังพอได้ยิน คนรถไม่หันหน้ามา เขารักษาหน้าที่เคร่งครัด เป็นแต่ร้องถามตอบมาว่า "คุณพี่จะทำไม?"

เมื่อข้าพเจ้ารู้ว่าเขาไม่หลับก็ยิ่งตกใจอีกว่า ทำไมเขาไม่เบรเครื่อง มันจะโดนกันแล้วเช่นนี้ และใน ๒-๓ วินาทีนั้นเอง ความประหลาดมันก็เกิดขึ้น คือรถคันที่วานั้นค่อยๆ เลื่อนปาดเข้าไปข้างถนนเบื้องซ้าย คล้ายมันมีล้อด้านข้างอีก มันปาดเข้าไปโดยไม่ได้หักหัวเข้าไป มันทรงตัวตรงระดับ แล้วมันปาดเข้าไปอย่างไร คล้ายๆ ใครมีมือใหญ่เท่ามหายักษ์ยกรถพลิกไปฉะนั้น แต่มันยิ่งประหลาดหนักขึ้นอีก พอยักษ์ใหญ่เราใกล้เข้าไปอีก ๔ เมตร รถคันนั้นก็จางหายไปเฉยๆ มันจะเป็นโดยข้าพเจ้าวงแล้วหลับตกลงกระนั้นหรือ? เป็นไปไม่ได้ เหตุการณ์มันตื่นใจอยู่อย่างนั้น ใครจะหลับลงได้ ข้าพเจ้าผุดลุกขึ้นยืนชะงอกหน้าไปดูโดยประหลาดใจ และขณะเดียวกันนั้น ข้าพเจ้าจึงได้รู้อีกว่า เหตุการณ์นี้ทำให้เห็นแต่เฉพาะข้าพเจ้าคนเดียวไม่มี สมุทร ศิริไซ อีกคนที่ผุดขึ้นยืนและชะงอกตัวไปดูเช่นข้าพเจ้า แต่เมื่อรถเลยความประหลาดนั้นมาแล้ว ไม่ยักมีใครได้พูดอะไร สมุทร ศิริไซ ก็ไม่ได้พูดอะไร ข้าพเจ้าก็ไม่ได้พูดอะไร คนรถก็นิ่ง ความวังงัดหายไปดังปลิดทิ้งนั่งฉงนสนทนห์มาตลอดทาง ใจมันนึกอยู่แต่ว่าภาพที่เห็นนั้นต้องเกิด

จากความมั่งงวอนแน่ๆ มันรัวๆ รวงๆ อย่างไม่พิกุล

ในสุดท้าย ความประหลาดมันก็เกิดขึ้นอีก เมื่อรถเรามาถึงยังพระนครแล้ว ยังเหลือแต่ข้าพเจ้า ๑ สมุท ๑ เฉลิมวุฒิ ๑ ภรรยาข้าพเจ้า ๑ น้องสาวภรรยาข้าพเจ้า ๑ ในตอนนี้สมุทเป็นคนพูดขึ้นมาว่าเขาเห็นรถประหลาดคันนั้น และมันลงเอยด้วยประการที่เล่ามาแล้วทุกคนหัวเราะหาว่าสมุทร่วงนอนตาผาด ข้าพเจ้าจึงร้องบอกรับรองว่าได้เห็นภาพนั้นจริง ๆ ตรงกับสมุท ทุกคนจึงหยุดหัวเราะ เริ่มสนใจคนรถรับรองว่าไม่เคยมีรถคันใดแซงมาขึ้นหน้าเลยตลอดทาง คำนี้เองที่ทำให้เราประหลาดใจกันขึ้นอีก ข้าพเจ้าจึงถามเขาว่า ตอนที่ข้าพเจ้าตะโกนเรียกเขานั้น คือว่ามันจะชนกันอยู่รอมร่อแล้ว เขากลับว่า "อ๊ะ? ผมไม่เห็นมีรถอะไรอย่างว่านั่นเลย มันก็มียัดสันและซีตรองสองคันนั้นเอง เมื่อคุณเรียกผม ผมก็ถามว่าทำไม แล้วคุณก็หนีไป ผมเลยไม่รู้เรื่อง"

ทุกคนในรถก็พากันว่าเขาไม่เห็นรถคันที่ว่าเลย เขาทั้งหมดอาจจะหลับไปบ้าง แต่ก็ไม่หลับตลอดทาง หลับๆ ตื่นๆ ถ้าผิดตาก็คงเห็นแต่บางคนรับรองเด็ดขาดว่าเขาไม่เห็นเลย และไม่ได้หลับตลอดเวลาสำหรับข้าพเจ้าให้น้ำหนักแก่คนรถมากกว่าใครๆ เพราะถ้าเขาหลับรถก็คว่ำไปแล้ว เขาไม่หลับอย่างแน่ๆ แต่เขาก็รับรองว่าตลอดทางไม่มีรถคันใดสามารถแซงทางขึ้นมาได้เลย เขาจับตาดูแก่งสองคันข้างหน้ามาตลอดทางตั้งแต่นครนายกจนถึงกรุงเทพฯ ไม่มีใครขอทางหรือแทรกมาอยู่หน้า อีกทั้งจะมีรถคันใดเลี้ยวมาจากถนนซอยก็ไม่มีทั้งนั้น

เรื่องมันเป็นเช่นนี้ ทั้งข้าพเจ้าและสมุทยังแปลไม่ออกว่าเป็นอะไร เพราะเรายังมีตาตูดตาผาดปนอยู่บ้าง มันมีความมั่งงวอนเจือปนจึงไม่อยากจะพูดว่าสิ่งที่เห็นนั้นอะไรแน่ แต่ที่เห็นมานั้นเป็นไปตามที่เล่าให้ฟังมาโดยแท้จริง เพราะที่ยังดีอีกมากที่คนรถไม่เห็นดังเราเห็น ถ้าเขาเห็นดังนั้น เขาจะหักพวงมาลัยหลบ รถยักษ์ก็จะชนต้นไม้หรือตกถนนคว่ำไปเลย เหตุการณ์อันนี้ขอให้ท่านผู้อ่านวิเคราะห์ด้วย

แขกเมื่อก่อนคืน

เหตุบางเหตุที่เราพิสูจน์ไม่ได้ย่อมมีเสมอ แม้กระทั่งเรื่องซึ่งมันจริงอยู่ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม หากข้อพิสูจน์ไม่เพียงพอ มันก็กลายเป็นเรื่องลมๆ แล้งๆ ไปได้

เรื่องที่ข้าพเจ้ากำลังจะเล่าให้ฟังอยู่เดี๋ยวนี้ มันก็เป็นเรื่องเข้าทำนองที่ว่า แต่จะขอร้องให้อยู่ในความพินิจของท่านผู้อ่านว่า มันเกิดจากอะไรเป็นต้นเหตุ ที่มาของมันคืออะไร ถ้าเราจะฟังเรื่องใดก็ตาม ถ้าเรื่องนั้นเลยข้ามเหตุผลไป เราก็มักไม่พินิจและพิสูจน์หาที่มาของมัน เรื่องนั้นๆ จึงเป็นเรื่องลอยลมไป ฉะนั้นเรื่องนี้จึงขอร้องให้อยู่ในความพินิจของท่านด้วย

บ่ายเกือบสามโมง ที่เราโดดลงจากรถเมล์ประจำทางระหว่างกรุงเทพฯ

ศรียาชา มันเป็นการนับไม่ถ้วนครั้งที่คณะเรามาตากอากาศศรียาชาอย่างพร่ำเพรื่อ เราทั้งหลายรับกระเป๋าดูเดินทางลงจากรถแล้ว ตะแคงตะขาพอหายเมื่อย แล้วก็หอบหิ้วกระเป๋าดูเดินเข้าทางเก่าที่เดินมาแล้วเสมอ คือทางเข้าในบริเวณโรงงานป่าไม้ศรียาชา และสิ่งประจําอีกอย่างคือ ตะโกนทักขึ้นไปบนที่ทำการของบริษัท บรรดาสายทั้งหลายที่อยู่บนนั้นก็ตะโกนอะอะลงมาตามเคย ยกมือไหว้กันคนละที่สองที่ ไวยวายกันตามระเบียบ แล้วก็ซักยัดเข้าภายในเขตบ้านพักหลังที่ทำการ ด้วยจำนวนนักตากอากาศพร่ำเพรื่อเกือบ ๒๐ คน

เป็นการอะอะครั้งใหญ่อีกม้อหนึ่ง เมื่อถึงบ้านพักของคุณทิมนานิชเจริญ หัวหน้าโรงเลื่อย ใครอาบน้ำอาบไป ใครไม่อาบก็หมกไปก่อน พวกผู้หญิงล้างหน้าที่กร้าฝุ่น เตรียมออกตลาดซื้อผักปลาอาหารมาทำกินเป็นการใหญ่ พวกผู้ชายมีหน้าที่กินเหล้าไป เป็นการพักผ่อนตามแบบของนักเขียนนักหนังสือพิมพ์

จะขอกล่าวถึงบ้านพักนี้เสียก่อน เป็นบ้านใหญ่มาก ทรวดทรงของมันเป็นแบบบ้านชายทะเลซึ่งออกแบบโดยชาวฝรั่ง แบบทันสมัยห้องโถงห้องเล็กห้องน้อย ระเบียบหลายด้าน รวมความว่ามีความใหญ่จนครอบครัวของคุณทิมต้องไปจับกลุ่มอยู่เพียงด้านเดียวของบ้าน พอพวกเราไปก็เกิดกินที่กว้างออกไปอีก แต่กระนั้นบ้านก็ยังเหลืออยู่อีกหลายด้านหลายห้อง

ดูจะเป็นธรรมเนียมของบ้านป่าไม้ เพื่อความทนทานของบ้านพักบริษัทจึงใช้ไม้ตะเคียนทำทั้งบ้าน ไฟฟ้ามีตอนหัวค่ำเพียงสามหรือสี่ทุ่ม เลยนั้นไปเป็นการจุดตะเกียงบ้างเทียนไขบ้างตามสะดวก เพราะตะเกียงมีไม่มากดวง เจ้าบ้านมีน้อยคนก็มีตะเกียงน้อย เราไปมากจึงต้องเล่นเทียนไขกันระนาวไป

การตากอากาศของเราไม่มีการเล่นน้ำทะเล เพราะรู้ว่าเล่นไม่ได้ ฉลามชุม จึงโละพะอเป็นชมป่าแทนชมทะเล อาศัยรถยนต์รางของผู้จัดการบริษัทเข้าไปตรวจงานในป่ายุบตันทางของการตัดโค่นไม้มีระยะทางไกลต้องค้างปลายทางหนึ่งคืน แล้วก็ล่องกลับมาที่เดิม

เราพักบ้านคุณทิมเข้าคืนที่ ๓ เกิดมีบางคนที่เป็นนักตากอากาศ

มีอาการหงอยเหงาลง คนแรกคือคุณแม่เสี่ยวมิ่ง ศาตะมาน คุณแม่ผู้นี้มีความเมตตาและรักข้าพเจ้าเหมือนบุตร ข้าพเจ้าจึงเรียกคุณแม่เรื่อยมา

ตามธรรมชาติคุณแม่เป็นคนชอบเที่ยว ไม่มีการเบียดเบียน อยู่ไหนอยู่กัน และที่บ้านนี้ก็เคยมาอยู่กันแรมเดือน เมื่อมาออกปากอยากกลับบ้านจึงเป็นที่สงสัยตึงตึง แต่ข้าพเจ้าและใครๆ ไม่รู้อะไรภายในใจคุณแม่ คาดคะเนไปว่า อาจจะเป็นโดยวันนั้นมีฝนตกพรำตลอดวัน คงเบื่อฝน ผิดสังเกตข้าพเจ้าอยู่นิดหนึ่งที่ตามปรกติคุณแม่ชอบนอนไปร้องๆ ท่างคน แต่ในคืนนั้นคุณแม่นอนในกลุ่มคนมาก คือมีข้าพเจ้าและลูกศิษย์ข้าพเจ้านอนประกับข้าง

ยิ่งกว่านั้น คุณนเสี่ยวซึ่งเป็นหญิงชอบท่องเที่ยวเช่นเรา นอนไหนนอนได้ เกิดมาขอแทรานนอนข้างคุณแม่ พวกเราไม่เอาใจใส่ต่อสิ่งผิดแฉกนี้ เพราะทุกคนมีเชื้อแอลกอฮอล์เต็มไปทุกคน นอนกันประอะไปเต็มเฉลียงบ้าน

ผู้ที่นอนประหลาดกว่าเพื่อนก็คือพาดิกับภรรยาเขา พวกเรานอนกันโล่งๆ แฉ่งๆ ยุ้งไม่มี พอพาดิกับเมียอนาภัยจัด ต้องนอนมุ้งเพียงคู่เดียว

คำคืนได้ผ่านไปโดยข้าพเจ้าหลับตลอดรุ่ง ตอนเช้าต่างล้างหน้าแต่งตัว พาดิมีอาการผัดแฉกขึ้นอีกผู้หนึ่ง คือมีสีหน้าหงายๆ ข้าพเจ้าคิดว่าเขาเมาแต่กลางคืนติดเชื้อมา แต่ไม่ใช่ เขามากระชิบกับข้าพเจ้าว่าเมื่อคืนผีหลอกเขากับภรรยา ข้าพเจ้าสะดุ้งใจ เหลียวดูภรรยาเขา เห็นมีหน้าตื่นๆ และซัดเซียว

เรื่องที่เขาเล่า มีคนแก่เข้าไปนั่งอยู่ในมุ้งเขาด้านปลายเท้า และเข้าไปบ่อยที่สุดจนนอนไม่ได้ พวกเราฟังกันเงิบๆ ไม่มีใครออกความเห็น พาดิเป็นคนไม่เชื่อเรื่องผี ภรรยาก็เป็นคนไม่กลัวผีแต่ไรมา ซึ่งพวกเรา รู้กันอยู่ คุณนเสี่ยวเป็นผู้เสนอขึ้นมาบ้าง ว่าคืนแรกแกฝันคล้ายตื่นพูดไม่ถูก รูปภาพที่เจ้าของบ้านติดไว้ข้างฝากระดิกได้ และแล้วค่อยๆ ออกจากกรอบรูปไต่ลงมาตามเสาบ้าน แกเลยตกใจตื่น

ส่วนคุณแม่ก็นั้นสะกิดแขนข้าพเจ้า และว่า ฉันทะพูดไม่ออกเลย คุณนหม่ม ฉันทะโดนแล้วจึงอยากกลับไปกรุงเทพฯ รู้สึกมันหวาดกลัวเหลือเกิน

ข้าพเจ้านิ่งอึ้ง เรื่องพรรคนี่ข้าพเจ้าไม่ตัดสินใจ เพราะข้าพเจ้าไม่มีข้อพิสูจน์อะไร ถ้าจะค้านก็ค้านว่าทุกคนเกิดจากเลือดลมของตน แต่ถ้าสำหรับเหตุผล เลือดลมอะไรจะไปเกิดกับคนหลายคนพร้อม ๆ กัน โดยไม่ได้นัดหมายกันไว้ก่อน หรือได้ยินแล้วว่าผีหลอก แล้วตนเองก็เก็บเอาไปเพราะจนเกิดอุปทาน

ในเรื่องนี้ ภรรยาข้าพเจ้าไม่ออกความเห็น เพราะไม่ถูกอย่างเขา ในบรรดาผู้ที่นั่งกันอยู่มากหลาย ต่างคิดไปคนละทางสองทาง พวกศิษย์ข้าพเจ้าที่เป็นรุ่นหนุ่ม มีสีหน้าหนักใจอยู่หลายคน จรัส สังข์สกุล หัวเราะสนุก ๆ ว่าผมไม่โดน กินเหล้าเสียไม่รู้เรื่อง

เราทั้งหมดนัดไว้ว่าไม่บอกเจ้าของบ้านให้รู้ เพราะมีเด็กอยู่หลายคนจะเกิดกลัว ในที่สุดการตากอากาศของเราเกิดขึ้นขึ้นอย่างผิดคาดตัดสินใจกลับกันในวันรุ่งขึ้นอย่างแน่ ขอนอนค้างกันอีกคืนหนึ่ง เจ้าบ้านตกใจ เพราะนัดคราวแรกเราจะอยู่ถึง ๑๕ วัน มากกลายเป็นเพียงสี่วัน แต่เราไม่ได้บอกเรื่องอะไรแก่เขา ต่างอ้างถึงงานถึงการทางกรุงเทพฯ ไปตาม ๆ กัน

ในคืนนั้น มีพวกเพิ่มการกินเหล้าขึ้นอีก ผู้หญิงก็กิน เห็นจะเอาเป็นกำลังใจไว้ต่อสู้ ตกตึก การนอนของพวกเราได้มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอย่างใหญ่หลวง พวกผู้หญิงขอเข้ามุ้งใหญ่รวมกันหมด เหลือชายรุ่นหนุ่มที่ใจไม่บ้า นอนอีกกลุ่มหนึ่งซิดมุ้ง ส่วนผู้มีใจป่าด้วยเหล้าและป่าด้วยทุนเดิม เอาเก้าอี้ผ้าใบมานอนล้อมจุกช่องประตูที่เปิดโล่งทุกด้าน

คืนสุดท้ายผ่านไปถึงเช้า ผู้ที่จะมีผีดแพกที่สุดก็คือข้าพเจ้าเอง เป็นเหตุการณ์ที่พูดไม่ออกทีเดียว ข้าพเจ้าเห็นใจผู้อื่นที่โดนมาแล้วอย่างที่สุด ข้าพเจ้าจะอยู่อีกไม่ได้แน่นอน รู้สึกว่าความเข้มแข็งที่มีอยู่หมดไป

สิ่งที่ข้าพเจ้าได้พบในคืนนั้น มีพวกเด็กหนุ่มเมาจัดถึงกับหมดสติหลายคน ข้าพเจ้าและเพื่อนช่วยกันพยาบาล แล้วให้นอนโดยเรียบร้อย โดยเอาไปนอนล้อมมุ้งพวกผู้หญิงทั้งหมด การไอ้เอ๋เลี้ยงดูของเราเกินกว่าสี่ทุ่ม ไฟฟ้าหมด จึงจัดจุดตะเกียงรั้วขึ้นหนึ่งดวง พอแลเห็นอะไร ๆ

ได้บ้าง แสงของมันไม่ค่อยจะอำนวยความสะดวกนัก จึงทำให้บางแห่งมีความมืดนากแล้ว พวกเราที่ไม่กลัวจัดเก้าอี้ผ้าใบมานอนขวางประตูห้องทุกด้านทั้งหมดสี่ด้าน และถัด ๆ มาอีกสองสามตัว

ความเสียบค่อย ๆ เกิดขึ้นทีละน้อย ผู้ใดเมามากก็หลับไปอย่างไม่มีสติ ส่วนผู้ที่ไม่ค่อยเมา จะเป็นตัวรบกวนหรือรำคาญไม่ปรากฏต่างคลุมโปงตลอดหัวทุกคน แต่อาจจะหนาวก็เป็นได้ วันนั้นมีละอองฝนอยู่บ้าง เสียงฟ้าร้องไกล ๆ เจ้าบ้านหลับหมดแล้วในห้องประจำของเขาทั้งลูกทั้งเมีย ข้าพเจ้ายังคงนั่งสูบบุหรี่อยู่บนเตียงผ้าใบ จิตใจกำลังเพ่งเล็งถึงเจ้าตะเกียงดวงเล็กที่จุดวางไว้ยังโต๊ะห้องโถง นึกไว้ว่าน่าจะนำเข้ามาไว้ในห้องเรา มันจะสว่างพออุ่นใจได้บ้าง เพราะทางด้านหลังเตียงซึ่งเลี้ยวไปห้องน้ำและเลี้ยวไปยังหน้ามุขใหญ่อีกด้านหนึ่งนั้นไปสู่ว่างนากแล้ว ประกอบกับมีห้องว่างใหญ่ ๆ อีก ซึ่งแต่ละห้องไม่ได้ปิดประตูหน้าต่าง ถ้ามีตะเกียงมาวางไว้จะค่อยอุ่นใจแก่พวกผู้หญิง แต่ครั้นมานึกถึงว่าจะปล่อยให้ห้องโถงนั้นมีติดตัวอย่างไรได้ ประตูด้านอื่นก็เปิดทั้งนั้น จากห้องโถงก็ไปสู่น้ำมุขใหญ่และห้องว่างอื่นเช่นกัน ทั้งอากาศครึ้มฝนและอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ขนาดอายุร้อยปีพันปีเช่นนั้น มันยิ่งครึ้มเอการอยู่

ในที่สุดข้าพเจ้าตัดสินใจว่าปล่อยมันตามเรื่อง การพักผ่อนของเราอีกคืนเดียวเท่านั้น พรุ่งนี้สาย ๆ ก็จะลงเรือเกาะลอยกลับกรุงเทพฯ แล้ว จึงล้มตัวลงนอน และก็เข้านอนอย่างผู้อื่น คือสมัคครคลุมโปงตลอดหัว ซึ่งไม่เป็นการเสียเปรียบกัน พอผ้าตะเกียงก็ต้องสะดุ้งทั้งตัว คือมีเสียงหัวเราะแบบเขี่ยหยัน ข้าพเจ้าตัวชาอยู่เป็นครู่ อยู่ดี ๆ นอนหลับกันเสียบทั้งบ้าน เกิดมีคนหัวเราะขึ้น เทวดาไหนก็อดตกใจไม่ได้ แต่เสียงนั้นมันเป็นเสียงของพวกเราเองหัวเราะ ข้าพเจ้าจะอายุใจจึงเลิกผ้าคลุมออก ผงกหัวว่าใครหัวเราะเยาะความกลัวของข้าพเจ้าแน่ เสียงนั้นมันเกิดจากกลุ่มลูกศิษย์เหล่าที่เมาหมดสติ นิ่งฟังอยู่เป็นครู่จึงรู้ว่าเขาละเมอไป ไม่ใช่จะตั้งใจหัวเราะเยาะ ธรรมดาศิษย์เหล่านั้นเคารพครูอย่างเคร่งครัด หันตนเองมาจนหมดสติประการหนึ่ง และอีกประการตนเองมีความกลัวเป็นที่ ๒ รองจากพวกหญิง จึงไม่กล้าจะเขี่ยหยันใครได้

ในทันทีนั้นเอง ธงชัย น้องเมียข้าพเจ้า ก็ตามข้าพเจ้าออกมาจาก
ไปงว่าใครละเมอ ชั้นแรกข้าพเจ้านึกว่าเขาหลับ ความจริงเขานอนนิ่ง
อยู่ในไปงเฉย ๆ ข้าพเจ้าตอบเขาด้วยเสียงซุนว่าไม่รู้ซึ่ ตันละเมอมาได้
ตกใจสะดุ้งทั้งตัว ธงชัยหัวเราะอยู่ในไปงและว่าผมก็สะดุ้ง กำลังนอน
คิดอะไรอยู่ หัวเราะขึ้นมาได้ ข้าพเจ้าหัวเราะทั้งกำลังโกรธ

เสียงคุณลุงมารยาข้าพเจ้าขยับตัวแล้วเปิดผ้าคลุมโปงออก ป่น
แก้ตัวว่าหนาวจริง เราเลยคุยกันอีกพักใหญ่ จนธงชัยกรนไปอีกคนหนึ่ง
แล้วคนที่ ๒ ก็คือคุณลุงผู้มีอายุสูง เหลือแต่ข้าพเจ้ายังนอนหลับตา
ส่งเดชอยู่คนเดียว แต่ใจไม่หลับ

ข้าพเจ้าจะหลับไปที่ชั่วโมงไม่ทราบ สะดุ้งตื่นเมื่อลมกระโชก
เย็นวาบ รู้สึกว่าผ้าห่มหลุดออกจากตัว เสียงระฆังวัดห่างใสเย็นมาแต่
ไกล ข้าพเจ้าคลุมผ้าห่มโดยไม่ลืมตา จะง่วงหรือเกรงว่าถ้าลืมขึ้นอาจ
จะมองเห็นอะไรที่ไม่ควรเห็น จึงขลุกขลักคลุมผ้าอยู่ทั้งตาหลับ ๆ ต่อ
นั้นมาก็ดูเหมือนจะหลับหรือไม่หลับพูดไม่ถูก แต่หูยังได้ยินเสียงระฆัง
วัดก้องอยู่ สุนัขเห่าไกล ๆ ก็ได้ยิน หากแต่ร่างกายมันหนักดิ่งเหมือนหลับ
หัวใจอ่อนระริกคล้ายจะหมดลม มันเป็นอาการของคนหมดแรงจวนตาย
หูยังได้ยินอะไรแว่ว ๆ เท่านั้น

ทันใดนั้นมีสิ่งหนึ่งบังเกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้า ซึ่งเกิดมาไม่เคยกลัว
อะไรเช่นนั้นในชีวิต คือรู้สึกอย่างร่ำ ๆ ว่ามีคนผลักหลังข้าพเจ้า ทั้งได้ยิน
เสียงแผ่วเบาข้างหลัง “ถอยไปหน่อยซิคุณ ขอนอนด้วยคน หนาวเหลือ
เกิน” ข้าพเจ้าตัวชา แต่แล้วนึกไปว่าหรือจะเป็นภรรยาเราเอง แก่เกิด
กลัวอะไรขึ้นจึงมาขอนอนทางข้าพเจ้า เสียงนั้นได้พูดซ้ำอีก คราวนี้จำ
ได้อย่างถนัดว่าไม่ใช่เสียงภรรยาแน่ ๆ เป็นเสียงใครที่ไม่รู้จักเลยในชีวิต
ความสั่นสะท้านได้เกิดอีกครั้งหนึ่ง เสียงระฆังโบสถ์คริสตังหลัง
โรงงานดังเครื่องวังเวงได้ยินถนัดหู ข้าพเจ้าทราบตนมองว่าไม่ได้หลับแน่ ๆ
แต่เป็นอะไรเช่นนั้น ร่างกายมันไม่ใช่ร่างกายข้าพเจ้า จะกระดิกแต่น้อยก็
ไม่ได้ เพสียไปหมด เสียงหญิงนั้นตัดพ้ออีกเบา ๆ “เล่นตัวจริงนะ มา
นอนด้วยยังทำเฉย” ข้าพเจ้าคงนอนเฉย รู้สึกว่าถูกผลักอีกครั้งหนึ่ง
ทั้งพูดอย่างผู้มีอำนาจบังคับ “ถอยไปหน่อย จะนอนด้วยคน” ตอนนี้

ข้าพเจ้ากลัวผู้นั้นจนจับใจ แต่ไม่ลืมตาดู ค่อยๆ ขยับตัวถอยให้โดย
เกรงกลัว เตี้ยงเจ้ากรรมก็แคบมาก การสัมผัสและเสียงรู้ว่าเตี้ยง
ผ้าใบยวบและสั้นน้อยๆ เมื่อมีผู้มาเพิ่มน้ำหนักอีกคนหนึ่ง แล้วต่อไป
นั้นข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณกอดมาจากข้างหลัง ความกลัวทำให้รู้สึกเหมือนใจ
จะขาดตายลงไปเดี๋ยวนั้น ในตอนนี้ดูเหมือนข้าพเจ้าจะได้พูดออกไป
อย่างแก้ตัวขอไปที แต่จะพูดไปจริงหรือเปล่านั้น ไม่รับรอง ใจมัน
อ่อนเพลีย ประสาททั้งหมดชาตึง ในข้อความที่พูดไปจำได้อย่าง
แม่นยำว่า “ฉันกลัวอายุเขาจะ อย่างนอนอย่างนี้ที่นี้เลย” เขาตอบว่า “อายุ
ใครกัน กลับยังกับตายทั้งนั้น” ข้าพเจ้าว่า “เมื่อเขาไม่หลับและแอบดูล่ะ”
เสียงหัวเราะชอบใจแล้วพูดต่อ “งั้นเราหลบไปทางอื่นกันไหมล่ะ” ข้าพเจ้า
ตอบ “ไม่ไปละจ๊ะ ฉันวางนอน” เสียงตุๆ และผลึกหลังอีก “ต้องไป ไม่
ไปไม่ได้ ฉันจะบอกให้รู้ว่าต้องไป รู้จักฉันไหมว่าเป็นใคร” ข้าพเจ้าสั้น
“ไม่ทราบจ๊ะ” หัวเราะขุ่น “ไม่เคยมีใครจะขัดฉันเลย ฉันลดตัวลงมา
ร่วมด้วยยังจะเล่นตัว คุณเลือกเอา จะเอาร้ายหรือเอาหวานขึ้นน้า”
ข้าพเจ้าอยากจะร้องไห้ ข้าพเจ้ากลัวหล่อน กลัวจับหัวใจ คิดจะร้องให้
ใครตื่นขึ้นแต่ไม่กล้าร้อง หล่อนมีอำนาจเหนือข้าพเจ้าทั้งจิตใจ อนิจจา
พวกที่มาด้วยกันทั้งหลายดูตั้งอกตั้งใจนอนกันเสียจริงๆ กรนบ้าง บ้าง
เพ็บบ่น จะหาใครตื่นขึ้นท้วงพวกพ้องไม่มีในยามเข้าที่คับขันเช่นนี้

ในตอนนั้นข้าพเจ้าหมดอาลัยตายอยาก รู้สึกว่าน้ำตาไหล ค่อยๆ
หันมาทางหล่อน และลุกขึ้นนั่งตามคำสั่ง หล่อนเป็นหญิงงาม หากผิวดำ
พอเห็นลักษณะเธอก็แทบขาดใจตายด้วยความเกรงกลัว เธอห่อใจ
กระเบนผ้าลายน้ำเงินดอกขาว ห่มผ้าสไบเฉียงสีทับทิม ผมประป่า
ข้าพเจ้ายกมือไหว้สั้นเทา เธอยิ้มอย่างเมตตา แต่ดวงตายังมีแววขู่ล้าทับ
อยู่ ซี่มือให้ตามเธอออกไปนอกห้อง ข้าพเจ้าเหลียวดูเพื่อนชายทั้ง
หลายแล้วร้องไห้ ไม่มีใครจะช่วยเลย นอนหลับกันหมด สุนัขใต้ถุน
มันหอน ข้าพเจ้าหยุดชะงัก เธอตาขุ่นจุดแขนข้าพเจ้าให้เร่งออกนอกห้อง
เธอจุดมือจนออกมาสู่มุขใหญ่จึงปล่อยให้เดินเอง เธอค่อยเคลื่อนนกาย
อันงามสมส่วนลงบันไดใหญ่ ใต้ต้นไม้ใหญ่ใบครีမ် หันมายิ้มและพยัก
หน้าบ่งคับให้ตามไป ข้าพเจ้าอยากจะทำอะไรสักอย่างแต่ตายเสียตรงบันได

จะได้ไม่ต้องไป เธอจะเอาข้าพเจ้าไปไหนกันนี้ อยู่บนบ้านคนตั้งแยะ
 ยังก้าวจะตาย ยิ่งไปกันตัวต่อตัวเช่นนี้จะเป็นอย่างไรรู้

หล่อนเดินเลี้ยวลงทางขวาของบ้านหน้าหน้าไป ข้าพเจ้าซึ่งกะตาย
 เดินตามไปทางๆ ทางนั้นเลี้ยวเข้าตงรกของหมู่ไม้ที่เจ้าบ้านไม่เอาใจใส่
 เลย พอห่างบ้านก็มีหมู่ไม้เตี้ยๆ มีดอกสะพรั่ง แสดงว่าเคยเป็นส่วน
 ดอกไม้มาครั้งหนึ่ง หากถูกทอดทิ้งไปจึงรกรือ แต่อย่างไรก็ยังเห็นว่า
 เป็นสวนดอกไม้ พื้นที่เป็นทรายทั้งนั้น มีแอ่งน้ำอยู่หนึ่งแอ่ง ฝนตก
 เมื่อวานยังขังอยู่ซึมไม่ทัน ที่ขอบบ่ออีกด้านหนึ่งซึ่งต้นพังกวฝรั่งขึ้น
 หนา มีดอกขาวสะพรั่ง ชายสองคนผิวเนื้อดำชานั่งยองๆ คล้ายจะ
 คอยแม่งานผู้มีอำนาจนี้อยู่ พอหล่อนเดินจะผ่านไป สองชายนั้นหลบ
 ตาไม่สู้หน้า กิริยาเกรงกลัว แต่ดูจะมีสันดานไพร่ติด พุดเบาๆ แกม
 กระหบกระแทก "มีของหวานกินอย่าลืมกันเน้อ" แม่งานหยุดชะงักหัน
 มองดูข้าพเจ้านิดหนึ่ง แล้วหันไปจ้องสองชายนั้นอย่างเก๋รียวกราด
 ชายนั้นเงยทันที ข้าพเจ้าหยุดการเดินทาง ลังเลใจพบปัญหาของมันไม่ออก
 "มีของหวานกินอย่าลืมกันเน้อ" มันพูดกับข้าพเจ้า หรือพูดกับแม่
 รูปงามแน่ หล่อนดูมีท่วงทีจะกระดากอาย ค่อยๆ เดินห่างไปเชิงรอยคอย
 ให้ข้าพเจ้าสาวเท้าก้าวตามไป เป็นไรเป็นกัน ข้าพเจ้าไปไม่ไหวแล้ว กลับ
 หลังวิ่ง วิ่งอย่างเต็มเหนี่ยวตามทางที่มา กลับขึ้นเรือน ไม่มีใครตื่นเลย
 ข้าพเจ้าฉวยผ้าห่มได้คลุมโปง เสียงนกเสียงการ้องกันแซ่แล้ว สว่าง
 อย่างไม่รู้ตัว แต่ข้าพเจ้ายังคลุมผ้าอยู่อย่างเดิม จนมีคนตื่นจึงได้ลุก
 จากเตียง

เข้านี้ การรับประทานอาหารไม่มีการคุยกันก็มากน้อย ข้าพเจ้า
 ตี๋มสุราเป็นการใหญ่ ตี๋มจนรู้สึกมึน เหตุทั้งหลายข้าพเจ้านิ่งไม่พูดกับ
 ใคร รอเวลาจะระเบิดความคับใจต่อเมื่อลงเรือตอนสายซึ่งมันพ้นบ้านนี้
 ไปแล้ว ถ้ายังคงนั่งอยู่พูดไม่ออก ข้าพเจ้ามีความเกรงหล่อนเท่าๆ กับ
 กลัว ไม่กล้าจะเอ่ยถึงหล่อนเมื่ออยู่ในเขตของหล่อน

ตอนสาย เจ้าบ้านบอกว่าเรือเสียเวลาชนซุงลงไม้แล้ว จะต้อง
 ออกเอาต่อตอนบ่าย ข้าพเจ้าเลยจ้่าสุราเข้าไปอีก พอตีกรตี๋มขึ้นตี๋ก็
 นึกอยากเห็นหนทางที่ไปกับเธอเมื่อยามตี๋กนั้นทันที เพราะนับแต่มา

เที่ยวบ้านนี้หลายคราวมาแล้ว ไม่เคยลงไปทางด้านนั้นเลย

ค่อยเดินลงบันไดไปโดยไม่บอกใคร วันนั้นแดดแข็งตีมาก ความกลัวหายไปด้วยแสงสว่างและความเมตตา พอเลี้ยวลงบันไดเท่านั้น ก็เลี้ยวใจ ความเมตตาหายไปตั้งครึ่ง ทุกสิ่งทุกอย่างมันคงอยู่อย่างเมื่อคืน ต้นไม้ต่างๆ แอ่งน้ำที่ชายสองคนนั่ง ในตอนเช้า ข้าพเจ้าสงสัยว่าฝนไป แต่เหตุใดสถานที่อยู่ดังที่เห็นเมื่อคืนทุกอย่างๆ หัวใจวาบหวิว จะเดิน ดูต่อไปไม่ไหว มันเพราะอะไรหนอจึงเป็นไปอย่างนี้ ที่ตรงนี้ไม่เคยมา เลยแต่ไหนแต่ไร เมื่อคืนข้าพเจ้ามาที่นั่นแน่หรือ ?

บายสีโมงเย็นเราจึงได้ลงเรือกัน พอเรือห่างฝั่ง ข้าพเจ้าจึงมอง กลับไปยังสถานที่เดิม คงเห็นบ้านเรือนหลังใหญ่ที่นั่นพร้อมด้วยไม้ใหญ่ๆ ยืนตระหง่าน ข้าพเจ้าถอนหายใจยาวแล้วระเบิดความลับบอกให้ทุกคนฟัง

เป็นการตื่นเต้นแก่ผู้ฟังทุกคน คุณลุงบรรยายข้าพเจ้าถามขึ้น อย่างสนใจ ผู้หญิงคนนั้นแต่งตัวอย่างไร ข้าพเจ้าจึงเล่าไปตามที่เห็นมาแล้ว คุณลุงเบิกตาโพล่ง แกร่งว่า "คนเดียวกับที่ฉันถูก หญิงคนนั้นมา ปลุกฉัน และขอลูกชายคนโตไปเป็นผัว" ทุกคนตื่นใจกันอีกพักหนึ่ง และถามกันว่าคุณลุงตอบไปอย่างไร แกว่าแกตอบไปอย่างตรงไปตรงมาว่า เขามีเมียแล้ว จะให้ได้อย่างไร เรื่องพรรคนี้มันต้องแล้วแต่ตัวเขา ฉันให้ไม่ได้

เท่าที่ข้าพเจ้าได้พบมาด้วยตนเองนี้ ขอให้ท่านพินิจและหาข้อ พิสูจน์เอาเอง การที่คนเราจะมีอุปาทานนั้น มันต้องมีใครเล่าเรื่องร้าย ก่อน แล้วผู้ฟังจึงจะมีจิตพันพัวและพบเห็นในเหตุเดียวกัน สำหรับ ข้าพเจ้าพบเห็นคนละเหตุกับเขา จะเรียกว่าเอาอุปาทานมาจากอะไร และ คุณลุงก็เช่นกัน แกพบอีกอย่างและเป็นคืนเดียวกับข้าพเจ้า การ พบเห็นพร้อมกันนี้ และเรื่องหญิงนี้ พวกเราทั้งหมดไม่ได้มีใครถูกและ พบมาก่อน ซึ่งจะเป็นทางนำจิต ทั้งในชีวิตก็ไม่เคยจะได้ยินเรื่องของ เธอ เพิ่งเป็นครั้งแรก

กับตันเรือเล่าว่า บ้านนั้นพระสงฆ์เคยมาอาศัยนอนคืนหนึ่ง แต่ นอนไม่ได้ ต้องนั่งยันรุ่ง ท่านว่ามีสีกากวนเหลือเกิน กับตันบอกว่า ลักษณะที่ข้าพเจ้าเห็นคือนางตะเคียน เธอห่อหุ้มสีนั้นทุกคราวไม่ว่า

ใครพบ ผิวเนื้อเธอดำซ้ำ
เรื่องนี้ขอให้อยู่ในความพิณิจของท่าน

ตีพิมพ์ครั้งแรกใน แถบทอง ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๑ ปีกรษัหลัง ตุลาคม

พ.ศ. ๒๔๙๑

ชุดปกคำขวัญไทย ของ

แผน ๑๐๐๐

ผู้ที่ไม่สร้างกาย

แผน ๑๐๐๐

สร้างภาพตลอดเล่ม

ภาพปกหนังสือ ผู้ที่ไม่สร้างกาย ฝีมือ เหม เวชกร ฉบับพิมพ์ปี พ.ศ. ๒๕๑๐

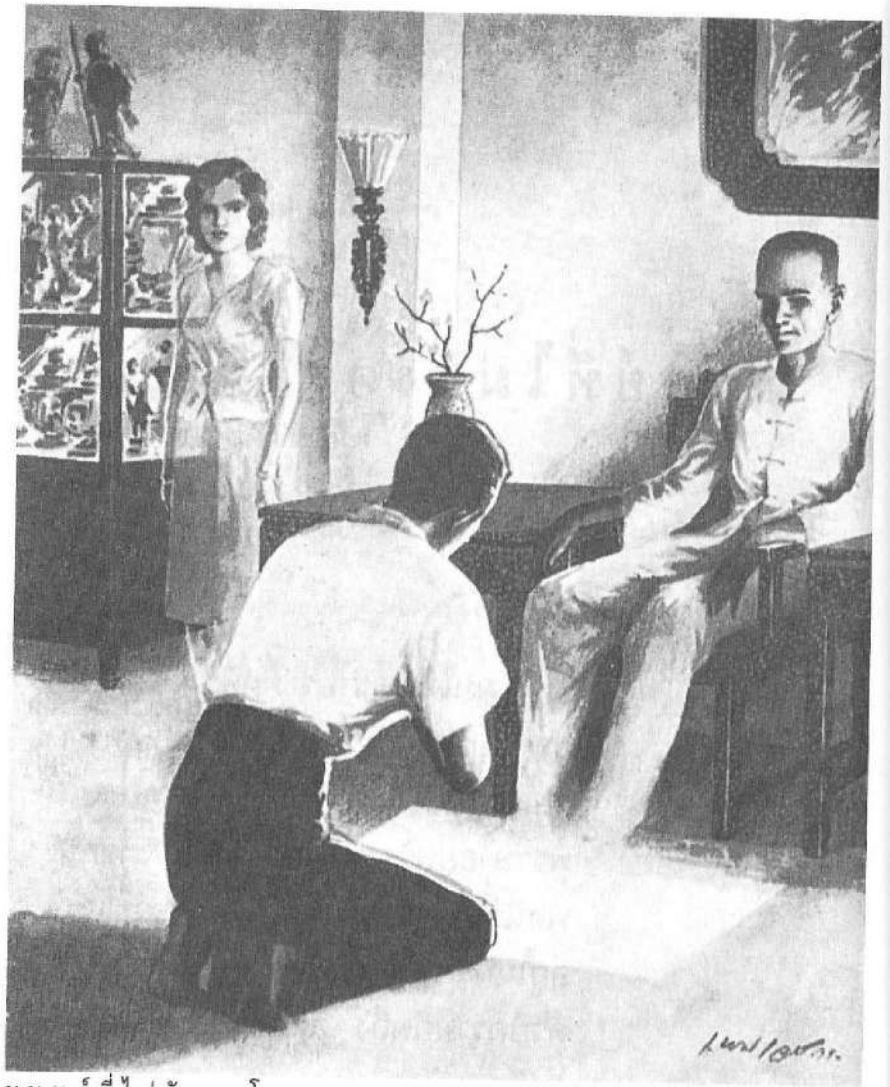

มนุษย์ที่ไม่ลังคมโลก

ผมได้ข่าวว่าพระภิกษุณพที่ท่านไปบวชอยู่วัดสะแก อำเภอบางบาล จังหวัดอยุธยา ได้กลับเข้ามากรุงเทพฯ และจำพรรษาอยู่ที่วัดระฆังโฆสิตนบุรี ผมชอบพอนิสัยกับท่านตั้งแต่ยังไม่ได้บวชและอยู่ในกรุงเทพฯ จึงรู้สึกอยากจะพบท่านด้วยความคิดถึง คิดแล้วก็สุมขี้มพากไปวัดระฆังเที่ยวถามหา พอรู้จักกุกุก็ตรงขึ้นไปเลย

“อ้าว! สมัยเรอะ” ท่านเห็นผมก่อนและจำได้จึงร้องทักก่อน

“ครับผม” ผมรีบตอบท่านแล้วกราบท่านตามระเบียบ

มนุษย์ที่ไม่สังคมโลก

“แหม ยังไง? คิดถึงมาก ตั้งแต่จากไปบวชก็ไม่ได้พบกันอีกเลย”
ท่านว่า

“ผมก็คิดถึงท่านมากครับผม แต่อยู่ที่วัดอุยธยาไกลหน่อย ไปเยี่ยมท่านยาก และทั้งการงานก็รัดตัวด้วย”

ในระหว่างผมพูด ท่านฟังและยิ้มอย่างอารมณ์ดี

“อ้อ! งานมาก ยังงั้นงานก็คงดีขึ้นสิ งานที่เก่าใช้ไหมล่ะสมัย”
ท่านพูดเสียงแจ่มใสอย่างเคย อย่างที่จำเสียงกันได้เมื่อครั้งกระโน้น
ท่านจากไปนานและผมก็ไม่ได้ส่งข่าวให้ท่านทราบว่าได้เปลี่ยนที่
ทำงานแล้ว เพราะที่เก่านั้นผมมันก็เพียงเด็กส่งหนังสือของห้าง โฉนจะ
ใช้คำว่างานมารัดตัว ท่านคงคิดว่าผมได้หน้าที่ใหม่แล้ว จึงมีงานสูง
ขึ้นไป

“ผมยังไม่ได้เรียนท่านว่า ผมไม่ได้ทำงานที่เก่าแล้ว ไปทำอยู่ที่
โรงงานทำยารักษาโรคต่างๆ โรงงานนี้อยู่ในเขตอำเภอสัมพันธวงศ์ครับ
ผม”

“อ้อ!” ท่านร้องและเลิกคิ้ว “ใครเป็นเจ้าของล่ะ?”

“เจ้าของชื่อท่านเศรษฐีบุญตั้ง เป็นผู้ตีเงินเก่า แต่ผมนะไม่
คุ้นเคยกับท่านหรือครับผม ที่ได้เข้าไปทำนี่นะก็โดยคุณสุรินทร์ลูกเขย
ท่าน ซึ่งเป็นผู้จัดการโรงงานนี้”

“ยาอะไรกันบ้างล่ะ?” ท่านถาม

“อើ หลายอย่างครับ คนเราเจ็บไข้โรคอะไรกันบ้าง ยาก็มี
อย่างนั้นล่ะครับผม”

คุณนพหัวเราะและพยักหน้าอย่างเข้าใจคำพูดของผมดี

“ใจคอเขาดี?”

“คุณสุรินทร์ผู้จัดการใจดีมากครับ เป็นคนยิ้ม ๆ พุดง่ายเข้าใจง่าย
คุมงานด้วยอารมณ์เพื่อนบ้านเพื่อนเมือง ไม่รุนแรงและเทียมเทียมกับคนงาน
ผมเป็นเสมียนประจำตัวแกที่เดียวครับผม”

“อ้อ! ดีมาก ได้นายดี ๆ ก็ดีใจด้วยทีเดียว”

“ผมอยู่ที่นั่นเสียอย่างเดียวคือกลางคืนไปไหนไม่ค่อยได้เลย” ผมว่า

“อ้าว! ทำไมล่ะ?” ท่านถามสวนขึ้น

“คือว่า ผมกินนอนอยู่ที่ตึกใหญ่นั้นเลยที่เดียวครับผม บังเอิญผมมีวิชาดนตรีไทยอยู่บ้าง และที่ตึกนั้นชอบดนตรีไทยมาก คุณเรณู ภรรยาของคุณสุรินทร์จึงขอร้องให้ผมหัดวิชาดนตรีไทยให้แก่ห้องสาวและห้องชายของแก กลางคืนไปไหนไม่ได้ ต้องสอนต้องซ้อมอยู่ทุกคืน”

“อ้าว! นั่นแหละทางดีละ ไม่เปลืองเงินค่าเที่ยวเตร่ และการเล่นดนตรีก็ดีนี่ละ เป็นวิชาหนึ่งศิลปะหนึ่งที่ควรฝึกฝนฝึกซ้อมเสมอๆ เพื่อรุ่งเรืองต่อไป” ท่านว่า

“ดีก็ดีหรือครับผม แต่น่าเบื่อนิสัยของคนบ้านนี้เต็มทน ทุกๆ คนในตึกนั้นถือตัว ไม่ยอมจะรู้จักใครและสังคมกับใครนอกบ้าน ตัวเองก็ไม่ยอมออกจากตึกไปไหน แม้แต่คนใช้ในตึกก็ไม่ออกจากตึก จะซื้อจะหาอะไร มีคนใช้ภายนอกซื้อมาให้อีกทีหนึ่ง แต่ก็ไม่ยอมให้คนใช้ภายนอกเข้าในตึก มีคนนอกคนเดียวเท่านั้น ก็คือตัวกระผม ที่เข้าออกนอกในได้ มีห้องเล็กๆ ภายในตัวตึกนั้นให้อาศัย เป็นห้องชั้นล่าง ก็สบายดีมากครับผม ตึกนั้นเก่าๆ และใหญ่มาก เป็นแบบจีนๆ ผู้ตึกเก่าๆ ตึกนี้มีคนหลายคนก็จริง แต่อยู่กันเงียบๆ จะพูดจะจาอะไรก็เบาๆ ไม่เอะอะตึงตัง นอกจากเสียงดนตรีเท่านั้นที่ดัง มีผู้หญิงสวยๆ หลายคน แต่สำหรับผมนอกจากสอนดนตรีและพูดกันในเรื่องทางวิชาการแล้ว ก็ไม่มีอะไรอีกส่วนตัวจะพูดกันได้ ทุกๆ คนถือตัวนัก มองคนอื่นอย่างรังเกียจ อย่างว่าแต่จะไม่พูดจาและติดต่อด้วยเท่านั้น แม้แต่มองยังไม่อยากจะมองเลย”

“อือ! ก็เป็นบ้านแปลกอยู่” ท่านพูดอย่างแปลกใจ “เขาไม่ไปเที่ยวไหนกันบ้างหรือ?”

“ไม่เลยครับ ตั้งแต่ผมไปอยู่ที่นั่นไม่เห็นมีใครไปไหนเลย และก็ไม่เคยมีแขกมาหาเลยสักคน เจ้าศเจ้าอย่างเหลือเกิน ทุกๆ ห้องในตึกนั้นมึกลิ่นหอมของเครื่องประทีนผิวฟุ้งไปหมด ทั้งหญิงสาวชายหนุ่มและไม่หนุ่มเดินผ่านไปมึกลิ่นหอมทั้งนั้น แต่งกายก็หรูหรา ผ้าดีๆ ดูเหมือนคนบ้า แต่งตัวสวย ๆ แล้วเดินไปเดินมาอยู่ในตึกนั่นเอง ไม่ได้ไปไหน”

“ท่าจะเป็นตระกูลที่ถี่เหนียว ไม่ยอมเสียเงินเที่ยวเตร่” คุณณพว่า

“ก็ไม่เชิงครับผม ผมสอน ถ้าเขาชอบใจ มีรางวัลให้ง่าย ๆ และการกินก็ฟุ่มเฟือย กินของดี ๆ ทั้งนั้น เหล้าก็ดื่มเหล้าดี ราคาแพง ผมชักจะเคยตัว พวกนั้นปรนเปรอผมจนเคยตัว ดื่มเหล้าแล้วไม่ค่อยได้ความจริงอะไร ๆ บ้านนี้ก็ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย บำรุงความสุขได้พอกับฐานะ หากแต่ไม่ยอมสังคมนับกับใคร ๆ เท่านั้น ข้าร้ายคุณสุรินทรผู้จัดการคนนี้ พลอยไม่เที่ยวและไปไหนเหมือนกับคนในตึกนั้นเหมือนกัน ทำคุณเรณูภรรยาจะขอร้องให้อยู่กับตึก แล้วเลยมาลั่นถึงผมเข้าด้วยนะซี รับประทานข้าวเย็นแล้วซ้อมดนตรี คุณสุรินทรนั่งฟังบ้างไม่ฟังบ้าง นอนแต่หัวค่ำ คุณเรณูภรรยานะก็เล่นดนตรีจนเลิกพร้อม ๆ กับพวกน้อง ๆ พี่ ๆ”

“ดี! เขาทำอย่างนั้นได้เขาก็รวย ถ้าสมัยทำได้มีหวังเห็นหน้าเห็นหลังในเร็ว ๆ วัน”

คุณนพพุดแล้วหัวเราะ ท่านตักเตือนไปในแนวผู้ใหญ่ ถือการเก็บเงินเป็นของหลักที่จะสร้างตัวในวันหน้า แต่ผมฟังใส่ใจบ้างไม่ใส่ใจบ้าง เพราะไม่ชอบการที่หมกตัวไม่คบกับใครบ้างเลย นับวันแต่จะแคบลง ๆ จะได้พูดได้คุยกันก็เฉพาะคนในตึกด้วยกัน อีกหน่อยก็กลายเป็นคนโลกล้านปี เลิกดนตรีแล้วก็นอน คนจะพูดและได้คุยมากหน่อยก็มีคุณสุรินทรและคุณเรณู พวกหัดดนตรีจะพูดอะไรกันมากไปกว่าเรื่องเพลง เรื่องวิธีการเล่น ก็คงไม่ได้ เพราะเขาไม่สนิทกับผมในทางอื่น พอเลิกซ้อมเขาก็ต่างคนต่างกลับห้องพัก ซึ่งภายในตึกนั้นก็มืด ๆ ทึม ๆ สว่างเพียงสลัว ๆ เป็นบางแห่งเท่านั้น ตึกใหญ่ ๆ ถ้ามืดมากกว่าสว่างก็น่ากลัว

ผมกราบลาคุณนพจากวัดระฆัง กลับมาถึงบ้านยังไม่ทันค่ำมืดทันรับประทานอาหารเย็นตามกฎหมายของที่นี่ การรับประทานอาหารของเขา เราแยกห้องอาหารกัน ห้องที่ผมรับประทานนั้นเป็นห้องของคุณเรณูกับคุณสุรินทร ฉะนั้นเราจึงรวมกันอยู่เพียงสามคน พออิ่มแล้วก็เข้าห้องดนตรี เราซ้อมเพลงเก่า ๆ ที่ต่อให้ไววันก่อนให้เรียบร้อย

ในค่านั้น ผมเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งแปลกหน้ามาใหม่ มาร่วมสังคมนับด้วย ดูคนคนนั้นก็สนิทสนมกับคุณสายรุ้งน้องสาวคุณเรณูอีก

คนหนึ่งมาก หนุ่มผู้นี้จะเป็นใครผมไม่รู้จัก แต่มันแว่วๆ ว่าผมจะเคยเห็นเขาที่ไหนมาก่อน สิ่งเกิดจะมีอะไรนัยๆ กับคุณสายรุ้งคนสวยเอาการอยู่ แต่ผมก็ไม่มิลิทธิอะไรจะคิดเรื่องเขาและมองเขามากนัก มีหน้าที่อย่างไรก็ทำไปตามหน้าที่

การจะพบจะเห็นพวกในตึกทั้งหมดนี้ก็ต่อเวลากลางคืนเท่านั้น ตอนเช้าจะเห็นคนบ้างก็เฉพาะคนใช้หญิงที่เดินอยู่ไกลๆ ในตึกที่มีอากาศสลัวๆ ผมอยู่ชั้นล่างจึงไม่พบกับพวกผู้ดีทั้งหลายที่อยู่ชั้นบนกินข้าวแล้วก็แต่งตัวออกไปทำงานที่โรงงานข้างนอกเขต ในตอนบ่ายวันนั้น ผมถูกเรียกตัวเข้าไปในตึก คุณเรณูบอกผมว่าท่านเศรษฐีบุญตั้งต้องการพบผมโดยมีธุระจะใช้ ผมออกจะรู้สึกตื่นเต้นนิดหน่อยธรรมดาผมไม่เคยพบกับนายห้างใหญ่เลย หน้าตาก็ไม่เคยเห็น แต่เมื่อเรียกตัวก็ต้องไปตามบัญชา เพราะเป็นลูกจ้างเขา

ท่านผู้เฒ่านั่งอยู่ในห้องรับแขกใหญ่ที่มีแสงสว่างเพียงมองหน้ากันเห็น

“เออละ! นั่งลงได้” เสียงบัญชาจากปากนายห้างซ้ำๆ ท่านนั่งอยู่ที่เก้าอี้ประดับมุกตรงที่ไม่ค่อยสว่างนัก จึงมองหน้าท่านไม่ถนัด

“ฉันมีธุระจะใช้เธอ” ท่านว่า “นอกจากเธอก็ไม่มีใครเหมาะในธุระนี้”

ผมนั่งฟังคำบัญชาอยู่โดยไม่ออกปากถามอะไรท่าน

“ฉันจะให้เรณูรถไปรับคนสองคนที่สถานีรถไฟหัวลำโพงตอนตีสี่ของคืนนี้ สองคนนั้นจะมาจากนครสวรรค์รถเที่ยวตึก เป็นหญิงคนหนึ่ง ชายคนหนึ่ง” ท่านพูดแค่นี้แล้วนั่งนิ่ง

“กระผมไม่รู้จักท่านทั้งสองนั้น เกรงจะไม่รู้เรื่องกัน” ผมพูดอย่างหนักใจ

“อ้อ! ง่ายมาก” ท่านว่า “ผู้หญิงจะคลุมหัวด้วยผ้าดำ แต่งตัวขาวทั้งชุด แต่ฝ่ายชายฉันไม่รู้ว่าจะแต่งอย่างไร จงถามหญิงนั้นว่าเขาชื่อจิตราใช่ไหม ถ้าใช่ก็รับมา เขารู้อยู่แล้วว่าฉันให้เธอไปรับเขา”

“ครับผม” ผมรับคำท่านอย่างนอบน้อม

“เออละ เธอบอกกับสุรินทรเขาเถิดว่าฉันต้องการอย่างนั้น เขาจะ

จัดรถให้เธอเอง" ท่านว่า เมื่อหมดคำบัญชาแล้วผมจึงกลับออกไปที่
โรงงาน รายงานกับคุณสุนทรตามที่ได้รับบัญชาจากนายห้างมา คุณ
สุนทรฟังแล้วพยักหน้า

"ฉันจะจัดรถให้ คินนี่สมัยอย่าเล่นดนตรีให้เด็กนักแล้วกัน นอน
แต่หัวค่ำ ปล่อยให้เขาเล่นกันเองก็แล้วกัน ฉันจะให้นายทองก้อนคน
รถของโรงงานจัดรถไว้คอยเธอ" ผู้จัดการสั่ง

คินนี่นั้นผมตัดใจนอนแต่หัวค่ำ หูฟังเขาเล่นดนตรีกัน คินนี่
ขาดผมไปก็เล่นกันมิดบ้างถูกบ้าง ความจริงที่ผมพูดว่าเมื่อหน่ยที่ไป
ไต้หวันกลางคืนไม่ได้ ต้องทนซ้อมดนตรีนั้น ที่แท้ผมก็มีใจสมัครอยู่บ้าง
และคล้ายจะมีใจหวังใครสักคนในวงดนตรีนั้น คือพี่สาวคนโตของคุณ
เรณูซึ่งมีอายุแก่กว่าผมมาก แต่แกสวยเรียบ ๆ เยือกเย็นน่าซึ่งใจ ผม
ได้ตกอยู่ใต้อานาจของแกด้วยดวงตาที่หวานซึ่ง ๆ และมักมองสบตากับ
ผมอย่างมีความหมายลึก ๆ และกินใจ ยิ้มน้อยนั้นช่างทวามใจ มีกลิ่น
ตัวหอมเย็นคล้ายน้ำอบที่มีกำยานเจือ ผมนึกขันทัวเองที่มีจิตอาจเอื้อม
ชนิดมีน้อย ๆ กับคนแก่คราวพี่คนโต

เรื่องนี้ผมปกปิดนัก เพียงนึกคิดอยู่ในใจ เนื่องจากอายุตัวที่ไม่
เจียมกะลาหัว ทั้งเกรงกลัวคุณเรณูและคุณสุนทรอยู่อย่างมาก เธอ
กับผมมันมิดกันราวกับฟ้ากับดิน ทั้งฐานะและอายุ มันเวรกรรมอะไร
ไม่ทราบจึงเป็นไปดังนั้น น้องสาวคุณเรณูสวย ๆ หลายคนผมกลับไม่
สนใจ หรือจะเกิดจากว่ายิ่งสาวยิ่งสวย ผมยิ่งประมาณตัวมากขึ้น เพราะ
ว่าถ้าเกิดรักกันเข้าแล้ว หน้าหน้าอย่างผมจะเอาอะไรเป็นสมบัติไปสูขอ
เขาเล่า ใจจึงหนักไปทางคนแก่หน่อย คิดว่าคงไม่มีใครจะห่วงแทนเท่า
สาว ๆ อีกประการหนึ่ง จิตที่ตั้งไว้ว่าคุณมาลีที่สวยอย่างแก่ ๆ นี้ แม้
วาสนาผมจะเป็นไปไม่ได้ ผมก็จะเก็บเป็นความรักไว้ในใจ ขอเป็นความ
ฝันไปตลอดชีวิต

เวลาตีสามกว่า ๆ ผมได้ออกรถไปกับนายทองก้อนตามคำสั่ง
นายห้าง เว้นั่งคุยกันมากว่าจะถึงหัวลำโพง มีปัญหาอยู่ว่า ช่างพิเรนทร์
นัก กลางวันมีเวลาผมเถไม่มากกรุงเทพฯ เกิดจะมาตอนดึกให้มันลำบาก
แก่ผู้มารับเล่นอย่างนี้ แต่เราลูกจ้างเขา เขาใช้ก็ต้องทำตามสั่ง ผมให้

นายทองก้อนคอยอยู่ที่รถ ส่วนตัวผมเข้าไปในซานซาลาสถานี คอย
ขวนรถไฟสายเหนือในเที่ยวนั้น มีคนนั่งอยู่บ้างที่เก้าอี้ คล้ายรอใคร
จะมารถเที่ยวดีก็อย่างผม แต่ก็มีไม่มากคนนักเพราะมันผิดเวลาที่
มนุษย์ธรรมดาจะมารถขบวนนี้ หากไม่มีธุระด่วนจริงๆ ก็ไม่มาขบวนนี้
แน่ๆ

พอได้เวลาตีสี่ครึ่ง รถก็เข้าเทียบสถานี มีคนเหลือลงหัวลำโพง
ไม่มากนัก คงจะแหวะลงตามทางเสียมากแล้ว ผมมองดูที่หน้าต่างรถ
คันหนึ่ง เห็นมีหญิงสาวคนหนึ่งคลุมหัวด้วยผ้าดำกันผมยุ่ง สวมเสื้อขาว
แต่ยังไม่เห็นเธอตลอดทั้งตัว ก็ไม่รู้ว่าเธอแต่งชุดขาวทั้งตัวหรือเปล่า จึง
ไม่กล้าเข้าไปถามชื่อ แต่แปลกใจอยู่ว่าหญิงนั้นก็มองดูผม แล้วซ้้ายิ้ม
ให้ผมเสียอีก ผมจึงเดินเข้าไปใกล้หน้าต่างแล้วลองถามชื่อก่อน ไม่ใช่ก็
ขอโทษเธอ

“คุณจิตราใช่ไหมครับ?”

เธอหัวเราะแล้วพยักหน้าพร้อมกับรับคำว่าใช่

“มารอนานไหมคะ?” เธอถาม

“ไม่นานเลยครับ คุณมีของอะไรบ้าง” ผมรีบตัดบท

“มีกระเป๋าสองสามใบค่ะ” เธอตอบ และทันใดนั้นก็มีชายหนุ่ม

คนหนึ่งโผล่หน้าแซงเธอออกมาดูผมพร้อมกับส่งกระเป๋าเดินทางลงมา
ผมรับมาวางที่พื้น ชายหนุ่มนั้นมองดูผมอย่างพิลึกพิลั่นเพราะหึ มองหน้า
หญิงที่มาด้วยทีหนึ่ง มองผมทีหนึ่ง คล้ายจะสงสัยอะไรในใจ หญิงนั้น
ยิ้มให้แล้วสั้นศีรษะเชิงจะบอกว่าอย่าสงสัยเลย แล้วก็พยักหน้าเชื่อใจ
ชายนั้นก็ส่งกระเป๋าใหญ่ลงมามาก ส่วนใบเล็กอีกใบแม่หญิงแกตัวเอง

พอลงจากรถไฟแล้วมายืนที่ซานซาลาสถานี ชายนั้นแอบมองดู
ผมอีก ผมทำเป็นไม่รู้ตัว แต่ใจก็ไม่สบายเลยที่มีคนมามองผมอย่าง
สงสัยอะไรๆ เช่นนั้น สองคนนี้ก็ไม่ใช่เป็นคนที่นายผมใช้ให้มารับ
เป็นได้ใจจากันบ้างละ ผมแอบชำเลืองดูเขาบ้าง ก็เห็นเขามองดูเท้าผม
ทำเอาผมสะดุ้งใจ แอบก็มดูเท้าตัวเองว่า หรือผมเองใส่รองเท้าผิดข้าง
หรือว่าใส่แดงข้างหนึ่งดำข้างหนึ่ง แต่มันก็เรียบร้อยดีนี่ ผมชักไม่พอใจ
ที่เรามองกันอย่างที่เขาพูดๆ กันว่ามองอย่างเหยียดหยาม คือมองตั้งแต่

หัวตลอดเท้า แต่เสมือนต็อกต้อยอย่างผมจะมีทางพูดทางทำอะไรได้นอกจากนั่งและอดทนทำงานไปตามบัญชา

ผมพาหนุ่มสาวที่ผมไม่ชอบใจมาส่งเข้าตึกใหญ่ได้ตอนตีห้าพอดี นายทองก้อนกลับไปบ้าน ผมเข้าห้องนอนนั่งคิดถึงหนุ่มสาวคู่นั้น ผู้หญิงไม่มีท่ามีทางอะไรเลย เคยๆ มีกิริยาเป็นกันเอง แต่นายหนุ่มนั้นลึมอ ผมอย่างระแวงๆ อย่างไม่พิลึก ไม่ใช่กิริยาของคนทิ้งหวงที่พวกหนุ่มๆ ด้วยกันมักจะระแวงไว้ก่อนเมื่อเห็นคนที่มารับเป็นคนหนุ่ม ทั้งหญิงที่มักกับเขาได้แสดงกิริยาสนิทสนมเป็นกันเองกับผม อาการมองดูผม นั้นมันเป็นอาการของคนที่ไม่ไว้ใจผมในด้านที่ผมไม่น่าจะคบค้าสมาคม อาจจะเป็นคนที่จะหลอกลวงต้มตุ๋นเขาทั้งคู่ทำนองนั้น

เมื่อผมส่งตัวทั้งคู่เข้าตึกใหญ่นั้น สังเกตว่าแม่หญิงที่จะคุ้นเคยกับตึกนี้ดี ที่ทำว่าจะเคยอยู่มาก่อน หรือไม่ก็เคยมาบ่อยๆ เธอบอกกับผมว่าถึงบ้านแล้วไม่ต้องห่วง เธอกล่าวชอบใจผมแล้วก็เดินขึ้นตึก แต่นายหนุ่มนั้นกวาดตาดูสถานที่อย่างหวาดกลัว ซึ่งมองเห็นได้ถนัดตาน่าประหลาดนักที่ว่านอกจากจะระแวงในตัวผมแล้ว ยังระแวงในสถานที่ซึ่งตนกำลังเหยียบย่างเข้ามาอีก ตามที่ผมสังเกตกิริยาของหนุ่มสาวคู่นี้ที่มีต่อกัน ก็เห็นชัดว่าทั้งคู่คือฝวเมียกันนั่นเอง แล้วอะไรเล่าจึงทำให้ฝ่ายชายมาหวาดกลัวในเมื่อมากับเมียแท้ๆ ชั้นแรกก็ระแวงในตัวผมก่อน แล้วจึงมาระแวงสถานที่อีก ดูจะมีอะไรซับซ้อนอยู่อย่างพิลึกในตัวหนุ่มสาวคู่นี้

ผมทำตัวเป็นเจ้าของความคิดอยู่จนฟ้าสว่าง อยู่ในห้องรำคาญใจเข้า จึงลุกออกจากห้องแล้วจึงออกจากบริเวณบ้านหากาแฟร้านเจ๊กตี๋มถ่วงเวลากว่าจะถึงเวลาอาหาร จะได้รายงานกิจการที่นายห้างมอบหมายให้ผมทำต่อผู้จัดการตามระเบียบ พออย่างเข้าร้านกาแฟก็พบกับนายทองก้อนที่นั่น ซึ่งคิดไว้แต่แรกว่าเขากลับไปบ้านแล้ว

“นึกว่ากลับไปบ้านแล้ว ที่แท้ก็อยู่นี่เอง” ผมทัก

“มันจะสว่างอยู่แล้ว ถ้ากลับไปประเดี๋ยวก็ต้องมาอีก ผมเลยอยู่ร้านกาแฟนี่เอง”

“ดีเลยจะได้คุยกัน กินกาแฟและอะไรๆ รองท้องด้วยกันเข้าๆ”

ผมว่า

“ขอบคุณครับ ผมรับเสียไปแล้ว กาแฟสองถ้วยแะครับ ยังแถมชالاเป้อีกสองลูก คุณเชิญเถอะ ผมจะนั่งคุยอยู่ด้วย” เขาพูดแล้วเลื่อนเก้าอี้ให้ผมนั่ง ผมก็สั่งกาแฟและชالاเป้อย่างนายทองก้อนข้าง

“คุณสมัยครับ” เขาเรียกชื่อผมทั้ง ๆ ที่นั่งอยู่ด้วยกัน ผมก็มองหน้าเขาว่าเขาจะพูดอะไร

“ผมว่าชายหนุ่มคนนั้นไม่เคยมาที่บ้านนี้เลย” เขากล่าวขึ้นและก็เป็นเรื่องเดียวกับที่ผมกำลังคิดกำลังนึกอยู่

“คุณว่าอย่างไรหรือ?” ผมย้อนถาม เพราะไม่คิดว่านายทองก้อนจะเป็นคนเจ้าสังเกต

“ครับ” เขาตอบรับ “ผมสังเกตว่านายหนุ่มคนนั้นแะระแวงคุณสมัยแะระแวงผมอยู่ตลอดเวลา คล้าย ๆ ว่าเราทั้งสองจะพาแะมาตี้มมาย่าอะไรอย่างนั้นแหละ” เขาพูดจบผมก็พยักหน้ารับว่าจริงอย่างเขาพูด แล้วผมก็หัวเราะอย่างครึ่งซันครึ่งโกรธ

“แะมองผมตั้งแต่หัวตลอดเท้า” ผมว่า

“ผมว่านายหนุ่มนั้นแะมากับหญิงนั้นอย่างไม่เต็มใจจะมา ทั้งก็มาในยามตึกผิดปรกติคนเขา แะจึงเกิดระแวงอะไรต่ออะไรไปได้” นายทองก้อนออกความเห็น

“ผมก็คิดมาหลายชั่วโมงแล้ว สู้ปล่อยท่านทั้งหลายไปตามเรื่องท่านดีกว่า เราลูกจ้างเขา เขาใช้เรา พอทำได้ก็ทำไป คิดไปเสียสมองเปล่า ๆ” ผมพูดตัดบทไป แล้วเราทั้งสองจึงหันออกคุยเรื่องอื่น ๆ กันสนุก ๆ ไป จนได้เวลาอาหารเข้าในตึก ผมกับนายทองก้อนก็แยกทางกัน ผมตรงเข้าไปห้องอาหารของคุณสุรินทรเลย ในห้องนั้นเมื่ออยู่พร้อมกันคือคุณสุรินทร คุณเรณู แะสองหนุ่มสาวนั้น

“กระผมแอบไปรับประทานกาแฟแะอาหารอื่น ๆ บ้างแล้ว กระผมจะเลยขอตัวเรื่องอาหารเข้านี้ด้วย” ผมรีบบอกคุณเรณูแะคุณสุรินทร

“ไม่เป็นไร” คุณเรณูว่า “ถึงจะรับประทานอะไรมาบ้างแล้ว เพียงรับอะไรอีกจิบจิบก็ยังดี จะได้แนะนำให้รู้จักกับสองคนที่คุณไปรับเขาเมื่อยามตึกนี้ นี่คุณจิตราหลานสาวของคุณพ่อ แะนั่นคุณสวัสดิ์

หลานชายของคุณพ่อ” คุณเรณูแนะนำพร้อมทั้งชี้ตัว ผมรีบยกมือไหว้ก่อนโดยรวดเร็วตามฐานะของคนที่กำลังตกต่ำ

เข้านั้นผมทำหน้าที่ตักข้าวใส่จานให้แก่ทุกคน แล้วก็ใส่จานของผมเอง คุณจิตราหลานสาวนายห้างคุยเก่ง พูดจ้อตลอดเวลา แต่คุณสวัสดิ์ผู้สามีไม่คุยอะไรเลย อาจจะคุยไม่เก่งหรือว่ายังไม่อยากจะคุย ผมขำเลื่องสังเกตดู เห็นพ่อหนุ่มคนนี้แกพิณิจดูอาหารทุก ๆ จานที่วางบนโต๊ะอย่างระแวงสงสัยอะไร ๆ ซอบกล ซึ่งกิริยานี้ก็เป็นไปอย่างเดียวกับที่ระแวงผมมาแล้ว และยิ่งกว่านั้นยังแอบพิณิจดูคุณสุรินทรด้วยอีกคนอย่างบ่อยครั้ง ผมถอนใจเบา ๆ รู้สึกว่าคุณนายคนนี้เสียจริง ๆ ดูช่างเกิดมาเป็นมนุษย์ที่ระแวงเสียแท้ ๆ แม้แต่คุณเรณูพี่สาวของเมียเขาเอง เขาก็แอบขำเลื่องมอง แต่แล้วก็เกิดสะดุ้งขึ้นน้อย ๆ แต่รีบทำกลบเกลื่อนด้วยอาการทำเป็นไอหรือสำลัก แล้วก็หันหน้าตักอาหารใส่ปากอย่างหน้าซื่อ ๆ

“ดิฉันมาเสียจากปากน้ำไฟได้ สบายใจจังคุณพี่” คุณจิตราพูดกับคุณเรณูพี่สาว ซึ่งคุณเรณูก็มีสีหน้ายิ้มอยู่อย่างอารมณ์ดี

“โฮ้ย! ขึ้นอยู่ต่อไปมันก็แดงเข้าจนได้” คุณจิตราพูดถึงคำนี้แล้วต้องชะงักหยุดลง เพราะดวงตาของคุณเรณูผู้พี่ที่หวานจ้อยนั้นกลับเป็นดวงตาเขม็งมองผู้พูด ทั้งขมวดคิ้ว กิริยาทั้งหมดนี้ผมรู้ทันทีว่าคุณเรณูไม่ต้องการให้น้องสาวพูดอะไรเพื่อเจ้อในระหว่างที่มีคนอื่นนอกวงค์ญาติ เช่นตัวผมที่นั่งอยู่ด้วย รู้เรื่องอันไม่ควร

ตอนออกไปทำงานที่โรงงาน คุณสุรินทรเรียกผมเข้าไปนั่งใกล้และพูดขึ้นซ้ำ ๆ

“สมัย! ฉันมีอะไร ๆ ที่จะต้องบอกกับเธออยู่บ้าง และเรื่องที่จะพูดนี้ก็เป็นเรื่องที่เธอจะต้องรับรู้ด้วยทีเดียว”

ผมนั่งนิ่งคอยรับฟังคำบัญชาของผู้จัดการอยู่อย่างที่เคยเป็นมา “คุณสวัสดิ์เขาจะมาทำงานกับเรา” คุณสุรินทรเริ่มเรื่อง “แต่เขาไม่เคยทำงานมาก่อนเลย อาจจะซลุกซลัก แต่จะต้องมาเป็นผู้ช่วยฉัน เรื่องนี้จะเหมาะสมหรือไม่เหมาะก็พูดยาก ฉันอยากจะพูดว่า เขาคือลูกท่านหลานเธอ” ผู้จัดการหยุดพูดและอืดควันบุหรืจนเต็มอีกแล้วพูดต่อ

“สมัยจะต้องรู้ไว้ และจงตัดความเสียใจไว้ก่อน ที่อยู่ๆ เขาก็เผ่นมาเป็น
ผู้ช่วยฉัน พุดง่าย ๆ ก็คือเขามีตำแหน่งบังคับบัญชาเขารองจากฉันลงไป
เธอคงรู้ดี ใจฉันไม่ต้องการให้เป็นอย่างนั้นเลยแต่จำเป็น”

ผมฟังเรื่องแล้วก็เข้าใจความหมายดี จึงยกมือไหว้ผู้จัดการ
ใจพระและพูดว่า

“ขอให้คุณสบายใจเถิดครับ กระผมเข้าใจดีในเรื่องนี้ กระผม
ขอแต่เพียงว่าได้รับความรักความกรุณาจากคุณก็เป็นพระคุณที่สุดแล้ว”

“ขอบใจเธอมาก ฉันรักเธอจริง ๆ สมัย มีเพื่อนอยู่ด้วยกันเพียง
สองคนในตึกนี้ เมื่อมีคุณสวัสดิ์เข้ามาอีกคน ก็เป็นเพื่อนคนที่สาม”

ผมรับปากและรับรองตัวเองกับผู้จัดการแล้วก็กลับมานั่งทำงาน
แต่พอนั่งทำงานไต่ะห่างออกมาก็นึกแปลกใจในคำพูดของผู้จัดการที่ว่า
เรามีเพื่อนกันอยู่สามคนในตึกนี้ ก็ทำไมเล่า เราอยู่ด้วยกันตั้งมากมาย
ในตึกนี้ ก็คุณธรรณูผู้ภรรยาเล่า อีกทั้งน้อง ๆ พี่ ๆ ของคุณธรรณูก่ายกอง
คุณสุรินทร์ก็จัดเป็นเครือญาติอย่างสมบูรณ์แล้ว ทำไมไม่จัดว่าเป็น
เพื่อนกันในตึกนี้ กลับมาแยกแต่เพียงตัวผม ตัวคุณสุรินทร์ และคุณสวัสดิ์
สามคนเท่านั้นเป็นเพื่อน หรือคุณสุรินทร์จะแยกชั้นของเราสามคนเป็น
คนละชั้นกับพวกในตึก ฟังก็แปลกดี แต่ผมก็พอใจที่ผู้จัดการนับเอา
เป็นเพื่อนของท่าน

อีกสองสามวันคุณสวัสดิ์ก็เริ่มเข้าฝึกหัดงานกับผู้จัดการ พอเขา
โผล่เข้ามาในโรงงานในหน้าที่แรกก็มีสีหน้าตื่นเต้นมาก มองดูคนงาน
อย่างตื่นใจ แล้วมองดูผมและคุณสุรินทร์อย่างสบายใจ ดวงหน้าที่ซีด
มาแต่เดิมก็หายไป เลือดฝาดแจ่มใสดี สนทนาสนมกับผมและผู้จัดการ
เป็นอย่างดี ซึ่งผิดกับวันแรกที่มาพบกัน

“คุณทำงานที่นั่นนานแล้วหรือครับ?” เขาทถามผมเมื่อมาใกล้ไต่ะผม

“ผมเพิ่งมาเหมือนกันครับ” ผมตอบ เขามีสีหน้าแปลกใจนิดหน่อย

“อ้อ! คุณเพิ่งมาเหมือนกัน” เขาว่า

“ครับ ผมเพิ่งมาอยู่สี่ห้าเดือนนี่เอง”

“แหม! บุญของผม ไม่ยังงั้นผมแยะเลย” เขาพูดออกมาอย่าง
โล่งอกโล่งใจ แต่ผมแปลไม่ออกว่าทำไมจึงจะเป็นยังงั้น ถ้าไม่มีผมแล้ว

เขาจะแย่งทำไมกัน เขาไม่พูดเรื่องให้ตลอดไป คล้ายกับจะนึกอะไรขึ้น
 ได้ว่าไม่ควรจะพูด เพราะขณะที่เขาพูดนั้นผมได้มองหน้าเขาเพื่อที่จะ
 ฟังเรื่องให้แจ่มแจ้ง เขาเลยหยุดพูดเรื่องนี้ต่อ ไกลพูดไปอื่นๆ ตามเรื่อง
 งานเรื่องการ ผมเลยไม่กล้าจะถามเรื่องที่เขาพูดค้างไว้ อยากจะรู้
 เหมือนกันว่ามีมาของมันเป็นอย่างไร ผมรู้สึกว่าจะตั้งแต่มายุติกันนี้ได้พบ
 แต่ปัญหาต่างๆ นับแต่ชาวตึกนี้ไม่สังคมกับใคร เหมือนตั้งเมืองของ
 ตัวขึ้นเมืองหนึ่งเป็นพิเศษ และพอเขยใหม่ที่เขาเข้ามาอยู่ในอาณาจักรนี้ก็ม
 อะไรแปลกที่นำเป็นปัญหา

ต่อมาผมรู้สึกว่าคุณสวัสดีชักจะติดผม ไม่ค่อยห่างผมเลย จน
 คุณจิตราและคุณเรณูชักจะมอง ตอนกลางวันเราซ้อมดนตรีกัน หนุ่ม
 หน้าใหม่คนนี้ก็อยู่ใกล้ๆ ผมเสมอ เพราะแกยังไม่สนิทกับคนอื่นในตึก
 นั้น และยิ่งกว่านั้น ดูเขาทั้งหลายจะไม่พิศวาสพอหนุ่มคนนี้นัก ดูเขา
 ชัดๆ เซินๆ ซึ่งเรื่องนี้ก็เป็นธรรมดาของคนในตึกนี้อยู่แล้วที่ไม่สังคม
 กับใครๆ แม้จะเข้าร่วมเป็นวงศ์ญาติแล้วก็ยังถือความใหม่ความเก่า ไม่
 ยอมสนิทสนมง่าย ๆ

วันหนึ่งเป็นวันเสาร์ เมื่อคุณสวัสดีเข้าไปหาภรรยาของแกแล้ว ผม
 เลยเลี้ยวออกข้ามฟากไปหาคุณเทพที่วัดระฆังเพื่อระบายความกลกั๊กลุ่ม
 ที่พบปัญหาต่างๆ ที่ตึกนี้ และผู้ที่ช่วยระบายไขข้อข้องใจได้ก็มีอยู่แต่
 คุณเทพเท่านั้น ท่านมีเหตุผลและเป็นเจ้าพินิจวิจารณ์เหตุต่างๆ ได้ดี ผม
 ได้เล่าสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ที่ได้พบเห็นจนเกิดเป็นปัญหาต่างๆ ให้คุณเทพ
 ฟังอย่างละเอียดทุกตอน

“นำสงสาร” ท่านพูดแล้วถอนใจ

“สงสารใครครับ?” ผมถาม

“ก็หนุ่มหน้าใหม่ที่สมัยพูดให้ฟังนะซี”

“อ้อ! คุณสวัสดี”

“ถูกแล้ว และก็เธอด้วยอีกคน” ท่านพูดอย่างนั้นผมจึงมองหน้า
 ท่านอย่างงงใจ ท่านยิ้มหนอยหนึ่งแล้วก็พูดว่า

“สงสารทั้งเธอและหนุ่มหน้าใหม่นั้นแหละ สงสารที่ต้องเข้าไปอยู่
 ในกลุ่มของคนประหลาด หนอยุทนทำไปเถอะถ้าทนได้ ใช้ความกล้าหาญ

เหนื่อยนะ”

“โอ้โฮ! ต้องกล้าหาญด้วยหรือครับผม ยังกะไปรบทัพจับศึก”
ผมฟังไปหัวเราะไป

“ถูกซี” ท่านพูด “การอดทนต่อทุก ๆ สิ่งที่ต้องผจญก็นับว่าเป็น
ความกล้าหาญเหมือนกัน” ท่านพูดแล้วก็หัวเราะเป็นการสนุกหรือ
ขบขันในเรื่องบ๊อบคอคอแตกต่าง ๆ ของผม

“เออ! ตึกนั้นมิกี่ชั้นนะ?” ท่านถามไปอีกเรื่องหนึ่ง

“สองชั้นครับ ตามแบบเก่า ๆ แต่มันมีหลายตอน เป็นตึกสอง
สามหลังเชื่อมกัน โดยมีสะพานข้ามข้างบนเดินติดต่อกันได้ทุกหลัง บาง
แห่งเป็นเฉลียงติดต่อกัน มีหลายชอกหลายมุมและหลายช่องทางเดิน
โศ่ย! ถ้าอยู่น้อยคนน่ากลัวผิครับผม ความใหญ่ของตึกทำให้อากาศ
เย็นดี ทั้งมีช่องทางลมพัดมาหลายทาง ตึกแบบจีนกลาย ๆ นี้แปลกดี
บางแห่งมีอากาศโปร่ง โดยบางตอนไม่มีหลังคา และที่พื้นล่างตรงนั้นก็
มีสวนดอกไม้เล็ก ๆ อยู่ทุก ๆ แห่งไปถ้ามีช่องโปร่งที่ใด หิ้งดู ๆ ว่าจะมี
สระอาบน้ำในตึกนั้น เคยได้ยินเสียงคนโดดน้ำเล่นน้ำกัน แต่ผมไม่เคย
จะย่างกรายเข้าไปได้ ผมได้รับอนุญาตให้เข้าไปได้โดยมีขอบเขตที่จำกัด
ยุ่มย่ำทั่วไปได้ คนในตึกนั้นอยู่กันแต่ชั้นบน ชั่วโมงจะซ้อมดนตรี
เท่านั้นจึงจะลงมาให้เห็นตัว ห้องอาหารของผู้จัดการก็อยู่ข้างล่าง ผัวเมีย
คูใหม่ก็อยู่ข้างบนเช่นกัน แต่จะอยู่ตอนไหนผมไม่ทราบ”

“น่ากลัว!” ท่านพูดเฉย ๆ

“ครับผม น่ากลัว ตึกนี้ถ้าไม่มีใครอยู่ จ้างผมเฝ้าเดือนละหมื่น
ก็ไม่รับประทาน”

“ที่บ้านนั้นมีเด็กบ้างไหม?” ท่านถาม

“ไม่มีเลยครับผม ทั้งบ้านมีแต่ผู้ใหญ่ทั้งนั้น และคุณสุนทร
คุณเรณูก็ไม่มีลูก”

“อ้อ! อยู่กันมาหลายปีแล้วไม่มีลูก” ท่านว่า

“เอ๊ะ! ท่านรู้จักหรือครับผม?” ผมย้อนถามอย่างแปลกใจ

“อ้อ! เพื่อนนั้นเขารู้จักดี เขาเล่าให้ฟัง ชั้นเดิมคุณสุนทรนั้นเป็น
ผู้ช่วยคุณสุนทรผู้จัดการ แล้วอยู่ ๆ ไปคุณสุนทรเกิดลาออกไปโดยเกิด

สุขภาพไม่สมบูรณ์ คุณสุรินทร์ก็ได้เป็นผู้จัดการแทน แล้วก็ได้แต่งงานกับคุณเรณูลูกสาวนายห้างนั้นแหละ”

“อ้อ!” ผมร้อง “บุญของผู้จัดการเก่า”

“ถูกแล้ว บุญจริง ๆ คุณสุรินทร์เป็นคนอดทนและกล้าหาญมาก เขาขายแน่ ๆ รายคนเดียวด้วย”

“ไม่รายคนเดียวแน่ครับ” ผมท้วง “คุณเรณูจะยอมหรือคือนายห้างอีกเล่า เพราะโรงงานไม่ใช่ของคุณสุรินทร์ครับผม”

“เออ สมัย เรายังไม่รู้เรื่องของเขาพอ คุณสุรินทร์รายจริง ๆ โรงงานนั้นเป็นของเขาแล้วทั้งหมด เขาเกิด ในวันหน้าเธอจะรู้อะไร และเธออาจจะมึนหัวด้วย” ท่านว่า

“เอ ไช้คอะไรครับผม” ผมย้อนถามไปตามเรื่องทั้ง ๆ ที่มองไม่เห็นว่าจะมีไช้คอะไร คงเป็นกรรมตาของผู้ใหญ่ที่รักและเวหนาก็พูดไปตามที่มีเมตตาอยู่

“เอาเถอะสมัย ไช้คของเธอจะต้องมีหลายอย่างถ้าเธอไม่ทำตัวเป็นคนชอบขี้ขลาดหรือไม่กล้าหาญอดทนลาออกหนีไปก่อน เธอจะมีไช้คจริง ๆ เอาไว้ถึงเวลานั้นเธอจะทราบเอง”

คืนนั้นผมกลับจากวัดระฆังแล้ว รับประทานอาหารแล้ว ก็รีบไปอาบน้ำ ห้องน้ำอยู่ห่างจากห้องผมมากอยู่ ทางเดินไปห้องน้ำจะต้องผ่านช่องทางหนึ่งที่มีลมพัดมาอย่างเย็นสบาย มองไปไกลหน่อยจะเห็นสุดทางมีสวนดอกไม้ และตรงนั้นต้องมีช่องโหว่ข้างบนที่เปิดอากาศเห็นท้องฟ้า คืนนั้นเอง ผมเริ่มทำตัวเป็นคนไม่รักขานิชัย เดินล่องเลยเขตที่เขาจำกัดไว้สำหรับคนอื่นที่ไม่ใช่วงศ์ญาติของตึกนั้น ด้วยความมืดอย่างหนึ่ง และความอยากเห็นที่แปลก ๆ ของตึกนั้น อยากเห็นสวนดอกไม้เล็ก ๆ ภายในตึก จึงทำการย่องอย่างเบาไม่ให้มีเสียง และบังเงามืดเดินเข้าไปใกล้สวนดอกไม้ นั้น แต่ที่ตรงสวนดอกไม้ นั้นมีไฟฟ้าแสงอ่อน ๆ ติดอยู่สลัว ๆ เหมาะแก่เป็นที่พลอดรักของหนุ่มสาว ผมเกรงใครจะเห็นตัวผม จึงบังเงามืดของเสาตึกต้นใหญ่ มองแลลลอบไปชมดอกไม้ที่ชูช่ออยู่กับแสงไฟอ่อน ๆ และในขณะนั้นเองผมต้องสะดุ้งทั้งตัว เพราะมีเสียงของหนุ่มสาวอยู่แถวนั้นและกำลังพูดกันอยู่ ผมรีบ

แนบตัวเข้าชิดเสาดึก รู้ตัวที่กำลังมืดที่สว่างล้าเซตเข้าไป เกรงผู้พูดทั้งสองจะเห็นตัวเข้า ผมหายใจไม่เป็นปกติ เสียงฝ่ายชายพูดว่า

“คุณสายรุ้ง ผมรู้ตัวว่าผมนี้เลวทรามพอคู่ที่ไม่ได้แอบไปบ้านผมเองเลย ควรจะไปบ้างเพื่อตุ๊กต๋อยของผมและตุ๊กต๋อน้อย...” ฝ่ายชายพูดได้แค่นี้ต้องหยุดเพราะฝ่ายหญิงพูดขัดขึ้นกลางคัน

“แต่คุณก็รู้อยู่แกลใจนี่คะคุณเทพ ว่าคนอย่างพวกเราจะไปไหนมาไหนพบปะฝูงชนย่อมจะเกิดภัยแก่พวกเราเอง คุณเองก็รู้ กว่าจะหลบหลีกตัวมาถึงคิดฉันได้ก็แย่แล้ว”

“ถูกต้องสายรุ้งว่า” ฝ่ายชายเสียงอ่อนคล้อยตาม “เท่าที่ผมพูดนะ พูดอย่างปรารถนาเท่านั้นเอง สายรุ้งก็รู้ก็เห็นอยู่แล้วว่า ตั้งแต่ผมผ่านข้ามน้ำข้ามทะเลมา ก็มาอยู่แต่ในตึกนี้เท่านั้น”

“เลิกคิดเสียเถิด” หญิงว่า “คุณก็เดือดขาดจากทางบ้านคุณแล้ว นับแต่่านที่นั่น”

ความจริงผมอายุตัวเองที่สุดที่แอบฟังคำสนทนาของผู้อื่น มันบังเอิญแท้ ๆ มาพบเข้าโดยไม่ตั้งใจ และก็บังเอิญอีกที่เสียงหญิงชายทั้งสองนี้ผมจำได้ ครั้นได้ยินหญิงเรียกชื่อชายว่า คุณเทพ ผมก็สะดุ้งใจ เพราะผมจำชื่อนี้ได้แหว่ ๆ และเมื่อสองสามวันนี่ผมเห็นเขามาร่วมอยู่ในตึกนี้โดยใกล้ชิดสนิทสนมกับคุณสายรุ้งเจ้าของเสียงฝ่ายหญิง พอได้ยินชื่อ “เทพ” ผมก็เกิดสนใจขึ้น นี่จำได้ว่าชายคนนั้นผมเคยเห็นหน้าที่ไหนมาก่อน ที่แท้ผมก็เคยเห็นหน้าเขาและชื่อเขาในหน้าหนังสือพิมพ์ที่ผมอ่านมาเมื่อหลายวันแล้วนั่นเอง ชีวิตของคนชื่อเทพนี้น่าสนใจอยู่ เป็นชีวิตของครอบครัวที่น่าทึ่งทีเดียว ด้วยว่า “ดอกเตอร์เทพ เจียมณี” คนนี้ได้ไปสำเร็จปริญญามาจากยุโรป ขากลับเมืองไทยรีบขึ้นอับปางพุ่งลงกันทะเลหายไป หาดศพกันไม่ได้ทั้งลำเรือ รายงานผู้โดยสารทั้งหมดประกาศไว้ในหนังสือพิมพ์ ทั้งลงรูปภาพดอกเตอร์ผู้น้อยอยู่ชัดเจนพร้อมกับคุณนวน้อยผู้ภรรยาทางกรุงเทพฯ ชาวนั้นยังบอกอีกว่า คุณนวน้อยยกอดลูกคนเดียวของเธอร้องไห้สลบพับไป นี่ละ เหตุผลที่ทำให้ผมกลายเป็นคนเสียมารยาท เพราะมาพบเอาผู้ที่สนใจอยู่เลยต้องแอบฟัง

“เลิกคิดดีกว่า ไหน ๆ คุณก็ขาดกับเขาแล้ว” เสียงฝ่ายหญิงพูด

ต่อ "จงคิดอย่างใหม่ดีกว่า เพราะไหนๆ คุณกับฉันก็รักกันมาก่อน ที่ยังเป็นของกันและกันไม่ได้ก็เพราะคุณเพื่อฉันเกียจฉ่องเรื่องฐานะของคุณ แต่เดี๋ยวนี้เวลานี้ เราเป็นของกันและกันอย่างสมบูรณ์แล้ว"

"จริงของสายแสะ อะไรๆ มันก็ผ่านไปแหละ แต่เอ๊ะ..." ฝ่ายชายกำลังพูดแต่แล้วก็ร้องเอ๊ะขึ้นมาเฉยๆ พร้อมกับหยุดพูดกะทันหัน ผมสะดุ้งทั้งตัว คู่สนทนาต้องรู้แล้วว่าผมแอบฟังการสนทนาของเขาอยู่ ผมเหลียวซ้ายแลขวา จริงอยู่ เหลียวไปก็ไม่พบใคร เขาทั้งสองคงแอบตัวเสียแล้ว ผมอายุใจจนตัวสั่นคล้ายคนเป็นไข้ ค่อยย่องกลับไปโดยไม่เหลียวหลังไปดูเลย ผมรีบเข้าห้องน้ำอาบอย่างลวกๆ และกลับห้องพักของตัวเอง ใจยังเต้นไม่หาย แต่นึกถึงหนังสือพิมพ์ได้ก็มุดเข้าใต้เตียง ค้นหากลับที่ลงข่าวดอกเตอร์ผู้นี้ ผมเป็นผู้มีนิสัยว่าถ้าอ่านหนังสือพิมพ์ฉบับไหน ถ้ามีข่าวไหนน่าสนใจจะต้องเก็บไว้เสมอมา ค้นอยู่ครู่หนึ่งก็พบฉบับนั้น แหม! ดอกเตอร์ผู้ทรยศเมียลงรูปก่ายหน้าผาก และข่าวว่าตายที่ก้นทะเลทศพไม่ได้ ที่เห็นแล้วดอกเตอร์ผู้นี้ได้ตายจริงๆ ตามข่าว เป็นแต่ว่ามีรายนามในทะเบียนผู้โดยสารเครื่องบินเท่านั้น แต่หากมาลงนามบินไม่ทันเวลา เรือบินออกเสียแล้วเลยไม่ได้มาเที่ยวนั้น ครั้นทราบข่าวว่าเรือบินเที่ยวนั้นตกทะเล ก็เลยคลุมหัวตัวเองกลับกรุงเทพฯ โดยมาซุ่มอยู่เสียกับคูรักเก่าที่เป็นเศรษฐี หึงลูกหึงเมียเลยเถิด! มนุษย์ชนิดนี้ก็มีด้วย คิดแล้วใจหาย หลับตาเห็นนางหวลน้อยผู้ภรรยา กำลังกอดลูกน้อยสลบอยู่ ผมถอนใจเฮือก แต่ถึงอย่างไรเรื่องมันก็ไม่ใช่เรื่องของผม ผมไม่มีสิทธิ์จะไปเกี่ยวข้อง

ผมแต่งตัวแล้วก็มาพบคุณสวัสดิ์ที่นั่งอยู่ในห้องดนตรี หัวใจยังไม่สบาย นึกอยู่ว่าประเดี๋ยวคู่สนทนานั้นคงจะเข้ามาในห้องดนตรี แล้วผมจะวางหน้าอย่างไร เราลงมือซ้อมเพลงกันโดยผมสีซอนำเขาทั้งหมดในครุนั้นเอง คุณสายรุ้งและคุณเทพก็เข้ามาในห้อง เหลือบดูผมด้วยสายตาที่ไม่พอใจ ผมใจหายวูบ สีซอผิดๆ ถูกๆ แล้วก้มหน้าเสียไม่ยอมสบตากับคนทั้งสองนั้น เจ้าประคุณเอ๊ย เรื่องก็ไม่ใช้เรื่องของลูกเลย ไม่ได้หนักศีรษะของลูกเลย แต่ลูกไปบังเอิญพบเข้าจริงๆ เวรกรรม

ตอนเข้าไปในห้องอาหาร ผมสังเกตเห็นทุกคนที่เคยร่วมรับ

ประทานด้วยกันเกิดผิดแปลกไป คุณเรณูขมิ้นไป ไม่ค่อยพูดค่อยคุย คุณสุรินทร์ก็มึนงงกับตาจับประทานอาหาร ส่วนคุณจิตรากับคุณ สวัสดิ์คงเดิม ผมรับประทานอาหารไม่เต็มท้อง จิตใจไม่สบายเลย ตอนไปทำงานคุณสวัสดิ์มัวก็มึนงงทำงาน ผมหันหน้าไปตรงกับคุณ สุรินทร์ แกล้งพยักหน้าเรียกผมให้ไปหาที่โต๊ะ

“สมัย! ฉันมีเรื่องจะพูดกับเธอ” ผู้จัดการพูดสั้นๆ ผมใจวูบ แล้วนั่งฟังอยู่

“มันมีเรื่องขึ้น” ผู้จัดการว่า “มีคนในตึกเขาฟ้องเมียฉันว่าเธอ ไปพบไปเห็นอะไรๆ บางอย่างที่เขาไม่ต้องการจะให้เธอรู้เธอเห็น ที่ฉัน พูดนี่เธอก็คงรู้แล้วว่ามันเรื่องอะไรกัน เขาฟ้องมาฉันก็รับฟัง แต่จะ อย่างไรฉันก็มีใจเอียงเข้าข้างเธออยู่นั่นเอง ฉันเพียงจะขอร้องเธอว่า จะรู้อะไรเห็นอะไรในตึกนี้ขอจงระวังอยู่แค่เธอ และจงเลิกเอาใจใส่ เสียเลย อย่างอยู่กับเขา”

ผู้จัดการพูดแล้วก็ถอนใจยาว ผมเองก็ถอนใจเฮือก นึกแล้วว่า คงถูกฟ้อง

“กระผมเรียนด้วยความสัตย์ กระผมไม่ได้ส่ายตัวส่ายใจเข้าไปหาเรื่องนั้นเลย แต่บังเอิญจริง ๆ กระผมเสียใจจนนอนไม่หลับ” ผม พูดด้วยความจริงใจ ทั้งหมดหมองที่มากกลายเป็นคนที่น่ารังเกียจ ชอบ สอดรู้สอดเห็นเรื่องของคนอื่น

“ฉันรู้” ผู้จัดการว่า

“กระผมกลัวใจทั้งคืน รู้ตัวว่าคนทั้งสองนั้นโกรธกระผม สังเกต ได้จากที่พบกันในวงดนตรี แกมองกระผมอย่างรังเกียจ และยังเมื่อเช้านี้ กำลังรับประทานอาหาร คุณเรณูมีกิริยามึนงงไป กระผมก็รู้ว่ากระผม ถูกฟ้องแล้ว เวลานี้กระผมนึกอยู่ว่าจะทำโทษตัวเอง จะลาจากตึกนี้ไป นอนบ้านกระผม เข้ามาทำงานเย็นกลับไป กลางคืนมาสอนดนตรี เลิก แล้วกลับบ้านตามปกติที่คนอื่น ๆ เขาทำกัน จะดีไหมครับผม กระผม ไม่กล้าสู้หน้าเขาจริง ๆ กระผมผิดจริง ๆ ครับ เกิดอยากดูสวนดอกไม้ ที่ปลูกในตึกขึ้นมากว่าเขาทำอะไร จึงเดินเลยขอบเขตที่หวงห้ามเข้าไป จึงขอรับผิดชอบเนรเทศตัวเองออกจากตึกนี้ไป”

ผมพูดไปด้วยความจริงใจไม่ใช่เกะเกิ่นตัวหรือน้อยใจตัวหรือ
โกรธใคร ผู้จัดการยกหน้าบวมองผมเมื่อกำลังพูด

“เธอทำไมพูดอย่างนั้นเล่าสมัย เธอหยุดคิดอย่างนั้น ฉัน
ต้องการเธอ เธอต้องเป็นเพื่อนฉันเสมอ ความผิดนั้นไม่รุนแรงอะไรเลย
และทั้งก็ไม่มีใครกล้าจะมาพูดอะไรได้ถ้าฉันต้องการเธอ เรื่องคิดจะ
จากไปนั้นหยุดคิดได้ อย่าคิดอีกต่อไป” ผู้จัดการพูดลงท้ายด้วยเสียง
บังคับ ตลอดคำพูดของท่านข้างรักและเมตตาผมอย่างเห็นชัด ผมรู้สึก
เกรงใจและรักน้ำใจ ระบายมือไหว้และพูดว่า

“ครับผม กระผมจะไม่จากคุณไปอย่างแน่” ผมนึกใจหายใน
คำว่าฉันต้องการเธอ เธอต้องเป็นเพื่อนฉันเสมอ โอโฮ! ข้างเมตตา
และยกย่องเอ้าขึ้นเป็นเพื่อน ในระหว่างที่พูดกันอยู่นั้นใจผมนึกอยู่ว่า
พรุ่งนี้ต้องระเห็จไปวัดระฆังอีกแล้ว ไปเล่าเหตุการณ์ต่างๆ ให้คุณนพ
ฟังทั้งหมด คินนั้นเล่นดนตรีไม่สนุกเลย แต่ค่อยยังชั่วที่สบตากับ
คุณมาลีเห็นยังมีแวมเมตตาอยู่มาก ก็คลายใจหายทุกข์

เลิกดนตรีแล้วผมก็กลับห้องของผม พอนั่งพักที่เก้าอี้ หัวอืดใจ
ก็มีเสียงใครเคาะประตูเบาๆ ผมฉงนหนัก นับแต่มาอยู่ในตึกนี้เมื่อผม
เข้าห้องผมแล้วไม่เคยมีใครมาเรียกผมเลย ทำจะเป็นคุณสวัสดิ์กระมัง
ผมรีบไปเปิดประตู พบานประตูเปิดออก ผมก็แทบหมดลมหายใจ
เพราะคนที่มาเรียกคือคุณมาลี ผู้เป็นยอดแห่งความฝันของผม ผมเซ
ถอยหลัง คิดไม่ถึงว่าคุณมาลีจะมาดังนี้ เธอรีบผลักประตูเข้ามาแล้ว
หันเปิดลงกลอนไว้ดังเดิม ผมรีบวิ่งไปยกเก้าอี้ให้เธอนั่ง

“สมัย เธอมีทุกซักร้อนหรือ?” เธอเรียกชื่อผมอย่างกันเองดัง
เคยสนิทสนมกันมานานปี หรือเคยเป็นที่รักกันมาอย่างดูดีเต็ม ผมรู้สึก
หัวใจบวบขาบข่าน

“ครับ” ผมตอบรับ “ผมกลัวใจในความผิดเมื่อคืนวานนี้” ผม
ว่าและนึกู้ทันที่ว่าเรื่องของผมเมื่อคืนนี้ถูกพูดรู้กันหมดแล้วทั้งตึก

“เรื่องเล็ก” คุณมาลีพูดแล้วยิ้ม “ไม่มีอะไรมาหลาย ทำไมสมัย
จึงคิดจะจากตึกนี้ไป”

เธอพูดแล้วจ้องหน้าผม ผมรู้สึกลมขึ้นมาจากคอหอย เรื่องพูด

นั่นผมพูดกับท่านผู้จัดการ เหตุใดคุณมาลีจึงรู้ได้ คุณมาลีคงรู้จากผู้จัดการแล้ว

"ผมเลิกคิดแล้วครับ" ผมรีบบอก "ผู้จัดการห้ามไม่ให้ผมคิดอีก" ผมตอบเธอและมองเธอด้วยหัวใจระรวย กลืนตัวเธอหอมฟุ้งนำเข้าไปเอาหัวซุกหนุนตัก

"ฉันดีใจมากที่สมัยเลิกคิดจะไปจากตึกนี้" เธอพูดเพียงสั้น ๆ แล้วหยุดอันอยู่ คล้ายจะพูดอะไรอีก แต่กลับลุกขึ้นจากเก้าอี้

"ฉันลาก่อนสมัย ฟุ้งนี้พบกัน" เธอผลุนผลันลา ผมยืนงงงันพูดไม่ออก เธอเปิดประตูออกไปเอง ก่อนจะจากไป เธอเหลียวทอดตาสาดตามอย่างมีอาลัย ในดวงตานั้นคล้ายจะบอกความในใจอะไร ๆ ออกมา ผมยืนนิ่งเหมือนถูกมนต์ เรื่องการจะหนีหน้าไปจากตึกนี้เป็นไปไม่ได้แล้วในชีวิตนี้ เธอจากไปแล้วตั้งนาน ผมจึงได้เปิดประตู กลืนตัวเธอยังหอมฟุ้งติดห้อง ผมนั่งเก้าอี้ด้วยหัวใจระรวย จำกิริยาเธอติดตา กิริยานั้นแสดงความในใจออกเห็นชัด คุณที่เคารพครับ ผมเกิดความมุ่งมั่นแล้ว ผมรักคุณมาลีเสียแล้ว แม้เธอจะแกล้งว่าผม แต่มีความรู้สึกว่าจะเป็นที่รักที่อบอุ่น ผมจะหนุนตักเธอเหมือนหนุนตักแม่

ในคืนนั้นผมนอนคิดนอนฝันไปอย่างบ้า ๆ และมาลงท้ายเอาไว้เกิดคำถามในใจขึ้นมา ผมจะเอาสมบัติอะไรไปสู้ขอเธอกับนายห้างเล่า? ดูแต่คุณเทพกับคุณสายรุ้งสิ ที่คุณเทพต้องไปแต่งงานกับคนอื่นจนมิถูกเต้าก็เพราะนายห้างเกี่ยงเรื่องฐานะของคุณเทพยังไม่พอกับคุณสายรุ้งตามที่ผมแอบได้ยินคุณสายรุ้งพูดในคืนนั้น คิดดูว่า แม้คุณเทพซึ่งมีความรู้สูงกว่าผมเทียบฟ้ากับดินยังถูกกีดกัน แล้วฐานะแค่ผม ความรู้แค่ผม จะเอาอะไรเล่าเป็นหลักจะไปสู้ขอ เมื่อคิดถึงตอนนี้แล้วใจเหงาลงถนัดเลย นอนพลิกคว่ำพลิกหงายหลายตลบกว่าจะหลับได้

รุ่งขึ้นผมทำงานด้วยจิตใจแจ่มใสจริง ๆ คุณมาลีช่างเป็นแม่แรงให้เหลือเกิน และเป็นอีกคนหนึ่งที่ทำให้กำลังใจแก่ผมนอกจากคุณสุรินทรไป เมื่อผมมีปलอกคอกอยู่ถึงสองอันเช่นนี้ ถึงคุณเทพกับคุณสายรุ้งจะไม่ชอบผมหรือจะชวนใคร ๆ ในตึกนั้นให้เกลียดผม ผมก็ไม่หวั่น เพราะผมไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรด้วยจริง ๆ เรื่องกินบุญร้อนห้องไปเองก็ช่วยไม่ได้

แต่เรื่องที่ผมจะนำเรื่องการทรยศของคุณเทพไปบอกทางครอบครัว คุณเทพนะหรือ เป็นไปไม่ได้แน่ มันไม่ได้ดิบได้ดีอะไรขึ้นมา ทั้งก็ไม่ได้มาหนักศีรษะอะไรผม ความดีความชั่วเป็นของคุณเทพเอง ส่วนผมมีรักของผมก็สบายใจสุขใจแล้ว ผมมีสวรรค์ของผมแล้ว

เก็บปากกาเข้ากระเป่าเมื่อระฆังโรงงานตีบอกเวลาพักงานเที่ยงวัน ผมเปลือยตัวร้องเพลงหงิงๆ ออกมาด้วยความผาสุกใจ พอรู้สึกตัวว่าทำผิดปรกติก็เหลียวดูผู้จัดการและคุณสวัสดี ก็เห็นทั้งสองมองดูผมอย่างประหลาดใจ ผมเลยเก้อ ยิ้มแห้งๆ แล้วเดินออกจากโรงงานตามเคย ทหาอาหารแปลกๆ กิน ส่วนคุณสวัสดีก็คงตามคุณสุนทรเข้าตึกตามเคย

แต่ในขณะที่ผมกำลังจะออกพ้นโรงงาน ก็มีเสียงผีให้ใครดังซัดหลังผมเข้ามา เมื่อเหลียวดูก็พบว่าคุณสวัสดีนั่นเอง ผมจึงหยุดยืน

“คุณไม่เข้าตึกหรือครับ?” ผมถาม

“วันนี้อยากไปหาอาหารแปลกๆ กับคุณบ้าง” เขาตอบ

“อ้าว ดีครับ เชิญเลยจะได้คุยกัน” ผมว่า แล้วเราพากันเดินไปถึงร้านอาหาร

“ที่นี่มีอาหารหลายอย่างครับ เลือกสั่งได้ตามชอบใจ” ผมแนะนำเขาเพราะผมถนัดอาหารร้านนี้มาหลายเดือน

“ผมมีเรื่องจะพูดอะไรกับคุณเล็กน้อย” คุณสวัสดีพูดขึ้นขณะที่หยิบอาหารใส่ปาก

“โอ! เชิญเลยครับ” ผมตอบรับ เขาหยุดหาคำพูดอยู่นิดหนึ่ง

“ผมคิดแล้วและแน่ใจแล้วว่า คำพูดของผมทุกคำที่พูดกับคุณคงจะกรณาก็คือเป็นความลับเฉพาะคุณและผมเท่านั้น เพราะผมไม่มีเพื่อนที่ไหนอีกเลย ทั้งผู้ที่เพียงคุ้นเคยก็ไม่มี เพื่อนที่ผมจะไวใจได้ก็มีคุณคนเดียวเท่านั้น”

“ขอบคุณครับที่ไวใจผม”

“ผมมีเรื่องจะขอความกรุณาจากคุณ” เขาเริ่มเรื่อง และผมก็มองปากเขาพูดอยู่ตลอดเวลา

“ผมมีทุกข์” เขาหลุดปากออกมาลอยๆ คล้ายพูดกับตัวเอง พร้อม

กับมิกิริยาเหลียวซ้ายแลขวา

“คุณนะหรือมีทุกซ์?” ผมถามเขาอย่างจริงจัง ผู้เป็นเขยตระกูลมั่งคั่งเกิดจะมีทุกซ์

“ครับ” เขาตอบรับอย่างเสียงอ่อย “ผมมีทุกซ์ชนิดที่ไม่ทราบจะให้ใครช่วยได้”

“ถ้าคิดว่าผมช่วยได้ก็เชิญเลยครับ” ผมพูดให้เขามั่นใจ

“คุณสมัย! คุณพอจะช่วยหาที่ไหนพอให้ผมไปอาศัยแอบซ่อนตัวได้บ้าง?” เขาโผล่ออกมา

ผมถึงกับหยุดหายใจนิดหนึ่ง มีแสงอะไรโผล่ใจเขาให้พูดออกมาเช่นนั้น หลานเขยของนายห้างบุญตั้งผู้เป็นเศรษฐีใหญ่ จะมีโทษอะไรถึงกับหลบซ่อนตัวกลัวภัย

“ขอโทษครับ พูดให้เข้าใจหน่อยเถอะครับ” ผมย้อนถาม

“ผมอยากจะหนีจากตึกนี้ไปซ่อนตัว ผมเบื่อชีวิตของผมที่ตึกนี้เต็มทน” เขาพูดเร็ว

“ไปสองคนกับคุณจิตราใช่ไหม?”

“ผมคนเดียวครับ” เขาว่า

“เอ! ผมงงจริง ๆ ครับ” ผมร้องขึ้น

“อย่าประหลาดใจเลยครับคุณสมัย ผมมีเรื่องจริง ๆ เป็นเรื่องที่คุณไม่รู้”

“โอ! เรื่องที่คุณขอร้องผมมา มันเป็นเรื่องใหญ่สำหรับผมมากคุณนา”

“แต่คุณคงพอจะช่วยผมได้ใช่ไหม ถ้าถึงเวลาที่ผมตัดสินใจจะหนี?”

“อ้อ ช่วยนะช่วยได้ แต่ผมจะช่วยสู้ม ๆ ไปได้อย่างไรถ้าไม่รู้ต้นเหตุเลย” ผมว่า

“เอาละครับ เพียงรู้ว่าคุณจะช่วยได้ก็พอแล้ว ในวันที่ผมตัดสินใจจะไป ผมจะเล่าเรื่องให้คุณฟังว่าเหตุใดจะต้องหนีตึกนี้ไป ทั้ง ๆ ไม่มีญาติเลยในกรุงเทพฯ ซึ่งความจริงแล้วตึกนี้ก็ให้ความสุขแก่ผมดีอยู่แล้ว...” เขาหยุดพูดแล้วเอามือกุมหัว ผมเองนั้นมีความรู้สึกคล้ายฝันอยู่ เกิดมาพบเหตุการณ์ที่ไม่คิดว่าจะพบ ตึกนี้ช่างมีอะไร ๆ น่าปวดหัว

จริง ๆ

“อะไร ๆ ในวันนี้และชั่วโมงนี้ ผมขอความกรุณาให้เป็นความลับด้วย” เขาขอร้องและมองตามผมอย่างขอความเห็นใจ

“รับรองครับ จงสบายใจเถอะ” ผมตอบให้เขาดลายกังวล

“ผมขอบคุณเหลือเกิน ผมไม่มีที่ฟังที่ไหนอีก ถ้าผมตัดสินใจแน่วแน่ในวันไหน ผมจะอธิบายเรื่องให้ฟัง และขอร้องให้ช่วยวันนั้นทีเดียว”

“ตกลงครับ” ผมตอบรับ

ตอนบ่ายเข้าทำงาน คุณสวัสดีนั่งทำงานอยู่เฉย ไม่มีท่าทางว่าเดือดร้อนอะไร แต่ผมสิ หูยั้งก้องในคำขอร้องของเขาตลอดเวลา ไม่ไหวแน่ เลิกงานนี้แล้วต้องวิ่งไปวัดระฆังอีกแล้ว มิฉะนั้นนอกแตกต้องไปบรรยายกับคุณนพ ขอให้ท่านช่วยพิจารณาทุก ๆ เหตุการณ์ที่ผมได้ประสบในสองสามวันนี้ เพราะเรื่องของคุณสวัสดีใหม่ ๆ สด ๆ ร้อน ๆ นี้เองที่ปวดเศียรเวียนเกล้า เขาไม่พูดอะไรให้จบ ทั้งทำยั่วไว้ให้เป็นความลับ เราก็กลุ้มใจเพราะไม่รู้ว่าเป็นเรื่องของเขาที่สมควรที่ผมจะช่วยหรือไม่

ในเย็นนั้นเอง ผมก็มานั่งพับเพียบอยู่ต่อหน้าคุณนพที่วัดระฆัง

“คนใช้ที่ตึกนั้นเป็นหญิงหรือชาย?” คุณนพถามผม

“หญิงทั้งนั้นแหละครับเท่าที่เห็น” ผมบอกท่าน

“สมัยเคยบอกฉันว่ามีคนใช้ภายนอกอีกที่ชื่อของต่าง ๆ มาส่งให้นะ คนเหล่านั้นเป็นหญิงหรือชาย” ท่านถามอีก

“คนใช้นอกตึกเป็นชายครับผม” ผมว่า ท่านฟังแล้วพยักหน้าอย่างใช้ความคิด แต่จะได้อะไรหรืออย่างไรบ้างท่านไม่พูดให้ฟังว่าจะอะไรเป็นอะไร ทั้ง ๆ ที่ผมก็ได้เล่าอะไรอีกมากมายให้ฟังอย่างละเอียด แม้แต่เรื่องที่ควรปกปิดก็ได้ปิดท่าน คือเรื่องคุณมาลีที่มาหาผมถึงห้องส่วนตัว และทั้งระบายความในใจให้ท่านทราบ ว่า ผมซักจะรักคุณมาลี

“สมัย!” ท่านเรียกชื่อผม “ฉันขอร้องให้เธอเลิกเอาใจใส่เรื่องของดอกเตอร์เทพและคุณสายรุ้งของเขาเสียเถิด สมัยจะได้สบายใจดี ไม่มีประโยชน์อะไรกับตัวเราเลย มันเรื่องของเขา ความจริงเขาทั้งสอง

ไม่ได้ทำอะไรผิดศีลธรรมแต่อย่างใด สมัยที่ย้ายมือไปเกี่ยวข้องกับเรื่อง
 ฝู้ๆ เมียๆ เขา ผิดทั้งทางมารยาทและทางธรรม ยิ่งเป็นฉันก็ยิ่งเข้าไป
 เกี่ยวไม่ได้ ส่วนเรื่องคุณมาลีนั้น ฉันดูสมัยก็สมัยครใจอยู่แล้ว ฉันจะไม่
 กล่าวอะไรเลย เพราะมันเป็นเรื่องของสมัย โดยเฉพาะเรื่องรักๆ ใคร่ๆ
 พระเข้าไปเกี่ยวไม่ได้ ในวันข้างหน้าสมัยอาจจะตัดสินใจในการครอง
 เรือนหรือครองชีพของสมัยเอง"

ท่านพูดแค่นี้แล้วท่านก็หยุดพูดไป ผมเองก็เห็นด้วยที่ท่านว่าผม
 ไม่ควรจะไปเกี่ยวข้องกับเรื่องของดอกเตอร์เทพและคุณสายรุ้ง แต่
 ที่ท่านพูดว่าทั้งสองไม่ได้ผิดศีลและธรรมอะไรนั้น ผมฟังขัดหู คนที่
 ลวงโลกอย่างนั้นไม่ผิดก็ฟังประหลาด แต่ผมไม่กล้าจะขัดคำพูดท่าน
 ในการที่ท่านไม่ขัดและห้ามผมในเรื่องคุณมาลีนั้น ผมชอบใจนัก ถ้า
 ท่านเกิดห้ามผมว่าอย่าทำตัวเป็นแมวกินบนเรือนแล้วถ่ายบนหลังคา
 ผมคงกลุ้มใจแน่ๆ ความรักมันจับใจเสียแล้ว และมันเป็นความรักที่
 เราต่างเห็นดีด้วยกัน จะเป็นไรไป

ผมกลับถึงตึกตามเวลาที่เคย การอาบน้ำของผมนั้นไม่ยอม
 เลยห้องน้ำไปดูสวนดอกไม้ก็เป็นอันขาด เช็ดเสียแล้ว กลัวจะไปมีผิด
 เข้าอีก อากาศมืดแล้ว แสงไฟสลัวๆ ที่ทางเดินไปห้องน้ำ ผมเห็นใคร
 คนหนึ่งยืนอยู่ขีดผนังตึก ทำให้สะดุ้งกลัวจะเกิดผิดอะไรขึ้นอีก ผม
 ขำเล็งมองดูเจ้าของร่างนั้น แสงสว่างไม่อำนวนยให้เห็นชัดว่าผู้นั้นคือ
 ใคร แต่กลิ่นนำหอมที่คล้ายกายานั่นชี้ทำเอาผมสะดุ้ง นั่นคือกลิ่นของ
 คุณมาลี ผมจึงหยุดยืนอยู่ในระยะพอเหมาะ

"สมัย! คินนี่เลิกดนตรีแล้วฉันขอพบตรงนี้หน่อยหนึ่ง" เธอพูด
 ก่อนที่ผมจะพูดอะไรออกมา เธอพูดจบประโยคแล้วโบกมือลาไม่ยอม
 ให้ผมพูดอะไรเลย เธอรีบเลี้ยวไปอีกทางหนึ่ง ผมเก็บความดีใจชนิด
 เหลือประมาณไว้ในใจที่จะได้พบคุณมาลีใกล้ๆ ตัว รีบอาบน้ำเสร็จ
 แล้วกลับแต่งตัวตรงไปห้องอาหารตามเคย การสนทนากันที่โต๊ะอาหาร
 ทุกๆ คราวก็เน้นไปในเรื่องงานบ้าง เรื่องดนตรีบ้าง เรื่องอื่นๆ ไม่มีการ
 คอยกันเลย เพราะทุกๆ คนขาดการสังคมนอกนอก จึงไม่มีเรื่องอะไร
 ภายนอกมาคุยกัน

คืนนั้น การสอนดนตรีได้เป็นไปอย่างฝัน ๆ เพราะจิตใจผมมัน จดจ่ออยู่ที่เล็กแล้วจะได้พบคุณมาลีเป็นส่วนตัว เวลานั้นคุณมาลีนั่ง ตีซิมสบบเส็งยิ้มตามเคย ผิวกายเปล่งปลั่ง หน้าตาของสาวอายุมากขึ้น ช่างสวยลึก ๆ มีอำนาจเสน่ห์อย่างประหลาด นาน ๆ เราสบตากันครั้งหนึ่ง และทุกครั้งผมก็ชื่นใจเต็มคำสุดท้ายจะพรรณนา นับแต่เป็นหนุ่มมาไม่เคย รักหญิงใดเลยเนื่องจากประมาณตัวเอง นับแต่ฐานะและความรู้สึกทั้ง ตระกูล คุณเป็นชายที่ยังไม่พร้อมจะรักใคร่ได้ ครั้นเกิดมารักเอาสาว มีอายุเข้า ความรักที่ไม่เคยมีมาในชีวิตจึงหนักและล้นหัวใจ ทั้งรักและ บูชาเธอที่สุด ทั้ง ๆ ที่เธอยังไม่เคยบอกผมเลยว่าเธอก็รักผม แต่ผมก็ มั่นใจว่าเธอรักผมเหมือนกันตามที่ดวงตาสบกันบ่อยครั้ง ผมสุขใจที่ว่า จะไม่มีคู่แข่งเป็นอันขาด ในตึกนี้ไม่มีใครจะมาติดต่อหาสู่ ทั้งคนตึกนี้ ก็ไม่ไปหาใคร ย่อมไม่มีหนุ่มหน้ามคนไหนที่มีฐานะดีเข้ามาเป็นก้าง ขวางคอและยุ่งเหยิงให้เกิดห้วง เป็นอันว่าหนุ่มที่เด่นอยู่ในใจของคุณมาลี ต้องเป็นผมคนเดียวเท่านั้น ผมซักจะชอบระเบียบของตึกนี้เสียแล้ว แต่ เดิมมาไม่ชอบเลย เห็นว่าคับแคบต่ออวสังคัม แต่มาบัดนี้เห็นว่าดีจริง ๆ ที่อนุญาตแต่คนภายในเท่านั้นจะสนิทสนมกันได้โดยมีขอบเขต

พอเลิกดนตรี ผมรีบกลับเข้าห้องส่วนตัว จัดการล้างหน้า เช็ด แห้งแล้วพรมน้ำหอมตามแบบหนุ่มนักรักกเขาบ้างละ เรียบร้อยแล้ว รีบเสีงออกจากห้องอย่างระมัดระวังตรงไปยังที่นัดหมาย ก็พบว่าคุณ มาลีคอยอยู่แล้ว

“คอยผมนานกระมังครับ ?” ผมถามเธอเบา ๆ

“เปล่าเลย” เธอตอบเบา ๆ เช่นกันตามธรรมเนียมของหญิงชาย ที่แอบพบกันลับตาคน ผมปลื้มใจอย่างบอกไม่ถูกที่เราพบกันฐานคน รักอย่างจริง ๆ แต่ท่านที่รัก ผมไม่ใช่หนุ่มที่กล้าหาญอย่างเขาสัก ผมเป็น หนุ่มชนิดซ้ซ้สลาด เพราะความรักของผมกับคุณมาลีนั้นเพียงแต่เข้าใจ กันในทีเท่านั้น ตูมันรวดเร็วนักที่จะแอบพบกันในห้องนอนของเธอ มัน น่ากลัวอันตรายเหลือเกิน ข้างบนตึกนี้มีวงศ์ญาติของเธอทั้งนั้น ทั้งมี นายห้างผู้เป็นบิดาเธออยู่ทั้งคน

เธอคงรู้ใจที่เห็นผมชะงักนั่งอยู่ เธอเลยดึงมือผมเดินย่องไปตาม

ทางที่มีตอย่างตื้อๆ ผมเดินจรดเท้าตามเธอไปอย่างว่าง่าย ขึ้นบันได
ตึกที่ทำอย่างครึ่งฝรั่งครึ่งจีน ตัวบ้านเป็นตึก แต่บันไดทำด้วยไม้เนื้อแข็ง
มีทองเหลืองหุ้มเป็นคิ้วตามขอบของขั้นทุกขั้น ตรงนั้นแสงไฟสลัว
ทำให้ผมมองเห็นได้อย่างถนัด ผมก้าวเดินตามเธอขึ้นไป พอสุดบันไดมี
ลมพัดมาถูกตัวรูปหนึ่งคล้ายใครเดินเฉียดไป ตอนแรกตกใจคิดว่า
ใครเฉียดเข้ามา แต่ก็นึกได้ว่าลมนั้นคงรูดมาจากเฉลียงตึกด้านตรงข้าม
นั่นเอง มิได้มีใครผ่านมา ตรงหัวบันไดมันมืดจริงๆ จึงทำให้กลัวว่า
ความจะแดงขึ้น ทางนี้ช่างเหมาะแก่เราที่จะแอบลักลอบพบกันจริงๆ
พวกที่เล่นดนตรีด้วยกันอยู่ห้องไหนต่อห้องไหนกันบ้างจึงไม่พบเห็นเลย
แต่ทันใดนั้นก็มึนเสียงหัวเราะกันอยู่ไกลๆ ทำจะอยู่กันที่ตึกอีกหลังถัด
ไปซึ่งมีสะพานลอยลมข้ามถึงกันได้ ผมชะงักกลัวจะไปพบเขาเหล่านั้น
ถ้าหากพบกันเข้า คุณแมลีจะทำท่าไหน ผมบุกรุกเข้ามาในเขตที่ห้าม และ
ซำยังทำการชู้สาวอีก

คุณแมลีกล่าวหาญแท้ๆ จูงมือผมเดินเรื่อยๆ จนถึงห้องหนึ่ง
เธอผลักเข้าไปเพราะประตูไม่ได้ใส่กุญแจ ปิดไว้เฉยๆ แสงไฟในห้อง
แผดแสงออกมา เธอรีบผลักผมเข้าไปโดยเร็ว เมื่อเข้าไปแล้วทั้งคู่ เธอ
ก็รีบปิดและล็อกกลอน ผมชนลูกเกี้ยว เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ได้มาอยู่
กับหญิงตัวต่อตัวในห้องที่ล็อกกลอนสนิทย่างครั้งนี้ ผมค่อยๆ กวาดตา
ดูห้องของคุณแมลี ในห้องนั้นมีทุกๆ อย่างที่เป็นของเก่าๆ และมีค่าทั้ง
นั้น ทั้งตู้โต๊ะเก้าอี้ประดับมุกทั้งนั้น เหมาะสมกับมหาเศรษฐีหรือเจ้านาย
พอเข้าถึงห้องนอนของเธอ เฉพาะเตียงนอนเท่านั้นที่เป็นเตียงฝรั่งแบบ
ทันสมัย ทางด้านปลายเท้าเตียงนอนมีตู้เย็นของฝรั่ง เธอเปิดตู้หยิบ
กาแฟที่แช่เย็นให้ผม เพราะรู้ว่าชอบ ส่วนเธอดื่มน้ำอัดลม เราประสาน
ตากันอย่างชื่นฉ่ำ

“ฉันมีของรักประจำตัวฉันอยู่หลายชิ้น และฉันจะให้มันเป็นรางวัล
แก่เธอ” เธอว่า “แต่ของนั้นอยู่ในที่เก็บที่มีของหนักหับอยู่ ต้องได้
กำลังสมัยกับฉันยกขึ้นจึงจะหยิบของนั้นได้” เธอพูดแล้วก็ชี้ไปยังโต๊ะ
หนึ่งอยู่ทางด้านหัวนอนของเธอ บนโต๊ะนั้นมีภาพแกะสลักไม้เป็นภาพ
เจ้าแม่อะไรทางจีนๆ เป็นตอไม้ใหญ่ที่มีค่ามาก เนื้อไม้มีลายในตัวและ

ขัดมันไว้อย่างงาม

ครั้นแล้วเธอก็บงการให้ผมช่วยยกภาพนั้นพร้อมกับเธอ ภาพไม้สลักนั้นหนักเอการอยู่ ผมรู้สึกว่ามันช่างมีกำลังเอการ แข็งแรงจนแปลกใจตนเอง เห็นจะเกิดจากอยู่ต่อหน้าคุณมาลีนั่นเองจึงเก้งก้างนัก เรยกภาพนั้นไปวางที่โต๊ะเปล่าตัวหนึ่ง แล้วจึงกลับมาที่โต๊ะเก่า ก็พบว่าที่กลางโต๊ะนั้นมีหีบเล็กๆ วางอยู่ ซึ่งแต่เดิมภาพแกะสลักนั้นได้ครอบทับปิดไว้

คุณมาลีเปิดหีบนั้นขึ้นจึงเห็นว่าในนั้นมีเครื่องเพชรหลายชิ้น ทั้งมีแหวนเพชรอีกหลายวง

“ฉันให้สมัยหนึ่งวง จงสวมดูทุก ๆ วง วงไหนเหมาะกับนิ้วเอาไปเลย” เธอว่า ผมชะงักนั่งมองดูของสิ่งนั้น ผมไม่เคยคิดจะได้อะไร ๆ ของเธอเลย ผมรักเธอ อยากได้แต่ตัวเธอเท่านั้น คุณมาลีผลึกมือผมให้หยิบ ผมจึงจำใจหยิบแหวนทุก ๆ วงขึ้นลองสวมนิ้ว และก็ได้วงหนึ่งที่เหมาะนิ้ว เป็นแหวนเพชรที่เม็ดโตขนาดที่ผมเองในชีวิตไม่เคยแตะต้องมาเลย ผมกับคุณมาลีได้ยกแม่พระของจีนทับเครื่องเพชรนั้นไว้ อย่างเก่า แล้วมานั่งคุยกัน ผมขู่นิ้วดูแหวนที่สวมอย่างดีในต้น คุณมาลีมองผมอย่างชื่นบานและเมตตา

“สมัย ! นั่นคือของรักของมาลี และมาลีขอมอบให้แก่สมัย ณ บัดนี้” เธอว่า โอ้ย ! ท่านที่รักของผมขอรับ ผมได้ยินคุณมาลีเรียกชื่อตัวเองกับผมเป็นครั้งแรก ภาษานี้เป็นภาษาที่คนรักโดยแท้ใช้ต่อกัน ผมเกิดกลัวหาญถึงแก่สุแก่อำนาจ จับมือของเธอมาจับเอาคือ ๆ พอรู้ตัวว่าทำการรวดเร็วไปจึงรีบยกมือทั้งสองของเธอมาทาบไว้ที่หน้าอก และที่แก้มผม เพื่อให้รู้ว่าผมมิได้รักเธออย่างธรรมดา ผมมีความรักชนิดเคารพอยู่ด้วย เธอปล่อยให้ผมทำตามใจ ผมรู้สึกมีสุขที่สุดในชีวิตไม่เคยคิดว่าจะได้รักกับหญิงที่สูงศักดิ์และฐานะดีกว่าผม ซึ่งผมเคยฝันว่า ถ้าได้รักกับเธอ ผมจะเอาหัวทวนตักเธออย่างหนุนตักแม่ เธอสวยอย่างผู้ใหญ่ที่จับใจจับตา มีทั้งเสน่ห์และอำนาจ ผมขำใจ แต่ยังไม่กล้าจะกอดรัดเธอและจูบชายจูบขวาอย่างหนุ่มอื่น ๆ ผมเพียงคุกเข่าลงและกอดขาเธอพร้อมกับเอาหัวชนที่ขาเธอ เธอเอามือทั้งสองของเธอ

วางบนฝ่าผมอย่างปราณีและเห็นใจในรัก

“วันนี้ก็กลับก่อนเกิดสมัย วันหน้าของเรายังมีอีกมาก เจริยม
กลับเถอะ ประเดี๋ยวใครจะรู้” เธอเตือนขึ้น แม้ผมจะขำใจในรัก แต่
ก็ต้องเชื่อฟังเธอ ผมรักเธอบูชาเธอ เราต่างออกจากห้องด้วยความ
ระมัดระวัง

“แหวนนั้นสมัยเก็บไว้ก่อนนะ อย่าเพิ่งใส่ จะผิดตาคน วันที่เธอ
จะสวมแหวนนั้นอยู่ข้างหน้า”

เธอกระซิบบอกผมจนซิดหู จนลมปากเธอถูกผม กลืนตัวเธอ
หอมหวานชวนใจ ผมสุดลมหายใจเข้าเต็มปอด เธอพาผมกลับอีกทาง
แล้วมาลงบันไดเก่า พอมาถึงที่ที่ปลอดภัย เธอหยุดยืนและเหนียวไหล่
ผมแล้วกอดผมจูบผม โอ๊ย! คุณครับ หัวใจผมแทบหยุดเต้นด้วย
ความตระหนกตื่นเต้น หญิงสาวที่มีอายุนี้ช่างมีเสน่ห์รุนแรงจริง ไฟฟ้า
วิ่งเข้าร่างกายผมจูบแทบจะเผาผลาญให้มอดไหม้ ผมกอดและจูบตอบ
เธออย่างสำใจ

“ไปนอนหลับให้สบายเถิดที่รัก มาลีลาก่อน” เธอพูดแล้วผลัก
ผมให้ห่างออก แล้วเธอรีบผลัดเดินหลบเข้าความมืดหายไป ผมยืนนิ่ง
ตัวขาใจเต้นอยู่เป็นคู่ จึงเดินกลับมาห้องของตัวเองด้วยความผาสุกเป็น
ล้านพัน ชูแหวนที่นิ้วขึ้นจูบแล้วถอดเก็บไว้เป็นอย่างดีตามที่เธอสั่ง แล้ว
ล้มตัวนอนบนพูกอย่างสำราญ หลับเมื่อไหร่ไม่รู้ตัว

วันแล้ววันเล่า ผมมีแต่ความผาสุกใจ ทำงานอย่างขยันขันแข็ง
ไม่มีอะไรตกค้างเลย ท่านผู้จัดการถึงแก่ชมเชยว่าเก่งเกินคาด กลางคืน
สอนดนตรีอย่างสมอโปร่ง เลิกแล้วแอบพบกับมาลีเล็ก ๆ น้อย ๆ เสมอ
มา ผมทำตามคำขอร้องของเธอว่าอย่าเพิ่งด่วนได้จะอายุแก่วงศ์ญาติ
เราจึงเพียงกอด ๆ จูบ ๆ ไปเท่านั้น

คืนหนึ่งเราพบกันที่เดิมอีก เธอโอบกอดผมและหายใจแรง
อย่างตื่นเต้น

“สมัย! คุณพ่อของมาลีอยากพบเธอเดี๋ยวนี้” เธอกระซิบเสียงสั่น
ผมตกใจตัวขาลีบ ทำจะยุงเสียละกรรมัง คุณพ่อเธอคงรู้ความลับของ
เราเสียแล้วซี

“ดีนะสมัย ไปเถิดที่รัก ถึงเวลาของเราแล้ว” เธอยังคงยืนต้น
อยู่อีกในน้ำเสียง

“ท่านรู้เรื่องของเราหรือ?” ผมถามอย่างตลกใจและเขย่าแขนเธอ

“ท่านรู้แล้วที่รัก”

“โอ๊ย!” ผมคราง “ท่านโกรธผมมากหรือ?”

“มาลีสารภาพกับท่านเอง ท่านตามใจมาลี และต้องการพบสมัย
ในเวลานี้แหละ”

ผมงงงัน ความกลัวยังเหนือความดีใจ ผมต้องเข้าสู่หน้ากับ
นายห้าง ผมจะวางหน้าอย่างไร มนุษย์ที่มีแต่ตัวอย่างผมนี้ะหรือจะ
เป็นเขยนายห้าง จะพูดกับท่านว่าอย่างไร

“ไปเถิดที่รัก” มาลีเตือนผมแล้วดึงแขนผมให้ออกเดิน ผม
เดินตามเธอไปอย่างใจคอไม่เป็นปรกติ เราเข้ามาในห้องโถงหนึ่ง ตกแต่ง
อย่างฝรั่งบงจีน ภายในแสงไฟสลัว ที่เก้าอี้จันทน์ตัวหนึ่ง นายห้างนั่งอยู่
ผมเดินเข้าไปอย่างกุกกัก เงิ่นๆ วางท่าไม่ลงว่าจะทำอย่างไร เลียดัดสิน
ใจอย่างง่าย ๆ คือคุกเข่าลงกับพื้นที่ตรงหน้าท่าน แล้วกราบลง ท่านมองดู
ผมหนึ่งอยู่ มองดูเขยผู้มีแต่เลื้อยทางแกงผู้จะเข้ามาเป็นเจ้าแก้วให้แก่ตัวเอง

“อะไร ๆ ฉันรู้แล้ว” ท่านเอ่ยปากออกมาก่อน “ฉันต้องการทำ
ตามใจของลูกสาวฉัน” ท่านพูดเสียงหนักคล้ายแตกต้นคุณมาลี “แต่
สมัยจะต้องรับคำสัญญาจากฉันสองสามคำ”

“ขอรับกระผม” ผมตอบตะกุกตะกัก

“ฉันตามใจลูกสาวฉัน แต่การจะได้จะเสียกันเฉย ๆ นั้นไม่ได้
จะต้องตบแต่งกันเงียบ ๆ ในตึกนี้ ไม่มีการแต่งอย่างออกหน้า เพราะลูก
ฉันแก่แล้ว จะรู้กันเพียงวงศ์ญาติเท่านั้น และจะบอกใครและเชิญใคร
ข้างนอกตึกนี้มาร่วมพิธีไม่ได้เลย ข้อสัญญามีอยู่ว่า หนึ่ง แกจะไม่เชิญ
ใครมา สอง การนี้จึงปิดเป็นความลับ สาม แกจะต้องรักลูกสาวฉัน
อย่างซื่อสัตย์ จะทำได้ตามนี้หรือไม่?”

นายห้างได้ตัวคัดลางทำเป็นคำที่คาดคั้นอย่างเด็ดขาดตายตัว

“ได้ทุกประการขอรับกระผม” ผมรีบตอบรับคำ

“ดีแล้ว ถ้าทำได้ก็ไม่มีอะไรขัดข้อง แต่อย่าลืมนำคำสัญญาเป็น

คำสัญญา ถ้าแกไม่รักษาสัญญาแกต้องตายรู้ไหม จงจำใส่ใจไว้” ท่านพูดเสียงกระด้างไม่เหมือนที่พูดกับผมเมื่อวันที่ใช้ไปรับคุณจิตรราและคุณลวีสต์

“กระผมจะรักษาสัญญาไว้จนวันตาย” ผมพูดแล้วก็มลงกราบท่าน

“เออ! ไปได้แล้ว อ้อ มาลี คอยฤกษ์ที่จะตบแต่งก่อนนะ จะมีการเลี้ยงกันภายในของเรา จงรักษาตัวให้ดี อย่าผิดไปก่อนฤกษ์นะลูกรัก” ท่านสั่ง

เราออกมาพ้นห้องแล้วรู้สึกโล่งหัวอก รู้สึกว่าการแต่งงานของผมกับคุณมาลีง่ายดีเกินคาด เสียแต่จะบอกใครไม่ได้แม้แต่ที่นับถือ เป็นการแต่งงานที่ประหลาด แต่ก็เหมาะใจผมแล้ว ขอแต่ให้สมรักก็แล้วกัน การเรื่องนี้ผมไม่คิดว่าจะเป็นไปได้ เพียงคำสัญญาเท่านั้นแทนเงินแทนทองและสมบัติได้สำหรับแต่งงานกับลูกท่านเศรษฐีทั้งนี้

“คุณพ่อมาลีเกรี้ยวกราดแก่สมัยมากไปไหม?” มาลีกระซิบถามผม

“อ้อ! ไม่เลย ผมยอมทุกอย่างเพื่อมาลี ยอมเป็นทาสโดยทุกประการ”

มาลีกอดจูบผมเป็นการตอบแทนในความมอดทนของผม เราต่างพลอดรักกันเล็กน้อยตามเคยแล้วก็แยกทางกัน เพราะถือคำสั่งนายห้างเป็นสำคัญที่ว่าไม่ให้เราผิดไปก่อนวันแต่งงาน ผมนอนปลื้มใจอยู่คนเดียวในห้อง ไม่เคยคิดเลยว่าอยู่ๆ จะมีวาสนาได้แต่งงานกับมาลี ได้ลูกสาวเศรษฐีทั้งคนไม่เสียอะไร เพียงสัญญาสองสามข้อที่ไม่ยากเย็นอะไรเลย

เช้ารุ่งขึ้น ผมเกิดตื่นตื่นอีกขนานใหญ่ที่ห้องอาหาร ท่านผู้จัดการคนทั้งหมดในที่นั้น กล่าวแสดงความยินดีต่อผมที่จะได้แต่งงานกับมาลี เขาช่างรู้กันเร็วเหลือเกิน

“ยินดีมากที่สุดในที่สุดเราก็ได้มาเป็นเศรษฐีกัน” ผู้จัดการพูดและทุกคนก็พูดอย่างนั้น ผมตื่นตื่นจนพูดอะไรไม่ถูก มนุษย์เราในที่ช่างแปลกประหลาด อยู่ๆ บทจะมีเกียรติขึ้นมากก็มีเอาตัว ไม่รู้เนื้อรู้ตัว

คุณเรณูและคุณจิตรา นั้นยินดีจนออกนอกหน้า

วันแต่งงานของเราได้มาถึง ไม่มีพิธีอะไรมากนัก ผมกับมาลีนั่งให้นายห้างหรือพ่อตารดน้ำและประสาทร แล้ววงคีร์ญาติก็รดตามหมดทุกคน เวลาเลี้ยงอาหารได้มีวงดนตรีของเราขับกล่อมกันเอง พอส่งตัวกันตามระเบียบแล้ว ผมกับมาลีก็เป็นสามีภรรยากันอย่างสมบูรณ์ ผมมีสุขจนลืมสิ่งใดๆ ในโลก คุณสุรินทรได้กล่าวต่อหน้าวงศ์ญาติเป็นรายงานว่าเป็นคำสั่งนายห้างให้จัดเอานายสมัยและนายสวัสดิ์เข้ามาเป็นหุ้นส่วนของโรงงาน มีส่วนแบ่งในรายได้ของโรงงานนับแต่วันนั้น เป็นต้นไป

ในเย็นวันหนึ่ง ผมก็มานั่งพับเพียบอยู่ต่อหน้าคุณนพที่วัดระฆัง รายงานถึงฐานะของผมที่ได้เปลี่ยนแปลงไปต่อท่าน ท่านนั่งฟังสงบๆ อย่างสงฆ์ ทั้งไม่ออกความเห็นใดๆ และดูท่านไม่ตื่นตันด้วยกับผม เห็นจะเกิดจากท่านถือได้ว่าท่านเป็นสงฆ์ ไม่ยินดียินร้ายอะไรในเรื่องรักเรื่องใคร่ของผมที่ได้รับโชคตัวอย่างมหาศาล ท่านพูดเพียงว่า โชคดีมากที่ได้แบ่งเงินหุ้นส่วนเท่านั้น

“สมัยต้องอดทนกล้าหาญต่อภารงานจงดีเถิด” ท่านว่า “จงถือเอาคุณสุรินทรเป็นแบบอย่างที่มีโชคดีสะสมเงินให้เป็นฐานะแก่ตัว เงินทุกบาทจงเข้าแบงก์ไว้จงดี เพื่อตัวเธอเอง” ท่านพูดแต่เรื่องโชคทางเงิน ส่วนเรื่องรักท่านไม่พูดเลย ความจริงท่านก็ยังไม่ใช้คนแก่เฒ่าอะไร แต่ทำไมพูดแต่เรื่องฐานะเงินทอง เรื่องรักน่าจะเอออวยบ้างไม่ยกเอาบ้างเลย สำหรับผมนั้นเงินไม่สำคัญเท่ารัก ความรักนั่นซี้คือสวรรค์ของผม

“เรื่องเงินทองนะไม่สำคัญกับผมเท่าไรหรอกครับ เท่าที่ได้มาก็รู้สึกว่าได้มาจากความรักแท้ๆ ผมได้เท่าไรผมจะประเคนให้แก่มาลีหมดสิ้น” ผมว่าไปตามใจจริง คุณนพฟังแล้วยิ้มๆ

“ผมจะทำเพื่อตอบแทนน้ำใจเธอ เพราะแก้วแหวนเงินทองของเธอเธอมอบให้ผมทั้งหมด ถ้าส่วนไหนผมได้แล้วผมเก็บหมด ก็ดูจะเต็มไปด้วยนะครับผม คล้ายๆ เป็นสามีเธอโดยตั้งใจบอกลอกเธอ”

คุณนพฟังผมพูดแล้วหัวเราะนิดหน่อย แล้วถอนใจหนัก คล้ายจะปลงอนิจจังในความรักของคนหนุ่มๆ

“เธอเป็นชายที่น่ารักมาก แต่ยังไม่ทำอะไรไม่ถูกต้อง ในเวลานี้ ไม่มีใครจะเก็บเงินไว้ที่บ้านกันเลย” ท่านว่า

“แต่บ้านเราแข็งแรงครับผม สามารถเก็บเงินได้ถ้าหาเซพมาใส่” ผมแย้ง

“ไม่มีใครจะทำอย่างนั้น ชั่วพันสองพันบาทเก็บไว้กับตัวได้ ไม่มีใครเก็บไว้มาก ๆ” ท่านอธิบายต่อ “และประการใหญ่ คุณมาลีของสมัยก็ไม่ชอบเงินทองและแก้วแหวนเช่นเดียวกับสมัยนั้นแหละ ไม่เชื่อกลับไปบ้านสมัยลองพูดเรื่องเงินกับเธอดูเถิด เธอจะไม่รับรู้เรื่องเงินของสมัยแน่ ๆ” ท่านหยุดพูดแค่นี้คล้ายจะคิดอะไรก่อน ครั้นแล้วก็พูดต่อไป

“เธอมีเงินมาก่อน มีเงินเอี่ยมเรื่องเงิน เพราะเธอเป็นแม่มาลัยที่มั่งคั่งมาแล้ว”

ผมเบิกตาโพลงเมื่อได้ยินท่านพูดว่ามาลีของผมเป็นแม่มาลัย ท่านคงเดาเอาเองเพราะเห็นมาลีแก่กว่าผม ผมออกไม่พอใจและโกรธ ถ้ามาลีเป็นแม่มาลัย ผมอยู่ที่นั่นทำไมจะไม่รู้

“ทำไมท่านว่าเมียผมเป็นแม่มาลัย” ผมถามอย่างโกรธ

“ฉันรู้จักคุณมาลีดี เพื่อนของฉันชอบกับคุณมาลีมาก และรู้จักคนในตึกนั้นดีทุกคนด้วย”

คำตอบของท่านทำให้ผมต้องชะงักไม่มีอะไรจะคัดค้านท่าน เพราะผมเองแม้จะอยู่ในตึกนั้นก็รู้อะไรมากไปกว่าเท่าที่เห็น ๆ ด้วยตา จัดว่าใหม่ต่อตระกูลนั้น ไม่เคยจะรูประวัติของเขาเลย

“อย่าเสียใจเลย การได้เมียเป็นแม่มาลัยมันก็ไม่เสียหายนะไรนัก”

ท่านพูดเมื่อเห็นผมมีสีหน้าจ้อย แล้วท่านพูดต่ออีก “รักแท้...ยอมไม่คำนึงถึงอะไร เธอรักคุณมาลีต่างหาก ไม่ใช่รักว่ามีความบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์มาแต่เดิม ทุกสิ่งทุกอย่างจะมากิดขวางความรักได้หรือ เมื่อเธอพบว่ารักคุณมาลีด้วยบริสุทธิ์ใจ ทำไมจะเอาเรื่องสาวแท้ไม่แท้มาทำลายใจเสียเล่า”

ผมลงกราบท่านด้วยความตั้งใจ ความจริงผมก็มีใจอย่างท่านว่า ผมรักคุณมาลีเป็นหลักเหนือสิ่งใดอื่น หากแต่ว่าพอรู้ตัวว่าเป็นชายคน

หลังของคุณมาลีที่เคยหวานใจมาก่อนแล้ว ก็เกิดใจฟ่อไปได้ชั่วขณะ พุดกันที่แท้จริงแล้ว ผมได้คุณมาลินีก็เท่ากับได้แก้ว ถ้าผมไปได้กับสาวอื่น ก็คงเอาฐานะอย่างเธอไม่ได้ เพราะขนาดชะตาของผมคือมนุษย์ที่มีแต่ร่างกาย นึกละเอียดใจที่เอาแต่อารมณ์ ราชรถมาเกยแล้วกลับจะคิดว่าราชรถนั้นเก่าไป เคยมีคนทรงมาแล้ว

"มิวันใดก็วันหนึ่ง คุณมาลีจะบอกแก่สมัยเองนะแหละว่าเธอคือแม่มายที่แสนสวย และอย่าลืมพูดเรื่องเงินกับเธอด้วยว่าเธอจะยินดีรักษาเงินของเธอไหม" ท่านพูดเป็นการทำนายผมมากมาย

ผมลงกราบและลาท่าน กลับมาบ้านหัวเวลาอาหารพอดี ได้ยวนี่ มาลีต้องลงมาช่วยมองอาหารร่วมกับคุณเรณูเช่นเดียวกับคุณจิตราและคุณสวัสดิ์ เราคุยกันสนุกสนานนักเพราะมากคนด้วยกัน พอมีเรื่องอะไรๆ แปลกๆ มาคุยกัน คุณสวัสดิ์ได้ยวนี่สนุกสนานสำราญไม่เหมือนแต่ก่อน เมื่อเสร็จอาหารแล้วต่างแยกกันไปห้องพักแห่งตน รอลงเวลาจะมาเล่นดนตรีกันอีก

ได้ยวนี่ผมกลายเป็นคนซันบนไปแล้ว เมื่อเราสองคนเข้าห้องของเราแล้ว ผมสูบบุหรี่และนั่งเล่น มาลีมองผมอย่างหลบตา คล้ายๆ กลัวผิดอะไรจะนั้น แต่ประเดี๋ยวเดียวเธอก็พูดขึ้นลอยๆ

"มาลีคิดว่าสักเวลาหนึ่งคงจะมีใครบอกอะไรๆ เรื่องของคุณมาลีให้สมัยฟัง"

ผมมองหน้าเธออย่างฉงน แต่แล้วกลับตกใจ เพราะความจริงมีคนบอกเรื่องของเธอกับผมแล้วหยกๆ เมื่อตอนเย็นนี้เอง ผมยังเฉยอยู่ยังไม่พูดอะไรเลย แต่ลุกจากเก้าอี้ไปยืนโอบไหล่เธอไว้

"มาลีคิดว่าไว้ว่าจะบอกอะไรๆ กับสมัยในวันหนึ่ง แต่วันนี้ก็เหมาะดีแล้วที่จะบอกอะไรๆ กับสมัยเสียเลย ดึกๆ ให้สมัยรู้เข้าเองจะเกิดเกลียดมาลี" เธอพูดเบาๆ พอได้ยิน ผมโอบไหล่เธออยู่ คอยก้มหน้าฟังว่าเธอจะพูดอะไรออกมา แม้จะทายออกว่าเธอจะพูดอะไรก็ยังไม่อยากฟังโดยตั้งใจ ถ้าเธอพูดว่าเธอมีใช้สาวบริสุทธ์ ผมก็ไม่ตกใจ มั่นในความรักอย่างพอเพียงเสียแล้ว

"สมัยจำ มาลีไม่ใช่สาว" เธอพูดออกมาด้วยกิริยาก็มๆ หน้า

ไม่กล้าสบตา "มาลีเคยแต่งงานมาแล้ว เป็นฝ่ายมาหลายปี" เธอจบคำ
ผมหัวเราะแล้วรีบกอดเธอจูบเธอเป็นประกายในความรัก

"ความรักของสมัยมีต่อมาลีเหนือกว่าสิ่งใด อะไรๆ ก็ช่างปะไร"
ผมพูดปลอบใจเธอ และทิ้งกอดทิ้งรั้อย่างไม่มีหระต่อสิ่งใด เพราะมัน
รู้ชุก่อนแล้ว

"สมัยจำ เธอช่างแสนดี เธอรักมาลีเหลือเกิน มาลีขอขอบคุณ
หัวใจเธอ" ว่าแล้วเธอก็ไหว้ที่อกผม

"สมัยไม่รังเกียจมาลีหรือ?" เธอกระซิบถาม

"ไม่เลย!" ผมว่า "แต่ยังสงสัยว่าชายคนนั้นจะเป็นสุดรักสุดนิยม
ของมาลียิ่งกว่าผมหรือเปล่า ถ้าเขาดีกว่าสำคัญกว่า สมัยก็อิจฉาเขา
บ้างเท่านั้น แต่แค่มาลีกรรณารักสมัยอยู่เวลานี้ก็สุขใจ และเห็นว่าพอ
กับโชคชะตาแล้ว" เธอฟังผมพูดแล้วสั่นหัวน้อยๆ จะเป็นปกติเสียวว่า
สามีเก่าเธอไม่ดีกว่าผมหรืออย่างไรก็ไม่แน่

เธอลุกขึ้นจูงมือผมไปที่หีบใบหนึ่งที่ปิดไว้ ซึ่งนับแต่แต่งงานกัน
มา ผมไม่เคยละลახละล้างหีบจับของอะไรๆ ของเธอเลย เธอเปิด
ฝาหีบออก ดึงแขนให้ผมดูในหีบ ผมก็มุดก็พบภาพของใครคนหนึ่งใส่
กรอบอยู่ แต่บลดเก็บไว้ในหีบ

"มาลีตั้งใจจะเอาภาพนี้ไปฝากคุณพ่อไว้ แต่ยังไม่ทันได้เอาไป"
เธอรว่าแล้วก็หยิบเอาภาพนั้นขึ้นมา เป็นภาพชายแก่ๆ หนวดยาวเครา
ยาว เห็นชัดว่าเป็นชายจีนผู้เฒ่า

"นี่แหละ เขาละ!" เธอรว่า "คนเก่าของมาลี จงดูเถิดว่าจะแข่ง
กับสมัยได้หรือไม่ มาลีต้องแต่งงานกับคนคราวพ่อก็เพราะคุณพ่อมาลี
เห็นแก่ฐานะเป็นสำคัญ เราแต่งงานอยู่กินด้วยกันไม่กี่เดือนเขาก็ล้ม
เจ็บและตายไปด้วยโรคชรา เห็นหรือยังว่าเขาสำคัญกว่าสมัยหรือเปล่า"
เธอพูดแล้วปิดหีบตั้งเก่า ใจผมมาลักระบุงที่เห็นคู่แข่งเป็นอิตาเจ็ก
แก่ จะมาทานอะไรกับผมเล่า นึกแล้วสงสารมาลีจับใจ หนับว่าชีวิตเธอ
อับเฉาในเรื่องรักเอาการอยู่ คนสาวๆ และสวยต้องแต่งงานกับคนแก่
เพราะหวังฐานะร่ำรวย ข้าเมื่อเป็นฝ่ายแล้วยังต้องเก็บตัวอับเฉาอยู่ในตึก
บังเลิญมาเจอเอาเทพบุตรไล่แห่งอย่างผมเข้า ผมทั้งสงสารมาลีและ

รักขึ้นอีกอย่างมาก ผมจูงมือเธอมาที่เตียงนอน ค่อยๆ จูบเธออย่างทะนุถนอมและดูดีมีเมตตา อนิจจาช่างทรนอะไรอย่างนั้น คุณพอเธอคลั่งฐานะ บังคับลูกสาวที่สวยหยาดเยิ้มให้แต่งงานกับคนแก่

เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างไม่เป็นอุปสรรคทางใจผมแล้ว ความสุขก็มีล้นเปี่ยม ส่วนแบ่งรายได้ของโรงงาน คุณสุรินทรเป็นผู้รักษาความลับและรักษาคำสั่งของนายห้างนัก จัดแบ่งให้ผมและคุณสวัสดิ์เป็นอย่างดีที่มีลดหล่นกันมาตามฐานะการงานที่ชัดเจนและสำคัญในกิจการ ผมได้นำเงินทั้งหมดเสนอแก่มาลีครบถ้วนตามที่ตั้งใจไว้ เธอกลับหัวเราะและไม่ยินดียินร้ายกับเงินนั้น ผมรู้สึกว่าจะจริงอย่างที่คุณนพท่านพูดไว้ทุกประการ

“มาลีจะเอาเงินมาทำไม มาลีต้องการแต่ตัวสมัยเท่านั้น อะไรๆ มาลีก็มีทุกอย่าง มาลีไม่ต้องการเงินเหล่านี้ สมัยจงเอาไปฝากแบงก์ไว้ตามระเบียบในนามของสมัยเองเถิด”

เธอพูดแล้วผลักเงินทั้งหมดให้ผมเก็บไว้รอไปเข้าแบงก์ ผมรู้สึกเคารพท่านภิกษุพหุเหลือเกินที่ทักการณอะไรๆ ล่วงหน้ารู้หมด ซึ่งผมยังไม่เชื่อในตอนแรก

รุ่งขึ้นตอนกลางวัน ผมกับคุณสวัสดิ์ออกไปทหาอะไรรับประทานกลางวันนอกตึก ห้างร้านอาหารได้ถูกใจแล้วก็เข้าไป

“พรุ่งนี้ผมจะเอาเงินไปเข้าแบงก์” คุณสวัสดิ์พูด “เมียผมเขาใจดียกเงินทั้งหมดให้ผม เขาไม่เกี่ยวข้อง”

ผมฟังแล้วงงัน หญิงบ้านนี้ไม่ชอบเงินเหมือนๆ กันหมด

“ของผมก็เช่นเดียวกัน” ผมคุยบ้าง แล้วต่างก็แปลกใจและหัวเราะกัน

“เกิดเป็นชายที่ฐานะอย่างเรา ไม่เห็นแก่เงินก็คล้ายเห็นแก่เงิน” คุณสวัสดิ์ว่า “โอ้ คุณสมัยยังไม่รู้ชีวิตของผม พ่อผมล้มละลาย ผมเลยต้องมาพึ่งเมียอยู่ ดูเถอะ คล้ายๆ รักเงินไม่ใช่รักเมีย” เขาพูดแล้วหัวเราะให้ดูเป็นสนุก ผมมองดูเขาด้วยความเห็นใจ เขากับผมมันก็อย่างเดียวกัน

“เดี๋ยวนี้ผมรักเมียและกตัญญูในเมียเสียแล้ว” เขาพูดแล้ว

หัวเราะอย่างครื้นเครง

“ตอนแรกคิดจะหนี แต่ตอนนี้ไม่เอาแล้ว เป็นตายอย่างไรก็ไม่ยอม เพราะเขาให้ความสุขเราในขณะนี้” ลูกเขยในตระกูลนี้พูดอะไรแปลกๆ ฟังกันผืนๆ ก็เห็นว่าเขาไม่ได้ซื่อสัตย์และรักเมียเขาเหมือนอย่างผมรักมาลี ถ้าไม่คิดว่าเขาเป็นเขยมาก่อน ผมจะพูดกระทบให้รู้สึกตัวที่หัวใจไม่น่ารัก

“เดี๋ยวนี้คิดจะหนีอีกเป็นไง” ผมอดกระเซ้าไม่ได้ เขาหัวเราะอย่างขบขัน

“ตอนนั้นผมกลัวใจจริงครับ ที่คิดหนีเมียเพราะว่าแห้วเหลือเกิน” เขาพูดแก้ไปตามเรื่องของเข แต่ก็แปลกอีกนั่นแหละ อยู่กับเมียและญาติข้างเมียเยอะเยอะ ยังพูดว่าแห้ว จริงอยู่ การมาอยู่กับเมียแต่ห่างพ่อห่างแม่ก็แห้วได้เหมือนกัน แต่เราลูกผู้ชายนี่จำเป็นมีขึ้นก็ต้องอดทน พ่อล้มละลายแล้วยังจะไปเกาะกินอยู่อย่างไรเล่า ถ้าส่งสารพ่อตอนนี้ก็พอมีจะส่งไปให้ใช้จ่ายได้บ้างแล้ว

“คุณสวัสดิ์นี่อยู่กับเมียสวยๆ ยังจะว่าแห้ว” ผมเข่าเล่น

“คุณยังไม่วู้เรื่องครับ เรื่องของผมมันมาก” เขาพูดและยกมือข้างหนึ่งชี้หน้าต่างน้อยคล้ายหมอกตลกสนากำลังจะกล่าวคำสอน

“คุณสมัยเอ๊ย ผมนะมันชายที่จนหนทาง บิดาทำการค้าใหญ่ที่นครสวรรค์ ผมเรียนหนังสือสำเร็จแล้วก็ช่วยบิดาทำการค้า กิจการยังไม่ดีนัก ผมก็พบกับคุณจิตราและเราก็รักกัน คุณจิตราก็พำบิดามารดา มีที่พึ่งอยู่ก็คือนายห้างที่นั่นแหละครับ และนายห้างก็จัดแต่งงานให้ แต่ให้ญาติอีกคนเป็นผู้จัดการให้ นายห้างเป็นเพียงคนออกเงินของในงามของเรา ผมช่วยบิดาทำงาน แต่ไม่ค่อยถนัดนัก ส่วนคุณจิตราไม่เอาเลย ขอรับหน้าที่แม่บ้านชลูกอยู่กับบ้านไม่ยอมพบปะสมาคมกับใครเลย มีนิสัยเดียวกับคนที่ตึกนี้แหละให้ตายซี บิดาผมชักปันๆ และขอร้องไห้เธอออกพบคนเสียบ้าง แต่เธอก็ไม่เอาหนักๆ เข้าบิดาผมก็ชักไม่พอใจ ผมชักใจไม่สบาย เลยคิดเช่าบ้านอยู่เป็นพิเศษเพียงสองคนหัวเมีย ต่อมาการค้าของเราเลวลง ถูกพ่อค้าด้วยกันหักหลังบ้าง เลยขาดทุนขนาดล้มละลาย” เขาหยุดพูดเหนื่อย

หนึ่งคล้ายจะสลัดใจในชีวิตของเขาแล้วพูดต่อ "ห้างถูกยึด บ้านถูกยึด เลยต้องเขมารวมกับผมที่บ้านเช่า เอาละซีbung พิลึก เมียผมไม่ชอบคนมากและบ้านคับแคบวุ่นพิลึก แต่มันก็วุ่นจริง ๆ คุณแอ๋ย ผมไม่มืงานทำ พ่อก็ล้มละลาย ญาติ ๆ พอส่งเสียให้กินให้ใช้บ้าง แล้วผมสองผัวเมียจะอยู่แหะกระดุกพ่อแม่อุ๊ยอีกหรือ ถึงได้จรมานี้แหละคุณ คุณรู้ไหมว่าทำไมเมียผมไม่ชอบคนมาก ๆ เพราะ..." เขาหยุดแค่นี้ ดูเหมือนจะคิดได้ว่าไม่ควรจะพูดอะไรอีก ครั้นพูดต่อไปก็กลับพูดเป็นอื่น ไม่ต่อเรื่องเก่า

"เอาเถอะครับ...ผมไม่พูดอะไรอีกละครับ แล้ววันหน้าคุณสมัยจะรู้ว่า พวกเราสามคน คือคุณสุรินทร์ คุณสมัย และตัวผมนี่แหละ กำลังอยู่ในที่ใดในเวลานี้ และมีชีวิตอย่างไร คุณคอยดูไปเถอะ ถ้าคุณรู้เข้าวันไหนจะโดดโหยงเลยที่เดียวคุณ"

เขาหยุดพูด ทั้งความไว้แค่นั้น ผมซักโกรธหน่อย ๆ ที่เขาชอบพูดอะไรซัยก ๆ ไม่เต็มเรื่อง นิดแต่ไม่ไซในสังคม เป็นเพียงตัวต่อตัว ถ้าในสังคมเขาจะพากันตำหนินัก เรื่องอะไรถ้าไม่พูดก็อย่าพูดเลย ไ้พูดแล้วซัยกไว้สังคมถือหนัก แต่สำหรับผมไม่มีสิทธิ์อะไรจะไปคาดคั้นให้เขาพูดอะไรจบเรื่อง เมื่อไม่พอใจก็นิ่งไป เป็นอันว่าการคุยของเรา ก็จบลง รับประทานอะไรเสร็จแล้วก็กลับเข้าที่ทำงาน

ผมยังติดใจคำพูดของเขาตอนท้ายที่ว่า แล้ววันหน้าคุณสมัยจะรู้ว่า พวกเรากำลังอยู่ในที่ใดในเวลานี้ และมีชีวิตอย่างไร... ถ้าคุณรู้เข้าวันไหนจะโดดโหยงไปเลย... มันอะไรกันเล่า พูดแปร่ง ๆ พูพิลึก ทำให้ผมคิดไปต่าง ๆ นานา การที่เราอยู่ที่ตึกนี้และทำงานที่นี้มันเป็นอย่างไกัน ฤย หนุ่มที่เป็นลูกคนล้มละลายนี้พูดจาเอาหลักอะไรไม่ได้ แกกลับสนอย่างนี้นี้เล่าจะไปช่วยพ่อทำการค้าได้อย่างไร ถึงได้ล้มครืนไป การพูดการจาอะไรของแกนี้แหละทำให้ผมนึกย้อนไปถึงเมื่อวันที่ผมไปรับแกสองคนผัวเมียที่สถานีรถไฟยามดึก ดูแกช่างประหลาด ๆ แอบมองดูผมราวกับผมเป็นกระสือกระหังหรือนักต้มหมูอะไรทำนองนั้น เกิดไหวติงอะไรอย่างไม่เข้าท่า

เย็นนั้นผมก็เผ่นไปวัดระฆัง นำคำพูดต่าง ๆ ของคุณสวัสดิ์ไชย

ผู้ไม่มั่นคงไปเล่าให้คุณนพท่านฟังทุกคำและทุกตอน คุณนพนั่งฟัง
สูบบุหรี่ปล่อยควันเป็นกลุ่ม ๆ

“ถ้าสม้ยอยากจะรู้ว่าคุณสวัสดิ์เขาจะพูดอะไรต่อไป เขาหยุด
พูดเสีย ฉันจะพูดต่อให้ก็ได้ถ้าสม้ยอยากฟัง ถ้ากล้าหาญพอจะฟัง” ท่าน
หยุดพูดแล้วมองหน้าผม เอาอีกแล้ว มาโดนเข้าอีกคนหนึ่ง ชอบพูด
อะไรหยุด ๆ ปิด ๆ เปิด ๆ

“ทำไมครับผม ทำไมจะต้องฟังด้วยความกล้าหาญ?” ผมถาม
ด้วยความรำคาญใจ

“ฉันเคยพูดกับสม้ยมาหลายหนแล้วว่า ถ้าทำงานที่นั่นต้องกล้า
หาญและอดทน” ท่านว่าอย่างเก่าอีก

“ผมสงสัยจริงว่ามันอะไรกันครับ” ผมซักไกรธ

“ที่โรงงานนะไม่มีอะไรร้ายกาจเลย” ท่านพูดแล้วหัวเราะ “ที่
ตึกนั้นลิที่น้ำหนัก และต้องมีความกล้าหาญอดทนจึงจะอยู่ได้ สม้ยจรงู
ไว้เดี๋ยวนี้เถิดว่า คุณจิตราเมียคุณสวัสดิ์นั้นนะไม่ใช่คน แกเป็นปีศาจ”

“ปีศาจ?” ผมโพล่งย้อนคำท่าน รู้สึกขบขันลึนดี เห็นคนเป็นผี

“ถูกแล้ว เมียคุณสวัสดิ์คือผี” ท่านว่า ผมแทบจะหัวเราะก๊าก
ออกมา แต่มีฤทธิ์ไกรธจึงไม่หัวเราะ

“เธอคงนึกขบขันที่ฉันพูด เธอลืมเสียแล้วหรือ เมื่อเธอไปรับ
เขายามดึกที่สถานีรถไฟ คุณสวัสดิ์มองดูเธอตั้งแต่หัวตลอดเท้า มีกิริยา
ไม่ไว้ใจเธอทุกอย่างก้าว ไซ้ใหม่เล่า?” ท่านตวาดเสียงถาม

“อ้อ! ใช่ละครับเรื่องนั้น แล้วทำไมจะโยงไปถึงว่าคุณจิตราเป็น
ปีศาจ?” ผมตวัดตามเอาบ้าง

“คุณจิตราเป็นปีศาจ คุณสวัสดิ์สามิรู้ดี รู้มานานแล้ว ฉันจะ
คำนวณให้ฟัง” ท่านพูด ผมซักครึ่งไกรธครึ่งงงต่อสติของพระองค์นี้
ว่ากำลังพูดอะไรละละเลื้อน แต่ผมเคยนับถือท่านมาแต่ก่อน จึงไม่ยาก
จะขัดคอ ฟังท่านพูดไปก่อน เหมาะท่าก็ลากลับ

“เมื่อฐานะบิดาคุณสวัสดิ์ถึงล้มละลาย ต้องมาอยู่ร่วมในที่เดียวกับ
กับคุณจิตราและบ้านมันแคบ ลูกสะใภ้จึงไม่พอใจ ต้องแยกมากับสามิ
อยู่ตึกเดียวกับเธอ” ท่านพูดต่อไป แต่ผมสอดขัดขึ้น

“ทำไมล่ะครับคุณจิตราจึงอยู่บ้านแคบไม่ได้?”

“อ้อ! ปีกาจจะปิดบังพ่อผมแม่ผมได้อย่างไรเล่าว่าตัวเป็นใคร ขึ้นอยู่ต่อไปวันหนึ่งเรื่องก็ต้องแดงขึ้น” ท่านหยุดสูบบุหรี่ พอลำห้ายของท่านหลุดปากมา ผมก็สะดุ้งใจ เพราะเคยได้ยินคำนี้ของคุณจิตราคุยกับคุณเรณูพี่สาวว่า “ดิฉันมาเสียจากปากน้ำไฟได้ สบายใจจ้จ้คุณพี่ไย้ย! ขึ้นอยู่ต่อไปมันก็แดงเข้าจนได้ พอพูดมาแค่นี้คุณเรณูก็ขึงตากับน้องสาวให้หยุดพูด เรื่องที่คุณนพวิพากษ์วิจารณ์ตอนนี้ชักจะเข้าทำเรื่องตอนแรกไม่สนุก มาตอนท้ายก็ชักอย่างไรพิกล

“คุณสวัสดิ์ไม่รู้หรือครับว่าเมียเป็นผี” ผมถามส่งๆ ออกไปทั้งๆ ที่ไม่นึกเชื่อว่าจะเป็นไปได้อย่างที่ท่านพูด

“อ้อ! ผัวรู้ว่าเมียเป็นผี พอแต่งงานแล้วก็รู้กัน” ท่านว่า

“อ้าว! มันก็ชอบผีสิครับจึงไม่วังหนี” ผมถามอย่างแตกตื่น

“สมัย! เรื่องนี้มันพูดยากแะ บางสิ่งบางอย่างที่ใครเห็นว่ามีเหมาะ แต่เราเห็นว่าของเราเหมาะ ก็เกิดไม่ตรงกัน เรารักเรานิยมของเราเสียแล้วถอนไม่ขึ้น เชื่อกครั้งไม่เชื่อครั้งก็หนีไปได้เพราะรักเสียแล้วอีกประการ อำนาจอันแรงกล้าของปีกาจยอมดลใจให้ไม่คลายรักได้ ตอนแรกนี้กกลัวตอนหลังกลับรักก็ได้ เพราะมันถลาก็ไปแล้ว ทั้งปีกาจก็ดลใจให้เห็นดีเห็นงามไปได้ทุกอย่าง” ท่านอธิบาย

“เอาล่ะครับ คุณสวัสดิ์ทำไมจะต้องตามผีมากรุงเทพฯ ล่ะครับ” ผมถาม

“ด้วยแรงอำนาจ!” ท่านหัวเราะ “ใครรักใครก็หลงของตัว ถ้าปล่อยเมียมาคนเดียวก็ดูจะไม่เข้าที่ ครั้นจะอยู่ก็อยู่ไม่ไหว ไม่มีงานทำ ทั้งรักแรงด้วยอำนาจปีกาจก็จำใจมากับเมีย และต้องมารดไฟขบวนดึกด้วยเพราะไม่ต้องการพบคนมาก ๆ ความจริงถ้าเธอมาคนเดียวเธอจะต้องมารดทำไม ลอยลมมาก็สบาย แต่ห่วงผัวก็ต้องมารด เพราะผัวเป็นคนยอมลอมลอมมาไม่ได้ สมัยพูดว่าคุณสวัสดิ์มองดูสมัยอย่างไม่ไว้ใจต่าง ๆ นะ ไม่ใช่อะไรหรอก คุณสวัสดิ์รู้ว่าเมียคือผี ที่นี้พ้อมีพวกไปรับก็คิดว่าผีด้วยกัน ที่ไหนคนแท้ ๆ อย่างสมัยจะไปรับเล่า เขาสงสัยก็แอบดูเธอตลอดเวลาว่าผีหรือคน” ท่านหยุดพักแค่นี้ ผมไม่เชื่อเลย

ที่ท่านพูด แต่เหตุผลเข้าที่ก็ฟังไปก่อน

“ท่านครับ...คุณเรณูและคุณสุรินทร์ไม่รู้หรือครับว่าน้องสาวเป็นผี” ผมแก้งถามชัดเจนให้ท่านวุ่นๆ ดูซิท่านจะปฎิเสธทำอะไร ท่านหยุดสูบบุหรี่และยิ้มอย่างอารมณ์ดี

“สมัยเอ๊ย” ท่านกล่าว “คุณเรณูก็พวกเดียวกับน้อง ทำไมจะไม่รู้เล่า”

“อ้าว! คุณเรณูเป็นผีไปอีกคน สนุกกันใหญ่ละครับ” ผมหัวเราะเอ็ดอึ้งอย่างขบขัน ท่านหลับตาเฉยไม่ดูผมเลย คิ้วขมวดหนึ่ง

“สมัยขบขันที่คิดว่าฉันเป็นบ้าไป” ท่านพูดทิ้งหลับตา “จะบอกให้รู้ว่าที่ตึกนั้นมีคนแท้ๆ เพียงสามคน คือ สมัย คุณสุรินทร์ และคุณสวัสดิ์ เท่านั้น”

“โอ๊ย! ท่านขอรับ ท่านไม่ยกเว้นบ้างหรือครับ ให้เป็นผีทั้งหมด เมียผมด้วยและทางบ้านด้วย โอ๊ย...หมดเลยทั้งตึก” ผมพูดอย่างสนุก

“สมัย! ฉันจะหยุดพูดเดี๋ยวนี้แล้ว เธอกำลังดูหมิ่นฉัน ฉันสงสารเธอหรอกจึงได้พูดให้รู้ จำไว้ว่าฉันไม่เคยบอกให้เธอหนีเลย...ฉันให้เธอรู้ฉันจะไม่พูดอะไรอีกแล้ว เพียงเธอไปถามเจ็กร้านอาหาร ร้านเหล้า ร้านกาแฟแถวใกล้ๆ นั้น เธอก็จะรู้อะไรดี ๆ”

ท่านพูดแล้วสูบบุหรี่หนึ่งเจี๊ยบ ไม่พูดอะไรเลย ผมรู้ว่าท่านกำลังโกรธ หากแต่รักษากิริยาของผู้ทรงศีลไว้ ผมจึงก้มลงกราบท่านพร้อมกับขอโทษอย่างมากมายในมารยาทของผม...คำพูดของผมที่เฝงดงามในเมื่อสักครู่เ็นมา

“เอาละ เธอกลับเถอะ...ฉันขอพักก่อน” ท่านไล่ผมอย่างสุภาพ ผมจึงกราบท่านเป็นการลา เดินออกนอกวัดมา ใจคงนึกเรื่องประหลาดๆ ทั้งหมดอยู่ตลอดทางกลับ อยู่ๆ ตึกนั้นทั้งตึกเป็นผีไปหมด มาเกิดสะดุดใจอยู่ตอนหนึ่งที่คุณสวัสดิ์เคยพูดกับผมว่า ‘แล้ววันหน้าคุณสมัยจะรู้เองว่า พวกเราสามคน คือคุณสุรินทร์ คุณสมัย และตัวผมนี่แหละ กำลังอยู่ในที่ใดในเวลานี้ และมีชีวิตอย่างไร’ พอนึกถึงคำนี้ทำให้เกิดสงสัยใจขึ้น ดูๆ ว่าจะเข้ากับคำวิจารณ์ของคุณเทพ กลับไปนี่ทำจะต้องทำตัวเป็นคนกินเหล้าตามร้านแจ็กเสี่ยแล้ว จะกินร้านแถวใกล้ๆ โรงงานนั้น

ไล่เสียงดูบ้างจะดี เพราะคุณนพทำหายไว้ ถ้าอยากรู้เรื่องของตึกหรือ
โรงงานที่อยู่นั้น ถามเจ๊กแถวนั้นก็จ้ะรู้ดี

ตามธรรมเนียมผมไม่ตีหม้อนอกบ้าน เพราะในบ้านมีแต่เหล้าดี ๆ
ของท่านผู้จัดการเลี้ยงผมอยู่เสมอ แต่วันนี้จะต้องทำตัวเป็นนักตีหม้อนอก
บ้านเสียหน่อยเถิด ผมแวะร้านอาหารใกล้ ๆ โรงงาน และร้านเหล้านั้น
รู้จักผมดีเพราะไปรับประทานอาหารกลางวันเสมอ ๆ ผมสั่งวิสกี้เบนเล็กและ
โซดาเย็น ๆ มาดื่ม แล้วลองเริ่มต้นสืบสวนที่ละเอียดกับเงินผู้เฒ่าเจ้าของ
ร้านดู

“ถ้าแก่รู้จักกับนายห้างโรงงานนี้ไหม?” ผมเริ่มต้น

“อ้อ! รู้จักซี” เจ๊กแก่พูดไทยชัดตอบ

“นายห้างบุญตั้งใช้ไหมล่ะ?” ผมถามซ้ำอีก

“อ้อ ไชลิ แต่เดี๋ยวนี้ไม่ใช่แล้ว คุณสุรินทรเป็นเจ้าของทั้งหมดแล้ว
ตึกใหญ่นั้นก็ขึ้นของคุณสุรินทร นายห้างใหญ่บุญตั้งตายไปหลายปีแล้ว”
พอเจ๊กเจ้าของร้านตอบมาดังนั้น ผมเกิดใจหายวูบ

“แต่พวกลูกสาวลูกชายยังอยู่หลายคน” ผมแยก ๆ ทางออก
เป็นการลองเชิง

“มีซี!” เจ๊กตอบ “แต่เมื่อก่อนนานแล้วนะ เดี่ยวนี้ไปไหนกัน
หมดไม่รู้ ไม่เคยเห็นเลย แต่ก่อนเคยออกมาซื้อของบ่อย ๆ แล้วเมื่อ
หลายปีมา ลูกสาวลูกชายก็ตายไปสองสามคน แล้วคนที่อยู่ ๆ ก็หายไป
ไหนหมดไม่รู้ อ้าวไม่ได้พบเลย” เจ๊กตอบแล้วก็ทำงานเก็บขวดเหล้าบ้าง
เปลี่ยนที่ตั้งขวดบ้างตามนิสัยพ่อค้า ผมหัวหมุนนิดหน่อย เจ๊กอาจจะ
ไม่รู้ว่ามีใครอยู่ในตึกบ้าง เพราะเขาเหล่านั้นไม่เคยออกมานอกตึก อยู่
เงียบ ๆ แต่ในตึก แม้แต่คนใช้ภายในก็ไม่ออกมาเลย เจ๊กร้านนี้เลยเหมา
เอาว่าในตึกนี้มีแต่คุณสุรินทรคนเดียว

“ถ้าแก่คงจะรู้จักกับเมียคุณสุรินทรดีสินะ” ผมถามเข้าไปนั้น
เจ๊กผู้เฒ่าย่นคิ้ว คิดทบทวนอยู่หน่อยหนึ่ง

“เอ...ไม่รู้จักเลย ไม่เคยเห็นและไม่เคยออกมาที่ร้านนี้ เอ...เขา
แต่งงานกันเมื่อไหร่ไม่รู้เลย คุณสุรินทรนี้เมื่อก่อนเคยมากินข้าวที่นี่ทุกวัน
แต่เดี๋ยวนี้ไม่รู้ไปกินที่ไหน สองสามปีแล้ว แต่คนงานที่ห้างมากินที่นี่ทั้ง

นั้น” เจ็กว่า

“ขอบใจเค้าแก่ งามเท่านั้นแหละ ฉันมาอยู่ใหม่ไม่รู้จักใครก็ งามดู” ผมพูดแล้วรีบจ่ายเงินเดินกลับเข้าบ้านอย่างหัวใจระส่ำระสาย รีบทำหน้าตาให้ดี ทั้งจัดแจงกิริยาด้วย ผ่านห้องอาหารขึ้นชั้นบนเห็น คุณสวัสดิ์นั่งอยู่กับเมียของเขา ผมถอนใจหน่อย ชักส่งสารคุณจิตราที่ ถูกคุณนพสงสัยว่าเป็นเมียผีของคุณสวัสดิ์ ผมขอตัวไปอาบน้ำแต่งตัว ก่อนแล้วจะมาร่วมรับประทานอาหารด้วย

พอเข้าห้อง มาลีโอดเข้ากอดผมก่อน กลืนตัวเธอหอมฟุ้งอบอวล “โอ๊ย ตายแล้ว ตัวสตั้มยังเหม็นเหม็นทั้งนั้น” ผมว่า “สตั้ม อาบน้ำก่อนนะ” มาลีหัวเราะแล้วรีบไปจัดอะไรต่ออะไรให้ผม เช่น ผ้าเช็ดตัว เสื้อแสงและกางเกง ผมเข้าห้องอาบน้ำ อาบน้ำคิดไป อย่างนี้หรือจะว่าคนในตึกทุกคนล้วนเป็นผี นึกแล้วก็หัวเราะคนเดียว แต่ เอ๊ะ! เจ็กร้านเหล้าว่านายห้างตายนานแล้ว แต่ใครเล่าเป็นคนยกลูกสาว คือมาลีให้แกผม ทั้งแต่งงานกัน กินเลี้ยงกัน และก่อนหน้านี้ยังเคยใช้ ผมให้ไปปรับผัวหนุ่มเมียสาวคู่หนึ่งที่สถานีรถไฟเมื่อยามดึก หรือคนนี้จะ เป็นบิดาเลี้ยงกระมัง ไม่ใช่ นายห้างบุญตั้ง ผมซักคิดุ่นวาย คู่มันจะ สับสนอยู่สำหรับตึกนี้ มันลึกลับซอบกล ครั้นคิดดูไปถึงอีกแห่งหนึ่งถึง กับใจหาย หรือตระกูลนี้คิดไม่ดีต่อประเทศไทย แอบเล่นการเมืองจึง แก่ลงหลบตัว นายห้างบุญตั้งก็ยังไม่ปล่อยข่าวว่าตายแล้ว หรือไม่ คนที่ทำตัวเป็นนายห้างนี้ก็ไม่ใช่นายห้างบุญตั้ง แต่เข้ามาสวมรอย อย่างไม่รู้ เพราะสองปากยืนยันว่านายห้างบุญตั้งตายแล้ว เช่นคุณนพกับ เจ็กร้านอาหารยืนยัน

ถ้าเป็นไปอย่างนี้ ผมมีกำลังหลงเข้ามาอยู่กับสมาคมใดสมาคม หนึ่งกระมังที่จะคิดร้ายกับบ้านเกิดเมืองนอน คุณสวัสดิ์เคยคิดจะหนี เมีย คงจะรู้ตัวว่าหลงเข้ามาสู่ทางผิดกระมัง การที่แพร่ข่าวลับคนนั้น ตายแล้วคนนี้ตายแล้ว คงจะมีแผนอะไรสักอย่าง ความจริงคนเหล่านั้น ก็อยู่ที่นั่น และเมื่อก็เมียผมกอดผม เนื้อหนังของเธอก็นุ่มนวลอบอุ่น มันเนื้อคนแท้ๆ ไม่ใช่เนื้อเย็นเขี้ยวอย่างน่าแข็งจะได้เป็นเนื้อผี ถ้าเรื่อง มันไปกันทำนองนี้ผมจะอย่างไรกันเล่า โอ๊ย! แน่แล้ว...พ่อดอกเตอร์

เทพ เจียมณี นั้นโง่ละ เข้ามาสมทบอีกคน ถูกบ้านนี้เอาลูกสาวล่อให้หลงเข้ามา ถึงกับวางแผนว่าตายในเรือบินตกทะเล สมาคมนี้อาหึง เป็นสื่อกวาดต้อนคนเข้าพวก และมีกติกาแปลกๆ เช่น ห้ามคนในออกติดต่อคนนอก แต่คนนอกเข้ามาได้เฉพาะผู้ชาย อะไรๆ ทั้งหมดเป็นชาวปल्लीที่มีแผนการ คุณนพรัฐอะไรๆ จากเพื่อนของท่านก็โดยถูกปลอ่ยข่าวทั้งนั้น คุณนพอยู่ห่างๆ ไม่ได้ใกล้ชิดอย่างผม ท่านพูดอะไรก็เป็นการพูดที่วิจารณ์เอาเอง ซึ่งล้วนมาจากข่าวลือ คุณจิตรที่ถูกคิดว่าเป็นผี ที่แท้ก็คือนางลือสายคนหนึ่งที่ทำการล่อเอาคุณสวัสดิ์เข้ามาพัวพันในสมาคมนี้ได้ ใช่แล้ว! คุณสวัสดิ์รู้ตัวแล้วว่าผิดทาง แต่ยังไม่กล้าพูดอะไรออกมา เป็นเพียงแต่พูดทิ้งท้ายว่า 'แล้ววันหน้าคุณสมัยจะรู้เรื่องว่า พวกเราสามคนกำลังอยู่ในที่ใดในเวลานี้ และมีชีวิตอย่างไร...' พอลึกได้ওয়ี้ ผมถึงแก่ตัวเย็นชืด และปักใจลงไปที่เดียวว่า ถ้าเขามาอย่างลึกลับ เราจะต้องลึกลับตอบ คือทำเป็นไม่รู้อะไรเลย แต่หัวใจนั้นเต้นเหมือนกลอง ออกจากห้องน้ำแล้วแต่งตัวทำหน้าผองใส เกรงว่าใครๆ จับได้ว่าผมรู้ความลับ ผมอาจจะมื่อันตรายถึงตายก็ได้

เรารับประทานอาหารกันและดื่มเหล้าอย่างผาสุกแต่เพียงกิริยาหัวใจที่แท้แนบแนบที่เดียว ผมขำเลียงดูคุณสวัสดิ์และคุณสุรินทร นึกสงสารว่าทุกคนกำลังเข้ามาพร้อมกับผู้ก่อการร้ายต่อบ้านเมืองทั้งนั้นโดยไม่รู้ตัว แน่จริง ๆ ที่มีโครงการเอาผู้หญิงท่อม มีอย่างไหนที่แบ่งหุ้นส่วนของห้างให้แก่ผมและคุณสวัสดิ์ โดยที่ผมทั้งสองไม่ได้ลงทุนเข้าหุ้นเลยจนบาทเดียว อย่างนี้คุณสุรินทรมีเป็นตัวจักรสำคัญของสมาคมไปแล้วหรือ เพราะคุณสุรินทรทำการแบ่งเงินให้แก่เราอย่างง่ายตายที่สุด

เมื่อกลับมาถึงห้องนอนแล้ว ผมตกใจนิดหน่อยว่าผมคงมีกิริยาพิรุณอะไรออกมาบ้างแล้ว มาลิมองดูตามผมอย่างสงสัย

"มีอะไรในใจหรือคะสมัย?" มาลิตามผมขึ้นมาลอยๆ ผมเปลือยตัวมีกิริยาสะดุ้ง

"สมัยรักมาลิมากไหมคะ?" มาลิตามผมและจ้องตาผมอย่างลึกลับ เพราะผมนอนหงายอยู่บนเตียงนอน มาลีเอาอกเธอทาบทับบนอกผม หน้าจึงใกล้กัน

“โอ้...คุณหัว ถามได้ ชีวิตของสมัยเท่านั้นที่รักเท่ากับตัวมาลี นอก
นั้นไม่เคยรักอะไรเท่า ถามทำไมเล่าที่รัก” ผมตอบเธอและถามเธอ
พร้อมกับโอบกอดเธอและจูบอย่างชื่นใจ ระวังความกระวนกระวายให้
เบาลง

“ในชีวิตสมัยเพิ่งเคยรักหญิงก็คือมาลีคนเดียวเท่านั้น ไม่เคยจะ
รักใคร่เลย” ผมพูดต่อด้วยความจริงใจและกอดเธอ เธอก็กอดตอบ
ผมและจูบผม

“ชีวิตมาลี ถ้าไม่มีสมัยก็นับว่าเป็นคนที่เคราะห์ร้ายที่สุดในโลก
ขอให้สมัยสงสารมาลีและรักมาลีเถิด แม้จะมีอะไรเกิดขึ้นก็จงเอา
ความรักของเราเป็นใหญ่นะที่รัก” เธอกอดผมและพูดอย่างอ่อนหวาน
ผิดปรกติธรรมดา ผมฟังแล้วสะดุ้งใจจูบ ทำไมจึงพูดพิลึก หรือว่า
เหตุการณ์ร้ายกำลังจะระเบิดขึ้นแล้ว

“มาลีจำ เราสองคนจะกอดกันตายไม่ยอมจากกัน” ผมพูดออก
ไปคล้ายว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้นแล้ว

“สมัยขา มาลีจะไม่ปิดความลับอะไร ๆ แก่สมัยเลยทุก ๆ อย่าง”
เธอร่าและกอดผมแน่นกว่าเก่า

“ยอดชีวิตของมาลี มาลีหลอกลวงยอดชีวิตของมาลีมาแต่แรก
และจนเดี๋ยวนี้” เธอพูดขึ้นแค่นี้ผมก็ใจหายเหมือนตายไปครึ่งตัว เธอ
กำลังรับสารภาพแล้วว่าเธอหลงผมเข้ามาสู่การร้าย “มาลีรักสมัยสุด
หัวใจจึงต้องหลอกลวงตลอดมา ยอดชีวิตของมาลี เมตตามาลีของสมัย
เถิด” เธอกระซิบที่หูของผมแล้วร้องไห้เบา ๆ ผมตกใจรีบกอดเธอไว้

“มาลีของสมัย เราเป็นของกันและกัน ไม่มีอะไรจะพรากเราได้”
ผมรีบปลอบเธอ และที่พูดก็พูดด้วยความจริงใจ มิใช่พูดด้วยสำนวนรัก
เธอกอดตอบผมแน่นคล้ายจะกลั้วหลอดหรือถูกแยกจากกัน

“สมัยขา มาลีไม่ใช่มนุษย์ มาลีตายมานานแล้ว” เธอร่า ผม
สะดุ้งทั้งตัวแล้วหมดแรง อ่อนเปลี้ย มาลีกอดผมแน่น ร้องไห้กระซิก ๆ
อยู่ที่อกผม “สมัยเมตตามาลีด้วย มาลีรักสมัยสุดหัวใจ สาบานไว้ว่า
สมัยจะไปไหนเดี๋ยวมาลีจะตามไปสุดขั้วโลก” ผมใจลอยลี้ว มีความรู้สึก
คล้ายฝัน มันเป็นความจริงไปแล้วหรือ มาลีคือปิศาจอย่างที่คุณนพ

ท่านคำนวณไว้และบอกไว้ โอ้ย!... เวิร์กของผมนะและมาลี

“มาลีจำอย่าตกใจเลย มาลีจะเป็นอะไร สมัยก็เป็นของมาลีเสมออย่าลองใจสมัยเลย” ผมว่า เธอยิ่งร้องไห้หนักขึ้น

“มาลีพูดทุกคำเป็นความจริงทั้งนั้น รักมาลีเวทนามาลี จงนึกว่ามาลีคือเมียของสมัยจริง ๆ กอดมาลีแน่น ๆ เถอะ ใจมาลีจะระเบิดแล้ว” เธอพร่ำวอนอย่างน่าสงสาร โอ...เจ้าประคุณ คุณนพท่านโกธรมผมที่ไม่เชื่อท่าน ผมเชื่อแล้ว เจ้าประคุณ ท่านสั่งผมว่าอย่าคิดหนี ต้องกล้าหาญ ผมตัดสินใจแล้วไม่หนี ยอมตาย ผมรักมาลี จะสู้ด้วยความกล้าหาญ จะสู้รักไม่หน่ายหนี มีชาติเดียวชาตินี้ก็สุดแต่จะจะเป็นไป ผมกอดรัดเธอแน่นและจูบเธอทั้งหน้าตาที่ลงหน้าเธอ

“ยอดรักขา จงทำให้กล้าหาญไว้เถิด มาลีอยู่คู่กับที่รัก มาลีจะคุ้มกันตลอดเวลา ในตึกนี้มีคนที่มีชีวิตแท้ ๆ เพียงสามคนเท่านั้น คือสมัยของมาลี คุณสุรินทรของน้องเรณู และคุณเสวดีของน้องจิตวานอกนั้นทั้งตึกไม่ใช่ ไม่มีชีวิตเลย คุณพ่อท่านรักมาลี วิญญาณจึงวนเวียนล่องลอยอยู่ด้วยกัน ท่านจัดการแต่งงานให้เราเสีย ๆ ในตึกตามประเพณีของพวกเขา ทั้งคุณสุรินทรและน้องเรณูก็แต่งงานเสีย ๆ อย่างเราทั้งสอง”

ผมยังตั้งใจเรื่องดอกเตอร์เทพอยู่จึงถามเธอว่า

“ดอกเตอร์เทพก็เป็นธาตุเดียวกับมาลี?”

“ถูกแล้ว! คุณเทพตายที่เมืองนอก น้องสายรุ้งเรียกวิญญาณนามาเพราะเดิมเขารักกันมาก หากแต่คุณพ่อคนเดียวที่ขัดไว้เพราะเห็นฐานะคุณเทพไม่ดี แต่เดี๋ยวนี้เขาทั้งสองสบายกันแล้ว เท่าที่เขารู้ว่าสมัยแอบฟังความลับเขานั้นนะ ที่จริงเขาเพียงกลัวว่าสมัยจะรู้ว่าเขาไม่ใช่มนุษย์ความอะไร ๆ ก็จะแดงขึ้น อีกประการ กลัวสมัยไม่รู้ความจริงจะไปพูดอะไร ๆ ให้เป็นข่าวลือต่างๆ ที่เขาก็ไม่มีตัวมีตนไปแล้ว” เธอเล่าให้ฟังอย่างละเอียด

ดูเถิดท่านที่รัก ในตึกนี้ นอกจากพวกผมสามคนแล้ว นอกนั้นเป็นผีหมด ดูเถิดเป็นไปได้อะไร เมื่อครุ่นใจผมยังเชียวอยู่ว่าผมกำลังมัวลุ่มอยู่กับสมาคมก่อการร้าย แต่ใจนมาเป็นว่าผมมัวลุ่มอยู่กับ

ปีศาจทั้งนั้น

“เรื่องคุณสวัสดิ์ลี้ะที่รัก” ผมถามเธอเพราะจิตใจกลัวทฤษฎีเสียแล้ว
เมียเป็นผีจะปากลัวผีที่ไหนกันอีก เมียผมยอมคุ้มกันได้

“อ้อ! คุณสวัสดิ์แต่งงานกับน้องจิตราโดยไม่รู้ความจริงว่าจิตรา
คือมนุษย์ไม่มีชีวิต แต่เขาแต่งโดยออกหน้าออกตากัน คุณพ่อจัดแต่ง
ให้ที่บ้านอื่น เพราะคุณพ่อคุณแม่ของจิตราไม่มีชีวิตแล้ว คุณพ่อมาลี้ให้
ผู้จัดการโรงงานคนเก่าและคุณสุรินทรนี่แหละจัดการแต่งให้โดยเรียบร้อย”

“เหตุนี้เองหรือ ที่พวกเราในตึกนี้ไม่ลังคัมกับใครก็เพราะกลัว
ใครจะรู้ความจริง” ผมว่า มาลี้สิ้นหัวน้อยๆ แล้วพูดว่า

“กลัวรู้ความจริงนะไม่เท่าไรหรอก แต่กลัวจะเกิดนะซีสำคัญมาก
เพราะถ้าลังคัมกับใครๆ ก็จะต้องพบกับผู้หญิงที่เริ่มมีครรภ์บ้าง และก็
จะถูกตูดดึงไปเข้าท้องแล้วก็เกิด พวกเราชอบมีความเป็นอยู่อย่างนี้
มากกว่าไปเกิด พวกเราชาวพวกกายทิพย์ก็กลัวการเกิดที่สุด แล้ววัน
หลังมาลี้จะอธิบายให้ฟังถึงสภาพของพวกเราอย่างละเอียด”

คนเรานี้เมื่อยังไม่รู้อะไรรจริงก็กระวนกระวายใจนัก ครั้นรู้ความ
จริงแล้วก็เท่านั้นเอง ผมมีผู้คุ้มกันหัวใจอยู่จึงไม่กลัวเสียแล้วเรื่องภูตผี
ปีศาจ ถ้าเกิดกลัวผมก็ต้องกลัวเมียผมเองเป็นคนแรก แต่ผมมันมีแต่
ความรักฝังแน่นเสียแล้ว คินนั้นผมก็กอดมาลี้เมียรักของผมอย่างผาสุก
ตลอดคืน

รุ่งขึ้นเช้าเราพบกันที่ห้องอาหาร คุณสุรินทรพูดกับผมอย่าง
แปลกกว่าที่เคยพบกันมา

“เธอล้ำทฤษฎีมากสมัย” เขาพูดแล้วจับมือผม ผมนึกในใจว่า
ตึกนี้จะมีอะไรเกิดขึ้นจะต้องรู้กันรวดเร็ว เรื่องก็มิว่าเราจะพูดอะไร
กันก็มีผู้ได้ยินหมด เพราะเขามีหูทิพย์ใจทิพย์

“ขอบใจคุณพี่มาลี้มากที่ทำความเรียบร้อยดี” คุณสุรินทรพูด
แล้วต่างคนก็ต่างหัวเราะกัน ผมเพิ่งจะเห็นชัดในเช้านี้เองว่าสภาพของ
คนในตึกนี้เป็นอย่างไร พวกผู้หญิงทั้งหมดมีการเคลื่อนไหวไปอย่างลม
อ่อนนุ่มคล้ายปลิวไป จะตักอาหารหรืออะไรมันอ่อนทั้งนั้น ดูคล้ายๆ
ฝัน แต่เมื่อแรกไม่เห็นดั่งนี้ก็เพราะเขาทั้งหมดปกปิดเรา อำพรางตาเรา

ไว้ตลอดเวลา เราจึงไม่มีข้อสังเกตความจริงได้ คุณสวัสดิ์มองดูหน้าผมแล้วก็หัวเราะ

“คุณสมัยน่าจะรู้อะไรนานแล้วว่าทำไมเราจึงต้องมารับประทานอาหารกันห้องนี้โดยรวมกลุ่มเราสามคนเท่านั้น ก็เพราะเราเป็นมนุษย์ที่มีร่างกายแก่ๆ จำเป็นต้องรับประทานอาหารจริง ๆ ทำไมพวกอื่นๆ จึงไม่มาร่วมกับเรา ก็เขาทั้งหมดไม่ต้องการอาหารจริงๆ เลย เท่าที่จัดขึ้นห้องนี้ก็เพราะห่วงเราที่ต้องการอาหารจริง ที่ทุกคนทำมารับประทานร่วมกับเรานั้นก็ทำเป็นที่เท่านั้น” คุณสวัสดิ์พูดแล้วก็หัวเราะ คนอื่นเลยหัวเราะไปด้วย รู้สึกขบขันที่เขาต้มผมได้สนิท ผมนึกถึงวันที่คุณสวัสดิ์มาวันแรก ดูช่างสังเกตอาหารเสียจริง ๆ เช่นนี้เอง คุณสวัสดิ์กลัวจะถูกอาหารเทียม คือกลัวโดนอาหารหลอก เพราะยังไม่แน่ใจว่าตัวผมกับคุณสุรินทร์เป็นพวกกายทิพย์หรือเปล่า

เย็นนั้นเลิกงานแล้ว เารถห้างออกใช้โดยมีสิทธิ์ มุ่งไปวัดระดัง หาคุณนพทีเดียว ผมลองกราบขอโทษเป็นการใหญ่ที่ได้โกรธท่านและหาว่าท่านพูดเพ้อพก เมื่อขอโทษแล้วก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้ท่านฟัง ท่านฟังและยิ้มอย่างอารมณ์ดี

“ฉันรู้ชีวิตเธอดี” ท่านว่า “ตั้งแต่เธอมาเล่าอะไรให้ฟังในหนังสือสอง ฉันทักตวนและออกสืบถามจากเพื่อนๆ ที่รู้จักตระกูลนี้ดี ฉันทู้อะไร ๆ หมดสิ้น แต่ไม่กล้าบอกเธอ เพราะรู้ว่างานการในเวลานี้มันหาทำยาก เท่าที่ได้ทำอยู่ก็นับว่าเป็นโชคดี ฉันทู้อ่าท่านผู้จัดการจะต้องรักษาหัวใจเธอ เกลี่ยกลมเอาไว้เป็นเพื่อน ที่ไหนจะทนต่อสู้อยู่กับปีศาจโดยตัวคนเดียว จึงจัดว่าเขากล้าหาญมากที่สุดกับปีศาจเพียงคนเดียวในตึกนั้นมานาน หลังจากได้ขึ้นแทนผู้จัดการเท่าที่ทนอยู่กับปีศาจไม่ไหวจึงลาออก และยกคุณสุรินทร์ขึ้นแทน ถ้าไม่ทำดั่งนั้นก็ไมทราบว่าจะเอาใครมาทำงานแทนได้ตามที่ตกลงไว้กับนายห้างบุญตั้งปีศาจใหญ่ เพราะนายห้างบุญตั้งต้องการเอาโรงงานนี้ไว้เป็นที่กำบังหน้า และรักษาตึกเก่าให้คงอยู่เพื่อเป็นที่อาศัยสิงสู่อยู่ด้วยกันทั้งเครือญาติ ครั้นคุณสุรินทร์หลงทำงานไปคนเดียวโดยคิดว่าในตึกนั้นเป็นคนจริง ๆ จนกระทั่งเกิดรักขึ้นกับคุณเรณู นายห้างก็จัดการแต่งงานเสีย ๆ ให้โดย

อ้างว่าไม่ชอบสังคม คุณสุรินทร์ก็ยินยอม ครั้นแต่งงานกันแล้วก็รู้ว่า คุณเรณูคือปีศาจ แต่อำนาจปีศาจแรงกว่าก็กล่อมใจให้คุณสุรินทร์ หลงใหลและรักใคร่ไม่คิดหนีหาย แต่กระนั้นก็ยังว่าเวทที่ต้องอยู่คนเดียว กลางดงปีศาจ บังเอิญเธอเซซังไปสมัครงาน เมื่อตรวจดูนิสัยพอจะคบ ได้ก็เลยเอาไว้เป็นเสมียนประจำตัว ทั้งให้ที่อยู่กินด้วยเลย เป็นอันว่า ได้เพื่อนแท้ๆ เป็นสองคนกับเขา เรื่องนี้ถ้าฉันบอกเธอเสียแต่แรก เธอก็โจนหนีไปแล้ว งานที่ดีเงินที่ดีเธอก็จะชวตมิได้เสีย ฉันจึงนั่งเสีย พยายามปลุกให้เธอล้ำหามู เห็นแก่งานเพื่อนาคด” ท่านหยุดพูด และรินน้ำชาขึ้นจิบ

“ที่ฉันรู้อะไรมาๆ และรู้เรื่องของเธอโดยล่วงหน้าเสียอีกนั้น ก็ เพราะฉันพบกับเรื่องผีปีศาจมามากมาย จนสละตัวมาบวชอยู่อย่างนี้ก็ เพราะเอื้อมปีศาจและขอเอาผ้าเหลืองช่วย ฉันขอเตือนเธอให้กล้าหาญ ต่อสู้ต่อไปเถิด จงรักคุณมาลีให้มากๆ ให้สาสมกับที่เธารักเธอ ถ้าหาก เธอคิดทรยศ เธออาจจะมียันตรายได้ เพราะความรักนี้สำคัญมาก ถ้า ลงแค้นก็แค้นสุดที่ จงเชื่อฉัน ฉันผ่านมามากแล้ว รู้อะไรหมด ขอให้ เธอสู้ไปจนกว่าจะถึงกาลเวลาที่จะเปลี่ยนชีวิตไปได้เอง อย่าไปคิดอะไร เข้านะจะบอกไว้ให้ ความซื่อสัตย์เป็นของไม่ตาย” ท่านว่า เห็นเวลาพอ เพียงแล้วผมก็ลาท่านกลับมายังตึกของสมาคมไม่สังคมมนุษย์ตามเคย

ในเวลาต่อมา การสอนดนตรีพวกนั้นได้เป็นกันเองมากกว่าเก่า โดยทุกคนไม่ต้องปิดบังความจริงอะไรกับผมแล้ว ความหวาดกลัวมี อยู่บ้างในเมื่อรู้ว่าพวกนั้นมีไซ้คน แต่ผมทำเป็นเฉยๆ ประทิดเพื่อให้เคย กันไป เพราะเทียบเคียงเหตุผลแล้วก็เห็นว่า ผมจะกลัวไปทำไม มาลีก็คือผี ถ้าลงกลัวคนอื่นเข้า ลงท้ายก็จะเกิดกลัวเอาเมียตนเองเข้า จะยุ่ง ใหญ่ ผมเหลือความกลัวไว้เพียงคนเดียว คือตัวนายห้าง เนื่องจากไม่เคยจะได้ใกล้ชิดกัน นานๆ จะพบสักครั้ง ทั้งก็เป็นชายและผู้ใหญ่ที่น่าเกรง ผมไม่กล้าเดินตามที่มีดๆ ในตึกนั้นเลย อาศัยแต่มาลีเท่านั้นคอยเคียงข้างผมอยู่ตลอดเวลาจึงค่อยบรรเทาความกลัวไปได้ สำหรับมาลีนั้น ผมยกชีวิตของผมให้แก่เธอแล้ว สุดแต่กาล ลัทธิไม่สังคมกับมนุษย์ได้ เข้าแพร่เต็มหัวใจผมแล้ว ณ บัดนี้ ผมไม่ไปเที่ยวที่ใดอย่างเดียวกับ

คุณสุรินทร์ เพราะถ้าไปคนเดียวก็คิดถึงอีกคนที่ไม่ไปด้วยไม่ได้ จะมีสุขอะไรเล่า ครั้นจะให้เธอไปด้วยโดยไม่สำอางกาย ไปอย่างตัวใสๆ เป็นกายทิพย์ แต่เธอไม่ยอมไปเด็ดขาด เพราะกลัวจะต้องไปผูกไปเกิดเคราะห์ที่ไปเฉียดคนตั้งห้องใหม่ๆ เข้าก็จะถูกดูดดึงไปเกิด เพราะคนตั้งห้องใหม่ดูยาก มองด้วยตาไม่รู้ เท่าที่รู้ว่าหญิงไหนกำลังมีห้อง นั่นก็หมายถึงว่าค่อนข้างแก่ และก็มิวิญญาณประจำตัวผู้จะเกิดแล้ว พวกกายทิพย์กลัวคนห้องที่เพิ่งจะก่อตั้งก้อนเลือดอ่อนๆ ซึ่งมองไม่รู้

ฉะนั้นถ้าผมจะไปเที่ยวไหน มาลีไปไม่ได้ ผมก็คิดถึงเธอ แต่สำคัญที่สุดคือยังไม่เชื่อใจตนเอง เพราะยังหนุ่มนัก ไม่เคยมีเรื่องรักอย่างหนุ่มอื่น ๆ ไปโดนตีพบเอาหญิงใดเข้า เกิดรักเขาเข้าจริง ๆ จะเกิดยุ่ง ผมไม่กล้าหยศต่อมาลี พุดกันง่าย ๆ ก็ว่าผมกลัวเมียนั้นแหละเป็นหลัก กลัวเพราะเธอมีอำนาจพิเศษเหนือมนุษย์ ผมอาจจะมียันตรายใดก็ได้ถ้าเธอโกรธแค้นจะล่าแดงเดชให้เป็นไป ผมจึงเลยกลายเป็นมนุษย์ไม่สังคม แต่ก็มีสุขดีอย่างสาสม มีเงินทองใช้ดี มียอดรักที่สดชื่นอยู่เสมอ จะดูเมื่อใดเธอยังสดยังพริ้งมีเสน่ห์ตลอดเวลา และคิดว่าทุก ๆ เมื่อผมจะยอมตายเพราะเธอได้ นอกเสียจากชะตาชีวิตจะหมุนเปลี่ยนไปเองตามลิขิตอย่างที่คุณนพว่าไว้ แต่การจะดิ้นรนหาทางไปอีกนั้นยากมาก แม้แต่คุณสุรินทร์และคุณสวัสดิ์ เวลานี้ตึกนั้นโรงงานนั้นเป็นของเราก็จริงอยู่ แต่เราจะหวังเป็นสมบัติของเราโดยแท้กระนั้นหรือ ถ้าหากคุณธรรณ คุณจิตรา คุณมาลี เป็นมนุษย์ธรรมดา ย่อมมีเวลาแตกดับได้ คือตายไป สมบัตินั้น ๆ ก็ตกเป็นของสามี แต่ทั้งสามคนนี้จะตายได้อย่างไรอีก เพราะตายมาแล้ว สมบัติทั้งหลายจึงเป็นของเราไม่ได้เงินแล้วจนรอด ขอให้ท่านที่เคารพทั้งหลายมองดูเองก็แล้วกันว่าผมกับคุณสวัสดิ์และคุณสุรินทร์โชคดีหรือโชคร้ายประการใด หากถ้านึกไปทางธรรมะทั้งหมดเรื่องไป ทุกคนเกิดมาด้วยความจำเป็นก็มีเกิดมาด้วยประสงค์จะเกิดก็มี แต่ทุกคนก็มีชีวิตอยู่เท่าที่กำหนด หมดกำหนดก็ต้องจากไป จะเอาอะไรอีกในเมื่อยังมีชีวิตอยู่ ตายแล้วก็ไปแต่ตัวเท่านั้น อะไร ๆ ที่ให้ความสุขได้ในขณะมีชีวิตอยู่ก็ยึดสิ่งนั้นไว้เถิด ไม่มีใครทราบเวลาจะจากโลกนี้ไปได้ คนไหนก็คนนั้น ผมจึงเลยปล่อย

ตามกรรมที่ทำมา วาสนาจะเป็นไปดั่งนี้ก็จึงเป็นไปตามเรื่องของชะตาตน

ในที่สุด ความไม่แนของชะตากรรมของคนก็สำแดงขึ้น ทั้งสามคนคือ ผม คุณสุรินทร์ และคุณสวัสดิ์ หมดที่อยู่ที่อาศัย หมดที่ทำงาน หลังจากมีสุขกายสบายใจอย่างมนุษย์ไม่สังคมมาอีกสองสามปี ก็มีอันเป็นไป คือมหาเพลิงที่เกิดจากต้นไฟจากที่อื่นมาเล่นงานโรงงานของเรา และตึกของเราอดวายไป พร้อมๆ กับของมีค่ายอดยิ่งคือมาลีของผม เธอติดอยู่ในไฟ ผมไปกอดปล้ำจะเอาเธอออกจากไฟ แต่แล้วจะด้วยอะไรผมก็แปลไม่ออก กลายเป็นผมถูกไฟลวกหลายแห่ง แต่ฝ่าหนังกองไฟออกมาสลบอยู่นอกกองมหาเพลิง หมดความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้นไม่รู้ตัวเอาที่โรงพยาบาล ผมนอนพันผ้าไปทั้งตัวอยู่บนเตียง และก็รู้ภายหลังอีกว่า นอกจากผมแล้วยังมีคุณสุรินทร์ คุณสวัสดิ์ เป็นคนใช้นอนเรียงกันอยู่เป็นสามคน ผู้มาเยี่ยมก็คือพระภิกษุหนึ่งใจผมยังไม่หายสะอั้น มาลีของผมหายไปไหน วิญญาณเธอเพนจรไปอยู่แห่งใด หรือว่าต้องไปเกิดเสียแล้ว เธอจะรู้หรือไม่ว่าสามีของเธอนอนเป็นลูกผีลูกคนอยู่ที่โรงพยาบาลนี้

ผมหมดอาลัยตายอยาก นึกว่าแม้จะไม่ตาย ถ้าหายออกจากโรงพยาบาลร่างกายก็คงครึ่งผีครึ่งคน มีแผลเป็นตลอดตัว คุณนพให้กำลังใจตลอดเวลาที่มาเยี่ยมว่า เกิดเป็นลูกผู้ชายให้สู้ต่อไป กุศลยังมีอยู่ หายเจ็บแล้วมีแผลเป็นเพียงอ่อนๆ หมอว่านานๆ เข้าก็หายเป็นปรกติ แต่การหมดที่ทำงานนี้แหละเป็นสำคัญ เคารพที่ตีที่เงินในแบงก์ยังมีอยู่พอประทังชีวิตไปกว่าจะหางานทำได้ คุณนพท่านายหรือคะเนเอาว่าวิญญาณมาลีคงจะไปเกิดแล้ว จึงไม่เคยมาเยี่ยมเยียนผมเลย

เมื่อเราหายเป็นปรกติแล้ว เราสามคนก็ต้องแยกทางกัน คุณสวัสดิ์ก็กลับไปหาบิดามารดาที่นครสวรรค์ คุณสุรินทร์แยกไปอยู่บ้านเขา ส่วนตัวผมไม่ยอมกลับบ้าน ขออาศัยคุณนพอยู่ที่วัดระฆังสบายๆ ก่อนรอวันรอคืนว่าถ้ามาลียังไม่ไปเกิดอาจจะเร่รอนมาพบกันอีก คอยไปจนกว่าจะหมดหนทางที่จะพบกัน

คุณนพเป็นพี่เลี้ยงให้กำลังใจตลอดเวลา แต่ใจผมนั้นไม่มีสุขเลย

ความหลังความเก๋ยงระดมสุขมอยู่ ยังไม่จางลงไปได้ "อนิจจา มาลี
ของฉันเอ๋ย ปานนี้เธอไปอยู่แห่งใดเล่า"

ไป ชุบตัว

ไป ชุบ ตั ว

ลมทุ่งโชยพลิวเข้ามายังลานบ้าน
เมื่อยามเย็น ผมกำลังเก็บข้าวเปลือกที่
ตากไว้กลับเข้ากระบุง เหตุเพราะอ้าย
คอกกับอี่เชียวกั้ดกัน โดนกระบุงข้าว
เปลือกคว่ำลงแอ่งน้ำ ในหัวผมเวลานั้น
กำลังเต็มไปด้วยความคิดที่จะได้มี
วาสนาไปชุบตัวที่กรุงเทพฯ โดยความ
อนุเคราะห์ของน้ำเกียรติ ซึ่งแต่ก่อนก็
เป็นคนที่บ้านมาบโพธิ์นี้เอง แต่จากบ้านนี้
ไปชุบตัวที่กรุงเทพฯ นานปี น้ำเกียรติ
ได้เมตตาจะเอาผมไปชุบตัวที่กรุงเทพฯ
บ้างอีกคน ด้วยว่าผมกำพร้าบิดามารดา
แต่เล็ก การเรียนหนังสือของผมก็แค่

เรียนหนังสือที่วัดใกล้บ้าน จบแล้วก็คลุกอยู่กับควายในท้องทุ่ง เรื่องการเรียนหนังสือมันก็เลยมาแล้ว จะเรียนอีกไม่ได้เพราะโตแล้ว จึงจะไปหาความดีเอาทางกรุงเทพฯ เพราะกรุงเทพฯ เท่ากับสวรรค์ ลงได้ไปอยู่ยอมต้องดิ้นเอง ดีกว่าจะจมอยู่กับโคลนกับตม

น้ำเกียรตินี้แต่ก่อนอยู่บ้านนี้ชื่อน้ำเกิด พอไปเรียนหนังสือกรุงเทพฯ เปลี่ยนชื่อเป็นเกียรติเพราะพริ้งไปเลย เขาได้ตกลงกับตาและยายของผมว่าอีกสองสามวันจะมารับตัวไป ฉะนั้นในหัวของผมเวลานี้จึงครวญถึงแต่กรุงเทพฯ อีกไม่กี่วันนี่แล้ว อ้ายเรื่องพี่เลี้ยงควายจะไปซุบตัวที่กรุงเทพฯ ละเนื้อ ลมยามเย็นพัดปลิวมาเติมลานบ้าน ผมนึกว่าที่กรุงเทพฯ จะมีลมเย็นๆ อย่างนี้ไหม แต่ถึงมีก็คงไม่มีกลิ่นควายกลิ่นโคลนอย่างที่บ้านเราแน่ๆ เขาว่าที่กรุงเทพฯ มีถนนใหญ่ๆ มีรถวิ่ง มีบ้านสวยๆ มีตึกแถว มีไฟฟ้าสว่างไสว เอาเถอะนะ ลงได้ไปละก็จะขอให้น้ำเกียรตินี้พาเที่ยวให้ชุ่มเลย

วันในความฝันของผมได้มาถึงแล้ว น้ำเกียรตินี้ได้มาจากกรุงเทพฯ โดยทางเรือ ผ่านอำเภออุทัยมา เมื่อน้ำเกียรตินี้ได้มาพูดตกลงเรื่องผมกับตายายแล้ว ผมก็เดินทางเข้ากรุงเทพฯ กับน้ำเกียรตินี้ ผมมีเสื้อผ้าอย่างเลวๆ ห่อติดตัวไปเท่าที่มี คิดถึงตายายและใครๆ ที่เคยอยู่มาแต่เล็กแต่น้อยก็อดร้องไห้ไม่ได้ แต่ความตื่นกรุงเทพฯ มันทำให้ผมรีบเข็ดน้ำตา กราบลาใครต่อใครแล้วก็ลงเรือไปกับน้ำเกียรตินี้ ที่ข้างตลิ่งด้านขวามือ ผมเห็นเจ้าแพง ลูกสาวลุงโนตบ้ำกะอ่อม มันยิ้มให้ผมด้วยดวงหน้าที่เหยยๆ และดวงตามีน้ำตา ผมถึงกับสะอึกใจ เจ้าแพงมีอายุอ่อนกว่าผมสามปี ผมอายุสิบห้าปี เจ้าแพงมันก็สิบสองปี ด้วยความดีใจที่จะได้ไปกรุงเทพฯ ผมกลับมองมันไปในแง่ที่ว่า มันร้องไห้คงจะไม่ใช่มันคิดถึงผม มันก็เข้าแบบที่ผมได้ไปกรุงเทพฯ มันก็อยากไปบ้างเพราะกรุงเทพฯ ใดๆ ก็อยากไป ผมยิ้มให้มันด้วยหัวใจเบิกบาน เจ้าแพงมองผมจนลับตา

ถึงอำเภออุทัย น้ำเกียรตินี้แวะเยี่ยมเพื่อนหลายคน กว่าจะได้เดินทางมาถึงเมืองอยุธยาที่บ้ายมาก ผมตื่นตาตื่นใจเพราะนานแสนนานจะได้เข้าเมืองสักหน เรือแพลับสน ผู้คนมากผิดกับบ้านทุ่ง เราขึ้นรถไฟ

ค่อนข้างเย็น เป็นรถไฟสายโคราชผ่านมาจากบ้านนาฮี มีคนไม่ค่อยมากนัก การขึ้นรถไฟช่วงต้นต้นพิลึก ได้ดูได้ผ่านทุ่งทำไปเป็นลำดับอย่างเพลิดเพลิน แต่หมู่บ้านห้องทุ่งบางแห่งช่างเหมือนบ้านที่เคยอยู่ของผม ที่มาบโพธิ์ ทำให้ใจผมทวนนึกไปถึงใครต่อใครทางเมืองหลัง คิดถึงตายาย ผมมาเสียแล้วแกต้องทำงานหนัก ตาคงออกเลี้ยงควายเอง พอนึกถึงเรื่องควาย หัวใจก็วูบไปถึงอีเด็กรุ่นน้องคือเจ้าแพง เมื่อตอนสายที่จะจากมา มันร้องให้อยู่ข้างตลิ่ง ตอนนั้นผมคิดว่ามันร้องให้เพราะอยากมากกรุงเทพฯ บ้าง แต่ตอนนี้เป็นเวลาพระอาทิตย์จ่ำเรียบร้อยแล้ว ใจผมอ่อนระโหย นกกาต่างบินกันเป็นหมู่กลับรัง แต่ผมลืกำลังจากรัง ผมร้องให้ออกมาสุดที่จะทนทานได้ แม้จะพยายามอดกลั้นก็ไม่ไหว หันกลับควายคนบนรถและกลัวน้ำเกียรติจะดูเอา พยายามทำหน้าที่ดี แต่น้ำตามันก็ไหลอาบหน้า ภาพเจ้าแพงที่มันยิ้มกับผมด้วยน้ำตาข้างติดตามผม ผมเกิดสงสารมันแทบใจขาด มันต้องคิดถึงผมจริง ๆ คิดถึงเพื่อนที่เคยเลี้ยงควายด้วยกัน ถูกใจกัน แต่ตอนนั้นผมตื่นการมากรุงเทพฯ จึงไม่เห็นใจมัน กลับมีใจเบิกบานแทนที่จะเวทนามัน มันเป็นหญิงที่ไหนจะได้มีโอกาสสนุกสนานได้มากกรุงเทพฯ มันก็จะต้องก้มหน้าอยู่กับท้องนาจมอยู่กับวัว ๆ ควาย ๆ อยู่ในบางนั้นจนโตเท่าควาย บัดนี้มันได้เสียเพื่อนไปแล้ว คือผมที่จากมันมาทั้ง ๆ ก็ไม่ได้พูดจาล้ำลาปลอบใจมันเลย ยิ่งพระอาทิตย์จะลับฟ้า น้ำตาผมก็ไหลหนัก คิดถึงตาถึงยาย แกหวงดีกับผมจึงยอมให้ผมมาหาความเจริญเอาข้างหน้า ต้องการให้ผมปราดเปรื่องอย่างน้ำเกียรติบ้าง อนิจจาแกทั้งสองต้องทำงานหนัก และคอยเวลาพันทหารของหลานชายอีกคนที่จะได้ฝากผีฝากไข้

น้ำเกียรติเห็นผมร้องให้แล้ว แต่แกทำเมิน ๆ ผมพยายามหักใจเสียว่าอะไร ๆ มันก็เลยมาแล้ว แก่ไขอะไรไม่ได้ แล้วตั้งหน้าคิดเรื่องข้างหน้าว่าต่อไปจะเป็นอย่างไรบ้าง กรุงเทพฯ นั้นหน้าตาเป็นอย่างไร

รถไฟได้เข้าเทียบสถานีหัวลำโพงกรุงเทพฯ ก็ค่าพอดี ผมตกใจและตื่นตื่นนัก สถานีที่นี้ใหญ่จริง ๆ ผิดกว่าอยุธยา ผมชั่งกเงิน หัวห่อผ้าเดินตามน้ำเกียรติปะปนไปกับฝูงชน พอออกมาหน้าสถานีผมยิงชนพอง เพราะเห็นรถมาก ไฟฟ้าสว่างไปทั้งถนน ดึกแถวเรียงรายไฟริบไปทั้ง

นั่นคล้ายมีงาน น้ำเกียรติจูงมือผมเข้าร้านอาหารแถวนั้นเอง แกสั่งอาหารอะไรบ้างผมไม่ภาษาเลย

นั่งคอยสักครู่ก็มีผู้เอาอาหารมาให้ ทั้งของผมและของน้ำเกียรติ ผมมองอาหารอย่างตื่นๆ ของผมมีสองอย่าง สังเกตว่าเป็นเนื้อชิ้นใหญ่ๆ ผัดกับอะไรหลายอย่างจานหนึ่ง อีกจานหนึ่งนั้นเป็นหมูสับแล้วปั้นก้อนใหญ่ผัดรวมกับอะไรๆ มากอย่างเช่นกัน มีข้าวร้อนๆ มาหนึ่งจาน ส่วนของน้ำเกียรตินั้นมีเนื้อก้อนใหญ่สี่เหลี่ยมวางอยู่บนใบผักกาดหอม น้ำเกียรติเอามือตักเนื้อนั้นกินกับเหล้า เขาเรียกว่าเหล้าฝรั่ง และผสมน้ำโซดา ผมเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรกที่ว่ากินอาหารต้องมีผัดหั่นเอาเดี๋ยวนั้น เวลากินอยู่ที่บ้าน ไม่ว่าเนื้อไม่ว่าไก่จะหั่นมันแล้วทั้งนั้นอาหารของผมก็ต้องหั่นเหมือนกัน เพราะเนื้อชิ้นมันใหญ่ ส่วนเจ้าหมูสับก้อนใหญ่นั้นไม่ต้องหั่น พอเอาช้อนตักก็ยุย ผมตักใส่ปากเข้าไปคำหนึ่ง รู้สึกว่ามันอร่อยดังอาหารสวรรค์ ชักกระดาษ ผมเคยแต่น้ำพริกบ้านนา เนื้อเค็มแห้ง ผักนึ่ง

ผมตักกับตักข้าวเข้าปาก ตาก็มองลอดกระจกอออกไปดูข้างนอกถนน ดูคนแต่งตัวสวยๆ เดินบ้างขึ้นรถบ้าง น้ำเกียรติยังไม่กินข้าว นั่งกินเหล้ากับแกลุ่ม เรื่องนี้ผมรู้ คนกินเหล้าเขาไม่ค่อยกินข้าว ทางบ้านผมคนกินเหล้าจะกินแต่กับ เช่นยำเนื้อบ้าง ต้มยำบ้าง ปลาแห้งยำกบยา สุดแต่จะหาได้ถ้ามีอะไรเหมาะ บางทีก็มะขามเปียกจิ้มเกลือ ผมเห็นอาหารที่น้ำเกียรติกินเล่นนั้น รู้สึกเสียตayaว่าถ้าเป็นบ้านเรา อาหารจานเดียวนั้นก็จูงข้าวไปได้หลายจานทีเดียว แต่น้ำเกียรติกินเล่นสบายไม่ห่วงข้าวเลย แกมองดูผมแล้วยิ้มอย่างกรุณาและขบขันที่เห็นผมตื่นๆ ในอาหารที่ไม่เคยพบเคยเห็น

“กินให้สบาย เดี่ยวจะสั่งให้อีก อร่อยๆ ทั้งนั้น” น้ำเกียรติพูดแล้วดื่มเหล้าอย่างสบายอารมณ์ ผมบอกกับแกว่าผมอิ่มแล้ว อย่าสั่งอะไรอีกเลย แกเลยสั่งของหวานคือไอศกรีม ซึ่งเป็นชนิดที่ผมไม่เคยกินอีกนั้นแหละ เคยแต่ทางบ้านนอกเป็นอย่างเหลวๆ อย่างกรุงเทพฯ แข็งขันอร่อยกว่า หอมดี

กว่าน้ำเกียรติจะอิ่มก็ค่ำมาก น้ำเกียรติเรียกให้ผมหยิบของตาม

แก่ไปนอกร้าน ที่ริมถนนเมืงราววังกันขวกไขว้ น้ำเกียรติเรียกรถมาคันหนึ่ง มันเป็นรถสามล้อ คนขับใช้เท้าถีบคล้ายถีบระดัวิดน้ำ ผมขึ้นนั่งกับน้ำเกียรติ คนขับก็ถีบระดัไป มันวิ่งดีเหมือนกัน เราผ่านรถชนิดหนึ่ง น้ำเกียรติบอกว่ารถราง มันวิ่งบนรางเหล็ก รูปร่างมันเหมือนรถไฟที่เรา นั่งมา แต่เล็กกว่า สั้นกว่า นอกนั้นยังมีรถอะไรต่ออะไรหลายอย่าง เล็กบ้างใหญ่บ้าง ล้วนแต่ที่ผมไม่เคยเห็นทั้งนั้น รถได้วิ่งมาถึงไหนบ้าง ผมไม่มีความรู้เลย เกิดมาในชีวิตก็เพิ่งเคยเทียบมาเมืองสวรรค์ครั้งนี้ เป็นครั้งแรก

รถได้มาหยุดที่บ้านหลังหนึ่ง ดูช่างจะใหญ่โตมากเกินกว่าบ้านธรรมดา มีแขกดำๆ ฝ้าประตู่ แยกอย่างนี้ผมเคยเห็นทางบ้านผม ชายผ้าบัง ชายถั่วบัง ชายขนมบังบัง แยกนั้นยกมือแตะหัวเมื่อน้ำเกียรติเดินผ่านเข้าประตูรั้ว แยกมองดูผมที่มีท่อผ้าถือเดินตามหลัง ผมรีบเดินตามกระชั้นเข้าใกล้น้ำเกียรติ ผ่านโรงใหญ่ๆ แล้วไปถึงบ้านหลังหนึ่งใหญ่โต เขาเรียกตึก

“อ้าว! กลับแล้วหรือขอบคุณเกียรติ” เสียงใครร้องทัก หังน้ำเกียรติและผมต่างเหลียวไปทางเสียงทัก ผู้ทักเป็นชายกลางคน กำลังเดินเข้ามาหาเรา

“ไปเสียหลายวัน อ้อ! เด็กนี้ไซ้ใหม่ครับที่ปรับมา” ชายนั้นถามและมองดูผม

“หลายวันหน่อยครับ ไปบ้านคราวหนึ่งก็เยี่ยมกันจนหัว” น้ำเกียรติว่า “อ้อ น้ำครับ ทางนี้มีอะไรเกิดขึ้นบ้างไหม?”

“มีครับ!” ชายนั้นตอบ ดูน้ำเกียรติสนใจถึงกับเข้าไปจนชิด

“เกิดอะไรครับ” น้ำเกียรติถามกระชั้นชิด

“จะถูกบิตนะซีครับ”

“พวกเราทำอะไรเข้า?”

“คุณสุธิพุทธกระเทือนเข้าซีครับ หัวงมาทันที บรรณารักรต้องรีบไปขอต่อรองกัน เลยหลุดไปได้”

“ฮี้...พวกเราอัปากไม่ค่อยเต็ม” น้ำเกียรติว่าแล้วถอนใจ

“นี่รับลูกกุญแจ” ชายนั้นส่งลูกกุญแจให้

น้ำเกียรติดตอบขอบใจแล้วรับกุญแจมา พลาจชวนผมขึ้นตึก ผมเดินตามไป เรื่องที่เขาพูดตะกี้ผมฟังให้หูแตกก็ไม่รู้เรื่อง จึงเดินตามขึ้นตึกไปชั้นบน เดินสองเลี้ยวก็ถึงห้องน้ำเกียรติ แกไขกุญแจ ในห้องมืด พอแกเปิดไฟห้องก็สว่างขึ้น ในห้องนั้นมีโต๊ะทำงานและเตียงนอน น้ำเกียรติวางกระเป๋าเดินทางลงแล้วจัดเตียงนั่งเล่นเล็ก ๆ ให้เป็นเตียงนอนของผม แกตั้งใจไปปรับผมด้วยความจริงใจ เพราะแกมีมุ้งเล็กเตรียมไว้ให้ผมเลย

เราไปอาบน้ำกันที่ห้องหนึ่ง ที่กรุงเทพฯ เขาไม่ได้อาบน้ำที่ท่าน้ำหรือที่บ่อน้ำเหมือนบ้านผม น้ำเกียรติอธิบายให้ฟังว่ามีห้องส้วมอยู่ในห้องน้ำนี้ด้วย ทั้งพาไปดูและอธิบายวิธีเข้าส้วมใช้ส้วม ช่างสบายกว่าบ้านนอกจริง ไม่ต้องลงไปจากบ้านที่ส้วมตั้งห่างบ้าน กลางคืนลำบาก ต้องคอยระวังงู พออาบน้ำแล้วกลับห้อง น้ำเกียรติบอกให้ผมนอน ส่วนแกจะต้องทำงานเขียนหนังสืออีก ผมก็นอนรำพึงถึงสิ่งใหม่ๆ แปลกๆ ในกรุงเทพฯ ที่ได้เห็นล้วนแต่น่าระทึกใจ แล้วยกย่อนึกไปถึงทางบ้านนอก ป่านนี้คงจะนอนกันแล้ว ดับไฟมืดไปทุกบ้าน เจ้าแฟงคนรื่องให้ตามผมเมื่อตอนสายนั้นก็คงนอนแล้ว คงจะไม่รื่องให้อีก ผมนึกแล้วก็ใจสะท่อน เมื่อวานแท้ๆ ผมยังนอนอยู่ในโน่น วันนี้มานอนอยู่ที่นี่ เจ้าแฟงมันคงใจหายที่ผมเป็นเพื่อนของมันจากมาเสียไกลกัน

ผมมาอยู่ที่นี้สองวันจึงรู้ว่าผมมาอยู่ที่ไหน และมีสภาพอย่างไร คือตึกนี้เป็นที่ทำการของหนังสือพิมพ์เพื่อนไทย น้ำเกียรติเป็นนักเขียนบทความและไม่มีบ้านของตัวเองอยู่จึงอาศัยที่ทำการนี้ เฉพาะผมกับน้ำเกียรติเท่านั้นที่ต้องนอนที่นี่ นอกนั้นคนอื่นอีกมากมายเขาก็มีบ้านอยู่กันทั้งนั้น พวกเขามาทำงานกลางวัน เย็นก็กลับบ้านหมด แต่เราสองคนยึดเอาที่นี้เป็นบ้านเลย ภายในโรงพิมพ์นี้นับจำนวนคนที่อยู่ในเวลากลางคืนก็มีด้วยกันห้าคน คือ แยกยามหนึ่ง ลุงพัฒน์กับป้าน้อยเมียของแกสอง เราอีกสอง รวมเป็นห้า แต่แยกยามนั้นพอเช้าก็กลับไปบ้านเขา

อีกสองสามวันผมก็ถูกส่งให้ลงไปโรงใหญ่ หัดเรียงพิมพ์ น้ำเกียรติอ้างว่าพื้นความจำหนังสือไทยของผมที่จะเข้าห่ม้อเสีย การหัดเรียงพิมพ์นั้นเหมือนคล้ายเรียนหนังสือกันใหม่ ทั้งสะกดการันต์ต้องระวัง

ทั้งยังต้องฝึกอ่านหนังสือที่พวกข้างบนเขาเขียนให้ออกแจ่มแจ้ง ผมเรียนอยู่หกเดือนก็พอจะเรียนได้คล่อง และความรู้ทางข่าวสารการเมืองพอจะผ่านหูผ่านตาขึ้นมาบ้าง ด้วยว่าอ่านทุกวัน เรียงตัวอักษรทุกวัน ผิดทุกวัน เขาก็แก้มือมาทุกวัน นานเข้า ๆ สะกดการันต์ก็ไม่ค่อยผิด ชักจะคุ้นตาคุ้นใจ การเรียงพิมพ์นี้เท่ากับสอบภาษาไทยทุกวัน การเรียนหนังสือของผมเลยดีขึ้น สะกดตัวไม่ผิด วรรณคดีขึ้น ส่วนงานการพูดดีขึ้น พอจะพูดจะคุยอะไรกับใครรู้เรื่อง เท่ากับเรียนทางลัด เพราะอายุผมสิบห้าปีนี้จะไปเข้าเรียนที่ไหน โรงเรียนอะไรเขาจะรับนักเรียน โกงเข้าไฉไล

คนหนังสือพิมพ์ที่นี้เป็นนักการเมืองกันหลายคน และน้ำเกียรติก็เล่นการเมืองกับเขาด้วย ผมได้ยินคนพูดกันว่าน้ำเกียรตินี้ปากกาตม นัก ผมก็แปลกใจว่าถ้าน้ำเกียรติเป็นคนสำคัญ ทำไมไม่มีบ้านอยู่ ผมเพิ่งจะรู้จักว่านักการเมืองนี้บางคนดูเร่รอน แต่เพื่อนนั้นมากมาย เช่น น้ำเกียรติเป็นต้น กลางคืนมักจะไปประชุมกับเพื่อน หาเสียงคะแนอะไรกันไม่รู้ บางคืนไม่กลับมาทั้งคืน ผมต้องนอนในตึกคนเดียว ชักไม่สบายใจเลย ตัวตึกมันใหญ่และน่ากลัวถ้าอยู่คนเดียว แต่ผมไม่กล้าจะร้องเรียนอะไรกะแกได้ กลัวแกจะโกรธและเกลียดผมว่าไม่อดทนความจริงแล้วการที่ผมใหม่ต่อตึกนี้มันย่อมหวาดกลัวอยู่เอง บางเวลามีเสียงอะไรแปลก ๆ ข้างนอกห้อง ผมนั่งฟังด้วยใจระทึก ไม่กล้าพอที่จะเปิดประตูออกมาดูว่าเป็นเสียงอะไรที่ได้ยิน

การไม่ค่อยจะอยู่ติดที่พักของน้ำเกียรตินั้นยังดีที่แกยังห่วงผม จ่ายเงินไว้ให้ซื้ออาหารกินคนเดียวที่ร้านเจ๊ก เสริ้ออาหารแล้วผมเลี้ยงมานั่งคุยกับลุงพัฒน์และบ้าน้อยมาเวลาก่อน ว่างจริง ๆ จึงจะผินขึ้นนอน แม้จะกลัว ๆ อยู่ก็จำใจต้องขึ้นไปนอน ผมปิดประตูใส่กลอนเปิดไฟสว่างตลอดคืน ยังไม่หลับก็นอนฟังเสียงรถวิ่งที่ถนน เป็นรถสามล้อมากกว่ารถอื่น ตีตกระดังกันเกรียวกราว บางคราวพวกสามล้อนั้นก็ดำทอกันเอง เสียงเอ็ดตะโรลั่นถนน

คืนหนึ่ง เสียงคนเดินขึ้นบันไดจากข้างล่างมาชั้นบน ผมคิดว่านั่นคือเสียงน้ำเกียรติกลับมา ก็คอยฟังว่าจะมาเรียกให้เปิดประตูเมื่อใด

พอเสียงมีเท้าเดินมาที่ประตู ผมจะเปิดรับ แต่ก็ไม่มีเสียงเรียก ผมจึงนั่งเสียไม่ยอมเปิดก่อนเรียก ครั้นเงียบไปจริงๆ ผมจึงค่อยๆ เปิดประตูแง้มดู ข้างนอกห้องนั้นไม่มีน้ำเกียรติดูอยู่เลย แยกหายไปไหน หรือจะไม่ใช่ ผมชะโงกมองก็ไม่พบใคร จึงกลับไปปิดประตู หรือแกลจะเดินเลยไปห้องน้ำก่อน ถ้ากระนั้นแกลก็เดินกลับมาเอง ผมลงนั่งคอยที่โต๊ะทำงานของแกล คอยฟังว่าแกลจะมาเรียกเมื่อไหร่ แต่คอยนานเท่าใดก็ไม่เห็นเสียงมาเรียก ผมเลยนั่งพับโต๊ะกลับไป สะดุ้งตัวตื่นขึ้นฟังเสียงเห็นเงียบส่งดไม่มีเสียงน้ำเกียรติ ผมเลยเข้ามุ้งนอน

รุ่งขึ้นตอนสาย น้ำเกียรติดกลับมา ผมถามว่าเมื่อคืนแกลกลับมาแล้วหายไปไหนเสียอีก ผมได้เล่าให้ฟังว่าเมื่อคืนผมได้ยินเสียงมีเท้าขึ้นบันไดมาและมาหยุดยืนที่ประตู ครั้นผมเปิดประตูออกดูก็ไม่มีใคร น้ำเกียรติฟังแล้วมีสีหน้ากังวลใจ แล้วตอบกับผมว่าเมื่อคืนไม่ได้กลับมาเลยนอนอยู่บ้านเพื่อน ผมก็ไม่สนใจอีกเพราะเป็นธรรมดาของแกลที่กลับบ้างไม่กลับบ้าง ครั้นลงไปทำงานเรียงพิมพ์ กลับเกิดสงสัยใจขึ้นว่า ในระหว่างที่ผมเล่าให้แกฟังว่ามีคนขึ้นบันไดมาชั้นบนในยามดึก น้ำเกียรติมีสีหน้ากังวลใจ แต่ว่าแกลไม่ออกความเห็นว่าจะอะไรเป็นอะไรเสียบ้างเลย หรือแกลมีความนัยอะไรกระมัง? แกลถึงทำหน้าที่นั้น แกลคงจะหลบหลีกใครอยู่ก็เป็นได้ เรื่องของคนเล่นการเมืองก็ยุ่งๆ อย่างนี้เอง แต่ละคนที่มาหาน้ำเกียรติดูพิลึกๆ บางทีทำขริม และจะพูดอะไรมีเม้มมีมุมเป็นนัยๆ คนอย่างผมฟังไม่ออกว่าเขาพูดอะไร แต่ละคนดูมีความสำคัญทุกคน เสมือนว่าจะไม่มีใครจะติกว่าเขา รู้อะไรๆ ก็ไม่เท่าเขา บางทีเขาพูดอะไรอย่างดูๆ ราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ บางคราวพูดอะไรแตกๆ ดันๆ ผมไม่สนใจนักเลยไม่ค่อยฟังเขาพูด กลุ้มใจคนพวกนี้อยู่ๆ ก็ทำตัวปิดๆ เปิดๆ ดูมีทุกข์บ้างเศียดแค้นบ้าง ทำไม่ไม่ทำตัวหาความสุขเท่าที่จะหาได้กันเล่า มาโกรธแค้นใครกัน

เย็นนี้ผมต้องกินข้าวคนเดียวอีกที่ร้านเจ๊ก เพราะเพื่อน ๆ มาตามน้ำเกียรติไป ผมเริ่มกลุ้มใจอีก ถ้าแกลไม่กลับ ผมจะต้องนอนคนเดียวตามเคย ตอนหัวค่ำก็อาศัยลุงพัฒน์บ้าน้อยไปก่อน พอเห็นที่แกลจะว่าง ผมก็ต้องแข็งใจกลับขึ้นตึกล่าปากล่าบน เข้าห้องปิดประตูลงกลอน

เปิดไฟจ้าแล้วเข้ามุ้งนอนแล้ว

คะเนว่าเวลาสักห้าทุ่ม ได้เกิดความยุ่งยากขึ้นแกใจผมอีกคล้าย คราวก่อน คือมีเสียงฝีเท้าคนสองสามคนขึ้นบันไดมาชั้นบน ผมนั่งฟัง อยู่ ฝีเท้านั้นเดินมาทางห้องผม คราวนี้มีเสียงผู้หญิงด้วย หัวเราะกัน คึกคักทยอยถอยกลับออกมา ผมยืนอยู่ที่ประตูโดยยังมีได้เปิดออกไป พอเสียงฝีเท้าเดินเลยห้องผมไป ผมเลยแอบเปิดประตูแง้มดู แต่ไม่เห็นใคร เขาคงเดินเลยเสียไปแล้ว ผมจึงปิดประตูเสียดังเดิม เกรงว่าถ้าเขา เดินกลับมาเขาเหล่านั้นจะไม่พอใจที่ผมแอบดูเขา ผมปิดประตูแล้วยืน แอบอยู่ข้างประตู จัดการดับไฟให้มีดีเฉพาะในห้องเรา คิดไว้ว่าถ้าเขา เดินย้อนมาอีกผมจะแอบดูข้างเดียวโดยไม่ให้เขารู้ตัว

ตามที่คิดไว้เป็นจริงทุกอย่าง เขาเหล่านั้นเดินย้อนกลับกันอีก ผมคะเนดูว่าพอเขาค่อยหลังผมก็รีบแย้มประตู แต่แปลกจริง ผมดู ไม่ทันตามเคย เขาเลี้ยวไปเสียแล้ว ผมโง่งไปที่ใส่กลอนไว้ เวลาเขาเดิน มาจะถอนกลอนแรงนักก็จะมีเสียงดัง จิ้งค้อยๆ ดัง มันจึงทำให้ห้ห้ไม่ทัน การ ครั้นจะออกจากห้องไปดู ถ้าเขาเห็นเข้าเขาก็จะว่าผมมีความทะเล้น

พอเข้าชั้นน้ำเกียรติกลับมาทำงาน ผมเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง แกมี สิหน้าจงน

“เอ๊ะ! น้ำพัฒน์ปล่อยให้ใครขึ้นมายุ่มยาม” น้ำเกียรติพูดแล้ว ชวนผมลงไปหาลุงพัฒน์ สอบถามเรื่องดู ทั้งให้ผมเล่าเหตุการณ์ที่เจอ มาให้ฟังอย่างละเอียด

“เอ! ทำผมจะหลับ แต่เอ๊ะ! ทำไมอ้ายบายูจะปล่อยให้ใครเข้ามา ในนี้” ลุงพัฒน์พูดคล้ายพูดกับตัวเอง แล้วมองตาน้ำเกียรติบ้างมองตา ป้าน้อยบ้าง สิหน้ายุ่งใจ

“ทำพวกข้างบนจะเกิดนัดพวกมาพบกันที่นี้ละกระมัง เจ้าบายู มันรู้จักทุกคนก็เลยยอมให้เข้ามา” ลุงพัฒน์ออกความเห็นดังนั้น น้ำ เกียรติเลยเห็นจริง

“ท่าจะจริงอย่างน้ำพัฒน์ว่า” น้ำเกียรติพูด “เดี๋ยวถามบายูดูก็รู้ ว่าใครมาบ้าง”

“ถามอะไรละครับ เข้าชั้นมันก็กลับบ้านมัน” ลุงพัฒน์ว่า เป็น

อันว่าไม่ได้ความ

ในเย็นนั้น บานูมาทำงาน น้ำเกียรติกับลุงพัฒน์เรียกมาถามความตอนเมื่อกลางดึกคืนวาน บานูยืนยันแข็งแรงว่าไม่มีใครเข้ามาเลย เขารับว่าถ้าแม่เขาจะนั่งหลับไปบ้าง แต่คนมาตั้งหลายคนก็ต้องรู้ ประตูไม่ได้เปิดกว้างทั้งสองบาน พอคำคืนก็เปิดประตูเล็ก แต่ปรกติถ้าไม่มีใครมา ประตูช่องเล็กก็ปิดเสมอ เอาหลังฟังบานประตูไว้ ใครจะแอบเข้ามาได้อย่างไร

น้ำเกียรติกับลุงพัฒน์จนปัญญา ทั้งสองคนต่างมองหน้ากันอย่างสงสัยอยู่ในที่ ผมก็ชักใจวูบขึ้นมาทีเดียว ถ้าไม่มีใครขึ้นไปบนตึกแล้ว ใครเล่าขึ้นไปทั้งสองคืน น้ำเกียรติมองหน้าผม แกรู้ว่าผมมีหัวใจอย่างไรเวลานั้น พอสักครู่เพื่อนแกมา แกเลยเลิกไปข้างนอก แกให้ผมไปสั่งเหล้าและอาหารที่ร้านแจ็กเข้ามากินกันเลี้ยงกันในห้องนั้นเอง

ตอนโพล้เพล้ผมเกิดปวดปัสสาวะจึงรีบมาห้องน้ำที่เปิดไฟสว่าง มีใครคนหนึ่งเป็นชายกลางคนเดินสวนออกมาจากห้องน้ำอย่างรวดเร็ว ถ้าผมหลบไม่ทันก็โดนกัน ผมเลยเข้าห้องน้ำแล้วเหลียวกลับมาดูว่าชายผู้นั้นคือใคร แต่ไม่เห็นแล้ว ผมจึงหมุนตัวจะเข้าห้องส้วม ก็มีหญิงสาวผลุนผลันสวนออกมา ผมผงะเกือบโดนกันอีก พอหญิงนั้นออกประตูไป ผมก็เข้าห้องส้วม ปัสสาวะไปนึกไป ภาพที่พบกันมันคล้ายฝันเลื่อนๆ รางๆ

ผมเสร็จแล้วรีบกลับมาออกน้ำเกียรติ พอแ่ได้ฟังก็ลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็วและรีบวิ่งมาที่เฉลียงตึก ตะโกนลงไปข้างล่างว่า

"น้ำพัฒน์ครับ! เผ่าบันไดไว้อ่าให้ใครลง มีคนขึ้นมาอีก น้ำพัฒน์สั่งบานูให้คุณประตูด้วย" น้ำเกียรติว่าแล้วกลับเข้าห้องบอกเพื่อนอีกสองคนให้ช่วยหาคนแปลกหน้าที่ขึ้นมาบนตึก ทั้งหมดเที่ยวเปิดประตูห้องทั้งหมด แม้แต่ห้องเก็บของทุกๆ แห่งทั่วตึก แต่ก็ไม่มีใครเปิดไฟสว่างไปทั้งตึก ประตูหน้าต่างทุกๆ บานก็ปิดไฟกลอนติดอยู่ แต่คนแปลกหน้าหญิงชายนั้นหายไปทางไหน เราลงไปตึกชั้นล่างอีกคราวนี้มีลุงพัฒน์เข้าช่วยค้นหาอีกคน มันก็เป็นเรื่องประหลาด ไม่มีใครเลย แต่อะไรเล่าที่ห้องน้ำ ลุงพัฒน์มองหน้าผมอย่างสงสัยว่าจะตาผาด

บ้านน้อยนั้นดาวาวอย่างตื่นกลัว ส่วนใจผมนะอย่าถามผมเลย ดูบวบเหลือเกิน ภาพของชายกลางคนที่สวนกันกับผมที่ห้องน้ำนั้น แม้จะสวนด้วยกิริยาอาการเร็ว แต่ผมจำได้ว่าชายนั้นมีหนวดตัดเสมอริมฝีปาก และหนวดนั้นหงอกประปราย เส้นผมก็เช่นกัน หญิงนั้นแม้จะเดินก้มหน้า ผมก็เห็นหน้าแกด้านหนึ่งมีปานที่โหนกแก้ม

ลุงพัฒน์นั้นท่าทางแกเข้มแข็งอยู่ แต่ผมสังเกตเห็นมือที่แกถือตะปดนั้นสั่นๆ มองหน้าคนโน้นทีคนนี่ทีแล้วหันมองดูตามชอกตามมุมตึก แล้วสะกิดบ้านน้อยให้กลับห้อง พอพ้นเรา แกทั้งสองก็ก้มหน้ากระซิบบอกความเห็นแก่กัน บ้านน้อยทำมือไหวกแหวก ลุงพัฒน์ก็ทำมือทำไม้เช่นกัน ผมนั้นซักขาจะสั่น เกิดมาเป็นตัวเป็นตนก็เคยเห็นครั้งนี้เป็นครั้งแรกในชีวิต และเป็นการเห็นที่ใกล้ชิด ส่วนคนอื่นๆ รวมทั้งน้ำเกียรติดาจจะยังไม่เชื่อก็ได้ เพราะเขาทั้งหมดไม่ได้พบเอง ได้ยินแต่ผมบอก อายุแค่ผมอาจจะโลเลไวยวายไปก็ได้ ที่พบมาสวมครั้ง อาจจะหุเพื่อนในคืนแรกๆ ได้ยินอะไรแว่วจากทางไหนมันก้องมาบนตึก เลยเหมามาคนขึ้นมา และครั้งหลังนี้ตากผมคงจะเพื่อนไปอีกกระมัง แต่ตัวผมเองนั้นแน่ใจที่สุด มันทั้งได้ยินและได้เห็นเต็มตา

ในคืนนั้นน้ำเกียรติดตกลงไม่ไปไหน เมื่อเพื่อน ๆ กลับแล้วแกก็อาบน้ำและลงมือเขียนหนังสือที่โต๊ะและบอกให้ผมนอน ผมจึงเข้มุ้งนอนคิดถึงภาพที่ติดตาเมื่อตอนหัวค่ำและเสียงประหลาดเมื่อคืนก่อน รู้สึกว่าทุกคนที่ฟังจากปากคำของผม ดูเขายังเลือนๆ ไม่เชื่อผม แล้วผมจะต้องอยู่ที่นี้อีกต่อไปโดยน้ำเกียรติดจะอยู่ข้างไม่อยู่ข้าง และผมจะต้องพบกับเขา...เขาผู้ไม่มีร่างกาย ทำแต่เสียง ทั้งอีกพวกหนึ่งทำภาพให้เห็นชัดเมื่อหัวค่ำนี้ ผมคิดแล้วก็หนาวสะท้าน เมื่อจากบ้านมาแล้วไม่มีทางอะไรจะเลือกได้ตามใจ ถ้าผมยังอยู่บ้านนอก ผมจะขอพึ่งตาพึ่งยาย แต่ในยามนี้ผมจากมาแล้วก็หมดทางจะพึ่ง ครั้นจะพูดกับน้ำเกียรติด แกจะยอมฟังหรือ เพราะตัวแกเองยังไม่มีบ้านอยู่ แกจะจัดให้ผมพื้นที่นี้ไปได้อย่างไร ผมคิดไปกลัวไป รู้สึกว่าหมดที่พึ่งก็เลยร้องไห้ขึ้นมา น้ำเกียรติดได้ยินเสียงผมร้องไห้ จึงลุกเดินมาที่ผม

“อย่าร้องเลยวะ พรุ่งนี้เช้าจะย้ายแกลงไปอยู่กับน้ำพัฒน์” ผม

ได้ยินแกพูดดังนั้นจึงค่อยหายทุกขใจ ค่อยระงับความกระวนกระวายลงได้นอนหนึ่งเสียบ รู้สึกชอบคุณน้ำเกียรติที่ยังเมตตาผมอยู่ มีได้ทั้งช่วงผมอย่างที่ผมคิดไป แกก็เห็นใจผม ห่วงผม มีใช้คนเอาแต่ใจตัว

รุ่งขึ้นผมได้ถูกย้ายตัวลงมานอนที่ห้องสูงพัฒนา ส่วนห้องข้างบนที่เก่าน้ำเกียรติจะนอนคนเดียว ผมดีใจที่ได้ย้ายลงมาอยู่กับลุงพัฒนา แต่ใจหนึ่งคิดห่วงน้ำเกียรติ แกต้องเขียนหนังสือคนเดียวนอนคนเดียว แกก็คงกลัวเหมือนกัน แต่แกเป็นผู้ใหญ่ก็ต้องจำสู้ตามหน้าที่ผู้ใหญ่แต่การไปไหนกลางคืนนั้นดูซักจะบ่อยเข้า ทั้งไม่กลับห้องจนรุ่งขึ้นบ่อยเข้า อาจเกิดจากกลัวที่ต้องนอนคนเดียว หรือแกมีเรื่องยุ่ง ๆ อะไรของแกก็ได้ ผมกลัวเรื่องเจ้างานยุ่ง ๆ ของแกเหลือเกิน เรื่องการเมืองอะไรของแกจะไม่ทำให้แกมีสุขเลย

อีกสองสามวันน้ำเกียรติจัดการให้ผมหยุดงานทางเรียงพิมพ์และย้ายขึ้นไปทำงานข้างบน มีหน้าที่คอยรับโทรศัพท์ที่คนภายนอกโทรเข้ามาติดต่อ โดยไปตามคนที่เขาต้องการติดต่อมาพูด เพราะผมรู้จักคนทำงานในนั้นทั้งหมดดี ถ้าไม่มีใครโทรมา ก็มีหน้าที่ตรวจรูปู์ขั้นแรกคือขั้นต่ำ เพียงกลาดตัวผิดเสียก่อน ทั้งนี้ก็เพราะผมผ่านการเรียงพิมพ์มาแล้ว ถูกแก้เรื่องคำผิดตัวสะกดการันต์ผิดไปจากกองบรรณาธิการเสียมากแล้วจึงรู้เรื่อง จึงพอตรวจแก้ขั้นต่ำได้ ส่วนต่อไปเป็นการตรวจของผู้ใหญ่ที่มีความรู้สูงทั้งอักษรศาสตร์และทางหนังสือพิมพ์เป็นผู้ตรวจสุดท้าย

ในตอนบ่ายวันนั้น มีใครคนหนึ่งมาที่สำนักพิมพ์ของเรา ทุกคนต่างลุกจากเก้าอี้อะอะต้อนรับเป็นการใหญ่ จับมือกันอุ่นววย บางคนเข้ากอดรัดชายคนนั้น ผมมองดูเขาอย่างไม่รู้เรื่อง

"นี่แหละเพื่อนเอ๋ย เพื่อนได้ประกาศนียบัตรแล้ว" ใครคนหนึ่งร้องขึ้นและตบหลังชายคนนั้นอย่างหนักแล้วก็หัวเราะกันครืนใหญ่

ผมงงงันกว่าคนคนนั้นเขาไปศึกษาอะไรสำเร็จมาหนอ จึงได้ประกาศนียบัตรมาเป็นที่ยกย่อง ครั้นฟังเขาพูดกันนานเข้าจึงรู้ว่าชายผู้นั้นออกจากตระรางในคดีการเมือง พันโทขมาแล้วก็มาเยี่ยมพรรคพวกทุกคนนิยมกันว่าการติดตระรางคดีการเมืองคือประกาศนียบัตร ผมใจหาย

เพิ่งรู้ว่าชีวิตจิตใจของพวกที่เรียกตัวเองว่านักการเมืองนั้นผิดกว่าชีวิตจิตใจคนธรรมดาสามัญ ผมชักทท้าวใจ กลัวหน้าเกียรติจะเป็นไปบ้าง ผมเคยตรวจปฏิพบข้อความของหน้าเกียรติพูดอะไรรุนแรงบ่อยๆ เกรงว่าจะถูกเรียกตัวไปอบรมรับประกาศนียบัตรกับเขาบ้าง การติดตะรวงนี้ผมไม่เคยรู้ไม่เคยผ่าน แต่เคยได้ยินผู้ใหญ่พูดว่ามันร้ายนัก ไม่ผิดอะไรกับบรรดาเรตตีๆ นี้เอง

ต่อมาไม่นานนักก็มีเรื่องเกิดขึ้น หนังสือพิมพ์ทุกฉบับลงข่าวกันเกรี้ยวว่าคนกลุ่มหนึ่งคิดร้ายต่อรัฐ และได้มีการจับกุมได้ตัวหลายคนพร้อมด้วยหลักฐานยืนยัน พรรคพวกที่ร่วมคิดได้ถูกรวบตัวไปประนาวแต่มีตัวการบางคนหลบหนีไปได้ พวกกองบรรณาธิการของเรบางคนเอะอะตำว่าหน้าเกียรติ ทว่าทำการพลาดเพราะหลงกลนักการเมืองอีกฝ่าย จึงทำให้พรรคพวกต้องเข้าขังไปตามๆ กัน ผมชนลูกชู่ไปขังตัว หน้าเกียรติโดนตีเข้าแล้ว แม้จะไม่มีรายชื่อในจำนวนที่ถูกจับ แต่ก็คงอยู่ในจำนวนที่หลบหนีไปได้นั่นเอง เป็นอันว่าอยู่ในบัญชีของผู้คิดการเป็นเลี่ยนหนาม

ลุงพัฒน์บ้าน้อยต่างหน้าเคร้า บ่นอยู่วุ่นวายเรื่องของหนังสือพิมพ์นี้ ผมมองเห็นว่าช่างประหลาดแท้ๆ ขนาดเป็นการโรงเท่านั้นก็ดูจะมีความรู้ทางการเมืองกะเขาด้วย ในขณะที่ผมมีอายุน้อย ทั้งมีชีวิตป่าเถื่อนจมอยู่กับวัวควาย ผมเชื่อว่าทุกคนที่พูดว่าตัวเป็นนักการเมืองนั้นเขาต้องเป็นจริงๆ เขาคงเฉลียวฉลาดในการปกครองดี เขารู้ดีรู้ว่าบ้านเมืองเดินอย่างไรดีถูกอย่างไรผิด ผมเพิ่งมารู้คร่าวหลังว่านักการเมืองนั้นไม่ใช่จะเป็นกันง่าย ๆ ต้องมีความรู้จริง ๆ ผ่านการเมืองต่างประเทศมาหลายประเทศจึงรู้ว่าอะไรดีไม่ดี และทำอย่างไรจะเหมาะสมกับประเทศเรา เพียงแต่รู้เรื่องในประเทศเราเท่านั้นใช้ไม่ได้ เพราะการเล่นการเมืองนั้นเราจะต้องเชื่อมกับประเทศเขาอื่นด้วย จะเอาแต่ของเราอย่างเดียวก็จัดว่าไม่ใช่หนักการเมืองที่จะนับถือได้ แต่เมื่อสมัยอายุผมเท่านั้นก็น่าขันที่ว่าคนแค่ลุงพัฒน์ก็รู้การเมืองกะเขา และอีกหลาย ๆ คนที่ผมรู้จักว่าเป็นเพื่อนหน้าเกียรติ แต่ละองค์หน้าตาไม่บอกว่าจะเป็นคนที่ดีคนส่วนมากจะให้ความไว้วางใจเป็นผู้ปกครองเขา แต่เขาก็

วางท่าทางหรือมั่นใจตนเองว่าเขาเป็นคนสำคัญ จะเป็นผู้นำประชาชนได้เป็นอย่างดี

ผมไม่ได้กลุ้มใจว่าน้ำเกียรตินี้แพ้การเมือง แต่กลุ้มใจว่าน้ำเกียรตินี้เป็นผู้อุปการะผม เมื่อเกมมาถึงฉันเป็นผมก็ช่วยอะไรแก่ไม่ได้ให้สมกับที่จะทดแทนคุณของเกที่มีต่อผม ยิ่งลุงพัฒน์แทบทุกอย่างทวงน้ำเกียรตินี้ว่าน้ำเกียรตินี้มีภัยสองซ้อน นอกจากจะมีภัยทางการปกครองแล้ว ยังมีภัยทางนักรการเมืองอีกฝ่ายที่ถูกจับตัวไป และพวกที่เหลื่ออยู่จะจ้องล้างเพื่อปิดปากและแค้นเคืองที่โครงการของเขาล้มเหลว น้ำเกียรตินี้จึงตกหนักมาก ผมกลุ้มใจจนไม่รู้จะบรรยายอย่างไรถูก ผมจากบ้านนอกมาอยู่ในความคุ้มครองของน้ำเกียรตินี้ แต่เดี๋ยวนี้น้ำเกียรตินี้ต้องหนีหาย ผมจะอยู่กับใคร งานที่ทำนั้นใช้จะเป็นหลักประกันเลี้ยงตัวได้เลย ทั้งอายุก็น้อย ว่ารุ่นที่สุด มองข้างหน้าไม่ออกว่าผมจะทำอย่างไรกับตัวของผมเอง จะอยู่จะไปอย่างไรกันแน่ ผมมาอยู่โรงพิมพ์นี้ก็เพราะน้ำเกียรตินี้ แต่เมื่อน้ำเกียรตินี้ไม่อยู่ ผมก็กลายเป็นคนที่อยู่ในปกครองของลุงพัฒน์ผู้เป็นเพียงภารโรง ถ้าทางกองบรรณาธิการเขาจะปลดผมออกจากงานและไม่ให้อยู่ในสถานที่นี้ ลุงพัฒน์จะมีอำนาจอะไรป้องกันผมได้เล่า

ท่านบรรณาธิการยังไม่ได้พูดถึงผมว่าอะไร ผมจึงทำงานไปก่อนตามหน้าที่ วันหนึ่งตำรวจได้มาตรวจค้นห้องน้ำเกียรตินี้ตามหน้าที่ของเขา แต่ก็ไม่ได้อะไรไป เขาจะกลับพวกเขาชำเลื่องดูผมแล้วขยิบตากัน ผมสะดุ้ง เอ๊ะ ! ผมก็จะกลายเป็นพรรคพวกนักรการเมืองไปกะเขาด้วยหรือ ผมเล่าให้ลุงพัฒน์ฟัง เกออกความเห็นที่ผมเป็นจุดหนึ่งที่เขาจะยึดเอาเป็นทางที่จะพบตัวน้ำเกียรตินี้ได้ วันหนึ่งน้ำเกียรตินี้ก็จะต้องแอบมาหาผมเพราะความทวงโย ผมฟังคำนี้แล้วขนลุกเกรียวภาวนาอย่าให้น้ำเกียรตินีมาเลย จะถูกจับ ตัวผมเองคิดจะกลับบ้านนอก แต่ทำไงจะบอกน้ำเกียรตินี้ได้เล่าว่าผมจะกลับบ้านนอก ผมจะอยู่ที่นี้โดยไม่มีน้ำเกียรตินี้ได้อย่างไร

คืนหนึ่งเราสามคนยังนั่งคุยกันอยู่ มีลุงพัฒน์ป้าน้อยและผม ก็มีเสียงเคาะประตูเบาๆ ข้างนอก ลุงพัฒน์มองหน้าพวกเราแล้วลุกไปยืนขีดประตู ถ้ามออกไปเบาๆ ว่า "ใคร?"

“ผมเอง!” เราทั้งสามคนสะดุ้ง เพราะเป็นเสียงที่เราจำได้คุ้นหู เสียงนั้นคือน้ำเกียรติ

“ไม่ต้องเปิดประตูครับ” ข้างนอกว่า “ผมห่วงเจ้าเรื่อง มาบอก ขอฝากไว้ด้วย ตัวผมจะขอหลบซ่อนตัวไปก่อน”

“ไม่เข้ามาก่อนหรือครับ?” ลุงพัฒน์ถาม

“ไม่เข้าละครับ ผมมาฝากเจ้าเรื่องเท่านั้น ผมลาก่อน ลาระนะ เรื่องเว้ย”

น้ำเกียรติพูดเป็นคำท้ายแล้วก็เสียบเสียงไป ป้าน้อยเอามือลูบอกด้วยความห่วงใยอย่างหนัก

“ดูตุ้ กลัมา อั้นตรายแท้ๆ” ป้าน้อยพูด ลุงพัฒน์พยักหน้า ผมน้ำตาไหลลงสสารน้ำเกียรติจับหัวใจ ความห่วงของแกจะทำให้แกถูกจับเพราะผม

น้ำเกียรติหายหน้าไปและไม่มีข่าวคราวเกือบสองเดือน ผมคงทำงานไปด้วยความเมตตาของท่านบรรณาธิการ ซึ่งความจริงแล้วเขาจะเอาความสำคัญอะไรกับผมเล่าในเรื่องการงาน มันก็คล้ายๆ กับผมฝึกงาน เท่าที่ได้เงินเดือนบ้างเล็กน้อยก็เป็นไปโดยเมตตาการุณาของท่านบรรณาธิการ เวลานี้ผมได้ช่วยเงินแก่ลุงพัฒน์ป้าน้อยเป็นค่าอาหารฝากท้องแก่สองผู้เฒ่าในฐานะคนไม่มีผู้ปกครอง ถึงแก่ทั้งสองจะยากจนเงินเดือนน้อย แต่ใจคอของแกทั้งสองเมตตาอารีแก่เพื่อนมนุษย์ด้วยกันเป็นอย่างดี

เรารับประทานอาหารกันแล้วตอนเย็น ลุงพัฒน์ก็ออกไปซื้อบุหรี่และอะไรเล็กๆ น้อยๆ ที่ข้างนอก ป้าน้อยก็ตามไปหาซื้อขนมไว้กินกลางคืนบ้าง ผมนั่งเล่นอยู่หน้าห้อง คิดอะไรต่ออะไรมากมาย ตะวันก็เย็นลงโพล้เพล้ ทางขวามือของผมไกลออกไปด้านหลังโรงพิมพ์ มีสวนดอกไม้เล็กๆ อยู่ มีใครเดินกุ่มๆ เหยยๆ อยู่ตามกอไม้ ผมจึงหันหน้าไปมอง เห็นหญิงสาวคนหนึ่งกำลังเด็ดดอกไม้ต้นโน้นบ้างต้นนี้บ้าง ผมไม่รู้ว่่าต้นไม้เหล่านั้นเป็นของใครกัน เพราะที่ดินมันติดกับอีกบ้านหนึ่ง และคงมีทางเดินมาได้จากบ้านโน้น หญิงคนนั้นจึงมาเก็บดอกไม้ ครั้นเก็บดอกไม้แล้วแม่หญิงนั้นก็เดินอ้อมซ้าๆ ไปทางตึก แล้วเดินขึ้นตึก

ผมสะดุ้งทั้งตัว ภาพที่เห็นนั้นคล้ายฝัน มันเป็นไปไม่ได้เลย บนตึก
ที่ทำการของเรานั้นมีใครไม่ได้เลย เป็นที่รู้กันชัดแจ้งแล้วว่าไม่มีใครไม่ได้
ผมตัวชา ความกลัวทำให้หน้าของผมเหมือนจะหนาขึ้น หัวเหมือนจะ
โตกว่าเก่า ผมกำลังโดนพวกนั้นมาหลอกล่อผมอีกแล้ว คิดจะหนีเข้าห้อง
แต่ขาไม่ยอมจะก้าวไป เกิดกลัวทางในห้องขึ้นมาอีก ผมแทบจะร้องให้
ใครช่วย

พอเสียงฝีเท้าลูงพัฒน์กับบ้าน้อยกลับมาใจผมค่อยอบอุ่นขึ้น
ผมมองแกทั้งสองด้วยดวงตาที่พยายามจะให้ เป็นภาษาพูดออกมาให้ได้
ลูงพัฒน์มองหน้าผมอย่างสงสัย ผมคงมีหน้าซีดตาเหลือก แกจับแขน
ผมแล้วดึงเข้าห้อง บ้าน้อยก็มองผมมองลูงพัฒน์อย่างตกใจและสงสัย

ผมได้ค่อยๆ เล่าภาพที่เห็นให้แกฟัง ลูงพัฒน์เบิกตากว้าง บ้าน
น้อยเหลือวหน้าลอกแลก

“เฮ้! เอาอีกแล้ว ไร้อัย เขายังยุ่งๆ กันอยู่ มารบกวณอีกแล้ว”
ลูงพัฒน์พูดขึ้นลอยๆ เวลานั้นข้างนอกก็มีตปอดติ แกเลยรีบปิดประตู
ผมชักจะตัวสั่น บ้าน้อยนั้นถึงจะวางตัวว่าไม่กลัว แต่ก็ถึงกับนั่งยองๆ
กอดตัวเองเหมือนหนาว

“ตาผาดหรือเปล่า?” ลูงพัฒน์ถามอย่างสงสัย แต่ไม่ใช่พูดอย่าง
เยาะเย้ยเลย

“พุทไร!” ผมร้อง “เห็นชัดเลยครับ” ผมตอบด้วยความน้อยใจ
ตัวเองที่ว่าจะพบเรื่องอย่างนี้มักจะมีคนเดียวทุกที พอพูดให้ใครฟัง
มันก็คล้ายว่าเราตาผาดไปเอง ผมถึงกับทำท่าทางของหญิงที่เดินผ่าน
ผมไปห่างๆ ให้ดู ทำท่าเดินให้คล้ายๆ แต่แล้วกลับทรุดตัวนั่งเพราะ
เกิดกลัวเข้าจับใจ มันเห็นชัดตานั้น ยิ่งทำท่าดูมันเหมือนเอาจริง ๆ
เมื่อพบเหตุการณ์ตอนแรกที่ตึกชั้นบนนั้นยังกลัวพอประมาณ แต่มาซ้ำ
ครั้งนี้ผมกลัวเหลือเกิน

“นี่แหละชาวผีซ้ำด้าพลอย” ลูงพัฒน์ว่า พิมพ์คล้ายบน “เขา
ยุ่งกันซูลมุน ก็มาซ้ำมาพลอยให้ยุ่งเข้าอีก”

“นั่นนะซี” บ้าน้อยพูดคล้ายตามอย่างที่ไม่รู้จะพูดอะไรถูกก็
คล้ายตามส่งไป เพราะใจไม่อยู่กับตัว ส่วนผมนั้นพูดอะไรไม่ออกและ

ก็นิ่งยong ๆ กอดตัวห่อกับเข่าทนายสะท้าน ลุงพัฒน์มีความอารีสมหน้าที
ผู้ใหญ่ ได้จัดแจงแกมุ้งให้ผมและเอามุ้งของแกลงบ้าง ผมเห็นดั่งนั้นก็
รีบปูเสื่อหีบหมอน แม้จะไม่ว่างเลยเพราะมันยังหิวคำ แต่ถ้าลุง
พัฒน์เกิดจะเข้ามุ้งและป้าน้อยก็เข้าบ้าง ผมจะอยู่คนเดียวมันก็หนาวลัน
กันเท่านั้น มันจะไม่ว่างก็ช่างมัน นอนซดตัวอยู่ในมุ้งให้มันหลับไปเอง

“คืนนี้เปิดไฟไว้อย่างนี้ดีกว่า” ลุงพัฒน์ว่า คำนี้ผมชอบใจจริง
ป้าน้อยก็คงชอบใจเช่นเดียวกันกับผม จริงอยู่ ภาพที่ผมเห็นนั้นไม่ได้
มาเกี่ยวกับห้องเรา นี้ เป็นแต่เกี่ยวกับสวนดอกไม้และบนตึก แต่มันก็
เป็นบริเวณเดียวกัน ลงแม่หญิงคนนั้นเกล้าแดงให้เห็นแก่ที่บนตึก
และที่สวนดอกไม้ได้ ทำไมจะไม่มาลำแดงร่างที่ห้องเราบ้าง การเปิดไฟ
ทำให้อุ่นใจดีขึ้นเป็นกอง ผมนอนซดตัวกอดผ้าห่ม จะห่มก็ร้อนเหลือทน
ถ้าอากาศหนาวก็จะดีเลย ถือโอกาสคลุ่มไปงเลย แต่นี่มันร้อนมาก
เพียงหนาวใจเอาผ้าห่มที่พับๆ อยู่มากอดก็พอพึ่งได้ ผมนอนนิ่งและ
คอยฟังเสียงข้างนอกห้อง ทั้งสดับหูไกลไปถึงบนตึกว่าจะมีอะไรแว่ว
มาบ้าง ทั้งเสียงรถเสียงคนนอกถนนดังแว่วเข้ามา แก้วหูผมรับไว้ทุกอย่าง
เสียงสุนัขบ้านไกลเห่าหอน แมวหว่งวร้องหาตัวเมีย ก้องอยู่ในหูผมลัน
เสียงตุ้มนาฬิกาเดินต็อกตักเป็นจ้งหวะ เหมือนกล่อมเหให้วังเวง แล้ว
ความแว่วทั้งหลายได้จางลงไปๆ

ผมม้อยหลับไปสักเท่าไรไม่ทราบ สะดุ้งตื่นเหมือนได้ยินเสียง
อะไรแว่วๆ อยู่ข้างนอกห้องของเรา ผมคงนอนเงียหูฟังเฉยอยู่เพราะ
ยังไม่แน่ว่าเป็นเสียงอะไร เสียงลุงพัฒน์ขยับตัว แต่ไม่ได้ลุกออกมาจาก
ในมุ้ง ไฟสว่าง ผมหันมองดูก็รู้ว่าแกตื่นด้วยกันทั้งสองคน ในชั่วสอง
สามอึดใจนั่นเอง เสียงข้างนอกที่ปลุกเราให้ตื่นขึ้นก็ดังขึ้นม้ออีก เป็น
เสียงใครเคาะฝาทางด้านที่เรานอน เราทั้งหมดนอนนิ่งฟังเสียงนั้นเฉย
อยู่ เพราะเรื่องเมื่อตอนพลบค้านั่นเองทำให้ทั้งลุงพัฒน์และผมไม่กล้า
จะร้องถามออกไปว่าใครมาเรียก เสียงนั้นจึงเคาะรัวถี่เข้าร้อมกับมี
เสียงคน และเสียงนั้นเป็นเสียงผู้หญิง ผมแทบจะหัวใจหยุดเต้น

“ลุงพัฒน์! นายเรื่อง!” เสียงนั้นเรียกแผ่วเบา แต่ดั่งชัดเจน
ผมเหมือนจะกระอักเลือด กลัวจนแทบจะร้องไว้วายขึ้นดั่งๆ แต่ร้อง

ไม่ออก ลุงพัฒน์ออกจากมุ้งมาคุยผมให้ไปรวมอยู่กับแก ผมคลานตามไปอย่างว่าง่าย เสียงนั้นเรียกซ้ำอีกเมื่อเห็นเราเงียบไม่ตอบไม่ขาน "ฉันจะบอกอะไรให้" เสียงหญิงนั้นพูดอีก แต่พวกเราก็นิ่งเงียบไม่กล้าจะโต้ตอบ

"ฉันจะบอกให้เท่านั้น! จงรู้ไว้ว่านายเกียรติตายแล้ว!!" พอได้ยินคำนี้ผมสะดุ้งจนตัวลอย ลุงพัฒน์เองก็ไหวตัว แต่พูดอะไรไม่ออก "โกหก!!" ผมตะโกนออกไป พอเขาพูดว่าน้ำเกียรติตาย ผมก็โมโห หมดความกลัว

"ตายแล้ว!!" เสียงนั้นดังลอดเข้ามาอีกและดังกว่าเก่า "ถูกคนในรถแก๊งยิงตายเมื่อหกโมงเย็นนี้ ฉันบอกให้เท่านั้น" เสียงนั้นเงียบไป ผมร้องไวยวายขึ้นอย่างไม่เป็นศัพท์ จะค้านว่าน้ำเกียรติไม่ตายก็ไม่มีหลักฐานอะไร และเสียงหญิงนั้นคือผู้ใดกัน ผมจะได้โต้เถียงกับเขา

"น้ำเกียรติตาย!!" ผมตะโกนออกไปคล้ายสติลอย ลุงพัฒน์โดดเข้าปิดปากผม

"เราไม่รู้จริง" ลุงพัฒน์พูดเสียงดังเป็นการปลุกใจตัวเองและปลอบผม ป่าน้อยนั้นร้องครางขึ้นมา จะว่ากลัวเจ้าของเสียงนั้นหรือกลัวขาน้ำเกียรติตายที่ได้ยินก็บอกไม่ถูก เราทั้งสามอลเวงที่สุด ทั้งหวั่นทั้งกลัว มันเป็นคำบอกเล่าที่น่าคิด เราจะทำอะไร มันเป็นยามดึกดื่น เราจะถามใครเล่าว่าจริงไม่จริง ถ้าเขาขอร้องถามเราว่าใครบอกเราทั้งสามคนก็เป็นบ้า ได้ยินเสียงใครมาบอก มันบ้าพอตุ้มมันจะเป็นไปได้อย่างไรกัน เพียงแต่คนที่มาบอกเรายังเอาหลักฐานไม่ได้เลยว่าเป็นใคร เราจะบอกกับใครๆ หรือว่ามีผีมาบอกข่าว เราก็เป็นคนบ้าทันที นับว่าเป็นชั่วโมงและนาทีที่ทำลายล้างหัวใจของเราสามคนเหลือเกิน ทั้งกลัวคนที่มาบอกข่าวก็กลัวอย่างแทบจะจับใจอยู่แล้ว ยังมีชาวอย่างลอยลมจากผู้ที่เราเกรงกลัว ชาวนั้นโดยเฉพาะผมเองแล้วเป็นข่าวสำคัญทีเดียว ผมจะเป็นจะตายได้โดยเจ้าของนามที่เขากล่าวมานั้นคือน้ำเกียรติ แกเป็นผู้มีพระคุณของผม ทั้งเป็นที่รักและที่เคารพสุดหัวใจ ถ้าคำพูดนั้นเป็นจริง นั่นคือผมถึงที่หยุดอันจะก้าวไปข้างหน้าเสียแล้ว ผมหมดที่พึ่งคนสำคัญเสียแล้ว แต่เรื่องน้ำใจคนนะซีครับ

มันยิ่งใหญ่กว่าอะไรๆ เกิดเป็นคนต้องมีทั้งความเคารพรักและกตัญญู
 ผมรักน้ำเกียรติ ทั้งสงสารชีวิตของแกที่ลำบาก แต่มิใช่ตรากรตราบแบบ
 กุลีแบกหามณะครับ ตามที่พวกนักการเมืองบอกว่าสนุกและสบายนัก
 ที่ได้ต่อสู้ทั้งปากและกำลังกาย แต่ผมเห็นว่าน่าสงสารที่สุด มนุษย์ที่มี
 จิตใจอย่างอื่นเขาก็มีสุขสบายกันตามทางของเขาเช่นกัน เหตุใดน้ำ
 เกียรติของผมมาจับเอาชีวิตชนิดนี้เข้าประจำตัว ในฐานะเขาก็บอก
 เราอยู่แล้วว่าจะจะเป็นนักการเมืองอย่างผิดๆ แร้นแค้น เต็มโหยงเหยิง
 ไปตามกำลังใจแห่งตนเท่านั้น แต่เครื่องประกอบความสำเร็จที่จะให้เป็น
 นักการเมืองที่สมบูรณ์นั้นไม่มีเลย เพียงบ้านจะพักอาศัยกายก็ยังไม่
 มีหรือทุกๆ คนที่ผมรู้จักอยู่โดยที่มาติดต่อกับน้ำเกียรติก็นั้นเดียวกัน ดู
 ทุกคนช่างสำคัญนัก แต่ทุกคนก็ไม่มีเครื่องประกอบในกิจการของตัว
 เลยทั้งนั้น เราจะเอาชีวิตของเราเป็นประกันกับประชาชนกระนั้นหรือ
 คนอีกมากมายที่ยกย่องเคารพนับถือน้ำเกียรติหรือเพื่อนน้ำเกียรติดู
 เป็นผู้นำแห่งการปกครองที่ดีนั้น ผมคิดว่ามีแต่คนฟังมากกว่าจะเอา
 จริงเอาจัง ทำตัวอย่างน้ำเกียรตินี้ นานเข้าๆ ก็เป็นคนพ้อไปคนเดียว
 คนที่จะชอบฟังความเห็นของน้ำเกียรติก็น่ามีบ้าง แต่เขาก็กินข้าวของเขา
 น้ำเกียรติก็นกินข้าวของน้ำเกียรติ ถ้าไม่มีกินละก็อดไป ถ้าโมโหเกิดขึ้น
 ในเมื่อพูดอะไรแล้วไม่เป็นผล ทุกๆ อย่างก็เป็นผลร้ายแก่ตัวเองอย่าง
 เท่าที่น้ำเกียรติกำลังเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ แม้แต่มีรังที่ขออาศัยเขาอยู่ก็ยังไม่
 ไปได้ ต้องหลบลิ้นหาย

เราสามคนกระวนกระวายกันจนรุ่งเช้า และก็ไม่มีอะไรจะดีขึ้น
 ความแฉ่งแฉังแห่งการตายของน้ำเกียรติจากข่าวบ้าๆ ของเราก็ดูไม่ดีขึ้น
 หนังสือพิมพ์ของเราเป็นหนังสือพิมพ์เวลาเย็น จึงไม่มีข่าวอะไรให้เรา
 ได้ในตอนเช้า ต่อเมื่อสายๆ นั้นแหละจึงจะมีข่าวมาให้เราพิมพ์เป็นข่าว
 ว่ามีอะไรๆ กันบ้าง ผู้อ่านชาวตอนเย็นจะได้รู้ได้อ่านกัน ฉะนั้นเช้าขึ้น
 เราก็มองหนังสือพิมพ์ว่าข่าวบ้าๆ เมื่อคืนนี้จะเป็นจริงไปได้หรือเปล่า

เช้านั้นผมต้องขึ้นไปช่วยลุงพัฒน์และป้าน้อยเปิดสำนักพิมพ์บน
 ดึก ทำความสะอาด เรื่องเช่นนี้ก็น่าเห็นใจกัน ลุงพัฒน์ยังเห็นใจผมว่า
 ผมกลัวภูตผีปีศาจ จึงเอาไปนอนด้วย ครั้นเมื่อคืนนี้ทั้งผม ลุงพัฒน์

และบ้านน้อย ก็โดนตีเข้าด้วยกัน แล้วลุบพัฒน์นะหรือจะไม่สะดุ้ง สะเทือนหวาดๆ ตามห้องต่างๆ ของตัวตึกทั้งบนและล่าง ถ้ามาเปิดห้อง คนเดียวหลายๆ ห้อง

ในตอนสายวันนั้นเอง ผมถึงกับร้องไห้โฮออกมา ด้วยว่าชาวบ้านๆ โคมลอยเมื่อตอนตึกนั้นกลายเป็นความจริง หนังสือพิมพ์เช้าทุกๆ ฉบับ ได้ประโคมข่าวหน้าเกียรติฎกยิ่งตาย คนทุกคนในสำนักงานของเรา อะอะอะวุ่นวาย ตัวบรรณาธิการเองวิ่งวุ่นวนเวียนในห้อง ผมวิ่งร้องไห้ลงไปหาลุบพัฒน์และบ้านน้อย เราทั้งสามต่างเศร้าโศกไปด้วยกัน น้ำเกียรติตายเพราะออกจากที่ซ่อนไปกินอาหาร รถเก๋งคันหนึ่งที่คนจำสีไม่ได้จำเลขทะเบียนไม่ได้วิ่งชะลอไปข้างถนน แล้วคนในรถก็ยิงอย่างแม่นยำ น้ำเกียรติล้มลง รถเก๋งเร่งเครื่องรีบหนีไป ชาวบ้านดังนี้ บ้านน้อยตัวสั้นเหมือนเจ้าเข้า เพราะหญิงที่ให้แต่เพียงเสียงเมื่อยามตึกนั้น คักดีลึทึทึจริงๆ สมควรจะเกรงกลัวแก่ที่สุด ไม่ใช่เราสามคนที่ได้ยิน จะเป็นคนมีประสาทเป็นบ้าวิกลจริตไปแต่อย่างใด สิ่งต่างๆ ที่ผมเห็นเมื่อวันก่อนๆ บนตึก และครึ่งหลังเมื่อผมเห็นที่สวนดอกไม้ ได้เป็นประกายในตัวผมแล้ว

บรรณาธิการได้เรียกผมขึ้นไปถามว่าจะทำอะไร ทางตำรวจ เขาเก็บศพไว้รอญาติ อนิจจัง ญาติอย่างผมก็คือเด็กตัวกะเปี้ยก จะไปทำอะไรได้ ผมตันใจถึงกับร้องไห้ ทั้งความกลัวแห่งผีปิศาจ ทั้งความเสียใจอาลัยในน้ำเกียรติ ผมร้องไห้เป็นการใหญ่ ตกลงบรรณาธิการจึงตัดสินใจเป็นญาติคนหนึ่ง ยื่นมือเข้ารับศพน้ำเกียรติไปทำการรดน้ำศพและมีสวดพระอภิธรรมที่วัด ส่วนผมนั้นบรรณาธิการให้รีบกลับไปบอกญาติที่บ้านมาบโพธิ์อุยธยา

ผมเหยียบขึ้นแผ่นดินที่เคยอยู่มาแต่เล็กแต่น้อยเมื่อตอนบ้ายมากแล้ว รู้สึกอุ่นใจแต่ว่าใจหายที่จะต้องมาบอกกับชาวบ้านเราว่าน้ำเกียรติจากเราไปเสียแล้วอย่างไม่มีทางกลับ เจ้าแพ่งได้ยินเสียงเรือจ้างมาเทียบท่าก็เดินมาดู พอมันเห็นหน้าผม มันก็ตะโกนแล้วหัวเราะว่า แต่ยังไงกลายเป็นร้องไห้ มันดีใจที่เห็นหน้าเพื่อนเก่าของมัน ผมอดไม่ไหวก็ร้องไห้บ้าง ร้องสงสารเจ้าแพ่งโดยตื่นตัน และร้องไห้ในเรื่องน้ำ

เกียรติด้วย พอตายายโผล่หน้าออกมาเรียกชื่อผม ผมก็ปล่อยโฮออกไปอีก พร้อมกับบอกข่าวการตายของน้ำเกียรติ โดยสู้เสียงแหบจะไม่เป็นมนุษย์

ในครูนั่นเอง เพื่อนบ้านตำบลมาปโหรีของเราก็เศร้าสลดไปตามกัน พวกญาติที่ใกล้ชิดของน้ำเกียรติได้เตรียมตัวจะเข้ากรุงในเรื่องศพของน้ำเกียรติ ต่างคนต่างมารวมญาติกันอยู่ที่บ้านตาและยายผม คินนั้นสุนัขได้หอนเป็นการใหญ่ มันจะเป็นไปได้หรือมิได้ก็ยากจะพูดว่าวิญญาณน้ำเกียรติได้ติดตามผมไปหาญาติ แต่คนทุกคนทั้งหญิงทั้งชายต่างมองหน้ากันอย่างซัด ๆ แต่ผมนั้นหนาวสะท้าน พอเวลาลึกก็ห่มต่างก็กลับกัน เจ้าแพงอยากจะอยู่คุยกับผมถามเรื่องกรุงเทพฯ แต่ผู้ใหญ่เขาก็ต้องกลับ ผมนอนหนาวทั้งคืนคนเดียวที่ห้องเคยนอนเก่าแก่แต่เล็กแต่น้อย

ผมได้ตกลงกับตายายไว้แล้วว่า ผมจะต้องกลับมาบ้านอย่างเต็มหมัดน้ำเกียรติแล้วผมจะอยู่อย่างไรที่กรุงเทพฯ ฉะนั้นพอรุ่งเช้าผมก็ออกเดินทางเข้ากรุงเทพฯ อีก เจ้าแพงตามมาที่เรือ ผมบอกกับมันว่า อีกสองสามวันจะกลับมาอีก และมาอยู่เลี้ยงควายด้วยกันต่อไป มันยิ้มอย่างแจ่มใส ผมได้ลงเรือออกจากบ้านครั้งนี้โดยมีจิตใจผิดกว่าครั้งแรกที่ได้เข้ากรุงเทพฯ เป็นการเดินทางที่มีแต่ความเสียใจเศร้าใจ

ครั้งถึงกรุงเทพฯ ผมได้นำญาติน้ำเกียรติสามสี่คนเข้าพบท่านบรรณาธิการ และได้ไปฟังสวดศพกันที่วัด ท่านบรรณาธิการผู้มีเมตตาจิตได้ให้ที่พักหลับนอนตลอดจนอาหารการกินแก่ญาติน้ำเกียรติ กว้างานศพจะเสร็จจริง โดยพวกหนังสือพิมพ์ต่างเป็นเจ้าภาพกันคนละคืน จนครบเจ็ดคืนก็เก็บศพ ทางญาติน้ำเกียรติแจ้งกับท่านบรรณาธิการว่าตอนจะเผานั้นคิดจะมารับศพไปเผาทางอยุธยา ท่านบรรณาธิการซึ่งเหตุผลว่าเป็นการยุ่งยากในการย้ายศพ แต่ทางญาติของน้ำเกียรติมีความประสงค์ดังนี้จึงสุดแล้วแต่ญาติ

การตายของน้ำเกียรติก็เป็นการตายอย่างมีดমন ทางตำรวจคิดว่าตัวใครยังไม่ได้ มันดำมืดจริงๆ พวกเราได้แต่ถอนใจ เรื่องของคนที่จะนำตนเองวิ่งฝ่าใครต่อใครขึ้นเป็นตัวแทนตัวใหญ่นั้นเป็นของยาก พาย

เรือทวนน้ำยังเพียงแต่เหนื่อยแรง แต่การพิน่าทวนคนนี่นะสิหนักกว่า พายเรือหลายพันเท่า ทวนน้ำเหนื่อยกาย ทวนคนเจ็บตัว การตายของน้ำเกียรติไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาด ใดๆ ก็ตายด้วยกันทั้งนั้น สุดแต่จะตายอย่างร้อนหรืออย่างสงบ การดิ้นรนเพื่อความยิ่งใหญ่นั้นก็ได้เทียบไว้แล้วว่าทวนคนยอมเจ็บตัวถ้าทวนไม่ไหว การที่คนยากจนจะมีความสำคัญขึ้นได้นั้นต้องดูการสนับสนุนทุกๆ อย่างเพื่อฝ่าฟันให้สำเร็จไปได้ เรื่องจะผินทำโดยยึดคติแห่งตัวเองนั้นเกียกโดยทุกประการ อนิจจา น้ำเกียรติของผม

ด้วยความเมตตาอาารี ท่านบรรณาธิการได้เรียกผมไปตามว่ายังอยากจะทำสมัครทำงานหรือไม่ ถ้าสมัครจะทำก็จะรับให้ทำตามเดิมโดยความยินดี ทั้งจะให้อาศัยอยู่ที่บ้านของท่าน ผมก็้มลงกราบเท้าท่าน โดยขอบพระคุณอย่างสูงสุด แต่เรียนท่านว่าขอไปอยู่บ้านนอกสักพักพอให้จิตใจเข้มแข็งและมีอายุมากขึ้นกว่าเก่าสักหน่อยจะมากกราบเท้าขอรับใช้ท่านอย่างคนใช้ และทำงานตามที่ท่านเมตตา ท่านบรรณาธิการมองผมอย่างสงสาร ผมกราบเท้าลาท่านแล้วไปลาลุงพัฒน์กับป้าน้อย ผู้มีพระคุณแก่ผมทั้งเวลาธรรมดาและยามยาก บ้าน้อยตาแดงๆ ผมเที่ยวลาหมดทุก ๆ คนที่เคยร่วมงานกัน ตลอดจนบาบู่แขกยามผมก็บอกลา เพราะเคยผ่านเข้าผ่านออกและคุยกันบ้างบางเวลา

นึกถึงตัวเองแล้วก็ร้องไห้ วาสนาของผมได้มาชุบตัวที่กรุงเทพฯ มีแค่นี้เอง ลาก่อนกรุงเทพมหานคร

สวัสดิ์

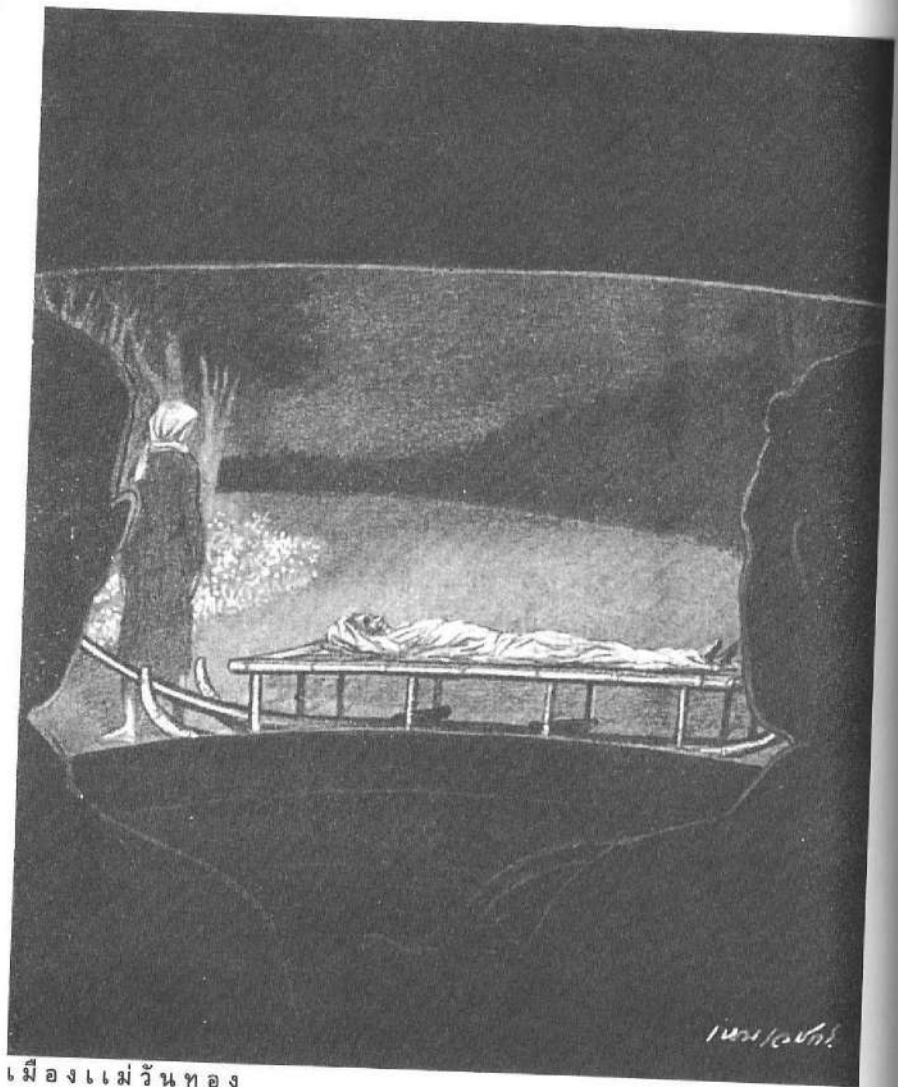
เมืองแม่วันทอง

“แดนนี้ไม่น่าที่พม่าจะยกทัพมา
เลย” ผมพูดขณะที่วิชัยกับผมลงจากรถ
ที่หน้าองค์เจดีย์ของดอนเจดีย์

“เกาหมายถึงว่ามันเป็นแดนแห้งแล้ง
ใช่ไหม?” วิชัยถามผมอย่างจะหยิ่งความ
เห็น

“ก็นั่นแหละสิ ฉันเพิ่งมาดูเป็นครั้งแรก
ก็เชื่อว่าเมื่อสมัยโน้นแห้งแล้งจริงๆ อย่าง
ที่ทางภูมิศาสตร์พูดไว้” ผมพูดแล้ว
เหลียวดูบริเวณนั้นไปรอบๆ

“มันก็แห้งแล้งจริงๆ อย่างที่เห็น
นี่ละ ถ้ามองดูต้นไม้มันก็มีเกลื่อนกลาด
อยู่ แต่ก็เฉพาะต้นไม้ใหญ่ๆ ต้นไม้

1๙๖๖/๑๙๖๗

เมืองแม่วันทอง

เล็ก ๆ และต้นหญ้าไม่มีเลย” วิชัยพูดแล้วควักบุหรี่จุดสูบ

“หญ้าก็ไม่มี น้ำก็ไม่มี แล้วเจ้าช่างมั่วลัทธิในกองทัพจะเอาอะไรกินล่ะ” ผมพูด

“บางทีพม่าหลงเข้ามาโดยไม่ทันคิดกระมัง? หรือไม่ก็คิดว่าเป็นทางลับที่ทางไทยไม่ระวังก็ได้ จึงแอบเข้ามา” วิชัยออกความเห็น

“ไปดูอย่างอื่น ๆ กันดีกว่า” ผมว่า “นำทางซิพ่อเจ้าของห้องถิ่นสุพรรณ”

“ก็ไม่มีอะไรหรอก นอกจากจะเข้าไปดูเนินเจดีย์เก่าที่อยู่ภายในองค์นอกกรอบอยู่” วิชัยว่า

เราเข้าไปดูภายในองค์เจดีย์กัน เจดีย์เก่านั้นก็เหลือเพียงเป็นซากกองอิฐหัก ๆ สุมเป็นกองเนินอยู่เท่านั้น ผมไม่ถนัดทางประวัติศาสตร์นัก เมื่อดูแล้วก็ไม่มีอะไรคืบหน้าไปอีกในสมอง ถ้าผมมีความรู้ประวัติศาสตร์เพียงพอจะเทียบเคียงกันคว่าได้ ก็จะสนุกแก่ผมเป็นอันมาก ผมตั้งใจติดตามนายวิชัยมาครั้งนี้ก็มุ่งแต่จะดูสถานที่ของสุพรรณบุรีเพียงที่วรรณคดีขุนช้างขุนแผนกล่าวไว้เท่านั้น ไม่ใช่มาดูประวัติศาสตร์ เรื่องของดอนเจดีย์นี้ย่อมเป็นของสำคัญแก่นักค้นคว้าทางประวัติศาสตร์ จึงไม่สำคัญแก่ผมเท่าไรนัก ผมเป็นนักฝัน จึงชอบวรรณคดีที่มีความหลังความเก่าอันวิเวกพอจะให้ผมฝันได้ง่าย ๆ ตามคำของกวีที่ท่านกล่าวไว้ แต่ประวัติศาสตร์นั้นผมจะไปฝันเล่นเองง่าย ๆ นั้นย่อมไม่ได้ ของเป็นหลักฐานจะต้องระวังว่าให้ถูกต้อง เท่าที่รู้ตามที่ได้อ่านมาในประวัติของดอนเจดีย์ ถ้าผมจะฝัน ก็ฝันเห็นว่าตอนนั้นช่างทรงช้างศึกขององค์พระนเรศวรผู้เป็นประมุขของไทยกำลังตกมัน ได้วิ่งแตกฝูงช้างอื่นมาแต่โดยลำพัง และที่ตรงแถวนี้แล้งน้ำ ต้นหญ้าไม่ค่อยมี จึงมีฝูงมาก เมื่อช้างวิ่งมาฝูงก็กลับไปหมด ต่อเมื่อรังช้างหยุดได้แล้ว และฝูงจางลง จึงรู้สึกพระองค์ว่าได้หลุดมาเดี่ยวในกลางทัพช้างฝ่ายพม่า ครั้นมองไปเห็นพระมหาราชแห่งพม่าทรงช้างพักอยู่ใต้ร่มไม้ก็เลยร้องท้าวไปเลย เพราะไหน ๆ ก็เข้าดงเสือและอยู่ใจกลางดงเสือเสียด้วย โดยเปล่าเปลี่ยว ชาติันกรบก็ต้องชวนรบเลยเพราะมุ่งหน้าจะมารบแล้ว ครั้นเมื่อรบแล้วฝ่ายพม่าก็ตาย ผมก็ฝันได้แค่นี้เอง และก็ฝันตาม

ที่ได้เคยอ่านมาเท่านั้น จะผันเลยไปอย่างผันในวรรณคดีไม่ได้ ยิ่งอ่านตอนใดวังเวงจับใจ ก็ผันเอาจนสนใจตัวเอง เพราะรู้อยู่แล้วว่าเป็นเรื่องที่ตั้งขึ้น ไม่มีคันคว้าจับเท็จจับจริงกันละ ผมอ่านวรรณคดีขุนช้างขุนแผนที่มีสถานที่หลายแห่งในสุพรรณบุรีฝากประกอบไว้ จึงเกิดอยากจะเห็นสถานที่เหล่านั้นให้ชื่นใจ

ไม่มีอะไรจะดูอีกแล้วในตำบลดอนเจดีย์ เราจึงกลับขึ้นรถเพื่อเข้าเมือง ผมติดขอบคุณรัฐบาลเหลือเกินที่ได้ทำการสร้างองค์เจดีย์ขึ้นใหม่ครอบทับองค์เก่าไว้ จึงเป็นที่ระลึกแห่งสำคัญของประวัติศาสตร์ ถ้ามีอะนั่นจะไม่มีใครได้มาชมเลย ถ้าจะนับว่าอยู่กลางน้ำก็ว่าได้ หากไม่มีถนน ที่ไหนจะมีทางมาได้สะดวกดังนี้ และที่สำคัญของวีรบุรุษของไทยที่ได้สร้างไว้แก่ประเทศก็จมอยู่กลางป่า

“เฮ้ย...อุทิศ ฉันจะพาแกไปกินข้าวร้านหนึ่ง พี่มือพ่อครัวเด็ดนัก” วิชัยว่าแล้วชะลอเครื่องรถแถวร้านจ้อแจ แต่แล้วกลับเร่งเครื่องต่อไปอีก “เดี๋ยวเว้ย เกือบลิ้มไปแฮะ” วิชัยพูดขณะที่ขับรถมา “ไปตลาดก่อน แกมาสุพรรณถ้าไม่ได้กินปลาบูก็เหมือนไม่ได้มาสุพรรณ และได้กินอาหารชั้นเลิศ”

“เอ๊ะ คนไทยถือนะแกว่าถ้ากินปลาบูก็เท่ากับกินปลาบูทองในนิยายนั่นแหละ” ผมเย้าเล่นๆ พ่อนักธุรกิจหัวเราะ

“ถ้าแกถือฉันจะกินแทนเอง ฉันคิดว่าปลาบูมีมาในเมืองไทยหลายพันปีแล้ว แต่วรรณคดีเรื่องปลาบูทองเพิ่งจะมีขึ้น” วิชัยหัวเราะอีก “เฮ้ย คนไทยเรามัวส่งสารตามเรื่องนิยาย เลยชาวจีนกินปลาบูสบายใจใครเอาไปขายที่ตลาด ชาวจีนกวาดเรียบวูดเลย แกเอ๊ย เนื้อมันวิเศษหนักนอกจากเนื้อปลากำพวด ปลาตีนตัวโตๆ แล้ว ไม่มีเนื้อปลาอะไรเทียบมันได้เลย”

“แต่ปลาบูนี่ตามนิยายว่าเป็นเมียหลวงของชาวประมงนะ เมียน้อยทำมนต์ดี ผัวหลงมนต์เลยตีเมียหลวงตกน้ำตายแล้วเกิดมาเป็นปลาบู ถ้าเรากินปลาบูเราก็เท่ากับเป็นพวกเมียน้อยนะซี เพราะเมียน้อยจับปลาบูกิน” ผมแย้งเล่นตามนิยาย

“เอาละนะ แกไม่กิน ฉันกินแทนเอง” วิชัยว่า

เราเดินเข้าตลาดไปด้วยกัน วิชัยพาไปทางตลาดปลา ชื่อปลาบู
ตัวขนาดใหญ่ผมก็มาได้สองตัว ผมมองดูแล้วซັกสงสัย ในขณะที่เดิน
กลับมาที่รถแล้วผมจึงถามเขา

“นี่แกจะไปตั้งคริวที่ไหนจึงจะกินปลานี้ได้” ผมถาม

“อ้อ กันมีคริวอยู่หลายแห่ง ประเดี๋ยวแกก็รู้ว่าคริวไหน” วิชัย
พูดแล้วเอาปลาใส่รถ แล้วเราก็ขึ้นนั่งดังเก่า วิชัยขับตรงมาที่ร้านอาหาร
แห่งหนึ่ง เราหยุดรถที่หน้าร้านแล้วตรงเข้าร้านนั้น เจ้าของร้านทักทาย
กับวิชัยดีเพราะเขากว้างขวางในสุพรรณ

“ทำน้ำขาวเลียหนึ่งและต้มน้ำขาวหนึ่ง” วิชัยสั่งเจ้าของร้านแล้ว
ส่งปลาบูให้กับมือ

“วันนี้มีอะไรดี ๆ ก็ขอบ้างนะ ที่กินกับเหล้าอร่อย ๆ นะ” เขาสั่ง
กับข้าวจ้อ

เราดื่มเหล้ารอคอยอาหารไปก่อน และคุยเรื่องวรรณคดีบ้าง
ประวัติศาสตร์บ้าง ซักจะออกรสออกชาติดีดีพอควร

“ทำไมนะชาวสุพรรณจึงไม่ค่อยหลบรถเวลาเดินถนน เราเปิด
แตรเขาก็เฉย ๆ” ผมพูดขึ้น วิชัยหัวเราะแล้วตอบว่า

“คนที่นี่อาจจะคิดว่าทั้งคนเดินถนนและรถย่อมมีสิทธิบนถนน
ด้วยกัน ต่างคนต่างถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน”

“นั่นนะสิ” ผมเสริม “การขับรถที่นี่ต้องระวังอย่างมาก ถ้าทำขับ
อย่างกรูเทพฯ เป็นมีหวังติดตะรางกันเสมอไป”

พอดีกับเพื่อน ๆ ของวิชัยที่สุพรรณมาพบเข้า ก็เลยเข้าผสมวง
คุยกันเป็นการใหญ่ ทั้งอาหารที่สั่งไว้ก็มาพอกันกัน เป็นความจริงอย่าง
วิชัยว่า ปลาบูเนื้ออร่อยดีจริง ๆ ผมรับประทานไปคิดไป อดจะชมเชย
ฝีมือพ่อครัวร้านนี้มิได้ เด็ดขาดทั้งอย่างอื่น ๆ และการปรุงรสปลาบู
อร่อยนัก แม่น้ำนี้ยังอุดมปลาที่จะเลี้ยงชาวสุพรรณได้เป็นอย่างดี
สมแล้วกับคำโบราณที่ถามกันว่า “กินข้าวกินปลาแล้วหรือ?” นี่เป็นการ
ประกันว่าคนไทยเราอาศัยปลาเป็นอาหารมากกว่าอย่างอื่น ในครุนั้น
พ่อครัวส่งกุ้งขนาดใหญ่เผาแล้วหันไว้พอกเป็นคำ ๆ เรียงกันไว้ ผานแดงกว
วางไว้ข้าง ๆ แล้วมีพริกชี้หนูโรย น้ำปลาโรย แล้วบีบมะนาวใส่ มันอร่อย

ถึงใจ ตี๋มเหล้าแล้วเจ้ากุงเผาเนื้อแกล่อมเข้าไป มันรู้สึกว่าเป็นของเรา
แท้ๆ

เพื่อนคนหนึ่งของวิชัยรู้ว่าผมมาสุพรรณคราวนี้ก็เพราะสนใจใน
วรรณคดีขุนช้างขุนแผน เขาก็คุยถึงตำบลที่กล่าวไว้ในเรื่องว่ามีตำบลใด
บ้าง และที่สะดุดใจมากก็คือ ตำบลท่าพี่เลี้ยง ซึ่งเป็นตำบลบ้านของแม่
พิมพ์หรือแม่วันทอง และบ้านรั้วใหญ่ที่เป็นบ้านขุนช้าง ฟังแล้วอยาก
ดูขึ้นมาตึงตึงๆ เพราะสามารถผ่านวัดป่าเลไลยก์ที่เป็นวัดสำคัญใน
วรรณคดีขุนช้างขุนแผนที่สุด เพราะเป็นที่อาศัยของเนรแก้วหรือ
ขุนแผนเมื่อสมัยรุ่นหนุ่ม ถ้าคิดถึงเนรแก้วก็ต้องนึกถึงวัดนี้ ขามาผม
ได้แวะเข้าชมสักการพระในโบสถ์เสียพอใจ แล้วเที่ยวชมงมหมู่กุฏิพระและ
ศาลาการเปรียญ แต่จะใช่เป็นของในสมัยนั้นๆ หรือไม่ก็ไม่สนใจ เพียง
ได้ดูได้มองก็ครื้นใจที่สุด นึกเอาว่าพระเอกของเรื่องได้อยู่ตรงนั้น ตัว
โก้งอยู่ตรงนั้น ก็เป็นที่วังเวงสำหรับนักพ้อฝันในวรรณคดี

กว่าการกินเฮฮาของเราจะสิ้นลงเวลาก็เย็นมาก วิชัยว่าคืนนี้
เดือนหงาย ขับรถสบายดีไม่ต้องห่วง อยากรู้ก็ต้องกลับในคืนนี้ เพราะ
เสียเขาคอยอยู่บ้านญาติในนครปฐม ก่อนที่จะหันสุพรรณไปจะแวะให้
ชมตำแหน่งแห่งที่มาของขุนช้างขุนแผนจนอึดใจ แม่สภาพที่นั่นๆ จะ
เปลี่ยนแปลงไปแล้วด้วยกาลเวลา ก็ยังดีสมใจ เราได้แยกกับเพื่อนๆ
ในที่ย่านการค้าตนเอง เหลือเราเพียงสองคน ขับรถมาหยุดตรงลำคลอง
ที่น้ำตื้นๆ แห่งหนึ่ง นายวิชัยชี้ให้ดูว่านี่คือตำบลท่าพี่เลี้ยง ผมใจหาย
วูบ นั่นคือตำบลบ้านแม่พิมพ์ ผมก็ฝันด้วยความวังเวงย้อนหลังไปสมัย
ที่แม่พิมพ์ยังอยู่ ภาพก็เกิดขึ้นเลือนๆ ในหัวงคิด เห็นแม่พิมพ์กับบ่าวไพร่
ฝ่ายหญิงลงมาอาบน้ำที่ห้องคลอง พวกบ่าวหญิงเล่นเอาเถิดไล่จับกัน
สนุกสนานจนผ้าผ่อนหลุดไม่ติดกาย อีกฟากคลองด้านหนึ่งมีขุนช้าง
กับบ่าวไพร่กำลังแอบดูที่ซุ้มไม้ชื่อชิงชี่ พวกบ่าวไพร่ออกปากกัน
งุ่นง่าน เวลานั้นแม่พิมพ์ขบขำขำทาส นางหัวเราะตัวเอนไปจนผ้าห่มไหล
จากรักแร้จนเห็นถันของนางแลบออกมา ขุนช้างร้องครางว่า "อีแม่เอ๊ย
วันนี้กูตาย" แล้วเอามือบีบท้องน้องตัวเอง

ผมนึกยกย่องท่านกวีเอกที่แต่งเรื่องไว้ ช่างวางนิสัยของขุนช้าง

ไว้เหมาะสมกับรูปร่าง ซึ่งเป็นนิสัยที่ผิดกันไกลกว่าขุนแผนเป็นไหนๆ อีกทั้งนิสัยตัวละครทุกๆ ตัวก็วางไว้ผิดกันคนละอย่าง ต่างกันจนผู้อ่านแลเห็นจริงเห็นจังไปด้วย

วิชัยเห็นผมเคลิ้มอยู่ตำบลท่าพี่เลี้ยงพอควรแล้ว จึงชวนนั่งรถผ่านแถวบ้านขุนช้างที่เรียกบ้านรั้วใหญ่ ผมก็มองไปตามที่เขาซื้ออย่างผืนๆ ตรงที่ซื้้นจะไซ้ไม่ไซ้ผมไม่กังวลใจ ไนยามเย็นตะวันอ่อนหัวใจเคลิ้มวิ้งเวง แทบว่าภาพทุกตอนทุกมุมของเรื่องนี้ได้ผุดขึ้นในสมองผม ขุนช้างถ้าจะไปไหนก็มีข้าหาสตามหลังกันพรังพรอออกรั้วบ้านไป ครั้นเวลากลับก็เมาเหล่าปะปะมาเข้าบ้าน ด่าทอเช่นโคตรเหง้าเหล่าก้อซี้ซ้าเล่นสบายปาก

ในที่สุดรถได้มาหยุดที่วัดป่าเลไลยก์อีก เป็นเวลาเย็นค่ำรำไร ผมมองไปที่ศาลาทำบุญ นั้นจะไซ้ศาลาเก่าก็หาไม่ได้ ภาพการทำบุญได้ ผุดกับตาและห้วงคิด ตอนแม่พิมกับป้าไพร่และแม่สายทองมาใส่บาตร เณรแก้วนั่งที่ระเบียงบนศาลา แม่พิมใส่บาตรมาถึงตรงเณรแก้ว ก็สงสัยว่าจะเคยรู้จัก จึงตักข้าวตักกับใส่ให้เสียจนล้นโถล้นบาตร เณรแก้วเคืองใจก็เยหน้าดู ครั้นพบเห็นก็เข้าใจได้ว่าแม่คนนี้เคยเป็นเพื่อนเล่นกันมาแต่เด็ก จากไปเสียนาน กลับมาพบช่างสวยบาดใจ

ครั้นทอดตาไปทางหมู่กุฏิพระไนยามแสงสลัวๆ ก็เห็นภาพเณรแก้วกำลังนั่งรำพึงถึงแม่พิมด้วยความรักที่เกิดขึ้น ผมถอนใจด้วยเห็นใจหนุ่มสาวในสมัยนั้น ถ้านับระยะทางจากวัดมาถึงบ้านแม่พิมในสมัยนี้ นั่งรถไปสูบนุหรีเพียงครึ่งมวนก็ถึง แต่สมัยโน้นย่อมรู้สึกว้าไกลนัก ยิ่งบ้านเมืองไม่เจริญ ทางเดินก็เหมือนป่า เไรหรือร้องไปทุกต้นไม้ใหญ่

“อุทิศ! เราเดินทางกันเถอะ มันยังอีกไกลนัก” วิชัยเตือนผม ผมมองไปที่โบสถ์อีกครั้งแล้วถอนใจอย่างบอกไม่ถูกว่าถอนใจทำไม แสงอาทิตย์หมดไปแล้วแสงเดือนมาแทน ลาก่อนเมืองของแม่วันทอง ผมนั่งนิ่งมาตลอดทางเพราะยังฝันถึงตำบลต่างๆ ที่ผ่านมา

“เรามีเวลาน้อยไปหน่อยสำหรับเมืองในวรรณคดี” ผมพูดคล้ายบน
“ไว้วันหน้าเถิด ฉันต้องมาเมืองนี้บ่อยๆ เพราะธุรกิจ แกจะมา

เมื่อไหร่ก็ได้" วิชัยว่า

"ฉันยังเห็นสถานที่ที่กล่าวไว้ในเรื่องไม่หมดเลย"

"วันหน้าเถิดนะ ฉันจะพาไปดูให้ทั่ว แต่แกก็รู้แล้วนี่นะว่าจะเอาอะไรแนกกับข้ออ้างในการประพันธ์ เขาเพียงฝากไว้กับสถานที่นั้นเท่านั้น แต่จะจริงไม่จริงนั้นไปอีกเรื่องหนึ่ง"

"ถูกแล้ว! แต่มันก็ฝันไปได้สบายๆ ตามสันดานของฉัน" ผมว่า

ต่อนั้นมาผมก็นั่งขมิ้มๆ มาตลอดทางจนถึงตำบลอุโมงค์ พอเลยมาหน่อยวิชัยก็ทักว่าผมนิ่งไปไม่พูดบ้างเลย จะพลอยทำให้เขาง่วง ช่วยคุยเป็นเพื่อนหน่อย ผมจึงนึกขึ้นได้ว่าการขับรถในทางเปลี่ยวโดยคนเดียวไม่มีการคุยกันเลยทำให้วังงนอนได้ และภัยที่จะเกิดนั้น คือเพลอสติไปเพียงเสี้ยววินาทีก็หมายถึงตาย ผมเลยนำเอาเรื่องประวัติศาสตร์ตอนตอนเจดีย์ขึ้นคุยกัน เพราะเป็นตอนที่ดูเด็ดสุดผมเป็นนักแสดง

ในชั่วครู่ที่ตัวเองก็เกิดเรื่องประหลาดขึ้น คือข้างหน้าเรายังอีกห่างไกลตามแสงไฟหน้ารถเราที่ฉายพุ่งไปอย่างแรงนั้น มีภาพการลุกทุลทุเลของใครคนหนึ่งกำลังลากอะไรข้ามถนนจากฟากหนึ่งจะไปอีกฟากหนึ่ง วิชัยเบาคีบอร์ดลงนับพลัน เพราะการลากของข้ามถนนนั้นผู้ลากได้หยุดขวางถนนเสียเฉยๆ โดยคนลากนั้นดูจะหมดแรงลากไม่ไหว ลงท้ายหยุดยืนหันหลังให้รถเราเสียเฉยๆ เมื่อเราใกล้เข้าไปก็ต้องหยุด เห็นสิ่งที่เขาลากข้ามถนนได้ชัดว่าเป็นเลื่อน สิ่งนี้เป็นพาหนะบรรทุกข้าวเปลือกที่ชาวนาใช้ควายลากด้วยกำลัง มันไม่มีล้อดิ่งเกวียน มันเป็นไม้สองท่อนที่ท่างอนห้วงงอนห้ายแทนลูกล้อ ถ้าลากไปกับหัวซังตันข้าวมันก็ลื่นทำให้ลากได้เบา แต่ถ้ามาบนถนนมันก็หนักถ้าไม่ใช้ควายลาก แต่นี่เป็นคนลากก็หนักแรง ทั้งคนลากนั้นก็เปิ่นหนิงเสียอีก

แม่คนนั้นแกยกมือให้เราหยุด ผมกับวิชัยมองหน้ากัน เพราะการหยุดรถในเวลาค่าคืนในหนทางเปลี่ยวนั้นไม่ควรทำที่เดียวถ้ายังไม่อยากหมดเนื้อหมดตัว จริงอยู่ ผู้ที่ขอให้เราหยุดนั้นเป็นหนิงเพียงคนเดียว แต่จะรู้ได้อย่างไรว่าข้างๆ ถนนที่มีแต่ขุมไม้ั้นจะไม่มีใครซุ่มอยู่เรามองไปที่เลื่อนนั้นเพื่อตรวจดูว่าบรรทุกอะไร ทันทีเราก็ฉงนใจและ

เฉลี่ยว่ากันว่าเราจะถูกปล้นเสียแล้ว ในเดือนที่ลากมานั้นเป็นคนห่มผ้าทำนอนแห้ง มีผ้าคลุมโปงเหมือนหนาวจัด

“รตว่างไหม?” หญิงผู้ลากเลื่อนร้องถามเราด้วยเสียงเหนียวอ่อน

“ทำไมล่ะ?” ผมถามออกไปด้วยใจนึกไหวหวั่นว่าเรากำลังจะเข้าตาล้าปากเสียแล้ว รถเราถ้าจะหลีกไปก็ยาก เพราะเดือนนั้นทอดขวางเกือบครึ่งถนน และคานที่ลากอยู่ทางหัวเลื่อนนั้นยาวมาก ข้าแม่คนที่ลากเลื่อนยังอยู่สุดคานลากนั้น จึงเต็มถนนพอดี ยากแก่เราจะหลีกไปได้

“ฉันจะขอฝากคนเจ็บหนักไปโรงพยาบาลนครปฐมด้วย” หญิงนั้นพูดซ้ำๆ

“ฉันไม่ไปนครปฐม” วิชัยเป็นคนปฏิภาณไว “ฉันจะไปแค่กำแพงแสนนี่เอง”

แม่หญิงผู้ลากเลื่อนได้ยืนเรอตอบตั้งนั้นก็นิ่งงัน ยืนทอดอาลัยดูตามรูปร่างแก่ คะเนอายุว่ายังสาว

“ช่วยไปหน่อยไม่ได้หรือ?” แก่พูดต่อ “นึกว่าเอาบุญแก่คนเจ็บเกิด”

เรามองหน้ากันอย่างไม่รู้จะตอบว่าอย่างไรและไม่รู้ว่าจะตัดสินใจอย่างไร เพราะตามคำที่แก่พูดมานั้นก็น่าที่เราจะทำการช่วยเหลือ ซึ่งเกี่ยวกับความเมตตา แต่ถ้าพูดถึงการวิ่งรถเวลากลางคืนแล้วผิดหลักจะรับใครกลางทางช่วยเหลือใครกลางทางอย่างนี้มันยากยิ่ง เคยหมดตัวเพราะเข้าตาจนมามากมายแล้ว แต่ใจหนึ่งก็คิดว่าเราหยุดรถมานี้หลายหนที่แล้ว ถ้าจะมีการปล้นสะดมก็น่าจะมีแล้ว แต่ก็ยังไม่มียอะไรเกิดขึ้น ก็ถ้าว่าเรารีบแก่ไปจริงแล้ว แก่เกิดขอร้องให้เราหยุดยั้งที่ใดที่หนึ่ง เราอาจจะโดนตีตรงนั้นก็ได้ หากมีพวกวิ่งพวุกันออกมาจากป่าสองข้างทางยึดรถเราและตัวเรา แล้วเราจะทำอย่างไรเล่า วิชัยเป็นคนใจแข็งพอตัวว่าเป็นหน้ากฐกรกิจวิ่งรถผ่านเมืองไกลเสมอยอมระมัดระวังตัว จึงตอบว่า

“ฉันมีธุระร้อนจริง ๆ ทำอย่างนั้นไม่ได้ มันเกี่ยวกับการเป็นการตายเหมือนกัน”

แม่หญิงนั้นยืนก้มหน้านิ่งไม่พูดว่าอะไร

“หลีกทางฉันหน่อยซิ ฉันธุระร้อนจริง ๆ” วิชัยว่า

"ดูนี่ซิยะคุณ" แม่นั้นว่า "คนเจ็บแท้ๆ ยังไม่ช่วย" พูดแล้วเปิดผ้าคลุมโปงนั้นออกให้เห็นสภาพคนเจ็บที่เขาว่า แสงไฟเรลสว่างจ้ามองเห็นถนัด ผมและวิชัยสะดุ้งทั้งตัว นั้นมันศพแท้ๆ ไม่ใช่คนเจ็บอย่างพูดศพนั้นมีผ้าพันตัวและเชือกตราสั่งมัดอยู่ ส่วนตอนหน้านั้นเปิดเห็นถนัดมันเป็นศพแห้งตายซาก มีกระดูกบางส่วนโผล่ออกจากเนื้อที่แห้งกรังนั้น เบ้าตาลวงลึก

"อ้อ! นี่ย้ายศพกันแบบนี้หรือ" ผมตะโกนด้วยความโกรธ ด้วยนึกสะอิดสะเอียน มนุษย์อะไร มีปากพูดมาได้ขออาศัยรถ ใครเล่าจะลงทุนเอารถชนศพให้

"หลีกทางซิ" ผมตวาดออกไปอย่างโห่โห่ที่สุด แม่นั้นไม่พูดอะไร ก็ลงจับคนเลื้อน ค่อยๆ เลื่อนไปที่สะพานอย่างยากเย็น มีที่ท่าโกรธเราไม่ยอมหันหน้าดูเราเลย ก็มหน้าลากยักแย้ยกยัน ดูแกไม่ค่อยจะมีแรง การหลีกทางของแกจึงชักช้ามาก

"อยากไปเร็วๆ ลงมาช่วยกันลากสิ" แม่นั้นพูดอย่างแตกดันเราทั้งๆ ไม่หันหน้ามาทางเรา ศพที่นอนบนเลื่อนโดนแรงที่ลากบ้างหยุดบ้างขยักขยอนก็กระเทือน จึงกลอกหน้ากลอกตาน่าเกลียดน่าขยะแขยง อย่างนั้นหรือแกร้งจะอยากจะไปเร็วๆ ก็ให้ลงไปช่วยແกลากเหตุใดเล่า? อยู่ดี ๆ จะลงไปลากศพโดยใช้เรื่อง แต่ครั้นจะหันหัวรถไปทางคนลากแล้วรีบพุ่งรถไป ถ้าหากเคราะห์ที่ไปโดนแกเข้าเรามีแยหรือหากจะตัดสินใจหักพวงมาลัยไปทางท้ายเลื่อนแล้วออกวิ่ง ถ้าไม่พ้นสะพานเอาศพเข้าจะเลอะเทอะกันใหญ่ จำเป็นจริงๆ ที่ต้องเดินเครื่องรอคอยการลากของแกที่ค่อยๆ พันไปที่สะพานมือ ดูๆ ว่าจะมีกลิ่นศพโชยๆ มา

"ศพอะไร! ทำแปลกๆ" วิชัยโมโหตะโกนออกไป แม่นั้นคล้ายแกลจะขบขันตัวเองหรือขบขันเสียงตะโกนของวิชัย แกหัวเราะลั่นหัวเราะไปก้มหน้าก้มตาจุดไป พอแกลลากพันไปพอมิทางเราจะผ่านได้แกจึงเงยหน้าขึ้นหัวเราะกับเรา ผมแทบช็อกคาร์ถ แม่นั้นลากเลื่อนตอนแรกแกก็สาวๆ นี่เอง แต่บัดนี้ที่ตาเราเห็น แกก็คือซากศพเหมือนกัน อ้าปากที่มีฟันในปากอย่างกะพร่องกะแพร่ง หัวเราะก้องถน วิชัย

ใจแกร่งแท้ๆ เขาระชากรออกวิ่งแทบเป็นกระโจนเพราะเครื่องเบ็ด
เบาๆ ไร้ตลอดเวลา ยายศพตายซากหัวเราะส่งท้ายเรา ชำร่ายกว่านั้น
ศพที่นอนอยู่ในเลื่อนกลับลุกขึ้นนั่งหัวเราะผสมไปด้วย

ผมไม่เคยกลัวอะไรถึงขนาดนี้เลย ถึงกับร้องออกมาอย่างไม่
เป็นเสียงคน วิชัยเทียบคันเร้งน้ำมันจนลมปิดหูตั้งอู้ เราจะหนีปีศาจ
มาไกลแค่ไหนไม่คำนึงถึง วิชัยเป็นคนแกร่งที่ควรบูชา สติไม่เสียใน
การขับรถ รถพุ่งโชนไปตามถนนราวกับเรือบิน เราม่านำแพงแสนไป
อย่างรวดเร็วอย่างไม่นึกว่าจะเป็นไปได้ ในทันใดนั้นเองเราทั้งสองก็
ต้องสะดุ้งโหยงกันไปอีก ข้างหน้าเรามีรถเก๋งจอดขวางทางและมีคน
หลายคนกำลังซุ่มซ่อนเข้าประคองกันอยู่พัลวัน เราต้องเบรเครื่องลง
และคนหลายคนนั้นยกมือขอให้เราหยุด เสียงระเบ็งเชิงแซ่ ต่างพูด
เสียงแปร่งตามแบบสุพรรณได้ความว่ารถคันนั้นถูกปล้น ชาวบ้านได้
ออกมาช่วย คนที่ถูกปล้นรอดตายได้สองคนเป็นหญิง ส่วนชายอีก
สองคนตายการรถเพราะฮึดสู้ พวกปล้นเก็บเงินทองและเครื่องแต่งตัว
ไปได้พอควร พวกชาวบ้านขอร้องให้นำผู้หญิงเข้าแจ้งตำรวจนครปฐม
ส่วนคนตายในรถนั้นแต่ละต้องไม่ได้ ต้องรอดอยตำรวจ

เราวิ่งหนีปีศาจมาหยกๆ มาโดนเหตุการณ์เข้าอีกอย่างนี้ถึงกับ
ใจเต้นดังตึกกลอง เตรียมนำผู้หญิงสองคนที่เอาแต่ร้องไห้ไม่เป็นลำดับ
เข้านครปฐม นายวิชัยคงทำความเร็วได้ดีตามเคย ผมถามหญิงสอง
คนนั้นว่าถูกปล้นอย่างไร แกร้องไห้ไปเล่าให้ฟังไปว่า แกมีธุระด่วนรีบ
มาสุพรรณกับสามีและหลานชาย ไม่คิดว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น เห็นมีรถ
แท็กซี่วิ่งตามหลังมาหนึ่งคันก็อุ่นใจดีในยามค่ำคืน แต่พอถึงตำบลที่
เกิดเหตุ รถแท็กซี่ที่ตามหลังได้เปิดประตูของแล้วเร่งความเร็วหลักขึ้น
หน้า และโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว แท็กซี่นั้นก็หักคันรถขวางหน้า "เราหยุด
แทบไม่ทัน ทางฝ่ายแท็กซี่ได้ลงจากรถมายืนที่ถนนหลายคน ถือปืน
ร้องตะโกนให้เราทั้งหมดลงจากรถ พวกฉันทันทีรีบลง แต่สามีฉันกับ
หลานชายได้ชักปืนออกยิงไปถูกที่สำคัญ มันจึงยิงใส่สามีและหลานชาย
เป็นห้าฝน เลยตายการรถ ส่วนฉันสองคนถูกกวาดทองหยองเงินบาท
ไปหมด แล้วมันยังถอดข้าวของและเงินทองที่ตัวคนตายอีกทั้งหมด กลับ

ขึ้นรถหนีไป มันวิ่งกลับมาทางถนนใหญ่ แต่ไม่ทราบว่ามันจะไปนครปฐมหรือไปทางราชบุรี”

“จำเบอร์รถได้ไหมครับ?” วิชัยถาม

“จำได้ค่ะ” หญิงอีกคนตอบ

“ดีครับ” ผมว่า

เราได้ถึงสถานีตำรวจนครปฐมโดยรวดเร็ว พาแม่หญิงสองคนเข้าพบตำรวจแจ้งเรื่องแล้วเราก็ตาแยกทาง วิชัยหยุดรถที่ร้านเหล้า เอาเหล้ามาเปิดขวดดื่มเพียว ๆ สองที่ซัอน ผมก็ดื่มตามอย่างเดียวกัน ใจยังไม่หายสิ้น จะดื่มเต็มไซดาไม่ไหว ขอฤทธิ์เหล้าช่วยเร็ว ๆ หน่อย ตามปรกติเราดื่มไม่ได้แบบนี้เลย แต่เท่าที่ดื่มได้ก็เพราะขวัญเราหายหมด ถูกผีหลอกมาหยก ๆ ก็มาพบการปล้นกันขึ้นอย่างจังถึงกับมีการตายเกิดขึ้น ใจเราเลยระส่ำระสายไม่อยู่ในระดับปรกติได้ เราดื่มกันหลายก๊งจึงออกรถออกไปทางด้านข้างตลาดโน้น ไปบ้านญาติของเมียวิชัย

ถูกต่อว่านิดหน่อยว่าล่าช้า เราจึงรีบอธิบายว่าเท่าที่รอดมาได้นี้เป็นบุญนัก ขึ้นแรกถูกผีหลอกอย่างจัง หนีมาอย่างไม่ตั้งสติ ถ้าข้อไม่แข็งก็มีหวังรอดกว่าหรือไม่ก็ตกข้างทาง ซ้ำยังมาผ่านการปล้นกันอีกถึงกับยิงกันตายคารถ

เราได้เล่าให้ฟังทั้งหมด ญาติข้างเมียของวิชัยเกิดตลกกว่าวขึ้นถามว่ารถที่ถูกปล้นเป็นรถอะไร ผมและวิชัยก็ตอบไม่ได้ เพราะเรามีได้เข้าใกล้รถคันที่มีศพตายคารถอยู่ ญาติผู้ใหญ่ที่นั่นเกิดรื้อนรันทื่น

“ญาติฉันไปสุพรรณเมื่อครู่ี่เอง” พอได้ยินคำนี้เราสองคนก็ตกใจเหมือนกัน

“ใครบ้างครับ?” ผมถาม

“แม่พวงกับคุณเชตุสามีเขา และนายบุญสี่อหลานชายแม่พวงกับดวงเดือนหลานสามีเขา” ญาติผู้เป็นหญิงมีอายุกล่าวเท่านั้น ผมกับวิชัยถึงกับร้อง

“เอ๊ะ!”

“มีคนอย่างที่ว่า?” เมียวิชัยถามเสียงดัง

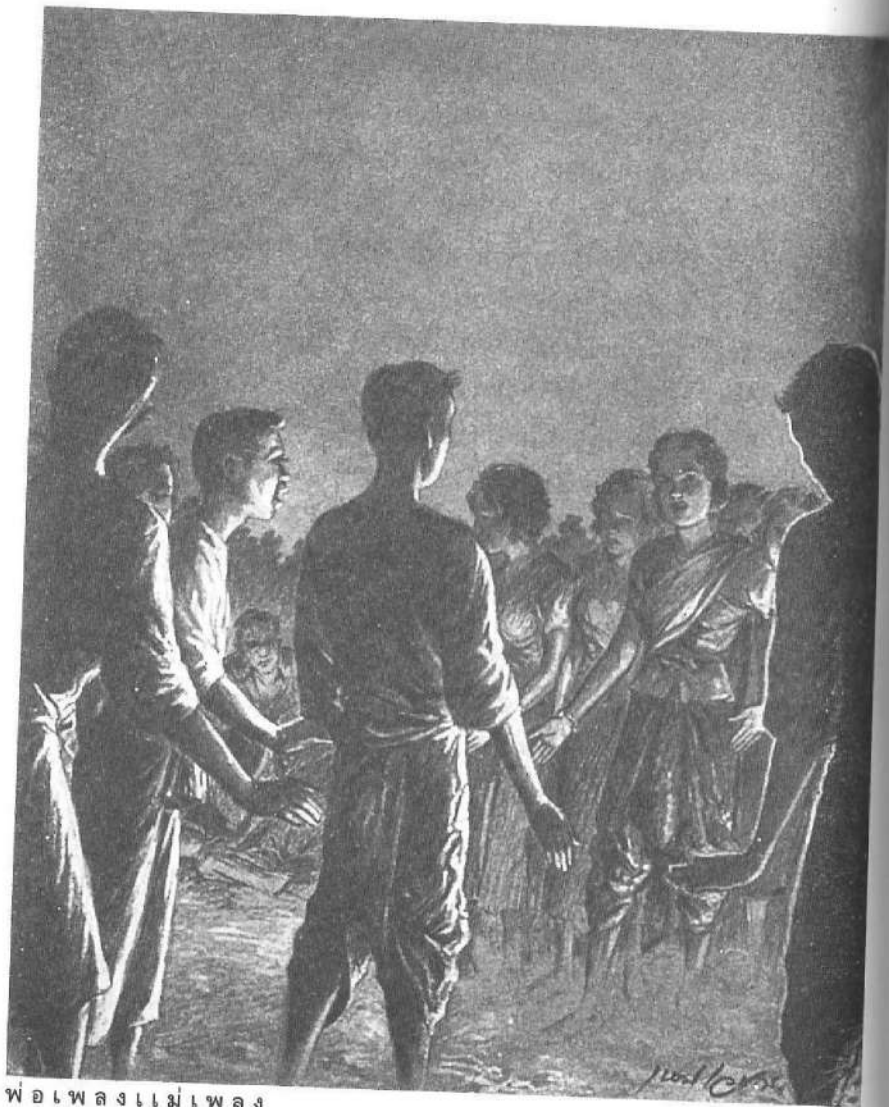
“ใช่! มีตามนั้น แต่ฉันไม่รู้จัก” วิชัยว่า

“ถ้าจะใช่แล้ว!” ผมว่า “ถ้าไปเมื่อสักครู่นี้ใช่แน่ เราจึงรถมายังไม่เคยสวนกับรถคันไหนเลย ก็พบรถคันนี้เท่านั้นที่ถูกปล้น”

เสียงอะอะไววายได้เกิดอีกคราวหนึ่ง เลยรีบพากันไปสถานีตำรวจ และก็เป็นความจริง เป็นญาติของฝ่ายเมียวิชัยนั่นเอง มีการร้องให้กัน ขรมถมเถ ฤทธิ์เหล่าของเราชักสร้าง เราทั้งสองต้องกลับไปที่เกิดเหตุ กับตำรวจอีกโดยญาติของเมียวิชัยขอร้องให้ไป ก็รู้ว่าไปช่วยอะไรไม่ได้ ศพทั้งสองก็เอากลับยังไม่ได้จนกว่าทางตำรวจจะสิ้นการสอบสวน

ผมนั่งคิดยั้งคิดเรื่องทั้งหมดนี้ หรือแม่วันทองของฉันได้ทำ กาลกิริยามาห้ามทัพตอนนั้นคล้ายกับห้ามทัพพระไวยที่จะไปรบกับ น้องชายและพ่อ ส่วนของเรานั้นถ้าไม่เสียเวลาที่ถูกร่วงไว้ก็คงต้องถูก ปล้นไปกับเขาด้วย วิชัยมีปืนคนเดียวแต่ผมไม่มี อาจจะต้องตายก็ได้

พ่อเพลงแม่เพลง

พ่อเพลงแม่เพลง

นับแต่รอดตายมาจากกองไฟ เมื่อ
แผลตามตัวค่อยหายจนสนิท ผมคงกิน
วัดนอนวัดไม่อยากจะไปไหน ยึดเอากุฏิ
คุณนพวัดระฆังเป็นที่พักกายพักใจ
ผมไม่ลืมมาลีของผมลงได้เลย แม้จะรู้
อยู่ว่าเธอเป็นปีศาจ ผมก็ยังมีจิตฝังแน่น
อยู่ที่เธอ อดจะเพ้อฝันถึงเธอไม่ได้ ถ้า
ใครจะพูดว่าผมคืออ้ายบ้าที่มีจิตวิปริต
รักผี เอาผีต่างเมีย ก็ช่างคนเขาพูด มัน
เป็นเรื่องของผม ใครไม่เกี่ยว มาลีเป็น
ผู้มีคุณแก่ผม ให้ความสุขผมและรักผม
ผมต้องรักตอบ และทั้งต้องกตัญญูต่อเธอ
เธอจะเป็นอะไรก็ตาม ผมต้องกตัญญู

ผมเสียนะท่านที่เคารพ ถ้าผมเป็นผู้ไม่มีความกตัญญูต่อผู้ใดหรือสิ่งใด ก็ตาม ตัวผมจะเลวทรามแค่ไหน เป็นคนแต่เพียงร่างกายเป็นรูปของคน แต่หัวใจนั้นไม่ใช่คน ผมกลัวเรื่องของความกตัญญู เพราะถ้าเพียงกับ ลีตัวอีกหลายชนิด นับแต่สุนัขเป็นต้นไป หากหมดกตัญญูไซร้ก็อาจหมา เธอจากผมไปในวันไฟไหม้ แต่ผมเกือบตายในกองไฟ ครั้นรอดมาได้ จนบัดนี้ ผมก็คงรอคอยวิญญาณของเธออยู่ทุกวันนี้ อนิจจามาลีของ ฉัน เธอไปแห่งใด มาลีผู้เป็นคนหนึ่งในตระกูล "มนุษย์ที่ไม่สังคมโลก" ถ้าเธอไปเกิดแล้ว ฉันก็หมดหวัง

"สมัย! ไปเที่ยวไหนบ้างสิ" คุณนพผู้ครองผ้าเหลืองพูดกับผม วันหนึ่ง

"ผมยังไม่รู้จะไปแห่งใดเลย" ผมตอบท่าน

"เอาอย่างนี้ไหมล่ะ! เธอคงไม่สมัครใจจะเที่ยวในบางกอก ฉัน แนะนำว่าควรไปเที่ยวตามหัวเมืองเสียดัง" ท่านว่า

ผมฟังท่านแนะนำรู้สึกเข้าที่ดี มันอาจจะลืมเรื่องในหัวใจลงได้บ้าง

"พวกฉันคนหนึ่งเขาจะไปวัดนกกกระเจาที่ตำบลบางบาล อยุธยา เขาจะไปหาของดีของหลวงพ่อที่วัดนั้นในวันสงกรานต์นี้แหละ และจะไปเล่นสงกรานต์ที่นั่นด้วย"

"ใครครับ?" ผมถามท่านด้วยความสนใจ

"นายมัน" ท่านบอกชื่อ "เขาเคยบวชอยู่ที่นี้และสึกไปเมื่อเร็ว ๆ นี้ บ้านเขาอยู่แถวบ้านขมิ้นนี่เอง ถ้าเธอยินดีไปเที่ยวกับเขา ฉันจะ บอกกับเขาว่าให้เธอเป็นเพื่อนไปกับเขา"

"โอ! กิติชครับ ผมเคยได้ยืมที่วัดนั้นและตำบลนั้นแต่ไม่เคยไป ทำจะได้รู้จักกันในคราวนี้ล่ะ" ผมพูดด้วยความจริงใจ

"อ้าว! ถ้าเธออยากไป ฉันก็จะไปด้วยขึ้นบ้างล่ะ" ท่านว่า

"เอ๊ะ! ก็วิเศษเลยครับ" ผมร้องดังด้วยความดีใจ

การเดินทางได้เริ่มขึ้น โดยนายมันเป็นผู้วางแผนการ เขาออก ว่าทางไปบางบาลนั้นไปได้สองทาง ทางหนึ่งไปรถไฟลงอยุธยา แล้วตรงไป บ้านแหลม ลงเรือรับจ้างที่นั่นไปขึ้นบกที่ตำบลหัวดุม จะมีรถยนต์อย่าง เก่า ๆ วิ่งเมล์อยู่บ้าง วิ่งผ่านทุ่งอย่างโหลกเขลกโดยทางเกวียน เรื่อง

รถยนต์วิ่งทางเกวียน ท่านผู้เคยผ่านมาแล้วย่อมรู้รสชาติ ถ้าไปอีกทาง
หนึ่งนั้นไปทางเรือ ลงเรือที่ทำเตียน ไปเรือยนต์เมล์ที่บรรทุกสินค้า ออก
เดินทางตอนเย็นจะไปถึงทางแยกเข้าบางบาลตอนดึกเกือบค่อนรุ่งแล้ว
เดินทางต่อ พอรุ่งสางก็ถึงวัดนกระจบบ

เราเลือกไปทางเรือ ได้ที่ตอนหัวเรือมีที่พอนอนได้ในยามเดินทาง
เราคุยกันไป พอถึงเมืองปทุมก็ซึกจะสบาย ลมเฉื่อยเฉยนอนกันเงียบ
เท่าที่คุยมาได้ถึงปทุมก็โดยตื่นตื่นกับการเดินทาง พอหนักเข้าความมืด
ของแม่น้ำก็ทำให้เราไม่มีโอกาสจะทอดสายตาไปไหนได้ มองเห็น ๆ กัน
แต่เพียงในเรือ ประกอบกับลมเย็นและการโคลงไหวของเรือคล้ายเปล
เท่กล่อม ก็ทำให้วังงและหลับเร็วกว่าอยู่บ้าน เราหลับกันไปเรื่อย ๆ ต่อ
ถึงท่าเรือเมล์จอดที่เราที่ตื่นที่หนึ่ง

แต่ที่ต้องตื่นนอนครั้งใหญ่ ก็ที่ตรงทางแยกจะเข้าบางบาล ที่ปาก
ทางมีแพเล็ก ๆ เป็นสถานีทางน้ำ เราขณะเดินทางต่างเตรียมข้าวของที่
มีติดตัวไปบ้างอย่างรวดเร็ว เพราะเรือเขาจะปล่อยเราลงที่แพนั้นก่อน
ดึกและมีมืดมืด มีขลุ่ยขลุ่ยเล็กน้อยและสนุกตามกาละของการเดินทาง
ตอนนี้เป็นข้างขึ้นอ่อน ๆ พอตึกเข้าเดือนก็ตก เราจึงต้องคล่าลงจากเรือ
สู่แพด้วยแสงตะเกียงที่ไม่ค่อยสว่างนัก มีการระวังเรื่องตกน้ำเป็นสำคัญ
คนบนกาน ๆ ลงน้ำก็แก้งก้างเอาการ ในที่สุดเราทั้งพวกก็ลงสู่แพทั้งหมด
เรือก็ออกเดินทางต่อไป แสงไฟจากเรือค่อย ๆ หายไป เหลือแต่ความ
มืดของลำน้ำ ความรู้สึกของเราคล้ายถูกกลอยแพ

นายมันผู้นำทางได้จัดการตกลงกับเรือรับจ้างที่ข้างแพ ผมรู้สึก
ชอบน้ำใจคนที่นี่ ถูกปลุกเมื่อยามตึกน่าจะมึกริยาฮึดฮัด แต่ปล้ำเลย
กลับตื่นขึ้นพูดกันอย่างดี ทั้งกุกุกจอร์บีจัดเรือจ้างกระหนักระแง

“เราจะไปกันได้แค่ไหนนะน้ำอ่า?” นายมันถามผู้แจวเรือ

“อ๊ะ ก็โขอยู่ละ จะไปติดแหงก็ราว ๆ บ้านกำนันสังข์นะแหละ”

นายอ่าวว่า

“พอเรือติดแหงแล้วเราจะไปกันอย่างไรละ”

“เราจะเดินลุยน้ำตื่น ๆ ไปบ้าง เดินแหงบ้างในลำน้ำนี้แหละ พัน
เป็นทรายแข็งเดินได้สบายดี อากาศค่อนรุ่งเย็นสบายนัก จากนั้นราว ๆ

ชั่วโมงกว่าจะถึงวัด" ผู้นำทางอธิบาย

คุณนพไม่ออกความเห็นว่อย่างไร ร้องว่าสนุกดี นานๆ มันต้องผจญกันเสียบ้าง

"โอ๊ย หน้านี้ละก็คนบ้านนี้ก็เดินทางอย่างเรานี่ทั้งนั้น" นายอ่าวว่า "ไปกลางคืนสบายดี ลุยน้ำบ้างแค่ซัดตุ่ม ตรงไหนแห้งก็เดินแห้ง แต่กลางวันทำไม่ไหวครับ ตัวสูงงอมเพราะแดดเลย"

เมื่อนายอ่าวจัดเรือเรียบร้อยก็ลงเรือกัน เอาของเดินทางวางไว้ เรียบร้อยดี ที่พอนั่งกันสบายๆ คุณนพนั้นมียามใหญ่ใบเดียว ผมทำหน้าที่ลูกศิษย์สະพายให้เลย แจวเรือมากกลางลำน้ำที่เงียบปราศจากเรืออื่น ช่างเงียบดีจริง จะมีเสียงบ้างก็ทีเรือเรานั้นเอง ลมเย็นสบายสาสมกับที่ร้อนอบอ้าวมาจากในกรุง ถ้าหากพระอาทิตย์ขึ้นก็ต้องร้อนกว่ากรุงเทพฯ แน่ๆ เราก็รู้กันแล้วว่าอากาศเดือนเมษายนเป็นอย่างไรกัน

"แถวนี้ น้ำลึกไหมครับ?" ผมถามขึ้น

"อ๊ะ ลึกซิคุณ มันเป็นต้นทางนี่ แต่พอไปอีกสักกะเดี๋ยวก็น้อยๆ ตื้นเข้าๆ" นายอ่าวว่า

เราต่างคุยกันมาอย่างหัวใจเบิกบาน การแปรสภาพเท่ากับเปลี่ยนชีวิต การเดินทางอย่างนี้เราไม่คุ้นด้วยก็ยังมีรสชาตินัก ไม่รู้ลึกลงเลย ประกอบกับนอนมาแล้วค่อนข้างพอ นายอ่าวแจวไปอธิบายอะไรไปก็เพลินเพลินดี รู้สึกอากาศมืดจะค่อยจางไปเป็นอากาศที่สว่างขึ้นที่ละน้อย แสดงว่าจวนจะสาองอยู่แล้ว เห็นพื้นน้ำขาวและเห็นบางแห่งเป็นไฮดเป็นเงินแห่งไหลน้ำ

"นี่เริ่มเซ้าตื่นแล้ว" นายอ่าวบอกเรา ผมสูบบุหรี่อย่างสบายใจ มองไปที่พื้นไฮดทรายเห็นอะไรๆ ผิดตาอยู่ มีภาพอะไรดำๆ เคลื่อนตัวไปมาอยู่หลายภาพ แล้วต่างวิ่งลงน้ำ ภาพนั้นมีลักษณะคล้ายจะเซ้าเล็ก ๆ

"นั่นตัวสำคัญละ" นายอ่าวว่าเมื่อเห็นผมมีท่าสงสัย

"ตัวอะไรนะครับ?" ผมถามด้วยความสงสัยจริง ๆ

"ก็อ้ายตัวที่เขาว่า ถ้าใครเกลียดตัวก็กินไข่" นายอ่าวพูดแล้วหัวเราะ "แถวนี้ชุมมาก"

"อ้อ! อ้ายนี่เอง" ผมว่า "ดูไกลๆ นึกว่าลูกจระเข้"

“อ๊ะ! ก็รุ่นนะซีถ้าเป็นจระเข้ ถ้าลูกมันมี แม่มันละ” นายมันว่า
“วุ่นเลย” เพื่อนนายมันอีกสองคนว่า “น้ำตื้นๆ ยังงี้ก็สบายมัน”
เวลานั้นห้องเรือเราเริ่มจะครูดกับทรายบ้างแล้วเป็นบางแห่ง แต่
ก็ยังพอถูได้ไป

“พอดีกันเลย” นายอ่ำร้อง “บ้านก้านันสังข์เห็นอยู่แล้วซ้ายมือ”
“ถึงที่ต้องลุยน้ำกันระะ?” คุณนพทาม

“ครับ! ผมจะเอาเรือฝากไว้ที่นี่ แล้วผมจะไปด้วยกับคุณ ผม
นัดกับพระท่านไว้ เอาจานี้เถอะ ผมจะเอาพวกคุณขึ้นแห่งขวามือนี้
ก่อน แล้วผมจะเอาเรือเข้าฝากบ้านก้านัน ถ้าคุณไปกันก็จะลำบาก น้ำ
ตรงนั้นเห็นจะลึกเลยเขา ตัวผมไม่เป็นไร นุ่งโสร่งถกขาได้สูงดี” นาย
อ่ำพูดแล้วก็เหหัวเรือเข้าเกยแห่ง

“ม่วนทางเกง! พวกเรา” นายมันบงการ “คุณนพทามสว่นะครับ”

คุณนพทวระะ แล้วกองเดินทางของเราที่ต่างม่วนขาทางเกงกัน
ทุกคน รองเท้าเอาเข้าห่อผ้าแล้วผูกที่เอว ก้าวลงน้ำ รู้สึกเย็นสบายเท้าดี
พื้นน้ำเป็นทรายแน่น เราทั้งหมดลุยกันแค่ครึ่งเกยขึ้นแห่ง มองไปรอบๆ
น้ำรีนรมย์ดี แห่งบ้างน้ำบ้าง กว้างเว้งว่างดี นายอ่ำจัดการฝากเรือที่โรง
เรือบ้านก้านันแล้วก็ลุยน้ำกลับมารวมกับพวกเรา ความสว่างซั๊กจะค่อย
มากขึ้น

“กะเวลาว่าพอถึงวัด เราจะแวะที่บ้านพี่ใหญ่ตรงข้ามกับวัด
น้ำตาลเมากำลังได้ที่พอดี เล่นเสียสักสองโหลก็ครึมไปเท่านั้น” นายมัน
พูดอย่างเคยไปเคยมาและคุ้นเคยกับคนบางนี่อยู่บ้าง นายมันพูดถึง
น้ำตาลเมา ผมซั๊กกลิ่นน้ำลายเอือก ยามจะรุ่งรางฟ้าสว่าง อากาศเย็น
พลั้อย่างนี้ ต่างถิ่นอย่างนี้ ถ้าได้ดื่มเหล้าละก็จะสดชื่นไม่น้อย

“ว่าแต่เวลานี้ ถ้าได้ตวัดกันเสียคนละกริวสองกริวก็ดีเลย” ผม
ออกความเห็น

“มีนะครับ” นายอ่ำร้อง “ผมเอาใสมาก แต่มันไม่ใช่เหล้าดีๆ อย่าง
ในกรุงเทพฯ นะครับ มันเป็นชนิดเถื่อนอย่างวิเศษ”

“ผมก็เอามาครับ” ผมว่า “แต่ที่อย่างนี้ผมไม่ได้เอาเหล้าวิสกี้มา
หรอก หาไซดาซาก ผมจึงเอาเหล้าจีนอย่างดีมา”

พอผมกับนายอ่าวว่าเท่านั้น ต่างก็ร้องกันว่าเอามาด้วยกันทุกคน เพื่อนสองคนของนายมันก็เอามาเช่นเดียวกัน เลยหัวเราะกันครืนใหญ่ คุณนพชมว่าต่างคนต่างเตรียมพร้อมกันดีมาก

“แต่ถ้าวจะตีมันนะชิตรับไม่มี” ผมว่า

“อ๊ะ! มีชิตรับ ผมเอาติดมา” นายอ่าวรับรอง ทุกคนเลยซา ต่างก็งัดกันขึ้นมา เล่นกันคนละกริ้วสองกริ้วอุ้มท้องให้ร้อน ประเดี๋ยวข้างหน้าโน้นค่อยเปลี่ยนรูปเป็นเหล่าสदनตาลมาตามท้องถื่น เทียวอย่างนี้ต้องทำตัวให้เข้ากับท้องที่ จะทำกริดกรายคองสูงตีแต่เหล่าดีก็เข้ากับชาวบ้านไม่ได้

เราเดินกันไปตีเพิ่มเติมกันไปพอสมควร ผมส่งสารคุณนพที่พลอยสนุกอย่างดิบๆ ไปด้วยเพราะท่มผ้าเหลืองเสียแล้ว เมื่อครั้งกระโน้นเคยตีด้วยกันกับท่าน ผมแหงนดูแสงทองที่ขึ้นจับยอดไม้ที่ถูกลมพัดอยู่เอนลู่ ดูเหววกู่ก้องไปทั้งสองฟาก ฟังจับใจเหลือเกิน บรรดานกต่าง ๆ ร้องกันระงมตามหมู่ไม้ ขึ้นใจอะไรอย่างนั้น นึกถึงเสียงดูเหวว่าเราฟังดูรู้สึกขึ้นบานว่ากำลังจะเข้าแล้ว พระอาทิตย์จะมาส่องโลก แต่เมื่อนึกไปถึงหนุ่มสาวในวรรณคดี เสียงดูเหวทำให้เขาเกิดเร่าร้อน และเกิดเศร้าใจในเวลาที่จะต้องจากกัน

“เสียงดูเหวว่าเราร้องเมื่อจวนสว่าง จะรุ่งสว่างแล้วชิตนอใจคอยหาย” นี่เป็นคำที่หนุ่มสาวจะรำพันกันเมื่อจะจาก การมาสมสู่ร่วมกันชนิดแอบแฝง ฟ่าสางก็ต้องรีบจากไป ก็ยอมกำหนดเอาเสียงดูเหวและเสียงไก่ขันเข้ามิดเป็นเวลา ผมนึกไปแล้วก็ใจจืดจาง มองขึ้นไปบนฝั่งตามดวงไม้ที่เห็นหลังคาไผ่ล่ บ้านไหนบ้างหนอจะเป็นไปอย่างที่ผมคิด

ในท้องน้ำที่แห้งจนเป็นลานทรายนี้ ใข้ว่าจะแห้งแผ่นดินเสียทีเดียว ก็หาไม่ มีทางน้ำไหลมาจากเบื้องหน้าโน้น แต่ตื่นแค่ตาตมบ้าง แค่อึ้งน่องบ้าง จึงมองเห็นสายน้ำนั้นเป็นทางคดเคี้ยวอย่างเลื่อย น้ำนั้นไหลเอื่อยและใสสะอาด ผมก็มองวกน้ำขึ้นลูบหน้าเอาผ้าเช็ด รู้สึกขึ้นบานใจคนอื่นก็ทำบ้าง ยามนี้เราต่างขึ้นบาน แต่หากใครๆ บนตลิ่งบางคนจะกำลังอกระทมขมขึ้นบ้าง ก็ขอภัยด้วยและเห็นใจด้วยกับเขา นึกไปแล้วก็ใจสะท่อนไปเอง เลยตีเหล่าดับอารมณ์เสียอีกกริ้วหนึ่ง ไม่กล้า

จะดี้มมากนัก เกรงจะไปพบกับของพื้นเมืองไม่ไหว จะพากันคว้าไปด้วยกัน
 “โชน” นายมันหิ้วมือ เรามองตาม “นั่นแหละวัดที่เราจะมา พวก
 เราตะแบงเดินเข้าแนวขวาเถอะ พอตรงวัดก็จะได้ขึ้นบ้านพีใหญ่กัน”
 นายมันบงการ

เราทั้งหมดจึงตะแบงขวา เดินเหิงบ้างน้ำบ้าง ตอนลงน้ำแค่
 ซ้อมุ่ม มันเย็นชื่นใจ ชักจะอยากลงนอนแผ่ตามสายน้ำให้น้ำไหลผ่านไป
 จะเป็นใจพิลึก พอเราทั้งหมดตรงกับวัด นายมันก็พาขึ้นตลิ่งตามทาง
 ควายลงอาบนํ้า มาหยุดยืนกันที่ริ้วหนามไผ่สะไว้ มองขึ้นไปบนบ้านมี
 แสงตะเกียงอยู่ในครัวและเสียงครกตำอะไรอยู่ลั่นคร้ว พวกสุนัขใน
 บ้านต่างแหกกันมาเห่าขรมอยู่ในริ้ว เสียงครกที่ตำก็เจียบลง แต่ไม่มีใคร
 โผล่หน้ามาเลยบนเรือนนั้น เห็นจะเป็นธรรมเนียมบ้านบางนี้เขาว่าจะ
 ไม่ยอมโผล่ตัวให้คนแปลกถิ่นเห็นตัวก่อน แต่เขาบนเรือนคงแอบโผล่
 ดูเราตามช่องลมที่บนบ้าน

“พีใหญ่! พีใหญ่!” นายมันร้องเรียกฝ่าเสียงสุนัขขึ้นไป “ฉันมา
 แล้วพีใหญ่ นี่นายมันมาแล้ว”

“อ้าว! มันอะไร?” เสียงย้อนถามลงมา “มันอะไร บ๊ะ รอยู่เหียว”
 เสียงข้างบนร้องอย่างดีใจ แล้วก็ร้องตวาดสุนัข เหมือนกับรู้ภาษาคน
 สุนัขเหล่านั้นหยุดเห่าทันที หันมองดูเราอย่างเสียตายที่เท่านั้นไป แล้ว
 พากันวิ่งเข้าใต้ถุนหมด หันใต้นั้นเจ้าของเสียงก็โผล่ออกมาจากครัว
 พอถึงนอกชานก็รีบไสบันไดที่ซุกขึ้นไว้บนบ้านเพื่อให้ลงดิน จะได้ขึ้นลง
 กันได้ แบบนี้เป็นประเพณีบ้านนอกเก่าๆ เขาจะไม่เอาบันไดคานออกชาน
 ไว้เป็นอันตราย ป้องกันการโจมตีของหมู่โจรที่จะกระทุงขึ้นไปที่ตัวบ้านได้
 รวดเร็ว ถ้าบันไดซุกไว้ โจรจะขึ้นก็ต้องปีนเสารือนขึ้น ผมรู้สึกว่
 ระเบียบของเขาดีมากสำหรับชนบท จะทำเอ้อระเหยอย่างกรุงเทพฯ ก็
 หมดตัวเพราะพวกโจร

บุรุษที่ถูกเรียกว่าพีใหญ่นั้นเป็นชายอายุกลางคนแล้ว ถ้าเทียบ
 อายุก็คราวลุง นายมันกระซิบบอกผมว่าแกชอบให้เรียกแกพี ทั้งบาง
 นี้ใครๆ ก็เรียกแกพีทั้งนั้น เด็กเท่าไรก็เรียกอย่างนั้น เมื่อรู้เคล็ดเสีย
 อย่างนั้น พวกเราก็ตะพีให้ทุกคน พีใหญ่ของเราหัวเราะครั้นแครง

"นี่กว่าจะไม่มาเสียแล้วสิ" พี่ใหญ่ว่า "อ้าว! มีพระมาด้วย โอ๊ย! เชิญเลย เชิญๆ ขึ้นบ้าน" พี่ใหญ่กุกูกูจอบุเลื่อให้พระแล้วหันหน้าเข้าไปทางครัว ตะโกนเสียงลั่น

"เฮ้ย อีหนู! อีหนูเว้ย! มีพระท่านมาด้วย รีบหามาถวายเว้ย" แก่สังแล้วหันมาทางเราอีก

"ข้าวของเอาเข้าข้างในเลย แหม! มันเว้ย นี่กว่าแจะเหลวเสียแล้วสิ อ้ายนั่นกำลังได้ที่เซียวเว้ย ข้าถ่วงน้ำตาลไว้สองครั้งแน่แะ ได้ที่แล้วอ๊วยยังไม่มา ถ่วงเข้าสองถ่วงแล้วสิ โอ๊ย! ยังงี้ละก็พับเข้าไปละแกเอ๊ย พรารทั้งตัวเลย ผ่าวะ" พี่ใหญ่พูดถึงเรื่องน้ำตาลมาเป็นคั่งเป็นแคว พวกเราหัวเราะกันครืนเลย

"อีหนูเว้ย ใครว่างก็จัดข้าวพระเว้ย ที่เหลืออยู่รีบยาปลาสติดแห้งแกล้มเหล่า"

พี่ใหญ่ผู้มีศีระชาวโพลนห่วงเรื่องเหล่าเรื่องแกล้มกับอาหารของคุณนพไปพร้อมๆ กัน พอหยุดพูดก็แอบลงบันไดหายแผล็บไปหลังเรือนครู่เดียวหัวสองไทกลับขึ้นบันไดมาแล้ว พอวางไทก็เดินไปหยิบกะลาขัดมันที่ทำไว้เฉพาะตีมน้ำตาลเมา ซึ่งมันเป็นวาสนาของเหล่าชนิดนี้ ถ้าใส่แก้วใส่ถ้วยรสจะไม่แรงอะไรทำนองนั้นแหละ

พี่ใหญ่ของเราจัดการรินน้ำตาลจากโหลงกะลาแล้วชดเข้าไปก่อน ทำหน้าพยักพืดวารสติเด็ดขาด แล้วจึงรินใส่กะลาส่งให้พวกเรา วิธีนี้ถ้าเป็นทางกรุงเทพฯ เรา ของที่จะเลี้ยงแขกก็จำเป็นจะต้องส่งให้แขกก่อน แต่บ้านนอกถือว่าวิธีนั้นไม่ขาวสะอาด เขาจะต้องตีมก่อน ถ้ามียาพิษอยู่ในนั้นเขาจะตายก่อน เราจึงต้องอภัยในมารยาทอันนี้แก่เขาที่เขาต้องทำตามระเบียบของเขา

อีกระเบียบหนึ่งของการตีมเหล้าสดคือ ใช้กะลาขัดมันใบเดียว ในจำนวนคนที่ตีมจะกี่คนก็ตาม เมื่อเขารินให้เรา เราจะต้องรับตีมให้หมดเดี๋ยวนั้น แล้วเขาจะเอากะลานั้นรินให้คนอื่นต่อไป และก็ถูกเร่งเช่นเดียวกัน เวียนจนครบคนแล้วก็ถึงเวรคนรินจะกินเอง แล้วก็ตั้งต้นอีก น้ำตาลเมาไม่มีกรีไม่แรงเท่าเหล่า แต่ก็แรงกว่าเบียร์ มีรสขมๆ และขึ้นน้อยๆ มีหวานปลายลิ้นน้อยๆ แต่ถ้าถูกเร่งอย่างนี้ตามแบบ

บ้านนอกก็เมาเร็ว ทั้งยังเป็นคนที่มึสติน้อย ๆ คิดอะไรผิด ๆ ก็เกิดเรื่องง่าย ๆ ในวงสุราของตัวเอง

ในครั้งนั้น แม่ลูกสาวของพี่ใหญ่เราก็นำเอาพลาสติกแห้งพล่ามาให้เรา พร้อมกับเนื้อเค็มบั้งหอมกรุ่น ผมลองตัดพลาสติกแห้งพล่าใส่ปากกลืนตะไคร้ ใบมะกรูด และใบสะระแหน่ หอมซึ่มแทรกดีนัก พร้อมทั้งรสเปรี้ยวของมะม่วงซอยที่คลุกมาดับความเค็มของพลาสติกแห้ง ทำให้รสกลมกลืนกันที่สุด อีกทั้งเนื้อเค็มบั้งนั้นก็เกล็ดมุกกันอร่อยพิลึก

“เป็นไง อ้ายน้องชาย พลาสติกพล่า?” พี่ใหญ่ของเราว่าเข้านั้น แกสมักรเรียกผมซึ่งเป็นควราลูกว่าอย่างนั้นก็เอากัน

“เด็ดเลยพี่” ผมว่าเข้าใจ

“นี่พวกเรา!” พี่ใหญ่พูด “วันนี้เราพักกันอยู่ที่นี้แหละดีแล้ว อย่าเพิ่งไปวัดเลย เราก็สบายอ้ายน้ำพรคี่นี้กันแล้ว ไปหาพระหาเจ้าจะไม่เหมาะ พรุ่งนี้วันสงกรานต์ค่อยไป ท่านเคยแจกของดีทุกปี พระของเราก็ควรพักที่นี้แหละ เหมาะกว่าจะไปวัดให้ลำบากแก่ทางโน้นเปล่า ๆ นอน ๆ นิ่ง ๆ ไม่มีใครพลุกพล่าน กลางวันร้อนลงโคนไม้ เรามาช่วยกันทำอาหารถวายพระเช้าที่วัดกันดีกว่า พรุ่งนี้เช้าก็หอบกันไปตักบาตร สุกสนาน”

“ก็ตามใจที่จะเห็นเหมาะเถิด” นายมันว่า

คุณหน่อก็ไม่คัดค้านอะไร และตั้งเพื่อนนายมันอีกสองคน ทั้งนายอำคนเรือกก็เห็นดีด้วย

“เมาแล้วไปหาพระ พระท่านจะรำคาญเอา” นายอำพูด

“อีหนูโวย! ออกมารู้จักพวกเราเสียสิ ออกมาทุกคนแหละ” พี่ใหญ่ร้องบอกลูกสาวที่ขลุกกันอยู่ในครัว หันโคนันเอง หมิงรุ่น ๆ สามคนก็ออกมาไหว้พวกเรา ทุกคนล้วนแต่หน้าตาดี ๆ

“ตั้งแต่ผมมายังไม่เห็นพี่ผู้หมิงเลย” ผมพูดอย่างสนิท

“โอ๊ย! ตายมานานแล้ว พี่อยู่กับท่านี่ละ” แกว่า

อาหารพระของคุณหน่ได้ประเคนกันแล้ว ท่านก็ฉันไปองค์เดียว เราก็พาดน้ำตาลเมากันไป ยิ่งสายเข้า ๆ ดิกรี่ก็ยิ่งเพิ่ม เพราะเมื่อขามาเราเล่นเหล้าเงินเข้าไปหลายกรวย พอมาผสมกันเข้า สติมันก็ขึ้นไว พอ

คุณนพฉันอาหารเสร็จแล้ว อาหารของเราก็ยกมา

“อาหารฤดูนี้ต้องอภัยแก่ชาวบ้านนี้บ้างนะ น้ำแห้ง พลาสติกไม่มีเลย” พี่ใหญ่ขออภัย

ผมดูอาหารแล้วก็รู้สึกว่าร่อยดี ไม่น่าจะเดือดร้อนอะไร ต้มยำ ปลากรอบ พลาสติกบั้ง เนื้อเค็มบั้ง น้ำพริกส้มมะขาม โอ้ย เก้านี้โลกนี้ก็ เป็นของเรา น้ำพริกคอกข้าว เนื้อเค็มแก้ม แล้วชดต้มยำปลากรอบ ที่ใส่ส้มมะขามและมะม่วงซอย พริกแห้งเผาไฟแล้วเด็ดโรย มันทั้งไปร่ง ทั้งอร่อยถึงใจนัก สุราเป็นอย่างเอก นานๆ จะได้พบอย่างนี้

ตอนบ่ายทางบ้านพี่ใหญ่ได้ไปซื้อเครื่องทำอาหารเลี้ยงพระเช้าที่ วัด พวกเราทุกคนก็ช่วยกันจ่ายเงินช่วย เพราะจะร่วมทำบุญและเล่น สงกรานต์ด้วย สามสาวแม่ครัวว่าเขาขาดพลาสติก จะทำน้ายาและขนมจีน ย่อมไม่ได้ ต้องเปลี่ยนเป็นทำขนมจีนน้ำพริก กุ้งสดไม่มีใช้กุ้งแห้งๆ ที่ ตกไว้เยอะพอทำน้ำพริกได้ อาศัยถั่วเขียวเป็นพื้น ตอนกลางคืนเรา ช่วยเขาโหลกแป้งขนมจีนที่หมักไว้ สนุกได้การ แต่ตอนโรยเส้นนั้น พี่ใหญ่เป็นคนโรย พวกผู้หญิงก็ช่วยโหลกแป้งบ้าง ทำเครื่องน้ำพริกบ้าง มีการเฮฮากันพอดู แม้แต่คุณนพเองเป็นพระก็อดจะช่วยจับโนนหยิบ นี้ไม่ได้

เช้าขึ้นเราไปตักบาตรกันที่วัดอย่างปิติใจ พี่ใหญ่ของเราได้นำ คุณนพเข้าหาหลวงพ่อ หลวงพ่อรูว่ามีพระไปด้วยก็เชิญให้ฉันเข้าด้วย กันที่ศาลา คุณนพเฉลียวฉลาดพูดเก่ง หลวงพ่อเลยชวนให้ช่วย รับแขกอยู่ที่วัดนั่นเอง คุณนพได้กราบขอเป็นศิษย์ทางไสยศาสตร์ที่ ควรจะกระทำตัว ดังนั้นพวกเราเลยแยกกันกลับบ้าน เล่นน้ำตลมหาและ อาหารเข้ากันอย่างขลุกขลักในการหุงต้มทำกับข้าว เล่นขนมจีนน้ำพริก เป็นพื้น แต่มีหัวปลาซ่อนใส่เกลือตากแห้งต้มโคล้ง เอาใบมะขามอ่อนใส่ วิเศษแท้จริง มีเปรี้ยว มีเค็ม มีเผ็ด พริกแห้งเผาไฟทั้งไม่ได้เลย

ตอนบ่ายเราไปในพิธีสงฆ์หน้าพระที่วัด แม่น้ำจะหายาก แต่ ประชาชนก็ช่วยกันลงมาตักจากสายน้ำตื้นๆ ขึ้นไปใส่ตุ่มทิ้งไว้จนเย็น ตักใหม่ๆ มันอุ่นๆ เพราะถูกแดดเผา พอสงฆ์หน้าพระแล้วก็สาดน้ำกัน เป็นการใหญ่ หญิงชายพายหน้าลงท้องน้ำที่แห้งเขิน ใครยึดสายรองน้ำ

ได้ก็ตักสาดสวาย ที่ทางร่องน้ำก็วิ่งหนีกันจนวาย วนไปจนกว่าจะถึงร่องน้ำ ได้ก็ตักสาดแกตัวกัน การเล่นได้เป็นไปอย่างสุภาพน่าชมเชย เขาเป็นชาวชนบทก็จริง แต่มีมารยาทการเล่นสาดน้ำเป็นอย่างสูง ด้วยหัวใจไม่เกรงไม่พาล ไม่มีนิสัยไพร่ๆ ก่อนจะสาดเราเขายกมือไหว้เราแล้วก็สาดน้ำเสียงเกรียวกราว หัวเราะกันลั่นก้องท้องน้ำที่แห้งขอด ตกเย็นก็ลากันเล็กและร้องน้ดกันจะเล่นเพลงพวงมาลัย เพลงชาวไร่ เล่นมอญซ่อนผ้า เล่นเข้าแม่ศรี ตามแต่ถนัดก็ถนัดกัน แต่พวกเราห้าคน มีนายอำเภอนายนัน นายน้อย นายกลั่น รวมทั้งผม ไม่รู้จะน้ดใคร เพราะเราไม่คุ้นเคยกับเขา จึงขอสมัครดูเขา ส่วนพี่ใหญ่ นั้นแกเบือแล้ว อยู่มาจนแกเบือทนาย มอบให้ลูกสาวพาเราไปเล่นตามหาดทราย ตัวแกเผ้าบ้าน

ในค่านั้นเราห้าคนได้ตามหลังแม่สามสาวไปดูเขาเล่นเพลงพวงมาลัยกัน แม่สามคนนั้นแกชวานั้นก็พอเล่นกับเขาได้ นายอำเภอนั้นคนอยุธยาที่จริงแต่ไม่ถนัด จึงสมัครดูอย่างพวกเรา เราเล่นกลางหาดทรายไม่ตึกน้ก เพราะหวงแม่สามสาวนั้นจะต้องกลับบ้านเตรียมทำอาหารเช้าเลี้ยงพระอีก ที่บางนั้นเขาเลี้ยงพระสามวันและเล่นเพลงกันหลายวันน้กกว่าจะจืดจาง พวกเราฝ่ายชายจึงชวนกันไปดูเขาในคืนรุ่งขึ้น เข้าเล่นมอญซ่อนผ้ากับเขา จนตึกพอควรเขาก็ชวนกันเล็ก

พวกเรายังเห็นวงที่ไกลเราไปทางท้ายวัดโน้นยังสุ่มไฟสว่างอยู่เราก็เลยพากันแกรไปดู วงนี้เป็นวงเพลงพวงมาลัย มีหญิงสี่คนชายสี่คน แต่รู้สึกว่าร้องกร่องแกร่ง เพราะรู้สึกว่าร่าเริงกว่า ฝ่ายปากไม่ทันกัน ฝ่ายหญิงไม่ค่อยจะปล่อยเต็มเม็ดเต็มหน่วย

แต่ในครุ่นนั้นเอง มีชายอีกสามสี่คนมาทางไหนไม่ทันมอง เขาทั้งหมดเข้ามานั่งฟังอย่างพวกเรา ฝ่ายหญิงก็มองซม้ายดูว่าผู้มาใหม่จะมีที่เด็ดเข้ามว่าเพลงหรือไม่ แม่ตัวเป็นแม่เพลงหน้าตาเป็นผู้ใหญ่กว่าคนอื่น ๆ ไปรยยิ้มให้แกชายกลุ่มนั้นเป็นเชิงท้าทาย ว่าถ้าเชื่อว่ามีที่เด็ดก็โดดเข้ามาเถอะอย่ามัวเล่นแ่งเล่นมุ่มมอยู่เลย ครั้นแล้วก็ไปรยร้องเนื้อเพลงท้าทายขึ้นกลาย ๆ

หญิง	๑ เอ้อระเหย ลอยลับ	ลอยลับไปนับปี (ลูกคู่หญิงร้องซ้ำด้วยเสียงแข็งเปรี๊ยะ) ครั้นว่าจะหักก็ดูไซ้ที่ ถึงจะผันแปร แต่เดັาก็ยังมี ฉันพูดเท่านี้คงรู้ดีแล้วเออ (ลูกคู่รับซ้ำอีก)
	มองไปคูดล้ายล้ายจะรู้จัก เหมือนว่าจะไซ้ก็ยังไม่แน่ พวงเจ้าเอ๋ยมาลี	
	๑ เอ้อระเหย ลอยฟอง	วิสัยนักรำร้องจะมัวมองอยู่โย (ลูกคู่ร้องซ้ำ) จะนั่งทำที่อยู่ทำไม ควรบอกเล่า พอให้เข้าใจ ลอยไปแห่งใด จงบอกบ้างเออ (ลูกคู่ร้องซ้ำ)
	เรื่องเก่าเก่าเรารู้กันดี หายหน้าไปไหนมาเล่า พวงเจ้าเอ๋ยมาลัย	

ตอนนี้พวกชายที่มาใหม่ชักจะหันหน้าเข้าปรึกษากัน ผมกับพวก
อีกสี่คนก็หันเข้าพูดกันว่าพวกนี้คงจะเป็นนักเพลงที่จัดเหมือนกัน เพราะ
ฟังเสียงหญิงเปรยมานั้นก็บอกว่าเคยคุ้นกันมาเก่า พวกเราก็เห็นจริงกัน
ต่างจู้ปากว่าถ้าชายยอมเล่นเราก็ได้ฟังดีละคราวนี้ หันได้นั้นเอง ชาย
กลุ่มนั้นก็ลุกขึ้นคาดพุงให้กระชับแล้วยิ้มตอบหญิง พลงยกมือไหว้
ชายที่อยู่เก่า และบอกว่าขอเล่นด้วยสักคนจะรังเกียจหรือเปลาก็ไม่ทราบ
พวกชายรุ่นเก่าก็ร้องตอบว่ายินดีที่สุด ขอให้โดดเข้ามาเถิด ชายกลุ่ม
ใหม่จึงยกมือไหว้แล้วเดินเข้าร่วมวง และร้องเกริ่นขึ้นโดยไม่รั้งรอ

ชาย	๑ เอ้อระเหย มาลัย	ลอยไปแล้วลอยกลับมา (ลูกคู่ชายร้องซ้ำด้วยเสียงกัมปนาท) เหมือนดังต้อมมนต์เรียกหา ดังหนึ่งมนต์ของเทวา ได้ยีนครั้นแครง ก็เร่มาหา พอมได้เห็นหน้า คั่นตากันเออ (ลูกคู่ร้องซ้ำ)
	ลอยวน มาอีกทน	
	ลอยมา เหมือนแรงดล	
	วนมาเที่ยวฟังเพลง	
	พวงเจ้าเอ๋ยมาลา	

หญิง ๑ เอื้อระเหย ลอยเร่
ลอยร่อน ล่อนระโยย
วันนี้ได้ยินมนต์เรียก
วังเจ้าเอ๋ยวังวน

หญิง ๑ เอื้อระเหย ลอยมา

มิตรเก่าของเราจากไป
ฉันอยู่หลังกึ่งนั่งคิด
นับเดือนแล้วนับปี
เจ้าช่อมะกอก ดอกพุดตาน

เอื้อระเหย ลอยเร่
เพื่อชมหญิงของเรานี่หนา
เล่นเพลงคราวไร
หน้าเก่าของเราไปไหน
ดวงเจ้าเอ๋ย ดวงกลม

ชาย ๑ เอื้อระเหย ลอยมาติด

น้ำก่อนล้นร่อนเรือเพลง
มาพบกันน้ำแห่งคอน
ตีต่างว่าล่องเรือ
ดอกเจ้าเอ๋ย บานเช้า

ลอยซัดเซไปทุกแห่งหน (ลูกคูร้องซ้ำ)
อาตุรโดยเจิวทอนทหน้ามน
พอสำเหนียก ก็มาตามมนต์
ขอร่วมด้วยคน เกิดหน้ามนอย
(ลูกคูร้องซ้ำ)

ได้ฟังว่าให้นำสงสาร
(ลูกคูร้องซ้ำ)
ล่องเหนือลอยใต้ใจสะท้อน
ด้วยดวงจิตสุดทหนาน
ไม่เห็นเงาพี่ มาพบพาน
ช่างจากไปนมนาน เลยเอย
(ลูกคูร้องซ้ำ)

สงกรานต์ทุกปีไม่เห็นหน
ต่างคอยทำด้วยกันทุกคน
พบหน้าใหม่ก็จำจน
ให้เศร้าใจเหลือทน
พวกเราเฝ้าบ้าน ทุกคนเอย
(ลูกคูร้องซ้ำ)

ทำให้คิดแต่เรื่องเก่าเก่า
(ลูกคูร้องซ้ำ)
ไม่ปะกันเอง วังเวงไม่เบา
หรือมาเล่นกลอนเพลงเรือก็เอา
คงจะดีเหลือ เพลงเรือของเรา
มาเล่นอย่างเก่า ของเราเอย
(ลูกคูร้องอย่างเก่าซ้ำ)

พอได้ยินชายร้องว่าดังนี้ พวกเราคนฟังซັกจะมันเขี้ยว เอาละ
ได้ฟังมันหูกันละทีนี้ ทั้งสองฝ่ายต่างหัวเราะกันเล็กน้อย แล้วฝ่ายชาย
ก็เกริ่นทีเดียว

ชาย

๑ เอ้อ - เออ - เอ็ง - เงอ - เอ็งเงี้ย

เหลือบชะเง้อแลเห็นสายสมร

จอตอยมิ่งสาคร (ฮ้า-ฮั๊) น้ำไหล

จะมัวเกาะนั่งข้างตลิ่งทำไม (ลูกคู่ เนียบ-เฉียบ)

จงมาร้องเพลงให้ สนุกใจเออย (ลูกคู่ร้องซ้ำตอนท้าย)

ยามนี้ค้ำบกเท่ากับตกหม้ายแห้ง

เราจมาเสแสร้งกันเกิดเป็นไร (ระหว่างร้องลูกคู่ขัดเฉียบ ๆ มั่นนัก)

ตีต่างเรือนะมันเอียง - น่องจะเพลิงยตกน้ำ

พี่จะรีบออกดำเอาเข้าไว้ มิให้น้องพล้ำ ตกน้ำตกท่า - อันเรือแพนาวาที่
ว่องไว

เรารักจะเล่น ก็จงเล่นตามใจ จะมัวเฉยอยู่ทำไม เออย (ลูกคู่ร้องซ้ำตอนท้าย)

ฝ่ายชายหยุดแค่นี้ พวกเราชักจะฮากันขึ้นด้วยความสนุกหู ก็
พอดีหญิงเกรินขึ้น

หญิง

๑ เอ้อ - เออ - เอ็ง - เงอ - เอ็งเงี้ย

พอเค็ล่อนนาวา - พี่เอ๋ย ออกมาสาคร

ก็ได้พบคำวอน (ฮ้า - ฮั๊) อ่อนหวาน

ขึ้นชื่อ - เจ้าชู้ - ฉันทู้ - มากอน

ขอบแต่กล่าว - คำวอน

ตามสันตทานเออย (ลูกคู่ร้องซ้ำตอนท้าย)

เขาวา - ตาลไกล้มตหรือจะอดกลั้น - จงมาฟังคำฉัน...

อย่าเชื่อหวาน

พอขึ้นกล่าวเกริน - ก็เกินเห็นสาย - รู้ว่าเชิงชาย - อันชพาล

กล่าวคำแก่หญิง กลุ้มกลิ้ง - หากทำไร - จะออกดำ - ขยำไว้ให้สำราญ

พูดเล่นง่ายจริง - เหมือนเป็นหญิง - กันบ้าน ล้วนแต่ระราน - เออย

(ลูกคู่รับตอนท้าย)

ชาย

๑ เอ้อ - เออ - เอ็ง - เงอ - เอ็งเงี้ย

พี่ล้อเล่นดอกน้อง - อย่าได้หมองน้ำคำ

พี่ไม่เคยให้น้องข้า แมนมัน
 ตรุษที - กรานต์ที - ได้มีวัน
 ตัวเธอนะกับฉัน มาพบกันเอย (ลูกคู่ร้องซ้ำตอนท้าย)
 อีแม่มาดตะเคียน - เจียนจะรุ่ง
 แสงทอง - จะพวยพุ่ง ขึ้นแล้วนั้น
 หิ้งตัวน้อง ตัวพี่ - ต้องหนีแสงอาทิตย์
 ต่อเมื่อมีดมีด มาพบกันเอย (ลูกคู่รับตอนท้าย)

เนื้อเพลงตอนนี้ฟังแปร่ง ๆ หู พวกเราฟังไปทั้ง ๆ ไม่รู้ความหมาย คล้าย ๆ เขาจะเล่นกลอนให้ตลกขบขันเลยเอาแสงอรุณมาเข้ากลอนลา แต่ความจริงเพลงลาน่าจะให้หยดย้อยกว่านี้ กำลังที่ผมนึกดำหนิ ฝ่ายหญิงก็แข่งเก๋รินลาขึ้นบ้างและก็ไปในทางเดียวกันนั่นเอง นำแปลก ที่คนเล่นกลอนเก่ง ๆ มาลงท้ายอย่างไม่เป็นลึบประดู่

หญิง ๑ เอ้อ - เออ - เอ็ง - เงอ - เอ็งเงี้ยว
 ตัวพี่กับน้อง - มันก็ต่างหมองคล้ำ กว่าจะออกจากถ้ำต้องมืดมัว
 เรามาเล่น - กันพอสนุก ลืมทุกข์ที่พันพัว ก็ได้เพียงชั่วฟ้าสลับ
 (ลูกคู่รับตอนท้าย)
 น้องขอลากลับไปลับตา ลาไปต่อหน้า นะพ่อขุนหัว
 ด้วยเวรและกรรม - มันประจำตัว มันผูกนุ่งหัว เพราะกรรมชั่วเอย

ไม่ทันลูกคู่จะรับ ได้เกิดอัศจรรย์มหาอัศจรรย์ขึ้น ผมถึงกับ สะดุ้งผุดลุกขึ้นนั่งยอง ๆ ทุกคนมองหน้า ตาวาวไปตาม ๆ กัน ทั้งกลุ่ม หญิงแม่เพลงและกลุ่มพ่อเพลงได้จางหายไปกับตา ผมผุดขึ้นยืน แต่อีก สี่คนยังตกตะลึง เจ้าพวกผู้ชายสองสามคนที่ว่าเพลงกับแม่หญิงอยู่เก่า ก่อนนั้นหยุดร้องลูกคู่ ต่างผงะ แล้วเจ้าคนหนึ่งร้องขึ้นจนเสียงหลง
 “ผีหลอกไว้ย!”

พอดำนี้หลุดออกจากปากเจ้าคนนั้น พวกเราอีกสี่คนถึงได้สติ ผุดลุกขึ้นยืน แต่คุณพระคุณเจ้าเถิดครับ อ้ายพวกที่ร้องว่าผีหลอกนั้น

มันออกวิ่ง แต่ร่างกายมันก็หายไปกับตาเรา ผมแทบขาดใจตาย ผมก็
 คุ่นกับผีมาเป็นอย่างดี แต่ผีที่หลอกอย่างนี้ไม่ใช่ผีที่มีเมตตาดูอย่างที่ผม
 เคยกันมา นี่มันจงใจหลอกเราอย่างเกลียดชัง ในพวกมันที่หายไปกับ
 ตายังแหกปากร้องอย่างสนุก คือทำเสียงหมาหอนโกล่อกไป

ทุกคนปลอดภัย ผงะเซชวน ต่างรังใจกันไม่อยู่ ออกวิ่ง ใครละ
 คว้าจะยอมอยู่ ก็ออกวิ่งบ้าง แต่ไม่มีใครออกหน้าเลยครับ มันลำบาก
 จริงๆ เราอยู่ที่เว้งว่างและมืดมืด ใครจะออกหน้า ถ้าพบข้างหน้าเล่า
 ครั้นจะอยู่หลังก็ไม่ได้ แต่มันแย่จริง ไม่ว่าหน้าหลังหรือข้าง เราไม่รู้ว่
 มันอยู่ไหน เสียงใครคนหนึ่งในพวกเราร้องครางเหมือนร้องไห้ นายอ่า
 ดำแม่เอ็งคะนี่ คงไม่ใช่ตุ๊ดต๊อดโกรธเคือง คงดำให้ใจตุ๊ดต๊อด
 ความกลัว ลงท้ายเราวิ่งเกาะกันเป็นกลุ่มอย่างน่าทุเรศ หูตามืดมัวไป
 หมด ผมร้องอยู่ในใจว่า เราเกาะกันได้ ตายก็ตายด้วยกัน

เราตกใจกันอีกครั้ง ผมหัวใจวาบเหมือนมันขาดออกไปแล้วที่
 ได้ยินว่า

“อะไรกัน?”

กว่าจะรู้ว่ นั่นคือเสียงพีใหญ่ของเรา หัวใจแทบหยุดเต้น พีใหญ่
 ร้องว่าเป็นห่วง เห็นหายกันไปเกือบจะรุ่งแจ้งจึงออกตาม พีใหญ่เป็น
 ผู้เข้มแข็ง คุณพวกร่างจนถึงบ้าน ผมตัวสั่นพูดอะไรค้างกระแทกกัน พีใหญ่
 ไหวดีหนัก หยิบเหล้าเถื่อนอย่างแรงรินส่ง เราต่างหงายคอจูดกันอย่าง
 เผลงกระโถน พอพระอาทิตย์ขึ้นจึงค่อยยังชั่วหวาดหวั่น

นี่เป็นครั้งแรกที่ผมถูกผีหลอกหลอนเอา ผมเคยผ่านมาแล้ว
 อย่างว่าอยู่ในใจกลางดงผีทีเดียว แต่ผีเหล่านั้นสุภาพและมีเมตตาจัด
 เป็นอย่างเอก กลับมารุ่งเทพฯ แล้วผมยังติดตาอยู่ทุกอย่าง มองเห็น
 บ้านพีใหญ่ชายแก่ผู้ใจดี เห็นลูกสาวพีใหญ่ เห็นหาดทรายบางบาล และ
 วัดนภกระจาบ และที่ติดตาไม่ลืม คือพ่อเพลงแม่เพลงนั้น นึกเมื่อไร
 ออกเดิน และหุคย้ายจะได้ยินการเกริ่นเพลงและเสียงลูกคู่ที่กัมปนาท
 วงเพลงนั้นที่เป็นมนุษย์ก็คือพวกเราที่ไปนั่งฟังเขาเท่านั้น นอกนั้นเป็น
 ปิศาจทั้งหมด ผมไม่ลืมบางบาลเลยจนเดี๋ยวนี้

หยุดน้ำสังข์

“คราวนี้เห็นจะไม่ต้องวิ่งกันอีกนะ”

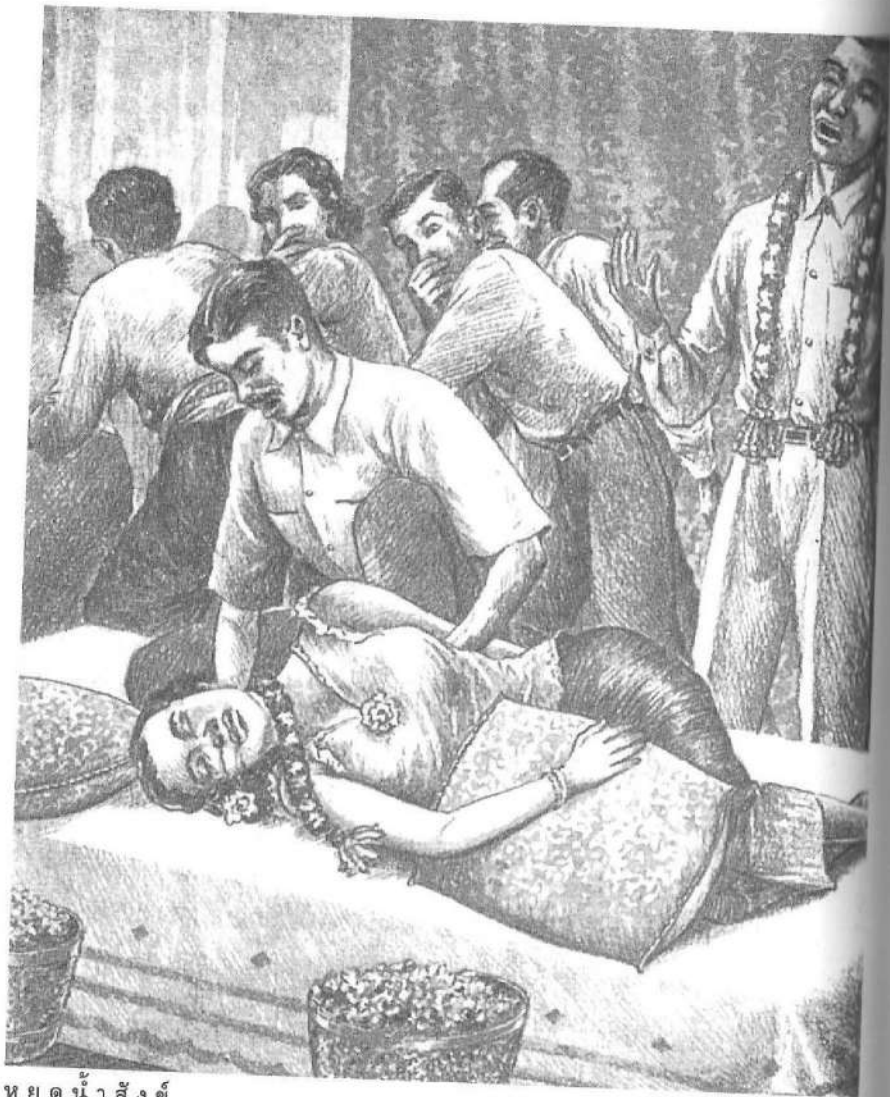
ผมพูดกระเช้านายมันเล่น

“ไหน?” นายมันหน้าตาสงสัย
หันมาถามผม แต่พอแกนี่ก็ออกว่าผม
พูดหมายถึงอะไร ก็หัวเราะก๊าก

“จริงสินะ ไปฟังเพลงพวงมาลัย
แล้ววิ่งกันแทบตาย” นายมันพูดแล้ว
หัวเราะอีกเมื่อนึกไปถึงเรื่องเก่าที่ไปเล่น
สงกรานต์ที่อยุธยา ตำบลบางบาล

“คราวนี้ก็ไปอยุธยาอีกเสียด้วย”
ผมว่า

“แต่คราวนี้ไม่ใช่บางบาล ไปบ้าน
นครหลวงหรือกนะ” นายมันว่า

หยดน้ำสังข์

เท่าที่เราพูดหยอกล้อกันเล่นนี่ก็คือ นายมันแกมาชวนผมไปเที่ยวอยุธยาอีกที่บ้านนครหลวง แวะไปตกลงเรื่องการสร้างพระ เพราะแกมีอาชีพทางหล่อพระตามถิ่นฐานของแกแห่งบ้านขมิ้น และที่แกชวนไปเที่ยวครั้งนี้จะเลยไปในงานแต่งงานด้วยควบกันไปเลย ผมอีกอึ้งใจนิดหน่อย ที่จะไปในเรื่องการสร้างพระก็ไม่มีอะไร แต่เรื่องจะเลยไปแต่งงานเขานี้ล่ะสิ วุ่นใจพิลึก ผมไปรู้จักมักคุ้นอะไรกับเขาผู้เป็นญาติหรือตัวบ่าวสาวเล่า ดูเป็นการทะเล้นไม่เข้าท่าทีเดียวที่ไปงานเขาโดยไม่ได้เชิญ นายมันรับรองว่ายากแล้วในข้อนี้เลย ทางบ้านนอกเขาถือเป็นเกียรติ เขายินดีนักที่มีผู้ไปให้เกียรติเขา ข้าทางเจ้าสาวนั้นก็รู้จักกันดี อีกประการหนึ่ง การไปครั้งนี้มิได้ตรงไปบ้านงานเลย จะไปพักที่บ้านเพื่อนบ้านหนึ่งที่ใกล้กับบ้านนั้น ถ้าผมไม่ยินดีไปในงานแต่งงานก็พักอยู่ที่บ้านเพื่อนก็ได้ ตอนนั้นผมเป็นคนอยากเที่ยวไปที่ต่างๆ เพื่อผ่อนคลายหัวใจ ก็ตกลงไปกับนายมันเลย

ผมลาคุณนพแล้วออกเดินทางไปกับนายมันทางเรือเมล์ ไปถึงบ้านนครหลวงเป็นเวลาบ่าย เจ้าบ้านที่เราไปพักนั้นอายุอยู่ในราวไล่เลี่ยกับนายมัน เป็นคนมีอัธยาศัยดีเป็นเลิศ ชื่อนายซุ่ม เป็นเพื่อนของนายมัน ภรรยาชื่อแม่ نیم มีบุตรหญิงชายสองคน อายุราวสิบเอ็ดถึงสิบสอง ครอบครัวันนี้ให้ความสนิทสนมกับผมเป็นอย่างดี บ้านที่จะจัดงานแต่งงานนั้นอยู่ติดกันรั้วกันรั้วเท่านั้นเอง วันรุ่งขึ้นถึงจะถึงงานรดน้ำวันที่เราไปถึงเป็นวันสุกดิบ มีคนเอะอะกันอยู่หลายคน

นายซุ่มเจ้าบ้านบอกว่าวันนี้เราสุกดิบกันที่บ้านดีกว่า พรุ่งนี้ค่อยไปเฮฮาที่บ้านโน้น นายซุ่มจัดแจงหาปลาช่อนมาทำเป็ะชะแกล้มเหล้า เราลงอาบน้ำกันในลำน้ำ นายซุ่มกับนายมันดำหาหอยทรายเพื่อแกล้มเหล้าด้วย ผมชักสนุกก็ดำกับเขาบ้าง ที่กันแม่น้ำเป็นทรายปนโคลนจึงมีหอยทรายซุ่ม หอยทรายนั้นรูปร่างมันก็คือหอยขมเราดี ๆ นี้เอง ผิดแต่ว่าผิวมันสดใสมากว่าหน่อย ไม่ดำเหมือนหอยขม เราดำลงไปคราวหนึ่งก็ความหาขึ้นมาได้คราวละสามสี่ตัว เอาใส่ข้องที่ลอยน้ำไว้กับลูกบวบกว่าจะขึ้นจากน้ำเราก็ได้หอยมาครึ่งถึงใหญ่

พิธีการของนายซุ่มที่ทำกับหอยคือ เอาหอยแช่น้ำในอ่าง แต่ดำ

พริกชี้หนูใส่ลงไปจนน้ำนั้นมีรสเผ็ด หอยก็พากันอ้าปากคายทรายออก จากปากจนหมดสิ้น เมื่อจัดการต้มสุกดีแล้วก็เอาหอยใส่ตะแกรงผึ่งไว้ รับประทานจิ้มกับพริกชี้หนูแห้งคั่วไฟแล้วตำละเอียด ละลายด้วยน้ำปลาและมะนาวบีบ และมียอดถั่วฝักยาวต้มสุกไว้กิน แกล้มกับหอย วิธีกินหอยทรายนั้นไม่ต้องตอยกันแล้วจิบอย่างหอยขม เราใช้หนามไผ่มาแกะออกจิ้มน้ำจิ้มใส่ปาก แล้วเอายอดถั่วที่ต้มนั้นจิ้ม น้ำจิ้มใส่ปากตามไปด้วย มันช่างอร่อยถึงใจจริง ๆ ผมต้มเหล้าไปจิ้มหอย ใส่ปากไป รู้สึกว่าลิ้มทุกอย่างทุกอย่างในโลกหมดสิ้น เหล้าเถื่อนแถวนั้น เขาต้มเพียงยี่สิบแปดดีกรี ไม่รุนแรงนัก แต่กลิ่นมันเหนื สีส้มเหมือน น้ำตาลทรายที่อัดอยู่ในโหลแก้ว ยกถ้วยขึ้นจดริมฝีปาก กลิ่นมันคล้าย น้ำหวานไม่น่าจะมีฤทธิ์ แต่พอตกเข้าปากและลำคอแล้วจึงรู้ว่ามันลึกล้ำนัก

เราต้มและกินหอยต้มจิ้มรสเผ็ดกันอีกครู่ใหญ่ แป๊ะชะก็แล้ว เสริจออกมาจากครัว เรากินกันอย่างไม่ต้องห่วง ปลาที่นั่นมีมาก สาม คนกินกันไปคุยกันไป นายซุ่มคุยถึงชายคนหนึ่งที่น่าสงสาร ชายนั้น อายุยังน้อย เป็นเด็กที่นำเอมน้ำสายพ้อแม่ของเจ้าสาวที่จะแต่งงานครั้งนี้ เลี้ยงไว้ ผมต้มไปฟังนายซุ่มเล่าถึงเด็กหนุ่มคนนั้นไป ตอนแรกไม่ สนใจเท่าใด เพราะไม่เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องอะไรกับเรา แต่พอฟังไปฟังไป เกิดสะอึกใจขึ้น รู้สึกว่าน่าสนใจฟัง

“ฉันสงสารมันจริง ๆ กินข้าวกินปลาไม่ลง นอนไม่ค่อยหลับตั้ง เดือนกว่า” นายซุ่มว่า

“ทำไม?” นายมันถาม

“มันตายเพราะรัก” นายซุ่มตอบแล้วยกถ้วยเหล้าเหเข้าคอจิบ ทีเดียว

“อ้ายบุญมันแอบรักกะอีเดือน เจ้าสาวพุ้นนี่นะแหละ” นายซุ่ม พูดต่อ

“อ้าว!” นายมันอุทาน

“มันยุ่งเวียมัน” นายซุ่มพูดแล้วสั่นหัว “ก็อ้ายบุญมันเป็นเด็กที่ นำเอมน้ำสายเลี้ยงมาแต่เล็กแต่น้อยอยู่ในบ้าน แล้วเขาจะปล่อยให้ เหตุ ดังนั้นเกิดขึ้นในบ้านได้อย่างไร คนนั้นหากันตายหาว่าเป็นผู้ปกครองที่

ดูอะไรในบ้านไม่ทั่ว อ้ายบุญมันเป็นลูกของลูกจ้าง และก็ตายไปแล้ว ตั้งแต่อ้ายบุญยังเด็ก เขาก็เลี้ยงมันมาจากหนุ่ม แล้วมาเกิดเรื่องอย่างนั้น ขึ้น"

"ฝ่ายสาวรักมันด้วยหรือเปล่าครับ?" ผมถาม

"ก็เป็นด้วยสิคุณสม้ย เรื่องอย่างนี้หญิงไม่ทอดสะพานให้ชาย มันจะเดินได้อย่างไร มันก็เด็กในบ้าน ไม่ผิดอะไรกับข้าทาส มันจะกล้ารักขึ้นก่อนได้อย่างไร"

"ฮือ" นายมันครางในคอ

"น้ำเอน้ำสายจับได้เลยความแตก น้ำเอนแก่ก็ทำอย่างนักเลง ดีเหมือนกัน แกให้เจ้าบุญเลือกทางเดินเอาเอง ถ้าเจ้าบุญเลิกความประพฤตินั้นได้ ก็คงอยู่ในบ้านแกได้อีกต่อไป ถ้าเลิกไม่ได้ก็จะส่งให้ไปอยู่กับพี่ชายของแกที่บางปะอิน อ้ายบุญกลับขอร้องว่าจะขอยู่บ้านนี้ต่อไป และรับรองกับน้ำเอนจะเลิกประพฤติอย่างเด็ดขาด น้ำเอนก็ตกลง แต่เอาซีฟ้อเอี้ย อยู่มาสองสามวันอ้ายบุญหายหน้าไปจากบ้านทั้งคืน จนรุ่งขึ้นตอนบ่ายจึงมีพวกนาหมาอะอะบอกว่าพบอ้ายบุญผูกคอตายอยู่ในดงไม้ที่ชายทุ่งโน้น"

"ไอ้โยโย" นายมันร้อง "นี่ตั้งแต่เมื่อไหร่กันนี่?"

"สองสามเดือนมาแล้ว" นายขุ่มตอบ

"แห่ม! เรื่องมันไปกันถึงขั้นนั้น" ผมคราง

"ความรักมันแรง มันยอมตาย เฮ้อ! เด็กที่เคยเลี้ยงมาแต่น้อย น้ำเอนคอดกเลย" นายขุ่มว่า

"เขายอมตายแต่ไม่ยอมถอนรัก เป็นรักตัวอย่าง" ผมออกความเห็น

"ทางผู้หญิงเป็นไงบ้าง?" นายมันถาม

"ก็ร้องไห้...แล้วก็ล้มเจ็บ" นายขุ่มพูดแล้วมองไปทางด้านนั้น

"หมอว่าโรคหัวใจ นี่จัดว่าค่อยยังชั่วแล้วน้ำเอนจึงรีบแต่งเสีย"

"แต่งกับใครล่ะ" นายมันถาม

"เจ้าบ่าวเป็นลูกกำนัน เขาหมั้นกันอยู่นานแล้ว อ้ายบุญมันจะมาทำเสียการเสียแล้ว ตอนแรกก็ยังผัดวันผัดเดือนกันมา เพราะอึดื้อนไม่รัก กำนันเขามาขอ เมื่อพ่อยกให้มันก็จำใจ แต่ว่าขอผัดมาเรื่อย

แหม! ถ้าน้ำเอมไม่รีบจับได้เสียก่อน ชายหน้าเขาตายบางนี่ ยังไง ๆ เสียมันก็ต้องพากันหนีไป งามหน้าเลยน้ำเอม นี่อีเดือนก็ยังไม่ยอม หรอก แต่น้ำเอมแกริบทำเสียให้หมดห่วง”

“นี่น้ำเอมเผาศพนายบุญหรือเปล่า?” ผมงถาม

“อ๊ะ ต้องเผาสิ เลี้ยงมาแต่เล็ก แต่จะทำศพตัดหน้างานมงคล อย่างไม่ได้ ก็ต้องแต่งงานกันก่อน” นายซุ่มว่า

เราต่างหยุดพูดกันชั่วคราว กินเหล้าบ้างกินปลาแป๊ะชะบั้งหอย บ้างตามสมัครใจ ผมดื่มไปนึกถึงเรื่องนี้ไปว่าจะมาสงกกลับมาพบ เรื่องเศร้า เหตุตั้งนี้ถ้าเจ้าบุญไม่ชิงตายเสียก่อน เขาเกิดต้องตบแต่ง กันเช่นนี้ มันจะทำอย่างไร หัวใจจะปวดร้าวแค่ไหน น้ำสังข์ที่หยดหลัง ลงนั้น แทนที่จะเป็นแม่เดือนกับมัน กลับกลายเป็นแม่เดือนกับลูกกำนัน ถ้าพูดถึงใจผม ผมก็อยู่ไม่ได้ ต้องหนีไปตายเอาดาบหน้า แต่คนอย่าง เจ้าบุญไม่มีทางจะไป มันก็เลือกเอาข้างฆ่าตัวตาย

“นึกไปก็สงสาร” ผมพูดลอยๆ

“บอกว่าสิ” นายซุ่มพูดหลังจากเหลียวมองดูหน้าผมแล้ว “จริง ๆ คุณสมัย ผมนอนไม่หลับอยู่หลายคืน หูมันซึกจะแฉ่วว่าอ้ายบุญมาเรียก”

“ฮะ!” นายมันซ์ตคอ “มันจะมาหาเก่าทำไม มันไปหาแม่เดือน ของมันไม่ดีกว่าละอะ”

“ไม่ใช่ทั้งหรอก แทบทุกคืนเมื่อมันยังไม่ตาย หลังจากเกิดเรื่อง แล้วมันมาหาฉันเสมอ มารับทุกข์และขอความเห็นต่าง ๆ นานาเกี่ยวกับหัวใจของมันที่ทนทุกข์ทรมานในการพยายามตัดรัก ใจมันอย่างไร มันพูดกับฉันหมด” นายซุ่มว่า

“เขามาเพื่อระบาย ถ้าเก็บไว้อกจะแตก” ผมว่า

“มันพูดแต่ละคำน่าสงสาร” นายซุ่มว่า “ตอนแรก ๆ ที่ฉันรู้เรื่องนี้ นี่เข้า ฉันซึกเกลียดซึกหน้า แบบกินบนเรือนถ่ายบนหลังคา เลี้ยงไม่เลี้ยง แต่ครั้งมาตรงดูหลายตลบก็ซึกเห็นว่าน้ำตาลมันใกล้หมด และน้ำตาลก็ ยังเรียรดให้แก่มันเสียอีก มดมันจะอดได้อย่างไร แต่อ้ายนี่คือพอใช้ น้ำเอมจะส่งมันไปอยู่บางปะอิน มันไม่ยอมไป ยืนยันจะเลิกเกี่ยวข้อง กับอีเดือนเด็ดขาด ขอแต่ให้อยู่ในชายคานี้ ลงท้ายก็จริงของมัน มัน

เลิกได้เด็ดขาดจริง”

“แต่ผมเกลียดคนฆ่าตัวตาย มันแสดงความแพ้อะไร ไม่ใช่ผู้ชนะ”

ผมว่า

“อ้าว! ถ้าคนมันเหมือนกันหมด มันก็ไม่ใช่เด็กเลี้ยงควายนะซี มันคิดอะไรไม่ออกก็เอาทางตายเป็นทางออก มันก็อายความโง่ คนฉลาดจะไม่ปล่อยใจให้รักหญิงที่เท่ากับนายของมัน มันจะเป็นไปได้ อย่างไม่ไรในตอนท้าย แต่นั่นแหละนะคุณสมัย เรื่องรักนี่ถ้าใครโดนเข้าก็ ตามอด แล้วซักจะไม่รู้ตัวรู้สูงเอาเลย” นายมันว่า

“ฮือ” นายซุ่มคราง “ฉันคิดข้อนี้อีกแล้วจึงให้อภัยมัน แม้แต่น้ำนมเองก็ดูว่าจะอภัยมัน ไม่ต่างอะไรอีกเลย”

“ทำอะไรกันสะพ้อเอ๊ย มันตายไปแล้ว” นายมันขัดขึ้น

“พุทโธ! คนเรานะถ้ายังเจ็บยังแค้นอยู่ละก็ ต่ำสามเดือนไม่จบ”

นายซุ่มพูดแล้วหัวเราะ

“คู่นี้ คุณเดือนแกร่รักบ้างหรือเปล่า” ผมถาม

“เอาใจที่ไหนมารักล่ะ ทั้งๆ ที่อยู่ในระหว่างหมั้น แม่ยังมารักกับอ้ายบุญ ยิ่งอ้ายบุญมาตายลง แม่ก็เศร้าโศกล้มเจ็บ เพิ่งจะค่อยยังชั่ว จะรักได้อย่างไร มันเรื่องของผู้ใหญ่”

เราสามคนต่างวิพากษ์วิจารณ์เรื่องหนุ่มสาวผู้มีกรรมนี้เป็นการย่อยอาหารย่อยเหล้ากันไปเรื่อย ๆ สำหรับผมนั้น แม้จะร่วมวงวิพากษ์วิจารณ์อยู่ด้วย แต่ใจผมไม่เห็นด้วยในความรักของคุณี่ เพราะมันเป็นความรักของเด็กรุ่นหนุ่มสาว จะเอาเป็นสาระนั้นไม่ได้ มันเพียงว่าเกิดมาเป็นคน ใครๆ เขาก็รักก็มีลูกมีเมียกันทั้งนั้น เราเป็นหนุ่มสาวก็รักกะเขาบ้าง รักตามอย่างกันไป จะหาเหตุผลอะไรที่ไหน รักกันไปอย่างโง่ๆ จริงอยู่ผมเองก็ยังไม่หนุ่ม แต่ก็ไม่เห็นด้วยและไม่เชียร์ด้วย มันเป็นความรักแบบเด็ก ๆ ที่ต่างปล่อยใจตามสบาย ไม่คิดว่ามันจะเป็นไปได้หรือไม่ได้ และเป็นไปแล้วจะงตมหรือไม่ เปล่า! ไม่ได้คิดเลย ครอบครวัไตเล่าเขาจะทำให้มันเป็นไปอย่างสัตว์เดียรัจฉาน เกิดอยู่ในแล้วเดียวกันก็สมจรรกันไป ออกลูกออกเต้ากันเต็มเล้าไป ครอบครวัเช่นนี้เพื่อนบ้านที่ไหนแล้วจะเกิดนับถือเป็นบรรทัดฐานได้

“ย้ายบุญมันพูดอะไรๆ กับฉันหลายหน รู้สึกจะมีกลางตายอยู่บ่อยๆ”
นายซุ่มจัดเอาเรื่องเจ้าบุญขึ้นมาอีก

“วันหนึ่งมันเล่าให้ฉันฟังว่า มันนั่งอยู่ที่นอกชานบ้าน น้ำเอมกำลังดูต้นไม้ ก็พอดีแมวดัวหนึ่งเดินอยู่ที่กินสาตข้างบน น้ำเอมก็เงยหน้าดูมัน เจ้ากรรมแก่ๆ เจ้าแมวนั้นก็โง่งตัวจะถ่ายบนหลังคา น้ำเอมเลยตะเพิดวังหนีไปเลย เมื่อแมวไปแล้ว น้ำเอมหันหน้ามามองหน้ามัน คล้ายจะถามมันว่า การกระทำของมันที่แล้วมานั้นเป็นเช่นแมวนั้นหรือไม่ น้ำเอมเพียงมองหน้ามันเท่านั้น ไม่พูดอะไรเลย แล้วก็เดินจากไป มันบอกว่ามันเสียใจและอายเหลือเกิน แม้จะไม่ได้พูดอะไร แต่ก็ริยาของน้ำเอมนั้นเหมือนเขียดค่อมมัน มันเล่าไปร้องไห้ไป พร้อมกับสาบานว่ามันจะไม่ยอมให้เกิดขึ้นอีกเป็นเด็ดขาด ถ้ามีความประพฤติอย่างแมวนั้นก็ไม่ควรจะอยู่ร่วมกับมนุษย์ มันพูดอย่างนี้แหละ ฉันนึกไม่ถึงว่ามันจะมาตัวตาย มันก็เป็นไปอย่างคนดีแท้” นายซุ่มพูดซ้าๆ เนิบๆ อย่างเศร้าใจ

“มันทำของมันก็น่าชมเชยดี แต่แทนที่จะเป็นสงบหรือลงเอยอย่างเยียบ มันกลับกลายเป็นสร้างความสะเทือนใจแก่ทุกคนไป แม้แต่แก่หญิงที่มีนรักเอง” นายมันว่า

ในขณะที่เราพูดกันอยู่นั้น แม่ نیمภรรยา นายซุ่มก็ยกสำรับกับข้าวออกมา เราจึงลงมือกินกัน อาหารบ้านนา นั้น ถ้าจะทิ้งน้ำพริกเสียก็ดูจะไม่เป็นอาหารบ้านนา มีต้มยำปลาช่อนที่ต้มแบบโฮกฮือหอมเผ่า กระเทียมเผ่า พริกชี้ฟ้าแห้งเผ่า ใส่ลงไปในแกงแล้วโรยด้วยใบกะเพรา ส่วนตะไคร้ใบมะกรูดนั้นก็ใส่อยู่ธรรมดา มะนาวไม่ใช่ เขาเอาส้มมะขามเปียกแทน ชดแล้วโล่งคอจริงๆ หอมกลิ่นทุกอย่างที่ผสมลงไป ส่วนน้ำพริกนั้นตำอย่างเหลว เวลาคลุกข้าวเอาปลากรอบย่างไฟปนละเอียดโรยคลุกลงไปด้วย ใช้ลูกแดงโมอ่อนลูกเล็ก ๆ ต้มสุกเป็นผักแกลัม มันช่างอร่อยถึงใจนัก มันเป็นรสชาติที่มีศิลปะไปอีกทางหนึ่ง ต่างกับแป๊ะชะหรือหอยทรายที่กินอยู่ตอนบายนั้น มันเพียงแต่อาหารแกลัมเหล่า ไม่ใช่อาหารกินกับข้าวสุก

ผมจำอาหารเย็นมากกว่าที่เคยเป็นมา แถมด้วยของหวานตามพื้นที่

คือฟักทองแกงบวด พออิ้มดีและฤทธิ์เหล่าทำให้สบายก็เลยเคล้งอยู่
แถวนั้นเอง ลมทุ่งพัดเย็นสบาย หลังบังตึ้นบังตามกาลเทศะ จะตื่น
ตอนสุนัขเห่าดังและหนัก ๆ และมันนอนกันเกรียว ผมก็มีใจหนาว ๆ
นึกไปว่าสุนัขที่นอนเยือกเย็นนั้น เจ้าบุญอาจมาด้วยจิตที่วิวอนหวงซึ่ง
แม่เดือนของมัน เพราะพรุ่งนี้แล้วหญิงที่มันรักจะเป็นของคนอื่น ผม
นึก ๆ ไปทำเอาต้องเสียวไปตู่ทางนอกเฉลี่ย แต่มันก็ไม่มีอะไรนอกจาก
ความมืด นายมันนอนติดอยู่กับผมพออุ่นใจขึ้น พอสุนัขเงียบหยุด
นอน เจ้าหนักก็บนต้นไม้ใหญ่ ๆ แถวนั้นก็ร้องกึกขึ้น เสียงมันช่างวังเวง
เยือกใจ ทางบ้านงานยังคงมีเสียงคนอยู่บ้าง เพราะเตรียมการทำอาหาร
ไว้รับรองเจ้าบ่าวจะมาตักบาตรตอนเช้าและจะเลี้ยงพระตามระเบียบ

ผมหลับไปอีกทั้ง ๆ ที่ใจหวน ๆ แต่ฤทธิ์เหล่าเถื่อนทำให้สบาย
หลับไปจนเข้าตู่ แล้วพวกเราก็ต้องรีบตื่นและลงไปอาบน้ำที่ท่าน้ำ
เตรียมตัวจะไปในพิธีตักบาตรกับเขาด้วย ผมแต่งตัวแล้วแต่ใจยัง
รวนเรอยู่ ไมกล้าจะไป เกรงจะวางหน้าเหลือ ๆ เพราะไม่รู้จักใคร แต่
นายซุ่มว่าอย่ากลัวเลย มันเป็นตอนตักบาตรเกี่ยวกับการกุศล ทั้งบ้าน
นอกเขาชอบแขกมาก ๆ ยิ่งแขกมาจากกรุงเทพฯ เขายังดีใจว่าให้เกียรติ
แก่เขา และข้อใหญ่ก็เป็นแขกของนายซุ่มซึ่งจัดว่าเป็นญาติกับบ้านงาน
ผมเลยหมุ่นซัดเหล้าอ้อมใจให้หน้าหนาอีกสองฉาด แกล้มด้วยมะยม

เมื่อถึงบ้านงาน นายซุ่มได้แนะนำผมแก่น้ำเอนน้ำสายให้รู้จักกัน
เจ้าบ้านทั้งสองเป็นคนใจดีมาก รับรองผมเป็นกันเอง ส่วนนายมันนั้น
เขารู้จักกันอยู่บ้างแล้ว น้ำเอนใจชอบสนุกเป็นนักเลง ยกเหล้ามาเลี้ยงกัน
ครู่เดียวเท่านั้นยังกับคู่แค้นเคยกันมานานปี พออีกสักครู่หนึ่งเท่านั้น เสียง
ดนตรีกระจับบี๊สีซอดังมาทางด้านเหนือโน้น เป็นสัญญาณว่าขบวน
เจ้าบ่าวมาแล้ว ทางบ้านก็กระหน้าห้องชัยขึ้นกระตี๋ม

ตอนตักบาตร ผมได้มีโอกาสดูเจ้าสาวผู้เป็นต้นเหตุในการตาย
ของนายบุญได้อย่างถนัด เธอมีหน้าตาสวยอย่างเรียบร้อย สมกับห้องที่
แต่ก้มหน้าเสมอไม่ค่อยสู้ตากับใคร ๆ เจ้าบ่าวพยายามเอาเปรียบในพิธี
ตักบาตร คงจะได้รับคำสอนไว้ว่าจะต้องจับทัพพีโดยให้มือของตัวหับมือ
เจ้าสาว ซึ่งเป็นพิธีขมนามกัน เขาก็มีอำนาจเหนือเจ้าสาวเสมอ ถ้าหาก

ผลอดตัวถูกเจ้าสาวจับทับมือตัว ก็จะแพ้อาภรรพณ์กัน ผมมองแล้วก็
ถอนใจปลงอนิจจัง เจ้าบ่าวนะรู้หรือเปล่าว่าการได้เปรียบในพินันท์ก็จริง
แล้ว แต่ใจหญิงนั้นเป็นของคนอื่นอยู่ แม้จะตายไปแล้วใจเธอก็คงจะ
ฝังอยู่ อาภรรพณ์ที่ทำกันนั้นจะมีประโยชน์อะไร ทำไมหนอพิธีย่างนี้
ผู้ที่จะต้องเป็นผัวเมียกัน ไนไม่ก็ชั่วโมงนี้สิ่งไม่หาพิธินิตที่ปรองดองกัน
โดยรักกันจนตายไม่เสื่อมคลาย แต่กลับมาต่างคนต่างหาทางเอาเปรียบ
ซึ่งกันและกันให้เกิดนิลยเห็นแก่ตัว

เจ้าสาวนั้นหน้าตาไม่ยิ้มแย้มเลย จะว่าเกิดความอายก็คงจะไม่ใช่
ดูว่าจะเป็นไปได้ที่เฟิงพินไช้จะมากกว่า เมื่อตักบาตรแล้ว พระก็ฉัน
อาหารแล้ว ก็มาถึงฝ่ายแขกทั้งสองฝ่ายจะรับประทานอาหารร่วมกัน ผม
ก็จับตาสังเกตดูเจ้าบ่าวทุกอิริยาบถ หน้าตาเรียบๆ แต่ผิวดำตามธรรมชาติ
ของผู้กำร้าวแดด เขาจัดกิริยาให้เรียบร้อยจนกลายเป็นหญิง มักก้มหน้า
ไม่ค่อยทำตัวกล้าสังคม ยิ้มน้อยๆ เก้อๆ อายๆ ผู้ใหญ่คงเลี่ยมสอนไว้
จะพูดอะไรสักคำสองคำก็ต้องยกผ้าเช็ดหน้าบังปากเพื่อให้สุภาพ เลย
กลายเป็นเหตุสำหรับความเห็นของผม จะเป็นหัวหน้าครอบครัวอยู่
สองสามวันนี้ แต่ไม่มีท่าทางสมาร์ตให้สมกับเป็นหัวหน้าครอบครัวเลย
เวลาตักข้าวเข้าปากจะพยายามให้น้อยจนกินควร ดูน่าสงสาร

เครื่องสายไทยของชาวอยุธยาบรรเลงกันไปเรื่อย ๆ ผมเองก็
เป็นนักดนตรีแต่ไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง ทั้งไม่รู้จักกับเขาจึงไม่เข้าไปยุ่มยาม
ด้วย นั่งรับประทานอาหารไปและจับตาดูเจ้าบ่าวและเพื่อนบ่าวที่มีอะไร
แปลก ๆ แหวกแนว ดูก็ครึ่กครึ่กดี แต่ว่าประเพณีเก่า เจ้าสาวจะไม่
ออกมาให้เห็นตัวอีกกว่าจะถึงตอนรดน้ำสังข์ ผมเลยไม่ได้เห็นอิริยาบถ
ของเจ้าสาวว่าเป็นอย่างไรบ้าง

เมื่อทุกฝ่ายอิมอาหารและนั่งพูดคุยกันเล็กน้อย ฝ่ายเจ้าบ่าวจะ
กลับและล่าลาก่อน พวกดนตรีก็ต้องกลับไปด้วยเพื่อจะแห่กอง
ขันหมากมาอีกตอนสายๆ เกือบเที่ยง เมื่อถึงตอนมอบเงินมอบทองกัน
เรียกว่าเป็นตอนเคล้าเงินเคล้าทองทั้งสองฝ่ายรวมกัน ตอนนั้นดนตรีจะ
ทำเพลงอีกพักหนึ่งจนกว่าจะเสร็จพิธี ครั้นเสร็จพิธีก็มีการเลี้ยงอาหาร
อีกแล้วอย่างน่าจะเมื่อ เพราะแทบทุกคนดูจะยังไม่หิวเลย แต่ก็จำเป็น

ต้องรับประทานตามระเบียบที่เขารับรอง แม่ครัวและคนยกอาหารจะหนักแรงกันนักสับสนหนักเลียงติด ๆ กันเช่นนี้ การล้างถ้วยชามเพิ่งจะเสร็จเมื่ออาหารเข้าหยก ๆ กลางวันอีกแล้ว ครั้นเมื่อเลียงกลางวันเสร็จก็ล้างชามกันอีก รับประทานจัดด้วยชามตั้ง เตรียมเลียงเย็นอีก คนที่น่ารำคาญที่สุดก็คือ คนที่รับประทาน หิวไม่หิวก็ต้องจำใจ ที่ร้ายที่สุดก็คืออาหารทุก ๆ อย่างซ้ำกันทั้งสามมื้อ ซึ่งเป็นธรรมเนียมของชนบท การรับประทานจึงเกิดเบื่อไปบ้าง อาหารจะเปลี่ยนไปบ้างก็เป็นบางอย่างเท่านั้น แต่ชนิดที่ต้องยืนโยงอยู่นั้นก็มีตามระเบียบของอาหารเก่าแก่ที่เรียกว่ากินเลียงสี่ถ้วย ซึ่งคำว่าสี่ถ้วยนี้จะมาจากอะไรก็ไม่ทราบ อาจจะมาจากการที่มีครบสี่อย่างก็เป็นได้ เช่น สำหรับหนึ่งหรือภาคหนึ่งจะมีแกงเผ็ดหนึ่ง แกงจืดหนึ่ง น้ำพริกผักจิ้มหนึ่ง พวกอาหารยาอีกหนึ่ง เป็นครบสี่ถ้วย แต่ความจริงก็มากกว่านั้น เช่นจะมีหมักกรอบ และมีห่อ คือ สับประรดผ่านแผ่นไม้หนาไม่บาง ขนาดพอคำ มีไส้หมูสับกับเครื่องวางบนแผ่นสับประรด หรือไม่ก็ขนมจีนน้ำยาหรือน้ำพริก แต่ที่กล่าวตอนหลังนี่ก็เป็นอาหารแถมที่เลยสี่ถ้วยไปแล้ว

การเลี้ยงอาหารซ้ำอย่าง น่าเห็นใจเจ้าภาพจริง ๆ เพราะการกินนั้นบ่อยนักยากแก่การจะเปลี่ยนอาหารได้ทัน ข้าว่าการกินของชาวชนบทนั้นไม่ใช่กินจุบจิบอย่างชาวกรุง เขากินกันแอมมาก ๆ ทีเดียว ทางเจ้าบ้านจึงจำเป็นต้องทำอาหารทุก ๆ อย่างให้มากพอ จะมานั่งเปลี่ยนอาหารเป็นไม่ว่างแน่ จะเปลี่ยนอย่างไรทัน ไม่ใช่ทำอะไรละพอดควรเมื่อไร เล่นกันเป็นกะละมัง ๆ พวกที่เบื่ออาหารนี้ก็เนื่องจากอาหารมันแยมแยรสกันไปเองภายในสำหรับเต็มนั้นแหละ จะมีใครเล่ากินแกงเผ็ดปนแกงจืดได้ หรือกินน้ำพริกจิ้มกับแกงเผ็ดได้ มันแยงกันเองเสียเปล่า ๆ จนเกิดการเมื่อเมื่อมองปราดไปก็พบสิ่งจำเจซ้ำซาก

พวกชั้นหมากกลับไปแล้ว ตอนนี้ต้องเตรียมคอยตอนเย็นละ เจ้าบ่าวกับวงศ์ญาติเพื่อนฝูงทั้งหมดจะพร้อมกันในตอนเย็น เป็นการเลี้ยงใหญ่ทีเดียวหลังจากรดน้ำพระพุทธรูปแล้ว ผมกับนายชุ่มนายมันกลับบ้านกันก่อน มาพักผ่อนและจะได้อาบน้ำแต่งตัวใหม่เอาไว้สู้กับเขานีก ทางบ้านเราก็มีสำหรับอาหารคาวหวานที่ทางบ้านงานส่งมาไว้

เป็นความรอบคอบของเขาคีตมาก เพราะทุกบ้านใกล้ครัวแต่ไปช่วยงานกันหมด ย่อมไม่มีเวลาจะทำอาหารของตนเอง จึงจัดมาไว้ให้หมดห่วง ผมเหลือบมองของหวานในถาดซึ่งเคยได้ผ่านมาแล้วสองมือ ซึ่งก็ให้อภัยในเรื่องของหวาน จะซ้าอย่างไรก็ไม่น่าเบื่อ เพราะไม่ใช่อาหารหลัก มันเป็นเพียงกินพอล้างปากบ้างเล็กน้อยเท่านั้น เช่น ทองหยิบ ทองหยอด ฝอยทอง สังขยา ขนมหม้อแกง วุ้นหวาน ลูกตาลเชื่อมพวกนี้ ถ้ามีออกไปอีกก็คือขนุนเป็นยวงๆ วุ้นน้ำเชื่อม หน้ามะม่วงจะมีข้าวเหนียวมะม่วง เป็นอันว่าของหวานจัดว่าดีแล้ว

เราแต่งตัวคอยอยู่ที่บ้าน ถ้าได้ยินเสียงดนตรีแห่แหกันมา เราก็ไปทันใกล้แค่นั้น เราตีมเหล้ารองท้องกันไปก่อน เพราะจะไปกวนบ้านงานก็ไซ้ที่ เขาจะเปิดเลี้ยงเหล้าก็ต่อเมื่อรดน้ำสังข์กันแล้ว ถ้าขึ้นเลี้ยงรายทางไปงานคงเสียแน่ เพราะการเลี้ยงใหญ่จะอยู่อีกข้างหน้าอย่างยืดยาว นายชุ่มเป็นนักตีมขนาดหนัก เราสองคนเพียงตามๆ ไปจุกๆ จิบๆ

เราไปนั่งคุยกันที่บ้านงานชั่วคราวเดียวก็ได้ยินเสียงดนตรีแห่เจ้าบ่าวดังมาแล้ว คนในบ้านวิ่งกันวุ่น ทั้งหญิงชายที่เป็นญาติเจ้าสาวจะเข้าประจำสองทางเดินที่จะขึ้นตัวเรือน เพื่อทำการกันประตูให้เกิดความครึกครื้น ประตูเงินก็จะเอาเข็มขัดเงินไปกัน ประตูทองก็จะเอาสร้อยทองหรือเข็มขัดทองหรือนากไปกัน ซึ่งเป็นธรรมเนียมมาแต่เก่าก่อน ถ้ายังย้อนหลังไปสมัยโบราณจะยิ่งกว่านี้ คนที่มากันประตูจะต้องมีความรู้ในปัญหาโต้ตอบเรื่องประตู เพราะฝ่ายเจ้าบ่าวเขาก็เชิญเจ้าแก่ที่มีความรู้มาด้วย มีการโต้ตอบกันสนุก ถ้าตอบถูกก็ได้รับเงินค่าประตู แต่สมัยหลังลงมาก็อ่อกันเพียงถ้าเจ้าแก่ฝ่ายเจ้าบ่าวจ่ายเงินให้สมแก่ราคา ก็ปล่อยตัวให้ผ่านไป

คนที่มาคอยดูเจ้าบ่าวและพวกเจ้าบ่าวสองข้างทางนั้นจะกระซิบกระซาบกัน ตีบ้าง ชมบ้าง ตามความพอใจตัว ว่าเจ้าบ่าวแต่งตัวสวยบ้างไม่สวยบ้างละ พุดกันไปตามความเห็นแห่งตัว เจ้าบ่าวที่เดินตามเจ้าแก่ดูจะมีใจเหนียมๆ ก้มๆ เงยๆ ไม่สู้ตาใคร ก็ลำบากน่าเห็นใจ จะทำหน้าระเหยหรือทะเล้นก็ไม่ได้ จะทำขีมิก็จะดูตุตันเหนียมเกรียม

เจ้าบ่าววางหน้ายากจริงๆ ตอนนี่ ถ้าผมไปถูกเดินอย่างนั้นบ้างก็แยเหมือนกัน ไม่รู้จะทำหน้าอย่างไร

เมื่อขึ้นบนบ้านแล้ว จะพิกนึ่งคุยกันสักครู่ แล้วเขาจะจัดเอาเจ้าบ่าวและเจ้าสาวขึ้นนั่งเตียง ก็หมอบพนมมือที่หมอน ผู้ใหญ่ที่นับถือจะเป็นผู้สวมมงคลและเจิมหน้า ส่วนพระสงฆ์ท่านก็เตรียมจะสวดชยันโตเมื่อน้ำสังข์หยดลงเป็นหยดแรก การรดน้ำสังข์ของบ้านนอกเขาไม่รดที่มืออย่างชาวกรุง ผู้ใหญ่รดลงที่หัวเลย บางรายผมเคยเห็นรดกันตั้งรดน้ำสรงกรานต์ จนต้องมีผ้าไปเปลี่ยนที่บ้านเจ้าสาว เลยมีธรรมเนียมว่าจะต้องขอเงินไว้กับผ้าถุงด้วย เพื่อเป็นการจ้างหรือรางวัลแก่คนที่จะนำผ้าที่ผลัดไปซัก

ในบัดนั้นพระสงฆ์ได้ขึ้นบทชยันโต พวกดนตรีก็ขึ้นเพลงมหาฤกษ์มหาชัยนางนาคประสาณเสียงพระขึ้นไป ช้องชัยก็ตีเสียงกังวานไปไกลแสนไกล คนก็เข้าหลังน้ำสังข์เรียงกันไป ผมกับคณะอยู่กลางชบวน แต่ทอดตาดูเจ้าบ่าวเจ้าสาว เจ้าสาวก็หน้าเฉยไม่ยิ้มแย้มเสียบ้างเลย ดูราวกับคนโกรธกันแล้วต้องมานั่งคู่กัน อาจจะอายหรืออาจจะไม่ชอบใจอะไรก็ได้ไม่ถูก ผู้ที่รดไปแล้วก็เลยไปนั่งตามระเบียบของตัว ผู้ที่ยังก็เดินเข้ามารดกว่าจะหมดชบวน ผมกับนายชุ่มกำลังกระซิบกันว่าเจ้าสาวน่าจะยิ้มสักนิด เงยหน้าสักหน่อย เพราะก้มต่ำเกินไปการไป

ทันใดนั้นได้เกิดโกลาหลขึ้นอย่างไม่คาดหมายเลย คือหมดชบวนคนรดน้ำแล้ว เจ้าบ่าวก็นั่งลุกขึ้นเมื่อได้ถอดมงคลแล้ว อันนี้ก็เป็นเรื่องเอาเปรียบตามผู้ใหญ่สอนอีกนั่นแหละ ใครลูกก่อนจะได้เปรียบมีอำนาจเหนือกว่า แต่น้ำประหลาดที่เจ้าสาวไม่ยอมลุกขึ้น คงหมอบนิ่งเฉยอยู่ เพื่อนสาวกระซิบให้ลุกขึ้นก็ไม่ลุก จึงร้อนถึงหน้าสายและญาติเข้ากระซิบและสะกิดให้ลุกไปแต่งตัวใหม่ คุณพระคุณเจ้าได้โปรดเกิด อะไรกันเล่า? พอหน้าสายเขยาดัวแม่เดือน แม่เดือนก็ล้มลงนอนตะแคง ขณะนั้นเองเสียงกรีดร้องของหญิงหลายคนก็ดังขึ้น ผมชนลุกทั้งตัวโผนลุกขึ้นยืน เสียงเอ็ดอึงของหญิงและของแขกได้ดังเซ็งแซ่จนไม่ได้ศัพท์

ผมทะเล็งพรวดเข้าชิตเหตุการณีนั่นทันที ใจผมแทบขาดด้วยความตกใจ เจ้าสาวเป็นผู้ไม่มีเลือดในกายตัวเลย เนื้อเขียวจวนดำ น้ำเอมแผดเสียงร้องจนหลง จับตัวลูกสาวพลิกหน้า เจ้าสาวตาหลับแต่ปากแสบะแก้มตอบ และสิ่งที่ทำให้เกิดการโวยวายเป็นการใหญ่ น้ำสายร้องจนเสียงไม่เป็นผู้เป็นคน คือกลิ่นเหม็นที่เจ้าสาวคลั่งไปหมด มันไม่ได้เป็นเจ้าสาวที่สวยงาม มันเป็นเจ้าสาวที่ตายมาหลายวันแล้ว คนสือขึ้นอย่างหนัก เจ้าบ่าวร้องไห้โฮ พูดไม่เป็นภาษา น้ำสายเป็นลมล้มพับลงแล้วเพื่อนสาวก็ล้มลงอีก ช่วงโกลาหลยั้งนัก บางคนโดดหนีออกมาเพราะความกลัวและทั้งเหม็นแน่ นั่นคือศพ ทุกคนมิได้มารดน้ำสังข์แต่เป็นรดน้ำศพ ผีสาตตนโศกอย่างนั้น เมื่อเข้ายังตักบาตร เมื่อกี้นี้ก็เดินเกาะเพื่อนสาวมานั่งเตียง เคี้ยวนี้เป็นศพที่เฝ้าเหม็น ญาติแต่ละฝ่ายหัวใจแทบแตกสลาย เสียงร่ำไห้และบ่นเพื่อรำพันได้ดังกระหึ่ม ผมชนลูกทั้งตัว แหวกคนโดดออกนอกชาน นายซุ่มหน้าชิตขาว นายมันก็เช่นกัน แต่ผมนั้นมีความรู้สึกวาทายไปแล้วครึ่งตัว เสียงโกลาหลดังกรุงแตก น้ำเอมกอดศพลูกสาวร้องไห้อย่างคนบ้า ทุกคนในที่นั้นต้องกลัวและต่างคิดไปคนละทาง ตัวสันตั้งลูกนก นั่นคือผีที่สิงอยู่ในร่างกายเจ้าสาว เจ้าสาวตายมาแล้วอย่างน้อยก็สามสัปดาห์ พอมาถูกน้ำพระพุทธรมรด์เข้า ผีที่สิงก็โดดหนี ร่างนั้นก็เป็ศพ ความกลัวได้เกิดขึ้นทั้งบ้าน ผมร้องออกไปเสียงไม่เป็นมนุษย์เลย ใจรู้สึกวาทุดขอร้องคณะของเราให้หนีไปบ้าน แต่นายมันนายซุ่มตั้งใจอยู่แล้วก็จูงผมลงจากเรือนไป และดูว่ายังมีอีกหลายคนโดดตามลงมาด้วย

เราวิ่งกลับเข้าบ้านนายซุ่มอย่างหมดเรี่ยวแรงคล้ายใครคนุดขาไว้ข้างหลังเรามีคนวิ่งตามติด ๆ มาพร้อมกับร้องไห้ด้วย ที่แท้ก็เป็นแม่พิมพ์กรรยาของนายซุ่ม พอขึ้นบ้านนายซุ่มยกขวดเหล้าเข้ากรอกลงคอ นายมันก็ทำบ้าง ผมก็ต้องตามบ้าง แม่พิมพ์ขอตีแม่บัง นังยง ๆ ตัวสันเบียดนายซุ่ม ลูกนายซุ่มสองคนไม่รู้เรื่องอะไร มองเราและมองไปตามเสียงเอะอะของบ้านนั้น เมื่อไม่ได้เรื่องอะไรเด็กสองคนก็เข้าครัวกินข้าว นายซุ่มบ่นว่าจะไม่ไปบ้านงานอีกก็น่าเกลียด แต่ผมนะไม่ไหวแล้ว ไปอีกไม่ได้แน่ ๆ ขออยู่เป็นเพื่อนแม่พิมพ์ นายมันเลยขออยู่ด้วย นายซุ่ม

มีฐานะลำบากเพราะเป็นญาติ หมุนเข้าตีแม่เหล้าจนหน้าเพื่อน แล้วผลุนผลันแข็งใจลงบันไดไป เพราะตอนนั้นพระอาทิตย์ยังมีแสงอยู่ ยังไม่ลับขอบทุ่งไปที่เดียว

นายซุ่มไปแล้วครู่ใหญ่ ๆ พระอาทิตย์ก็กลับดินไปมืดสลัว เสียงร้องไห้คงดังมาไม่ขาด สุนัขจิ้งจอกอย่างไรขึ้นมาหอนกันเกรียวขึ้น ผมสั่นทั้งตัว มันหอนทำไมกัน เราทั้งสามมองหน้ากันอย่างหน้าขาวซีด แม่นิ่มสำคัญมาก หยิบตะเกียงเตรียมไว้ใกล้ ๆ พอแสงอาทิตย์หมดก็จุดขึ้นเลย แล้วต่างตีแม่เหล้ายอมใจกันเป็นการใหญ่เพื่อหลีกเลี่ยงความครั้นหวนหวาด หมาหอนเจียบไป เสียงนกแสกร้องปนอยู่สูงหายไปในทุ่ง เด็กสองคนกินข้าวแล้วมารวมกลุ่มกับเรา จริงอยู่เขาไม่รู้เรื่องอะไร เพราะอยู่กันคนละบ้าน แต่ครั้นเห็นเรามีกริยากลับ ๆ อะไรก็เลยมานั่งเบียดอยู่ด้วย

“พวกคุณรับประทานอาหารกันเสียเถอะ ของเรายังมี” แม่นิ่มพูดเสียงค่อยหายสั้น แต่เราสองคนคอมันตีบ ไม่รู้จะนึกถึงอาหารได้อย่างไร ขอแต่เหล้าอย่างเดียว เราผู้ใหญ่สามคนไม่ได้พูดอะไรกันเลย ลมทุ่งพัดเสียงไปไม่ดังเกรียวกราว ผมใจหาย นึกเห็นแต่ภาพแม่เตื่อนเจ้าสาวผิตายแก้มตอบ ตาที่หลับอยู่นั้นลึกเข้าไป ปากแเบะหน้อย ๆ กลิ่นเน่ายังติดจมูก แต่ไม่อยากจะพูดอะไร เพราะทุกคนก็ไม่สมควรใจจะพูดอะไรถึงบ้านนั้น หมดแสงอาทิตย์แล้วใจมันยิ่งหนาว เอาตะเกียงบังเสาทิ้งเพื่อจะดูอะไรข้างนอกได้อย่างไม่ฟางตา เด็กก็เบียดเราเข้ามา เราเลยให้นอนอยู่ใกล้ ๆ เราสามคนนั่งอยู่อย่างไม่มีจุดหมาย ผมใจทวนไปถึงเจ้าสาวผิสัง ว่าถ้าแก่สำแดงการตายเสียก่อนงาน เรื่องมันก็จะไม่เป็นไปดังนี้ เมื่อมาสำแดงเดชอย่างนี้ทุกคนเสียขวัญหมด และสำคัญเจ้าป่าวเสียขวัญกว่าใคร ๆ วันแต่งงานแต่กลายเป็นวันที่ต้องร้องไห้โย และคงจะเชิดการแต่งงานไปอีกนานปี

เวลาได้ผ่านไปนานมาก เสียงเอะอะทางบ้านงานได้เบาลง คงเหลือแต่การร้องไห้บ้าง อนิจจา ทุกคนต้องอดข้าวเย็น ใครจะมีแก่ใจเลี้ยงและใครจะมีแก่ใจกินได้ลงคอ ดูเถิด งานที่รื่นเริงกลับมาเป็นงานเศร้าใจโดยทันทีทันใด ทางบ้านงานค่อยยังชั่วที่ก้านนพอเจ้าป่าวอยู่ด้วย

และทั้งลูกบ้านที่ติดตามมากก็มากมาย พอจะช่วยกันจัดการกับศพนั้นได้ ถ้าเป็นศพธรรมดาก็คงจะกล้าจัดการกันได้ใกล้ขีด แต่นี้เป็นศพเดินได้ เห็นอยู่แต่เข้าจนเย็น ใครบ้างที่จะใจแข็งไม่กลัวเลย เรื่องกลัวผีมันก็พอประมาณ แต่เหตุการณ์นะสิมันร้ายแรง มันคล้าย ๆ กับจะมีใครอีกคนที่บงการให้เหตุการณ์เป็นไปดังนั้น และทั้งสองก็ยังคงอยู่ในความละเอียดอ่อนของอากาศซึ่งสุดที่ใครจะเห็นได้ จึงทำให้หวาดหวั่นไปทุกด้านของตัวเอง ผู้นั้นจะอยู่หน้าอยู่หลังอยู่ข้างใครจะรู้ ผมคะเนว่านายชუმไม่กล้าเดินกลับมาคนเดียวแน่ ๆ อยู่บนบ้านยังมีคน ถ้าลงมาแล้วใจมันก็หวาม ผมนะไม่เอาเด็ด ใครจะคอยดักนายชุมอยู่ข้างล่างจะรู้หรือ

ความคิดของผมผิดหมด ในครุนั้นได้ยินเสียงนายชุมกลับมา และมีใครมาด้วยสักสองสามคน เสียงพูดกันเข้ามาที่ลานบ้านครู่เดียวก็ขึ้นบันไดมา มีชายหนึ่งคนกับหญิงสองคนตามมาด้วย ได้ความว่าเป็นพวกเครื่องสาย เกิดกลัวขึ้นอยู่บ้านนั้นไม่ได้ ขอมายู่บ้านนี้ จะกลับก็กลับไม่ได้ ค่ำมืดแล้ว ผมดีใจที่ได้เพื่อนมาอยู่ด้วยกันอีก

"ใจฉันมันจะไม่เต้น" แม่หญิงนักร้องคนหนึ่งพูด

"ฉันก็เหมือนกัน เพราะน้ำก้อนที่เดียวชวนมาหาเคราะห์" อีกคนพูดขึ้นบ้างแล้วร้องไห้เลย

"ดื่มเสียหน่อยเถอะครับจะเป็นที่พึ่ง" ผมว่าแล้วส่งแก้วเหล้าให้หญิงสองคนรับแก้วไปดื่ม

"อย่าโทษฉันเลย ใครจะนึกว่าจะเป็นอย่างนี้" คนที่ชื่อก้อนขอร้อง "โอ๊ย ขอเหล้าอีกสักทีเถิด กลิ่นเหม็นมันยังติดจมูก"

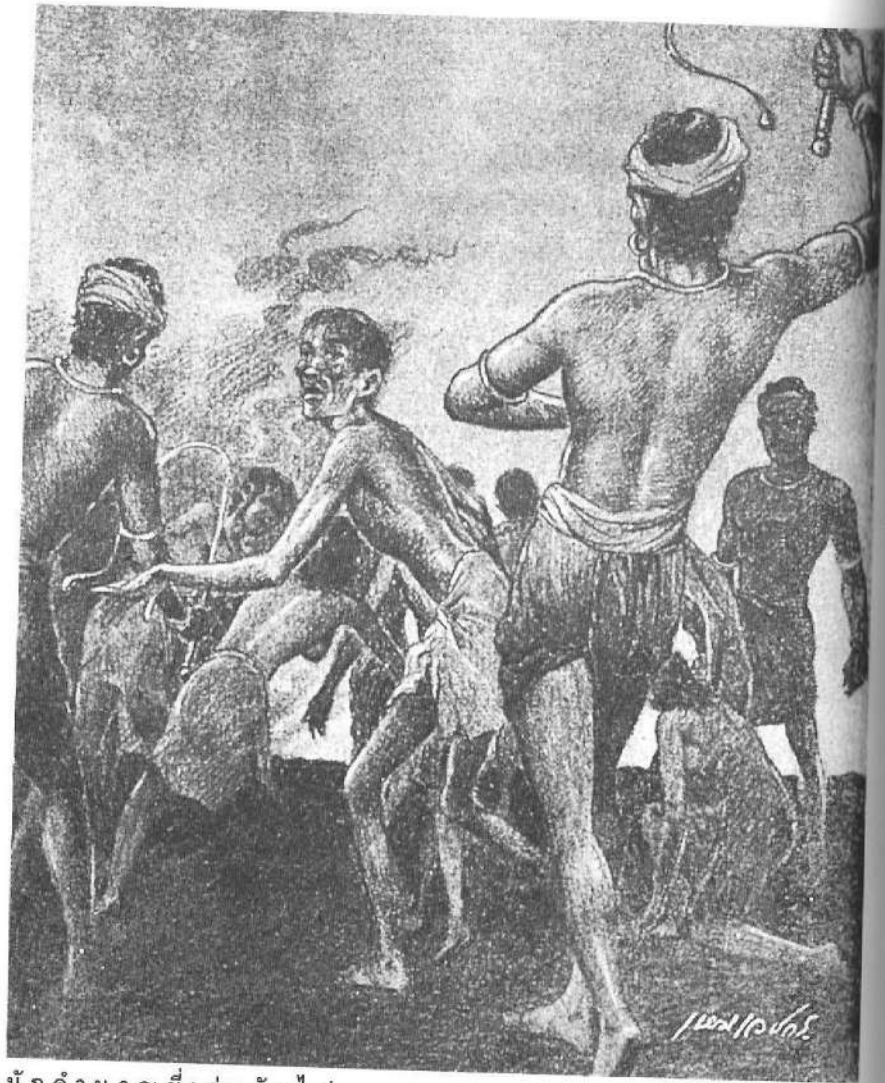
"แหม! อย่าพูดอะไรนะน้ำก้อน" หญิงคนหนึ่งห้ามเสียงสั้น ๆ

เราทั้งหมดไม่ได้รับประทานอาหารเย็นเลย ต่างไม่ยอมกินทั้งหมด นั่งเกาะกันเป็นกลุ่ม หญิงสองคนใหม่เกาะกันหลัง ฝ่ายเราพวกผู้ชายนั่งเบียด ๆ กันซึ่ม ๆ หลังบ้างตื่นบ้างจนสว่าง สุนัขหอนตลอดคืน แม่พวกผู้หญิงเบียดเข้าชิดเรา แม่นิมก็เบียดสามี เด็กนั้นซดตัวหลังหมด

ตอนเช้าขึ้น ที่บ้านงานนำเวหนาเจ้าของบ้านยิงนก พวกแขกที่มางานกลับเป็นส่วนมาก กำนันกับเจ้าบ่าวอยู่เพื่อจัดการศพจนเสร็จเอาไปวัด เราสองคนจำใจจริง ๆ จะทิ้งกลับไปดูนาเกลียด คิดสงสารนายชุม

เลยต้องอยู่จนหมดงานศพ กลัวก็กลัวแต่ก็ทนเอา ประกอบกับไม่มี
อะไรเกิดขึ้นอีกจึงอยู่กันได้จนเลิกงาน อาศัยเหล่านี้เป็นยากำลังแทบคอ
จะปอกเปลือก เรื่องสร้างพระที่นายมันจะไปตกลงเลยต้องเลื่อนไป เพราะ
ที่แท้ก็น้ำเอม น้ำสายนั่นเองจะเป็นผู้สร้าง

นักค่านวณที่เล่นกับไฟ

นักคำนวณที่เล่นกับไฟ

ผมลอยละล่องอยู่นานเดือนโดยยังไม่ยอมทำงานทำ เนื่องจากเรื่องในใจยังไม่แจ่มใสดี แต่การอยู่เฉยๆ เทียวๆ เทร่ๆ หนักเข้าก็ชักจะอายุใจ เกิดเป็นคนโตะจนหนวดเต็มปากเต็มคางแล้วยังอาศัยพระอยู่ที่วัด รู้สึกว่าจะเลวทรามนัก ส่วนคุณนพนะท่านไม่มีอะไรเลย ผมจะอยู่กับท่านจนแก่ท่านก็ยินดี เพราะรักและเมตตาผมอยู่อย่างเดิม เพื่อนของคุณนพนั้นเองเป็นคนมาชวนผมไปทำงาน แต่บังเอิญงานในหน้าที่นั้นจะต้องมีความรู้ทางภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี และบังเอิญเช่นกัน ภาษาอังกฤษของ

ผมดู ๆ ปลา ๆ เต็มทน ผมจึงต้องหาครูภาษาเป็นพิเศษและเรียนลัด และครูคนนั้นก็ก็เป็นเพื่อนกับคุณนพอีกนั่นเอง เป็นผู้ใหญ่ที่จัดเจนทางภาษาดีมาก เป็นนักเรียนอังกฤษที่อยู่อังกฤษนานมาก แกมีบ้านที่เป็นมรดกของแกที่หลังตลาดยศเส เลยเปิดสอนภาษาอังกฤษเป็นพิเศษในยามค่ำ โดยมีเพื่อน ๆ ร่วมกันสอน ผมได้เริ่มไปเรียนลัดเป็นพิเศษกับตัวคุณครูพุงเองที่เดียว

ครั้นเรียนไปได้สักสามสี่เดือน รู้สึกว่าครูพุงจะมีธุระอะไรยุ่ง ๆ ผมเลยต้องเรียนกับเพื่อนของแกมากกว่าเรียนกับแก พวกนักเรียนอื่น ๆ ซักจะบ่นกันพึมพำ การสอนของครูอื่นไม่สนุกเหมือนกับครูพุง เพราะครูพุงมีวิธีสอนอย่างเข้าใจง่ายและแจ่มแจ้งดีที่สุดในที่นักเรียนทุกคนติดตามการสอนของแก ก็ด้วยแกมีวิธีพิเศษ มักจะพูดอะไรติดไปทางตลกขบขัน ขอบพูดอะไร ๆ แปลก ๆ หรือคำแปลก ๆ พอเห็นเราไม่เข้าใจก็อธิบายจนเรารู้เข้าใจไปเลย แกมีวิญญานเป็นครูจริง ๆ นักเรียนทุกคนจึงบ่นเสียดาย

ที่แกไม่ได้สอนนั้นมิใช่ว่าแกหายไปไหน ความจริงแกก็อยู่ในห้องส่วนตัวของแกนั่นเอง ก้มหน้าก้มตาทำงานอะไรก็ไม่รู้ ผมเคยคิดว่าถ้าครูพุงหลบการสอนบ่อย ๆ อย่างนี้ นักเรียนอาจจะน้อยลงไปเพราะครูเพื่อน ๆ แกนั้นถึงจะเก่งทุกคน แต่วิธีการสอนมีเสน่ห์น้อยไป มักจะเอาเป็นระเบียบตรงไปตรงมาไม่มีหลอกล่อยั่วใจ บางทีคิดว่านักเรียนเข้าใจแล้วในตอนนั้น ๆ ไม่ค่อยจะกววนอย่างครูพุง แกวนเวียนหลอกล่อว่าเรารู้จริงหรือเปล่า เห็นว่ายังรู้อย่างไม่เข้าใจก็อธิบายจนชัดเจน เพราะไม่ใช่ภาษาของเรา จะเข้าดับเข้าปอดง่าย ๆ นั้นยากนัก ความที่อยากรู้ว่าคุณครูพุงแกแอบทำงานพิเศษอะไร ผมจึงร้องขออนุญาตเข้าไปในห้องส่วนตัวของแก ซึ่งมีกระดานแผ่นอยู่ตรงหน้าแกอยู่หลายแผ่น ตัวแกเองกำลังเพ่งเล็งงานนั้นและสูบบุหรี่จนควันโขมงไปทั่วห้อง แกหันมาทางผมแล้วว่า

“โอ! คุณสมัย เชิญ ๆ ช่างไร หมู่นี้ครูต้องขอโทษที่ขาดสอนบ่อย ๆ”

“หาคุณครูจะมึนงายุงมาก ถ้าหากเป็นงานชนิดที่ผมพอทำได้ โปรด

ใช้เลยครับ”

ผมว่าเข้าไปนั้น ความจริงก็ไม่รู้ว่าจะทำอะไรของแก ทำอะไรจะช่วย
หน้าหน้าอย่างผมจะช่วยแกได้หรือเปล่าก็หาไม่รู้

“โอ ! มันยุ่งคุณสมัย” แกว่า “มันยังไม่ลงตัว ถ้าคุณสมัยยินดี
จะช่วยก็พอจะช่วยได้ คือผมเขียนเลขไว้หัววัดๆ และโยงไปโยงมา คุณ
สมัยจะช่วยตัดลอกให้สะอาดก็จะเป็นพระคุณ” แกพูดแค่นี้แล้วก็พูด
ภาษาอังกฤษล้อเลียนผม ซึ่งผมฟังรู้บ้างไม่รู้บ้าง แต่อยู่ในเกณฑ์ไม่รู้
เรื่องมากกว่า ลงฟังออกเพียงกระท่อนกระถั่นก็ยอมไม่รู้เรื่อง ครุพยุง
นั้นอยู่อังกฤษนานปี พูดสำเนียงเป็นอังกฤษไปหมดเลย

งานที่แกยุ่งอยู่นั้นเป็นตัวเลขทั้งหมด ผมช่วยคัดให้สะอาด
เท่านั้นเองโดยไม่รู้ตัวเลขนั้นมันหมายถึงอะไร บางแห่งก็เขียนใหม่
ตามที่แกสั่ง วันไหนหมดเวลาเรียนภาษาแล้วก็เข้าไปช่วยแกทุกคืน

“มันยังคลาดเคลื่อนอยู่ ถึงได้พลาดบ่อยๆ” แกพูดขึ้นในคืนหนึ่ง
“แต่บางงวดก็ได้การเหมือนกัน สองสามงวดก่อนได้มหาหลายหมื่นบาท
แต่งวดหลังๆ นี่พลาดไป โดนเข้าเกือบแสน” แกว่า

ผมสะดุ้งเฮือก เพิ่งรู้ว่าแกเล่นแทงสลากกินแบ่งนั่นเอง ไอ้ไอแยม
หน้อย เสียอะไรกันเกือบแสน เล่นอย่างนี้ขายเนื้อขายตัว จริงอยู่ว่าแก
ก็แทงถูกมาหลายหมื่น แต่เวลาพลาดชิกิโดนเข้าไปร่วมแสนบาท ใน
เรื่องคำนวณทางสลากกินแบ่งของแกนี้ผมไม่กระดิกหู มีดีเหมือนเข้าถ้า
ผมไม่จริงๆ ในเรื่องนี้

“คุณครูต้องแทงทุกงวดหรือครับ ?” ผมถาม

“โอแน่ซี ! ต้องทุกงวด มิฉะนั้นก็ไม่เข้าวงการหมุนเวียนของมัน”

แกอธิบาย

“เราต้องแทงมากๆ ด้วยหรือครับ ?” ผมถาม

“ถูกแล้ว ! เราต้องเพิ่มตามระดับที่เสียไป” แกว่า

ผมแอบถอนหายใจโดยไม่ให้แกรู้ เพราะว่าการแทงมากๆ นี้ ถ้า
ผิดมันก็หมายถึงว่าแยก

“แหม ! ทำไงเราจะคิดวิธีสั่งการให้หยุดวงล้อตัวเลขได้นะครับ
ถ้าทำได้ก็รวยเรา” ผมพูดไปอย่างสนุกๆ เพราะมันเป็นเรื่องทำไม่ได้เลย

เท่าที่พูดนั้นเพียงจะแย่งเลนให้เกิดแง่คิดว่า ถ้าทำอย่างที่ผมพูดไม่ได้
เจ้าความหวังจะถูกนั้นมันมีน้อย คุณครูพยองมองตามผมเขม็ง เหมือน
แปลกใจหรือสนใจในคำพูดเล่นๆ ของผม

“ที่คุณพูดถึงวิธีนั้น ครูก็เห็นจริงว่าดีแน่ๆ แต่เวลานี้ลองทำแบบ
คำนวณไปก่อน มันกำลังจะลงตัวอยู่แล้ว ถ้าวงการจรของมันเข้ากรอบ
ที่เราตั้ง เราสบายเลย” แกว่า

ผมตามใจแก ช่วยเขียนคัดลอกเลขให้สะอาดตามที่แกเร่งรีบ
เขียนหัดลวกเพื่อให้ทันกับหัวคำนวณของแก

การแทงสลากของคุณครูได้เป็นไปทุกงวด ผิดแล้วผิดอีก แต่
นำประทลาดที่งวดหนึ่งเกิดถูกขึ้นมาได้เงิน ๕,๐๐๐ บาท ผมรู้สึกดีใจ
ด้วย มิเสียแรงที่อุตส่าห์ แต่กลับมาเกิดเสียใจในพิธีการของแก ถูกมา
๕,๐๐๐ บาทน่าจะเก็บเอาไว้บ้าง แบ่งแทงไปตามวงจรบ้างก็จะดี
แต่แกกลับแทงหมดเงิน ๕,๐๐๐ บาทนั้นเลย ผมตาค้าง

ผมได้นำเรื่องนี้ไปเล่าให้คุณนพพิงที่วัด คุณนพพิงฟังอยู่นาน
เมื่อทบทวนเรื่องที่ผมเล่าให้ฟังพอควรแล้วจึงได้พูด

“เป็นอย่างนี้มากรายด้วยกัน มันเป็นวิธีคำนวณของฝรั่ง ทั้งเด็ก
ทั้งไทยนำมาทำกันบ้างหลายแห่งทีเดียว” ท่านว่า

“โง่! จะแทงทำไมกันครับ ถูกแล้วกลับแทงอีกจนหมดเงินนั้น”
ผมร้องอย่างรำคาญใจ

“นั่นเป็นหลักธรรมาของการแทงแบบคำนวณ มันก็เป็นแบบ
การพนันนั่นแหละ อย่างนี้เขาไม่เรียกว่าเสี่ยงโชคหรอก” คุณนพว่า
“ถ้าเสี่ยงโชคจริงๆ จะต้องไปคำนวณทำไม แหงไป! ถูกก็ถูกเอง ไม่ถูก
ก็กินไป การแทงอย่างการพนันนี้ต้องแทงแบบเขาเรียกทับทิวี่ คำนวณ
ได้แล้วก็แทงไป ถ้าผิดก็แทงใหม่ ตามวงจรของมันต้องเพิ่มเงินตาม
คิดคำนวณที่เสียไป ต้องคำนวณให้ดี เสียไปเท่าไร จะต้องทับทิวี่ให้
พอกัน พอเลขสลากมันเข้าสู่วงการจรเมื่อใด เมื่อนั้นก็ถูกอย่างงามๆ
ถอนทุนที่เสียไปกลับคืนหมด” ท่านอธิบาย

“เรื่องคำนวณนี้จะแน่นอนเสมอไปไหมครับ” ผมถาม

“มันเป็นเรื่องเข้าวงล้อกลมๆ จะเอาแน่อะไรเล่า ถ้าจะคำนวณ

ติดตามโดยไม่ทิ้ง และทำตามระเบียบเดิมอยู่ ก็ยอมถูกบ้าง” ท่านว่า

“โอ้โฮ! แต่มันเกี่ยวแก่ทุนที่จะตาม ถ้าไม่มีทุนจะตามก็หมดตัวกัน” ผมว่า

“ก็ยั้งนั้น” ท่านพูดแล้วหัวเราะ

“ไม่ไหว! รู้สึกว่าจะกัมหน่าเป็นซี่ข้าการพั้น กัมหน่าทำเงินป้อนมันไป” ผมพูดแล้วถอนใจลงอนิจจัง

“ยากนักสมัยเอ๋ย คนเราถ้าลงถลาลึก กว่าจะถอนตัวได้ก็สะบักสะบอม เรื่องนี้ใครจะเตือนใครนั้นไม่เกิดผล ฉันทเองก็ชอบพอกับเขาพอดู แต่ไม่กล้าไปเตือน น้ำกำลังเชี่ยว ถ้าขวางเรือก็ล่ม ถ้าไม่ลุ่มก็หนักแรง”

“ถ้าครูแหกหาทุนไปทำอย่างอื่น ๆ ก็จะได้ดีกว่า” ผมพูดพร้อมกับสั่นหัว

“ก็นั่นนะซี” ท่านเห็นด้วย “แต่เธออย่าไปขัดเขานะ มันเป็นเรื่องของเขา ไม่มีใครจะหยุดคนเขาได้ และคนเขาจะไม่รับว่าตัวเขา” ท่านกำชับ

ในเวลาต่อไป ผมก็ช่วยในกิจการของคุณครูพุงเรื่อยมาเมื่อหมดเวลาเรียนแล้ว บางคืนนอนค้างกับครูเลย ครูพุงมีวิธีเอาใจผมดีมาก แกพูดภาษาอังกฤษกับผมแทนภาษาไทยเลยเพื่อให้ผมได้ประโยชน์ แต่มันแย่อยูที่ฟังไม่ค่อยออก รู้บ้างไม่รู้บ้าง แต่คิดเสียว่าเราอยู่กับตัวฝรั่งเองแล้วคงจะรู้ไปเองในวันต่อไปเมื่อหุคั้นสำเนียงเข้า นับเป็นการตอบแทนที่ดีของคุณครู ผมช่วยครู ครูก็ช่วยผม เป็นเรื่องของการช่วยแรงไม่เกี่ยวกับการเงิน

การคำนวณของแกคงผลัดได้ผลัดเสียอยู่เรื่อย ๆ มา แต่หนักไปทางเสียเป็นส่วนใหญ่ ถึงกับตัวแกเองต้องโคลงหัวบ่อย ๆ แล้วต่อมาก็รู้สึกว่แกไม่ค่อยเบิกบาน หน้าตาไม่สบายอยู่เสมอ ๆ ดูยิ่งม้วยยิ่งโตใหญ่ แอบนั่งคนเดียวในห้อง คงจะหาวิธีคำนวณให้ดีกว่าเก่า

“นี่! คุณสมัย ครูกำลังหาวิธีใหม่” แกพบผมวันหนึ่งเมื่อเลิกการเรียนแล้ว ผมมองหน้าคุณครูแล้วหนึ่งเฉย ไม่กล้าจะถามว่าแกได้วิธีอะไรใหม่มาอีก

"ครูสนใจในคำพูดของคุณสมัยในครั้งหนึ่งที่ว่า ถ้าเรามีวิชาสั่ง
กอล์ฟตัวเลขสลากให้หยุดตามเลขที่เราแทงไว้ได้ เราจะสมผลทุกคราว
คำนี้แหละครูเอาไปตรองดูมันเข้าหาดี" แก้วว่า

ผมถึงกับสะอึก เอาละซี เจ้าคำพูดบ้าๆ ที่มันเป็นไปไม่ได้นั้น
ครูพยองเก็บเอาไปคิด ท้ามันจะไปกันใหญ่เสียแล้ว

"คุณครูจะทำอย่างไรล่ะครับ จึงจะสั่งหยุดดงล้อนั้นได้?" ผม
ถาม

"อ้าว! ก็ใครล่ะจะมีอำนาจหยุดดงล้อนั้นได้?" ครูพยองยื่นหน้า
จนขีดผมเมื่อถามออกมาอย่างเป็นปัญหา ผมฟังแกอย่างงงๆ

"ผมไม่เข้าใจครับ" อตรนทนไม่ได้ก็พูดออกไป ครูพยองหัวเราะ

"ครูได้พบคนที่สั่งหยุดดงล้อนั้นได้แล้ว" แก้วพูดแล้วจุดบุหรี่สูบ

ผมถึงกับป่วนปั่นสมอง คุณครูจะคิดทฤษฏีหรือ คิดจะติด

สินบนคนหมუნกงล้อหรือ แต่มันก็เป็นไฟฟ้า จะมีทางอะไร คงฟังแก

นั่งอยู่ต่อไป แก่จุดมือให้ผมหนึ่งแล้วตัวแกเดินไปหยิบสุราและโซดามา

จากตู้ จัดการเปิดผสมสำหรับแกและผม เราต่างดื่มเข้าไปจนหมดแก้ว

แล้วคุณครูก็เริ่มชี้แจงโครงการ

"โครงการของครูมีดังนี้!" แก่หยุดพูดนิดหนึ่งพร้อมกับชี้มือมา

ที่ผม "คุณสมัยจะต้องร่วมโครงการกับครู คือว่าเรื่องมันเป็นดังนี้

คนที่ทำพิธีนั้นจะแทงสลากเองไม่ได้ ต้องเป็นคนอื่นๆ แหง แล้วนำมา

ให้ครูทำพิธี แต่ผู้ซื้อสลากจะต้องมีสัจจะว่าจะแทงคราวละไม่มากกว่า

สองใบ" แก่หยุดพูดแล้วผสมเหล้าอีก ผมก็คอยฟังโครงการของแก

"คุณสมัยเอ๋ย ต่อไปนี้เราจะช่วยคนยากจนละ" แก้วว่า ผม

ลืมหาโพล่ง

"สมมุติว่าคุณสมัยซื้อสลากมาละ แล้วนำมาให้ครูทำพิธี ครั้น

ถึงวันออกสลาก คุณไปกับครู ครูจะเอาใบสลากมาถือไว้เพื่อดูตัวเลข

ของเรา แล้วครูจะสั่งหยุดดงล้อนั้นให้ตรงกับเลขของเรา ทำดังนี้ไปจน

ครบตัวเลขของเรา เมื่อถูกแล้วคุณสมัยจะต้องไปขึ้นเงิน สมมุติว่าได้มา

๒ แสนบาท คุณสมัยจะสมนาคุณครูเท่าไรก็แล้วแต่ใจจะศรัทธา แต่

ว่าการแทงต้องมีสัจจะนะ เอาเพียงใบเดียวเท่านั้น แต่การจะถูกรางวัล

ที่เท่าได้นั้นครูจะกำหนดเอง ไม่ใช่ว่าจะเอาที่หนึ่งเสียเรื่อยไป" แกอธิบายยืดยาว ฟังแล้วซุ่มซึ้นใจน่าจะรำรวย เม้มองไม่เห็นว่าจะเป็นไปได้อย่างไร แต่ผมก็นั่งฟังเฉยไม่ขัดอะไร

"เอากันว่าเราช่วยพวกเราที่ยากจนนั้นแหละ คุณสมัยเห็นใครเพื่อน ๆ ยากจนก็ไปบอกเป็นความลับว่าครูจะทำพิธีให้ และบอกเขาด้วยว่าครูตัวเองไม่ได้ จะต้องมีการสมนาคุณกันตามระเบียบ ข้อสำคัญต้องเป็นเรื่องลับ เราช่วยเฉพาะคนจนเท่านั้น เขามีเงินแล้วเราไม่เอาด้วย" แกหยุดพูดแล้วหัวเราะ พลาตดื่มเหล้า

ผมฟังแกพูดไปก็ชักเคลิ้ม ๆ เผลอ ๆ เป็นโครงการเรื่องการบุญอยู่เป็นอย่างมาก แต่มันยังเป็นเรื่องฝัน ผมแอบถอนใจเบา ๆ ไม่ให้ครูแก้วรู้

"เอาละวันนี้รู้แค่นี้ก่อน พอครูทำพิธีแล้วจะบอกให้รู้และลงมือกันทีเดียว เอาละคุณสมัย คุณก็มีฐานะร่วมงานกัน ครูจะบอกความลับให้ เรื่องที่เราทำกันนี้ ต้องเกี่ยวกับปีศาจเท่านั้นจึงจะสำเร็จ" แกว่า

ผมสะดุ้งเฮือก มองตาแกเพื่อจะดูว่าแกพูดเล่นหรือพูดจริง

"ต้องเกี่ยวกับผีด้วยหรือครับ?" ผมถามด้วยกัลมโฆ

"ถูกแล้ว! ครูจัดการทำการอัญเชิญมาสองสามคืนแล้ว" แกว่า ผมถึงกับเหงื่อซึ่มออกมาเป็นเม็ด อนิจจัง มนุษย์หนอมมนุษย์ ผมนี่มันอย่างไรกันหนอไม่พ้นผี เริ่มต้นเกี่ยวกับคุณนพเมื่อท่านยังไม่บวชก็โดนผีตายท้องกลม ต่อมาก็โดนอีกเต็มรักเข้าไปอยู่กับผีทั้งก๊กเลย พอพ้นมาแล้วไปเที่ยวบางบาลกับนายมัน ก็โดนเข้าที่นั่นอีก วังกันแทบออกแตก สุดท้ายมาโดนเข้าที่ทุ่งนครหลวงอีก เจ้าประคุณเมอ้ย นี้จะมาโดนเข้าอีกแล้ว ครูทางภาษาอังกฤษเล่นผีอีกแล้ว เวร เวร เวรของผม

"อย่ากลัวเลยนะ" แกว่าและเอามือตบผม "ครูอยู่ที่อังกฤษไม่เคยคิดว่าในโลกนี้มีผี แต่ตอนทำยชาวอังกฤษบางคนเขาชวนเล่นเชิญผี ก็เกิดพบเข้าจริง ๆ ครูเลยรู้ว่าสิ่งเร้นลับนั้นมีจริง ๆ มันก็เป็นทำนองว่าวิญญาณคนเราที่ยังไม่ได้เกิดนี่แหละ ยังลอยร่อนอยู่ ถ้าเรียกให้ถูกก็น่ามาใช้ได้" แกว่าอย่างเชื่อมั่น

เรื่องของผี ๆ ต่าง ๆ นี้ผมเชื่อ เพราะผมโดนมาอย่างถนัดใจ อยู่

กันเลยทีเดียว ทั้งเคยเป็นสามีของผีมาแล้ว ผีคนอื่นผมกลัว เว้นแต่ผี
มาลัยยอตรักของผมเท่านั้นที่ไม่กลัว ยังรักและครวญหาอยู่ทุกวันนี้ ผม
กลับมาวัดก็เล่าให้คุณนพฟังทุก ๆ อย่างที่ได้พบได้เห็นมาจากครูพยุง

“เอ๊ะ จะไปกันใหญ่” คุณนพพูดออกมา “เอ ครูพยุงเข้าใจผิด
ผีนั้นจะไม่ยอมทำอะไรให้กับใครในสิ่งที่ไม่เห็นเป็นประโยชน์”

“แต่ผีบางรายอาจจะช่วยบ้างกระมัง?” ผมว่าเพราะเคยพบมาแล้ว
ที่ผมหลงอยู่ร่วมกับผี ผีสำแดงเดชช่วยอะไร ๆ ได้สำหรับคนที่เขารัก

“ฉันเชื่อว่าเขาไม่ช่วย! ถ้าเขาจะช่วยให้มนุษย์เกิดความเป็นโลก
ต่อไปก็จะพากันกวนวิญญานเขาไม่หยุดหย่อน เคยพบผีพ่อแม่มาบอก
ห่วยเบอร์เราบ้างหรือเปล่า ผีเป็นผู้รักสงบในทางของเขา ส่วนมนุษย์จะ
มีเรื่องอะไรก็ช่วยตัวเองไปดี ทำไมทำเป็นคนเห็นแก่ตัว ถามจริง ๆ เอะ
มนุษย์เราเคยช่วยอะไรผีบ้างเล่า เขาอยู่อย่างสุขสบายแล้ว เราตามไป
กวนเขาอีกไม่รู้จักจบเลยมนุษย์เราเนี่ย แม้แต่ทำบุญตักบาตร ถึงจะหวัง
ไปให้ผีกิน ตัวเองยังตั้งใจอยู่ว่ากุศลนั้นจะส่งตัวไปสวรรค์ อนิจจา
มนุษย์เรา” คุณนพพูดอย่างตำหนิคนใช้ผีอย่างไม่วัเยื่อไว้เลยเถิด ถือ
เอาเป็นคนเห็นแก่ตัว

“ถ้าคุณจะไปเทศนาให้ครูพยุงฟังบ้างก็จะดี” ผมออกความเห็น

“ยาก!” ท่านร้องและถอนใจ “ไม่มีประโยชน์อะไรกับคนที่
กำลังฟุ้งปราดต้งน้ำเชียว ถ้าเขาเกรงใจเรา เขาก็จะรับปากพอไปที
แต่ใจเขาสลิด จะให้ตามที่เราขอหรือหาไม่ การเตือนใครสอนใคร ถ้าเขา
ไม่รับฟังเราก็เปลืองหัวใจเราเอง พระพุทธเจ้ายังไม่สอนคนทั่ว ๆ ไปเลย
ทั้ง ๆ ที่ท่านมีความสำคัญอยู่อย่างที่สุด ดีไม่ดีคล้ายหลงตัวเองว่าดีกว่า
ใคร ๆ จึงเที่ยวสอนเขา”

อีกสองวันต่อมา ครูพยุงได้บอกกับผมว่าการอัณิเชิญผีนั้น
เรียบร้อยลงแล้ว ให้ผมเอาเงินของผมไปซื้อสลากกินแบ่งมาเถิด ผมก็
ทำตามที่คุณบอก พอถึงวันที่จะออกรางวัล ครูพยุงกับผมก็ไปกันที่
ที่ทำการออกรางวัล ซึ่งในชีวิตผมก็เพิ่งเป็นครั้งแรกที่เหยียบย่างเข้าไป
มีผู้คนคึกคักมาก ล้วนแต่ผู้สนใจทั้งนั้น พอเราเลือกที่นั่งได้ดีแล้ว ครู
พยุงได้เอาใบสลากออกมาถือและกระทำตนเป็นพราหมณ์เฒ่าเข้าพิธี

นั่งเขม็งทางจิตเพ่งตัวเลขในแผ่นสลากที่ถือ นั่งตัวตรงไม่วอกแวก คอย
บังคับให้กงล้อนั้นหยุดตามที่สั่ง แต่แล้วแกก็กลับมีสีหน้าขุ่นมัว เพราะ
กงล้อนั้นไม่หยุดตามที่สั่ง และเลขก็ไม่ตรงกับสลากในมือเลยจนแล้ว
จนรอด แกถอนใจอย่างแรง เป็นลมหายใจที่หมดหวัง

“ยังพลาด” แกร้องเบาๆ ครั้นแล้วก็พากันกลับออกมาที่นั่งที่สโมสร
ดื่มเหล้าอย่างขมิ้มๆ

“คืนนี้เอาใหม่ บางทีทำมาแล้วอาจจะไม่มีดีวิธี” แกว่า

ในคืนนั้นพอนักเรียนกลับหมดแล้ว ทั้งครูอื่นๆ ก็กลับแล้ว ครู
พยองก็ชวนให้ผมอยู่ทำพิธีด้วยกัน ชั้นแรกคิดจะขอตัวอยู่แล้ว แต่โรค
เกรงใจมีประจำตัวผมอยู่ เลยรับปากแกง่าย ๆ แกชวนเข้าในห้องเล็ก
อีกห้องหนึ่ง เป็นห้องเฉพาะ ในห้องนั้นมีโต๊ะที่วางข้าวปลาอาหาร หมู
เห็ดเปิดไถ่ ดอกไม้รูปเทียนพร้อม คงจะเป็นคนใช้จัดไว้ให้ ครูพยอง
จัดแจรงรินเหล้าใส่แก้วแล้ววางบูชา จัดการจุดธูปเทียน พอเรียบร้อย
แล้วก็ปิดสวิตซ์ไฟที่เพดาน ในห้องก็มีมืด มีแสงสว่างเพียงเทียนดวงเดียว
แต่มีแสงสว่างแน่นอนดี เพราะไม่มีลมพัดมาทางไหนได้โดยห้องเล็กนั้น
จำกัด เรือนไฟดวงเทียนจึงตั้งตรงไม่วูบวาบ

ครูพยองเข้าที่สมาธิ บนอะไรพิมพ์ทำอยู่ช้านานแสนนาน ส่วนผม
นั้นไม่รู้เรื่องด้วยก็ซັกจะง่วง เพราะไม่มีการพูดคุยอะไรกันเลย นั่งอยู่
เฉิบๆ ก็ซັกจะซึมและเปลอๆ ไป ในครุนั้นเอง เทียนที่เผาตัวใหม่ไป
ยังไม่ทันจะครึ่งเล่มก็เกิดดับลงไปเฉยๆ ถ้าเป็นห้องกว้างๆ คงจะ
น่ากลัว แต่บังเอิญเป็นห้องเล็กและหน้าต่างก็ปิดหมด เราอยู่ในความมืด
แต่ได้ยินเสียงไหวตัว เห็นจะเป็นครูพยองขยับตัวหาไม้ขีดไฟ ผมคงนั่ง
อยู่เฉยๆ ไม่อยากกระดิกตัวเพราะความง่วงนอน รู้สึกว่ามันเกิดเมฆ
หมอกขึ้นในห้องนั้น ทั้งๆ มีดก็ยังมีเห็นกลุ่มเมฆหมอกได้ถนัด มีความ
รู้สึกว่าตัวผมกับครูพยองกำลังอยู่ในกลุ่มหมอก และหมอกนั้นค่อยๆ มี
แสงสว่างขึ้นจนเห็นตัวเราทั้งสองได้ถนัด ผมเห็นครูพยองนั่งงงๆ เป็น
อาการตกใจเช่นเดียวกับผม แต่ทั้งครูพยองและผมจะตกใจอย่างไรก็
จำใจต้องนั่งเฉย เพราะมีใครอีกคนเป็นชายหน้าดูๆ กวักมือเรียกเราทั้ง
สองให้ลุกขึ้นยืน ทั้งผมและครูพยองลุกขึ้นยืนอย่างว่าง่ายเหมือนถูก

อำนาจบังคับ

พอเรายืนแล้ว ชายคนนั้นได้โบกมือให้เราเดินต่อไป เราทั้งสองเหมือนไม่มีหัวใจ เดินตามที่เขาสั่งไปช้าๆ หนทางที่เขาให้เดินไปนั้น มองด้วยตาแม้จะตกอยู่ในหมอกก็เห็นได้ว่าเป็นหนทางที่มีหินผาเป็นตรอกเป็นซอก เราไม่รู้ว่าจะต้องเดินไปตามคำบัญชาของนายคนนั้นแค่ไหน และที่ใด เราเดินไปๆ หมอกนั้นค่อยๆ จางลง แต่ว่าอากาศคงทึบๆ ไม่แจ่มแจ้ง ในที่สุดเราก็ได้เดินมาสู่ที่แจ่มและเป็นที่ราบโล้น ปราศจากก้อนหินและต้นไม้ มันเป็นที่ราบจริงๆ เห็นแล้วรู้สึกวังเวงใจ มันเป็นที่ใดหนอ ช่างโล้นเปลี่ยนไปสู่ดงขอบฟ้า เราจะต้องเดินไปสู่ดงแค่นั้น และเมื่อไหร่จะถึงที่ตามที่เขาบัญชาให้เดิน

ในขณะนั้นหูเราแว่วเหมือนเสียงดนตรี แต่ไม่ทราบว่าเป็นดนตรีอะไร มันเป็นเพลงเศร้าๆ ฟังแล้วใจหาย และพร้อมกันนั้นก็มีเสียงผีห่าคนหมู่มากดังมาด้วยทางด้านหนึ่ง มันเป็นเสียงผีห่าที่ดังไม่เป็นระเบียบ จะคล้ายวงคล้ายเซวณอะไรอย่างนั้น พร้อมกับมีเสียงร้องโอดโอยเจ็บปวดปนมากับเสียงผีห่าและเสียงดนตรี ชั่วครู่หนึ่งหมู่คนเจ้าของเสียงจึงค่อยๆ โผล่ศีรษะพ้นขอบแผ่นดินโล้นนั้นมาทีละน้อยจนกระทั่งเห็นเต็มตัว

มันเป็นหมู่คนที่แต่งกายเลวที่สุด เกือบไม่มีอะไรจะพ้นกาย ที่มีอยู่บ้างก็เป็นส่วนน้อยพอปกปิดสิ่งที่น่าอูจาดเท่านั้น คนเหล่านี้มีทั้งหญิงทั้งชาย เดินมาอย่างเร่งรีบล้มลุกคลุกคลานตลอดทาง โดยถูกผู้ควบคุมที่ตามมาบังคับให้รีบไป ผู้คุมจำนวนมากนั้นขาดความปราณีถือหอกใหญ่และมีแส้หนังตีหวดตามมาถ้าผู้ใดชักช้า ผู้คุมตีทั้งหญิงชายก็ร้องเจ็บปวดระงมชมนานมา

ขบวนนี้ได้ผ่านหน้าเราไป ครุพยุงมณะสะดุ้งและชะงักตัวไปดูภาพของใครคนหนึ่ง แล้วร้องโวยวายอย่างตกใจและเสียใจ ภาพนั้นเป็นชายชรา แต่จะเป็นใครและเป็นอะไรกับครุพยุงผมไม่ทราบ ชายนั้นหันมาพบครุพยุงและผม แล้วโบกมือขอร้องให้ช่วย ผู้คุมร่างยักษ์ได้ผลึกให้เดินแล้วเอาแส้หนังกระหน่ำ ครุพยุงโดดจากที่จะเข้าคว้าตัวเจ้าผู้คุมตัวใหญ่นั้นด้วยโทสะ แต่คนที่นำเราไปได้ยกมือกั้นหน้าอกครุ

พยุงไว้ ครูพยุงตื่นรนและร้องให้ ผมใจหาย

ผู้นำทางของเราได้โบกมือให้เราทั้งสองเดินตามไป เราก็กตามกองมนุษยที่แสนทรمانนั้นไปอย่างเต็มใจเหมือนอยากจะทำตามไปหาโอกาสช่วย ข้างหน้าโน้นคล้ายจะมีหลุมเพลิงที่ใหญ่กว้างขวางหน้าอยู่ และนั่นว่ากลุ่มคนโทษเหล่านี้จะต้องตะลุมข่มขู่หลุมเพลิงนั้นไป จึงมีการเรววนกันเป็นขนานใหญ่ ต้องมีการเสียนตีกันที่ใกล้หลุมเพลิงอย่างรุนแรง เสียงร้องขอชีวิตของชนหมู่นั้นโหยหวน ครูพยุกร้องด่าอย่างพลุ่งพล่าน จะผลุนไปเข้ากลุ่มนั้นเพื่อช่วยเหลือ ผมเองแม้จะไม่เกี่ยวข้องกับใครในหมู่นั้น แต่ภาพที่ด่าตาดูอยู่ทำให้ทนไม่ไหว ผมก็ผลุนผลันโดดเข้าไปเช่นกัน อ้ายผู้คุมร่างยักษ์นั้นมึงจะใหญ่แสนใหญ่จะทะเลวงมึงให้รู้ฤทธิ

แต่มันประหลาดยิ่งที่ผู้นำทางของเราร่างกายก็ไม่ใหญ่โตอะไรนัก แต่ใช้แขนกันเราทั้งสองคนอยู่ได้อย่างเด็ดขาด เราได้แต่ตื่นรนจะเข้าไปประทัดประหารกับมันให้ได้ มึงก็มีเนื้อหนังมังสาอย่างกู มึงจะไม่รู้จักเจ็บบ้างก็ให้มันรู้ไป กูสู้มึงไม่ได้ก็ให้มันตายเสีย ผมคำรามและเต็นเร่าๆ

"หยุด!" ผู้นำทางเราร้องดังและยกมือขึ้นสูง "ท่านผู้ไม่รู้ผิดและถูก เราจะพูดให้ฟัง ทั้งจะขอดถามว่าผู้ที่ท่านเห็นถูกทรมานอยู่นั้น ท่านจะช่วยเขาได้หรือเปล่าทั้งๆ ที่เห็นเขากำลังถูกทรมานแสนสาหัส"

"ปล่อยเราสิ เราจะตะบันให้รู้ฤทธิไป" ผมตะโกนลั่น

ผู้นำทางของเราหัวเราะอย่างดูๆ แล้วพูดอย่างหน้าตาขึง

"พวกเห็นแก่ตัว เห็นแล้วว่าเขากำลังเดือดร้อน แต่ท่านซิกกลับขอร้องให้เขามาช่วยไอ้เรื่องการพนันของตัวเอง" ผู้นำหันหน้าใส่ครูพยุง "ตัวของเขาเองยังช่วยตัวเองไม่ได้ แต่จะมาช่วยท่านกระนั้นรี ไอ้เรื่องไม่เป็นเรื่อง มีความโลกจวนลั่นหัวใจ เอาสิ ถ้าว่ามีความเดือดร้อนที่จำเป็นจริงๆ ถึงชายคนนั้นจะช่วยไม่ได้ เรา! หรือใครอื่นก็ยิ่งช่วย แต่เรื่องการพนันนะ อย่าทำอีกต่อไป"

ทุกคำที่คนนั้นพูด เราทั้งสองงันไปด้วยกัน ตอบโต้เขาไม่ได้เลย ไม่มีเหตุผลใดที่สลับล้างคำของเขา จึงยืนนิ่งงัน และทันใดนั้น ผู้พูดได้ยื่นหน้าทีดูดัน แสยะปากเข้ามาจวนชิด แล้วพูดเน้นเสียง

"แน่! เราจะบอกให้ อย่าคิดโลกอะไรอยู่เลย บ้านนี่นะ บ้านที่คุ้มหัวอยู่ทุกวันนี้ะ จงรู้ไว้ พระเพลิงจะเผาผลาญเทียน มัวแต่โลก"

การเสยะปากและหน้าที่ดูดันนั้นทำให้เรากลัว หน้านั้นเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อ เราทั้งสองตกใจจนสิ้นสติลงไป ณ บัดนั้น อะไรๆ ทุกสิ่งมันวูบและดับลง

ผมกับครูพวยจะนั่งอยู่ที่เครื่องบูชานานเท่าใดไม่ทราบได้ มารู้ตัวต่อเมื่อได้ยินเสียงครูพวยร้องให้และพุบหน้าอยู่กับโต๊ะ ไฟฟ้าที่เพดานห้องที่ดับไปเมื่อตอนแรก บัดนี้มันก็สว่างอยู่อย่างเดิม แต่ดวงเทียนที่จุดไว้ในวันนั้นได้กินตัวเองไปจนหมดสิ้น แสดงว่าไม่มีใครมาเผาให้ดับไปอย่างที่เราเห็นตอนแรก ผมรีบลุกไปปิดบ่อไฟครูพวย แต่ครูพวยยังคงนั่งงออยู่ และผมเองก็ยิ่งเห็นภาพต่าง ๆ ติดตาอยู่ เป็นภาพเหตุการณ์ที่เราทั้งสองโดดเข้าไปร่วมอยู่กับเขาที่แผ่นดินโล่ง ลื่นจืด ขอบฟ้า แต่ความโล้นเปลี่ยวนั้นไม่มีพืชพันธุ์ธัญญาหารใดๆ จะเลี้ยงตัวได้ แม้แต่น้ำสักหยดเดียว และผู้ที่ต้องโทษนั้นจะต้องสู่ความทรมานและเดินทางไกลแสนไกลแค่นี้ก็สุดรู้

ในที่สุดผมได้ช่วยพวยครูพวยให้ลุกขึ้น แล้วจึงออกจากห้องนั้น ครูพวยมีอาการกะปลกกะเปลี่ยเศร้าโศกมาก ชายแก่ที่ครูพวยเห็นนั้นจะเป็นใครและเป็นอะไรกับครูพวย

ครูพวยลึ้มลงนอนคว่ำที่เตียงนอน พุบหน้าลงกับหมอนร้องไห้อีก เรื่องอย่างนี้ต้องปล่อยไปตามสมัครใจก่อน การร้องไห้อาจจะคลายอารมณ์ลงได้บ้าง การปลุกปลอบคนที่กระเทือนใจอย่างหนักนั้นย่อมทำไม่ได้อย่างรวดเร็วกะทันหันนัก ผมลึ้มตัวลงนอนที่เตียงหนึ่ง ถอนหายใจอย่างแรง นึกไม่ออกว่าจะทำอะไรต่อไป ภาพที่เห็นเมื่อสักครู่ยังจับแน่นในหัวจิต

เราทั้งสองจะหลับไปเมื่อไหร่ไม่ทราบ มารู้ตัวเอาเมื่อตอนสายมาก คล้ายมันจะอ่อนเปลี้ยหัวใจอย่างไรพิกล ผมลาจากครูพวยกลับมาวัด และรายงานเหตุการณ์ทั้งหมดทุกตอนทุกคำพูดที่ได้ยินให้คุณนพพิ่ง คุณนพพิ่งอย่างตื่นเต้นและนั่งขมิ้มอยู่สักครู่

"นั่นคือ ถึงคราวที่ครูพวยจะต้องหยุดการพนัน" คุณนพว่า "คน

ชราที่เห็นในภาพนิมิตนั้นอาจจะเป็นบิดาของครูพยุ่ง และครูพยุ่งหลงตั้งพิธีเรียกวิญญาณบิดาให้ช่วยในการพนันที่สุ่มใจจะเอาชนะนะ แต่มีใครคนหนึ่ง อาจจะเป็นผีบ้านหรือเจ้าของที่ก็ได้ มาทำนิมิตให้เห็นเหตุการณ์เพื่อให้เลิกพิธีนั้นเสีย แต่เรื่องที่น่ากลัวและน่าคิด คือที่คนคนนั้นพูดว่าบ้านที่อยู่นั้นจะถูกเพลิงไหม้ นี่แหละครูพยุ่งจะโดนกรรมซ้ำสอง ฉันทักสงสารและห่วง จะต้องไปเยี่ยมที่บ้านโรงเรียน เรื่องพระเพลิงจะเกิดเมื่อใดนั้นก็น่าจะคิดและระวังหรือคิดขยับขยายเสียก่อน มิฉะนั้นอาจจะสิ้นเนื้อประดาตัว" คุณนพพุดในตอนท้ายที่สุด

หลังจากนั้นผมยังคงไปเรียนภาษาอังกฤษและคอยระวังเสียงปืนเสียงไฟอยู่ตลอดเวลา และเตือนครูพยุ่งให้นึกถึงคำพูดของคนนั้นที่ว่า จะเกิดเพลิง ครูพยุ่งก็รับปากว่ากำลังคิดอยู่จะหาทางขยับขยาย

เรื่องทั้งหลายที่ผมมาเล่าให้ฟังกันนี้ก็หลังจากเวลานั้นมานาน และก็เป็นที่หลังจากไฟได้เผาผลาญหมู่บ้านหลังตลาดยศเสไปแล้ว และบัดนี้ตัวตลาดยศเสก็กลายเป็นโรงภาพยนตร์ที่ใหญ่โตไปแล้ว

อ้ายป๊อก

อ้ายป๋อก

“เดี๋ยวนี้มันปล้นแท็กซีกันบ่อย
จริงๆ” เสียงนี้ดังอยู่ที่โต๊ะหนึ่งซึ่งอยู่
ติดๆ กับโต๊ะผม ผมจึงเหลียวดู พบ
ว่าผู้พูดเป็นกรรมกร และผู้ที่จิบกาแฟ
แล้วนั่งฟังอยู่คือคนแท็กซี

“บ่อยหน่อย พวกเราไม่มีทางสู้
มันได้เลย” ชายแท็กซีวนแก้วกาแฟ
แล้วพูดเสียงอ่อย

“ทำไมนะ! พวกแท็กซีของแกจึง
ไม่คิดสู้บ้าง พวกมิดพกดาบไว้เล่นกะมัน
บ้าง” ชายกรรมกรพูดแล้วจ้องมอง
หน้าเพื่อนแท็กซี

“ได้เมื่อไหร่ล่ะ ตำรวจไม่ให้แท็กซี

พกอารูธเลย พวกปล้นมันเอาเข้าเมื่อไหร่ก็เอาอย่างสบายๆ ไม่มีการต่อสู้เกิดขึ้นเลย” แท็กชี้ว่า

“ตำรวจจะรู้ได้ยังไงนะว่าเราแอบเอาอารูธไป” ชายกรรมกรแย้ง

“ถ้าเขาตรวจพบเข้าก็มีผิด และก็ไม่ว่าว่าเขาจะตรวจเมื่อไหร่”

“ถ้าเขาตรวจพบ ก็บอกกับเขาไม่ได้หรือว่าเอาไว้ป้องกันตัว”

“นั่นมันเป็นข้ออ้างทั่วๆ ไป ใครจะรู้ว่าแท็กซึ่งจะพกอารูธเพื่อป้องกันตัว หรือพกเพื่อไปก่อการร้ายกับคนอื่น”

“อย่างนั้นก็จริงของเขา ว่าแต่แกเถอะ อย่าเห็นแก่เงินนัก ใครมันจ้างไปทางเปลี่ยวๆ ทำรับสุ่มสี่สุ่มห้าจะหมดตัว ข้าจะเจ็บตัวเสียอีกด้วย”

“อือ!” ชายแท็กชี้ตรง “ถ้าโดนเข้าก็เป็นกรรมของเรา”

ผมฟังชายสองคนพูดได้กั้นไปจับกาแฟไป เรื่องที่เขาพูดกันมันช่างเสียวใจตัวนัก พูดถึงเรื่องโจรกรรมเมื่อครั้งเก่าๆ ที่แล้วมามันให้เสียวสันหลัง อ้ายป็อกคือชื่อของผมเมื่อเด็กๆ เด็กๆ รุ่นเดียวกันพอออกชื่อป็อกเป็นพวกกันขยาดทั่วๆ ไป ผมถอนใจละลายตัวเอง ค่อยๆ เหลียวดูกระจกเงาอีกด้านหนึ่งของร้านกาแฟ เดี่ยวนี้ผมเป็นทหารบก มีเครื่องแบบส่งผ่าเผย ผมเพิ่งได้เข้ารับเกณฑ์มาปีกว่าๆ ผมนึกภาวนาขอให้เครื่องแบบนี้มีอำนาจบังคับผม อย่าให้ผมกลับไปมีชีวิตอันชั่วช้าสารเลวอย่างสมัยเมื่อยังเป็นอ้ายป็อกอีกเลย อ้ายป็อกเด็กชาวอุดร ไม่มีพ่อมีแม่ โดนมหาโจรชาวกรุงเทพฯ เก็บเอามาเลี้ยงและสอนให้ประพฤติชั่วร้ายต่างๆ และออกทำการโจรกรรมตามที่ได้ฝึกสอนไว้เป็นอย่างดี

เดี๋ยวนี้อ้ายป็อกได้เป็นพลทหารอุดร ชื่อใหม่ โดยที่มีผู้ใจบุญในกรุงเทพฯ ได้แนะนำให้หนีไปกับคนคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้เฒ่า ไปอยู่หัวเมืองเสียหลายปี ต่อเมื่อผู้มีพระคุณนั้นแก่ชรามากเข้า สุดท้ายจะค้าชูผมต่อไปอีกได้ พอดีกับนายสิบตำรวจผู้หนึ่งไปตระเวนที่ผมอยู่ ผู้ชราที่อุปการะผมเกิดชอบพอนิสัยกัน ก็เลยฝากฝังผมกับนายสิบตำรวจโท พัน มุ่งดี รับช่วงมาอุปการะต่อ ให้ชีวิตใหม่ ให้นิสัยใหม่ พันจากอ้ายป็อกตามที่หัวหน้าโจรร้ายฉกชิงวิ่งราวที่เลี้ยงไว้ให้ชื่อง่ายๆ เรียกง่ายๆ

ไม่คำนึงว่ามันจะเป็นชื่อคนหรือชื่อสัตว์ ผมได้ชื่อใหม่ว่าอุดร เพราะผมเกิดที่อุดร แม้จะเป็นชื่อจังหวัด ก็ยังเป็นผู้เป็นคนดีกว่าอ้ายป๊อก ซึ่งแปลไม่ได้ว่าเป็นคนหรือเป็นสัตว์

ความจริงผมก็รักชีวิตตำรวจ อยากจะเป็นตำรวจ แต่วิชาหนังสือของผมไม่พอจะเป็นตำรวจได้ ส่วนทางทหารนี้ไม่ได้เกี่ยวเรื่องวิชา อายุครบ แข็งชาติ ร่างกายได้ส่วนเป็นใช้ได้ วันนี้ได้โบลาก็ออกเดินเที่ยว นึกอยากจะดูดินเก่าๆ ที่เคยเลวร้ายมา พอถึงสะพานหันข้ามคลองโง่งอแง ความ مزدจำเก่าๆ ก็ย้อนหลังถึงชีวิตอ้ายป๊อก ซึ่งเคยมีช่องอยู่ในละแวกนี้ และออกทำการโจรกรรมประเภทเด็กๆ ตามที่หัวหน้าได้สั่งสอนไว้ ขึ้นชื่อว่าอ้ายป๊อกแล้วเจ๊กจีนแถวนี้เกรงกันนัก ผมจะเดินไปทางไหน ทุกคนระวังระไวกันเป็นที่สุด ไม่ว่าจะป็นขนมหรือผลไม้ อำนาจเรื่องมือไว ซิคครับ ทุกคนไม่ยอมเปลือง เล่นเอางานอาชีพของผมซักจะผิดเคืองเป็นแถบๆ ไป ถ้ากลับเข้าช่องพักไม่มีอะไรติดมือกลับไปเป็นโดนตี กระหน่ำละครับ อย่างน้อยบุหรี่สักซองหนึ่งไปบูชาเจ้าพ่อหัวโจรได้ก็พ้นการถูกรบกวนไปได้

เรือแพที่จอด ๆ กันในคลองโง่งอแงแทบทุกลำ น้อยนักที่จะหันมือหยิบเล็กหยิบน้อยของผมไปได้ หากแต่จับผมไม่ทันเท่านั้น ผมจึงเดินลอยนวลอยู่ได้เสมอ เด็กๆ ด้วยกันทั้งเจ๊กทั้งไทย พอเห็นผมผ่านไปมันจะพากันหลบหน้าบูบไม่มองผมเลย แล้วต่างก็เลี้ยวทลิกไปไม่ยอมใกล้ผมเหมือนเห็นตัวเสนียด ผมรู้สึกเปล่าเปลี่ยวหัวใจเหลือเกิน บางที่ต้องเลี้ยงเข้าไปแอบร้องไห้ในวัดเซิงเลนด้วยเสียใจตัวเอง แม้แต่สุนัขที่มันเดินอยู่ตามถนนตามตรอกแถวนั้น มันยังมีโอกาสเดินเฉียดคนได้ แต่ส่วนตัวผมสิมีแต่คนทลิกไกล คล้ายสุนัขขี้เรื้อนที่ตัวมีน้ำเหลืองเประขยริ่ง

คืนหนึ่งเดือนมืด ผมลอยคอไปตามข้างๆ เรือที่จอดนอนในคลองเพื่อหาช่องว่างใครหลับใครเปลอจะได้อ้างอะไรต่อมิอะไรพอไปให้หัวหน้าขายเป็นเงินได้ ผมลอยคอมาหยุดอยู่ข้างเรือสำปั้นประทุนๆ ปะๆ ลำหนึ่ง เป็นเรือขายกล้า แกมมีอาชีพเป็นช่างร่อนหาเศษต่างๆ เช่นทองเหลือง ทองแดง ตะกั่ว ตามลำคลองเวลาน้ำแห้ง ปะบางคราวก็

เลยได้สตางค์บ้างเพราะชาวเรือทำตกไว้ ผมเคยล้างขันทองเหลืองของ
ยายกล่ำไปได้หนึ่งใบ

แต่คืนนี้ยายกล่ำยังไม่หลับ ยังนอนสั่งสอนเจ้าหลานชายซึ่งตัว
เล็กกว่าผมด้วยเสียงอ่อยๆ

“หลานเอ๋ย เรามันยากจน ต้องเจียมตัวและอดทน แม้จะหิว
แทบไส้จะขาดก็ต้องทนเอาลูกเอ๋ย เจ้าประคุณข้าวเจ้าประคุณปลาที่กิน
กันทุกวันนี้ก็ได้มาจากกันคลองนี้แหละ เศษทองแดงทองเหลืองไปขาย
เป็นสตางค์มาได้ก็พออึดท้องไปมี้อๆ หนึ่ง ตอนที่ยังหาไม่ได้ หิวขึ้นมา
ก็กินน้ำต๋วงท้องไปก่อน กัมหน้าร้อนเศษผงไปวันๆ ก็พอมีข้าวกิน อย่า
ทำตัวเป็นขโมยเขากินเลยลูกเอ๋ย กินไม่สบายคอหอย เขาแข่งเขาค่า
เราหากินสุจริตไม่มีใครมาซื้อเราได้ เมื่อกี้ก็ยังได้กินข้าวต้มปลาที่เอ็ง
ชอบ สมกับที่เหน้อยมาทั้งวัน” เสียงที่แกพูดนั้นซักจะอ่อยๆ เพราะ
ความง่วง

ผมหมดศรัทธาจะขโมยเรือลำนี้อีก นึกสงสารอ้ายน้อยหลาน
ชายยายกล่ำที่ต้องกินน้ำประทังความหิวไปก่อนกว่าจะได้สตางค์มา ผม
เห็นมันร้อนเศษผงช่วยยายกล่ำตลอดวันเป็นประจำ มันจะได้กินอะไร
ลอยคอกอยู่ในน้ำกับตะแกรงสังกะสีที่ร้อนเศษผง ชีวิตอ้ายน้อยถ้ามา
เทียบกับผมซิ ผมมีขนมกินเสมอ เพราะมีมือว่องไวฉกชิงมาได้

สมัยนั้นกรุงเทพฯ ใช้รถสามล้อถีบด้วยเท้า เวลาขึ้นสะพานพุทธ
ถีบไม่ไหวต้องลงเข็น พวกผมก็ไปหากินที่นั่นกัน รับจ้างเขาคคนละห้า
สตางค์ เข็นดินห้ายวันๆ ก็ได้หลายสตางค์ ปะเหมาะะวันไหนบรรทุก
ผลไม้ แม่ค้าเมตตาก็แจกให้กินบ้าง ถ้าเจ้าไหนหรงก็แอบหยิบเลยเฉยๆ
ถ้าเจ้าของเห็น เราจะวิ่งลงบันไดข้างสะพาน เราเรียนรู้อามาจากหัวหน้
ช่องว่า จงขึ้นไปจวนจะบ้ายหัวลงจึงทำการโจรกรรมได้ เพราะรถมันหนัก
มันจะวิ่งลงอย่างยั้งไม่ได้ ไม่มีใครจะกล้าโดดรถมาไล่กวตจับเราได้
ลงเนื้อเข้าปากเสียแล้วอย่าหวังเลย ลงวิ่งบันไดข้างได้แล้วไม่ว่าจะข้าง
ซ้ายข้างขวาหวานคอพวกเรา จะวิ่งลัดไปทางขายน้ำเข้าท่าโรงยาเก่าก็
สบาย หรือจะวิ่งเข้าทางตรอกข้างที่ทำการไปรษณีย์ โอ้ย มีหนทางพรวน
เลย บ้านกระต๊อบเยอะเยอะ มีทางแยกหลายทาง หรือวิ่งอ้อมหน้าตึก

ที่ทำการ วกลงตรอกชายแม่น้ำไปทางโกดังสินค้าจีน ยิ่งลับสนับทึบ ตามยาก

ผมเคยแอบเอาขนมไปให้อ้ายน้อยมันกิน มันดีใจรีบแอบกินด้วยความทิว ที่แอบและรีบกินนั้น มันกระงายมันจะเห็นว่ามาคุยกับผมแกเอาตายเลย อ้ายผมนี้ไม่ผิตอะไรกับหมาหัวเน่าเข้าไหนไม่ได้ อายุสิบเอ็ดสิบสองสิบบุหรีเป็น เพราะฉกชิงเขามาได้ ถ้ามีเศษก็สูบลุย แรกๆ ก็หัดดูดพ่น ต่อมาก็สูบอัดได้ ฉกได้มาเป็นซองต่องไปให้หัวหน้า เขาอนุญาตเฉพาะเป็นเศษบุหรีที่สูบได้ ผมเลยเป็นเด็กแก่แดดสูบบุหรีดังคนหนุ่ม ต่อมาอีกหน่อยอาชีพสามล้อใช้เท้าถีบของกรุงเทพฯ ก็เลิกไป มีแต่รถชนิดมีเครื่องยนต์ทั้งนั้น อาชีพฉกชิงวิ่งราวบนสะพานพุทธก็เลิกไป เปลี่ยนเป็นหากินทางอื่นสุดแต่หัวหน้าช่องจะเห็นเหมาะ

ปรกติทุกเช้าเมื่อกินข้าวเช้าแล้ว หัวหน้าจะสั่งงานตามที่ได้แนะนำไว้ แล้วต่างก็แยกย้ายกันไป อาหารที่ช่องพักนั้นมีเพียงเข้ากับเย็นเท่านั้น และไม่มีเบียร์เลยอะไรทั้งนั้น กลางวันหิวขนมก็หาเอาเองโดยทางฉกชิงเอา ผมไม่ค่อยเดือดร้อนอะไรนักในเรื่องขนมและผลไม้ ผมคล่องพอจะหยิบฉวยได้ หากยังไม่เหมาะที่จะหาได้ที่อื่น ๆ ก็แยงเอาจากลูกแจ็กที่กำลังน้อยกว่า มันกินขนมอยู่ก็แยงมากกินเสีย ถึงมันจะร้องเอะอะ ผู้ใหญ่รู้เรื่องก็โบกมือห้าม ถูกแยงไปแล้วก็ซื้อกินเอาใหม่ ของกินของอยู่ทางเงินเขาไม่ค่อยถือสาหาความนัก

เช้าวันหนึ่งหัวหน้าพูดกับผมว่า ถ้าวันนี้เอ็งได้ของหนัก ๆ มา ข้าจะซื้อเครื่องแต่งตัวชุดใหม่ให้สักหนึ่งชุด ส่วนเด็กอื่น ๆ ก็คงถูกติดสินบนเช่นเดียวกัน แล้วต่างก็แยกทางกันไปตามที่เหมาะสม ผมยังหาแหล่งไม่ได้ เพราะทุก ๆ แห่งต่างระวังไว้ดีมาก ใคร ๆ เห็นเด็กขนาดที่ควรจะไปโรงเรียน แต่เที่ยวเดินเตร่อยู่ เขาก็พากันสงสัยไม่ไว้ใจ ผมเลยเดินตะลุมไปทางใต้สะพานพุทธ ยืนดูพวกหมอดูแบกะดินบ้าง ดูพวกขายยาพิเศษติดถ้วยแตกชำแตกไปตามเรื่องก่อน ทางด้านซ้ายมือผมมีหมอดูแก่กำลังดูให้ยายแก่ ทำนายทายทักโชคชะตาในท่าทางเคร่งขรึมคล้ายโยคี ยายหญิงคนนั้นก็กำลังฟังอย่างนับถืออยู่เป็นนอยมาก ผมก็ยืนดูส่งเดชไปอย่างนั้นเอง มองทางจะฉกชิงยังไม่เห็น แต่ตอนท้ายก็พบทาง คือยายหญิงคนนั้นหยิบกระเป๋าสตางค์ออกมาจะให้

คำหมอบเมื่อดูเสร็จแล้ว ผมก็พบทางตันที่ทันใด

ไม่มีเวลาคิดกันละว่าในกระเป๋านั้นจะมีเงินเท่าไร ผมโดดเข้า
คว้ากระเป๋านั้นจากมือหญิงชรา พร้อมกับผลักให้แกล้มลงด้วย เกิด
ความเอะอะโกลาหลอยู่ไม่น้อย ผมออกวิ่งบ่ายหน้าเข้าตรอกข้าง
ตึกแถวที่จะนำไปสู่หมู่กระต๊อบเกะกะในที่ว่างของบริเวณที่ทำการ
ไปรษณีย์ มันมีทางแยกจะบังเหลี่ยมบังคูดังมากมาย เหมาะแก่การ
โจรกรรมชั้นเด็กดีมาก ในขณะที่ผมกำลังถลาออกจากแหล่งนั้น รู้สึก
ว่ามีเท้าใครยกขึ้นเตะผมอย่างแรง แต่ผมโดดหลบหางเจ๊กชาย
ลับปะรดจิ้มพริกทะเลือไปหวุดหวิด และเสียงโครมครามโหม่งของ
ผู้ลับปะรดเจ๊กก็ดังขึ้นด้วยอำนาจเท้าใครคนนั้น ผมไม่ยกจะเหลียวดู
แน่บข้างถนนเล็กตรงเข้าตรอก เสียงใครต่อใครเรียกตำรวจกันขรม
ไปหมด แต่แถวนั้นระระระ ผมรู้ดี หาดำรวจทำยาก แต่มันบังเอิญ
จริงครับ ตำรวจเขาจะไปธุระที่ไหนไม่รู้เกิดผ่านมา เมื่อได้ยินเสียงร้อง
ให้ช่วย ตำรวจก็ตามหลังผมจี้มา แต่ระยะยังห่างพอหลบหลีกทัน จึง
ใช้ความชำนาญวิ่งวอกวน โดยใช้ความคิดว่าจะไปทางไหนดี ตกใจว่า
หนีไม่ทางช่องตึกว่า หลังจากที่ยิ่งเลี้ยวไปมาแถวหมู่บ้านกระต๊อบเหล่า
นั้นแล้ว ก็วกตัดจะออกไปทางหน้าตึกไปรษณีย์

คุณพระช่วย ผมคิดว่าตำรวจกับพวกที่วิ่งไล่จะตามผมไปทาง
นั้น โดยทำการวิ่งล่อวอกวนไว้ แต่เขากลับดักยืนอยู่ที่ทางแยก ผมใจหาย
วูบ มีทางเดียวจะผ่อนหนักเป็นเบาได้ ผมรีบโยนกระเป๋าสตางค์ที่แย่ง
มาได้หนีไปตึกทางไว้ คิดแล้วว่าทุกคนจะต้องหยุดเก็บกระเป๋านั้น แต่
ผมคิดผิดครับ ผู้ที่หยุดเก็บกระเป๋าก็มีแต่เพียงยายเจ้าของกระเป๋
เท่านั้น แต่ตำรวจไม่หยุด ผมจวนตัวจริง ๆ แม้หัวหน้าจะห้ามไว้ว่าอย่า
ได้วิ่งหนีเข้าในรั้งของตัวให้ปรากฏ ผมจวนตัวหมดทางจะคิด พอ
วิ่งเลี้ยวผ่านหน้าตึกที่ทำการไปรษณีย์ก็ตัดตรงเข้าตรอกข้างนั้นผ่านช่อง
ที่อาศัย พอจะถึงช่องพัก เห็นหัวหน้ายื่นมือไม่ทำท่าจะตี ผมเลย
แฉลบหลบไปอีกทางหนึ่ง วิ่งบุกอะไรต่ออะไรโดดลงแม่น้ำเลย แล้วว่าย
เข้าใต้สะพานทำน้ำ หลบเอาตัวรอดไปได้รวดเร็ว ตำรวจก็หมดทาง
เขาไม่เสี่ยงในเรื่องจะโดดน้ำตามผมทั้งเครื่องแบบ

วันต่อมาผมก็ถูกใช้ให้โจรกรรมเรื่อย ๆ ส่วนตัวหัวหน้านั้นครั้งหลัง ๆ ต้องออกทำการเอง โดยแยกไปทำทางรุ่นใหญ่ ๆ ไม่เกี่ยวข้องกับรุ่นผม ผมทราบแล้ว ๆ ว่าปล้นแท็กซี่ ทำการได้ผลดี แต่ไม่นานนักก็หาเหยื่อยาก แท็กซี่โดนกันเข้ามากรายก็ชักขยาดไม่ยอมรับจ้างส่งง่าย ๆ หัวหน้าจึงต้องวางแผนเล่นละครประกอบโจรกรรมตบตาแท็กซี่สุดแต่กาลเทศะ พอให้แท็กซี่เชื่อถือว่าผู้โดยสารนั้นเป็นผู้โดยสารที่แท้จริง

เมื่อหัวหน้ามุ่งโจรกรรมไปทางนั้น ทางโจรกรรมแผนกเด็กจึงไม่เข้มงวดนัก จะทำการได้ไม่ได้ไม่ค่อยจะหุบตีต่าว่านกันอย่างแต่ก่อน แต่การอดนมของเด็กนั้นเองเป็นการบังคับตัวเองให้ทำ พวกผมจำเป็นจริง ๆ ครับ ข้าวเช้าหนึ่งซึ่งกินกันพอบ้างไม่พอบ้าง กับข้าวก็ผัดเคืองที่สุด ยืนพื้นปลาหูเค็มหรือไมก็ปลาเค็มอื่น ๆ ที่เขาใช้ต้มข้าวหมูและข้าวเหนียว ผักบุ้งผัดยี่โรงเสมอ ผัดชนิดไม่ถึงน้ำมูกน้ำมันหรือกรับ ผัดพอร้อนฉ่ำก็เอาฝาปิดให้ตายนึ่งก็ใช้ได้ กระเทียมไม่ต้องใส่ อ้างว่าแพงพวกเราทั้งหมดเมื่อจบอาหารเข้าแล้วก็ทนต์กันไปจนเย็นจนค่ำ ถ้าคนไหนไปโจรกรรมมาได้ก็มีรางวัลให้พอเป็นกำลังใจ ถ้าหาไม่ได้ก็เป็นไปตามที่ว่า

วันหนึ่ง ผมฉกห่อผ้าเล็ก ๆ ของยายแก่แล้ววิ่งหลบคนกลับเข้ามาช่องใต้ เอาห่อผ้านั้นส่งให้เมียหัวหน้าและหัวหน้า แล้วตลบกลับไปเดินฟังเหตุการณ์ที่ก่อไว้แล้วว่ารุ่นวายแค้นไหน เห็นคนมุงยายแก่นั้นอยู่สองสามคน ยายแก่นั้นเล่าให้ฟังไปร้องไห้ไป แกมีเด็กชายมาด้วยหนึ่งคนอายุราว ๆ ห้าหกขวบ ในที่นั้นไม่มีใครรู้ว่าผมคือตัวการ ยายแก่นั้นก็จำผมไม่ได้

“แห่ม! มันร้ายกาจจริง” คนหนึ่งว่า

“มันทำไมเอาบ้างล่ะ” อีกคนถาม

“มันไม่ได้ทำอะไรหรอกครับ แต่มันมือกาบเอากับคนแก่ แกมาจากหัวเมืองเที่ยวหาหลานสาว ชาวว่าอยู่แถว ๆ นี้ เลยโดนวิ่งราวหมดตัว ไม่มีเงินซื้อข้าวกิน ทั้งไม่มีเงินจะกลับบ้านด้วยซ้ำไป”

“บ้านคุณป้าอยู่ถึงไหนล่ะคะ?” หญิงคนหนึ่งถาม

“อยู่สิูกุคะ” ยายนั่นตอบ

“หลานสาวที่จะมาหาค่ะ ชื่ออะไรละคะป้า?” หญิงนั้นย้อนถาม

“เขาชื่อเทรียญุคะ นี่ก็ลูกชายของเขาละคะ เขาจากมาอยู่
บางกอกทำงาน และทิ้งลูกไว้กับนางแม่ของเขาอีกทีหนึ่ง แต่เดี๋ยวนี้
นางแม่ก็มาตายลงไปเมื่อสองสามวันนี่ ฉันจึงลงมาตามหาตัวให้เขาไป
เอาลูกมาเลี้ยงและจัดการเผาศพแม่เขาเสีย ยากจนก็ยากจนคะ นี่พระ
ที่วัดท่านใจบุญ รับช่วยสวดให้ ที่มาก็ยังไม่พบตัว เงินก็มาโดนวิ่งราว
ไปเสียอีก”

“ประเดี๋ยวป้าไปกับฉัน ฉันจะไปแจ้งตำรวจให้ ต้องเอามันให้ได้”
ชายนั้นว่า

ผมได้ยื่นคำว่าตำรวจ ชักหนาวใจขึ้นมาทันที เรื่องตำรวจมาวุ่น
แถวช่องเราจะไม่ดี ผมรีบกลับเข้าช่อง เล่าเรื่องให้ฟังทุกประการ

“ป๊ะ ถ้าตำรวจมาสืบใกล้รังก็เหมาะ” หัวหน้าพูด “จำไว้เถอะ
มึงอย่าบ่อก ฎว่าแล้ว ซาติเสื่ออย่าหากินใกล้รัง” ผมนั่งเงยบ ระวังตัว
ว่าจะถูกฟาดหลัง

“ยายนั้นมาเที่ยวหาใคร?” เมียหัวหน้าถาม

“แกว่าแกมาหาคคนชื่อเทรียญุ” ผมว่า

“รูปร่างเป็นไง?” เมียหัวหน้าถามอย่างดวงตาเบิกโต

“ก็คนแก่ ๆ เหมือนใคร ๆ นั้นแหละ” ผมว่า

“ดูย! อ้ายนรก!” เมียหัวหน้าด่า “คนแรนะ มันต้องอ้วนต้องผอม
ขาวดำผัดกัน อ้ายนรกห้าร้อยชาติ พูดไม่รู้ภาษาคน” ผมถูกด่าหลาย
คำจึงนึกขึ้นได้ว่ายายคนนั้นไม่มีปานดำที่หน้าแผนบ้อเร่อ จึงรีบบอกไป

“ยายนั้นมีปานแผ่นดำ ๆ ที่หน้า” ผมว่า

“มีปานตรงไหนวะ ที่แก้ม ที่หน้าผาก หรือไหน?” ถามผม
กระชั้นชิด ยื่นหน้าเข้ามา

“ที่หน้าผาก” ผมว่า

“ฉันสงสัยแล้วละพี่” เมียหัวหน้าพูดกับผู้เป็นสามี “กลัวจะ
เป็นบ้าของฉัน รูปร่างอย่างอ้ายบ่อกว่าเป็นลักษณะป้าฉัน ฉันจะต้อง
เดรัไปดู”

หัวหน้าโจรมีสีหน้าหนักใจและไม่พอใจจนวาย แล้วหันดูผม

“มึงออกไปจากที่นี่ คำๆ ค่อยแอบมา มึงเที่ยวบอกเพื่อนๆ มึงว่าอย่าเลือกเข้ามาที่บ้านในเวลานี้ คำๆ แอบมาดู ถ้าเห็นว่ามีคนแปลกหน้าอยู่ในนี้ จงพากันไปแอบนอนตามวัดก่อน”

หัวหน้าส่งท้ายๆ คล้ายว่าวัดนั้นเป็นบ้านญาติของพวกเขา ถ้านอนบ้านไม่ได้ให้ไปนอนวัด แล้วข้าวเย็นไม่เห็นพูดถึง จะกินกันที่ไหนไม่ทราบ สั่งแต่ให้ไปนอนเท่านั้น เกิดมาเป็นพวกมหาโจรจะต้องทนเอาแยังไม่ได้ขัดไม่ได้ การนอนที่วัดนะ อย่าคิดว่านอนกุฏิพระนะ นอนตามซอกพระเจดีย์หรือที่หน้าโบสถ์เป็นอย่างดีของพวกเขา

ผมออกจากบ้านที่เป็นช่องไปเตร่อยู่แถววัดก่อน เพื่อพบเพื่อนร่วมสำนัก คอยบอกข่าวที่เป็นคำสั่งของหัวหน้า ในระหว่างนั้นสมองก็วนเวียนไปคิดถึงยายแก่ที่ผมวิ่งราวแกมา ถ้าเป็นตัวเราจะทำอย่างไร ถ้าแกเป็นเด็กคล่องแคล่วอย่างผม แม้จะไม่มีเงินเลยก็ยังใช้ความว่องไววิ่งราวฉกชิงเขามากินได้ แต่นี่แก่แก่แล้วจะทำอย่างไร แก่ต้องอดแค้น และเจ้าเด็กน้อยนั้นก็อีกคน เฮ้อ! คิดแล้วกลุ้มใจ ทุกๆ ครั้งที่ผมแย่งชิงวิ่งราวมาแล้ว ไม่เคยนึกคิดถึงเจ้าทุกซ์ให้เสียเวลาเลย แต่รายนี้ทำไมผมจึงกวมย่นไปดูแกอีกก็ไม่รู้ ใจความเอาแต่ได้ของผมมันกลายเป็นทุกข์ของผู้อื่น ความเป็นเด็กคิดเองขายๆ คือแย่งชิงคนแก่สะตวกดี คนแก่ไม่มีกำลังจะไล่ทัน ถ้าแย่งชิงคนหนุ่มสาว พลาดทำอาจจะไม่รอด ไม่เข้าตะรางก็ค้างเหลือง โดนแห้วยงคอกแห้วยงเข้าหรือเข้า ผมก็น่วมไปทั้งตัว ไม่คิดเลยว่าการทำอะไรคนแก่จะต้องมาสลัดใจอย่างนี้

คำนั้นผมแอบกลับมาอยู่กับพวกเพื่อนๆ มองเข้าไปในบ้านช่องเห็นยายแก่คนที่ผมได้ก่อกรรมไว้เข้ามาอยู่ในบ้าน ผมก็เลยหงายกลับออกไป แน่แล้ว ยายแก่นั้นเป็นญาติของเมียหัวหน้าผม ใจไม่ดีเลยการกระทำที่ทำได้แล้วแทนที่จะได้รับคำชมเชย กลับจะถูกตำเสียดอีกซ้ำเพราะเขาเกิดเป็นตระกูลเดียวกันขึ้นมา ผมเลยชวนเพื่อนๆ ผู้ร่วมความอับรึยี่ลึกลับลเรเข้าวัด ต้องหาที่นอนแล้วแต่เหมาะ แต่ห้องนะชิมันหิวจนแสบ ครั้นจะออกวิ่งฉกชิงอีก ใจก็ไม่สู้เสียแล้ว ชักจะคิดถึงพ่อแม่

ที่ตายไปแล้ว ถ้ายังมีพ่อแม่เหมือนเขา คงจะได้เรียนหนังสือ มีหวังเป็นคนดีคนดีกับเขาบ้าง คงจะไม่มาเป็นไปอย่างที่กำลังเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ เลวกว่าหมาขี้เรื้อนเสียอีก เข้าใกล้ใครเขาก็ระวังหลบหลีก ผมร้องไห้เป็นครั้งที่เท่าไรก็จำไม่ได้เมื่อนึกถึงชีวิตตัวเอง ในคืนนี้ก็ร้องไห้ไปด้วยพร้อมกับความทิว นอนที่หน้าโบสถ์ด้วยกันหลายคนโดยปราศจากหมอนหนุน นอนไปกว่าจะหลับ

อีกหลายวันต่อมา ยายแก่คนนั้นกับเด็กชายเล็กได้ไปแล้ว โดยเมียหัวหน้าเอาเงินใช้ทดแทนที่ถูกขังราวไป พร้อมกับค่าทอผู้ที่ขังราวเสียอย่างพึ่งไม่ได้ ต่อئันมา ผมก็ได้เลื่อนหน้าที่ตำแหน่งการงานสูงขึ้นกว่าเก่า คือได้ร่วมงานใหม่กับหัวหน้าเลยทีเดียวนะ เป็นงานปล้นแท็กซี่

“นี่ย้ายมือ งานที่ไปทำร่วมกะข้านี้ละ เอ็งจะถามอะไรหรือ คัดค้านอะไรไม่ได้เลย ถ้าข้าพูดยังไง เอ็งต้องนั่งและทำตามคำสั่งทุกอย่าง” หัวหน้าพูด

ในคืนหนึ่งหัวหน้าบอกกับผมว่า จงแต่งตัวเร็ว รีบไปทำงานร่วมกัน ผมจึงรีบแต่งตัว คือเสื้อตัวกางเกงตัวตามที่เคยแต่งอยู่ชุดเดียว ผมไม่กล้าถามว่าจะไปไหน เพราะเขาห้ามถามและคัดค้าน ในคืนนั้นเมียหัวหน้าก็แต่งตัวแล้วเช่นกัน มีท่อผ้าอะไรไม่ทราบท่อหนึ่งโยนมาให้ผม

“เฮ้! เอ็งทิวท่อนี้ไป” เมียหัวหน้าบัญชา

เราทั้งสามออกถนนใหญ่มาทางสะพานพุทธ เรียกแท็กซี่ได้คันหนึ่ง ต่อราคากันว่าจ้างไปส่งวัดบางลำพูล่างทางฝั่งธนบุรี

“อ้ายลูกเปรต มึงทำกับกูนี่” หัวหน้าตำผม ซึ่งผมไม่รู้เรื่องเลยที่เขาพูด พูดแล้วเปิดประตูรถแล้วผลักผมเข้าไปก่อน ผมเข้าไปนั่งจอนจ่ออยู่ซีกหนึ่ง

“คราวหลังหนีอีกก็ตีไม่เลี้ยงเลย” หัวหน้าตำต่อเมื่อรถออกวิ่งแล้ว “อยู่ดีๆ ไม่ชอบ ชอบหนีมาเป็นอ้ายก๊วย อ้ายสัตว์นรก คราวนี้ยกเว้นไว้ก่อน จะเพียงสั่งสอน ขึ้นท่าต่อไปเป็นโชกกันหลังเปรอะละทีนี้” หัวหน้าตำเบือนไปเป็นการเล่นละครกับแท็กซี่

“ฉันนะอยากกระหน่ำเสียวันนี้เลย ผ่าตี เดี่ยวใครๆ เขาไม่รู้

อะไรจะหาว่าอึแม่เลี้ยงมันไม่ดี เด็กจึงหนีไป” เมียหัวหน้าว่าเข้าให้ ผมหนึ่ง เป็นแต่คอยระวังอยู่ว่าการเล่นละครของสองหัวหน้านี้อ่าเลย บทเจรจาถึงออกท่าทุบตีเข้าจริง ๆ จะไม่เป็นการ จริงอยู่ เขาทำพอประกอบเรื่อง แต่มันอาจจะเจ็บก็ได้ ไม่ใช่ตัวเขาเนื้อหนังของเขา ก็ดี ให้สมบทบาท เขาก็เจ็บเปล่าไป แท้ก็เขานั่งเฉย ไม่เห็นเขาถามว่าทำไมผมจึงหนีมา และหนีมารวมกับอ้ายก๊วยโหนบั้ง

เขาคับข้ามสะพานพุทธมา เลี้ยววงเวียนเล็กตัดมาคลองสาน แล้วหักหัวข้ามสะพานไปทางวัดเศวตฉัตร เรียกว่าถนนเลียบบึงน้ำเจ้าพระยา ถนนสายนี้ตัดและกรุยทางมานานแล้ว เพิ่งจะโรยกรวดเปิดให้รถเดินสองข้างทางจึงเปลี่ยว บ้านคนไม่ค่อยมี มีแต่สวนหมากสวนมะพร้าว เสียมาก พอทนทางให้ช่องเช่นนั้น หัวหน้ากับเมียก็ลงมือทันที สะโงกหน้าไปโอบคอแท็กซี่ เอามิดจี้ลูกกระเดือก ส่วนตัวเมียนั้นถือปืนพกจ่ออยู่

“ลงท้ายก็อีรอยเดียวกันทั้งนั้น” แท้ก็ว่า

“เออ! ถูกแล้ว ควักเงินออกมาให้หมด และปลดของอันวางที่เบาะ แล้วเกรียบลงจากรถไปโดยเร็ว” หัวหน้าตะคอก

“อุตสาห์เล่นละคร” แท้ก็ว่าแล้วหัวเราะก๊าก และหันไตนั่นเองเหมือนฝัน รถที่เรานั่งมาละลายไปเสียแล้ว เราทั้งหมดลงมานอนหงายท้องอยู่ที่ถนนที่มีดและเปลี่ยว เสียงแท็กซี่คงหัวเราะก้องอยู่ แต่ไม่มีร่างกายอยู่เลย ได้ยินแต่เสียงหัวเราะรอบตัวเราไปหมดทุกด้าน เราสามคนรีบลุกขึ้นยืนด้วยความตกใจ นี่มันอะไรกันนี่ เรานั่งรถมาแต่รถไปไหน เรากลับมายืนอยู่บนถนนที่มีดอย่างนี้ เสียงหัวเราะนั้นดังอยู่ในความว่างเปล่าและรอบ ๆ ตัวเรา ผมกลัวจนร้องให้ออกมา และโดดเข้าไปซิดเมียหัวหน้าซึ่งขณะนั้นก็ตัวลั่นเป็นลูกนก หัวหน้านั้นยืนตัวแข็ง เสียงหัวเราะที่อยู่ลึกในอากาศได้ค่อยเบาลง ๆ และไกลออกไป บัดนั้นฟ้าแลบอยู่ที่ทิศไกลพร้อมคำรามครืน แล้วมีพายุพัดอย่างแรงมาใส่เรา เสียงหัวเราะที่หายไปได้กลับมาอีก แต่มีหลายเสียง ทั้งแหบทั้งแห้งและเย็นเยือกเข้าจับหัวใจ ผมมองในความมืดเหมือนเห็นดวงตาใครสองดวงมองดูผม ผมอดทนต่อไปไม่ไหวแล้ว เป็นลมล้มพับไปกับ

ถนนไม่รู้อะไรอีก

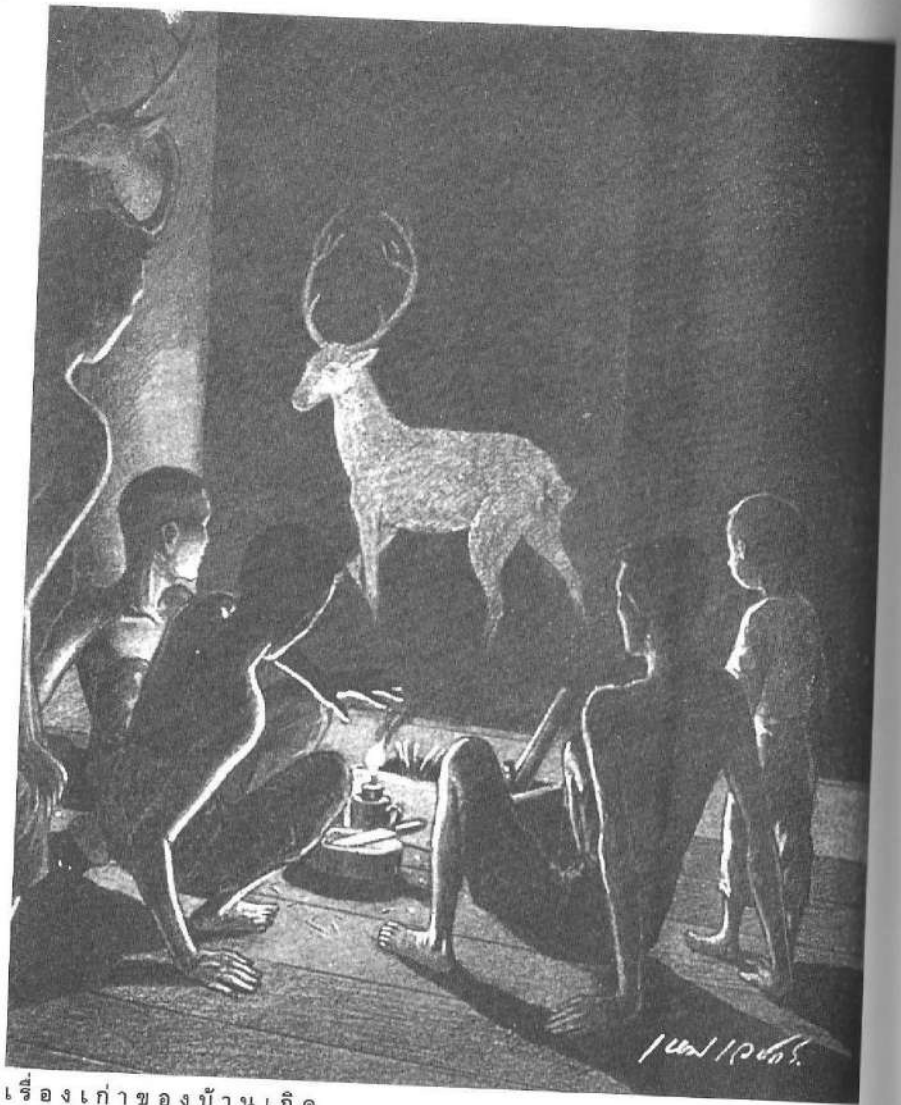
ผมรู้ตัวเอาที่โรงพยาบาล ทั้งผม หัวหน้า และเมียหัวหน้า ได้รับการพยาบาลจากแพทย์ เขาว่าตำรวจสายตรวจออกวิ่งตรวจตามเส้นทาง มาพบเราสามคนนอนสลบอยู่กลางถนนที่เจียบสังัด และต่างแทบไม่มีผ้าผ่อนจะพันกายเลย ตัวผมนั้นมีกางเกงอยู่ตัวเดียว เมียหัวหน้านั้นนุ่งซับในตัวเดียวกับยกทรง ตัวหัวหน้านุ่งเพียงกางเกงในเท่านั้น นอกนั้นไม่มีอะไรเลย แม้แต่เงินทองสักเก็เดียว หัวหน้าได้ให้การกับ ตำรวจและหมอบว่า เราสามคนไปเยี่ยมญาติกลับมา แล้วถูกผีหลอกจนเป็นลมพับไป แต่เสื้อผ้าที่หายไปนั้นไม่รู้ตัวจริงๆ เราคงโดนตี โดยพบคนประเภทเดียวเช่นเรานี้มาพบเรานอนสบายอยู่ ก็หมดหัวใจจะคิด สงสารหรือเห็นอกเห็นใจเรา เป็นโอกาสเหมาะก็เลยเปลื้องเอาไปหมดเท่าที่เห็นอยู่ในเวลานั้น

นี่แหละครับ การปล้นแท้ๆของผมเป็นครั้งแรกก็โดนตีเลย บัดนี้ผมได้พ้นจากชีวิตอย่างนั้นมาแล้วอย่างหวุดหวิด จนได้มาเป็นทหารผู้เป็นรั้วของชาติ ผมขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจงชุบชีวิตผมใหม่ ขอให้เครื่องแบบทหารที่สวมอยู่เดี๋ยวนี้จงย่อมนใจให้ละทิ้งนิสัยเดิมโดยเด็ดขาด ตั้งตนเป็นรั้วของชาติจริงๆ เมื่อพ้นเกณฑ์แล้วก็ขอเป็นพลเมือง ดีตลอดไปเถิด

เรื่องเก่าของบ้านเกิด

ผมมองดูเรือนไทยแบบจำลองที่
สถาปนิกจำลองสร้างขนาดเล็กอย่าง
สวยงามจับตา เขาสร้างขึ้นล่อใจผู้ที่จะ
สร้างบ้านแบบไทยแท้ เมื่อดูแล้วผู้ใด
ชอบใจตามแบบนั้นก็สั่งดำเนินการ
ก่อสร้างได้ทันที พร้อมทั้งแจ้งราคาไว้
เสร็จ ผมหยิบแผนผังแบบพิมพ์เขียว
ขึ้นดูบ้าง และตัวบ้านจำลองบ้าง แล้ว
ถอนใจที่เห็นราคาก่อสร้างมันมากมาย
เลยกระเป่าที่ผมจะสร้างได้ ถ้าพูดถึง
สมัยนั้น การสร้างบ้านแบบไทยแท้
อย่างนี้จะไม่ต้องใช้เงินมากมายเท่า
เดี๋ยวนี้ นายช่างอธิบายว่าตามแบบนี้

เงือกเก่าของบ้านเกิด

ถ้าสร้างจริงลดส่วนลงจะใช้เงินในราวห้าหกแสนบาทก็สร้างได้ ถ้าโตขึ้นไปอีกราคาก็เพิ่มขึ้นตามส่วนของมัน ผมตัดสินใจ เพียงจำนวนเงินห้าหกแสนบาทนี้ผมก็หมดปัญญาจะสร้างแล้ว ถ้าสร้างมันเสร็จก็ไม่มีเงินจะติดตัวเลย แต่หัวใจมันจ่ออยู่แต่แบบบ้านไทยแท้อย่างถอนไม่ขึ้น เพราะมันเป็นบ้านแบบที่ได้ให้กำเนิดตัวเองมา พอต่อมาบ้านนั้นก็ได้อันตรธานไป เท่าที่มีอยู่คุ่มหัวอยู่เวลานี้ นับทั้งที่เป็นของตัวเองบ้างและเช่าเช่าบ้าง จัดว่าเป็นบ้านแบบใหม่ที่ไม่ใช่แบบไทยทั้งนั้น ในเวลานั้นจึงคิดอยากจะมีบ้านแบบไทยที่เคยเป็นบ้านเกิดก่อนจะตายไปสักหนึ่งหลัง แต่ก็มีสามัยกำลังเงินเพื่อเสียแล้ว สิ่งก่อสร้างแต่ละอย่างแพงลิ่ว

“ผมว่าคุณฤกษ์จะสร้างจริง ๆ ก็สร้างได้” คุณวิสูตรนายช่างสถาปนิกพูดและหัวเราะอย่างมั่นใจ ผมฟังแล้วก็หัวเราะบ้างอย่างไว้เชิง เพราะใจจริงนั้นรู้ตัวอยู่ว่าไม่มีเงินพอจะสร้างได้ ถ้าสร้างแล้วให้เช่าต่อไปก็สร้างได้ แต่ที่คิดจะสร้างครั้งนี้คิดจะสร้างอยู่เองจึงจะสร้างไม่ได้ลงบ้านใหญ่ ค่าใช้จ่ายก็ใหญ่ตามไป ทั้งน้ำทั้งไฟจิปาตะ หรือเพียงเครื่องแต่งบ้านก็แยเสียหายแล้ว เพราะจะต้องหาซื้อของใช้แบบไทย หายากด้วยและแพงด้วย ที่ทำหัวเราะไว้เชิงนั้นนะ ทำที่ว่าจะสร้างจริงเงินก็พอจะมี หากแต่ยังจะใช้ทางอื่นก่อน

ผมลาคุณวิสูตรช่างก่อสร้างกลับมาบ้าน หัวใจวนเวียนอยู่กับแบบบ้านไทยที่เขาเขียนและแบบบ้านที่สร้างจำลองไว้อย่างลึ้มไม่ลง มันอดคิดถึงบ้านไทยแท้ ๆ ที่ผมเคยยึดเอาเป็นที่กำเนิดเกิดมาเป็นตัวเป็นตน ภายใต้บ้านหลังคาสูง ๆ อย่างโบสถ์ และทั้งผาทั้งพื้นเป็นไม้สัก บ้านที่ให้กำเนิดแก่ผมนี้ ก็คือบ้านในตำบลพระราชวังหรือแหล่งปากคลองตลาดที่มีโรงเรียนราชนิเวศน์ใกล้ ๆ แต่บัดเดี๋ยวนี้ที่ดินผืนนี้ได้กลายเป็นที่ทำการรัฐบาลไปแล้ว และที่ที่หนึ่งซึ่งเคยเป็นที่ดินร้างว่างเปล่าเต็มไปด้วยพงละหุ่งดงนางแย้ม ติดกับบ้านเก่าของผม ก็ได้กลายเป็นสถานิตำรวจพระราชวังไปแล้ว

ประตูบ้านผมนั้นตรงกับช่องทางหนึ่งที่ตัดซอยจากถนนใหญ่ลงหาน้ำ มีชื่อว่าท่าตรงข้าม ที่หาน้ำมีท่าเรือจ้างข้ามปากตรงเข้าคลองบางหลวงและท่าวัดกัลยาณมิตร ช่องทางนี้ด้านซ้ายมือเป็นโรงพิมพ์

ของกรมแผนที่เก่า ด้านขวามือเป็นบ้านของพระยาอัครราชา และพื้นที่
ของพระยาอัครราชา นี้ติดกับวังพระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์นั่นเอง ถ้าท่าน
ผู้อ่านอยากจะทราบที่บ้านเกิดของผมแต่เก่าเป็นบ้านท่านผู้ใดและ
ตระกูลอะไร ก็โปรดอย่าทราบเลยครับ เอากันเพียงเรื่องที่ผมจะเล่าให้
ฟังก็แล้วกัน และเนื้อที่ดินกลุ่มนี้มีอยู่หลายบ้านที่เป็นเพื่อนบ้านหรือ
ร่วมตระกูลใกล้ชิดกับท่านผู้ใหญ่ของผมทั้งนั้น ซึ่งนับทั้งสถานีตำรวจ
พระราชวังบวรเข้าไปด้วย ซึ่งเดิมทีเดียวสถานีตำรวจนี้อยู่ในบริเวณ
ตลาดท่าเตียน เรียกกันตามภาษาชาวบ้านว่า "โรงพักท่าเตียน"

ในถนนรอบกำแพงเมืองนี้ ถ้าจะนับถนนซอยลงแม่น้ำก็มีอยู่
หลายทำด้วยกัน จะขอนับให้ฟังแต่สะพานพุทธไปทางตำบลท่าเตียน
ท่าที่ ๑ คือ ท่าวัดเลียบ ท่าที่ ๒ ท่าโรงยาเก่า ท่าที่ ๓ ชื่อ ท่ากลาง
ท่าที่ ๔ ปากคลองตลาด ท่าที่ ๕ คือ ท่าตรงข้าม ซึ่งตรงกับประตูบ้าน
เก่าผม ท่าที่ ๖ ท่าเตียน ท่าที่ ๗ ท่าโรงไม้ ซึ่งต่อจากนี้ไปมีอีกมากท่า
จะไม่ขอกล่าว

ประตูบ้านเกิดผม เขาก็ก่อสร้างตามแบบเก่าละครับ ซึ่งในสมัย
นี้จะไม่เห็นอีกแล้ว ประตูที่ใหญ่และหนาเทอะทะ เพราะสองข้างประตู
ที่ผ่านเข้าออกจะมีห้องของคนประตูดูด้วย จึงทำให้ประตูหนาเทอะทะ
ตลอดเวลาจะมีคนประตูดูหน้าห้องเสมอสองคนเพื่อรายงานกับคน
เข้าออกที่จะมาหาเจ้าบ้าน พอพ้นประตูเข้าไป ทั้งสองด้านริมรั้วบ้านจะ
มีห้องทิมแถวติดเป็นพืดไปตลอดรั้วล้อมบ้าน ทิมแถวนี้ก่อสร้างโดย
ฝาถือปูนหลังคากระเบื้อง พื้นห้องยกพื้นด้วยไม้ ห้องที่กล่าวนี้เป็น
ห้องของบริวารบ้าง วงศ์ญาติบางคนบ้าง ส่วนตัวบ้านของท่านเจ้าของ
บ้านนั้นอยู่ตรงกลางพื้นที่ บ้านใหญ่ตรงกลางนี้แต่ก่อนเขาเรียกกัน
ตำหนัก แต่เราอย่าไปพูดกันเลย เราพูดกันว่าตัวเรือนก็แล้วกัน เป็นบ้าน
ยกพื้นสูงใช้เสาใหญ่ๆ ปลูก รูปร่างเรือนอยู่ในรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า มีชาน
ชาลาแล่นกลางที่สร้างด้วยอิฐและปูน

ถ้านับจากซ้ายมือขึ้นไป หลังจากขึ้นบันไดปูนแล้ว เดินเล็กน้อย
จะเข้าประตูรั้วอีกชั้นหนึ่ง เข้าสู่ชานชาลาใหญ่แล่นกลาง ด้านซ้ายมือมี
เรือนขนาดใหญ่สองหลังแฝดติดกัน มีแต่ฝาบ้าน แต่ไม่มีฝาผนังเป็นห้อง

ปล่อยโล่งเหมือนโรงโขน ไม่มีคนอยู่เลย ความใหญ่โตของเรือนแผ่นดินนี้ ทำให้น่ากลัว ส่วนเรือนด้านขวานั้นมีฝาห้องเรียบร้อย ปิดประตูตายเสมอ ไม่มีคนอยู่ มีความใหญ่เท่าๆ กับหลังแผ่นดินนั้น ครั้นสุดชานชาลาขึ้นไปจะมีบันไดปูนลงสู่สวนดอกไม้ แต่ว่าด้านสุดชานชาลาแล้วยังมีทางปูนเลี้ยวเข้าสู่ตัวเรือนใหญ่อีกหลังหนึ่ง ก่อสร้างผิดกับสามหลังที่กล่าวมาแล้ว เพราะสามหลังที่ผ่านมาสร้างแบบไทยแท้เป็นเรือนฝาลูกปะกน ทั้งพื้นและฝาเครื่องบนไม้สักล้วน แต่หลังที่สามนี้ลี การก่อสร้างมีแบบจีนปนฝาเรือนถือปูน แต่พื้นเป็นไม้สัก หลังคาทำแบบจีนกลางๆ ฝาผนังเรือนทุกด้านเขียนภาพเรื่องจีน เป็นเรื่องสามก๊ก ที่บ้านประตูหน้าต่างเขียนภาพตัวสำคัญๆ ในเรื่องใหญ่ๆ ทำทางน่ากลัว ถือหอกถือดาบ มีหนวดมีเครายาว แต่ผมไม่กลัวเพราะเห็นมาแต่อ่อนแต่ออก ถ้าเวลานอนไม่หลับจะนอนดูภาพเหล่านั้นจนหลับ

นี่แหละครับท่านผู้อ่านที่เคารพ แบบบ้านเก่าแก่ที่ให้กำเนิดชีวิตมา ส่วนการตกแต่งบ้านผมไม่มีความรู้เลยว่าจะทำไมท่านผู้ใหญ่ว่านจึงตกแต่งบ้านเป็นจีนเป็นไทย หรือบางทีอาจจะให้เข้าชุดกับกระถางต้นไม้ลายครามก็เป็นได้ แบบบ้านและความเป็นอยู่อย่างนี้ ผมเคยเบื่อหน่ายว่าเป็นโบราณ เบื่อเหลือทน อยากจะพ้นการเป็นโบราณ และก็พอดีฐานะของผู้ใหญ่อเมริกาไว้ไม่อยู่ จึงอันตรายกันไปหมดสิ้น ครั้นพอมาโตเป็นผู้ใหญ่เข้ากลับทวนคิดอยากจะมีบ้านแบบเก่าเป็นไทยแท้ที่เคยให้กำเนิดมา ก็หมดโอกาสเสียแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างมันตายๆ ผายๆ ไปเป็นแบบอื่น พ้นการเป็นไทยไปจนหมดสิ้น เพราะตัวเองเป็นไทย ก็อยากมีอะไรเป็นไทยๆ ไว้กับตัว แต่ก็ไม่มีแล้ว

เมื่อผมเด็กๆ อยู่ในบ้านแบบเก่าๆ นั้น ตอนเช้าพอดวงอาทิตย์ขึ้น ผมจะชวนเด็กคนให้หญิงอายุรุ่นๆ กันสองสามคนวิ่งผ่านชานชาลาใหญ่ ผ่านเรือนสามหลังนี้ออกพื้นรั้วเรือนลงสู่ชานบันได เก็บดอกกรรณิการ์ที่ยืนต้นอยู่สองข้างบันได ดอกมันจะหอมระรื่นอ่อนๆ มันถูกลมโยกร่วงเกลื่อนพื้นอยู่ เราจะเก็บใส่ขันเล็กๆ จนเต็มปริ่มแล้วนำไปให้แม่ ถ้าหน้าหนาวเราจะแฉะเก็บดอกกลดวัลย์ ที่ข้างชานปูนจะเข้าเรือนเราหอมฟุ้งตลบไปทั่ว ทั้งกลิ่นสายหยุดที่บ้านเข้าในสวนจะโชยขึ้น

มาตลบบ้าน พอตอนสายเราจะลงไปเก็บดอกบีบที่ข้างล่าง มันหอมชื่นใจ
นัก ดมเสียพอใจแล้วก็เอามาจิกเป็นเส้นๆ ตากแดดให้แห้ง ให้คุณพ่อ
กับคุณลุงใส่ปนกับยาเส้นริชมอนนวนสูบ มันหอมฟุ้งดีนัก

กลางวันผมจะลงเล่นกับเด็กผู้ชายข้างล่าง บุกดงไม้บ้าง ปีนปาย
ต้นไม้บ้าง สนุกนัก แต่ที่ชอบมากที่สุดก็คือรถม้าเก๋งที่ถือว่าล้ำสมัยแล้ว
ตัวถังเป็นเก๋งประดับกระจกสีต่างๆ เราขึ้นนั่งกัน ใครอยากเป็นสารถิ
ก็ทำท่าขับอยู่บนที่นั่งสารถิ เหยียบบระขังกันกึ่งกึ่ง แต่รถม้ารุ่นใหม่
เราเล่นไม่ได้ คนขับรถขอร้องเราไม่ให้เล่น คุณพ่อกับคุณลุงชอบเที่ยว
กลางคืนเสมอ พอตกปายท่านทั้งสองจะสั่งเที่ยมม้าแล้วก็ออกจากบ้าน
ไป กว่าจะกลับก็สามสี่ทุ่มไปแล้ว

น่าประหลาดนัก คุณพ่อผมคุณลุงผมมีนิสัยเป็นนักเลง มี
อำนาจใหญ่โตไม่กลัวใคร แต่ทั้งสองกลัวผีนัก ท่านกลับจากเที่ยวแล้ว
จะผ่านซานซาลานี้ไม่ได้เลย กลัวทั้งเรือนแฝดและเรือนหลังที่ปิดตาย
ผมมาตรวจตราหลังว่าเรือนหลังที่ปิดตายนี้เป็นเรือนสำหรับเก็บศพญาติตา
ยาย ตายลงก็ตั้งศพที่นั่นทำบุญกันไปสวดกันไป จนครบกำหนดก็
จัดการเผาไป หมดธุระแล้วก็ปิดตายไว้เฉยๆ จึงน่ากลัว ส่วนเรือนแฝด
ที่ปล่อยโล่งนั้น เมื่อก่อนเป็นที่ซุ่มโจมตีคนละคร มึงนาก็ใช้ละครและโขน
ของตัวเอง เรือนแฝดนี้จึงใหญ่เท่าๆ กับโบสถ์วัดที่เล็กๆ ใหญ่เท่ากัน
ทั้งเรือนเก็บศพ พวกผู้หญิงในบ้านก็กลัวที่แถวซานซาลานี้เหมือนกัน
พลบค่ำแล้วก็ไม่ออกมาเลย ฉะนั้นจึงต้องมีคนในบ้านข้างล่างขึ้นมา
คุยกันเพื่อคอยคุณพ่อผมกับคุณลุงกลับมา

และที่น่าประหลาดที่สุดก็คือ คนแต่ก่อนนั้น ถ้าเป็นชายมักจะมี
นิสัยชอบมีนมเอถึงสามกษัตริย์ คือ เหล้า-กัญชา-ยาฝิ่น พวกที่มาคุย
กันที่เรือนแฝดจึงเป็นพวกกัญชาทั้งนั้น คุยกันครั้นแครงทุกคน คุณแม่
ผมมักเห็นใจพวกที่นั่งเฝ้า จะมีขนมจันอับที่พวกจีนกินกับน้ำชาจีนเอา
มาให้เสมอ มีหลายชนิดด้วยกัน ท่อใหญ่เบ้อเรอ ๖ สตางค์ ๘ สตางค์
กินกันได้ตั้งห้าหกคน และก็อีมเอาการ เช่นถั่วลิสงเคี้ยวกับน้ำตาล
ถั่วตัด งาตัด ข้าวพอง จั๊บกี้ม เต้าจั่ว และอะไรๆ อีกสองสามอย่าง พวก
คอกัญชาโปรดนัก สูบแล้วมีขนมกินด้วย คินยังรุ่งกียอมอยู่

เรื่องที่เขาคุยกันนั้น มาคราวหลังก็รู้ว่าโกหกทั้งนั้น แต่เด็ก ๆ รู้สึกว่าฟังเขาคุยแล้วติดใจ เด็กที่จะมานั่งฟังเขาคุยกันนั้นมีเฉพาะผมคนเดียวเท่านั้น พวกเด็กผู้หญิงต้องนอนแต่หัวค่ำ เขาตั้งวงสูบบุหรี่และคุยกันที่มุมเฉลียงตัวเรือนแปด คุณแม่ผมอนุญาตให้ไปฟังเขาได้ในเขตเวลาสามทุ่ม พอได้เวลาคุณแม่ผมจะไปตาม และพวกนั้นก็กราบไหว้ขอสตางค์ไว้ซื้อถั่วเขียวต้มน้ำตาล เรื่องที่เขาคุยกันนั้น แม้จะเป็นไปได้และไม่ได้ ผมก็ไม่รู้จักจะวิจารณ์ได้ รู้สึกว่าเรื่องต่างๆ ของเขาสนุกโลดโผน ตื่นกึก และมักจะทุกเรื่องเขาจะเล่าว่าเขาได้ไปท่องเที่ยวกับพวกฝรั่งทั้งนั้น บางทีเขาว่าเขาไปทำงานกับฝรั่ง คนที่เล่านี้ชื่อนายผลอ มีพื้นหลออายุแก่คร่าวๆ ผมไม่แน่ใจว่าคนสูบบุหรี่ที่มีสารรูบอย่างนั้นนะหรือจะไปทำงานกับฝรั่งได้อย่างไร เขาคุยกันอย่างไรผมก็พอใจฟังทั้งนั้น คุณแม่ผมหัวเราะบ่อยๆ เมื่อผมไปเล่าให้ฟังว่าผลอเล่าอะไรๆ ให้ฟังบ้าง คุณแม่จะว่า "อ้ายผลอโกหกหลอกเด็กใหญ่"

คืนหนึ่งลุงผลอเล่าให้ฟังว่า ได้เคยเดินเรือทะเลไปเมืองฝรั่ง แต่เมืองไหนลุงผลอไม่ได้บอก แกว่าแกไปพบคลื่นใหญ่เข้าอย่างจังแทบจะเอาเรือไปไม่รอด คลื่นแต่ละลูกโตเท่าภูเขา ผมฟังแล้วพลอยกลัวไปด้วย เพราะคำว่าทะเลนั้นมันกว้างใหญ่นัก เห็นแต่น้ำกับฟ้าเท่านั้น ลุงผลอว่าปลาแต่ละตัวโตเท่าลำเรือที่ไป พุดเท่านี้ก็น่ากลัวแล้ว ถ้าเรือล่มลงปลาก็กินคนหมด ลุงผลอว่าโดนคลื่นหนักอยู่สามวันสามคืน ในวันรุ่งขึ้นจึงได้รู้ว่าคลื่นใหญ่นั้นที่แท้มันกรขึ้นเล่นน้ำนั่นเอง แกว่าทุกคนในเรือร้องกันลั่นเมื่อเห็นหัวอะไรใหญ่เท่าบ้าน มีหนวดยาวที่ใต้คางและมีหนวดข้างจมูกสองเส้นยาวเท่าเสาไฟฟ้าสองต้นต่อ หัวสัตว์ที่เห็นเป็นเงามืดๆ นั้นมีเขาสองเขา มันชูคอยาวพ่นน้ำทะเลที่มีคลื่นจัด บนท้องฟ้าก็มีเมฆมืดและม้วนตัวอย่างบ้าคลั่ง เจ้าสัตว์นั้นหันหน้ามาดูเรือไฟทุกคนร้องกันลั่นว่า "มังกร" ผมผู้ฟังสะดุ้งใจ ไม่เคยเห็นเลยว่ามังกรมันเป็นสัตว์รูปร่างอย่างไร

"รูปร่างมันเป็นอย่างไรนะลุงผลอ?" ผมถาม ผู้ฟังหลายคนหัวเราะและว่า

"พุทโธ! ยังเด็กจะเคยเห็นที่ไหนได้"

"นี่แน่ะ! นี่แหละมังกร รูปมันยังงี้" ลุงผลอพุดแล้วจับแขน นายตึกที่นั่งฟังอยู่ให้ยื่นแขนออกมา อีตาตึกคนนี้สักรูปมังกรไว้ที่แขน ผมก็มุดที่แขนอย่างสนใจ ตัวมันยาวเหมือนงู แต่มีตีนสี่ตีน

"ย้ายทิดตึกนี้เขาก็พบมังกรมาเหมือนกัน เขาเลยสักแขนไว้ดู กลัวจะลืมรูปร่างมันเสีย" ลุงผลอพุดถึงนายตึกให้ผมฟัง ผู้ถูกกล่าว นามยิ้มอย่างภูมิใจ

"มันกัดเรือเราหรือเปล่า?" ผมถาม

"เกือบไปละซี ดีแต่นายฝรั่งสั่งยิงปืนใหญ่ไปสามนัด มังกรเลย วายน้ำห่างออกไป แต่คลื่นก็ยังจัดอยู่อย่างนั้น พวกเราหกล้มหกลุกกัน แยกไปเลย" ลุงผลอว่า

"ฉันกลัวมันชูดอขึ้นมากัดพวกเรานะซี" ผมว่า

"ไม่กล้าหรอก ปืนใหญ่เข้าใครออกใครเมื่อไหร่ มันวายน้ำ ห่างออกไปแล้วคำรามเสียงสะท้อนกึกก้องเลย พุดแล้วชนลุก เสียงมันน่ากลัวมาก" พุดแล้วลุงผลอก็กยื่นแขนให้ผมดูว่าคนที่แขนเขาลูก ผมก็มองดู แต่ชนคนเรานั้นจะลูกอย่างไรผมไม่เคยรู้

พวกคอกัญชาทั้งหลายร้องฮือออกไปตามๆ กันว่าน่ากลัวฤทธิ์ของมังกร ลุงผลอสูบกัญชาซัดจิ้งหะก่อนแล้วซี้ที่แขนนายตึก

"มังกรตัวที่เจ้าตึกสักไว้เนี่ยยังไม่สวย แต่ตัวที่ผมเห็นนะคุณแดง อู๊ย! มันสวยพิลึกเลย ครีบลหลังมันยังงี้สวยยิ่งกะปลากัด เขียวแดง สดใสจริงๆ แต่เกล็ดตามตัวมันซีร้ายมาก มันเงาวับ ตัวมันเบียด พอถูกแสงแดดเท่านั้นแวบเข้าตาแทบบอด" ลุงผลอพุดจบแล้วหยิบขนมที่ผมเอาไปให้กินอย่างสบาย พวกฟังก็ฮือออสันับสนุนแล้วต่างก็กินขนมกัน

พอลุงผลอจบลงไปแล้ว นายตึกก็เป็นผู้เล่าเรื่องการผจญภัยบ้าง พวกกัญชาต่างตั้งใจฟังตาเซื่องๆ นายตึกว่าเขาได้ไปล่าสัตว์กับฝรั่ง ผมตื่นใจจริงๆ พวกนี้คบกับฝรั่งทั้งนั้น เขามักจะพูดว่าฝรั่งสั่งงานยังงั้นยังงี้ เขาทำเสียงพูดอย่างแขกยามแล้วบอกว่าเป็นเสียงฝรั่งพูด เขาว่าฝรั่งพูด "เอ็งทำดีม๊ากมาก ฉันขอบใจเอ็ง" นำแปลกที่ฝรั่งชอบพูดเอ็งๆ ข้าๆ ฉันๆ แต่ผมสนใจเรื่องการล่าสัตว์มากกว่าอะไรๆ จึงตั้งใจฟัง

เขาว่าการล่ากวางล่าอึ่งล่ำบากมาก บังเอิญที่ชุมชนหมู่บ้านชา
นั้นอยู่มุมเฉลี่ยเรียงแนบที่เสาดันหนึ่งมีหัวกวางแขวนอยู่หัวหนึ่งมา
นมมานานแล้ว นายตักแหงหน้าขึ้น ซี่มือไปที่หัวกวางนั้นแล้วร้องว่า

“อ้ายตัวนี้ซึ่รับคุณแดง กว่าผมจะได้มาเสือดตาแทบกระเด็น”
นายตักบอกผม “โอ๊ย! ล่ำบากกะมันมาเหลือหลาย นี่มันตายเลยเอา
หัวแขวนไว้เป็นที่ระลึก” เขาว่า ผมก็แหงนดูหัวกวางนั้น ดวงตามันแจ้ว
เขาสวยงามมาก

“แหม! ตามันแจ้วยังกะเป็นๆ เนอะ” พวกก็ญชาคนหนึ่งว่า
“นี่ฝรั่งเขาใส่ยาไว้ เนื้อหนังไม่เน่า ดูยังกะเป็นๆ เลย” นายตัก
อธิบาย

ความจริงหัวกวางหัวนี้ ผมเคยดูเสมอๆ และเคยชมว่าเขาช่าง
ทำเหมือนของจริงแท้ๆ คุณแม่เล่าว่าเขาทำที่เมืองฝรั่ง แล้วห้างแขกเอา
มาขาย คุณพ่อซื้อมาไว้นานแล้วสำหรับแขวนเสื้อแขวนหมวกพวกที่
มาในงานศพคุณย่า แต่นายตักว่ากวางตัวนี้เป็นกวางตัวที่ได้มาจริง ๆ
มันตาย ฝรั่งก็ใส่ยาไว้จึงไม่เน่า ผมผู้ฟังชักอีกอัก หรือว่าคุณแม่จะไม่รู้
เรื่องเดิมของเขากะมัง เลยนึกว่าคุณพ่อซื้อมาก็บอกกับผมอย่างนั้น

“นายตักจับมาได้อย่างไรล่ะ?” ผมถามพร้อมทั้งแหงนดูหัว
กวางนั้นไม่วางตา

“อ้อ จับได้ตอนที่ผมไปพบมันกำลังยืนเก็บลูกเกดกินอยู่น่ะสิ”

เขาว่า

“ไอ้โฮ! ไนปามีลูกเกดด้วยหรือ?” ผมร้องด้วยความตื่นเต้น
ลูกเกดนี่ก็เป็นของชอบด้วย

“โอ๊ย เกลือหน้าเลย เขียบแหลกลไปกับดินเลย” เขาพูดและ
โบกมือแสดงว่ามันมากมาย

“แหม! น่าเสียดาย หายากจะตาย” ผมครางเบาๆ มันของหายาก
ผมถึงโลด รู้สึกว่าไนปานี่ช่างสนุกสบาย ลูกเกดก็มีกิน มันหวานอร่อยนัก

“คุณแดงเอ๊ย มันทำวุ่น บังเอิญผมไปเขียบบึงไม้หัก มัน
ได้ยินเข้าสิ มันเลยวิ่งหนีเข้าซอกเขา ผมออกวิ่งตามทั้งวันไม่พบ ฝรั่ง
ด่าก็อดแถมผมเสียแยะ” เขาว่า

“บ๊ะ แล้วกัน!” พวกกัญชาที่ฟังเสียดาย “แล้วทำยังไงถึงได้มา
ละเจ้าตัวนี้นะ?”

“รุ่งขึ้นนะซี” นายตึกว่า “เวรของมันเป็น มันวิ่งหนีไปติดตง
ระกำเลยจับได้ พุดถึงดงระกำ พวกเราไว้ย มันดกป่าเหลือเกิน โอ๊ย!
ฉันเก็บกินเสียอึม เจ้ากวางนะปล่อยมันไปก่อน หนีไปไหนไม่ได้หรอก
ติดแน่นเลย ฉันกินระกำเพลินไปเลย ทวานสนิท” นายตึกพูดแล้ว
มองหน้าผม ผมก็พลอยชื่นชมไปด้วย ระกำหวานนี้คุณแม่เคยซื้อ
ให้กิน ทวานและหอมดี ชั้นแรกผมคิดว่าต้นไม้สวน ที่แหม่มในป่า

“พอผมกินระกำอึม ก็จัดแจงเอาเถาวัลย์ผูกกางเกงเลย”

“จับเป็นรอะ?” ลุงผลอถาม

“ยังงั้น!” นายตึกตอบอย่างภูมิใจ “ฉันจงเดินต๊อกๆ ไปไหน
ก็ตามไปด้วยไม่หนีเลย”

“มันเขื่องน่าสงสาร” คนอื่นๆ พุด

“ฉันขอกับฝรั่งว่ากวางตัวนี้อ่าอยู่กับมัน เพราะฉันจับของฉันได้
ฝรั่งก็ยอม ฉันไปไหนก็จงมันไป ต้องจงหาลูกไม้ให้กินทุกวัน แหม!
คุณแดงครับ ลูกพลับสดเกลือนป่าไปเลย ผมกินเสียพุงกาง ให้
เจ้ากวางกินด้วย” ผมฟังแล้วสุดปากอยากไปป่าเขาบ้าง มีผลไม้กินมาก
ไม่ต้องกินข้าวก็ได้ อย่างนี้เ็นเองพระฤๅษีจึงชอบอยู่ป่า เพราะมีอะไรๆ
กินสบายนี่เล่า

“กวางตัวนี้น่ารักน่าสงสารมาก มาตายเอาที่วังนี่เอง” นายตึกว่า
“มันต้องเดินและตาย ใครคงแอบเอาอะไรให้มันกิน ท้องเลยเสีย ทำให้
ตาย ผมเลยเอาหัวมันมาแขวนไว้ดูเป็นที่ระลึก เพราะล่าพวกกรากกร่า
มาด้วยกันตลอดป่า” นายตึกเล่าจบ ทุกคนถอนหายใจแล้วแหงนดู
เจ้ากวางนั้นด้วยความสงสาร ในขณะนั้นเองได้เกิดเสียงประหลาดขึ้นใน
เรือนแฝดนั้น มันเป็นเสียงสัตว์ร้องอยู่ในความมืดของตัวเรือนใหญ่ พวก
กัญชามีสีหน้าตกใจ ลุงผลอร้องว่า

“เอ๊ะ! มันเสียงกวางนี่เฮะ”

ทุกคนเหลียวไปดูตามเสียงนั้น เห็นแต่ความมืดเพราะไม่มีแสงไฟ
เรามองตั้งนานจึงเห็นภาพเจ้าของเสียงอยู่ที่กลางตัวเรือนนั่นเอง ทุก

คนตกใจ มันเป็นเรื่องจริง เสียงที่ร้องนั้นมีตัวมีตน กวางตัวขาวโพลน ยืนอยู่ในความมืดในท่าทางตกใจและระแวงภัย ทุกคนเปลี่ยนจากทำนองธรรมดาเป็นหนึ่งย่องๆ ตาเบิกกว้างจ้องมองเจ้ากวางขาวโพลนตัวนั้น และในช่วงขณะนั้นเอง เจ้ากวางนั้นก็กระโจนลงที่ซานซาลา และมันก็หายไปแล้ว

“เอ๊ะ! ผีไฉน!” ใครคนหนึ่งร้องขึ้น พอขาดคำร้องจึงเกิดอลวนขึ้น ทุกคนผุดลุกฮือขึ้น บางคนวิ่ง ผมเองนั้นพอคำว่าผีดังขึ้น ผมก็ผละออกวิ่งมุ่งหน้าเข้าสู่ตัวเรือนที่คุณแม่และคุณป้ายังนั่งคุยกันอยู่ ทั้งสองตกใจเมื่อเห็นผมวิ่งเข้าไปหา

เมื่อคุณแม่และคุณป้าฟังผมเล่าให้ฟังแล้วกลับดูผมอย่างหน้ากวางไปเชื่อคำโกหกของเจ้าพวกสุบกัญชา ผมเถียงว่าผมเห็นกวางนั้นจริงๆ วิ่งอยู่ในเรือนแฝด ตัวมันขาวราวกับกระดาษ คุณแม่กับคุณป้านั่งอึ้งแต่อ้อมแอ้มว่าอ้ายพวกนี้เล่นลับตบ มันทำขึ้นล้อเด็ก พุดแล้วไล่ผมเข้าเรือน แล้วคุณแม่คุณป้าก็รีบปิดประตูเรือน แล้วทั้งสองก็มองตากันพลางไล่ผมเข้ามุ้ง ผมไม่มีความรู้สึกว่ามีหรือไม่มี มองเห็นมันเป็นกวางจริงๆ ผมนอนคิดถึงเรื่องกวางตัวนั้นที่นายตักเล่าให้ฟังทุก ๆ ตอนจนหลับไป

รุ่งขึ้นเช้า ผมได้ยินคุณพ่อพูดว่า เมื่อคืนแปลกใจที่เจ้าพวกกัญชาที่เคยนั่งคอยรับอยู่ที่เรือนแฝด แต่เมื่อคืนทำไมพากันคอยอยู่ที่ประตูบ้านหมด คุณแม่มองหน้าผมแล้วมองดูคุณป้า ทั้งคุณแม่และผมไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับกวางที่เรือนแฝด ความรู้สึกของผมเหมือนฝันไป เมื่อไม่มีใครพูดเรื่องกวาง มันก็เงียบกันไปหลายวัน ต่อมาคนใช้ผู้ชายที่อยู่ข้างล่างได้ขึ้นมาเปิดหน้าต่างที่เรือนแฝดทุก ๆ ด้าน เมื่อมีแสงสว่างขึ้นก็ดูเรือนใหญ่แฝดนี้ร่มเย็นน่าชมอยู่ มองลอดหน้าต่างออกไปจะเห็นกิ่งไม้ดอกต่าง ๆ ทอดยอดทอดก้านให้เห็น สีใบเขียวอ่อนเขียวแก่ ใบเหลืองนวลของต้นแสงจันทร์ และใบสีแดงสีม่วงของไม้บางชนิด สลับสีกันสวยงาม

เรือนสองหลังแฝดนี้ ถ้าเปิดหน้าต่างเสียทั้งหมด ความมืดที่บีบหนักกลัวจะหมดไป กลับน่าจะไปนั่งเล่นนอนเล่นเสียอีก ผมกับเด็กคนใช้

หญิงได้ชวนกันไปเล่นที่นั่น เห็นหญิงไม้เก็บดอกไม้กันสนุก ใคร
สมัครเล่นชายข้าวขายแกงก็เที่ยวเก็บใบไม้มาหั่นต่างกับข้าวทำกินทำ
ขายกันสนุกสนาน ลมพัดเข้ามาเย็นสบายดี ทำให้ซังกววง เรือนแบบ
เก่านั้นหลังคาสูงคล้ายหลังคาโบสถ์ จึงปะทะเอาความร้อนของดวง
อาทิตย์ไว้ไม่ปล่อยลงมาข้างล่างเลย ตอนแรกๆ พวกเราเอนตัวนอน
กันเล่นๆ ก่อน ลงท้ายก็เลยหลับไปหมดทั้งสามคน แต่ตัวผมจะหลับ
สนิทหรือไม่ก็ไม่ทราบ หูได้ยินเสียงเพลงละคร เสียงลูกคู่ และต้นเสียง
เพราะวังเวงจับใจ มันเป็นเสียงเล่นละครรำ เนื้อเพลงรำพันนำสงสาร
จับใจ แล้วผมก็เห็นภาพขึ้นชัดถนัดตา เป็นละครเรื่องพระรถเมรี นาง
เมรีตามพระรถมาทันกันที่ชายน้ำที่สายน้ำเป็นกรด ข้ามไม่ได้ แต่พระ
รถข้ามไปแล้ว ฝ่ายเมรีก็ตัดพ้อต่อว่าและอ้อนวอนอยู่คนละฝั่ง นางทั้ง
ร้องไห้คร่ำครวญรำพันรัก ผมดูไปก็ร้องไห้ตามไปด้วยกับเขา ผม
ตาพร่าด้วยน้ำตา แล้วภาพต่างๆ ก็หายไป

ผมฝันไปนั่นเอง ตื่นขึ้นยังใจสะท้อนสงสารเมรี เด็กหญิงอีก
สองคนก็หลับอยู่ข้างผม ผมจึงปลุกให้ตื่นแล้วกลับเรือนที่อยู่ ในตอน
เย็นคุณพ่อคุณลุงไปเที่ยวกันแล้ว ตอนรับประทานอาหารผมจึงเล่าเรื่อง
ฝันให้คุณแม่ฟัง ว่านอนฝันที่เรือนแปด คุณแม่ฟังคล้ายไม่สนใจ

“เมื่อก่อนบ้านเรามีละคร ซ้อมกันเสมอ” คุณแม่พูด

“ทำไมเดี๋ยวนี้ไม่มีละครรับคุณแม่?” ผมถาม

“เลิกมานานแล้ว อายุลูกเกิดมา เราเลิกกันแล้ว”

“แหม! เสียตายจิง แต่เหมือนผมเกิดทันได้ดูเหมือนกัน เห็น
ชัดดีจิงคุณแม่ฝันนี้ แหม! ผมสงสารนางเมรีจริงรับคุณแม่” ผมพูด
ด้วยความจริงใจ

ผมมารู้เรื่องคราวหลังจากยายคร่ำแม่คร่ำแกเล่าว่า เมื่อก่อน
สนุกดี ได้ดูละครเสมอ และแกว่าตัวละครที่เป็นตัวเมรินั้นได้ตายไปแล้ว
จับใช้ตาย ละครเลยเลิกเลย คุณพ่อรักตัวเมรินั้นมาก เมื่อมาตายลงก็
เลยให้เลิกละครทั้งหมด ตัวละครต่างก็แยกย้ายกันไป ผมนั่งฟังและ
นึกเห็นหน้าตัวเมรีได้ถนัด เขาสวยดีมาก และเล่นตามบทได้น่าสงสารมาก

“คุณแม่แดงอย่าพูดถึงตัวเมรีให้คุณแม่ฟังอีกนะคะ” ยายคร่ำว่า

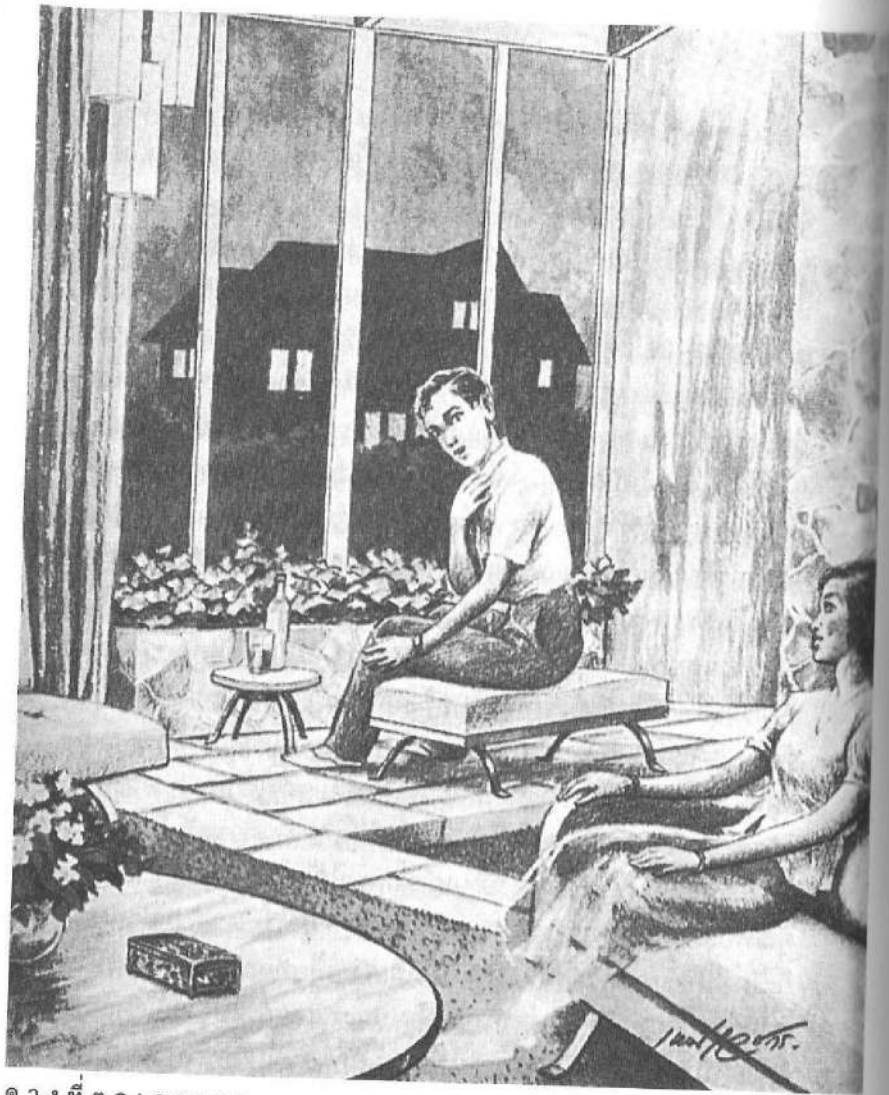
“เอ๊ะ ทำไมไม่สะยาย?” ผมถาม

“คุณแม่เกลียดตัวอเมริกันนั่นแหละ อย่าไปพูดถึงอีกเลย คุณแม่จะดูเอา”

ผมได้ยื่นยศจักร้ามห้ามแกมขอร้อง ผมก็ไม่ได้พูดอะไรอีก แต่น่าประหลาด นับแต่วันที่ฝันเห็นก็หลายวันมา ผมยังจำหน้าตาของตัวอเมริกันได้ถนัด และโดยบังเอิญ คุณพ่อมีเล่มอัลบั้มติดรูปถ่ายหลายเล่ม ผมแอบเปิดดูเรื่อย ๆ มีภาพทั้งหญิงทั้งชายเพื่อน ๆ คุณพ่อทั้งนั้น และก็พบรูปหนึ่ง ผมสะดุ้งทั้งตัว ผมพบหญิงคนที่เป็นละครตัวอเมริกันนั้น แม้จะไม่ได้แต่งละครก็จำได้ หญิงนั้นหอมผ้าสไบเฉียง นุ่งผ้าลายหน้ายิ้มอย่างเศร้า ๆ น่าประหลาดใจจริง ๆ ผมเห็นแก่ในฝันในฐานะตัวละครที่ผมเกิดไม่ทันแก เพราะแก่ตายเสียแล้ว แล้วผมฝันเห็นแกได้อย่างไรเล่า เพราะรูปถ่ายที่เห็นนี่เป็นการยืนยันว่าผมฝันเห็นแกจริง ๆ ทั้ง ๆ ไม่เคยเห็นแกมาก่อนเลย ผมแอบเล่าให้ยายคร่ำฝงว่าได้เห็นรูปตัวละครอเมริกันในอัลบั้มภาพ ยายคร่ำตาถลน

“คุณแดงเห็นเขาจริง ๆ เหละ” แกว่า “คุณแดงอย่าพูดกับคุณแม่อีกนะ” แกกำชับผมอีกและเหลียวหน้าเหลียวตาไปรอบ ๆ คล้ายจะกลัวคุณแม่ได้ยิน ผมเลยไม่ได้พูดอะไรอีก เก็บเป็นความลับไปเลย

นี่แหละครับเรื่องของบ้านเก่าที่รักษาไว้ไม่ได้ เกิดจากฐานะของคุณพ่อและคุณลุงตกต่ำมานานแล้ว ผู้คนที่อยู่ร่วมบ้านด้วยส่วนมากก็เป็นคนครึ่งคุณปู่ มาหลัง ๆ นี้ก็ไม่เสียเงินเสียทองอะไร ที่เขารับใช้เขาอยู่ด้วยความรักดี แต่ลงท้ายก็ต้องเป็นแพแตกกันไปจนได้ คุณพ่อก็ขายที่บ้านให้แก่รัฐไปด้วยราคาไม่งามนัก และไปซื้อบ้านเล็ก ๆ อยู่และบัดนี้ทั้งคุณพ่อและคุณแม่ก็สิ้นไปหมดแล้ว ผมก็ครองบ้านใหม่อยู่ซึ่งไม่ใช่แบบไทย ครั้นอยากจะกลับมีบ้านแบบเก่าอีก ก็หมดปัญญาด้วยเรื่องเงิน

ดวงที่ตกเลขเลข

ดวงที่ตกเลขแล้ว

วันหนึ่ง เราพร้อมหน้ากันที่กุฏิคุณนพที่วัดระดัง โดยบังเอิญ เช่น ครูพยุ่ง นายมัน ซึ่งต่างมาธุระคนละเรื่อง และมาพร้อมกันที่นั่นราวกับนัดหมายกันได้ ครูพยุ่งมาธุระเรื่องจะตั้งโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษ เพราะรู้ว่าผมพอจะมีเงินทุนอยู่บ้าง แกต้องการเอาผมเป็นหุ้น เพราะเคยเห็นออกเห็นใจกันมาครั้งหนึ่งเมื่อคราวผมไปเรียนภาษาอังกฤษกับแก และแกหลงเล่นสลากกินแบ่งโดยวิธีคำนวณจนเกิดวุ่นวายเอาการ แทบจะหมดเนื้อหมดตัว แต่บังเอิญเป็นคนมีวิชาอยู่กับตัว เงินจึงไม่หมดไปได้อย่างจริงจัง ความรู้ของครูพยุ่งทำให้หามาได้อีก พอจะตั้งโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษขึ้นได้อีก ถ้าหากว่าได้ผมไปร่วมทุนด้วยก็จะแข็งแรงดีขึ้น ส่วนนายมันมาอีกเรื่องหนึ่ง คือเรื่องญาติของเขาที่ตายไปแล้วแต่กลับฟื้นขึ้นมาอีกและอยู่จนเดี๋ยวนี้ แต่มีกิริยาผิดไปจากเดิมจนเป็นที่ผิดสังเกต จึงนำเรื่องมากคุยกันเพื่อวิจารณ์กันไปในกลุ่มเรา

มีพระองค์หนึ่งซึ่งเพิ่งบวชมาได้สองพรรษา ชอบ

มาคุยอยู่ที่ภูมิกุณนพเสมอ วันนั้นบังเอิญท่านก็อยู่ด้วย ผมกับครุพวงและนายมัน
พบกันเขาก็ทำให้อดนึกถึงเรื่องผี ๆ สาร ๆ ที่เคยถูกหลอกมาด้วยกันไม่ได้ เลยคุย
กันถึงคราวที่เคยถูกหลอกมาบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ พระที่เราได้รู้จักกันใหม่ ๆ นั้น
ท่านชื่อ "เดือน" อายุในราว ๆ คุณนพของเรา คุณเดือนท่านว่าท่านโดนผีหลอก
จนต้องมาบวชตามที่เห็นท่านอยู่ในขณะนั้น แต่จะว่าท่านบวชเพราะผีก็ไม่ถูก
ทีเดียว น่าจะเป็นบวชโดยกลัวว่าจะเสียผู้เสียคนในความประพฤติ จึงมาขอ
ผ้าเหลืองคุ้มหัวแหละมากกว่า

ต่อไปนี้เป็นคำเล่าของคุณเดือนแบบคนธรรมดาไม่ใช่พระเล่า

ผมเป็นคนที่เกิดและมีหลักฐานอยู่ภาคใต้ เมื่อสำเร็จการศึกษา
แล้วได้มาทำงานในกรุงเทพฯ ในตำแหน่งดี และมีเพื่อนฝูงมากมาย
กว้างขวางเข้าทุกที่ ทั้งชาวเดียวกันบ้างและชาวภาคอื่นๆ บ้าง แยกจีน
หลายภาษาที่เกี่ยวกับนักค้าเป็นรู้จักกัน ร่วมสโมสรเดียวกัน สนุกจริง
สำหรับผมสนุกจนชักสึมตัว เรื่องของการสังคมนั้นะคุณ ดีก็ดีไป ถ้า
ล้มสุขกันทางดีก็ดีไป ถ้าเข้ามาผิดก็ชั่วไปอย่างที่ผมเคยชั่วมา ลงไป
พบกันที่สมาคมละก็ ไม่บิลเลียดก็โพละครับ เล่นกันกระเป๋าลิกไปเลย
ผมซื้อที่ทางบางกะปิปลูกตึกงามๆ อยู่ เพื่อนฝูงเต็มทุกคืน แต่ประหลาด
ที่ผมไม่เคยคิดจะแต่งงานเลย ทั้งๆ ที่กำลังมีฐานะจะแต่งงานได้ กลับ
หาแต่นางบำเรอหอมลุ่มมตลอดเวลา คุณเอ๊ย ทั้งดื่ม ทั้งเล่นการพนัน
ทั้งหญิงบำเรอ ผมพราเงินลงไปอย่างไรบ้าง แต่ก็ไม่คิดเลย มันหาได้
งายหาได้มากก็ขำใจ แต่ครั้นนานเข้าๆ ผมก็กลายเป็นคนที่เงินสด
หมดตัวและมีหนี้สินมากเข้า การพนันและผู้หญิง ผมกับอายเสียยังละ
ได้ซบเขี้ยวกันนัก ผลัดกันได้ผลัดกันเสีย แต่ผมเสียกับมันมากกว่าได้
ลงท้ายถึงแก่เอาตึกหลังงามของผมทุ่มลงพนันนั่นแน่ และแล้วบ้านผม
ก็หมด เป็นกรรมสิทธิ์ของเสียยังไป นายเดือนนักเรียนป็นิ่งผู้ช่วย
ผู้จัดการบริษัทการค้าก็เหลือแต่ตัว จะกลับภาคใต้ก็ไม่รู้จะกลับไป
อย่างไรในฐานะคนหมดตัว ทั้งเพื่อนทั้งญาติก็มองผมอย่างสุนัขขี้เรื้อน
ผมกินไม่ได้นอนไม่หลับอยู่หลายวัน คิดไม่ออกว่าผมควรจะอยู่สู้โลก
ไปอีกหรือตายหนีโลกไป คนที่หลงการพนันและผู้หญิงจนหมดตัวนี่นะ

มันก็คนเลวละครับ

เรื่องของการหมดตัวนี้มันก็จงเข้าหาความบัดซบ ลงมันบัดซบก็ไม่เคยคิดจะสู้อย่างลูกผู้ชาย คิดแต่จะตายท่าเดียว จะหนีหน้าไปจากบ้านแล้วไปหาที่อื่นทำลายตัวเองให้ตาย การมีชีวิตอยู่จะต้องสู้กับความอับอายขายหน้า ถ้าตายไปเสียแล้วคงไม่อับอาย หรือญาติอาจอับอาย แต่ผมตายไปแล้วไม่รู้ไม่สู้ นี่ละความคิดของนักการพนันชั้นเลว

ในคืนหนึ่งผมขอแวะบ้านของตัวเองเป็นครั้งสุดท้าย นั่งซุ่มเกาะที่อยู่อีกเก้าอี้ ไม่มีสมออะไรกับเขาหรอก นั่งอยู่อย่างอ้ายบัดซบ อย่งดีก็คิดออกเพียงจะไปเช่าโรงแรมแล้วฆ่าตัวตายที่นั่นให้เป็นที่เดือดร้อนแก่ผู้อื่นต่อไป

คุณครับ ผมนั่งก้มหน้าอย่างหมดอาลัย แต่เอ๊ะ! ใจผมมันสังหรณ์พิกล มันคล้ายๆ จะมีใครสักคนนั่งมองดูผมอยู่ข้างหลัง ประสาทสมองผมเกิดตื่นกลัวขึ้นเฉยๆ ไมกล้ำจะเหลียวไปดูว่าใครอยู่ข้างหลัง ทั้งๆ ความรู้สึกบอกว่ามีคนอยู่ข้างหลังแน่ๆ ความจริงมันก็บ้านผม และผมยังมีสิทธิ์อยู่กว่าเจ้าเลี้ยจะมาจับไป ทำไมผมจะเหลียวดูไม่ได้ หรือว่าใครมาร่วมอยู่ในที่เดียวกับผม?

แต่ลงท้ายแม้จะเกิดประสาทหวั่นไหวอย่างไรก็ทนอยู่ไม่ได้ ต้องค่อยๆ เหลียวไปดู และแล้วก็สะดุ้งทั้งตัว หัวใจเหมือนจะหลุดไปจากทรวงอก คุณพระช่วย! มีจริง ๆ ใครไม่รู้ผมไม่รู้จัก เป็นหญิงกลางคน เธอนั่งอยู่ที่เก้าอี้โซฟา ผมทำอะไรไม่ถูก พุดอะไรไม่ออก มองเธอตะลึงอยู่

“ตกใจรี?” เธอผู้นั้นถาม เสียงคล้ายแว่วๆ แต่ฟังรู้ในประสาทของความรู้สึก

“ตกใจทำไม ฉันก็คือเจ้าของที่ดินเก่าแก่นี้” เธอพูตอีก แต่ผมถูกสะกดเสียแล้วพุดไม่ออก มันมีความรู้สึกอยู่ในใจว่าผู้หญิงที่ผมเห็นนั้นเป็นผู้ไม่มีร่างกาย แต่หากเกิดสำแดงมีร่างกายขึ้นมา ความรู้สึกผมเหมือนจะลึนใจ

“ฉันจะมาช่วยคุณ” เธอพูตอีก แต่ผมคงพุดไม่ได้เลย

“ฉันถูกพวกหนึ่งขอร้องให้มา พวกนั้นเป็นพวกที่ตายแล้วไม่มี

ญาติ เขาเป็นชาวภาคใต้ ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว เขาทั้งหมดตายค้ำป่าช้า และตัวคุณได้เกิดใจบุญช่วยออกเงินจัดการรวมเผาที่วัดภาคใต้นั้นแหละ ครั้นบัดนี้เขารู้ว่าคุณกำลังเข้าตางจน จึงขอร้องให้ฉันผู้เป็นเจ้าของที่นี้มาช่วยคุณให้หลุดพ้นตางจน” ผมฟังเธอพูดอย่างคนฝัน แต่เบาความกลัวลงเพราะผู้ที่ปรากฏกายให้เห็นนั้นบอกจะมามีมาช่วยผม แต่มันก็มัวๆ คล้ายความฝัน จริงครึ่งไม่จริงครึ่ง หัวใจค่อยเชื่องกว่าครึ่งแรก ครั้นจะไม่พูดเสียบ้าง เตี้ยวแม่ไกรธขึ้นมาจะเป็นอย่างไรบ้างก็หาไม่รู้ จึงพยายามฝันพูดออกไปอย่างตะกุกตะกัก

“คุณ...คุณจะช่วย...จะช่วยอย่างไร?”

“ฉันจะช่วยทุกอย่างที่คุณกำลังเป็นอยู่” แม่หญิงนั้นพูด “บ้านที่แพ้พินันเขาไปจะกลับได้คืนมา เงินสดจะได้กลับมา”

ผมฟังเธอพูดคำนี้ ทั้ง ๆ มีความกลัวอยู่ แต่ก็รู้สึกว่ามีหวังเข้าที่ ถ้าเธอช่วยผมได้ผมก็ไม่ใช่อ้ายก๊วยที่มีแต่ตัว แต่มันจะจริงหรือเปล่า ขณะนี้ผมหลบอยู่หรือเปล่า กำลังฝันอยู่หรืออย่างไร แต่ผมว่าผมกำลังตื่นอยู่ และกำลังผจญอยู่กับผู้ที่มีอำนาจน่ากลัวสำหรับคนทุก ๆ คนในโลก ความเงียบกำลังครอบคลุมบ้านผมอยู่ รู้สึกว่าแม่เข็มสักเล่มตกลงที่พื้นก็จะได้ยิน และในเวลานี้ผมไม่มีเพื่อนเลยในบ้านนี้ เพราะผมบอกเลิกคนใช้หมดแล้วเมื่อรู้ตัวว่าผมหมดสิทธิ์ในบ้านนี้

“คุณไม่เชื่อฉันใช่ไหมล่ะ?” เธอถาม ผมอึกอักใจ นึกอยู่ว่าผมกำลังยิ้มแหยๆ แต่จะยิ้มหรือเปล่าตัวเองไม่รู้

“คนที่กล้าทำลายตัวเองนี้ทำไม่ซี้ซลาด ช่างเป็นคนที่ไม่น่าจะมีดีเหลืออยู่เลย” เธอว่า

คำพูดของเธอทำให้ผมซักโมโห ซักจะกล้าขึ้นหน่อย ผมนี่ถูกประณามว่าเลวทรามอย่างนั้นทีเดียวหรือ นึกฮึดขึ้นมาว่าความจริงผมเองก็เตรียมตัวจะตายอยู่แล้ว เหตุใดจึงมากลัวผู้ที่ผมก็ต้องไปพบเขาถ้าผมตายแล้ว

“เหตุใดคุณคิดจะมาช่วยคนเลวอย่างผมล่ะ?” ผมกล้าถามอย่างเล่นลิ้น

“มาช่วยโดยพวกหนึ่งขอร้องให้ช่วย เพราะครึ่งหนึ่งคุณเคยทำดีไว้

แต่คุณเป็นคนถือดีอย่างไม่เข้าท่า” เธอพูดด้วยสำเนียงโกรธและลุกขึ้นจากที่นั่งทำท่าจะไป ผมชักลังเลใจ ถ้าเธอช่วยได้จริงผมอาจจะมีชีวิตได้ดูโลกอีก

“ได้โปรดกรุณาผม” ผมรีบพูดกับเธอ “ผมไม่ได้ถือดีอะไรเลยที่ไม่พูดอะไรก็เพราะความกลัวคุณ และก็ยังไม่เห็นทางว่าคุณจะช่วยผมได้ทางไหน”

“ฉันจะช่วยคุณอย่างนี้ จงมองดูฉันให้ดี มองซิ มอง! แล้วจะรู้ว่าฉันจะช่วยคุณอย่างไร” ผมมองดูเธออยู่แล้วแต่แรก เมื่อบอกให้มองให้ดีผมก็มองอย่างเขม็ง คุณพระช่วย! ทันใดนั้นเองร่างกายของหญิงแก่กลางคนได้เปลี่ยนไปเป็นหญิงสาวสวยที่สุด ซึ่งผมไม่เคยคิดว่าคนจริงๆ จะสวยได้แบบนี้ ใจผมวูบๆ วาบๆ เธอสวยจริงๆ สวยขนาดคิดว่าถ้ามองเธอแล้วจะลืมทุกสิ่งทุกอย่างในโลก

“นี่แหละ! คือคนที่จะเป็นน้องสาวของคุณตามโครงการของฉันที่วางไว้ เมื่อเจ้าหน้าที่ของคุณมาพบ คุณจะต้องแนะนำให้เขารู้จักฉันผู้เป็นน้องของคุณ เรียนสำเร็จจากปีนังแล้วก็มาอยู่กับคุณ คุณก็แสดงความเสียใจว่าคุณไม่ได้บอกกับฉันว่าคุณได้เกิดเป็นคนสิ้นเนื้อประดาตัวไปเสียแล้ว เมื่อเป็นเช่นนั้นคุณกับน้องจะต้องเร่ร่อนต่อไป คุณต้องเล่นละครตามบทของฉันทุกบทไป”

คนสวยที่หน้ากลัวของผมได้อธิบายมาแค่นี้ ผมก็มองเรื่องละครของแกแจ่มใส

“มันเป็นการ์ตูนตมและตุ่น” ผมพูดขาดคำ แม่นางเนรมิตก็หัวเราะอย่างขบขัน

“คนที่ทำลายตัวอย่างคุณก็รู้จักผิดและชอบด้วยหรือ” แม่คนสวยดังเทพธิดาพูดอย่างดูหมิ่นเหยียดหยามผม ผมชักจุกก็ที่ถูกประณาม

“แต่มันเป็นดั่งนั้นใช่ไหมล่ะ?” ผมชักกล้าขึ้น

“ถูกซิ เรื่องของทางแก้มันจะต้องไปตามเล่ห์เหลี่ยมกันบ้าง คุณจะต้องทวงอะไรกับความดีซึ่งคุณไม่ได้รักษาไว้เสียแล้ว” เธอพูดเสียเย้ยแต่ดวงหน้านั้นก็น่ารักอยู่อย่างนั้น

“ผมเสียคนเฉพาะการพนันเท่านั้น ไม่ใช่เสียคนชนิดจะล่อลวง

ต้มตุ๋น” ผมโกรธ

“แต่ฉันเป็นผู้มาแก้ปม ก็ต้องแก้ไปตามวิธีฉัน พ้นจากนั้นฉันไม่มีวิธีอะไรอีก แล้วคุณไปรบบอกกับฉันทันทีว่าจะยอมตามหรือไม่” แม่เทพธิดาลุกขึ้นยืนอีกครั้ง ผมพะวักพะวนใจ ถ้าเธอไม่ช่วยผมก็หมดทาง

“ผมยอมครับ” ผมตอบออกไปอย่างจนแต้ม

“ถูกแล้ว! ริเป็นนักพนันมันก็ต้องมีเล่ห์เหลี่ยม จะมาท้วงอะไรกับความจริงไม่จริง การพนันจะหาความจริงที่ไหนในตัวของมัน คุณจะต้องใช้ความไม่จริงต่อไป แต่ว่า!” เธอหยุดพูดแค่นี้ มองดูหน้าผมอย่างจริงจัง “คุณจะต้องสัญญาเป็นคำสาบานต่อฉันว่าคุณจะเลิกการพนันโดยเด็ดขาด ถ้าสาบานได้ ตกลงทำการกันแต่พรุ่งนี้เลย”

ผมนั่งอยู่ชั่วคราว ความจริง ความประพฤติของผมที่เป็นอยู่ก็หาใช่ดีงาม ถ้าสาบานเสียได้ก็เป็นกรณี ผมอาจจะกลับล้มล้างชั่วช้าเสียได้ คิดรอบคอบแล้วจึงรับปากกับเธอ แล้วลงมือออกคำสาบานต่อหน้าเธอ ด้วยถ้อยคำที่รุนแรง โดยสมัครใจพูดออกไปเองทุก ๆ คำ ถ้าผมไม่ทำตามมันหมายถึงความย่อยยับที่เดียว เมื่อคำสาบานของผมเป็นที่พอใจแก่เธอแล้ว ร่างกายของแม่เทพธิดาที่แสนสวยบีบหัวใจคนก็ละลายจางลงไปเหลือแต่ความว่างเปล่า ผมใจหายวูบตัวชาตั้ง ความกลัวเกิดขึ้นอีก ถ้าเธออยู่เห็น ๆ ก็เห็นว่าเธออยู่ที่นั่นและกำลังทำอะไรอยู่ แต่ครั้งนมหายไปเช่นนี้ ความสงสัยก็เกิดขึ้นว่า บัดนี้เธออยู่ตรงไหนของห้องที่ผมนั่งอยู่ และเธอกำลังทำอะไรอยู่

เรื่องของมนุษย์นี้ การอยู่เดี่ยวโดดนั้นก็ตีบางครั้ง แต่ไม่ใช่ตีเสมอไป เช่นอย่างเวลานี้ ถ้ามีเพื่อนสักคนจะวิเศษที่สุด แต่ไม่มีใครเสียแล้ว ผมคิดจะนั่งหลับเอาที่ห้องรับแขกนั่นเอง ไม่กล้าจะก้าวขาเดินไปสู่ห้องนอนข้างบนได้ จนนานเท่านั้นจึงตัดใจ ค่อย ๆ ก้าวขาไปอย่างยากเย็น จนเข้าห้องนอนได้ และก็นอนตัวแข็ง หลับไปเมื่อไหร่ไม่รู้ตัว

รุ่งขึ้นตอนสายหน่อย ผมก็เกิดประหลาดใจในเรื่องที่แม่เทพธิดาแห่งความมืดได้ดำเนินงานเข้าแล้ว เสียมาหาที่บ้าน ร้องถามว่า

“เมื่อคืนอ้าวโทรมาหาสี่สองหนแน่ะ ไปไหนอะเจ้าเดือน ไปเที่ยวหาทุนมาแก้ตัวอีกหรือยังไงวะ” เขาพูดข้างเดียว ผมยังไม่ได้ตอบอะไร

เขาพูดแล้วเดินไปนั่งเก้าอี้ฟาอย่างกันเอง เอนตัวเหยียดขาอย่างสบาย

“อ้าวโธรมมา แต่พบน้องสาวลื้อรับสายทั้งสองหน บอกว่าลื้อไปกินเหล้าที่ไหนไม่รู้ เอ! เจ้าเดือนไวย ลื้อไม่เคยบอกกับอ้าวว่ามีน้องสาว และน้องสาวลื้อจะมาอยู่ด้วย” เจ้ายังพูด

ผมนั่งงันอยู่ท่อน้อยหนึ่งเพื่อลำดับคำพูดให้ดีสำหรับเดินตามบทละครของแม่คนสวย

“อ้าวไม่รู้เหมือนกันว่าน้องอ้าวเขาเกิดจะมาอยู่กับอ้าว เขาเป็นนักเรียนป็นิ่ง สำเร็จแล้วก็เกิดทีกทักมาเอาตื้อๆ” ผมตอบไปตามบท

“ลื้อบอกหรือเปล่านั้นที่บ้านนี้ลื้อหมดสิทธิ์จะอยู่แล้ว” เขาถามขึ้นมาติดหมัด

“อ้าวมันแลวทรามไวยเสีย อ้ายน้องก็กาย แต่ไม่รู้จะทำอย่างไร ไม่รู้จริงๆว่าเขาเกิดจะมาอยู่กับอ้าว ถ้าอ้าวรู้เรื่องอ้าวก็บอกไปแล้วว่าเวลานี้อ้าวมันหมดตัว แต่เมื่อเขามาถึงอ้าวก็เลยเล่าให้เขาฟัง เขาก็ตกใจหน้าซีดไป อ้าวสงสารน้องนักไวย อ้ายพี่ระยาอย่างอ้าวทำให้น้องต้องลำบาก พี่น้องภาคใต้ก็มีบ้าง แต่เขาไม่สมควรใจอยู่ สมควรมาอยู่กับอ้าว เพราะเราพ่อแม่ตายหมด เหลือกันสองคน” ผมเดินบทตามที่มีผู้มีอำนาจแห่งความว่างเปล่าวางไว้ เจ้าเสี่ยยังมองดูผมพูดแล้วก็หัวเราะขึ้นอย่างเย้ยหยันแบบรู้ทันเล่ห์กระเท่ห์ของผม

“น่าขันไวย ลื้อเกิดมีน้องสาวขึ้นมากะทันหัน” เขาพูดเสียงกล้วหัวเราะ “ลื้อจะเดินแบบไหนวะ อ้ายลื้อกับอ้าวมันเล่นไฟกันตัวต่อตัวไวยเราพ่นกันมันก็เรื่องของเรา” พูดแล้วหัวเราะอย่างสนุกสนาน

“ลื้อหมายความว่ากระไรวะ” ผมถามไปอย่างใจไม่ตี เพราะอ้ายเสี่ยมันรู้ทัน

“อ้อ! หมายถึงว่าลื้อกับอ้าวนั้นมันผู้ชายต่อผู้ชาย มีอะไรพูดกันอย่างลูกผู้ชาย ออย่าเอาผู้หญิงเข้ามายุ่ง” เขาพูดอย่างเสียงแข็งๆ

“มันไปเกี่ยวอะไรกับลื้อวะ ลื้อกับอ้าวมีสัญญากันก็ว่าไปตามสัญญา และทั้งสัญญาก็อยู่ในมือของลื้อแล้วทุกอย่าง น้องสาวอ้าวไม่มีเกี่ยวข้องกับไรด้วย นั่นดูนั่นสิ” ผมแก้งพูดให้เป็นเสียงโกรธ แสดงบทบาทเต็มที่พร้อมกับชี้ให้ดูกระเป๋าดูกระเป๋าดูกระเป๋าดูทางหลายใบที่วางอยู่ “นั่นแหละ

เครื่องยืนยัน อ้วมอบบ้านกับลื้อแล้วอ้วกับน้องสาวก็จะก้าวขาออกจากที่ที่
ทันที โดยเราพูดกันรู้เรื่องอยู่แล้ว”

ขณะนั้นเอง ละครณกนี้ของเราจะเข้มข้นขึ้นละ เพราะมีเสียง
ผีเข้าคนเดินลงมาจากบันไดชั้นบน เสียงยังหันไปมองแล้วก็ตะลึงงัน จน
ร่างอรชรของแม่เทพธิดาเดินเข้ามาใกล้ กลิ่นน้ำหอมของอังกฤษฟุ้งกรุ่น
“ขอประทานโทษอย่างหนักที่ดิฉันเดินทางเข้ามาทำความยุ่งยาก
ให้” เจ้าของเรื่องได้แย้มบทอกไปอีกบทหนึ่งเพื่อเข้าจุดสำคัญ “แต่
ดิฉันก็ได้รู้เรื่องแล้ว และก็เตรียมตัวจะจากบ้านนี้ไปกับพี่ จะไปอาศัย
เพื่อนของพี่ก่อนแล้วจึงค่อยคิดการต่อไป” น้องสาวแปลงของผมหอด
บทให้ผมดำเนินต่อ ผมก็เกิดหัวไวขึ้นมาอย่างประหลาด ต่อบทไปเลย
อย่างรวดเร็ว

“ถูกแล้ว เราไม่มีอะไรให้ยุ่งกับสัญญาเลย” ผมว่า เสียงยังมอง
หน้าผมที่น้องสาวที่ ดูอีกอักพิกล ยิ้มแห้งๆ

“ทำไมจะต้องไปวันนี้ละ?” เสียงยังถามเบาๆ

“เรารักษาคำพูด” ผมว่า “วันนี้จะไปพักที่บ้านเจ้าอนุวัติก่อน”
ผมเบนเข้าหาจุดไม้ตายเลย

“ฮะ! บ้านอ้ายวัตรี ยิงนั้นอ้วก็ใจหมาชิ” เสียงยังพูดเกือบเป็น
ตะโกน “น้องลื้อไม่รู้เรื่องอะไร เกิดมาโดยบังเอิญเช่นนี้ ลื้อจะทำให้เกิด
ทุลักทุเลแก่น้องลื้อทำไม ลื้อกับอ้วพูดอะไรกันก็ได้นี้หว่า ถ้าลื้อไปบ้าน
อ้ายวัตรี มันก็สวดกันจนซิหว่า” เขาลุกขึ้นยืนยกไม้ยกมือประกอบคำพูด
ซึ่งผิดไปจากเดิมที่กำลังเกรี้ยวกราดทำนองว่าผมเอาผู้หญิงเข้ามายุ่ง
เพื่อขอผัดวันที่จะออกจากบ้านเป็นการลวงสัญญา แต่ครั้นได้ยินผม
ออกชื่อนายอนุวัติโดยที่ท่าเราสองพี่น้องจะไปจริง ๆ เสียงยังก็ตกใจ เพราะ
ออกชื่อนายอนุวัติพวกเพื่อน ๆ ย่อมรู้ดีว่าอนุวัติจอมเจ้าชู้ข้อยอดเยี่ยม เสีย
ยังก็เกิดหึ่งหวงขึ้นตามนิสัยประจำ ลงเป็นว่าผู้หญิงสวยละก็ก็เป็นหวง
ก้างเข้าไว้ก่อน ยิ่งมาพบนางที่หยาดเยี่ยมสันใจคนอย่างนี้ เสียงยังตาย
เสียก่อนดีกว่าจะปล่อยให้ไปไกล้อนวัติ

“คุณๆ...” เสียงยังเรียกชื่อน้องสาวผมไม่ถูก น้องสาวผมจึง
บอกให้ “มันหนาละ”

เสี่ยยังพอรู้ซื่อหน้าน้องสาวผมเข้าก็ดีใจยิ้มอย่างน่าลงคอหนักทีเดียว หน้าตามันบอกสันดานตะกละเต็มที

"จริงนะคุณมันหนา คุณหยุดการออกจากบ้านนี้ไปโดยวิธีนี้เสียเถิด ขออย่าให้ผมกลายเป็นมนุษย์ใจสัตว์ไปเลย เดือนไว้อ..." เขาหันมาทางผม "ทำไมวะ ลี้อกับอ้วมันกันเอง พุดอะไรก็พุดกันได้ หยุดการออกจากบ้านเสียเดี๋ยวนี้เถิด" เขาว่าและยึดไม้ยึดมือผม

"ไหนๆ มันก็ต้องไป จะผัดวันไปอีกทำไม" ผมว่า

"แล้วกันไว้อ เรามีทางพุดกันนี่วะ ขอทีเถอะ" เสี่ยยังกระวนกระวาย น้องแปลงของผมก็ทำทรุดนั่งลงยังแก้้ออ่อนใจ ทำที่ว่าอาลัย อารมณ์บ้านน้อยอยู่

"เดือน! ลี้อเห็นกับน้องลี้อเถิด เรื่องลี้อกับอ้วอย่าทำให้คุณมันหนา ลำบากเลย อ้วไหวลี้อร้อยหนะ อย่าไปเลย" เขาพูดเอาง่ายๆ อย่างที่เคยนิสัย ชั้นแรกเขายังไม่ได้เห็นโฉมหน้าน้องสาวผม เขาได้ยินแต่เสียงพุดโทรศัพท์เท่านั้น จึงยังดูหมิ่นอยู่ ครั้นพบตัวจริงเข้า เล่นที่ลั่นหัวใจ ความตะกละสุ่มอกก็กลับคำเอาง่ายๆ ไม่มีทีมีท่าอะไรสำหรับผู้ชายเหลืออยู่เลย

"แล้วต่อไปพ้นจากวันนี้แล้วลี้อจะว่าอย่างไรต่อไป?" ผมแกล้งถาม

"พุดโทรไว้อ พุดยังงัยกันก็ได้วะ กราบตื่นทีจะอย่าถามอะไรเลย บ้านลี้อก็อยู่ของลี้อไป" เขาว่า

"มันหนา! พี่ต้องทำตามที่คุณเขาขอร้องนะ น้องก็งัยยับยั้งด้วยเถิด" ผมแกล้งพุด

เจ้าเสี่ยมองหน้าน้องแปลงของผมแล้วยิ้มอย่างเอออออกใจ ซึ่งมันคิดของมันว่าน่ารัก แต่สำหรับผมอยากเตะเข้าให้สักโครม ผมจำดวงตาเจ้าชู้ของมันและกิริยาของมันได้ติดตา ความรักของมันดูรวดเร็วนัก มันเชื่อตัวของมันในด้านความมีเงิน ทุกอย่างต้องสำเร็จดังประสงค์ ส่วนผมเองนั้น ถ้ามีโอกาสจะได้อยู่ในบ้านของตัวเองอีกก็ดีใจ ถ้าต้องออกไปจริงๆ ก็ใจหายและอับอายเพื่อนฝูงนัก

แผนการของแม่พี่น้องนางแปลงของผมได้เป็นไปอย่างไม่น่าจะ

เป็นไป เจ้าเสี่ยยังมาบ้านผมดีกว่าที่เคยมาแต่ก่อน และพบพูดคุยกับคนที่เขาเชื่อว่าเป็นน้องคนสวยของผมนานเท่านานเป็นที่พอออกพอใจเขาแล้วเขาก็แอบพบกับผมเป็นส่วนตัว และพูดกับผมถึงเรื่องน้องสาวผมอย่างง่าย ๆ ตามนิสัยของเขา

เจ้าเสี่ยยังสามารถพบว่ารักน้องสาวของผมอย่างถอนไม่ขึ้น เขาพูดสู่ขอน้องสาวของผมโดยจะมีค่าตัวเท่าใดก็ขอสู้ แต่การจะตบแต่งกันนั้นขอให้เห็นใจเขาเถิด เพราะเขาแต่งงานแล้วจะแต่งงานอีกไม่ได้ ผิดกฎหมาย จะขอตกลงมีสัญญาเป็นกันเองว่า ถ้าผมเห็นควรว่าเขาควรจะหย่าเมียเก่าเสียก่อน เขาก็จะยอมทำตาม ขอแต่ให้ได้เป็นคู่ผัวเมียกับน้องสาวผมเท่านั้น หรือว่าจะกรงนกกันแค่น้องสาวผมจะเป็นเมียคนที่สองของเขอย่างเงียบ ๆ โดยไม่เกี่ยวกับกฎหมาย เรื่องเงินทองเขาไม่ขัด พูดอย่างไรเอากัน ผมจึงพูดกับเขาว่าขอพูดกับน้องสาวก่อน จะพูดเอาเองไม่ได้

ความจริงมันก็เป็นอย่างนั้น แม้แต่น้องแท้ ๆ ไม่ใช่นางแปลงก็ต้องตกลงกับเขาก่อน แต่นี่ยังไม่ใช้มนุษยธรรมตา ผมทำไปพูดเอาเองละก็ยุ่งละ แม่เกิดบิดขึ้นมาผมจะเอาอะไรไปให้อ้ายเสี่ยมันละ แกมีตัวตนเมื่อไหร่ แม่เกิดหายไปเสียเฉย ๆ อ้ายเสี่ยก็เอาผมตาย ทั้ง ๆ ก็รู้ว่าแม่นางจะมาช่วยกู้ฐานะผม ผมก็ตัดสินเอาเองไม่ได้ เพราะยังไม่รู้ว่าโครงการของเธอจะเป็นไปอย่างนี้หรือเปล่า ข้อใหญ่ ผมยังคงเกรงกลัวแม่นางอยู่อย่างเก่า เวลาใดที่แม่นางปรากฏตัวให้เห็นอยู่กับตากับพอบรรเทาความกลัวลงบ้าง แต่เวลาใดไม่เห็นร่างกายของแกอยู่ด้วย ผมก็แทบอยู่ไม่ได้ในบ้านนี้ ผมกลัวความว่างเปล่า ไม่รู้ว่าเธอกำลังอยู่ที่ไหนและตรงไหน มันหนาวสะท้านขึ้นมาเอง เธอกำลังมองผมอยู่หรือเปล่า บ้านนี้ผมปลูกใหม่ ไม่เคยมีใครตายที่บ้าน แต่ว่าแม่นางนี้เป็นเจ้าของที่ดินที่ผมปลูกอยู่ แม่นางก็ยอมเดินได้ตลอดบ้านอย่างสบาย ไม่มีทางอะไรจะไปห้ามปรามกีดกันเธอได้ แต่ว่าเธอมาดี มาอย่างเมตตาอนุเคราะห์ผมอย่างน่าเคารพอย่างสูง

ความจำเป็นอย่างยิ่ง หนึ่ง ผมจะหมดบ้านที่คุ้มกะลาหัว สอง ถ้าไม่ทำสิ่งใดตามที่เธอวางโครงการไว้ เธออาจโกรธและเกลียดผม และ

ถ้าเธอโกรธ ท่านผู้อ่านลองนึกดูว่าผมจะเป็นอย่างไรบ้าง ท่านผู้อ่าน ย่อมเห็นทางข้างหน้าอยู่แล้ว คือเธอผละจากไปผมก็เป็นอ้ายก๊วย หรือกว่านั่นเธออาจจะบีบคอผมตายก็ได้

ผมนั่งคอยการปรากฏตัวของเธอที่ห้องรับแขกค้อยสว่างหน้อย ไม่กล้าจะนั่งที่ห้องอื่นๆ นาฬิกาตีบอกเวลาผางๆ ขึ้น ผมสะดุ้งทั้งตัว และเสียงของเธอก็ลอยโผล่มาพร้อมกับเสียงนาฬิกา

“คุณนี่เป็นคนใจวอกแวกไม่หนักแน่นเลย” เสียงเธอพูด และไม่เห็นร่างกาย ผมหนาวสะท้าน พนมมือด้วยความกลัว

“ผมกลัวคุณขอรับ กรุณาให้ผมเห็นร่างกายด้วยเถิดขอรับ” ผมขอร้องเสียงลั่น

“จะถามฉันให้ใหม่ว่าจะยอมไปเป็นเมียน้อยอาเสี่ยเขารึเปล่า?” เธอถาม

“ถูกขอรับ” ผมตอบอย่างใจลั่น “ผมยังไม่กล้าพูดอะไรกับเสี่ยเขา เพราะเป็นแผนการของคุณ ผมต้องถามก่อน” พอผมพูดจบ เธอก็ปรากฏกายขึ้นในร่างที่งามหยาดเยิ้ม ผมสะดุ้งนิดหนึ่งแล้วก็ระงับความกลัวลง

“คุณบอกกับเขาได้ว่า น้องสาวของคุณยอมทำตามพี่ชายทุกอย่าง” เธอว่า “และอย่าลืมขอลัญญาชายบ้านหลังนี้กลับมา ก่อน แล้วจึงพูดกับเขาถึงเงินค่าตัวของฉัน” เธอสอนให้เดินตามแผนการของเธอแล้ว หัวเราะเบาๆ

“น่าขันไหม มีน้องสาวสวยการศึกษาดี แต่ต้องไปเป็นเมียเก็บของเขา” เธอพูดคำนี้ผมถึงกับอึ้ง ถ้าเรื่องนี้ไม่ใช่ละครผมต้องเตะอ้ายเสี่ยแน่ๆ ในฐานะเห็นผมเป็นคนสิ้นเนื้อประดาตัว

พอพูดกันรู้เรื่องดีแล้ว แม่นางเนรมิตก็หายตัวไปอีก ผมก็ต้องนั่งสะดุ้งหวาดกลัวไปอีกกว่าเจ้าเสี่ยยังจะมา มันเป็นการอยู่คนเดียว และก็รู้อยู่แก่ใจว่ามีผู้ที่ไม่มีย่างกายอยู่กับผมด้วยอย่างเสียบๆ จึงหาความสบายใจไม่ได้เลยตลอดเวลา

จนเกือบสองทุ่ม เจ้าเสี่ยจึงมา พอเห็นผมนั่งอยู่คนเดียวก็ปรวตเข้ามาหา และคำตันที่มันทักผมคือ

“มีทางสำเร็จไหม?”

“สำเร็จ” ผมตอบสั้นๆ เพราะรู้สึกหมั่นไส้ เท่าที่มันกับผมคบค้ากันได้ดีเนื่องจากการพินินั่นเอง มิฉะนั้นก็คงคบกันไม่ได้

“อ้าวอยากให้ลื้อสนิทกับน้องอ้าว และให้น้องอ้าวรักลื้อเอง ไม่ใช่อ้าวบังคับขายน้องอ้าวให้แกลื้อ” ผมพูดไปตามบทละครที่วางไว้ อ้ายเสียได้ฟังผมพูดตั้งนั้นถึงกับยกมือไหว้ ซึ่งปรกติมันไม่เคยไหว้ผมเลย แล้วผมก็ทำเรียกน้องสาวออกมาพบกับเจ้าเสีย แล้วตัวเองก็เลี้ยงไปอีกทางปล่อยให้แม่นางนมมีตคลุกเคล้าเสียเล่นตามสบาย จนเวลาเกือบสี่ทุ่มเจ้าเสียยังจึงเตรียมท่าจะกลับ

“เดือนไว้อย” มันเรียกผมในขณะที่มายืนกันอยู่ในห้องโถงพร้อมกันทั้งสามคน มันควักกระเป๋าทิ้งเอากระดาษแผ่นหนึ่งออกมาคลี่ นั้นมันคือหนังสือสัญญาซื้อขายบ้านของผมเอง

“เฮ้! ลื้อตรวจดูเสีย และให้คุณมันทานาคูด้วยก็ดี ตรวจแล้วจิกเลย” เจ้าเสียว่า

“จะฉีกหรือจะเผาก็ตามใจ หมดเรื่องกันที่ บ้านนี้ก็กลับเป็นของลื้อและคุณมันทานาคูอีก” พูดแล้วตบหน้าผมอย่างรักและกรุณาเต็มที่ มันทานาแปลงยกมือไหว้เจ้าเสียพร้อมกับกล่าวคำขอบคุณให้เจ้าเสียพอใจยิ้มอย่างภาคภูมิใจ ทันใดมันควักเงินส่งให้ผมบิ๊งหนึ่ง กระซิบบว่า “แล้วลื้อจงเดินหันต่อไปด้วยนะ” อ้ายเจ้าชู้ชนิดหวานเงินไม่ลืมหบบาทพระเอกให้นางเอกเห็นว่าเขาเอื้อเพื่อแก่พี่ชายนางเอกอย่างไร้เหตุผลแล้วก็ลากลับไป

อีกในราวเกือบๆ เดือน แผนการของแม่นางนมมีตได้เป็นไปตามที่วางไว้ทุกประการ แม่นางได้เครื่องเพชรและทอง ผมได้รับเงินสดเป็นค่าตัวของน้องสาวผม แม่นางแปลงได้มอบเครื่องเพชรและทองให้ผมทั้งสิ้น ส่วนที่แต่งตัวอยู่นั้นล้วนเป็นของจำแลงลงตา ของแท้และเงินสดก็อยู่ที่ผมเพราะแม่เทพธิดาแปลงไม่ต้องการสิ่งใดในโลก ผมก็เลยเป็นผู้มีหยิบมีฉวยขึ้นอีกครั้งพร้อมด้วยบ้านช่องหurutรากลกลับมาเป็นสมบัติอีก

เจ้าเสียได้จัดการเลี้ยงเป็นกันเองและเป็นภายในขึ้นอย่าง

มโหฬารที่บ้านหลังหนึ่งที่เขาไว้ที่ตำบลสวนพลู ย่านที่มีบ้านทรูหรา
ถือว่าบ้านนั้นเป็นเรือนทองของเขาและแม่นางแปลงแสนสวยของเขา
ผมเองนั้นรู้สึกสังเวชใจเหมือนกันที่อายเสียหลงอยู่ในภาพจำแลง แต่
นิสัยการพนันได้จับสมองของผม ทำให้นึกแต่ได้ อะไรๆ ได้มาแล้วก็
สบายใจดีกว่าเสีย เรื่องเสียหรือย่อยยับของใครนั้นไม่เก็บมาเป็นอารมณ์

เลิกการเลี้ยงกันแล้ว ผมได้ทำพิธีมอบตัวน้องสาวกับเจ้าเสีย
แล้วก็กลับบ้าน รู้สึกใจหายอย่างพิกลทั้งๆ รู้ว่าเรื่องทั้งหมดมันเป็นเรื่อง
จำแลง น้องสาวนั้นคือผู้ไม่มีตัวตนไม่มีร่างกาย แต่รู้ว่เวลานี้เธอผู้นั้น
ไปอยู่กับอาเสียที่บ้านใหม่ก็เกิดว่าเหวอยู่บ้าง จึงรีบหาคนใช้เข้าประจำ
บ้านอีกและพยายามเป็นคนดี ก้มหน้าทำงานทำการอย่างเดิม แต่ก็เป็น
ไปได้หน่อยเดียว สันดานเดิมก็มาอีก พอกระเป่าหนัก มือและใจมันก็คัน
จะจับไฟจับถั่วและไปบิลเสียดพนัน เงินกำลังหนักก็สบายไปเลย เงินมี
โดยไม่ต้องหยิบต้องยืมใคร ผมเลยทำทนายเจ้าเสียเล่นการพนันกันอีก
โดยห้ามมิให้บอกน้องสาวผมให้รู้ว่าผมกลับเข้าสู่การพนันอีก ทั้งๆ ว่า
จะรู้เท่าใจว่า คนอย่างน้องจำแลงของผม เราจะปิดความลับแก่เธอได้หรือ

เหตุการณ์ต่างๆ ได้เปลี่ยนไป คือผมได้ข่าวว่าเจ้าเสียยังซังกจะหิน
ทางน้องสาวของผมเสียแล้ว โดยน้องสาวของผมเกิดเป็นโรคเรื้อรังขึ้น เจ้า
เสียก็รังเกียจไม่มาหาเลย เป็นแต่ส่งเงินมาให้หึ่งค่าเช่าบ้านและค่าคนใช้
เรื่องนี้ผมรู้ดีว่าเป็นแผนของแม่นางแปลงนั่นเอง คนที่ไม่มีตัวตนจะเจ็บ
ป่วยได้อย่างไร ผมเลยไม่สนใจ ก้มหน้าจ้ทั้งไฟและบิลเสียดอย่าง
สบาย และในที่สุดผมก็กลายเป็นคนหมดตัวอีกทั้งเงินสดและบ้านช่อง
เพราะการกลับมาเล่นการพนันครั้งหลังนี้มีหนักหนักกว่าเก่าเสียอีก

ผมได้หอบเสื้อผ้าใส่กระเป่าออกจากบ้านของตัวเองอีกครั้งหนึ่ง
ในยามค่ำคืนเพื่อหลบสายตาเพื่อนบ้าน พอก้าวขาพ้นตึก ก็มีเสียง
หัวเราะของหญิงและชายหลายคนในความมืดหรือในความรู้สึกของผม
และดูว่ามันล้อมหน้าล้อมหลังไปทุกด้าน เมื่อหยุดหัวเราะก็แข่งด่าผม
อย่างสาตเสีย ทั้งเยาะทั้งเย้ยหยาบๆ คายๆ ผมถึงกับชงักด้วยความ
ตกใจ เพราะมันไม่ใช่เกิดจากสมองผมเป็นไปเอง เสียงนั้นมันอยู่รอบ
ด้านผมจริงๆ ทั้งๆ มันก็มีแต่อากาศว่างเปล่า ทุกๆ เสียงร้องด่าและ

ขับไล่ผมอย่างดูดั้น ด่าผมว่าผมเป็นมนุษย์ที่เลวสิ้นมนุษย์ ไม่มีใครจะ
 เลวเท่าผม คนอย่างผมนี่ย่าว่าแต่คนใดจะฟังฟังบารมีเลย แม้แต่
 สัตว์ก็อยู่ด้วยไม่ได้ เป็นคนที่เกิดมาหนักโลก คนอย่างนี้พระไม่เลี้ยง
 ต้นตรงแต่ปลายมาคดหมดทางจะดีได้ ผีสางตนใดก็สิงสู่ด้วยไม่ได้ หมด
 ทางจะฟังพา หรือจะคุ้มครองให้ก็หมดแก้ไขจะเมตตา เสียงนั้นคงด่า
 และตะคอกอยู่รอบตัว ขับไล่ให้พ้นที่دينไป อาย่าอยู่ให้เป็นเสนียดและ
 หนักแผ่นดิน ผมตกใจพะวังพะวังและมีความกลัวจนสุดขีด หมด
 ความรู้สึกล้มลงไปกลางทางเดิน

จนรุ่งเช้าเพื่อนบ้านมาช่วยหาหนูกหายาให้กิน คิดว่าผมเป็นลม
 แต่คนอย่างผมจะอยู่สู้หน้าใครๆ ได้อีก แม่แต่ผีก็เกลียด ผมจึงหนีหน้า
 เพื่อนบ้านต่อไปอีก จนเพื่อนคนหนึ่งรู้เรื่องของผมดี จับตัวผมบวช
 พระจนบัดนี้แหละ เป็นทางสุดท้ายแห่งชีวิต

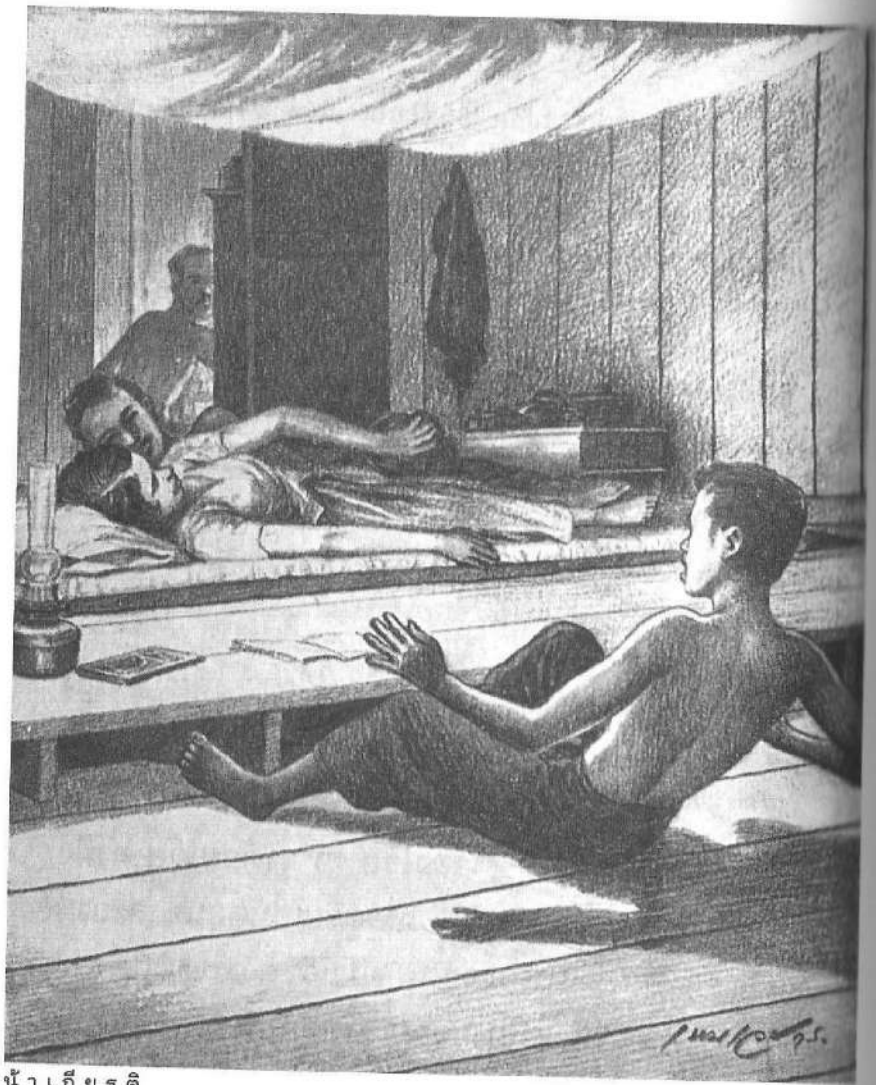
พวกเรานั่งฟังเรื่องราวของพระภิกษุเดือนเล่าความหลังจนจบลง ต่างก็
 สลดใจ และเฝ้าถามตัวเองว่ามนุษย์เรานี้มีอย่างนี้ทีเดียวหรือ แต่ผ้าเหลืองที่ห่อหุ้ม
 อยู่อาจจะคุ้มครองไปได้ตลอดกระมัง ถ้าไปไม่ตลอดในผ้าเหลืองที่ครองอยู่ ก็เห็น
 จะเลวสิ้นดีเลย

หน้าเกียรติ

“เรื่อง! เรื่องไว้ย!” เสียงผู้หญิง ตะโกนเรียกชื่อผมโหยก ๆ อยู่ชายตลิ่ง ที่ไกลตัวเรือออกไป

“เรื่องไว้ย ดูมาด้วยไว้ย ตามึง อยู่ม้ายวะ” เสียงเรียกให้ดูสุนัขและถาม หาดตาผมนั้น ผมแว่ว ๆ ว่าจะจำได้ แต่ ยังนึกไม่ออก พอดีกับพวกสุนัขใต้ถุน ก็ระดมเห่ากลบเสียง เลยไม่รู้ว่าเป็นใคร ผมร้องห้ามสุนัขแล้ววิ่งออก นอกชาน มองไปชายตลิ่งก็เห็นหญิงคนหนึ่ง ที่รู้จัก แก่ชื่อพีถนนอม และมีหญิง อีกคนอายุรุ่นราวคราวเดียวกันมาด้วย เทียบเรือลำป้านอยู่ชายตลิ่ง พีถนนอมนี้

น้ำเกี๋ยรติ

เป็นลูกของลุงโป๊ะกับป้าจิบบ้านหนองไม้ซุง แต่หญิงอีกคนผมไม่รู้จัก
ว่าเป็นใคร ผมรีบลงบันไดไปที่ตลิ่ง

“ตาเอ็งอยู่ไหม?” พี่ถนอมถาม

“อยู่ แต่เดินไปทำบ้าน มีตุระอะไรรึพี่?” ผมถาม

“มีซิวะ ไม่มีข้าจะมาทำไมล่ะ ไกลอยู่เระ เอ็งไปตามตาที่เอะวะ
ยายด้วยนะ ข้ามีตุระร้อนจี๋เลย” พี่ถนอมเร่งผมให้ไปตามตาและยาย
มาเร็ว ๆ คงมีตุระร้อนจริงๆ ผมไม่รอช้า หันวิ่งลอดใต้ถุนออกไปยังข้าว
ลัดดอกชายคูเลี้ยงปลา ตากับยายกำลังตรวจดูว่าน้ำป็นี่จะท่วมคันคู
เลี้ยงปลาหรือไม่ เมื่อผมบอกยายกับตาแล้วตาก็รีบกลับมาบ้านพร้อมกัน

“มีอะไรวะอีหนอม?” ตาถาม

“ขึ้นเรือนก่อนเหอะ” พี่ถนอมว่า

เราจึงพากันขึ้นเรือน เกือบไม่ทันจะนั่งเลย พี่ถนอมร้อนใจเรื่อง
ตุระของแกก็พูดขึ้น

“มันยุ่งจริงตาจ้ายายจ่า แม่ฉันนะซีมีเรื่อง”

“ทำไม! นั่งจิบเป็นอะไร?”

“แม่ฉันผีเข้า แต่บางคนว่าเจ้าเข้าทรง”

“เอ๊ะ แล้วอ้ายโป๊ะเขาวังไรล่ะ?”

“จะว่ายังไง ก็กลุ้มใจกันอยู่ เวลานี้ก็ยังไม่ออกหึ่งเจ้าหึ่งผี”

“เอาละซีไว้ย! แล้วจะทำยังไงกันหว่า”

“พ่อให้มาตามตาไปช่วยดูหน่อยจ๊ะ”

“เออ! ไปนะไปละ แต่ข้าจะไปทำไม่ได้ ก็ดู ๆ ไปยังนั่น” ตาว่า

อย่างกลุ้มใจ

“ก็ยั้งดี! ทำอะไรได้ไม่ได้ก็ยั้งหรือกันไต่บ้าง”

“นี่เข้ามาที่วันแล้วล่ะ?”

“หกเจ็ดวันแล้วกระมัง”

“อุบ๊ะ! ทำไมเพิ่งมาบอกล่ะไว้ย!”

“ก็คิดกันว่าพຽงนี้มะรืนนี้ หึ่งผีหึ่งเจ้าจะออกนะซี จึงรอช้าไป”

“เฮ้! ไปก็ไป” ตาว่าแล้วหันมาดูผม “อ้ายเรื่องไปกะกู จะได้หา

เรือมาขากลับ อีหนอมจะได้ไม่ต้องมาส่ง”

“เอ๊ะ! แล้วใครจะอยู่บ้านกะยายล่ะ?” พี่ถนอมถาม
 “ชะ ๆ ช้า ๆ” ยายร้อง “กะอืออยู่บ้าน อยู่มาแต่เกิด ไปกันหอะ
 เตี่ยวอ้ายพุทก็มา”

“แหม พี่พุทนะ ตั้งแต่ออกทหารมาไม่เคยพบหน้ากันเลย” พี่
 ถนอมว่า

“เที่ยวเฮี่ยมเพื่อนซี นี่ก็ไปบ้านอ้ายพุท เตี่ยวก็คงกลับ” ยายว่า
 ตาแดงตัวไม่ยาก สวมเสื้อตัวเตี่ยวก็ไปได้ ผมงก็เช่นกัน ไมก็
 อืดใจก็ไปกันได้ ผมงกับตาลงเรือมาตเล็กพายไปสองคน พี่ถนอมกับ
 หลิงคนนั้นก็พายลำปั้นตามมาข้างหลัง ลักครุใหญ่ก็มาถึงบ้านลุงโป๊ะป่า
 จีบ พอเรือเทียบตลิ่ง จมูกก็ได้กลิ่นธูปหอมตลบไปหมดเลย

“ทำอะไรกันวะ จุดธูปหอมฟุ้งเชียวนี้?” ตาถามพี่ถนอม

“นำรำคาญจั่ง ชาวบ้านใกล้ ๆ ที่เขาวัวเจ้าเข้าทรงแม่ เลยมาจุด
 ธูปเทียนบูชากัน” พี่ถนอมว่า

“เอ๊ะ จะเอากันว่ามีเจ้าหรือเจ้าทรงกันแน่ล่ะจั้น” ตาว่า

“ก็ไม่รู้กันนะซี จึงให้ตามาดูทีเถอะ ตาจำ เราขึ้นหลังเรือกัน
 เถอะ ข้างหน้านี้พวกที่เชื่อกันว่าเจ้าเข้ามานั่งบูชากันอยู่เยอะเยอะ” พี่
 ถนอมว่าแล้วจูงตาไปขึ้นหลังเรือ นวอ้อมไปทางกระต๊อบเล็ก ๆ ท้าย
 ครัวซึ่งเป็นที่ผูกเจ้าเด็กจ้อยหลานชายที่เป็นบ้าไว้ มันบ้ามานานแล้ว
 ทั้งก็พิการขาลิบอีกด้วย รักษาแก่กันไม่ตก พอเห็นเราสี่คนเดินผ่านไป
 อ้ายจ้อยก็ร้องเอะอะโปกไม่โปกมือไปตามฤทธิ์ของมัน ซึ่งใคร ๆ ในย่าน
 นั้นก็รู้จักกันไป พอขึ้นชานท้ายครัวก็พบลุงโป๊ะ จึงเลยแอบนั่งคุยกัน
 ที่นั่น

“จั้นกลุ้มใจจริงนำแม่น เวรกรรมอันใดมาเป็นไปยั้งจั้ง” ลุงโป๊ะ
 กล่าวขึ้นต้น

“มันอะไรกันแน่ล่ะ?” ตาถาม

“ไม่รู้นะซี ชาวบ้านเขาวัวเจ้า แต่จั้นสงสัยว่าผี ดูไม่ออก ชาวบ้าน
 มาบูชากันตลอดวันตลอดคืน ขอพรขอความคุ้มครองอะไรกัน เลยไม่
 ได้หลับนอน ข้าวปลาไม่ยอมกิน ถือตัวว่าเป็นเจ้าไม่ยอมกินอะไร จะ
 ดมแต่ดอกไม้ พวกนั้นก็เอาดอกไม้ธูปเทียนมาบูชากัน ข้าวปลาไม่มี

ในท้องเลยลมจะใส่เอานะซี” ลุงโป๊ะปนอุ้มเลย

“ไม่กินอะไรมาที่วันแล้ว?” ตาถาม

“ทกเจ็ดวันละมั้ง” ลุงโป๊ะพูดอย่างรำคาญและหนักใจ

“เราขอร้องชาวบ้านให้เลิกบูชากันไม่ได้หรือ” ตาออกความเห็น

“ไม่รู้จะพูดยังไงนี่” ลุงโป๊ะตอบอย่างสิ้นคิด “พูดเข้าเขาก็หาว่ากีดกันเขา และว่าเจ้าเสด็จมาเป็นมงคลแก่บ้าน ควรจะดีใจ เขาถือโอกาสมาให้ช่วยทำนายทนายหักโศกชะตา แม่จีบแม่ก็เลยฟุ้งใหญ่”

“ว้า! แอ้ไฉน” ตาร้อง

“นี่น้ำแม่นัน! บางทีทำว่าผีเข้า บอกชื่อตัวเองว่าภูชื่อเกิด” ลุงโป๊ะว่า “ชื่อเกิดนี่เจ้าเกียรติยังไรเล่า” ลุงโป๊ะพูดอย่างกลุ้มใจและรำคาญ

“บ๊ะ ไปกันใหญ่ ทำไมอ้ายเกียรติมันจะมาเข้าละ บ้านมันอยู่โน้นทำไมไม่เข้าพวกมันทางบ้าน จะมานี่ทำไม” ตาว่าอย่างไม่เห็นด้วย แต่ผมมันซักสลดใจและหนาวใจขึ้นมาเมื่อเอ๋ยถึงน้ำเกียรติ ผมกลัวจริงๆ เคยโดนมาแล้ว

“ตาจ๋า” พี่ถนอมแทรกขึ้นมา “เรื่องนี้มันพิลึกก๊าก อ้ายจ้อยบ้านมันอยู่กระต๊อบมัน มันโวยวายว่าน้ำเกียรติมา มันเห็นและร้องป๋อยๆ แหม ตาจ๋า ฉันตัวชาเลย แม่ก็กำลังแยอย่างนี้ ข้าอ้ายจ้อยร้องว่าน้ำเกียรติมา”

ผมฟังเรื่องต่างๆ ซักหนวสะท้านทั้งกลางวันแสกๆ น้ำเกียรติมาแน่ๆ ป้าจีบก็ประกาศตัว อ้ายจ้อยก็ร้องเรียกชื่อน้ำเกียรติ ลุงโป๊ะชวนพวกเราเข้าไปดูป้าจีบ ผมซักขาสั่นบังหลังพี่ถนอม ไม่กล้าอยู่ตรงหน้าป้าจีบ พอป้าจีบมองเห็นตาเข้า ก็ทำตัวโยกไปโยกมา

“ไครมาวะ” พูดแล้วโยกตัวไปมา “จุดรูปจุดเทียนชิวะอ้ายแก่” พูดแล้วหัวเราะ ตาแม่นของผมมองป้าจีบอย่างโกรธๆ ตามปรกติตาเป็นคนดุดันไม่ยอมคน ถ้าไม่มีอะไรก็ดูเป็นคนใจดี ถ้าโกรธแล้วไม่ยอมใคร

“จุดรูปชิวะอ้ายแก่” ป้าจีบพูดอีกและชี้มือ “ภูจะบอกยาแก่ไม่แก่ให้มึง”

“จุดรูปไหว้มึงนะเรอะ?” ตาร้องถามอย่างอารมณ์โกรธขึ้นแล้ว

พร้อมกับชะเงว่หน้าเข้าไปใกล้ ทุกคนในที่นั้นทั้งหมดต่างผงะตามๆ กัน และรู้สึกไม่พอใจตาที่ไปปลอบหลู่เจ้าผู้ที่เขาหนีถือ

“ชะช้า! จะบอกยาให้กู กูนี้ละจะเอายาแก้เลือดแก้ลมให้มึงกิน อายามาบ่่ากะกุนะมึง” ตายืนหน้าพูด ป้าจิบหัวเราะทัก โอนตัวโยกเยก

“อ้ายแก่ มึงว่ากูบ่่าเรอะ เฮ้ย! กูไม่ใช่เลือดไม่ใช่ลมเว้ย ชะจะกรอกยา กุชะช้าอ้ายหม้ออ้ายหม่า” ป้าจิบไม่ละลด ตาโกรธจนตัวสั่นหันหน้าดูลุงโป๊ะและพี่ถนอม

“มันเป็นบ่่าเพราะเลือดทำ ดันคิดว่าผีเข้าเจ้าสิงกันอยู่ได้” ตาว่า

“ดูกันให้ดี ๆ ก่อนนา คนโต ๆ ด้วยกันแล้ว อย่าเพิ่งดูหมิ่นท่านยังงั้น” หลิงแก่คนหนึ่งในจำนวนที่นั่งอยู่ในที่นั้นพูดขัดขึ้น และอีกหลายคนก็สำแดงกิริยาไม่พอใจตาของผม ที่ทำการประดุจหมิ่นและเหยียดหยามเขาทั้งหมดว่าหลงเพื่อผิด ๆ เขาก็เชื่อตัวเขาว่าเขาดูไม่ผิดว่าเจ้าทรงหรือว่าคนบ่่า แต่ทั้งหมดไม่กล้าจะว่าอะไรตา เพราะตาเป็นญาติกับป้าจิบ ย่อมพูดอะไรพูดได้ตามฐานะผู้ใหญ่

“ฉันพูดอย่างไรก็ได้ เพราะมันเป็นหลานของฉัน” ตาหันไปถลิ่งตาเอา

“อ้อ ฉันไม่ได้ว่าอะไรพ่อหรือกยะ ฉันเตือนด้วยหวังดี ท่านโกรธขึ้นมาจะลำบาก เราแก่แล้วระวังปากดีกว่า” ยายคนนั้นพูด

“อ้อ! ขอบใจยะ แต่ฉันว่าอย่ามาช่วยกันทำให้คนเป็นบ่่าเลย ชาวปลาไม่ได้กินมาทุกวันแล้ว จะเป็นลมตาย” ตาว่า

เมื่อตาพูดดังนั้น ทุกคนต่างมองตากัน พูดอะไรไม่ออก บนอะไรพิมพ์่ามีกิริยาไม่พอใจ แล้วร้องบอกาลุงโป๊ะด้วยกันทุกคนพลางต่างลงเรือนไปกันหมด ป้าจิบนั่งมองตาแม่นของหม้อย่างโกรธ แล้วหัวเราะเอ็ดอึ้ง

“เดี๋ยวกูจะหักคอมึง” ผู้เป็นเจ้าหรือผีร้องลั่น

“กูก็จะหักคอมึงเหมือนกัน” ตาร้องขึ้นบ้างแล้วทำท่าเสกคาถาใส่มือ เอามือลูบแขนทั้งสอง ทำท่าคล้ายจะโดดเข้าไปหักคอจริง ๆ ป้าจิบร้องทวาดเสียงหลงแล้วลุกขึ้นยืนดังคนแข็งแรงผิตไปจากคนที่อดอาหารมาหลายวัน ลุกขึ้นอย่างโกรธเต็มที่ แต่เด่นได้สองสามทีก็ล้ม

ลงนอน ลุงมีะและพี่ถนอมนึกไม่ถึงว่าจะเป็นไปดังนั้น ต่างวิ่งเข้าประคอง ป้าจิบ พวกเด็กสาว ๆ อีกสองคนก็เข้าช่วย เพราะมาช่วยเฝ้าไข้อยู่แล้ว หลายวัน ป้าจิบนอนนิ่งหมดสติจึงต่างเข้านวดเพ้นกัน แต่แล้วทุกคนก็ ชะงักและสะดุ้ง เพราะเสียงอ้ายจ้อยร้องเอ็ดอยู่หลังเรือน

“นั่นแน่ หน้าเกิด หน้าเกิด” ผมได้ยินแล้วสะท้านทั้งตัว ขาผมสั่น ป้าจิบก็ล้มลงแล้วจะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้ อ้ายจ้อยร้องเรียกน้ำเกียรติก อีก แต่มันเรียกชื่อเก่า มีการแก้ไขป้าจิบอยู่นานโข ตา मैं ของผม กวักมือเรียกผม แล้วแกเองก็ออกพื้นที่ซูลมุนมาหาผม

“อ้ายเรื่อง เอ็งรีบกลับบ้านไปบอกยายว่าป้าจิบของเอ็งหมดลม เสียแล้ว” ตาบอก ผมสะดุ้งสุดตัว นึกไม่ถึงว่าการณ์มันจะกลายเป็น อย่างนั้น ผมพะว้าพะวังขาสั่น ค่อย ๆ ก้าวขาออกประตูนอกชานลง บันได้ไปสู่เรือมาดเล็กที่จอดอยู่ ใจหายวูบ เมื่อกี้ป้าจิบยังเต็นท่าอยู่ แต่มาตายไปเสียแล้ว ทำไมตายง่าย ๆ ดั่งนั้น พอหมดเสียงก็ตายเลย ผมพายเรือมาอย่างใจลอยและไกลมากแล้ว ไม่ได้สังเกตอะไรทั้งนั้น

“อ้ายเรื่อง มึงไปไหนมาวะ จำเสียไม่เมยหน้า” เสียงร้องทักมาจากเรือลำหนึ่งที่จอดอยู่ข้างตลิ่ง เมยหน้าขึ้นมองตามเสียงก็พบตาปอง กับลุงเคลือบนั่งเรือมาดอยู่ ทำท่าเตรียมจะออกพาย

“ตาจำ ลุงจำ ป้าจิบแกตาย” ผมร้องบอกไปด้วยเสียงสั่น ๆ

“ชะ! อะไรวะ” ตาปองร้องอย่างตกใจ

“ป้าจิบตาย!” ผมบอกซ้ำ ตาปองได้ยินชัตตถึงกับตบขาตัวเอง ดังผาง

“กูคิดแล้ววะทิดเคลือบ” ตาปองหันไปทางลุงเคลือบ “มีมันกินอีจิบอยู่หลายวันมาแล้ว ใคร ๆ ว่าเจ้าเข้า ข้าไปดูมาแล้ว มีมันกิน มั่วหลงกันอยู่ได้ เฮ้ย ไบไว๋ไปดูมัน อ้ายมีะคงตกใจแย้” ตาปองพูด แล้วผล็วเรือออก

“อ้ายเรื่องมึงกลับเร็วอะ?” ตาปองถาม

“จ๊ะ ฉันจะรีบไปบอกยายแกเดี๋ยวนี้” ผมตอบแล้วก็จำเรือต่อมา

“มีมันกิน” คำนี้ก้องอยู่ในหูผม “มีมันกิน” ใจผมเต้นรัว ดีแต่ เป็นกลางวัน ถ้าเป็นกลางคืนผมจะพายเรือไปได้ยังไงกัน ผมตัวคน

เดียวแท้ๆ เวลานี้ ไม่มีเพื่อนเลย อ้ายจ้อยร้องว่าน้ำเกิด น้ำเกิดก็คือ น้ำเกียรติของผม อ้ายจ้อยร้องอย่างนี้มาหลายวันแล้ว ถ้าเช่นนั้นน้ำเกียรติมีกินบ้างจิบระอะ ใจผมเต้นรัว นี่ถ้าเป็นหน้าแล้ง ไปไหนเดินบุกบ้านนี้ผมวิ่งแน่ไปแล้ว

พอถึงบ้านเห็นเจ้าแพงยืนอยู่ริมตลิ่ง ผมยกมือโทกเทวาทพูดอะไรไม่ออก พอเอาเรือเกยตลิ่งก็ดึงมือมันขึ้นเรือ่น รีบบอกข่าวการตายของบ้างจิบกับยาย ยายตกใจรีบลงจากเรือ่นและพายเรือออกไปอย่างรีบร้อน ผมอยู่ทางบ้านก็เล่าเหตุการณ์ต่างๆ ที่เห็นมาให้พี่ๆ ลุง โนด ป้ากะอ่อม และเจ้าแพง ฟังอย่างละเอียด

“เอ๊ะ! เจ้าเกียรติมันจะไปบ้านนั้นทำไมล่ะ” ลุงโนดออกความเห็น
 “พูดไร ลุงก็” พี่ๆ พูด “ลุงไม่รู้เรื่องอะไร ก็น้ำเกียรติเขาเคยรักอยู่กับน้องหอมอยู่เก่า แต่หากว่าบ้างจิบแกไม่พอใจที่อายุน้ำเกียรติ ผิดกับน้องหอม เรื่องก็รากันไปจนน้ำเกียรติจากไปตาย ว่าได้ระอะจิตยังอาวรณ์อาจจะมาวนเวียนอยู่ที่นั่น” พี่ๆ พูดดังนั้นผมชักเห็นจริงและแน่ใจเลย ผมมองดูตาเจ้าแพง ใจคิดว่าน้ำเกียรติอยากมาบ้านฉันเลย

“มันจะมีเจ้าเกียรติเข้า หรือเจ้าเข้าทรงกันแน่” ป้ากะอ่อมพูดลอยๆ

“ตาแกว่าบ้างจิบเป็นบ้าเพราะเลือดทำเอา ไม่ใช่ผีเข้าทั้งนั้น” ผมว่า

“มันยังงัยกันหว่า ลุงขึ้นต้นแล้วก็ล้มลงตายเลย” ป้ากะอ่อมยังสงสัย

“แต่อ้ายจ้อยว่ามันร้องเรียกน้ำเกียรติอยู่นา” ผมว่า

“นั่นนะซี มันก็พิลึก มันเป็นบ้ามันไม่มีมารยาทรอก มันต้องเห็นจริงๆ จึงร้องเรียกไป” ป้ากะอ่อมให้ความเห็นที่แนบเนียน

“อือ! ก็น่าคิดไว้ย” ลุงโนดพึมพำ

เราทุกคนออกความเห็นกันคนละเล็กละน้อย แต่ผมนั่งเงิบเพราะใจไม่สบายเรื่องน้ำเกียรติ เมื่อแกยังมีชีวิต แกรักและเมตตาผมมาก เคยเอาผมไปชุบชีวิตที่กรุงเทพฯ ครั้นแกตายลง ผมก็ต้องระเห็จกลับมา

เวลาเกือบใกล้ค่ำ ยายจึงกลับบ้าน พวกเราต่างรุมล้อมถาม
ข่าวกัน

“มันจะมีอะไรล่ะ ก็ตายแหงแก่ไป ไม่ได้กินอะไรตั้งหกเจ็ดวัน
หมดฤทธิ์ผีเข้าจะอยู่ได้อย่างไร เอาแรงที่ไหนกัน พ่อแม่ฉันเราว่าเลือด
ทำจึงเป็นบ้า แต่พ่อโง่กว่าผีเข้า ต่างเข้าใจไปคนละอย่างเรียบ ๆ ไม่ได้ได้
เถียงอะไรกัน เพราะยังงี้ ๆ ก็ตายไปแล้ว” ยายพูดให้ฟัง พวกเรามอง
หน้ากันแล้วพิมพ์ากันไปตามเรื่อง

“นี่เฮ้ย!” ยายพูด “เมื่อพายเรือซาไปนะเว้ย กูแทบเรือล่มวะ
อ้ายใครไม่รู้มันพายเรือสวนทางกะกู หน้ามันเหมือนอ้ายเกียรติ กูแทบ
ตกน้ำ พอซัดเข้าไม้ไซชะ ตากูผาดไป นะเฮ้ย อีตาแม่นเราถูกหาว
ทำให้อ๊อจับตาย”

“ใครว่ายาย?” พี่พุกถามสวนคำเลย

“พวกที่มาบูชาเจ้าเข้าทรงนะแหละ แต่ก็พูดลับหลังหรือก อีตา
แม่ฉันเราไม่ได้ยินหรือก ถ้าได้ยินคงบ้านเหลืองเมืองแตก ไปทำเขาตาย
ไต่ยังงี้กัน คนก็อยู่ตั้งหลายคน” ยายว่า

“มีเถียงกันนิดหน่อย” ผมว่า “ตาแก่โกรธ หาวว่าพวกนั้นเชื่อว่า
เจ้าเข้าทรง เอาดอกไม้มาบูชาจนไม่ได้กินข้าวกินปลา ส่วนลุงโง่ก็มัว
คิดว่าผีเข้า ตาแก่ว่าอย่างนั้น มัวหลงกันไปหมด บ้าจิบก็เป็นบ้าไม่กิน
อะไรจนหมดแรง พวกนั้นโกรธตาเลยกลับไปหมด บ้าจิบก็โกรธตา
แล้วลุกขึ้นเดินแรงเดินกา แก้วว่าแกเป็นเจ้าจะหักคอตา พอล้มไปเองก็
ตายเลย ไม่มีใครทำไมแก ฉันเห็นอยู่กับตา” ผมอธิบายให้ฟังกัน

เย็นนั้น พวกเราที่มาชุมนุมต่างกลับบ้านของตัวหมด เราอยู่บ้าน
กันสามคน ยาย พี่พุก ผม ผมอยากนอนเต็มแก่ แต่พี่พุกยังไม่นอน
ผมก็เลยต้องคอย เพราะนอนมุ้งเดียวกัน ถ้าไปนอนก่อนก็กลัวว่าหัวใจ
พี่พุกกับยายคุยกันพอแล้วจึงเข้านอน พี่พุกมองดูผมแล้วก็รู้ว่าผมกลัว
จึงกระซิบบอกว่า ถ้ากลัวก็นอนเบียด ๆ แก่เถิด ผมดีใจห่มผ้าห่มไม่
หนาวเลย แล้วนอนเบียดแก่ หน้าฉันนี่ถึงจะไม่หนาวแต่ก็ไม่ร้อน
เพราะหน้าทวมบ้องกันแดดที่จะเผาแผ่นดินไว้ แผ่นดินจึงไม่มีความร้อน
มาเมื่อพวกเราที่อยู่ในแถบที่ลุ่ม เรือนเราเป็นโหนดสูงกว่าน้ำ จึงมีที่แห้ง

ได้ดูนอนได้อาศัยแก่สุนัข ผมเงี่ยหูฟังได้ยินพวกมันยังหยอกล้อกันอยู่
พ่นได้ดูนไปก็เงียบสงัด นานๆ มีนกแสกบินร่อนผ่านไปไกลๆ เสียง
มันบาดใจนัก ทำให้หวนคิดถึงน้ำเกียรติ บางทีคล้ายเสียงใครร้องเรียก
ใครไกลๆ อาจจะเป็นเสียงใครละเมอ

นึกถึงน้ำเกียรติ เมื่อก่อนแอบรักกับพี่ถนอม แต่ป่าไม่เห็นด้วย
พอตายแล้วอาจจะโกรธแค้นแอมมาสิงอยู่ก็ได้ อย่างนั้นอ้ายจ้อยบ้ามัน
ต้องเห็นน้ำเกียรติจริงๆ นึกแล้วหนาวใจ น้ำเกียรติผมทั้งรักทั้งกลัว
การตายของแกเป็นแบบตายโหง ถูกฆ่าตาย ใครๆ ว่ามีตายโหงนี้แรงนัก
ที่ตายว่าแกพายเรือสวนกับใครหน้าเหมือนน้ำเกียรติ จะใครเสียอีกเล่า
ก็น้ำเกียรตินั้นแหละ ธรรมดาเขารักยายและตาผมมาก ก็คงสวนทาง
ล้อเล่นเท่านั้น ผมนอนคิดไปต่างๆ จนหลับเมื่อไรไม่รู้

เรื่องมันประหลาดไปกว่าเท่านั้น พอรุ่งขึ้นตอนสายๆ ตาอาศัย
เรือคนอื่นกลับมาบ้าน

“เขาจะสวดกันก็คืนละ?” ยายถามตาเป็นคำแรกเมื่อเห็นตา
กลับมา

“สวดกะผีอะไรกันล่ะ อีจิบมันฟื้นแล้วเมื่อจวนรุ่งนี้เอง” ตาพูด
แล้วหัวเราะก๊าก

“ชะ!” ยายร้อง “ไม่ตายเรอะ บ้าละโว้ย ก็ตายเห็นอยู่ตำตา”
ยายเอะอะ

“ทะแรกก็ว่ากันนั้น ที่แท้มันสลบไปเท่านั้น” ตาพูดแล้วโคลงหัว
“แหม! หลงตกอกตกใจกันแทบแย้ทั้งบ้าน หนอย! พอฟื้นก็หัวโซ
ขอกินข้าวต้ม อีถนอมก็เร็วทันใจ ต้มให้ทันหัว โอโฮ มันกินเอาๆ มัน
อดอยู่หลายวันนี่เลยกินเสียอย่างสาสมเลย” ตาพูด

ในครุนั้นเอง ชาวการพื้นจากตายของป่าจิบก็รู้กันทั่วไปในหมู่บ้าน
ใกล้ๆ เรา ผมโล่งหัวออกไปเหมือนใครยกภูเขากออกไป ป่าจิบที่ตายไป
กลับมาฟื้นเป็นมนุษย์ธรรมดาอีก และเรื่องผีเข้าอย่างที่เล่ามาก็ไม่มีอีก
เช่นนั้นน้ำเกียรติก็ไม่มีมายุ่งด้วยอีก จิตใจผมค่อยบรรเทาความหวาด
กลัวลงได้เป็นก่ายกอง ยายกับลุงโนดและป้ากะออมพากันไปเยี่ยมป่า
จิบในตอนนั้นเอง ผมก็อยากไปเหมือนกัน แต่เขาไม่ชวน อยากเห็น

ว่าเวลาแก่พ้นจากตายแล้วยังมีกิริยาเป็นเจ้าเข้าทรงหรือผีเข้าอยู่หรือเปล่า
“ตาจำ อ้ายจ้อยไว้วายว่าเห็นหน้าเกียรติอีกไหมล่ะตา?” ผม
ถามตา

“โฮย! มันก็ยังไว้วายไปตามบ้าของมัน แต่ไม่ร้องเรียกเจ้าเกียรติ
อีกแล้ว น่ารำคาญวะอ้ายนั่น หายก็ไม่หายตายก็ไม่ตาย มันจะไว้วาย
ไปอีกก็ปีก็ไม่รู้” ตาพูดแล้วถอนใจ

ในวันนั้นตกปาย ยาย ลุงโนด และป้ากะอ่อม ได้กลับมาถึงบ้าน
แต่มีเรือตามมาอีกลำ หญิงคนที่เคยมากับพี่ถนอมพายตามมา หญิงคน
นี้ผมไม่เคยรู้จัก เมื่อขึ้นตลิ่งแล้วต่างคนก็ขึ้นบนเรือน ลุงโนดป้า
กะอ่อมแยกทางกลับเรือนของแก

“นี่พ่อแม่นี่ เรื่องนั่งจิบที่ทำมันจะง่อยเอานะนา อีถนอมต้องอุ้ม
ลูกอุ้มนั่งกันเรื่อย ขามันอ่อนแรงก็ไม่มี” ยายพูดกับตา

“ก็มันอดข้าวอยู่ตั้งหกเจ็ดวัน จะเอาแรงที่ไหนมา มัวหลงเป็น
เจ้าอยู่ชะซี จะตายเอา” ตาพูดแล้วหัวเราะอย่างขบขัน

“เฮอ! อีถนอมหางไม่ได้เลย เดี่ยวแม่จะกินอ้ายนั้นจะกินอ้ายนี้
อีถนอมหางเป็นอะอะ ต้องนั่งเฝ้ากันอย่างนั้น เจ้าโป๊ะก็ยุ่งซี ทั้งหุงข้าว
ทำอะไรต่ออะไร งานที่อีถนอม เจ้าโป๊ะต้องเอามาทำหมด นี่เขาเกิด
ขอยืมเจ้าเรื่องไปชว่ยงานเล็กๆ น้อยๆ ชั่วคราว จะว่าไงล่ะตาแม่นี่”
ยายพูด

“ก็เอาซี” ตาว่า “ช่วยกันไปในยามเจ็บยามไข้ อ้ายเรื่องตอนนี้
ก็อยู่เปล่า หนานี่มันหนาน้ำ งานนางงานไรก็ไม่มี เออ! แม่คนนี้นะชื่อ
อะไรล่ะ เพิ่งเคยเห็นไม่รู้จักชื่อ”

ตาหันไปถามหญิงคนนั้น ซึ่งเขานั่งนิ่งเฉยอยู่ ฟังคนโน้นพูดที่
คนนี้พูดที่

“ฉันชื่อเนียมจ๊ะ” หญิงนั้นตอบแล้วยิ้ม

“จะอยู่ช่วยเขาบ้างไม่ได้โรอะ?” ตาถาม

“ແหม ฉันอยู่มาสิบกว่าวันแล้ว ท่องทางบ้านก็ท่อง แม่ฉันเจ็บๆ
ไข้ๆ ฉันอยากกลับไปเสียเหลือเกิน มาจมอยู่เสียนาน ป่านนี้แม่คงบ่น
แล้ว” แม่เนียมว่า

“อยู่ถึงไหนล่ะหลาน?” ยายถาม

“หนองอ้ายต่างจ๊ะยาย” แม่เนียมตอบ

“อ้าว! อยู่ใกล้ๆ นี้เอง แต่นั่นแหละนะแม่หนูก็มาหลายวันแล้ว ก็เห็นใจแม่หนู” ตาว่า

“ถ้าฉันไม่ห่วงแม่ ก็คงจะยังอยู่ช่วยพี่หนอมเขาหรอกจ๊ะ นี่ก็ยังไม่ ได้ส่งข่าวไปบ้านเลยว่ะอะไรๆ ของบ้านป่าจิบก็เปลี่ยนแปลงไปหมด ฉัน มาเมื่อรู้ข่าวว่าเจ้าเข้าทรง แม่ก็ใช้ให้มาดู”

“ขอโทษเถอะ พ่อของหนูไปไหนล่ะ” ยายถาม

“อยู่ค่ะ แต่ต้องทำงาน ถ้าแม่ไม่ค่อยสบาย พ่อก็ยุ่งมากจ๊ะ” แม่ เนียมบอก

“เออ ก็ลำบากนะ เจ็บๆ ไข้ๆ” ตาว่า “อ้าว! เจ้าเรื่องเตรียมตัวไว้ย ี่ไปกะแม่เนียมเขา เอาเถอะวะ ไปช่วยเขาลักสองสามวัน มันกันเองไว้ย ต้องช่วยกัน”

เสร็จเรื่องกันแล้วผมก็เข้าห้องหยิบเสื้อและผ้าขาวม้าทั้งกางเกง ไปปลัดสักหนึ่งตัว แล้วลงเรือไปกับพี่เนียม ก็เลยคุยกันเรื่องบ้านป่าจิบ ไปตามทาง

“เดี๋ยวนี้แม่หนอมเราเป็นสุดที่รักของป่าจิบนัก ห่างไม่ได้ แก ะอะไยว้าย” พี่เนียมว่า

“เอ๊ะ! แล้วพี่หนอมจะกินข้าวอาบน้ำล่ะ จะทำไงกัน” ผมพูด

“อ้อ ยังงั้นนะได้ ประเดี๋ยวประด๋าว นานนักไม่ได้”

“แกหายเจ็บแล้วเลยจู้จี้ใหญ่” ผมออกความเห็น

“เห็นจะแรกๆ นี้กระมัง อีกหน่อยพอแกมีแรงก็คงไม่ลำบากนัก” พี่เนียมว่า

เป็นความจริงอย่างที่เขาพูดกันว่าพี่หนอมห่างป่าจิบไม่ได้ แกจู้จี้ เอาโน่นเอานี่ พี่หนอมต้องขอตัวไปอาบน้ำบ้างไปล้างมือบ้าง ป่าจิบแ กมองดูผมบ้างเล็กน้อยและก็ไม่เคยเรียกใช้เลย แกไม่ชอบใช้ผม แกกว นแต่พี่หนอมเท่านั้น ส่วนพี่เนียมนั่น พอรุ่งขึ้นเขาก็กลับบ้านเขา ผมรับ หน้าที่ช่วยงานเล็กๆ น้อยๆ ของลุงโป๊ะ ต้มน้ำบ้าง หุงข้าวบ้าง พายเรือ ไปซื้อของบ้าง หมดธุระก็นั่งเล่นอยู่ใกล้ๆ พี่หนอมและป่าจิบ ป่าจิบจะ

ถ่ายหนักถ่ายเบา พี่ถนอมจะพุงเข้ามาข้างๆ ที่นอน ซ้ำร้ายเวลานอน ป้าจิบจะให้พี่ถนอมนอนด้วยอีก

“แม่นอนเถอะ! ฉันนั่งอยู่ใกล้ๆ นี้แหละ จะให้ฉันนอนด้วย ทำไมละ” เสียงพี่ถนอมพูด ผมกำลังอ่านหนังสืออยู่จึงเงยหน้าขึ้นดู เห็น ป้าจิบจุดมือให้พี่ถนอมนอน ผมยิ้มให้พี่ถนอม พี่ถนอมก็ยิ้มอย่าง รำคาญขึ้นบ้างเป็นครั้งแรก และคงจะขบขันแม่ของแเอง นอกจากจะ เกาะกันแฉะ ยังไม่ยอมจะให้ไปไหน จะให้นอนด้วยทั้งๆ มันก็ไม่ใช้เวลา กลับเวลานอนอะไร กลางวันแสดๆ ร้อนจะคลั่งตาย ป้าจิบมีกิริยา หวงแหนพี่ถนอมเห็นชัดๆ กลางคืนพี่ถนอมต้องนอนกับแกในมุ้ง กลัว พี่ถนอมจะไปไหน เอ๊ะ! หรือคิดว่าพี่ถนอมจะไปพบกับ... ผมนึกถึง ตอนนั้นแล้วเสียวใจ แกอาจจะได้ยินอ้ายจ้อยร้องไว้อย่าว่าน้ำเกียรติมา ป้าจิบแกไม่ชอบน้ำเกียรติ แกกีดกันอยู่ แกกีดขวางทั้งๆ น้ำเกียรติก็ตาย เป็นผีไปแล้ว

“โอ๊ย ตายละ!” เสียงพี่ถนอมร้อง “ร้อนจะตายไปแล้วแม่ แม่ กอดฉันทำไม รุ้ย! ไม่นอนไปไหนหรอก” ผมนอนอยู่ใกล้ๆ ฟังแล้ว นึกซัน แต่อีกใจหนึ่งกลับทวนคิดไปว่า หรือป้าจิบจะยังไม่หายบ้า แก ทำอย่างคนบ้ากระมัง ผมนอนใกล้มาหลายคืนก็ได้ยินพี่ถนอมร้อง อย่างนั้นทุกคืนว่า แม่อย่ากอดเลย ร้อนออกจะตายไปแล้ว ผมซัก สงสัยใจและเห็นใจพี่ถนอมที่ต้องทนนอนกับป้าจิบที่ไม่ได้อาบน้ำมาเลย ตั้งนานวัน ทั้งยังถูกกอดรัดด้วยอีก นอกจากจะเหม็นสาบแล้วยัง เหนียวตัวอีก พี่ถนอมแย่งจริงๆ ซ้ำเวลากินข้าวก็ต้องกินกับแก จะหิว ไม่หิวก็ต้องกินตามแก

วันหนึ่งผมกับลุงโป๊ะนั่งกินข้าวกันที่ในครัว พี่ถนอมจะไปอาบน้ำ เลยแวะเข้าไปที่วงอาหารของเรา

“พ่อจ๋า” พี่ถนอมเรียก “ฉันไม่ไหวจริงๆ พ่อ แม่แกเป็นอะไร ไม่รู้กอดฉันเรื่อย และเตี้ยวันนี้แกจูบฉันด้วยพ่อ โอ๊ย ฉันทนไม่ไหวละ อะไรก็ไม่รู้ แม่ไม่เคยทำกับฉันเลยตั้งแต่ไหนแต่ไรมา ทำไมเกิดมาทำ อย่างนี้ โธ่! ฉันโตแล้วไม่ใช่เด็กๆ จี๊ดจ๊าดตาย แกทำกับฉันตลอด คืน”

ลุงโป๊ะฟังแล้วเบียบข้าวไม่ลง อ้าอึ้ง ผมเองก็เช่นกัน ไม่คิดว่าจะได้ฟังเรื่องอย่างนั้น ลุงโป๊ะเอามือซ้ายเกาศีรษะ สีหน้าหงอนสนเท่ห์

“นั่งไว้ก่อนอีหนู” ลุงโป๊ะว่า “มันจะกลับเป็นบ้าอีกกระมัง ทว่าท่าจะต้องหาหมอเสียแล้วละว้าย” ลุงโป๊ะพูดแล้วอ้อมข้าวเลย พี่ถนอมเลยไปอาบน้ำแล้ว แต่ลุงโป๊ะยังนั่งกอดเข้าใช้ความคิดมาก

พี่ถนอมอาบน้ำแล้วไปนั่งอยู่กับป้าจิบ แกกก็คุยอะไรต่ออะไรลั่นไปเลย ลุงโป๊ะหายไปไหน ลงจากบ้านหายไปตั้งชั่วโมงสองชั่วโมง ครั้นกลับมาก็มีตาแมนของผมและลุงโนดมาด้วย ผมเห็นตาถือหอกกระดาดอะไรมาด้วยท่อโตถนัดใจ มารู้คร่าวหลังว่าเป็นหอยาเลือด ครั้นต้มแล้วตาผมกับลุงโนดก็อ้อนวอนและป้อยอให้ป้าจิบกิน ป้าจิบก็ยอมกินตามที่ขอร้อง

หลายต่อหลายวันอาการของป้าจิบก็ไม่เห็นมีอะไรแปลกเปลี่ยนไป คงกอดคงรัดพี่ถนอมอย่างเดิม ทั้งผลอๆ คนเข้าแกก็จูบพี่ถนอมเข้าให้อีก และเมื่อนั้นพี่ถนอมก็บ่นทุกคร่าวไป ป้าจิบเห็นเป็นขบขันหัวเราะก๊ากๆ ทั้งตา ลุงโป๊ะ และลุงโนด มองตากันอย่างอึดอั้น

ตาผมและยายผลัดเปลี่ยนกันมาเป็นเพื่อนอยู่เรื่อย ๆ มาอีกวันหนึ่งตากลับไปบ้าน ยายกับป้ากะอ่อมก็มาเป็นเพื่อนแทน ตอนหนึ่งยายกับป้ากะอ่อมไปนั่งคุยกับลุงโป๊ะทางหลังบ้าน ผมคงนั่งอยู่ทางพี่ถนอมป้าจิบ และขณะนั้นผมทวนคิดไปทางบ้าน คิดถึงเจ้าแฟงเพื่อนรุ่นสาว ผมเบิ่งหน้าลงไปทางริมคลองก็ได้ยินพี่ถนอมร้องขึ้นอีก เวลาเป็นเวลาค่าแล้ว

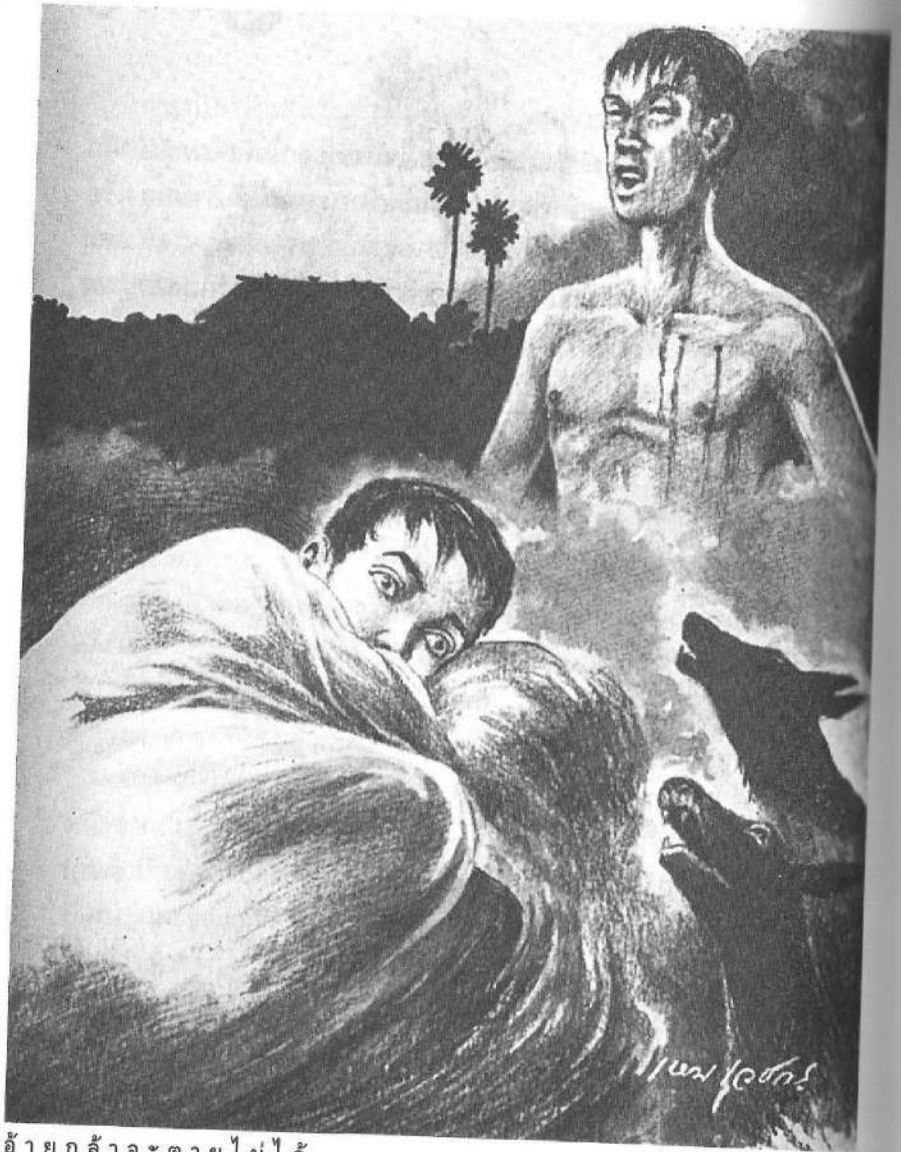
“อู๊ย! แม่จูบฉันอีกแล้ว” พอพี่ถนอมร้อง เสียงป้าจิบก็หัวเราะก๊ากแซงขึ้น ผมจึงหันไปดู ป้าจิบหัวเราะแล้วหันหน้ามาดูผม หน้าตรงกันแสงที่เดียว ไฟสว่างเห็นหน้ากันถนัด คุณพระช่วย ผมตาค้าง นั้นไม่ใช่หน้าของป้าจิบเสียแล้ว

“น้ำเกียรติ!” ผมร้องสุดเสียงแล้วล้มลงหมดความรู้สึกไปเลย ผมมารู้ตัวได้สติก็รู้ว่าผมนอนอยู่ที่บ้านผม และรู้คร่าวหลังว่าผมจับไข้มาหลายวันแล้ว พวกบ้านใกล้เคียงได้มานั่งล้อมวงผมอยู่ เจ้าแฟงได้เล่าให้ผมฟังว่า ผมละเมอเพื่อพวกเรียกน้ำเกียรติเรื่อย ๆ คนทั้งบ้าน

พากันกลัวจะแย่งไปเลย

เท่าที่ผมกลับมาบ้านได้เมื่อสลับไปเพราะตกใจที่เห็นหน้าป่าจิบ เป็นหน้าของหน้าเกียรตินั้น ยายผมและป้ากะอ้อมได้เอาผมลงเรือ กลับ และได้ทราบต่อไปว่าป่าจิบได้ตายไปแล้ว คราวนี้ตายจริงๆ และไม่ฟื้นอีก ผมมันนอนเจ็บอยู่ไม่รู้เรื่อง เขาสวดและเผากันไปแล้ว ผม นอนฟังเขาเล่าด้วยใจว่าวุ่นตามเคย

อ้ายกลัวว่าจะตายไม่ได้

อ้ายกล้าจะตายไม่ได้

เรื่องความวุ่นวายของบ้านป่าจิบ
ลุงโป๊ะเงียบลงแล้ว ศพป่าจิบก็ได้เผาไป
อย่างเรียบร้อย ความเศร้าโศกของลุง
โป๊ะก็คงจะมีอยู่บ้างเป็นธรรมดา พี่
ถนอมก็หายหน้าไม่ได้เยี่ยมมาที่บ้าน
ผมเลย คงเนื่องจากงานบ้านสุมตัว เมื่อ
ป่าจิบตายไปพี่ถนอมก็ต้องรับเหมาเอา
ไว้คนเดียว ส่วนงานนานั้นลุงโป๊ะต้อง
บุกเดี่ยว ส่วนอ้ายจ้อยที่เป็นข้าขาพิการ
มันก็ร้องโวยวายไปตามฤทธิ์ของมันที่
กระตือรือร้นทำยคร้าวตามเคยกว่าจะ
สิ้นใจ

ลุงโนดไปธุระไหนกลับมาไม่ทราบ

โดยการเดินเท้า บ้านเราเมื่อหมดหน้าน้ำแล้วทุกคนจะต้องพึ่งขาตัวเอง โดยเดินบก ทางน้ำเล็กกัน เรือเซ็นซันแห่ง ลุงโนดเดินผ่านหน้าเรือนเรา ได้หยุดยืนพูดกับตามผมและยายที่กำลังร่อนรำข้าว ส่วนผมกับพี่พูก กำลังตำข้าวอยู่ ทางบ้านผมไม่นิยมส่งข้าวไปโรงสี เพราะข้าวสารตัวเอง กินอร่อยกว่าข้าวสารโรงสี อีกอย่างหนึ่งคือ เรายังได้รำข้าวไว้ใช้การ เช่น เลี้ยงเป็ดและเลี้ยงปลาหลังบ้าน

ท่าทางลุงโนดคุยกับตาตุงซึ่งซังผิตตา ผมจึงหยุดตำข้าวเพื่อฟัง ลุงโนดพูด

"ท่านพระครูท่านว่าจันใจจริง ๆ ถ้าไม่รับไว้ก็จะเคืองใจกัน หลายอย่าง" ลุงโนดว่า

"อือ! ก็จริงของท่าน" ตารับคำ "แล้วนี่เอาศพนอนแฉไว้บน ศาลานั้นระะ?" ตาถาม ผมกับพี่พูกได้ยินคำพูดของตาคำนี้ซึกสะดุ้ง อะะ มันเป็นเรื่องแปลกหู ศพใครที่ไหนกัน

"ก็ทิ้งไว้ยั้งนั้นนะซี เจ้าของศพเขาว่าตอนเช้าจะมาจัดการว่าจ้าง คนที่วัดต่อโลงศพ แต่ที่ก็ยังไม่มา เห็นจะเป็นป้ายละมั้ง" ลุงโนดว่า

"อูวะ เมื่อคืนก็ทิ้งศพไว้เอ็งกา?"

"อ้อ เปล่า! มีคนเผื่ออยู่สองคน" ลุงโนดบอก "มันยากใจพระครู ท่านไม่ใช่เล่น ธรรมดาศพจะมาวัดมันต้องมีใบมรณบัตรมาด้วย แต่ที่รับเอาศพมาก่อน มันยากกับทางวัดจะรับไว้โดยผิดระเบียบ แต่ทิดหาญ พี่ชายทิดกล้าคนที่ตายเข่าว่ามันกะหันหัน คนตายกลางทุ่งจะเอาเข้าบ้าน ก็ไม่ได้ จึงเอามาวัดก่อน กว่าจะได้บอกกำหนดอำเภอก็คงเห็นจะบาย"

"เรื่องนี้มันน่ามีปัญหาคือโนดอือ" ตาว่า "ใครจะว่าตายโดยถูกคน แอบยิงหรือไปปล้นเขาแล้วถูกเจ้าทรัพย์ยิงตาย ก็กั้นมันก็รู้ ๆ กันอยู่นะพวกเรา ถึงเดี๋ยวนี้เขาจะตั้งเนื้อตั้งตัวรำรวย แต่อ้ายก่อน ๆ มามันก็ เสือ ๆ" ตาพูด

ทั้งหมดที่ลุงโนดพูดกับตาก็ได้ความว่า ลุงโนดไปรื้อร่ ผ่านวัดมา พบกับท่านพระครูก็เลี้ยวรู้เรื่องการตายของทิดกล้า ว่าถูกลอบยิงโดย กำลังขี่ม้าเดินทางกลับบ้านเขา แต่พี่ก็เอาศพมาไว้บ้านเรา ก็เพราะบ้าน เขาอยู่หนองตาโล่ ย้อนกลับไปก็ลำบาก แต่เรื่องไม่มีใบมรณบัตรมันก็

ลำบากแกวัดอยู่ แต่เรื่องนี้ผมกับพี่ๆ เห็นว่าไม่เกี่ยวข้องอะไรกับเรา เหลียวมองไปทางวัดหน้อยหนึ่งเห็นเงียบ ๆ ก็หันกลับก้มหน้าต่ำช้าๆ ต่อไป

ตกบ่ายวันนั้น เรามองไปทางวัดเห็นคนที่มีม้ามากันหลายคน คงจะเป็นพวกเจ้าของศพ นำส่งสยตามที่ตาพูดว่าก๊กนี้เคยเป็นโจรเก่า จึงมีนิสัยชอบใช้ม้าเป็นประจำ แต่ความจริงแล้วทุ่งบ้านนี้พอพ้นหน้าน้ำไปแล้ว อะไรๆ มันก็ต้องฟุ้งบก ถ้ามีม้าใช้มันก็เร็วทันใจในการจะไปไหนมาไหน ตาก็เคยพูดว่าก๊กนี้มีฐานะดี ก็น่าจะขี่ม้าได้อย่างสบาย

พวกเราเพียงมอง ๆ ดูเท่านั้น ไม่ได้สนใจเท่าใดนัก หากแต่อยู่ใกล้วัดพอมองเห็นกัน ก็ต้องเห็นอะไรๆ บ้างเป็นธรรมดา ตกกลางคืน เขามีสวดกันที่ศาลา สวดกันสามคืนแล้วก็เอาลงฝังไว้ที่ในป่าช้า มิได้เผาตามที่ชาวบ้านเรานิยมทำกันโดยยึดถือเอาว่าการเผาเป็นการตัดห่วง ถ้าเก็บศพไว้อีกมันก็ยึดเยื้อไปวันหน้า เมื่อศพที่เราเห็นนั้นเป็นไปโดยเรียบร้อย ก็เห็นจะมีไมมรณบัตรให้แก่วัดเรียบร้อย

เรื่องที่ผมรู้คราวหลังนี้ คนตายนั้นถูกลอบยิงตายจริงๆ แต่ยังไม่เอาตัวคนยิงไม่ได้ เพราะว่าเวลากลางคืนจะมองเห็นหน้าเห็นตากันได้อย่างไร ผู้ตายขี่ม้ากลับจากธุระกับลูกน้องอีกสองคน และผู้แอบยิงก็มีม้าขี่เหมือนกัน พอยิงตกม้าแล้วผู้ยิงก็ขี่ม้าหนีไปในความมืด ลูกน้องผู้ตายได้แต่เพียงยิงตามเสียงไปลุ่ม ๆ ไม่กล้าจะขี่ม้าตามให้เกิดตายกันอีก

ตัวผมนี้มันมีนิสัยอยู่ว่า เรื่องไม่ใช่เรื่องอะไรของเรา แต่ก็อดเก็บเอามาคิดไม่ได้ ใครจะเรียกผมว่าอ้ายเรื่องซึกลั้วก็ตามเถิด นอนกลางคืนอดจะคิดถึงที่ตกม้าที่ตายไม่ได้ เพราะวัดอยู่ใกล้บ้านเราก็นึกเสียวอย่างไรพิลึก ศพตายโหงผู้ใหญ่ว่าตายอย่างไม่สงบ วิญญาณมักวนเวียนตกกลางคืนจิตใจมันก็หวาดหวั่นทุกคืนไป ยิ่งตอนกลางวันตาพูดถึงเรื่องที่ตกม้าบ่อย ๆ ในแง่สงสัยพี่น้องก๊กนี้ อ้ายคนที่แอบมายิงอาจจะคุ้มแค้นในเรื่องหักหลังกันอย่างไรใครจะรู้ หรือแอบไปปล้นมาด้วยกันแล้วหักหลังฮุบเอาเสียคนเดียว จึงตามมาแก้แค้น ผมฟังแล้วก็ว่าอุ่นใจพิลึก ซ้ำร้ายไปกว่านั้น ตอนกลางวันวันหนึ่งมีคนสองคนขี่ม้ามา

หยุดที่หลังบ้าน ตะโกนเรียกชื่อตาของผมอยู่โหวก ๆ

“ใครวะอ้ายเรื่อง?” ตาร้องถามผมมาจากห้อง ผมจะไปตอบ
ได้อย่างไร เพราะไม่รู้จัก มองไปก็ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนเลย ตาจึงลง
บันไดเรือนมองลอดใต้ถุนเรือนไปยังหลังบ้าน

“ใครนะมาเรียกฉัน จำไม่ได้ ใครเล่า” ตาตะโกนถามไป

“ทิดหาญจะ ทิดหาญพี่เจ้าทิดกล้าไงละ” เสียงตะโกนตอบมา
ตาได้ฟังแล้วสีหน้าดูไม่ค่อยสดใสัก ที่ท่าไม่ค่อยอยากจะพบปะนัก

“พี่ม้าย่อมกระโดดปลาเข้ามาเฮอะ” ตาตะโกนบอกไป และใน
ครู่หนึ่งเอง ม้าทั้งสองตัวก็เข้ามาถึงลานดินหน้าเรือน ผมรำคาญหมาที่เห่า
แข่งเสียงคนอยู่นานแล้ว ยังมีม้าเข้ามาถึงในบ้านก็ยิ่งขรมดมเถใหญ่ จึง
รีบไล่ขับมันไปทางหลังบ้านเสีย ตาได้เชิญทั้งสองขึ้นเรือน เขาผูกม้าไว้
โคนมะยมแล้วก็ขึ้นเรือนไป

“ไปไหนกันมาละยะ?” ตาถาม ยายยกเขี่ยนหมากให้

“มาที่วัดนี้ละยะ” คนที่ชื่อหาญพูดแล้วชี้ไปที่ชายหนุ่มอีกคน
“นี่เจ้ากล่อมน้องคนเล็ก เขี้ย ไหว่น้ำ मैंนเสี่ยลี เอ็งเกิดไม่ทันหรอก
เมื่อรุ่น ๆ ข้าเคยคบหาสมาคมกับน้ำแกมา” คนที่ชื่อกล่อมยกมือไหว้
ตายาย

“น้ำ मैंนคงไม่รู้เรื่อง อ้ายกล้า मैंนถูกลอบยิงตายในทุ่งนี้เมื่อสอง
สามวันมานี้ ฉันเลยเอาศพฝังไว้วัดนี้” ทิดหาญพูด

“เอ๊ะ!” ตาทำร้องออกไปอย่างว่าไม่รู้เรื่อง “ยังงั้นนี่?” ตาพูด
แล้วจ้องหน้าทิดหาญจะเอาความจริง

“ยังเอาตัวคนร้ายไม่ได้” ทิดหาญว่า “ฉันนะอยู่บ้าน เจ้ากล้า
เขาไปบูรระที่อำเภออุทัย ขากลับก็ค้าโชอยู่เลยถูกลอบยิงตาย มีดแปด
ด้านเอาตัวใครไม่ได้ อยากมาถามว่า เมื่อสักสามคืนมานี้ ได้ยินเสียง
ผีเท้าม้าใครผ่านมาทางนี้บ้างไหม”

“เอ! ไม่ได้ยินเลย” ตาพูดแล้วหันมาดูผมและพี่พุก “เอ็งได้ยิน
มั่งไหม?”

“ไม่ได้ยินเลยจะ ฉันก็นอนตึก ๆ ถ้ามีผ่านมาก็ต้องได้ยิน เเสบ ๆ
อย่างนี้ไม่พ้นหูไปได้หรอก” พี่พุกตอบ

“นี่แหละ ฉันก็ความทาศิตทางอ้ายคนร้ายอยู่ว่ามันผ่านม้าไปทางไหนบ้าง เจ้าเด็กที่มากับอ้ายกล้ามันก็ว่าไม่รู้เหมือนกันว่าคุณยังขับม้าหนีไปทิศใด มันมีดีเหลือเกิน” ทิดหาญพูด

“ไม่มีใครติดตามบ้างรี?” ตาถาม

“โอ๊ะ! ใครจะตามล่ะ มีดียังกะเข้าถ้ำ มันไม่ฉลาดเลยถ้าบุ่มบ่ามตามไป ได้แต่ยิงสุม ๆ ไปสองสามนัดเท่านั้น เรายังจับทศทางที่มันผ่านไม่ได้ เราสงสัยมันหลายพวกด้วยกัน” ทิดหาญว่าแล้วบัววนน้ำหมากด้วยกิริยาขุ่นงำใจ

“ทางอำเภอว่าไงมั่ง?” ตาถาม

“ก็ยิ่งมีดีไปกว่าเราอีกนะแหละ” ทิดหาญพูดแล้วสะบัดหน้า

“นี่มาทำไมล่ะที่วัด?” ตาถาม

“มาเยี่ยมศพเจ้ากล้านะซี” ทิดหาญว่า

“ยังไม่คิดจะเผาเธอ?” ตาถาม

“อ้อ! ยังหรือก จะเอาไว้กว่าจะได้ตัวอ้ายคนร้าย คนอย่างเราเนะ ถ้าแก่มันไม่ได้ไม่ว่าจะเป็นทางจับกุมหรือฆ่าแกงกัน มันก็เลิกไม่ได้” ทิดหาญพูดอย่างหน้าเหี้ยม ๆ นัยน์ตาดูขึ้นมาทันที ผมนี่ก็มองเห็นภาพขึ้นทันทีตามที่ตาเคยพูดว่าก๊ากนี่เป็นเสือเก่า เดียวนี้แม้จะเป็นผู้ใหญ่แล้วที่ท่าและดวงตายังบอกนิสัยเก่า ฉายบอกสัญชาติเดิม

“นี่ฉันมาเช่นไรหัวหลุมอ้ายกล้ามันน้ำมนต์ ให้มันเข้าฝันหรือดลใจ บอกว่าใครทำร้ายมัน บอกมาเลย” ทิดหาญพูดเน้นเสียง “จะเวียนมาเช่นมาปลุกจนกว่าจะได้เรื่อง อ้ายกล้าจะตายไม่ได้ มันจะยังไม่ตายกว่าจะแกแค้นกันให้สาสม” ทิดหาญพูดจบหุบหัวเขาดังปัก

“ฉันก็สืบเสาะหาทศทางที่ม้าพวกมันผ่าน ต้องความไป ก็เท่ากับช่วยตำรวจเขาด้วย” ทิดหาญพูดจบแล้วยกมือไหว้ตา เป็นการลงเอยเอาอย่างง่าย ๆ ไม่มีพิธีอะไร “ฉันต้องกราบลาน้ำมนต์ละ”

ทั้งสองแก้ม้าแล้วโดดขึ้นม้าย่างว่องไวด้วยกิริยาที่มีแค้น ๆ อยู่ไม่หาย ครั้นนั่นเองม้าทั้งสองก็ออกพ้นบ้านเรบ่ายหน้าไปทางอำเภออุทัย

“นี่มันจะก่อกรรมปิตาจให้รุ่นวายละอ้ายพวกนี้” ตาพูดเมื่อเขาไปกันแล้ว ลุงโนดก็ขึ้นมารวมกับพวกเรา

“ผีตายโหงนะ ไปปลุกไปเซ่นมันได้ละ” ยายพูดอย่างวุ่นวายใจ
 “กินนั่นนะซี” ตาว่า “เวรจริงอ้ายพวกนี้ อายุเข้ามาปานนี้แล้วยัง
 ไม่รู้จักสงบเสียที่ มัวแต่กววนก่อเวรอยู่ มันก็ผู้ใหญ่แล้วไม่ใช่เด็ก ๆ
 อะไร ๆ ปล่อยตำรวจเขาตีกว่า อ้ายทำเองนะมันไม่พ้นการฆ่าแกงกัน
 หรอก” ตาพูดแล้วสิ้นหัว

“เจ้าคนนี้นะเป็นที่คนตายละ?” ยายถาม

“ใช่สิ! ก่อนนี่ก็เสื่อมาด้วยกัน แต่เดี๋ยวนี้ได้ข่าวว่าเป็นผู้ใหญ่บ้าน
 ที่หนองตาโล่นั้นแหละ แต่การเป็นผู้ใหญ่บ้านนะใช้มันจะลบถ้านิสัย
 เดิมไปได้อีกไหม ถ้ามันยังไม่มีเรื่องซุนใจมันก็วางตัวเป็นผู้ใหญ่บ้านได้
 ถ้างงแค้นขึ้นมามีอำนาจแทนที่นั่นจะไปคุ้มหัวอะไรมันได้” ตาออกความ
 เห็นเพราะเคยรู้จักกันมาดีแต่เก่าก่อนเมื่อตายยังเที่ยวเตร่อยู่

“แต่อะไร ๆ ไม่ร้ายเท่ามาริระยาปลุกผีปลุกสงฆ์ขึ้นให้ตื่น มัน
 ผีตายโหงแท้ ๆ แถวนี่ไม่ใช่ตำบลบ้านมัน มันเป็นตำบลเรา เสือกมาทำ
 วุ่น” ยายบ่นแล้วมองหน้าใครต่อใคร แต่ถ้าใครมองหน้ามละก็ไม่
 ต้องพูดละครับ มันก็หน้าจ่อยซิดเป็นไก่ต้มไปเท่านั้น อายุผมมันก็เพียง
 สิบห้าหก ๆ สิบหกหย่อน ๆ จะเอาอะไรมาตั้งสติเล่า พี่พุกหนุ่มก็จริง
 แต่เขายังได้เคยเป็นทหารมาแล้ว คนที่อ่อน ๆ ในกลุ่มนี้ก็มิผงกะเจ้าแพง
 เท่านั้น

ข่าวการปลุกผีที่หลุมทิดกล้าได้รู้กันไปทั่ว ๆ ในละแวกนั้น ต่าง
 คนต่างไม่พอใจและทุกซี้ใจไปตาม ๆ กัน และเกือบทุกวันจะมีหนุ่ม
 ใหญ่หน้าเหลี่ยม ๆ ซีม้ามากไว้ศัพและปลุกเซ่นกันอยู่เสมอ ชาวบ้านเรา
 ทั้งรู้และเห็นแต่ใครเล่าจะกล้าไปทักท้วงเขา แม้แต่ท่านพระครูยังพูดไม่ได้
 เพราะเขาวางว่าศพญาตีเขา เขาก็มาเซ่นไหว้กันตามที่เคารพนับถือ

ต่อมาใคร ๆ ในละแวกเราไม่มีใครผ่านวัดในเวลาเย็นค่ำเลย
 ทุกคนหวาดหวั่นหลุมอ้ายกล้าด้วยกันทุกคน พอไฟลัดดวงอาทิตย์
 ลับทุ่งไปแล้ว สุนัขที่วัดซักจะหอนกันเสียงยาวเยือกเย็นคล้าย ๆ มัน
 เห็นอะไรขึ้นแล้ว เลยพาเอาสุนัขตามบ้านพากันหอนรับไปด้วย เอละ
 ถ้าจะว่ามันมักจะหอนตาม ๆ กันไป แต่ก่อนที่เหตุนี้ยังไม่เกิดขึ้น ทำไม
 ไม่มีอย่างนี้เล่า ตกค่ำผมเลยถือเป็นกฎเกณฑ์เลย ไม่ยอมลงจากบ้าน

แม้จะคิดถึงเจ้าแพงถึงตบกันไว้แล้ว พอเย็นก็รีบทำอะไรๆ ที่ข้างล่าง ให้เสร็จและเก็บขึ้นบ้านหมด พระอาทิตย์ตกดินแล้วไม่ยอมลงจากบ้านอีก

พี่พวกเขาใจกล้ากว่าผม เขาเคยเป็นทหารมาแล้ว ตอนค้าๆ เขายังไปคุยที่เรือนลุงโนนและเรือนใครๆ ที่ใกล้ แต่ก็ไม่อยู่นานนัก ทุ่มสองทุ่มก็กลับขึ้นเรือน เพราะสุนัขตัวๆ ไปซึกจะหอนรับกันน่าสะท้านใจ ทำไปทำมาหมู่บ้านที่ใกล้วัดซึกจะไฟมืดเมื่อยามค่ำคืน เพราะปิดประตูหน้าต่างหมดเลยไม่มีแสงไฟลอดออกมา บางบ้านนอนเลยก็มี เลยดูเป็นตำบลที่น่าเกรงกลัวภูตผีปีศาจไปเลย

ตากับยายเห็นใจผมรู้สึกผมไม่เคยใช้ผมลงไปจากเรือนเลยเมื่อเวลาค่ำคืน ยายก็เป็นคนหวาดๆ ทางผีๆ สางๆ เท่ากับผม ยิ่งมามีการเซ่นและปลุกผีตายโหงใกล้ๆ บ้านเช่นนี้เกยใจไม่สบายใจเลย สำหรับผมนะเรื่องน้ำเกียรตียังไม่ทันหายกลัว เกิดมาติดกล้าเข้าอีกแล้ว นึกถึงกรุงเทพฯ เขาช่างสว่างไสวไปด้วยแสงไฟทั่วๆ ไป ไม่น่ากลัวอย่างบ้านเรา มันช่างมืดและเงียบเสียจริง ๆ หมูหมาก็พาลช่วยหอนผสม เสียงใบไม้ถูกลมไหวตัวตึงกรียวกรูในยามเงียบ หมาทางวัดก็หอนขึ้นเสียงยาว แล้วทางบ้านก็หอนรับขึ้น ผมขดตัวอยู่ในมุ้ง นึกไปว่านี่คงเป็นเวลาที่เกิดกล้ากำลังก้าวขึ้นจากหลุม ค่อยๆ ดัดตัวให้หายเมื่อยที่นอนนี้อยู่ในใจมาทั้งวันทั้งคืน คิดไปก็หนาวสะท้านหัวอก

ในคืนต่อมา ผมได้ยินเสียงผีเห่าม้าร้องอยู่ชายทุ่ง ไกลบ้างใกล้บ้าง ผมตัวสั่นเทา แน่ใจว่านั่นมันเป็นเสียงผีเห่าม้าของทิดกล้า และทิดกล้า กำลังควบซีเพื่อความหาผู้ที่ทำร้ายตัว ตื่นเช้าผมกระซิบถามพี่พุกว่า เมื่อคืนได้ยินเสียงผีเห่าม้าหรือเปล่า ผมถามยายยายก็ว่าไม่ได้ยิน แต่แกมองหน้าผมด้วยดวงตาที่ลึกวาว ผมได้ยินคนเดียวจริงๆ และได้ยินเต็มหูเลย ทั้งหมาได้ทุนก็หอนขึ้นเมื่อเสียงผีเห่าม้ามืดผ่านไป ในขณะนั้นผมแทบจะจับไข้

ในคืนหลังมาอีก เสียงนั้นและอื่นๆ ก็เป็นไปอย่างคืนก่อน แต่รุ่งเช้ายายรับว่าได้ยินอย่างผมและยังได้ยินม้าร้องอย่างคะนอง ลุงโนนก็รับอีกปากว่าได้ยินเช่นเดียวกัน เป็นอันว่าหุผมไม่ได้แว่วไปคนเดียว

ส่วนตานั้นหนึ่งๆ ไม่ออกความเห็น จะได้ยินไม่ได้ยินไม่พูด ดูแยกแยะ แต่
สังเกตว่าแกก็คงใจไม่ค่อยดีเช่นเดียวกับเรา แกทำอะไรคนเดียวเวียงบๆ
คือเอายันต์ในตู้ออกมาแขวนที่ชายคาบ้าน ผมยิ่งแน่ใจว่าตาเองก็รู้อะไร
ๆ ทั้งหมด หากแต่เป็นพ่อบ้านย่อมจะต้องทำกิจการให้หนักแน่น
เยือกเย็นไม่หวาดหวั่นต่อสิ่งใดง่าย ๆ เพื่อเป็นที่ยึดเหนี่ยวแก่ลูกบ้าน

“มีอะไรที่ทิ้งอยู่ข้างล่างก็เก็บขึ้นบ้านเสียแต่วันๆ ไว้อ้ายเรื่อง”
ตาร้องบอกผม และตัวแกเองก็คิดว่าอะไรต่ออะไรขึ้นบ้านเกี่ยวกับของที่จะ
ใช้สอยในตอนกลางคืน คำพูดของตาและการกระทำของตาทำให้ผม
หนาวใจนัก แสดงว่าเรื่องต่างๆ มันถึงขนาดแล้ว มิฉะนั้นคนชั้นตาคง
ไม่เป็นไปอย่างพวกเราๆ เย็นค้ำลงตาได้สั่งปิดหน้าต่างและประตู อ้าง
ว่าอากาศหนาว ปิดเสียดีกว่าเปิด

เสียงฝีเท้าม้าในยามตึกนั้นมันอาจเป็นไปได้สองนัย นัยหนึ่งอาจ
จะเป็นม้าของทิดหาญ เทียวความหาความจริงว่าคนร้ายมากทางไหนกันแน่
นัยที่สองถ้าเป็นม้าของทิดกล้าละ คิดแล้วถึงกับตรงออกมา รุ่งขึ้นได้
ข่าวว่าพระที่วัดองค์หนึ่งเห็นทิดกล้าเดินอยู่ในวัดอย่างซ้าๆ จนไปวนมา
แล้วออกจากวัดไป

“อ้ายกล้าซ้ากจะยุ่งเสียแล้ว!” ตาพูดจึงมาขณะที่ยืนซ้ากกันอยู่

“ไม่รู้ว่เสียงม้าใคร” พี่ทุกพูด เขาเพิ่งจะพูดว่าเขาเองก็ได้ยิน
อย่างผมและยาย

“มีงได้ยินระอะ?” ยายถาม

“จะ ได้ยิน” พี่ทุกพูดแล้วก้มหน้าเบิบซ้าว

“ทำไมทานพระครูไม่ห้ามอ้ายพวกมาปลุกผีเสียนะ” ยายว่า

“ห้ามเดี๋ยวนีจะมีประโยชน์อะไรละ มันตื่นตัวเสียแล้ว” ตาว่า

“อ้ายทิดหาญมันบ้า มันไม่คิดว่ามันเล่นกับไฟ และคนทั่วๆ ไปก็โกรธ
มันอยู่”

ยิ่งฟังไปก็ยิ่งกังวลใจ อยากจะกระอักออกมาด้วยความอัดอั้น
อัดใจ ชาวการปลุกผีได้กระจายไปทั่วๆ บ้าน ใครมีม้าขี่แหบจะบอก
ขายไปเลย เกรงทิดหาญจะคิดสงสัยว่าร่วมมือกับพวกที่ฆ่าทิดกล้า
หากแต่หมู่บ้านเราไม่มีม้าขี่เลย ค่อยสบายใจไป

ในบ่ายวันนั้น มีชายคนหนึ่งอายุราว ๆ ห้าสิบกว่า มาถามหาตา และก็ได้พบกัน ตาก็ชวนขึ้นเรือน

“ฉันได้ข่าวว่ามีการแข่งมีตายโหงกันที่วัดนี้ระอ่ะ ข่าวว่าอาละวาดนัก ฉันจึงยอมมาฟังข่าวดูว่าจริงหรือไม่จริง” ชายนั้นพูดกับตาและยาย

“พ่อหิงจะมาดูทำไม?” ตาถาม

“อยากรู้ว่าจริงไหม ถ้าจริงฉันจะมาเรียกเอาไปใช้งาน ฉันอยากได้”

ตาหิงพูด

เรามองหน้าตาหิงกันทุกคน เป็นเรื่องแปลกหูและไม่เคยคิดว่าจะได้ยินดังนั้น

“อ้ายจริงนะจริงละ แต่พ่อหิงจะเอามาไปได้ระอ่ะ?” ตาถามขึ้นอย่างสนใจและมองหน้าคนที่ชื่อหิงผู้มีร่างกายผอมเกร็ง หัวหงอกประปราย

“ถ้าจริงอย่างว่า ฉันจะมาสะกดเอาไปเอง” ตาหิงว่า

“โอ! พ่อคุณเถอะ ถ้าเอาไปได้ก็ช่วยด้วยเถิด วุ่นนัก” ยายร้องและยกมือไหว้

“ต้องขอเวลาสักหน่อย” ตาหิงพูดปากเคี้ยวหมากรุกอย่างตริกตรอง “มันอยู่หลุมไหนแน่จะต้องขอไปดูสักหน่อยก่อน”

“ก็ที่ป่าช้าวัดนี้แหละ” ยายว่า

“ดีละ ประเดี๋ยวจะย่องไปดู เหมาะทำก็จะทำพิธีเสียคืนนี้ พรุ่งนี้จะได้กลับเลย” ตาหิงพูดและชะโงกมองไปทางวัด “มันฝังกันด้านไหนนะ?”

“ไม่รู้สิ ฉันไม่สนใจเลย ลองไปดูที่รูนี้ ปากหลุมจะต้องมีดอกไม้รูปเทียนติดตาอยู่หรอกนะ” ตาพูด

“จ้ะฉันจะแอบไปดูที่ที่เสียก่อน นี่! พ่อแม่ั้น ถ้าหากทำที่มันยังไม่เหมาะก็ขอค้างอยู่ที่นี้สักคืนหนึ่งเถอะนะ” ตาหิงว่า “และขออาศัยข้าวสุกสักมือสองมือด้วย” พูดแล้วหัวเราะ ตาเราก็อหัวเราะ เพราะเรื่องการกินอยู่บ้านเราไม่ตกใจเลย ผมดีใจนัก ถ้ามีคนดีมาเรียกไปเสียได้จะได้หมดความกลัวเสียที มิฉะนั้นละก็สบายใจเพียงกลางวันเท่านั้น พอตกค่ำก็หวาดเกรงไปตลอดคืน

ตาหิงหายไปวัดสักครู่หนึ่ง เดินกลับมาสั่นหัวอย่างทำทางไม่สู้ดี

“แหม! พ่อแม่ัน พระที่วัดท่านตาขมึงเอาฉันเข้า พ่อเดินไปทางป่าช้า ท่านเรียกพระมาอีกหลายองค์เดินตามฉัน และมีตะพดเสียด้วยสิทำไมเป็นการละแอะ” ตาหิงพูด

“ทำพระท่านจะคิดว่าพ่อหิงจะไปปลุกไปเล่นกระมัง” ตาว่า

“ทำอยู่แอะ เอละ ขอค้ำงักคืนเถอะ พรุ่งนี้พ่อแม่ันช่วยไปบอกพระด้วยกันว่าฉันมาดี จะมาทำพิธีสะกดและเรียกเอาไป ไม่ได้มาทำให้รุ่นวายหรงอก”

“เอา! เอายั้งนั้นก็เอา พรุ่งนี้จะไปหาท่านพระครู ท่านรำคาญใจเลยควบคุมคนที่ไปก่อวณผี” ตาว่า และรู้สึกว่แกเห็นด้วยที่ตาหิงจะทำพิธีเรียกเอาไป

คืนนั้นเมื่อเสร็จจอาหารแล้ว ผมไม่ยอมจะอยู่ฟังเขาคุยให้กลัวเปล่า ๆ รีบนอนเลย เขาคงคุยกันหลายท่อมหน้อย ผมหลับไปนานโขท่าจะดึกแล้ว ผมตื่นขึ้นเห็นไฟดับหมดแล้วก็เงียหูฟังเหตุการณ์ตามเคยเสียงต่าง ๆ นอกเรือนมันช่างเจีบบส่งตจจริง และในครุ่นั้นเอง เสียงหมาทางวัดก็หอนขึ้นโหยหวน ผมใจเต้นเร็ว โกรธตัวเองว่าดันตื่นขึ้นมาทำไมกันไม่รู้ ตื่นแล้วต้องผจญกับเสียงที่ไม่เป็นมงคล

ทางบ้านเรายังเจีบบ ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ผมนอนใจระริวเงียหูฟังต่อไป แต่ในครุ่นั้นเอง เสียงผีเห่าม้าก็ดังขึ้นที่ชายทุ่งหลังบ้านใกล้ลำกระโดงปลาผ่านไ้ผ่านมา นกแสกเจ้ากรรมบินร้องผ่านไ้ดังแซ็กเข้ากรีดหัวใจ หม่าไ้ต้อนเราก็หอนรับโหยหวนขึ้นประดังกับเสียงที่ไ้ได้ยินทั้ง ๆ ที่เสียงหมากำลังหอนทอดสั้นอยู่ ก็มีเสียงอะไรดังแทรกขึ้นมา มันไ้เป็นเสียงใครไม่รู้ร้องเรียกใครผ่าเสียงหมาขึ้นมา ผมสะท้านสันและร้องไ้เลย เสียงนั้นไม่ชัดว่เป็นเสียงใคร มันแหบ ๆ แห้ง ๆ มันดังอยู่ข้างล่่างทางด่่านนอกชาน หม่ายั้งหอนใหญ่ แน่แล้ว มันมาจากหลุมในวัด ผมสะดุ้งหัวใจวาบเหมือนใจจะขาดและหยุดเต้น เพราะอยู่ ๆ ก็พุกกระถดตัวเข้ามาชิดโดยไม่ทันรู้ตัว แต่พอรู้ว่เป็นพ้พุกก็ค่อยคลายใจแต่ว่ใจมันเต้นแรงเมื่อตอนต้นอย่างสุดขีด ทำให้ทรวงอกปวดเสียวไม่หยุดลงไ้ได้ง่าย ๆ ผมเลยเบียดตัวเข้าชิดพ้พุกแน่นเลย มันเป็นคืนสำคัญในชีวิตของผมที่บ้านมาบโพธิ์ เกือบสว่างจึงไ้หลับลงอย่างอ่อนเพลีย

ผมตื่นขึ้นเห็นสีหน้าคนทุกคนมีเค้าไม่สบายใจทุกซี้ใจกัน เขาคงผ่านเหตุการณ์เมื่อคืนกันทุกคน

“เมื่อคืนเอ็งรู้อะไรไหม?” ยายกระซิบถามผม พี่พุกกำลังหัวน้ำใสไอง

“ใครมันมาไม่รู้” พอผมเอ่ยเท่านี้ ยายเอามืออุดปากผม

“เอ็งอย่าพูดอะไร ตอบว่ารู้อะไรก็พอ” ยายกำชับผมอย่างเด็ดขาด

“จ๊ะ ฉันรู้หมด” ผมว่า

“พอแล้ว!” ยายว่า “ข้าเห็นจะต้องใจไปอยู่บ้านอ้ายเฒ่าชั่วครวลระวะ”

“โอ้โฮ! แยะเลย” ผมร้องออกมาเมื่อได้ยินยายพูดว่าจะคิดหนียายแกลไปเสียทางบ้านนี้ก็หมดความอบอุ่นลงไปอีก แกลจะไปบ้านพี่นอม ผมก็อยากจะไป แต่ที่นั่นผมก็ยังหวนหน้าเกียรติ ผมกลัวหน้าเกียรติเท่าๆ กับกลัวติดกล้า เรื่องหน้าเกียรติจบไปยังไม่กี่วัน ผมจะทำยังไงกันเล่า

“เอ๊ะ! ตาเรากับตาหิงไปไหนล่ะ?” ผมถามยาย

“ไปวัดกันละสิ กูกล้าจริงๆ วะ จะทำอะไรไหนไม่ไปทำกันที่อื่นตันมาอยู่ที่บ้านเรา โอ้ย! จะขาดใจตายเสียให้ได้เมื่อคืนนี้” ยายบ่น

ผมเห็นจริงตามยายพูด ถ้าตาหิงไม่มาค้ำที่นี้ เรื่องก็ไม่รุนแรงเท่าเมื่อคืน ผมซักหนักใจเพิ่มขึ้นอีกเสียแล้ว แต่ไม่รู้จะแก้ไขอย่างไรได้คืนนี้ต้องแย่อีกแล้ว

จวนเวลากินข้าว ตาผมกับตาหิงก็กลับมา ตาหิงซื้อเหล้าติดมือมาด้วย ตาหิงแกลกิน แต่ตาเราไม่กิน พอถึงนอกชานตาหิงก็นั่งดื่มคนเดียว

“เมื่อคืนมันมาทำหายฉัน” ตาหิงว่าแล้วหัวเราะ ตามีแววเหย้ม “ดีแล้ว ท่านพระครูท่านอนุญาตให้ทำได้ คืนนี้ฉันจะลงมือทำการละฉันจะไปทำที่ศาลาป่าช้าเลยตลอดคืน ฉันไม่มาอยู่ทางบ้านนี้หรอก พอเสร็จงานฉันก็จะเลยกลับไปเที่ยว ไม่แวะมาลาละนะ” ตาหิงพูดกับตาและยาย ผมเบาหัวอก มองดูยายก็เห็นหน้าตาแจ่มใสขึ้น พี่พุกถอน

หายใจเอือก ความจริงมันควรจะเป็นเช่นนั้น ชั้นแรกเราคิดว่าตาทิงจะมานั่งหัวอยู่ที่บ้านเราอีก เราก็แยเลย เท่าที่ติดล้าเคยล้าแดงเสียงอยู่ห่าง ๆ บ้าน ก็จะถูกกลายเป็นเข้ามาถึงในบ้านอย่างเมื่อคืนนี้ ถ้าตาทิงยังคงนอนค้างที่นี่

วันนั้นทั้งวัน ตามผมกับตาทิงคุยกันข้างนอนพักบ้างเพื่อออกมาล้างไว้ตอนค่ำ พอตกบ่ายก็รีบกินข้าวกินปลาทั้งเรียบร้อย แล้วตาทิงก็เตรียมยามสะพายบ่า พลองล้าลาตายและพวกเราทุกคนแล้วลงจากบ้านบ่ายหน้าเข้าวัดเลย เราทั้งหมดถอนใจยาวส่งท้ายตาทิง ภรรยาขอให้ตาทิงผู้วิเศษเอาวิญญาณติดล้าไปให้จงได้ ละแวกเราจะได้มีสุขเสียที

“กุสงสัยวะ!” ตาทิงพูดขึ้นลอยๆ “อ้ายทิดทิงจะต้องรับจ้างใครมาทำการตั้งนี้ ให้สะกดผีตายโหงอ้ายกล้าจนสงบลง ที่อ้ายทิดทิงพูดว่า มันจะเอาผีร้ายไปไว้เองนะ มันจะเอาไปสู่มกบาลอะไรกัน คุณมันยังงี้ๆ อยู่ และทำไมมันรู้เร็วกว่าเขาเช่นผีปลุกผีกันที่นี่ บ้านมันอยู่ถึงทุ่งสามเรือน ใกล้กันเมื่อไหร่ ดูที่ท่ามันจะซบซ้อนยังงี้อยู่” ตาทิงไปเกาหัวไป

“เมื่อวานนี้ได้ยินแกพูดว่าแกอยากได้ผีตายโหงไปทำอะไรของแก” พี่ทิงพูดเป็นเชิงออกความเห็นบ้าง

“อ้ายพูดนะมันก็พูดยั้งนั้น ซ้ำสงสัยวะ ที่ว่ามันจะเรียกเอาไปไหน คงจะไม่เอาไป อ้ายทิดทิงคงมาทำพิธีเพียงสะกดอ้ายกล้าให้สงบเท่านั้น อีกฝ่ายมันอาจเกิดกลัวเกรงว่า ถ้าอ้ายกล้าขึ้นอาละวาด ก็จรรู้กันว่าใครทำร้ายมันถึงตาย จึงคิดให้อ้ายทิดทิงมาสะกดเสียเพื่อเรื่องจะได้เงียบ อ้ายทิดทิงจะเอาผีตายโหงไปสู่มกบาลมันทำไมในสมัยนี้” ตาทิงแล้วมวนบุหรี่ยสูบ พวกเราฟังเหตุผลของตาทิงดูจะเข้าท่า อาจจะเป็นจริงตามนั้นก็ได้ จริงทีเดียว ใครทำอะไรร้ายๆ ไว้ก็ย่อมต้องการให้เรื่องเงียบ ถ้ามีการเช่นผีกันเรื่องมันอาจแดงขึ้น อ้ายเรื่องกลัวทางฝากันนะ ฝ่ายเจ้าที่แอบทำร้ายหากลัวทางติดล้าไม่ แต่กลัวอาญาบ้านเมืองมากกว่า ถ้าเงียบเหมือนความมืด เรื่องมันก็จะหายไป

แต่จะอย่างไรก็ตาม ทางบ้านเราพอตกเวลาโพล้พล้ก็ขึ้นบ้านหมด และปิดประตูหน้าต่างเงียบไปทั้งบ้าน คืนนี้คุยกันบ้างนิดหน่อย ความเงียบมันช่างปกคลุมหมู่บ้านเราจริง ๆ จังหรือเท่านั้นก็ยังมีเสียง

อยู่ตามพื้นนา นอกนั้นไม่มีเสียงอะไร เสียงหมูเสียงหมาพลอยเจียบไปด้วยอย่างประหลาด ตาทิงเป็นผู้มีความศักดิ์สิทธิ์จริงตามที่แกพูด พอเราจะเข้านอนก็ได้ยินเสียงพระมากองค์สวดมนต์บทโสฬสดังลอยมา ดูจะเป็นพระทั้งวัดก็ไม่รู้ เสียงดังเหลือเกิน

“พระท่านลงมือร่วมกับอ้ายทิดทิงแน่ๆ” ตาทิงตื่นเมื่อได้ยินเสียงดังนั้น

ผมนอนฟังเหตุการณ์ไปจนดึก เสียงพระได้เจียบไปแล้ว รู้สึกว่าสงบจริงๆ หมาไม่หอน นกแกลกไม่ร้อง สงบอย่างน่าชื่นใจ ผมรู้สึกสบายและหลับไปเมื่อไรไม่รู้

แต่พอเช้าขึ้นเท่านั้น ท่านผู้อ่านที่เคารพ เหตุการณ์มันได้เกิดขึ้นอีกราวกับฟ้าผ่าลงมาอย่างกะปันท มีเสียงคนโຈะกันว่ามีคนนอนตายอยู่บนศาลาป่าช้า ตาผมและลุงโนดอยู่ไม่ได้ รีบเผ่นไปวัด

ตอนสายหน้อยลุงโนดกลับมาคนเดียว ร้องบอกพวกเราว่าตาทิงนอนตายอยู่บนศาลา มีรอยบาดแผลถูกของแข็งและหนักติดตามตัว น่วมไปหมด หน้าตาและทะเลเพราะโดนตี

“โอ๊ย! คุณพระช่วย แล้วยังไงกันละนี่” ยายร้อง “อนิจจัง เมื่อคืนวานก็ยังนอนอยู่ที่บ้านเรานี่”

“กำนันและผู้ใหญ่บ้านกำลังพิสูจน์ศพอยู่” ลุงโนดว่า

“ใครมันฆ่าฆ่า?” ยายถามเสียงลั่น

“ไม่รู้หรอก รู้แต่ว่าพวกที่ฆ่ามีหลายคนรวมกัน” ลุงโนดว่า ผมหนาวสะท้านเลย ดูเถิด เหตุจะสงบลงแล้วมาเป็นไปอย่างนี้ ทั้งน้ำกั้วอันตรรายและภูตผี กำลังที่เราพูดกันก็พอดีตากกลับมา พวกเราต่างแข็งแรงแท้ถามเรื่องกัน ตาสั่นหัว หน้าตาบอกไม่สบายใจ

“พูดไปมันก็เป็นเรื่องเดาอะ” ตาว่า “ข้านึกแล้วว่าอ้ายทิงหาเคราะห์ให้ใส่ตัว มันต้องรับจ้างฝ่ายโน้นมาทำการ อ้ายฝ่ายนี้ไม่พอใจในการกระทำก็ฆ่าเอา มันฉลาดฆ่าไม่ใช้ปืน มันกลัวพระและชาวบ้านจะได้ยินเสียง ศาลาที่อ้ายทิงนั่งเข้าพิธีมันห่างกับพระที่อยู่ในป่าช้า อ้ายพวกนั้นมันก็รวมกันสบายไป ภูตผีก็เห็นตัวคนร้ายอะ แต่พูดไปปากจะเป็นภัยทุกทาง กุสงสัยใจอยู่เมื่อตอนเช้า กูเดินไปวัดกะอ้ายทิง มัน

มีใครแปลกหน้าสองคนยืนมองเราที่นอกวัด มันเห็นกูกับอ้ายหิงขึ้นภูมิตำนพระครู ครั้นซากลับมาก็ไม่เห็นอ้ายสองคนนั้นเสียแล้ว มันคงหลบตัวอยู่แถววัดนั่นแหละ” ตาหุด ผมฟังตาหุดก็มองเรื่องออกไปรุ่งเวรกรรม อะไรๆ มันจะมาลงที่บ้านเราอีก ตาหิงมาอยู่บ้านเรา และมาร่วมไปวัดกับตาหิง เท่ากับร่วมในพิธีสะกดจิตกล้าด้วย ตาหิงมาบ้านเรานี้เท่ากับเป็นเหตุมรณะแห่งบ้านเรา ทั้งคนและมีจะบุกบ้านเราอย่างไรบ้าง

“แล้วศพอ้ายหิตหิงล่ะจะอย่างไร?” ยายถามตา

“นั่นก็แล้วแต่ทางกำนันและทางวัดจะจัดการกัน เราไปยุ่งอะไรไม่ได้ มันจะเป็นตัวการสมรู้ร่วมคิดกับฝ่ายอ้ายหิง ภัยมันจะมาสู่” ตาว่า พวกเราฟังแล้วตาวาวไปตามๆ กัน

“เรื่องมันอีกมาก จบลงยากเหมือนกัน ทางอำเภอคงจะมาสอบสวนบ้านเราบ้างในฐานะที่อ้ายหิงมาบ้านเรา และข้าเองพาอ้ายหิงไปวัดพยานมันมีผู้เห็น แต่นั่นแหละวะ เราถือเอาอย่างพระ เราไม่ผิดอะไรจะไปกลัวทำไม ความจริงมันมีอยู่ก็ว่าไปตามความจริง” ตาว่า

“อนิจจังทุกขัง เมื่อวานมันก็ยังพูดคุยกับเราอยู่ และนอนที่นี้” ยายพูดอย่างอ่อนใจ ส่วนผมยิ่งอ่อนใจไม่กว่ายายเป็นไหนๆ อ้ายเรื่องสู้รบกันนะ ถ้ามันจำเป็นก็ต้องสู้ แม้เป็นเด็กเลือดสู้ก็ยังมี กูไม่รู้เรื่องอะไรกะมึง เมื่อมึงจะพาลระรานมากก็ทำยังไงได้ ตาของเราก็ค้นเก่าเคยผ่านดีผ่านร้ายมาเหมือนกัน พวกเจ้านายหาญก็รู้จักดีอยู่ เขาก็เอากัน ถ้าเอากันแค่หมัดๆ มวยๆ ไม่เกี่ยวกับปืนผาหน้าไม้มาแอบยิง ถ้าประกันซึ่งๆ หน้า อ้ายผมนี้แม้แต่อายุน้อยก็มีกำลังขนาดควายเหมือนกัน กลัวมันจะไม่เอากะเราแบบนี้ นักเลงมากเท่าไรยิงชี้ชลาต จะหาทางแต่ได้เปรียบ เผลอก็เอามึงเสียละมาก ยิ่งเอาแล้วหนีไป

ที่นี้มากพูดกันเรื่องผีนะซี ร้ายจากกว่าเป็นไหนๆ ตาหิงมาตายเสีย อ้ายหิตกล้าก็พูดขึ้นจากหลุมอีก และมันก็จะมาขี่ม้ารอบๆ บ้านเราอีก

“กลัวติดกล้าจะมาขี่ม้าอีกนะซี” ผมพูดขึ้นลอยๆ ทุกคนเหลียวดูผมอย่างเห็นด้วย

“ตาจ๋า ขอปืนสั้นสักกระบอกเถอะนะ มันขี่ม้ามาเวียนอีก ฉัน

ยิงเลย” ผมพูดอย่างมีเกรงทหน้าค่อยๆ

ตาหันมองผมแล้วถุยน้าลาย

“ลูกปืนมันแพงโวย ปะเหมาะจะไปยิงถูกคนเข้า ติดคุก” ตาว่า
ผมหมดประจัญจะพูดเลยนึ่งเสียบ คิดอะไรฟุ้งซ่านไปคนเดียว

ภาพนี้ เป็นเหตุ

ภาพปั้นเป็นเหตุ

มีเรื่องอีกแล้วครับท่านผู้อ่านที่
เคารพรัก ความจริงมันก็ไม่แปลก แต่
มันก็เกิดแปลกขึ้นอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้
เรื่องนายมันของเรานั้นแหละครับ นาย
มันช่างหล่อพระนั้นแหละ ขาประจำคุย
ของเราอยู่บ้านขม้น แต่เกือบไม่ได้อยู่
บ้าน ส่วนมากมาชุมนุมกันที่วัดระฆังนี้
แหละ กุฎิคุณนพเป็นแดน บัดนี้นาย
มันไปรับจ้างเขาหล่อรูป แต่เป็นรูปคน
ธรรมดา ไม่ใช่รูปพระอย่างที่เคยรับจ้าง
จึงเกิดมีเรื่องแปลกขึ้นถึงกับต้องรีบมา
เล่าให้เราฟัง

เรื่องมันมีอยู่ว่า ตระกูลหนึ่งเป็น

เศรษฐีเก่า บ้านอยุธยาฝั่งน้ำเจ้าพระยา ฟากธนบุรี บ้านนั้นเป็นตึกแบบเก่าๆ อยู่ทางจะไปบางยี่ขัน ท่านเศรษฐีนี้ได้ลั่นชีพลง สมบัติทั้งหมดได้แบ่งกันไปเป็นที่เรียบร้อยในวงศ์ลูกและหลาน ซึ่งสมบัตินั้นเมื่ออยู่หลายแห่งด้วยกัน แต่ตึกแบบเก่าอยู่ชายน้ำที่วันนี้ได้ตกเป็นมรดกของลูกชายคนใหญ่ คือคุณอำนาจ และคุณอำนาจผู้นี้เป็นผู้มั่งคั่งอยู่ในบิดามารดาอย่างเคร่งครัด มีความรู้สึกแก่ตัวเองว่าได้มีหลักฐานร่ำรวยมานี้ก็เพราะบิดามารดา จึงคิดจะทำอะไรเป็นที่ระลึกเตือนใจมิให้เสื่อมคลายลงได้ในเรื่องของความมั่งคั่งของคุณนี้ จึงเกิดคิดสร้างภาพปั้นของบิดาขึ้นเพื่อติดตั้งไว้ในบ้านเป็นอนุสาวรีย์เสียเลย จึงได้ตกลงกับช่างปั้นให้ปั้นภาพบิดาขึ้นโดยเร็วทันใจ ให้ทันกับเวลาที่ร่างกายของบิดายังใส่โลงและสวดพระอภิธรรมอยู่ตามกำหนดทุกเจ็ดวัน ให้รูปปั้นรีบมาแทนตัวจริงที่เผาไปแล้ว ชื่นแรกขอให้ปั้นด้วยปูนก่อน แล้วจะหล่อเป็นทองแดงคราวหลังเมื่อลงมือสร้างตึกใหม่ในเวลาเผาศพไปแล้ว และภาพปั้นนั้นก็แล้วเสร็จทันใจที่ตั้งไว้ โดยภาพนั้นโตเท่าตัวจริงๆ ของบิดา นำเข้าตั้งบนฐานตั้งในห้องโถงที่ตั้งศพนั่นเอง จึงเกิดมีการบูชาด้วยดอกไม้ธูปเทียนต่อรูปปั้นเป็นประจำวัน ทั้งพวงหรีดและดอกไม้สดไม่ขาดที่

มีเพื่อน ๆ ของคุณอำนาจพูดเตือนว่า การปั้นรูปพ่อของตัวในส่วนสัดเท่าตัวจริงในระยะเวลาที่ศพพ่อยังอยู่กับบ้านนั้น ไม่เหมาะแก่การควรจะปั้นเพียงครึ่งตัวเท่านั้น แต่ขนาดนั้นแล้วจะโตกว่าตัวจริงก็ได้ เล็กกว่าตัวจริงก็ได้ การปั้นเต็มตัวและขนาดเท่าคนจริง ๆ นี้จะทำให้เกิดหวั่นหวาด จะกลายเป็นที่สะเทือนใจไปทางผี ๆ บาง ๆ มองไปพบเมื่อใดก็สะดุ้งสะเทือนทุกครั้ง ลงท้ายคนจะกลัวและไม่กล้าเข้าใกล้ภาพนั้น

คุณอำนาจเป็นคนทำอะไรแล้วไม่ถอยหลัง ก็ตอบเพื่อนว่า ตอนแรกทำไม่ไม่เตือนเสียก่อน ที่เตือนนี้ก็ชอบใจมาก แต่การทำอะไรลงไปแล้วต้องล้มเลิก คุณอำนาจถือว่าเป็นนิมิตไม่ดี เป็นคนห่อถอย จะทำสิ่งใดการใดย่อมไม่สำเร็จ และข้อสำคัญภาพนั้นได้รับการสักการบูชาแล้ว จะหยุดเลิกเสียมิได้เป็นอันขาด ที่ร้ายที่สุดคือเท่ากับทำลายพ่อของตัวเอง แม้จะเป็นเพียงภาพจำลอง หรืออีกนัยหนึ่งเกิดจะมากลัวพ่อ

ของตัวเอง ก็ไม่ใช่ลูกที่กตัญญูจะควรทำ เมื่อเพื่อน ๆ ได้ยินคุณอำนาจ พูดดังนั้นก็เลิกเตือนกัน

ภาพปั้นดวงยंत्रระหง่านในห้องโถงนั้นเรื่อยมาในลักษณะส่งผ่านเผยแพร่ของคุณปู่คุณตาคุณพ่อ ในวันต่อมาก็เกิดความผันแปรขึ้นในบ้านนั้น คือแต่เดิมที่เดียวพวกลูกพวกหลานเอาดอกไม้และรูปเทียนมาบูชาศพแล้ว ก็มักจะนั่งเล่นกันอย่างสบายใจในห้องศพของคุณปู่คุณตา เพราะถือว่าศพของคุณปู่คุณตาอยู่ในโถงนั้นเป็นที่อบอุ่นแก่บ้านและตระกูลนัก ครั้นภาพปั้นเข้ามายืนอยู่ในนั้น ต่างคนก็เอาดอกไม้ไปบูชาที่ภาพนั้น แต่พอนานวันเข้า ผู้ที่เข้าไปบูชาแล้วก็รีบออกพ้นห้องไป เพราะทุกคนไม่กล้ามองดูหน้าของภาพนั้นเลย แอบปนกันว่าภาพปั้นนั้นช่างเหมือนผู้ตายจริงๆ คล้ายๆ ผู้ตายมายืนอยู่แท้ๆ และหน้าที่เหมือนผู้ตายนั้นแทบจะยิ้มออกมาได้จริงๆ บางคราวคล้ายจะมองดูผู้เข้าไปในห้องนั้นด้วยดวงตาของคนแท้ๆ บางคนถึงแก่สะดุ้งหลบสายตาของภาพนั้นโดยเร็ว แต่ไม่กล้าจะพูดกันว่าอย่างไร เพราะนั่นคือภาพของคุณพ่อคุณปู่คุณตาผู้บังเกิดเกล้า แต่เป็นเรื่องน่าประหลาดนักที่คุณอำนาจไม่เคยพบความวิปริตอย่างที่คนอื่นพบเลย และคนอื่นที่พบแล้วก็ไม่กล้าพูดให้คุณอำนาจฟัง เกรงว่าจะเป็นคนอกตัญญู มองเห็นหน้าผู้มีคุณล้นหัวเป็นผีเป็นสางไป

ครั้นเก็บศพอยู่ได้หนึ่งปีแล้วตามกำหนด คุณอำนาจและภรรยา ร่วมด้วยวงศ์ญาติทั้งหลายได้จัดงานศพกันไปเป็นที่เรียบร้อย ในห้องนั้นจึงมีเพียงภาพปั้นยंत्रระหง่านอยู่เพียงโดดเดียว เกือบไม่มีใครกล้าเข้าไป เพียงเอาดอกไม้เข้าไปบูชาที่หลายคนด้วยกัน แล้วก็รีบกลับออกไปหมด คงมีแต่คุณอำนาจคนเดียวที่คงเข้าออกเป็นประจำ เคยไปนั่งอ่านหนังสือและนอนหลับเสมอๆ

ต่อมาความผันแปรได้เป็นไปอย่างใหญ่หลวง คือคุณอำนาจล้มป่วยไม่กี่วันก็รู้ว่าเป็นมะเร็ง ความจริงเป็นมานานแล้ว แต่คุณอำนาจใจแข็งไม่ยอมอ่อนแอให้เห็น มะเร็งในท้องที่คุณอำนาจทนทานมานาน ชักจะมีการอาละวาดขึ้น หมอบอกเด็ดขาดว่าต้องผ่าตัด มิฉะนั้นไม่มีทางจะอยู่ต่อไปได้ คุณอำนาจเป็นผู้รอบคอบจึงจัดการทำมรดกไว้ให้

แก่ภรรยาและลูกหลานทุกคน แต่ในมรดกนั้นมิมีค่าเหมือนจะบังคับสาป
แช่งไว้ ถ้าใครรับมรดกไปแล้วได้ทำลายทุกสิ่งที่มีอยู่เท่าเสีย ขอให้
ผู้ทำลายทุกคนจงมีอันเป็นไปทันตาเห็น

"นี่แหละครับมันเรื่องยุ่ง" นายมันว่า "เมื่อคุณอำนาจไปผ่าตัด
นั้นจะเป็นโดยหมอให้ยาสลบมากไปหรือกำลังคุณอำนาจไม่พอก็ไม่ทราบ
เลยผ่าตัดและเย็บท้องเสร็จแล้วไม่ฟื้นขึ้นมาอีก ตายไปเลย เมื่อไป
สวดศพกันที่วัดแล้วก็เก็บศพไว้วัดตามระเบียบ ที่นี้ทางห้องภาพปั้นซีครับ
ทั้งคุณนายและพวกลูก ๆ ขอร้องให้ปิดท้องตายเลย ไม่มีธุระร้อนจริง ๆ
ไม่เปิดเลย"

"แต่ที่บ้านก็กว้างขวางไม่ใช่หรอ?" คุณนพพูด "เพียงปิดท้อง
นี้ตายก็ยังมีที่อยู่อาศัยอีกมากมายไม่ใช่หรอ"

"อย่างนั้นก็ใช่ละครับ แต่มันก็เดือดร้อนอย่างอื่นอีกครับ" นาย
มันพูดแล้วทำหน้าเมื่อย

"เดือดร้อนยังงี้อะ?"

"คุณนายนิมนวลภรรยาคุณอำนาจเล่าให้ผมฟังว่า ลูกชายกับ
ลูกสาวที่อยู่มหาวิทยาลัย เห็นภาพปั้นนั้นเดินไปที่ทำน้ำ ออกจากห้อง
เดินไปด้วยกิริยาแข็ง ๆ ไปยืนดูฝั่งน้ำอยู่หน่อยแล้วเดินกลับเข้าห้องดั้งเดิม
ลูกชายลูกสาวยืนยันว่าเห็นถนัดตาเลย เพราะแสงไฟยังมีอยู่บ้าง และ
คืนนั้นก็มืดเดือนช่วยนิดหน่อย"

พวกเราที่นั่งฟังมีครูพยุ่ง ผม และคุณนพ ยังไม่เชื่อลงไปเด็ดขาด
เพราะเราไม่ได้เห็นเอง และผู้ที่เห็นก็ยังเป็นเด็กหนุ่มเด็กสาวนัก มี
ความไม่ชอบและกลัวอยู่เป็นทุนแล้ว ตาอาจจะผัดไปได้

"แต่ครั้งนี้คุณนายนิมนวลเห็นเองเลยครับ แกว่าวันนั้นฝนตก
ตอนใกล้ค่ำ ตัวแกยืนอยู่ที่หน้าต่างตึกชั้นบน และชั้นล่างก็มีไฟอยู่บ้าง
แต่ไม่สว่างนัก คุณนายแกเห็นภาพขาว ๆ ยืนตากฝนอยู่ที่โคนต้นจัน
แกก็เพิ่งตามองว่าใครมายืนตากฝน พอฟ้าแลบแปลบเท่านั้นก็เห็นชัด
ว่าภาพปั้นคุณพ่อมายืนอาบน้ำฝนอยู่ และลูกตาของภาพนั้นยังตรงกับ
ตาคุณนายเปิงเลย"

"เฮ้! ก็เอากุณโธ" ครูพยุ่งครุภาษาอังกฤษของผมพูดออกมา

“เรื่องอย่างนี้ผมรู้ว่ามันเป็นความจริง การตายใหม่ ๆ ของใคร ๆ ก็ตาม เขาไม่ปั้นรูปคนคนนั้นให้โตเท่าตัวจริงเลย ถ้าโตเท่ายักษ์หรือไม่ก็เล็กกว่าตัวจริงยังมองดูว่าเป็นภาพตุ๊กตา ถ้าเท่าตัวคนจริง ๆ มันจะไม่กันใหญ่ มันทำให้รู้สึกว่าเป็นผีของคนคนนั้น รูปปั้นอย่างนี้ถ้าเจ้าตัวยังไม่ตาย มองดูแล้วก็น่ารัก แต่ตายลงเมื่อใดก็คล้ายว่าภาพที่เห็นนั้นคือผู้ตายมายืนอยู่ข้างหน้าเรานี่เอง”

“ที่นายมันรับปั้นและหล่อภาพนั้นนะ ทำอย่างไรละ” คุณเนพทาม

“คุณนายแก่ได้รับคำเตือนมาจากใครไม่รู้ทำให้ปั้นเสียใหม่ เล็กลงกว่าเก่าและเป็นครึ่งตัว ให้หล่อเป็นทองแดงเลย”

“เมื่อไหร่จะลงมือปั้นล่ะ?” คุณเนพทาม

“ผมไม่ได้ปั้นเองหรอก ผมไปหาช่างปั้นที่คุ้นเคยกัน เล่าเรื่องให้เขาฟังแล้วว่าจ้างเขาปั้น เขาพากันไม่รับปั้นครับ”

“อ้าว ทำไมละ?”

“แปลไม่ออกครับ พวกศิลปินนี่ลำบาก เขาทำอะไรมักตามอารมณ์ พอใจก็ทำ ไม่พอใจก็ไม่ทำ เขาพูดสั้น ๆ ว่าไม่ชอบทำงานอะไร ๆ ที่มีความยุ่งยากมาแต่เดิม ชอบทำแต่ที่สบาย ๆ ใจ เขาว่ายังงี้ละครับ ผมก็เลยหมดปัญญา”

“ก็ปั้นเสียเองก็หมดเรื่อง”

“โอ้ยโย! นายมันร้อง “ผมปั้นเองหน้าตาที่เป็นพระพุทธรูปหมด ปั้นรูปเหมือนนะไม่เคยเลยครับ ปั้นไม่ได้แน่ ๆ”

“ในมรดกที่มีค่าสาปแช่ง ว่าไว้ว่าไม่ให้เปลี่ยนแปลงอะไรที่มีอยู่ ไม่ใช่หรือ?” คุณเนพทาม

“ไม่ใช่ครับ ห้ามทำลายเท่านั้น การเปลี่ยนแปลงไม่ได้อยู่ในการสาปแช่ง คุณนายจึงได้ความคิดให้หล่อภาพใหม่มาแทน”

“แล้วภาพเก่าล่ะ?” คุณเนพทาม

“นั่นนะสิ! ผมไม่ได้ถามคุณนายแก่ เห็นว่าไม่เกี่ยวอะไรกะผม ความจริงนะเรื่องปั้นเรื่องหล่อนี้ก็เดอะ ผมสมัครใจเมื่อไหร่ แต่คุณนายแก่ยุ่งกะผมจริง เกาะหัวเขาขอร้องกันเลยว่าไม่เห็นใครแล้ว แกกั้มใจแทบเป็นบ้า ลูกเต้าอยู่ไม่เป็นสุข หวาดกลัวไปตาม ๆ กัน แกขอให้ผม

ท่าแก้อาถรรพณ์ อย่าให้ผิดคำสาปในมรดก ผมก็หมดทางไม่รู้จะเอาอะไรไปแนะนำแก ครั้นหลบหน้าไป แกก็ไปตามที่บ้านเรื่อย”

“แล้วจะว่าไงล่ะ?” คุณหมพถามโดยเป็นห่วงในฐานะที่เป็นพวกกัน

“บอกวาชิครับ รำคาญใจจริงๆ ที่ผมมานี้ก็มีมาขอหารือกับท่านว่าจะทำอย่างไรดี เอาละ สมมุติว่าบ้านแล้วและหล่อแล้ว จะทำอย่างไรกับภาพเก่าที่ทุกคนไม่ต้องการ แต่จะให้ผมทำลายนะไม่เล่นด้วยละครับ”

“บ๊ะ! ไม่น่าจะเป็นปัญหาโลกแตกเลย” คุณหมพว่า

“ผมน่าจะอยากจะนิมนต์ท่านไปคุยกับคุณนายสักหน่อยจะดีทีเดียว”

“เอ๊ะ! มันเรื่องอะไรของฉันล่ะ อยู่ๆ สะเออะเข้าไปเฉยๆ”

“เรื่องนี้ผมได้พูดกับคุณนายไว้แล้ว แกว่าจะมาหาท่านที่วัดนี้ นัดกันเมื่อไหร่ก็ได้ หรือว่าท่านกับพวกเราจะอยากไปดูภาพนั้นเล่นบ้างนัดไปที่บ้านก็ได้”

“อ้าว! นี่แอบไปพูดจากับคุณนายนั้นเรื่องฉันไว้แล้วหรือ?”

“ครับ! ผมจนทำจริงๆ คุณนายแกก็จนหนทาง พอพูดเรื่องท่านขึ้นแกก็ดีใจ จะขอพึ่งคำแนะนำจากพระขึ้นมาก็ดีแล้ว”

“เอ! มันยากนา การจะไปให้คำแนะนำนะ” คุณหมพครางออกมา “ย้ายการปั้นใหม่หล่อใหม่ละ มันก็ควรละ ควรอย่างยิ่งทีเดียว จะได้หมดความหวาดกลัวกัน แต่ภาพเก่าละ เมื่อทำลายภาพเก่าไม่ได้ จะไปหล่อใหม่ทำไมให้เสียเงิน”

“นั่นนะซี” นายมันร้องออกมาอย่างขอไปที ซึ่งไม่มีอะไรจะดีกว่าคำนี้ “ถ้าจะมีทางเสี่ยงกันก็มีทางเดียว อัญเชิญภาพเก่าไปอยู่วัดเลยประดิษฐานไว้เลย” นายมันออกความเห็น

“โอ๊ะ! แต่คงไม่ใช่วัดนี้นะ” คุณหมพร้องขึ้น พวกเราเลยฮากันครั้น นายมันเองก็อดหัวเราะไม่ได้

“มันมีปัญหาคืออยู่นะ อะไรๆ ก็เข้าวัดทั้งนั้นนะ ไม่ใช่ทำง่ายๆ มันมีอยู่ว่าผู้เป็นเจ้าของภาพนะสิคุณอะไรแก่วัด จึงจะเอาภาพมาตั้ง สร้างวัดระอะ ถ้าไม่มีอะไรเลยสักอย่างก็ต้องซื้อที่เขาเพื่อจะตั้งภาพ อยู่ๆ

จะเอาเข้าวัด วัดไหนล่ะจะยอม ไอ้ของที่ดีไม่เอาเข้าวัด ไอ้ของไม่ต้องการแล้วจะมาทิ้งในวัดมันดูอะไรอยู่ เอาหมามาปล่อยยี่ แมวมาปล่อยยี่ นี่จะเอาภาพผีสิงเข้าปล่อยอีกล่ะ” คุณนพพุดอย่างขบขัน เลยกหัวเราะกันครื้นเครง

การพบกับคุณนายนิ่มนวลได้ตกลงกันยกขบวนพวกเราไปกับพระด้วยที่บ้านคุณนาย โดยคุณนายจะจัดอาหารเพลให้แก่พระและอาหารกลางวันของพวกเรา เพราะแก่ต้องการความช่วยเหลือจริงๆ โดยนายมันได้ไปนัดหมายกันแล้ว ถึงวันนัดเราก็พากันไปทั้งก๊กเรา คุณนายออกมาต้อนรับเป็นอย่างดีและกันเอง ดีใจที่เราจะให้คำแนะนำแก่

เมื่อคนใช้หลายคนได้เปิดประตูหน้าต่างห้องเก็บภาพปั้นสว่างดีแล้ว คุณนายก็เชิญเราเข้าชม พวกเราก็เข้าไปกัน และสิ่งที่สะดุดตาก่อนอื่นก็คือภาพปั้นยืนตระหง่านอยู่ด้านหนึ่งของห้อง ที่เบื้องล่างตอนแทนที่ยืนมีดอกไม้และรูปเทียนอยู่มาก คุณนพมองดูภาพปั้นนั้นเฉยอยู่โดยไม่ได้ออกความเห็นแต่อย่างใด ส่วนผมนั้นมองดูภาพปั้นแล้วก็ไม่มีความรู้สึกใด ๆ เพราะไม่เคยรู้จักกับผู้ตาย จึงไม่รู้ว่าเป็นเหมือนหรือไม่เหมือน แต่รู้ว่าช่างปั้นภาพนั้นเก่งจริงๆ ปั้นเหมือนคนจริงๆ ดูมีวิญญาณดังจะหายใจได้

คุณนายได้จัดเลี้ยงพระที่ห้องนั่งเล่นริมน้ำ พวกเราก็อยู่กับท่านที่นั่น คนใช้จัดการปิดห้องโถงนั้นเรียบร้อยแล้ว คุณนายได้นั่งคอยดูเลาอาหารที่คุณนพฉันอยู่ และพูดคุยไปด้วย

“ความเห็นของฉันนั้น คือให้คุณนายไปติดต่อทางวัดเสียก่อน เพื่อตกลงจะเอาภาพใหญ่ขึ้นไปประดิษฐานที่นั่น แต่ควรเป็นวัดราษฎร์ ไม่ใช่วัดหลวง จะได้พูดอะไรง่าย ๆ ชื่อที่แก่วัดเขาเสียตรงที่เราจะตั้งภาพแล้วออกเงินบำรุงวัดเสียจำนวนหนึ่ง ก็คงสำเร็จง่าย ๆ ครั้นตกลงทางวัดได้แล้วจึงลงมือสร้างภาพปั้นใหม่ และหล่อเป็นทองแดงให้เล็กกว่าเก่าและเอาครึ่งตัว ส่วนจะติดตั้งที่ใดนั้นแล้วแต่คุณนาย ครั้นแล้วจึงอัญเชิญภาพเก่าไปวัดได้ เป็นเวลาติดต่อกันดีด้วย และก็ตรงกับมรดกภาพเก่าก็คงอยู่ แต่เปลี่ยนที่ไปเท่านั้น เราไม่ได้ทำลาย และทางบ้านก็มีภาพใหม่ของท่านแทนที่ ก็ไม่มีอะไรผิดร้าย เรียบร้อยดีทุกอย่าง”

คุณนายดีใจก้มลงกราบแล้วออกปากขอบคุณที่เห็นช่องทาง
โปร่งตลอดดี

เมื่อคุณนพณ์แล้ว คุณนายก็จัดอาหารให้พวกเรา มีวิสกี้ให้ดื่ม
ด้วยตามฐานะของแก ตัวแกเองก็ร่วมรับประทานอาหารกับเราเป็นกันเอง
เมื่อเสร็จอาหารแล้ว เราพูดคุยกันอีกพักใหญ่ก็ล่าลากลับ และก็เฮมาที่
ภูมิคุณนพณ์อีก คุณนพณ์จึงเริ่มออกความเห็นเรื่องภาพปั้นนั้นให้เราฟัง

“ภาพปั้นนั้นมีวิญญานสิ่งอยู่จริง ๆ” คุณนพณ์ว่า

“เป็นยังไงบ้างครับ?” ผมถาม “เท่าที่ได้เห็นแก่ตามมาแล้ว”

“วิญญานเข้าสิงในภาพนั้นก็เพราะลูกหลานนั้นแหละเป็นต้นเหตุ”
คุณนพณ์ว่า

“เป็นยังไงกัน โปรดพูดเป็นข้อ ๆ ไปเลยครับ” ครูพยุ่งผู้มีนิสัย
ครู่พูดอย่างกับว่าเป็นตำรา

“ภาพนั้น ถ้าหากว่าเผาศพไปนานแล้วและมาปั้นขึ้น ก็จะไม่มีย
อะไรเกิดขึ้น แต่ที่เขาปั้นขึ้นเมื่อเพิ่งตายใหม่ๆ จิตใจลูกหลานกำลัง
หุนหันอยู่นี้ ทุกคนใจจดใจจ่ออยู่กับผู้ตาย ทั้งรักทั้งอาลัย ครั้นเรามีภาพ
ปั้นที่เหมือนตัวจริง จิตก็ยึดเอาภาพนั้นว่าเป็นตัวจริง เพราะร่างกายของ
ผู้ตายตัวจริงไปอยู่เสียในโลงที่ประดับสายทองระยับ มองไม่เห็นอะไร
ทุกคนเกือบไม่สนใจร่างที่อยู่ในโลง กลับมาเพ่งเล็งเอาที่ภาพปั้นนั้นว่า
นั่นคือคุณพ่อคุณแม่คุณตา ต่างก็สักการบูชากันใหญ่ ไม่ว่าสิ่งใดเมื่อใจ
คนหมุ่มมากไปมันหมายเอาว่าเป็นนั่นเป็นนี่ สิ่งนั้นก็เกิดตามใจคนหมุ่มมาก
วิญญานของผู้ตายที่คนทั้งหมดจดจ่ออยู่ก็ระเห็จมาสิงอยู่โดยรวดเร็ว
ไม่ว่าจะดูเวลาใด ภาพนั้นอาจจะมีรับหรือโกรธซึ่งผู้มองดูได้ทุกอารมณ์
ทั้งนี้ก็เกิดจากลูกหลานเอาอารมณ์ตัวเข้าไปประกอบกับวิญญานนั้น ๆ
ภาพนั้นจะอยู่เฉย ๆ ได้อย่างไร ย่อมเคลื่อนไหวได้ตามอารมณ์คนมอง
ตอนแรก ๆ นะต่างคนต่างใจจดใจจ่อทั้งรักทั้งอาลัยไม่ยากให้ตาย ก็
อยากจะให้ภาพนั้นกระดิกได้ จะดีใจนัก ครั้นกระดิกเข้าจริง ๆ ก็กลายเป็น
กลัวกันไปหมด นี่แหละเขาจึงไม่นิยมปั้นภาพคนที่ตายให้เท่าตัวจริง
ย่อมกลายเป็นสิ่งหวาดกลัวได้ในตอนหลัง”

เมื่อคุณนพณ์แจ่มเหตุผลออกมาแจ่มแจ้ง พวกเราก็เห็นจริง ถูกแล้ว

สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายก็เกิดจากคนสร้างให้ก่อให้เกิดศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมา

“ภาพนั้นไม่ใช่ตุ๊กตาธรรมดาเสียแล้ว” ครูพยุ่งพึมพำ

เมื่อเราเลิกประชุมกันแล้ว นายมันและครูพยุ่งก็ลากลับไป ส่วนผมยังอยู่อาลัยพระ ก็แยกไปเข้าห้องที่พระยกให้อาลัย นอนพักผ่อนและคิดถึงเรื่องภาพปั้นนั้นอยู่คนเดียว

ต่อจากนั้นเวลาได้ผ่านไปอีกเกือบอาทิตย์ นายมันก็รีบร้อนมาพบพวกเราที่วัดกันอีก

“เกิดเรื่องอีกมากมายครับ ภาพปั้นนั้นแหละ” นายมันเริ่มต้นเมื่อนั่งลงแล้ว

“เกิดยังไงอีก?” คุณนพธำ

“ภาพนั้นแหละครับสำแดงเดชเข้าอีก คุณนายแกมาตามผมและเล่าให้ฟังว่า เมื่อทางผมยังหาช่างปั้นไม่ได้ คุณยุพาวดีลูกสาวแกที่อยู่มหาวิทยาลัยก็รังเอาเพื่อนศิลปินปริญาขึ้นมาปั้นภาพใหม่ให้ พวกคนหนุ่มปริญยานะเขาไม่สนใจอะไรหรอกครับ ทั้งๆ เขาก็รู้เรื่องดี แต่เขาไม่สนใจ เมื่อคุณยุพาวดีขอร้องเขาก็เตรียมดินและเครื่องมือมาให้คนเดียว และลงมือปั้นให้ทันใจ ชั้นแรกคุณยุพาวดีจะเอาภาพถ่ายให้เป็นแบบ แต่ศิลปินนั้นเขาบอกว่าภาพเก๋สวยดีอยู่แล้ว เท่ากับปั้นจากตัวจริงขอเอาภาพถ่ายเป็นแบบเลย ทีนี้อีตอนที่เขานั่งอยู่คนเดียว คุณยุพาวดีออกจากห้องนั้นไปหาเครื่องตี้มมาให้ ขณะเมื่อเดินนำหน้าคนใช้ที่แบกถาดเครื่องตี้มเข้ามาที่เก๋ เห็นศิลปินนั้นก้มหน้าขยาดินอยู่ เธอก็มองดูภาพปั้นที่เป็นแบบแล้วเธอก็ร้องกรี๊ดขึ้นลั่นสลบไป ทุกคนต่างตกใจการปั้นได้หยุดชะงักลง”

“เฮ้! แล้วทำไงกันล่ะ?” คุณนพธำ

“ก็เลิกกันไป ต่างพากันอุ้มคุณยุพาวดีไปหาหมอ ศิลปินนั้นก็วางมือการปั้นตามคุณยุพาวดีด้วยความเป็นห่วง ครั้นหมอแก้ไขคุณยุพาวดีฟื้นแล้ว เธอก็ยังร้องด้วยความกลัวและว่าซ้ำๆ กันอยู่เพียงคำหนึ่งว่าฉันไม่ยุ่งๆ ฉันเลิก ดูกิริยาเธอยังหวาดเกรงสิ่งที่เห็นถึงกับสลบไป คุณนายกับหมอก็พยายามถามว่าเธอเห็นอะไรจึงตกใจดังนั้น เธอไม่ยอมบอก”

“ทำไม่ไม่บอกช่างให้เขานั่งเสียให้เสร็จๆ จะได้หมดเรื่องหมด

ราวไปเสีย” คุณหมพว่า

“จะไม่ยั้งงั้นนะซี พอคุณยุพาร้องว่าจะไม่เกี่ยวกับเรื่องนั้น พอ นายช่างนั้นก็วางมือเสียบ้างนะซี”

“อู๊ยะ!” คุณนพร้อง “ดูมันยุ่งจริงนะ”

“รุ่งขึ้นเนาะครับ คุณยุพาวดีเธอจึงได้เล่าให้ฟังว่าเห็นอะไร”

“เออๆ ว่าไงๆ” คุณนพถามติดหมัดเลย

“คุณยุพเธอว่า ในขณะที่เธอมองเข้าไปคราวแรก เห็นนายช่าง เพื่อนเธอกำลังก้มหน้าอยู่ เห็นภาพคุณปุมีหน้าซึ่งเคียดแสบเห็นพื้น แต่ครั้งคุณปุมองมาทางเธอเข้า คุณปุมก็เปลี่ยนหน้าเป็นหัวเราะแฉ่ง คุณยุพเลยช็อกตอนนั้นแหละครับ”

พวกเขาได้ฟังเรื่องถึงกับตาค้างไปเลย แต่คุณนพนั้นนิ่งฟังเฉยๆ

“เอ๊ะ! จะเอาไปกันแน่ จะไม่ยอมให้ปั้นหรือว่าคุณปุมหวังจะหยอก หลานสาวเล่น” คุณนพพูดคล้ายหาเหตุผลของเรื่องที่เกิด

“โอ๊ย! ถ้าปุมหยอกอย่างนี้ ถ้าหยอกเราบ้างก็แยะเลย” ผมว่า

“นั่นนะซี” นายมันรับเห็นด้วย ด้วยคำที่ติดปากว่า “นั่นนะซี”

“นี่ศิลปินเขาไม่ปั้นต่อหรือะ” คุณนพถาม

“อ้อ! รุ่งขึ้นเขาปั้นต่อครับ แต่ขอให้คนอยู่เป็นเพื่อนด้วย”

“ตกลงศิลปินคนนั้นเขารับหล่อทองแดงด้วยสิ?”

“เขาไม่เอาครับ เขาบอกว่าไม่มีเวลาและไม่มีที่ที่จะหล่อ ก็เลยมาเป็นเวอร์ผมต้องรีบหล่อ แต่ก็เห็นภาพครึ่งตัวและเล็กกว่าคนจริงมาก ถ้าโตเท่าเท่าจ้างกันเงินท่วมหัวก็ไม่ไหว” นายมันว่า

พวกเขาหัวเราะขบขันนายมันที่รับงานแต่ละชิ้นก็มีแต่เรื่อง ดูแต่เมื่อไปรับหล่อพระที่ทุ่งนครหลวง ได้งานก็ไม่ได้ ยิ่งแถมมาอีกด้วยซ้ำ ผมก็พลอยแยะไปด้วย

“นี่แบบเขาปั้นเสร็จแล้ว นายมันเอาไปหรือยังล่ะ ที่จะทำให้การ หล่อนะ”

“ผมเอาไปแล้ว ถ้าหล่อเสร็จเมื่อไรก็ได้เอามาฝากไปวัด”

“เออ! หาวัดได้แล้วหรือะ ลืมถามไป วัดไหนล่ะ”

“วัดอะไรไม่รู้ครับ ทางบางบัวทองไหม่ คุณหมพแก่ให้ใครไปติดต่อ

ไม่รู้ แต่ให้ตายสิ คุณแอ๋ย คุณนายนี้แกยุ่งกะผมเสียจริง ตอนจะเอาภาพนั้นเก่าไปไว้วัด เกาขอให้ผมนำไปคุณไป โอ๊ย! ไหววระะ”

พวกเราหัวเราะครืนใหญ่ เห็นเป็นเรื่องแปลกและขำที่นายมันไปเกี่ยวข้องกับเขาเสมอ

“ผมจะหาทางเลี้ยงหลบมาอยู่วัดเสีย บอกทางบ้านว่าไปหัวเมือง”

นายมัน ผม และครูพยุ่ง ลากุณนพออกจากวัดไปหาเหล่าตีมกันที่ร้านเจ๊กนอกวัด และคุยกันเรื่องภาพนั้นอย่างสนุกบ้าง ตื่นตื้นบ้าง หวาดกลัวบ้าง ตีมพอตั้งหน้าแล้วต่างก็ลาแยกทางกัน ครูพยุ่งกะผมไปดูหาตีกีเข้าด้วยกันเพื่อจะตั้งโรงเรียน ต่อไปก็ไม่พบกันอีกตั้งสามอาทิตย์กว่า เพราะต่างคนต่างมีธุระของตน นายมันคงจะทำการหล่อภาพปั้นทองแดงรายนั้น

จนวันหนึ่ง ผมกับครูพยุ่งกำลังนั่งถกเถียงกันเรื่องตีกีเข้าที่ไปดูมาแล้ว ว่าจะเหมาะไม่เหมาะแก่เรา คุณเนพเป็นประธานในเรื่องนี้ด้วย ก็พอดีนายมันของเรารุ่งหน้าเร็ดมาพบเราที่กุฏิคุณเนพ

“วินาศเลย! วินาศเลย!” นายมันร้องแต่คำนี้ซ้ำๆ กันตั้งแต่ยังไม่ได้นั่ง

“อะไรกันพ่อ?” คุณเนพร้องถามแล้วหัวเราะ

“โฮ๊ย! วุ่นใหญ่ อ้ายภาพปั้นนั้นแหละ” นายมันตอบยกมือยกไม้ประกอบ

“อาละวาดอีกระะ” ครูพยุ่งถาม

“เห็นจะใช้ครับ จะเรียกว่าอย่างนั้นก็เห็นจะได้ แต่ผมไม่ได้ไปเห็นมาเองหรอก คุณนายมาหาผมเมื่อเช้านี้เอง มันเกิดวุ่นใหญ่แล้ว วุ่นอย่างไม่รู้จะแก้อย่างไรเสีย ให้ตายสิ เรื่องการย้ายภาพปั้นตัวเก่านั้นแหละ เมื่อผมนำภาพหล่อใหม่ไปให้แล้ว ผมก็หลบหน้าคุณนายบอกว่ารีบไปธุระหัวเมือง คุณนายแกร๋ร้อนใจอยากจะทำเอาภาพนั้นเก่าไปวัดเร็วๆ ก็ไปหาใครไม่รู้มาทำการอัญเชิญบอกเล่ากำลึบแกภาพนั้น แล้วมอบให้พวกรับเหมาเงินทำการขนย้ายลงเรือ แหม! หนักเอาการอยู่ ทั้งแท่นและตัวภาพ ให้เจ๊กหามสี่คนยังแยะเลย พอหามไปถึงโป๊ะที่ทำน้ำก็ทำกระดานพาดเพื่อจะเลื่อนภาพนั้นลงเรือต่อ แต่ยังไม่รู้ครับ เชือก

ที่ผูกเรือหลุด คดีเส้นเรือไฟกำลังขยอโยนไปมา กระดานที่พาดก็เลื่อนผิดที่ ภาพปั้นนั้นเลยทล่น้ำ มีเจ๊กเกาะติดไปด้วย จมน้ำไปตั้งนานโผล่ขึ้นมาได้แทบตาย พวกปรับเหมาะหน้าจ้อยเลย ทำของเขาตกน้ำ"

เราทุกคนตกใจตั้งว่าของสิ่งนั้นเป็นของเรา คุณนพอำปากค้าง ร้องไม่ออก ได้แต่ยกมืออย่างตระหนกตื่นเต้น อะไรเล่ามันจึงเป็นกันไปอย่างนั้น

"งมหรือปล่า?" คุณนพถามเสียงดัง

"ตรงนั้นน้ำลึกเป็นบ้ำเลยครับ เรือไฟลำใหญ่ๆ ยังเคยจอดได้" นายมันร้อง

"ตายละวา!" คุณนพร้อง

"ผมกับคุณนายไปตามประดาน้ำที่คลองบางกอกน้อยมางม เขาก็มากันสามคน ดำหากันตั้งครึ่งค่อนวันยังไม่พบเลยครับ ปานนี้ยังมหากันอยู่ ผมเลยทลบตัวมาบอกนี่แหละ"

"โอ! ไม่ยอมจะจากที่เก่าไป" คุณนพว่า "เป็นคนทวงที จะคุมที่ดินอันเป็นของเก่าอยู่ได้น้ำนั้นเอง แหม! น่ากลัวแฮะ นี่! นายมันอย่าไปยุ่งกะเขาเลยนะ ทำทางไม่เป็นเรื่องหรอก"

"นั่นนะซี" นายมันรับติดปากออกมาเลยตามที่เคยปาก "ผมจะแอบทลบอยู่วัดนี้ชั่วคราวละครับ ไม่ไหว ถ้าอยู่บ้านแกมาตามพบทุกที"

"แต่เอ๊ะ! คุณนายแกเคยรู้ว่านายมันมาหาฉันเสมอมา นายมันปลั่งปากพูดไปเมื่อตอนไปดูภาพปั้นกันวันนั้น" คุณนพพูดขึ้น นายมันตาโพลง

"เอ๊ะ! เอละซีจะทำไมล่ะ เอลังงี้เออะ ถ้าแกตามมาหาพบคุณ บอกว่าไม่เห็นมากี่แล้วกัน"

"อ้าว! ทำไมจะให้พระโกหกเล่า" คุณนพว่า พวกเราเลยหัวเราะ

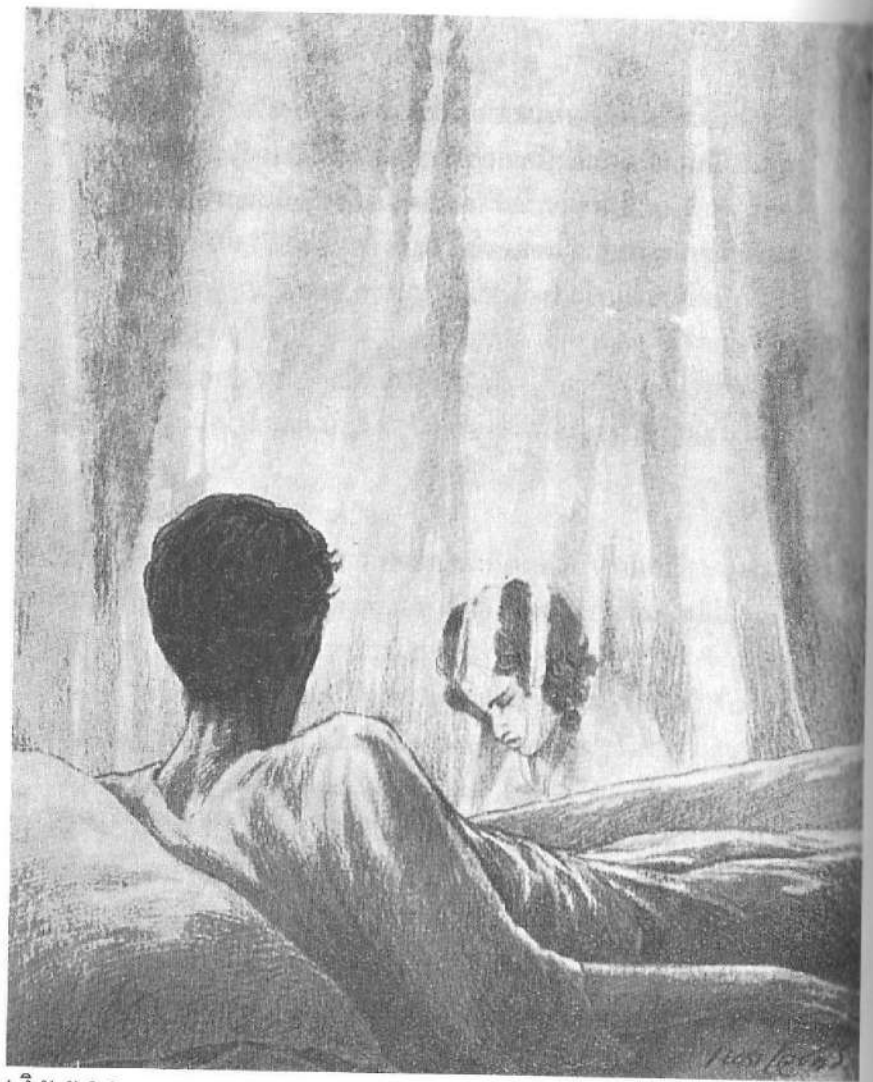
"ไปอยู่บ้านครุพยุ่งก่อนซี" คุณนพแนะ

"เออ จริงแฮะ เอลักเอา" นายมันรับเองายๆ

พวกเราถึงกับเสียบหูตอะไรไม่ออก รู้สึกใจเต้นระทึก ฟังเรื่องแล้วรู้สึกที่บ้านนั้นจะมีอาถรรพณ์ต่อไป ถ้าสร้างตึกเสียใหม่แล้วเอา

ภาพปั้นใหม่ขึ้นตั้งเสียคงจะค่อยยังชั่วไปหน่อย ปานนี้ภาพปั้นที่นำ
กลับนั้นมินอนลิมตาฝ้าบ้านของตัวอยู่ได้น้ำนั้นนั่นเองรี เมื่อไรเล่าจะมี
ใครมาทำพิธีแก้อาถรรพณ์ได้ ผมนี่ก็ในใจว่าถ้ามีใครมาจ้างผมให้ลง
อาบน้าตรงนั้น จะเป็นก็เสนาบาทก็ไม่เอา

เงินยวง

เงินยวง

ท่านผู้อ่านที่เคารพของผม ท่านอาจจะลืมผมเสียแล้วก็ได้ เพราะไม่ได้มาพบท่านนานแล้ว ผมคือนายแก้ว คนแก่ที่มีอาชีพเร่ร่อนไปขายยาตามหัวเมืองเมื่อก่อนผมเคยเล่าถึงชีวิตของผมที่เคยเก็บเอาเด็กหญิงผู้ไร้ญาติและมียายแก่ผู้ยากจนแทบเอาตัวไม่รอดรับอุปการะไว้ โดยให้ขายกล้วยทอดช่วยค่าข้าวสุกไปวันหนึ่งๆ ที่แถวทะเลสาบปloomของหมู่บ้านเศรษฐกิจธนบุรี ครั้นผมได้รับเอาเด็กนั้นมาเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรมโตจนเป็นสาวแล้ว กลับถูกหนุ่มๆ บ้ากามแอบฉุดไปกระทำการชำขึ้น และผมผู้

เป็นพ่อบุญธรรมทนมัไหว ได้ตามพบหนุ่มบ้านกามเหล่านั้นแล้วได้ยิงตายสมแค้น ตัวผมเองก็ติดคุก ในที่สุดตอนหลังลูกบุญธรรมผู้นำสงสารของผมได้กินยาพิษทำลายตัวเองหนีจากผมไป

ผมออกจากคุกมาก็ทรมานใจอยู่นานทีเดียว แต่ก็คงได้ทำงานที่ห่างเก่า หน้าที่เก่า คือนำรถขายยาไปจำหน่ายโฆษณาไปตามหัวเมืองทั่วทั้งประเทศไทย แต่บัดนี้ได้เกิดความกระเทือนขึ้นอีกแล้ว ซึ่งเกี่ยวกับเด็กหญิงอีกนั่นแหละ และคล้ายจะซ้ำแบบเดิมกับบุญแอบลูกบุญธรรมที่ตายไปแล้ว เด็กหญิงคนใหม่นี้ผมได้พบที่ตำบลสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี

ในระหว่างที่ผมกำลังจอตรดและขายยาอยู่ซุสมุณ ลูกน้องผมอีกคนก็หยิบยาขายมือไม่ห่างเช่นกัน มีเด็กสาวอายุประมาณสิบหกสิบเจ็ด ยืนเกาะรถซื้อขายอยู่ข้างผม เมื่อผมก้มหน้าไปพบเธอ เธอก็ยิ้มกับผมอย่างกันเอง แต่ผมก็ไม่ได้สนใจอะไร เพราะการซื้อขายมักจะมีสินห้ำยืมแยมเข้าหากันทั้งผู้ขายและผู้ซื้อ เด็กสาวนั้นแม้จะซื้อขายไปแล้วก็ยังคงเกาะรถอยู่นานเท่านั้น พอเห็นว่างคนเธอก็เรียกผมเบา ๆ ว่า

“คุณตาขา คุณตาขา” ผมนึกว่าแกจะต้องการยาอะไรอีกจึงก้มหน้าดูแก

“ต้องการยาอะไรอีกคะหนู?” ผมถาม

“เปล่าค่ะ หนูอยากถามอะไรคุณตาสักหน่อยค่ะ” เธอพูดพร้อมกับจ้องตาแจ้วแจ้ว

“อ้อ! ว่าไปเลยคะหนู” ผมพูดโดยซักสนใจ

“คุณตาขายยายังงี้ รู้จักนายเอนกใหม่คะ เขาก็ขายยาอย่างคุณตานี่แหละค่ะ” เธอพูดแล้วยิ้มแห้ง ผมได้ยินถึงชื่อคนที่ถูกถามก็นิ่งนึกอยู่เป็นครู่ ก็นึกออกว่าคนชื่อเอนกนี่ก็เป็นคนขายยาแบบเดียวกับผม แต่คนละห้าง เมื่อสองสามวันมานี้ได้ข่าวว่าถูกรถยนต์ชนเอาบาดเจ็บนอนในโรงพยาบาล ในใจนึกแสบไปว่าพ่อเอนกหน้ามนคนนั้นแอบมาก่อกรรมเอาไว้กับเด็กสาวผู้มีหน้าตาน่าดูคนนี้เข้ากรรมัง

“หนูรู้จักเขาหรือ?” ผมถามไป สงสัยว่าที่คิดไว้คงไม่ผิด คงจะเกี่ยวกับเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ กันแน่ ๆ แม่มคนนี้มีเค้าเป็นลูกคนจีน เพราะ

คนสุพรรณลงมีผิวขาวก็หมายถึงมีเชื้อจีนผสม

“คะ” เธอตอบเบาๆ แล้วยิ้มแห้งๆ หลบตาด้วยกิริยาอาย

“หนูชื่ออะไรคะ ชอบกับนายเอนกนานแล้วหรือ บอกตามาเถิด อย่าปิดบังเลย” ทำไมผมจึงพูดไปอย่างนี้โดยไม่รู้ตัว ความจริงผมไม่ควรจะถามเธออย่างนั้น เธอถามรู้จักนายเอนกไหม ถ้ารู้จักก็บอกไป ถ้าไม่รู้จักก็บอกไป ไม่ใช่เรื่องอะไรของเราเลยที่จะพูดไปมาก หรือว่าจะเป็นโดยจิตใจผมยังไม่ลืมเจ้าบุญแอบลูกบุญธรรม เลยทำให้เกิดสนใจและหวังว่าจะเกิดทุกซั่วนะไร

“หนูชื่อเงินยวงคะ” แม่หนูนั้นตอบแล้วนั่งก้มหน้าไม่สู้ดวงตา “หนูรู้จักเขานานแล้วคะ แต่เขาหายหน้าไปหลายอาทิตย์แล้ว หนุอยากรู้จักตัวคะ”

ผมฟังแล้วกว่าจะตอบออกไปได้ต้องคิดอยู่นาน เพราะมันเป็นข่าวร้ายถ้าจะบอกออกไป แต่เมื่อคิดถี่ถ้วนแล้วก็เห็นว่าจำเป็นจะต้องพูดความจริง

“นายเอนกเวลานี้มีเคราะห์ ถูกรถยนต์ชน” ผมตอบ แม่เด็กน้อยตาเหลือกปากอ้า

“เขาตายรีคะ?” เธอถามเกือบเป็นตะโกน หน้าซีดขาว

“โอ! เปล่า เพียงเจ็บหนักเท่านั้น” เมื่อตอบไปแล้วความยุ่งยากใจก็เกิดขึ้นทันที แม่เด็กผู้นำสงสารซบหน้าร้องไห้อยู่ข้างรถ มันเป็นภาพไม่ผิดเพี้ยนไปจากบุญแอบลูกบุญธรรมเลยจนนิดเดียว

“หนูให้ตาช่วยอะไร บอกมาเลยจะหนู” ผมรีบพูด

“โอ๊ย! หนูจะทำยังไงเล่า หนูจะทำยังไงคุณตาขา” แก่ร้องออกมาอย่างสะอึกสะอื้นพร้อมกับร้องไห้

“หนูจะเอายังไงตาจะช่วยเหลือทุกอย่าง หนูจะไปเยี่ยมเขา ตาจะพาไปก็ได้” ผมว่า

“หนูไปไม่ได้” แก่ตอบ “ถ้าเขามาไม่ได้ ถ้าเขาตาย หนูก็ตาย” แก่สะอึกสะอื้นพูดออกมาอย่างไม่รู้จะทำประการใด แต่ในคำพูดของแก่นั้นผมเข้าใจความแจ่มแจ้งแล้ว แม่เด็กคนนี้ได้ถล่มตัวไปแล้วกับนายเอนก จึงบอกแก้วว่า

“ถ้าหนูไปไม่ได้ ตาจะช่วยส่งข่าว เขาคงไม่เป็นอะไรมากหรอก” ผมพูดเอาไว้ แต่ที่จริงก็ไม่รู้หรือกว่าคนผู้นั้นมีอาการหนักเบาแค่ไหน แต่พูดไปเพื่อให้คลายความกังวล กิริยาและคำพูดของแกมันแน่นเสียงยิ่งกว่าแน่ ถ้าเพียงรักกันเฉยๆ ไม่รื้อร่นรนาขนาดนี้ แต่มีมันถลำเลยไปแล้ว

“เดี๋ยวนี้หนูทำงานอะไรอยู่ล่ะ?” ผมถาม

“หนูช่วยเดียวกับแม่เลี้ยงไก่เลี้ยงหมู เดียวกับแม่ออกทำไร่ผักคะ” หนูเงินยวงบอกเรื่องทางครอบครัวหมดสิ้น ผมคะเนไม่ผิดว่าต้องเป็นลูกจีน สำหรับชีวิตชาวไร่ ย่อมหนักอยู่แต่งงานมากกว่าจะมานั่งอบรมลูกเข้า มีแต่หากินกันไปวันยังค่ำ แบ่งหน้าที่กันทำไป

“หนูติดต่อกับนายเอนกนะ เดียวกับแม่รู้หรือเปล่า?”

“เปล่าค่ะ!” เงินยวงก้มหน้าตอบ “หนูเคยซื้อยาเขา พบกันที่รถบ้างและ...” เงินยวงชะงักคำพูดคล้ายคิดอะไรได้ หรือไม่กล้าพูดต่อไป

“อ้อ!” ผมพยักหน้ารับรู้และไม่ถามไม่พูดอะไรต่อไปอีก เพราะหนูเงินยวงคงไม่กล้าพูดอะไรอีก เพราะอายหน้าอายปาก แต่เท่าที่พูดมาก็ก็คำมั่นกับบอกชดอยู่แล้ว

“เอาเถอะ หนูคอยไปก่อนก็แล้วกัน ตาจะไปหาเขา เขาคงไม่เจ็บนาน ตาจะชวนเขามา”

“ถ้าเขายังมาได้หรือไม่มาเลย หนูจะทำยังไงเล่าคุณตา เขาจะเป็นอะไรบ้างกำลังนี้นะ”

“อดใจหน่อยเถอะหนู เขาหายเมื่อใดเขาต้องมาแน่”

“ถ้าเขามาไม่ได้หรือไม่มา หนูต้องตายแน่ ทำอย่างไรเดี๋ยวก็ต้องรู้ เดี๋ยวเป็นคนดู ดีหนูตาย หรือไม่หนูก็ต้องตายเอง”

ข้อความที่เงินยวงพูดออกมามันก็สารภาพอยู่ในตัวแล้ว ผมนั่งฟังอย่างสลดใจ มันก็เป็นความผิดพลาดของหญิงอายุน้อยทั่วๆ ไป แต่รายของเงินยวงนี้อาจจะไม่ผิด แต่บังเอิญมีเคราะห์ของฝ่ายชายเข้ามาแทรก เลยทำให้ปั่นป่วนไปด้วยกัน

“ถ้าหนูคิดจะไปเยี่ยมเขา ตาจะเป็นคนช่วยนำไปเยี่ยมจนได้ บ้านตาก็มีให้หนูพักได้อย่างสบายๆ” ผมช่วยพูดให้เงินยวงมีความหวัง

“หนูไปไม่ได้นะซิคะ หนูจะออกจากไร่มาได้ก็เพียงครึ่งวันก่อนวันเท่านั้น ออกมาซื้อข้าวและซื้อของอื่น ๆ จะไปไหนค้างคืนค้างวันไม่ได้เลย” เงินยวงพูดแล้วสั่นหัวอย่างหนักใจและท้อแท้ แล้วพูดต่อ

“เมื่อวานคืนนี้หนูพบกับผู้หญิงสองคนจากกรุงเทพฯ ทำทางมาหาซื้อที่ดิน หนูถามเขาถึงพี่เอนก เขาบอกว่าไม่รู้จัก ถ้าหนูไปกับเขา เขาจะช่วยสืบหาให้ได้พบกัน หนูบอกกับเขาว่าไปไม่ได้ ถ้าจะไปก็ต้องหนีเตี้ยกะแม่ไปเลย เขาบอกว่าเขาอย่างนั้นก็ได้ เขารับรองว่ามีที่ให้อยู่ออาศัย หนูผิดขอตรีภทรก่อน” เงินยวงเล่าถึงอย่างนี้ทำให้ผมสะดุ้งใจ

“หนูรู้จักเขาดีรี?” ผมถามกระชั้นเข้าไปเลย “เตี้ยกะแม่หนูรู้จักเขาหรือเปล่า?”

“เปล่าค่ะ เตี้ยกะแม่ไม่รู้จักค่ะ หนูก็เพิ่งรู้จักเขาที่ร้านข้าวแกง”

“อ้อ!” ผมครางออกมา ประหลาดนักคนสาวกรุงจะออกมาซื้อที่ดินจะทำไร มองไม่ออกเลย ถ้าหากแม่เด็กหน้าอ่อนนี้ไปกะเขา จะเกิดอะไรขึ้น แม่สองคนนั้นคือใคร?

“ถ้าหนูคิดจะหนีเตี้ยกะแม่นี้นะ มันไม่ดี และมีอันตรายมากทีเดียว ทางที่ดีควรคอยนายเอนกเขาดีกว่า เอาละ! ถ้าหากรอคอยไม่ได้คิดจะไปเมื่อใด ตัดสินใจแล้วพบกับตาอีกได้ ตายังไม่กลับกรุงเทพฯ จะเลยไปสุพรรณและจะกลับมาแวะที่นี้อีก ถ้าหนูจะไป ตาจะช่วย” ผมพูดไปทั้งๆ รู้ว่าผิดกฎหมาย เข้าข่ายลักพาคนที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ แต่ก็พูดเอาใจไว้ก่อนดีกว่าแกจะหนีตามแม่สองคนอะไรของแกนั้นไป มันจะเข้าลึก เมื่อผมพูดกับเงินยวงดีแล้วก็ออกรถมุ่งเลยไปสุพรรณ

ขากลับก็มาจอดขายยาอยู่ที่เก่า และขายยาเสียงให้ดังๆ เพื่อให้ดังเข้าไปถึงทางไรในๆ ไฉน ผมขายไปคอยไปหนึ่งวันเต็มๆ คอยแล้วคอยเล่าไม่เห็นหน้าเงินยวงเลย ผมคิดว่าเธอคงคิดตกแล้วว่าถ้าการหนีไปนั้นมันอันตรายต่อชีวิตข้างหน้า เธอคงตัดสินใจอยู่กับแม่และเตี้ยต่อไป ผมพลอยดีใจด้วยอย่างยิ่ง หหมดทางจะพบแล้วผมก็กลับเข้าสู่กรุงเทพฯ พักกายสักสองวันเพื่อจะเดินทางไปหัวเมืองอื่นอีก ในระหว่างพักนั้นผมเที่ยวสืบหาตัวนายเอนกเพื่อส่งข่าวของเด็กเงินยวง กระทำเพื่อเพื่อนมนุษย์และเพื่อเพื่อนอาชีพเดียวกัน แต่แล้วผมถึงกับใจหาย นายเอนก

ได้ตายเสียแล้วโดยทศพินขาดแผลไม่ไหว โอ! อะไรกันนี่ชะตาชีวิตแม่หนูเงินยวงจะทำอย่างไรกันเล่า ผมหาตัวแกก็ไม่พบ แกคงไม่รู้ข่าวการตายของนายเอนกแน่ๆ เพราะไม่ใช่คนสำคัญอะไรจะได้มีข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ แล้วนี่ถ้าตัวพยานมันเกิดขึ้น เงินยวงจะทำอย่างไรใครจะเป็นพ่อเด็ก อนิจจา คนเราเนี่ยสร้างกรรมไว้ต่างกัน

ผมไม่ได้พบเงินยวงอีกเลยแม้จะย้อนไปสองพี่น้องอีกหลายหน คนเราถ้ามันผิดไปแล้วจะย้อนมาติเตียนอะไรกันอีก มันก็โหดร้ายนัก มีแต่จะให้ความสลดใจแก่เขา และรายนี้ก็ยังไม่เรียกว่าคิดผิดหรือชั่วซ้ำไปที่เดียว หากแต่กรรมจำเพาะให้มาเกิดร่วมทางกันแล้วก็มีอันเป็นไป

วันหนึ่งผมได้ย้อนมาขายยาที่สองพี่น้องอีก ตกเย็นก็นั่งดื่มเหล้าที่ร้านหนึ่ง ลูกน้องผมนั่งกินข้าว ก็เกิดได้ยินเสียงที่น่าสนใจขึ้นจากโต๊ะอีกโต๊ะที่ใกล้ผม มีชายแก่สองคน หนุ่มสามคน เครื่องแต่งกายบอกชัดว่าเป็นชาวไร่ นั่งดื่มสุรากันอยู่อย่างสนุก ชายแก่คนหนึ่งพูดขึ้นว่า

“ข้ากลัวอีนังผู้หญิงสองคนนั้นมันจะพาไปขายกินนะซี” ชายแก่เชื้อจีนพูด

ผมตะแคงหูฟังแทบอืดใจ เพราะมันมีเค้าเรื่องของเงินยวงอยู่ที่เดียว

“อียวงมันคิดยังไงของมันนะ ดันหนีเตี้ยกะแม่ไปเฉยๆ” เจ้าหนุ่มลูกจีนชาวไร่อีกคนพูด พอดำว่า “อียวง” ดึงออกมา ผมก็แน่ใจทีเดียวว่านั่นเขากำลังพูดถึงเงินยวง ผมต้องอืดใจสดับฟัง

“มันแปลกไวย!” คนแก่ว่า “ถ้ามันไปกะผู้ชายจะได้ว่ามันตามผู้ชายไป แต่เนี่ยมันก็ไปกะผู้หญิง ข้าว่าอีสองคนนั้นมันจะเอาอียวงไปทำแม่มันเรอะ มันก็ขายต่อไปซิ”

“ปู่พูดก็น่าคิดนา” เจ้าหนุ่มอีกคนพูด “เออ ที่นี้ปู่เสี่ยงจะว่ายังไงล่ะ”

“อ้ายเสี่ยงจะว่าไง” คนแก่ถอนใจ “มันจะรู้ว่าไปกะใคร เทาที่รู้ก็จากพวกตลาดที่พูดกันว่าอียวงได้ขึ้นรถไปกะแม่สองคนนั้น รถเก๋งแน่ะวะ”

“อ้ายไล่ของเรามันเหลว เชื่องช้านี้หว่า อียวงเลยเปิดไปเมืองสวรรค์เลย อีกหน่อยมันก็โก้รอกไว้ย” อ้ายหนุ่มอีกคนกระเช้าเจ้าคนชื่อไล่ผอมสูง เจ้าคนถูกกระเช้าหัวเราะขึ้น

“กูยั้งไม่มีเงินนี้หว่า ขึ้นไปติดพันเฉยๆ ตาเล็งจะได้ตะกูแย้ แกตั้งราคาของแกตั้งหลายพันบาท เวลานี้กูมีแต่ทางเกงขาก๊วย จะเอาไปขอเขาได้เมื่อไหร่” พุดแล้วก็หัวเราะกันอย่างเฮฮา

แน่แล้ว เงินยวงหลงไปกับหญิงที่เคยเล่าให้ฟังว่ามาหาซื้อที่ไร่นาหรือซื้อเพื่อทำอะไร เวนละซี เคะระห์ดีก็ดีไป เคะระห์ร้ายก็ปนนี่ ใครจะรู้ว่าหญิงสองคนนั้นคือใคร ผมรู้สึกไม่สบายใจเพราะห่วงใย แต่เลิกค้นหาได้แล้ว เมื่อเรื่องเป็นเสียดังนี้ ผมจึงเลื่อนรถขายยาไปทางอื่นต่อไปโดยไม่สนใจต่อแม่เงินยวงที่เชื่อคนอื่นมากกว่าผมอีกต่อไป

จนวันหนึ่ง ผมได้รับจดหมายหนึ่งฉบับ โดยทางห้างเป็นผู้รับไว้ให้ พอฉีกซองออกอ่านถึงกับสะดุ้ง

คุณตาแก้วที่เคารพของเงินยวง

เรื่องของหนู ตอนแรกคิดจะไม่บอกกับคุณตา แต่มันเกิดกินไม่ได้นอนไม่หลับเลย เรื่องของหนูกับพี่เอนกนั้นคุณตาก็รู้อยู่แล้ว หนูมันผิดพลาดไป ซิงสุกก่อนท่าม หนูแอบเป็นเมียพี่เอนกแล้ว เราสองคนคิดจะหนีกัน แต่พี่เอนกเกิดถูกรถชน หนูก็เกิดจนปัญญา หนูเคยคิดว่าหนูจะหนีเดี่ยวกะแม่มากระคุณตาเพื่อเที่ยวหาพี่เอนก แต่หนูเปลวไปพุดให้หญิงสองคนที่หนูเคยเล่าให้คุณตอฟังว่าเขาเป็นคนซื้อที่ดิน เมื่อเขารู้ว่าหนูคิดจะหนีเดี่ยวกะแม่มากระคุณตา เขาก็เลยว่าคุณตาเป็นคนที่ไว้ใจไม่ได้ ถ้าหนูเชื่อคุณตาและมากระคุณตา ที่ไหนคุณตาจะพาหนูเข้ากรุงเทพฯ คุณตาต้องพาหนูไปเมืองอื่น แล้วปลุกปล้ำเอาเป็นเมียเสียเลย ที่จะพบกับพี่เอนกนั้นมีหวังน้อย หนูมันเลวชั่วชาติ หนูเชื่อเขา เห็นดีว่าถ้าหนีไปกะเขา เขาเป็นหญิงแท้ๆ หนูไม่มีภัยแน่ๆ ครั้นหนูตกลงมากระเขาแล้วก็ปนนี่เลย หนูอายคุณตาจัง ไม่อยากพุดว่าหนูเป็นอะไรไป พอมาถึงบ้านเขา อาบน้ำอาบท่าแล้ว เขาให้กินยาชนิดหนึ่ง เขาว่าแก้อ่อนเพลียและแก้ความมัวหมอง มันบำรุงหัวใจ หนูดีใจเพราะ

กำลังวุ่นวายใจ กลัวไม่พบพี่เอนก กลัวการที่หนีเตี้ยกะแม่มา ก็เลยกินเข้าไป แล้วในวันนั้นคืนนั้นหนูเลยต้องเป็นเมียใครต่อใครหลายคน เป็นคนชั่วคราวเงินให้เขาไปเลย หนูมันหมดอะไรๆ ทุกอย่างไปทั้งสิ้น แล้วคุณตาขา ต่อมาก็รู้ว่าพี่เอนกตายเสียแล้วด้วย คุณตาขา หนูขอกราบเท้าสักร้อยหน หนูสืบทาทที่ทำงานของคุณตาและถามเรื่องอะไรๆ ของคุณตา มีคนบอกว่าคุณตาเป็นคนดีอย่างพระ ดีเหมือนหลวงพ่อบุญมาใจยิ่งกว่าหมา หนูผิดไปหมด สงสารเตี้ยก็สงสาร สงสารแม่หนูมาแล้วแกลงร้องให้ งานการแก่ก็หนักเข้าอีกไม่มีใครช่วย หนูเสวกว่าหมา คุณตาขาอย่าคิดถึงหนูเลย หนูมันชั่วช้าเลวทราม อย่าคิดถึงเลยคุณตาขา หนูขอลาตาย ขอลาตาย

กราบเท้าคุณตา
เงินยวง

ผมอ่านแล้วใจระยิบเหมือนจะเป็นลม นึกแล้วไม่ผิด อีหญิงสองคนนั้นจะทำเหตุ ในจดหมาย คำลงท้ายขอลาตายของเงินยวง ทำให้หนักใจนัก ทำอย่างไรจะได้พบตัว จะช่วยทุกอย่าง ช่วยให้พ้นช่องช่วยให้พ้นก่อนจะฆ่าตัวตาย ผมคิดกลัดกลุ้ม แต่ไม่รู้จะไปหาตัวได้ที่ช่องไหน มีดีต้องความกันไปทุกช่องหรือ ใครเขาไม่รู้เรื่องก็จะคิดว่าผมแก่แล้วยังสำราญอยู่กับเรื่องอย่างนี้ ถ้าพบตัวเงินยวง ผมจะเอาเงินยวงเป็นตัวพยาน ผมจะร่วมมือกับตำรวจที่เป็นญาติ ผมจะทำลาหย่าัยเหล่าร้ายนี้ให้ได้ มันเป็นภัยแก่หญิงทั่วๆ ไป แต่การจะหาตัวเงินยวงนั้นก็ยากยิ่ง เพราะไม่บอกมาในจดหมาย ถ้าผมหนุ่มๆ ก็จะควานหาตามช่องให้จงได้ หากแต่อายุมันค้าอยู่จึงได้แต่รอโอกาส

ผมได้ไปหาจ่านายสิบตำรวจญาติผม เล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง เขาเองก็ตัวเตี้ยใครจะล้างเหล่าร้ายนี้เช่นกัน แต่จนใจยังไม่พบตัวพยานและไม่พบช่อง จึงยังจนปัญญา แต่เรื่องในจดหมายของเงินยวงที่ว่าขอลาตายนั้น น่าเป็นห่วงมาก แต่ครั้นมาคิดว่าอาจจะไม่เป็นไปตามนั้นก็ได้อีกวิธีคนที่กำลังซุนมั่วกลุ้มใจ อาจจะคิดไปอย่างนั้นและพูดไปอย่างนั้น บางทีก็อาจเลิกล้มไปได้

ห่างจากที่ผมได้รับจดหมายของเงินยวงมาสักสองอาทิตย์ ผมได้มาขายยาที่ตลาดสองพี่น้องอีก ขายยาไปโฆษณาไป ใจก็คิดถึงเงินยวงไป นึกสลดใจถึงชีวิตเด็กสาว ผมยังจำภาพของเธอได้ติดตามมาเกาะข้างรถร้องไห้ถามถึงนายเอนก ครั้นที่นายเอนกถูกรถชน ก็ร้องไห้อย่างคนหมดหวัง ทั้งไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับตัวเองเมื่อหลวมใจหลวมตัวไปแล้ว คิดไม่ออกว่าข้างหน้าจะไปอย่างไร ผมคิดไปปากก็ตะโกนโฆษณาไป โดยหมดหวังจะพบเงินยวงได้ที่นั่น ไหนเลยเธอจะกล้านำร่างกายที่ชั่วช้าไปยังถิ่นเดิมได้ ในคืนนั้นผมดื่มสุราเสียวสบาย แล้วก็นอนโรงแรมตามเคย มีที่ฝากรถพั่นอันตรายแล้ว

ตกตอนดึกผมได้เกิดฝันอย่างประหลาด ผมฝันว่าเงินยวงมานั่งร้องไห้อยู่ข้างเตียงที่ผมนอน ในฝันว่าผมทั้งตกใจและดีใจ ถามเธอว่าไปอย่างไรมาอย่างไรจึงมาพบกันได้ นี่เธอเข้ามาอย่างไรในห้องผม เราพูดกันเบาๆ พอได้ยินกันเพียงสองคน เงินยวงหยุดร้องไห้แล้วพูดว่า เธอโง่เขลาเชื่อคนอื่นจนตัวเองต้องชั่วช้า ส่วนทางตัวผมสิที่เธอควรระวังใจ กลับไปเชื่อเอามนุษย์ล่อลวงเข้า เธอหนักราวใดเสียใจที่สุด ดีๆ ชั่วๆ ถ้าเชื่อผมแต่แรก แม้นเอนกจะตายไปแล้ว เธออยู่กับผมในฐานะลูกหลานก็ได้ ส่วนลูกในห้องถ้าออกมาก็คงเลี้ยงไปได้ดีไม่ถึงกับชั่วช้าสารเลวไปถึงปานนี้ บัดนี้เธอได้ตัดสินใจลาโลกไปพร้อมกับลูกในห้องโดยยาพิษ ผมสะดุ้งทั้งตัวผุดลุกขึ้นนั่ง ร้องว่าเงินยวงพูดอะไรอย่างนั้น พูดเล่นทำไม เธอกลับบอกว่าที่พูดนั้นเป็นความจริงทุกอย่าง ที่มาหาฉันเป็นเพราะวิญญูณาเธอดับไม่ลง จึงวนเวียนติดตามผมมา ผมตกใจขึ้นอีกถึงแก่สะดุ้งตื่น นำประหลาดฝันของผมนี้ เพราะเมื่อตาผมมองไปที่ข้างเตียงนั้น ก็ยังเห็นเงาของเธอเพียงจะค่อยจางหายไป เห็นแก่ตาชัดเจน เพราะผมนอนเปิดไฟสว่างตลอดคืน

ผมลุกขึ้นนั่งในมุ้ง สงสัยตัวเองนัก ถ้าคิดว่าฝัน แต่ทำไมในระหว่างที่กำลังพูดคุยกันอยู่กับเงินยวง ผมยังได้ยินเสียงข้างล่างโรงแรมเสียวบ้อยและเสียงพวกทำอาหารยังพูดกันอยู่ เพราะข้างล่างเขามีเวรอยู่ตลอดคืน ต่อเมื่อตื่นขึ้นแล้วเสียงข้างล่างก็ยังคงพูดคุยกติดต่อกันอยู่ ผมเกิดขนลุกขึ้นมาทันที มันไม่ใช่ฝันเสียแล้ว รู้สึกใจวังเวงพิลึก นี่

เงินยวงตายไปแล้วตามที่พูดในจดหมายขอลาตาย ถ้าเธอตายไปแล้วก็น่าสลดใจสงสารเหลือเกิน ในชีวิตแก่ชราของผมนี่ พบความสะเทือนใจเป็นครั้งที่สองนับจากบุญเอาบุญบุญกรรม

ในคืนนั้นผมเลยหลับไม่ลง แม้จะเอาเหล้ามาดื่มให้่วงนอน มันก็กลับคิดอะไรต่ออะไรอีกยุ่งเหยิงจนกระทั่งฟ้าสว่าง เลยลุกขึ้นล้างหน้าไม่นอนกันละ ไปปลุกลูกน้อง พอสว่างดีแล้ว กินกาแฟไขลวกแล้วก็ออกรถบึ่งกลับกรุงเทพฯ เลย ผมได้รับไปหาญาติตำรวจคนนั้นอีกเล่าเหตุการณ์ที่ได้พบเห็นให้เขาฟัง เขาฟังแล้วก็ว่าถ้าตัวพยานตายเสียแล้วจริง ก็หมดทางจะคิดล้างเหล่าร้ายได้ถนัด ผมเลยหมดปัญญาจะคิดล้างพวกเหล่าร้ายได้สมใจ

ความเสียใจของผมรุนแรงขึ้น กลุ้มใจที่ทำอะไรเหล่าร้ายไม่ได้ทั้งๆ รู้ๆ เท่าที่คิดจะล้างพวกนั้นนั้นก็หาใช่โทษแค้นที่ทำกับเงินยวงทีเดียวนัก หากแต่เกรงคนต่อๆ ไปจะโดนเข้าอีกเป็นสิบเป็นร้อย คืนนั้นผมไม่ไปไหนเลย ดูบัญชีและนับเงินเรียบริ้อยแล้วเข้าเก็บ เตรียมจะไปส่งมอบให้ผู้จัดการห้างและเบิกยาไปอีกตามเคยเพื่อเร่ร้อนต่อไป จัดอะไรเสร็จแล้วก็เข้านอน ใจยังคิดถึงเงินยวง และคิดว่าเงินยวงเอ๋ย ถ้าเจ้าห่วงคนอื่นจะถูกล่อลวงอย่างตัวเจ้า ก็จงใช้อำนาจของเจ้าเท่าที่มีอยู่มาเข้าฝันให้แก่ตา เพื่อตาจะได้แก้แค้นให้ ถ้าเจ้าตายไปจริงอย่างเข้าฝันมาแล้ว ขอเจ้าจงสำแดงเดชอีกเถิด

ผมไม่คิดเลยว่าความนึกคิดในใจนั้นกลายเป็นคำอัญเชิญที่ศักดิ์สิทธิ์ไปได้ ผมหลับไปจนถึงเวลาตีกลางดึกเงิบ ผมฝันว่าเหมือนมีใครมาร้องเรียกอยู่ข้างล่าง ผมเงี่ยหูฟังก็ได้ยินชัดว่าเรียกผม แต่เสียงเบาๆ พอได้ยิน ผมได้ลุกขึ้นจากเตียง ค่อยๆ ถอดกอลนอนต่างอย่างเบาๆ แล้วแ้มมองลงไปข้างล่าง บ้านผมอยู่ในซอยจึงมีบ้านห่างๆ กัน มีสวนบ้างมีบ้านบ้างสลัดกันไป ผมผละถอยหลังหน้อยหนึ่งเมื่อมองไปข้างล่างและพบร่างของเจ้าของเสียง ผู้นั้นก็คือเงินยวง ในฝันผมอยากพบแกก็อยากพบ แต่กลัวก็กลัว เพราะมั่นใจว่าแกตายแล้ว

ความกลัว คิดจะกลับปิดหน้าต่าง แต่ก็ไม่กล้าปิด มันประจันหน้ากันเสียแล้ว ผมตั้งใจทำโบกมือและกวักเรียกแกให้ขึ้นมาข้างบน เท่าที่

กล้าทำก็เพราะรู้ว่าแกเคารพผมมาก แกเห็นผมกั๊กมือเรียกขึ้นบ้าน แกก็ทำท่าตกใจ โบกมือไม่ยอมขึ้นมา แกทำท่าทางบอกไว้ แต่ผมก็เข้าใจได้ดีว่ากิริยาบอกไว้ของแกนั้น คือแกกลัวผีบ้านผีเรือนจึงไม่กล้าขึ้นมา ในที่สุดแกกลับกั๊กมือเรียกให้ผมลงไปหาแก ผมใจหายวาบ ผมกลัวจะต้องลงไปหาทั้งๆ ที่รู้อยู่ว่านั่นคือผี แม้ผมจะมีอายุเข้าชั้นชราแล้วก็ตาม น่าจะไม่กลัวเรื่องผีเรื่องสาง แต่เอาแน่อะไรกับอายุครับ จะแก่จะเฒ่าอย่างไรมันก็ยังหวั่นๆ อยู่ แต่จะเป็นด้วยเหตุใดก็ตามเรื่องของผีนั้น ทำไมผมจึงกล้าลงไปพบกับแกก็ไม่รู้

“แหม ตาอยากพบหนุอยู่ที่เดียว” ผมพูดออกไป จะว่าพูดจริงก็ได้ ไม่จริงใจก็ได้ เพราะเมื่อรู้ว่าเป็นผีจริง ๆ ใครจะอยากพบกันตัวต่อตัว ก็มิสาพูดเท่านั้น

“ก็เพราะเหตุคุณตาอยากพบหนุนะซี หนุจึงต้องมาหาคุณตา” เธอพูดเบาๆ และหันหน้าตรงผม ดวงตาก็ตรงกัน หน้าแกขาวเหมือนกระดาษ ผมรู้สึกใจหวิว ถึงหน้าแกจะซีดจนไม่ใช่หน้าของคนมีชีวิต แต่มันก็เป็นหน้าของเงินยวงนั่นเอง ผมตั้งใจจะพูดอะไรมาๆ แต่ลงท้ายพูดอะไรติดอีกอึก เธอเหมือนจะรู้อะไรดี ๆ ก็เป็นฝ่ายพูดขึ้นถึงเนื้อเรื่อง เธอว่าเธอรู้เรื่องแล้วว่าผมต้องการพบเธอก็เพื่อจะเอาเรื่องกับเหล่าร้าย และต้องการตัวเธอเพื่อเป็นพยานยืนยันในการจับกุม แต่บัดนี้เธอกลายเป็นผีไปแล้ว ก็ยอมหมดตัวเจ้าทุกข์ หมดพยานหลักฐาน แต่เธอมีทางจะให้ผมทำได้สำเร็จ เพราะเวลานี้ที่ช่องนั้นกำลังมีหญิงอีกคนถูกหลอกลงมาเช่นเดียวกับเธอ และเป็นหญิงที่ไม่มีพ่อแม่ จึงขาดผู้ที่จะช่วยแก้ไข หญิงนั้นกำลังถูกขู่ขู่ขู่ให้ขายตัวอยู่อย่างขมขื่น ถ้าทางผมจะคิดช่วยก็มีอยู่สองทาง ทางที่หนึ่งคือหาคนเข้าไปในสำนักนั้น ร่วมหลบนอนกับหญิงที่ว่านี้ แล้วก็จับเป็นพยานได้เลยที่ตั้งสำนักเถื่อน

ผมจึงแย้งเธอว่า การทำอย่างนั้นก็เอาโทษเขาได้เพียงตั้งสำนักค้าประเวณีเถื่อนเท่านั้น ทำให้การล่อลวงมนุษย์มาไม่ เธอก็ว่างั้นมีอีกทาง ทางที่สองคือไปคอยซุ่มจับที่ปากช่องหรือประตูช่องทีเดียว เพราะสำนักนี้มีทางเข้าถึงตัวได้ยากมาก มีร้านอาหารร้านหนึ่งเป็นประตูช่องนี้ ปรกติก็ดูเป็นร้านอาหารธรรมดาของจีน มีทั้งอาหารและ

สุรကာแพพร้อม ไม่มีใครรู้ว่านั่นคือม่านกันหน้าของช่อง พวกที่มาเกี่ยวข้องกับสำนักนี้จะมากินอาหารกัน แล้วตัวนายหน้าจะมาติดต่อให้เข้าไปหาความสุขทางตรอกหลังร้านนั่นเอง คนไม่คุ้นเคยจะไม่มีทางเข้าเลย ร้านอาหารนั่นคือฉากบังหน้านั่นเอง

เงินยวงเธอรับจะใช้อำนาจเข้าตลใจ บังคับให้หญิงคนที่ว่าพยายามหนีออกมา ถ้ามีใครติดตามออกมาจับตัวหรือจุดคร่า ถ้าทางผมมีตำรวจนอกเครื่องแบบไปนั่งกินอาหารหรือกาแฟอยู่ ก็จะจับได้ทันที และหญิงเจ้าทุกข์ก็จะร้องให้ช่วย และเป็นพยานตัวสำคัญที่ถูกปล่อยมา เรอบอกรูปร่างหน้าตาของหญิงนั้นไว้ถี่ถ้วน ทั้งบอกชื่อร้านและลักษณะต่างๆ ของสถานที่ตลอดจนตำบลของที่นั้นๆ พอหมดเรื่องนัดแนะอะไรๆ มันเกิดกลับกลายเป็นหมด ร่างเงินยวงหายไปเฉยๆ ทุกสิ่งทุกอย่างเงียบสงัด และตัวผมก็ได้อยู่ที่นั่นอย่างรู้เห็นและพูดคุยกับเงินยวงแต่แรก กลับกลายเป็นผมนอนอยู่บนเตียงในห้องชั้นบนนั่นเอง จึงรู้ว่าผมฝันไปอีก แต่คราวนี้ฝันแปลกได้เรื่องได้ราวดี

แต่ผมจะเอาความฝันนี้แหละหรือไปแจ้งกับตำรวจญาติกันเพื่อให้เขาทำการ เขามีหัวเราะเอาหรือ ใครจะยึดเอาความฝันมาเป็นหลัก เพราะความฝันย่อมมาได้หลายทาง มาจากจิตพะวงอยู่ก็ย่อมฝันประกอบเรื่องได้ยืดยาว แต่เอาละนะ ตำรวจนี่เป็นญาติกัน จะขอร้องให้เขาทำดูที่ก่อน แม้จะเหลวไหลไปมันก็ได้เสียหายอะไร

ในตอนสายนั้นเอง ผมก็ได้พบกับญาติตำรวจ และเล่าเหตุการณ์ให้ฟังอย่างละเอียดตลอดจนชื่อร้านและตำบล ทั้งลักษณะสถานที่ อีกทั้งรูปร่างของหญิงนั้น ตำรวจผู้เป็นญาติหัวเราะแล้วว่าคงลองดู แต่หวังว่าอาการไปนั่งกินอะไรนะ มันก็เกี่ยวกับเงินรายนะ จะเกี่ยวกับเงินของทางการไม่ได้ เพราะเราไปทำการตามเรื่องความฝัน มันก็ต้องเป็นเงินส่วนตัว ผมหัวเราะแล้วมอบเงินให้เขาจำนวนหนึ่ง เมื่อตกลงกันแล้วผมก็แยกทางกับเขากลับบ้าน

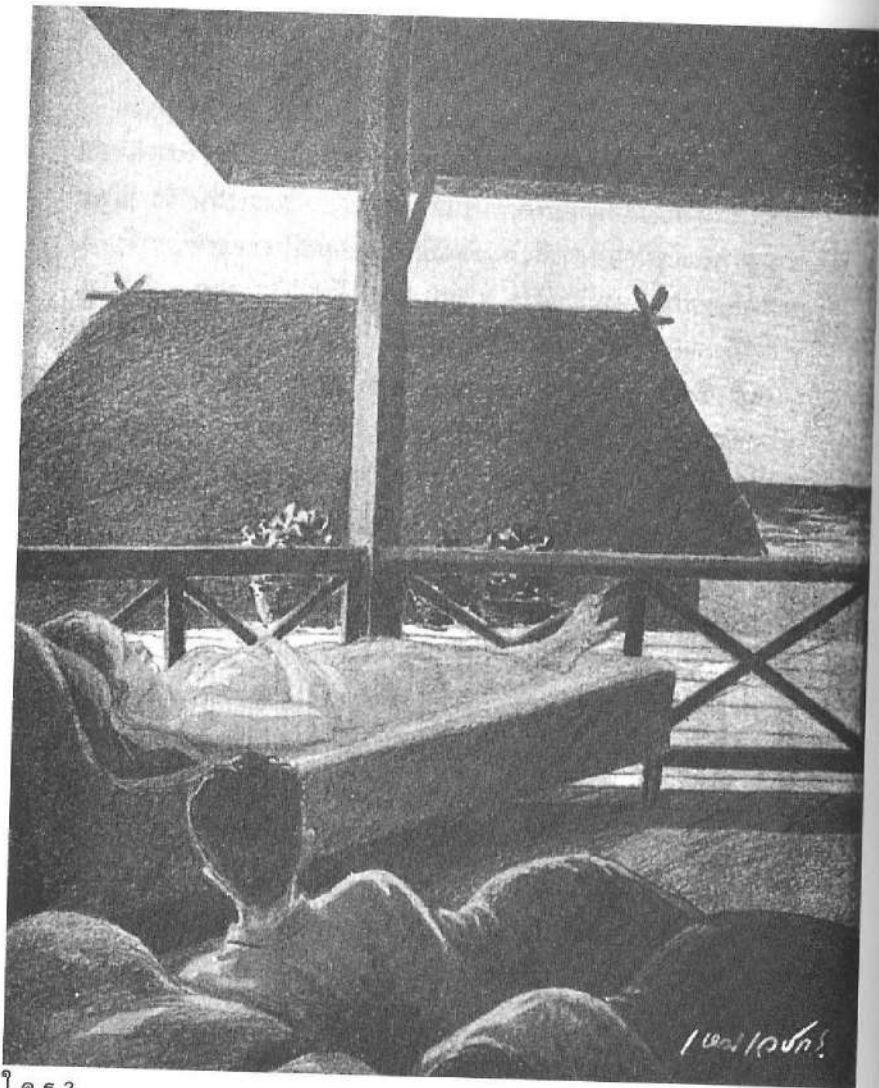
เมื่อได้นำบัญชีและตัวเงินการขายยาไปมอบผู้จัดการห้างเรียบร้อยแล้ว ผมก็เบิกยาไปอีกตามเคย และคราวนี้ป่วยหน้าไปสายกาญจนบุรี ไม่รอฟังข่าวทางตำรวจญาติกันละ เรื่องจะสำเร็จไม่สำเร็จก็ขอเลิก

ล้างมือกันเสียที

ผมได้ตระเวนไปขายยาและโฆษณาหลายจุดของเส้นทางนี้ จนเข้าวันหนึ่งได้อ่านหนังสือพิมพ์ พบข่าวของผมเองบังเกิดขึ้นจริง ๆ ผมอ่านข่าวนั้นด้วยความตะลึงงัน มันเป็นไปได้อย่างไรกันเล่า การจับกุมของจำนำยาลิปตำรวจชื่อนั้น ๆ และลูกน้อง ได้พบเค้าเงื่อนของเหล่าร้าย หรือแก๊งล่อลวงมนุษย์ จับเหล่าร้ายได้ในขณะที่หญิงสาวผู้หนึ่งเส็ดตลอดหนึ่แก๊งวายร้ายนั้นและพวกวายร้ายได้ตามออกมาจับตัวและขัดขวาง หญิงนั้นได้ร้องขอความช่วยเหลือ ฝ่ายตำรวจที่คอยโอกาสนั้น อยู่ก็ตรูเข้าจับได้ ทั้งเข้าค้นตัวการอีกหลายคน ประกอบกับหญิงเจ้าทุกข์ ได้ให้การเป็นพยานอย่างแจ่มแจ้ง ผมอ่านแล้วตัวชาไปเลย ไม่คิดว่าจะเป็นไปได้

เรื่องนี้เงินยวงเป็นผู้ทำการได้สำเร็จจริง ๆ เป็นตัวการตลอดได้ผลทุกอย่าง และญาติตำรวจของผมก็ทำการได้ดี โดยถือเอาคำบอกเล่าของผมอย่างลม ๆ แล้ง ๆ เท่านั้นเข้าทำการโดยทดลองดู กลับเป็นเรื่องได้ผลดี และเงินยวงได้ดลใจให้เป็นไปตามที่นัดหมายไว้กับผมจริง ๆ จนบัดนี้ผมจึงเชื่อมั่นว่า เรื่องผีนี้ ถ้าเขาคิดจะทำอะไร เขาย่อมทำได้จริง ๆ และเรื่องสงสัยว่าเงินยวงจะตายจริงไม่จริงนั้นไม่ต้องพูดกันแล้ว เธอตายแน่ ผมได้คติประจำใจมันขึ้นอีกอย่างว่า คนเราถ้าทำชั่วนั้น จะทำไปไม่ตลอดแน่ ๆ แม้จะเก่งกาจอย่างไร เวลาหนึ่งจะต้องถูกผีสางเทวดาดลใจให้เรื่องแตกและเรื่องแดงขึ้นมาจนได้ ดังที่เล่าให้ฟังมานี้

ใคร?

ใคร ?

วันหนึ่ง เป็นวันที่จะได้ฟังเรื่อง
ตื่นเต้นอีก คือเรื่องภาพปั้นท่านเศรษฐี
ที่ทำให้เหตุอันน่าเศร้าให้แก่คุณนายนิ่มนวล
ลูกสะใภ้

ในตอนเย็นวันนั้นผมไม่คิดว่าจะ
ได้พบกับนายมันเลย เราไม่ได้พบกัน
หลายวันแล้ว ประกตินายมันจะมาคุย
กันที่กุฏิคุณนพวัตรระฆังเป็นประจำ เรา
ก็เคยพบปะคุยกันเสมอ แต่ครั้งนี้นาย
มันหายไปหลายวัน เห็นทีว่าแกจะหลบ
หน้าคุณนายนิ่มนวลไปให้พ้น เกรงว่า
จะมารบกวนเกี่ยวกับภาพปั้นผีสิงนั้น
ผมบอกกับคุณนพว่าจะไปหาครูพยุง

ออกจากตรอกวัดก็พายหน้าไปสู่ถนนศิริราช แต่พอผ่านหน้าร้านเหล้าร้านหนึ่งก็ได้ยินเสียงตะโกนเรียก

"คุณสมัย! คุณสมัย!" เสียงนี้มันคุ้นหูผมจริงๆ เสียงนายมันนั่นเองไม่ใช่ใครที่ไหนหรอก ผมรีบหันไปมองก็พบนายมันลุกจากเก้าอี้ขึ้นยืนก้มมือหยอหยายๆ เรียกผม ผมก็หมุนตัวเข้าไปหาเพราะอยากพบอยู่แล้ว ไม่ได้กินเหล้าด้วยกันมาหลายวันแล้ว นี่ก็เป็นเวลาเย็นพอดี พอเข้าไปใกล้โต๊ะนั้นก็เห็นมีชายอีกสองคนนั่งอยู่ด้วยก่อนแล้ว นายมันรีบแนะนำให้รู้จักกัน

"คุณสมัยครับ นี่คุณมุตและคุณเต๊ะ ประดาน้ำที่ผมให้แกช่วยมภาพบั้นผีสิ่งนั้นแหละ" นายมันแนะนำผม

"ยินดีครับที่ได้รู้จัก" ผมพูดกับสองนายประดาน้ำ ฟังชื่อก็รู้ว่า เป็นไทยมุสลิม

"วันนี้บังเอิญมาพบกันเข้า เลยคุยกันเรื่องเก่านั่นอีก" นายมันว่า "คุณสมัยลองฟังเรื่องมภาพบั้นขงยากนั้นด้วยหูคุณเองจากคำบอกเล่าของคุณสองคนนี่ดูบ้างเถอะ มันพิลึกละ"

นายเต๊ะกะนายมุตได้ยินดังนั้นก็ยิ้ม แล้วยกแก้วเหล้าที่ยังค้างอยู่ดื่มรวดเดียวหมด ส่วนนายมันจัดการรินใส่แก้วผมพร้อมกับผสมโซดาให้เสร็จ

"แหมคุณเอ๊ย ผมเกิดมาก็เพิ่งเคยพบมภาพบั้นที่ร้ายแรงอย่างนี้" นายเต๊ะพูด "จริงครับ ถ้ารู้ประวัติเสียแต่แรกผมหารับจ้างไปงมไม่ตอนที่คุณมันไปว่าจ้างผมนะ ไม่ได้เล่าเรื่องราวของมภาพบั้นนี้ให้ฟังเลย บอกเพียงรูปปั้นตักน้ำเท่านั้น ผมก็รับงมให้ลึกลับ แต่เอาเข้าจริงซีอัลเลาะห์" นายเต๊ะหยุดสูบบุหรี่ "คุณมันเพิ่งเล่าให้ฟังตะกี้นี่เองละครับ ว่ารูปปั้นนี้มีประวัติร้ายกาจ พวกผมลงไปพบพวกมันจนลูกเกรียวไปเลย"

"ผมก็เพิ่งรู้ความจริงวันนี้เหมือนกันครับคุณสมัย คุณสองคนเพิ่งเล่าให้ฟังว่า ความจริงต่ำลงไปแล้วก็พบรูปปั้นนั้น แต่พอไต่ลื่นขึ้นจากใต้น้ำกลับบอกกับนายจ้างว่าดำหาเท่าไรก็ไม่พบ" นายมันว่า

"อ้าว! เป็นยั้งงั้นหรือครับ เอ๊ะ พิลึก ผมชักสนใจ" ผมว่า "คุณทั้งสองพบรูปปั้นนั้นที่ใต้น้ำหรือครับ"

“เรารักกันถึงได้บอกความจริง ผมไม่บอกความจริงแก่นายจ้างก็เพราะไม่ไหวจริง ๆ อัลเลาะห์! แ่จจริง ๆ ครับคุณ รูปปั้นนั้นไม่ใช่ธรรมดา เกิดจากห้องพ่อห้องแม่ไม่เคยพบ” นายมุตพูดโบกไม้โบกมือไปมา

“ใครจะบอกได้ว่าพบแล้วละ อัลเลาะห์ พวกเรากลับจริง ๆ ครับ มันไม่ใช่รูปปั้นนี่ครับ มันมีแท้ ๆ ยืนอยู่ใต้น้ำ” นายเต๊ะพูด “ความจริงตกไปใต้น้ำน่าจะนอนตะแคง แต่นี่ยืนจังก้าอยู่ใต้น้ำ พอเราเข้าไปใกล้เท่านั้นมันทำอ้าแขนจะตะครุบเรา นัยน์ตามีแสงแดงจ้า ใครละ ใครจะเอา” นายเต๊ะพูดแล้วสั่นหัว

“โอโฮ! เอกันยังงั้นเชียวหรือ” ผมตรงออกมาแล้วมองหน้าเขา

“พระอัลเลาะห์เป็นพยานครับ มันเป็นอย่างงั้นจริง ๆ ไม่ได้ไปปิดเลย” นายมุตพูดส่งเสริม “พอผมสองคนโผล่ขึ้นน้ำมาเกาะเรือ เราก็อารือกัน ถ้าบอกนายจ้างว่าพบก็จะต้องลงไปอีก ใครละครับจะกล้าเข้าไปเอาเชือกหรือเอาลวดสลิงผูก ไม่ผูกมันก็วันขึ้นไม่ได้ ผมกลัวจริง ๆ ครับ เลยหารือกันว่าต้องโกหกว่าหาไม่พบ ให้ตายสิ เป็นประดาน้ำมานานปี ตะเข้ตะโขงไม่กลัวทั้งนั้น แต่นี่ไม่ไหว มันหนาวเหมือนจะเป็นไข้ ปรี้อ พุดแล้วขนพอง ถึงจะได้ราคาดีอย่างไรก็ไม่ขอรับประทานแล้ว” พุดแล้วตี้มเหล่า

ผมฟังเขาเล่ารู้สึกตื่นเต้นไปกับเขาและเห็นใจเขาจริง ๆ มันไม่ใช่บนบกจะได้มองเห็นคนโน้นบ้างคนนี้บ้าง นี่มันใต้น้ำก็ดูเปลี่ยวเปล่าอยู่ ภาพปั้นตัวนี้ไม่ใช่ธรรมดา เรารู้เรื่องราวของเขาอยู่ ถ้าเป็นรูปปั้นธรรมดาดี ๆ อย่างเขาอื่นจะต้องเสด็จไปอยู่ในน้ำทำไม้กัน ก็เพราะหุ่นายนักจึงต้องไปอยู่ใต้น้ำ แม่เวีย ตกลงไปยังไปยืนอยู่เสียอีกด้วย ข้าโตเท่าคนก็เลยมองเป็นคนเลย

ขณะนั้นเจ้าของร้านได้นำกึ่งเผาตัวงาม ๆ ปอกเปลือกแล้วหันเป็นคำ ๆ โรยพริกชี้หมูมา และมีมะนาววางมาข้าง ๆ งาน มีใบสะระแห่นใส่จานพิเศษมาด้วย ช่างถูกใจผมนัก เจ้ากึ่งนี้ถ้าพ่ายมาทีเดียวไม่อร่อยเท่าอย่างนี้ บางทีซึกจะปร่าปาก สู้จิ้มกึ่งและกระเทียมใส่ปากแล้วเอาใบสะระแห่นตามหลังไม่ได้ มันช่างอร่อยเหาะเลย จะเบรี่ยวจะเค็ม

เดิมเอาเอง มันถึงใจ พอกินกุ้งเผาเข้าไปก็เลยคุยกันถึงเรื่องปลาใหม่ๆ สดๆ นายมันก็พูดขึ้นว่า ถ้าจะกินกันให้ดีต้องไปบ้านเพื่อนเขาที่คลองรังสิต จะตกเบ็ดเองหรือจะซื้อจากเรือแหมากมายหลาย ปลาสดจริงๆ กำลังนี้น้ำก็เริ่มลดแล้ว กำลังเกรงทีเดียว บึงเองทอดเองเอายังไงได้ทั้งนั้น

ผมฟังเขาพูดก็เห็นจริงน่าจะไป แต่เกรงจะไม่มีเวลาพอจะไปกินปลากินกุ้งที่นั่น อยากกินก็ซื้อเอาที่กรุงเทพฯ นี่แหละ ผมไม่ได้สนับสนุนข้อเสนอของนายมัน ก็เลยลากันไปในเรื่องจะไปกินปลาที่บ้าน

แต่ยังไงไม่รู้จริงๆ ต้องออกจากกรุงเทพฯ เสียจนได้ เพราะญาติของคุณนพที่อยู่ทางบางแสนได้เกิดตายขึ้น คุณนพชวนผมและนายมันไปด้วย นายมันไม่ขัดข้องเพราะอยากพักผ่อนที่บ้านของตัวเองแล้วด้วย เกรงคุณนายนิมนต์จะมารบกวน ชาวบ้านทางบ้านคุณนพเกิดวุ่นวายอีกรูปปั้นใต้น้ำเกิดมาเข้าฝันอยากจะขึ้นบกขึ้นมาละ

บ้านญาติคุณนพอยู่ที่ชายหาดที่เดียว แต่ไม่ใช่ที่บางแสนนั่น ก็ไปลงรถที่เขตตากอากาศบางแสนแล้วเดินเลาะชายหาดไปทางซ้ายมือ จวนจะเข้าเขตหลังหนองมน บ้านอยู่ชายหาดที่เดียว หน้าบ้านรับลมอู่ เขามีสวดอภิธรรมกันหลายคืน เพราะญาติมากก็สวดต่อกันไปเรื่อยๆ นิมนต์พระจากวัดหนองมนนั่งรถวิ่งลัดมาถึงกันได้ ผมกับนายมันได้กินปลาสดกันสมใจ ต้มเหล้ากับปลาหนึ่งปลาผัดอร่อยไปเลย กลางคืนพระสวดจบเรานอนกันที่เฉลียงหน้าบ้านรับลมตลอดคืน ผมกับนายมันโปรดนึกอ้างว่าลมแรงต้มเหล้าไม่ค่อยเผ่าดี และนอนหลับสบาย

ญาติคุณนพที่ตายยังเป็นสาวอยู่ ทุกคนจึงต่างสงสารและอาลัยกันมาก แต่ผมกับนายมันไม่เคยรู้จักและไม่เคยพบ จึงไม่มีอาลัยอาวรณ์อย่างเขา ดวดเหล้าเข้าไปแปะแล้วก็หลับสบายไป คุณนพนอนบนเก้าอี้หวมสำหรับนอนเล่นซึ่งวางอยู่ที่เฉลียงชิดลูกกรงด้านหนึ่ง ผมกับนายมันบูรรมเข้าที่เสื้อบูชิตคุณนพ พลิกคว่ำพลิกหงายสบายเพราะเป็นพื้นกระดาน ส่วนคุณนพเสียอีกต้องนอนที่แคบๆ แต่ก็จำเป็น ท่านเป็นพระก็ต้องนอนสูงกว่าเรา แต่ท่านนอนได้คืนเดียวท่านก็บ่นเมื่อยนอนไม่สบาย ท่านจึงย้ายไปนอนเตียงไม้เดี่ยวๆ อีกด้านหนึ่ง ผมกับ

นายมันนอนที่เก่า ผมได้เลื่อนตำแหน่งขึ้นนอนเก้าอี้หวมแทนคุณนพ มันก็ไม่เมื่อยอะไรนัก แต่เจ้ากรรม มันจะตกนะซี นอนได้ไม่ตลอดคืน ก็เสด็จกลับลงมากองกับเสื้อข้างนายมันตามเคย คงปล่อยเก้าอี้ว่างไว้เฉยๆ เป็นเกียรติ ดีกว่าขึ้นไปนอนแล้วพลิกตกลงมา อายเขาตายถ้าใครรู้

คืนหนึ่งดูจะค่อนข้างแล้ว ผมรู้สึกตัวตื่นก็เหลียวไปดูที่เก้าอี้หวม เพราะรู้สึกคล้ายๆ ว่ามีใครมานอน ผมเห็นคนนอนจริงๆ จึงผงกหัวดู เพราะอยากรู้ว่าใครนอนกันแน่ รู้จักกันหรือเปล่า แต่ต้องสะดุ้ง เพราะผู้ที่นอนอยู่เป็นหญิงแท้ๆ ผมซังกงงัน เอ๊ะ ผู้หญิงที่ไหนจึงมานอนเรียราตอยู่กับชายที่ไม่รู้จักกัน ผมลุกขึ้นนั่งจุดบุหรี่สูบคนเดียวในยามดึก หญิงคนนั้นนอนหลับอย่างสบาย ผมสูบบุหรี่แล้วก็ลงนอนต่ออีก แต่คราวนั้นนอนห่างออกมา เบียดเข้าไปหานายมัน จะนอนชิดเก้าอี้อย่างเดิมใครมาเห็นข้าจะนำเกลียดและเอาไปเล่าลือ

ตื่นเช้าขึ้นหญิงนั้นตื่นก่อนผม ผมเลยไม่เห็นหน้าว่าใครเป็นใคร ผมจึงอื่นไม่ได้บอกใคร ทั้งก็ไม่ได้ถามใครด้วยว่าเมื่อคืนหญิงใดมานอนข้างผม เพราะบ้านของเขา ตรงไหนว่างพอมีที่เขาอาจจะมานอนได้ตามใจเขา หากแต่จะนำเกลียดอยู่ที่ตรงที่มานอนกับคนที่ไม่รู้จักกันเท่านั้น และในคืนต่อมาก็เป็นไปดังนั้นอีก ผมซังกงงไม่สบาย นอนไม่ค่อยหลับ ผมแกล้งนอนตะแคงหันหลังให้แก่ กันซ่อนำรังเกียจไว้ก่อน แต่ครั้งดึกเข้าอีก ผมตื่นขึ้นก็ไม่เห็นหญิงนั้นที่เก้าอี้ ผมมองหาก็พบว่าแม่คนนั้นไปยืนอยู่ที่นอกชานตากลมอยู่กลางดึก ผมเลยนอนเฉยหลับตาหนึ่ง ในครุนั้นก็รู้สึกว่แกกลับมานอนอีกดังเดิม ผมนอนหนึ่งทำไม่รู้ไม่ชี้แต่กลับได้ยินแกพูดกับผมเบาๆ

“คืนพรุ่งนี้นั้นคงลำบากแน่ๆ จะมีพวกมาจากบ้านไกลมานอนด้วย ไม่รู้จะนอนที่ไหน” ผมนอนตัวแข็งด้วยละอายใจ แม่คนนั้นแกพูดคล้ายๆ จะขอความเห็นใจจากผม การที่ผมมานอนที่นี่ก็เท่ากับมาเปลืองที่นอนของพวกแก เหมือนแกจะขอความเห็นใจหรือให้ผมช่วยเหลือแก ถ้าผมรู้เรื่องแต่แรก ผมก็ชวนนายมันออกไปนอนตากน้ำค้างกันที่นอกชานเสียแล้ว ซังกงงใจ เพราะเห็นแกมุขมุดนุ่งอย่างไม่มี

สุข ทำแกงเผ็ดอย่างพวกเรานั้นเอง ผมก็ไม่รู้จะทำอย่างไร มันตึก
เสียแล้ว จะย้ายไปไหนก็ยาก แกงรู้ว่าผมแกงจึงพูดอีกเบา ๆ

“ยังไม่ต้องร้อนรอนอะไรหรอก นอนไปก่อนเถิด แต่คุณคะ ที่
ฉันพูดกับคุณนี่นะคุณอย่าไปบอกใครเลยนะ ฉันกลัวหัวใจก็เลยพูดไป
อย่างนั้นเอง” พอแกพูดจบผมก็รับคำแกเบา ๆ เช่นกัน รู้สึกค่อยซา
ความกลัวไปหน่อยที่พอมีเวลาหายใจไปได้สักคืน พอคิดขยับขยายไป
นอนทางอื่นได้ในคืนพรุ่งนี้ ตื่นเช้าผมไม่พูดให้ใครรู้เลยว่าผมชัก
ลำบากเรื่องที่พักนอน เราเป็นคนบ้านไกล มาแย่งที่นอนคนที่นี่เขาชัก
อึดอัดใจ อยากจะกลับกรุงเทพฯ เสียแล้ว แต่ซัดอยู่ที่คุณนพยังไม่
กลับก็เลยกลับไม่ได้ พอตกเย็น ผมกับนายมันก็ดื่มกันเข้าไปพอ
สบาย ๆ ก็พูดกับคุณนพขอมานอนแทรกข้างเตียงคุณนพด้วยในคืนนี้
ทั้งสองคนกะนายมัน คุณนพมองหน้าผมแล้วถอนใจไม่บอกซัดข้อเลย
พยักหน้าแล้วบอกว่า ดีเหมือนกัน มานอนเสียทางนี้ ขอให้ทนเอาอีก
สองคืนก็จะกลับวัดของเราละ

คืนนั้นเราก็กายที่นอนกันมาทางเตียงคุณนพ ส่วนทางที่เก่าที่เคย
นอนทิ้งว่างอยู่ก็เห็นใครหนุ่ม ๆ ที่มานอนนี่เมื่อตอนเย็นมานอนที่ผมแทนตัว
บนเก้าอี้หวมนั้นคงว่างอยู่เฉย ๆ ไม่มีใครนอน

คืนนั้นตึกตึกมากอยู่ ผมได้ยินเสียงอีกอึกคล้ายคนนอนละเมอ
พูดอะไรอูบ ๆ อับ ๆ ฟังไม่รู้เรื่อง ในที่สุดคนละเมอนั้นลุกทะเล่จากการ
นอนอย่างพรวดพราด ผมเหลียวหน้าไปดูทางด้านที่เกิดเสียง ก็เห็นว่า
เป็นชายหนุ่มที่มาใหม่แน่นอน แกดูจากที่นอนอยู่เก่าโผมาหาผมและ
นายมันอย่างตั้งตัง คุณนพนอนอยู่บนเตียงก็พลอยตื่นด้วย ชายหนุ่ม
นั้นมือการทนายสะท้านเหมือนจับไข่ และเบียดผมกับนายมันแน่น

“แข็งใจไว้!” เสียงคุณนพพูดเบา ๆ แล้วเอามือจับบ้านายคนนั้น
“ประเดี๋ยวก็สว่างแล้ว ทองแท้! แข็งใจไว้ทองแท้” คุณนพออกชื่อชาย
คนนั้นและบอกให้แข็งใจ ผมชักลงใจ เหลียวไปดูทางเก่าอันนั้นก็ไม่มี
อะไร เฝียบเขียบไม่เห็นมีอะไรแปลกเลย แม่หญิงที่เคยมานอนใกล้ผม
ก็ไม่ได้มานอนอย่างเคย แกงหาที่นอนใหม่ได้แล้วกระมังจึงไม่มานอน
ที่เก่า ผมมองกวาดไปดูข้างในตามหมู่คนที่นอน ก็เห็นทุกคนนอน

อย่างสงบเงียบ ไกลเข้าไปในห้องกลาง โลงศพตั้งอยู่ มีแสงตะเกียงจุดไว้ร่ามตลอดคืน เียบทั้งบ้านไม่มีใครตื่นเลย

ผมจะหลับไปอีกหรือเปล่าไม่ทราบ ตอนเช้าเห็นนายหนุ่มคนนั้นนั่งเกาะคุณนอนอยู่ หน้าของแกขาวซีด ท่าแกจะจับไข้กระมังโดนลมเข้ามาก ๆ ผมกับนายมันล่ะสบายดี ชอบลมโกรกนัก หายเมาสุราเร็วดี ถ้าคนโรคไม่ชอบลมแรง ๆ มาโดนเข้าก็อาจจะเป็นไข้ได้

เข้านั้นพอเรากินข้าวกันแล้ว คุณนพเกิดตัดสินใจลาเจ้าของบ้านกลับ ผมก็ดีใจ จากกรุงเทพฯ มาหลายวันชักคิดถึงครูพุง เราเลยรวบผ้าผ่อนเข้ากระเป๋าลาเจ้าของบ้านกลับ เดินออกชายหาดตัดตรงเข้าเขตตากอากาศบางแสนอย่างที่เคยเดินเมื่อขามา ในขณะนั้นได้ยินเสียงวิ่งเหยาะ ๆ ตามหลังมา เหลียวไปก็พบกับนายทองแท่งนั่นเอง

“ผมกลับด้วยคนครับ” เขาร้องบอก แล้วก็มาเดินเข้ากลุ่มไปด้วยกัน

“กลับรี?” คุณนพถามนายทองแท่ง

“ครับ! ไม่ไหว!” นายทองแท่งตอบเท่านั้นเอง

“ฮือ” คุณนพรับรู้เหมือนครางออกมามากกว่าจะพูดเป็นคำ นายทองแท่งเดินตามมาด้วยหน้าตาซีด พอเข้าเขตตากอากาศก็มีรถเมล์และรถส่วนตัวของใครต่อใครวิ่งกันขวักไขว่ นายหนุ่มหน้าซีดบอกว่าคุณนพและพวกเราแล้วขึ้นรถเมล์ไป เขาจะไปไหนผมไม่ได้สนใจเพราะไม่เคยรู้จักเขา

เรามาแวะตีหมาแพ่งกันที่บาร์ นายมันยังติดใจเหล็กก็เลยตีหมาเหล็กอีกเรื่อย ๆ เลยพาเอาผมเป็นโรคติดต่อไปด้วย

“นายทองแท่งนี่แหละคือคนรักของแม่บ้านขึ้น คนที่ตายนอนอยู่ในโลงนั่นแหละ” คุณนพบอกกับพวกเรา “เขาเคยรักกันมาก แต่ยังไม่รู้เกิดมาหากันขึ้น นายทองแท่งแยกไปมีรักใหม่ ส่วนแม่บ้านขึ้นก็เลยเสียใจ เจ็บกระเสาะกระแสะมาจนตายจากไป”

นายมันกับผมร้องฮือ! ไม่รู้จะพูดอะไรดีกว่านั้น เพราะไม่คุ้นเคยกับเขามาเลย ท่านพูดให้ฟังก็ฟังไป ชูระไม่ใช่

“ฉันรู้ว่าสมัยนอนไม่หลับ” คุณนพพูดยิ้ม ๆ และมองหน้าผม

"ครับ!" ผมรีบตอบตามความจริง "ผมกลัวใจ เพราะมีแม่หญิง
ใครที่เฝ้ามานอนอยู่ใกล้ๆ รู้สึกว่าน่าเกลียดถ้าใครมาเห็นเข้าเวลานั้น"
ผมว่า

"ใครจะเห็นเล่า นอกจากสมัยคนเดียว" คุณนพพูดเล่นเป็นนัยๆ
"ไม่มีใครเห็นแน่ๆ ที่เดียว เพราะหญิงที่มานอนข้างสมัยนั้น
คือ แม่บ้านขึ้น!"

ผมสะดุ้งเหมือนกระโดด มองหน้าท่านอย่างตกใจ
"โอ๊ย! คนที่ตายอยู่ในโลงหรือครับ?" ผมถามท่านแล้วตะลึง
งันพูดอะไรไม่ออก

"ก็ใช่ะซี" คุณนพตอบแล้วหัวเราะ "ฉันถูกมาก่อนสมัยแล้ว
คืนแรก ที่ฉันไม่พูดก็เพราะกลัวจะอื้อฉาว ฉันเพิ่งถามพี่เลี้ยงพ่อของ
บ้านขึ้นดู จึงรู้ว่าบ้านขึ้นนอนเล่นบนเก้าอี้บนนั้นแล้วขาดใจตายบนนั้น
ในคืนแรกที่ฉันนอน แกมาขอที่ของแกนอน ฉันเลยเปลี่ยนที่นอนใน
คืนหลัง ครั้นจะพูดขึ้นเล่า คนในบ้านเกิดกลัวกันขึ้นมันก็จะวุ่นกันใหญ่
แม่บ้านขึ้นมาทำอะไรกับสมัยล่ะ" คุณนพถามผมเมื่อท่านเล่าเรื่องของ
ท่านจบแล้ว

"ก็อย่างเดียวกันแหละครับ" ผมว่า "แต่ผมลงมานอนข้างล่างเอง
เพราะรู้สึกว่ามันจะตกเก้าอี้เวลาหลับ กลัวอายุเขา ครั้นลงมานอนข้าง
ล่างแล้วซี ดันขึ้นตอนดึกก็เห็นเขามานอนบนนั้น ผมคิดว่าใครเขาไม่มี
ที่นอนก็มานอน ครั้นลุกขึ้นดูเห็นเป็นผู้หญิงผมก็ตกใจ มันน่าเกลียดครับ
แต่ครั้นคืนหลังมาอีก แกพูดกับผมเลยครับ พูดอย่างป่นๆ ว่าจะมี
พวกของแกมานอนอีก ไม่รู้จะเห็นนอนที่ไหน แกบ่นกลัวใจ ผมจึงตอบ
แกว่ารุ่งขึ้นจะหาที่นอนใหม่ นี่แหละผมโดนอย่างนี้"

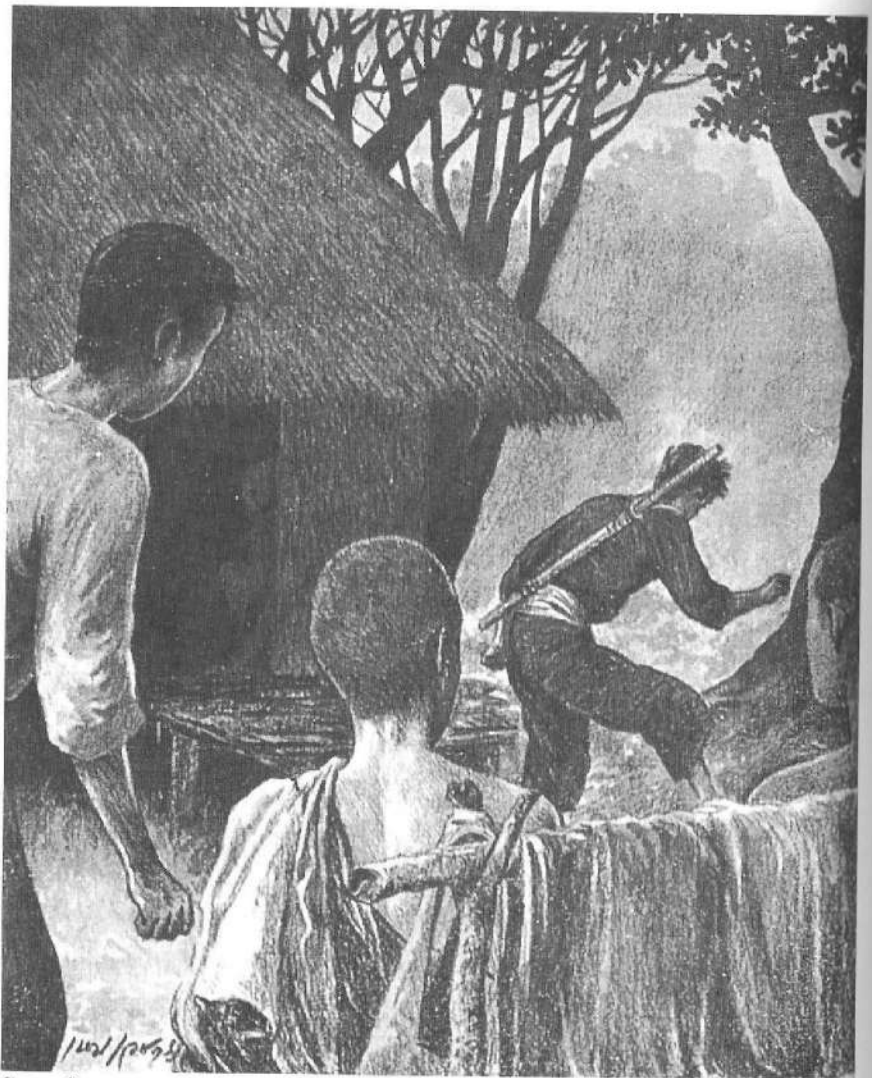
"อู๊ยะ!" นายมันร้อง "ผมนี่นอนเหมือนตาย ไม่รู้เรื่องอะไรของ
เขาเลย ถ้ารู้บ้างผมก็เห็นจะโดดเสียคืนนั้นแล้ว"

เราพูดคุยกันอีกพักใหญ่ พอรถเมล์อีกคันมาถึงก็เลยขึ้นรถกลับ
กรุงเทพฯ กัน

อ้าย บัก สอย

ชีวิตของชาวบ้านมาบโพธิ์ได้สงบลง บ้านยายและตามมมีความสุขดี เมื่อผี ทิดกล้ำหยุตอาละวาด และตาทิงที่มา ตายในศาลากลางป่าซำก็เงียบไป ผีตาทิงไม่แสดงอะไร ตายไปแล้วก็แล้วไป ทางตำรวจก็รับหน้าที่สืบสวนการตาย อย่างลึกลับของตาทิงไปอย่างมืดมัว บ้านเราก็ออยู่อย่างสงบ ไม่มีวิญญานผี มาล่าแดงเดซอย่างที่แล้วอีก ฉะนั้น ทางบ้านผม ตาและยายได้นิมนต์พระ มาเทศน์ทุกวันพระตลอดพรรษา ชาวบ้าน ไกลเคียงก็พร้อมใจกันมาฟังเทศน์ไม่ขาด ในยุคนี้ผมเลยได้รู้จักกับพระอีกหลาย

อ้ายบักซอย

องค์ พระองค์หนึ่งมาเทศน์ก็มีอีกองค์หนึ่งมาเป็นเพื่อนกันตอนจะกลับวัด

พระท่านคุยเรื่องไปเที่ยวพระพุทธรบาทสระบุรี ช่างสนุกจุใจผมจริงๆ เกิดมาได้ยินแต่ชื่อพระบาท แต่ไม่เคยคิดว่าในชีวิตจะได้มีโอกาสไปนมัสการ พระท่านคุยให้ฟังช่างสนุกลึกล้ำ เป็นการไปทำบุญที่มีการผจญภัยทางใจและทางร่างกาย ต้องใช้ความอดทนและแข็งแรงอยู่มากมายในเวลาเที่ยวเขาเข้าถ้ำ พระพุทธรบาทนี้ชาวบ้านผมเขาถือว่าผู้ไม่มีบุญเป็นไม่ได้ไป เพราะทั้งหญิงชายหลายคนมาแล้วเคยตั้งใจจะไปในักแล้วนึกอีก พอถึงกำหนดงานเป็นให้มีอันเป็น เกิดไม่ได้ไปทุกครั้งไปจนแก่จนเฒ่า ฟังพระท่านเล่าแล้วหัวใจผมกระวนกระวายนัก

คุณเชิงคุณอันท่านเคยว่า งานพระพุทธรบาทปีนี้ท่านจะไปอีกทั้งสององค์ และจะไปอย่างนักท่องเที่ยวกลายๆ หรือพระชุดงค์กลายๆ จะถือเอาว่าพระเจ้าสร้างขามาให้ ก็จะใช้ขาทั้งสองข้างเดินไปจากวัดนี้แหละให้ถึงพระพุทธรบาท ให้เป็นกุศลจิตอันแรงกล้า พี่เขาก็พูดซ้ำขึ้นว่า

“จะแปลกอะไรคุณ พระชุดงค์ท่านไปได้ ทำไมเราจะไปไม่ได้”

“จริงของเขา” คุณเชิงรับเห็นด้วย “แต่เราจะไม่ไปกันมากองค์ และจะไม่มีพิธีอย่างชุดงค์ เราจะไปกันเฉยๆ คำไหนนอนนั้น มีอาหารแห้งๆ ติดไปไม่เดือดร้อนต้องบิณฑบาตเขาอย่างพระชุดงค์ ตกเย็นจะหาหมู่บ้านพออาศัยเขานอนที่ลานบ้าน โดยเราจะมีเต็นท์อย่างทหารติดไปด้วย” คุณเชิงอธิบายนำฟัง มันเป็นการเดินทางชนิดทดสอบความอดทนของตัวเอง

“อย่างคุณเชิงว่านั่นแหละ สนุกดีด้วย” คุณอันสนับสนุน “การไปชุดงค์นั้นท่านไปกันมากองค์ ปักกลดที่ไหนที่นั่นก็มีคนชาวบ้านมาหาอาหารคาวหวานมาถวาย ดูน่าจะไป อย่างที่เราจะไปกันนี้ ไปอย่างคนธรรมดาเดินทางไป ถ้าใครจะทดสอบความอดทน สมัครไปด้วยก็ยิ่งดีหนา ลองกันดูบ้าง” คุณอันหยุด คุณเชิงก็พูดต่อ

“นี่ไปแน่ๆ” คุณเชิงว่า “เราจะไปอย่างไรบกรวนผู้ใด จะมีอาหารติดไปพอเดินทาง ถ้าอาหารจะหมด เราก็บ่ายหน้าเข้าหาหมู่บ้านที่มีร้านขายของ ซื้อให้พอแล้วก็เดินทางลัดไปอีก ทำอย่างนี้จนถึงได้

นมัสการพระพุทธบาท”

ผมรู้สึกศรัทธามาก จะขอเป็นศิษย์ติดตามไปด้วย จะขออนุญาต
ตาและยายขอให้ถึงพระบาทสักทีในชีวิต รู้สึกว่าเงินทองเท่าที่ตายายให้
ไว้บ้างที่ช่วยงานนาของแก ผมก็ยังพอมีอยู่ และการเดินทางอย่างที่ว่า
กันนั้นก็ไม่มีการใช้จ่ายอะไรกันนัก จะกินจะอยู่อะไรก็ทำอย่างชาวบ้านป่า
ทั้งนั้น ตาได้ออกความเห็นที่ควรย่นหนทางเสียตอนต้น คือเดินจาก
บ้านเราไปขึ้นรถที่บ้านภาชี จนถึงท่าเรือพระพุทธบาท แล้วจึงเดินจากที่
นั้น ค่อยผ่อนคลายความหนักลงบ้าง

ครั้นถึงฤดูที่จะนมัสการพระพุทธบาท ผมได้ขออนุญาตยายกับ
ตาแล้วก็ตกลงกับพระท่าน ผมเตรียมตัวอย่างง่าย ๆ เพราะมันอยาก
ไปมากกว่าจะอยากสวยอยากงาม แม้จะมีเพียงกางเกงขาก๊วยสักตัวก็
เอาดี ผมมียามใหญ่ มีเสื้อผ้าไปบ้างพอควรพอมีเปลี่ยน หาได้รองเท้า
ย่างที่จะใช้ยำ ส่วนคุณแข็งคุณอ่อนนั้นท่านเตรียมเต็มที่ มีเครื่องใช้
หลายอย่าง ท่านมีเต็นท์ที่ทำเองแบบทหาร ถ้ากางแล้วจะนอนได้สาม
คน คุณแข็งเป็นเชื้อจีน จึงพอมีเงินจะหยิบฉวย

เรื่องผมกับเจ้าแ่งนั้น แต่ก่อนกับเตี้ยวั้นเหมือนหน้ามือและ
หลังมือ แต่ก่อนเจ้าแ่งจะขาดผมไม่ได้ และผมจะขาดมันไม่ได้ เมื่อ
คราวผมไปอยู่กับน้ำเกียรติกี่กรุงเทพฯ เจ้าแ่งร้องให้และผมก็ร้องให้
ตั้งแต่ที่พุกออกจากทหารมาอยู่บ้าน เจ้าแ่งก็ชักสนึกกับพี่พุก เพราะ
พี่พุกพูดเก่ง รูปร่างก็สวยเก๋ ผิดกว่าผมที่เหมือนควาย สังเกตว่าผมจะ
ไปพระบาทนี้ไม่เห็นเจ้าแ่งสนใจ คล้าย ๆ ว่าไม่ไยดีในการไปอย่าง
ทรมาณกายอย่างนั้น

ผมกับพระได้ออกเดินทางตอนบ่าย มุ่งหน้าไปหนองตาไร่แล้ว
จึงจะตัดเข้าบ้านภาชี ผมดีใจและคึกคะนองเต็มที่ เดินตามหลังพระ
อย่างอารมณ์แจ่มใส แทบจะร้องเพลงเลย เราเดินกันอย่างไม่ลดละทั้ง
พระและผม ได้มายืดเอาสถานที่บ้านภาชีเป็นที่พักภายในคืนนั้น คอย
รถไฟพุงนี้ เราจะหาที่นั่งได้ดีและอาจนอนได้บ้างถ้าเกิดว่างมาก ๆ หน้า
งานพระบาทอย่างนี้ ที่สถานีบ้านภาชีมีคนมาจากทางไกลเดินทางมา
คอยรถอย่างเรามากเหมือนกัน ครีกครื้นพ้อใช้ มีร้านค้าขายขนมอยู่บ้าง

ผมก็ฟังขณมยาต้องเข้าใจ ส่วนพระท่านหมดหนทาง พอฟังได้ก็กาแพ เท่านั้นชดกันไป ระหว่างชดกาแพ ท่านก็คุยถึงถ้ำมหาสนุกและที่พุกวาง ฟังแล้วขนลุก อยากรีบเสียเร็ว ๆ ตามที่ท่านพูดนั้นดูสวยงามตระการ ไปตามธรรมชาติและน่าสนุก ผมเกิดมาเป็นตัวยังไม่เคยเข้าใกล้ภูเขาเลย เคยเห็นแต่ไกล ๆ จากห้องฟุ้งไป ดูเป็นทิวน้ำเงินแก่กล้า ๆ อยู่ขอบฟ้า แต่ตอนนี้ไปจะได้ขึ้นเขาจริง ๆ ละ เข้าถ้ำบ้างละ จะได้กลับมาคุยให้ ฟังสำหรับคนทางบ้าน

พอรุ่งขึ้นเราสามคนได้ขึ้นรถไฟมาลงที่ท่าเรือพระพุทธรบาท ผมตื่นตื่นพูดไม่ถูก ดูผู้คนช่างคึกคักเอากการ รถไฟสายเล็กของ พระพุทธรบาทหน้าดูมาก เป็นรถคันเล็ก ๆ ไม่มีตัวถัง มีมัน้ำกันโล่ง ๆ มอง เห็นกันสนุกกันอย่างว่าไปเที่ยวป่าเที่ยวเขาเนื้อ ! เธอก็มองเห็นฉัน ฉัน ก็มองเห็นเธอ ไปร้องไปทุกคันรถน่าสนุก แต่เราไม่มีเรื่องจะขึ้นกับเขา เราจะใช้กำลังความแกร่งกล้าเดินไปสู่โดยทางทุรกันดาร เสียงรถไฟ สายเล็กเปิดหวีดเสียงยาวเสียงถี่ เป็นการเรียกร้องให้เร่งไปซื้อตั๋วหรือ เป็นการโฆษณาการเที่ยวผ่านดงพงพี บรรดาคนที่อยู่ในที่นั้นต่างก็ใจเต้น ตูม อยากรีบขึ้นนั่งรถ

พระฉันเพลแล้ว ฉันกาแพแล้ว ผมกินข้าวกลางวันแล้ว ซื้ออาหารแห้งพร้อมมูล แล้วก็ต่างป้ายหน้าออกจากสถานีรถไฟเล็กมุ่งหน้า ไปยังหมู่ขุนเขาของพระบาทที่เห็นอยู่ไกลลิบ ๆ การเดินทางครั้งนี้เป็นการเดินลุ่ม โดยมีที่หมายอยู่ข้างหน้าหมู่ขุนเขาอันหนาแน่น เกิดขบขัน กันพอดู คือเดิน ๆ ไปเกิดติดหนองน้ำลึกขวางหน้า ต้องเดินอ้อมป่า ละเมาะ บางแห่งน้ำตื้นก็ใช้เดินลุยข้ามเอา ยิ่งเดินไปก็ยิ่งไม่มีบ้านคน มีป่าบ้างทุ่งเป็นหย่อม ๆ บ้าง เสียงโพระดกร้องอยู่อดไม่ไวเวกวังเวงใจ ได้เดินกันมาอย่างไม่หึกโหมนัก เพราะมันยังไกลเกินกว่าจะรีบให้ถึงได้ จึงถ่วงเวลาเอาสบาย ๆ ตัว มันเป็นการชมป่าชมเขาไม่ใช่รีบร้อนอะไรนัก

เราออกจากสถานีรถไฟก็ป้ายแล้ว เมื่อมาวนเวียนติดหนองติด บึงบ้างก็กินเวลาอยู่ เราเดินมาถึงตำบลอะไรเราไม่รู้ เห็นมีหมู่บ้านเล็ก และมีกระท่อมชาวบ้านป่าอยู่หลังหนึ่ง เราก็หันเข้าหาเพื่อขอที่พักกะ เขาในที่ใกล้ ๆ บ้านเขา ไม่ใช่ไปรบกวนนอนในกระท่อมเขา เราพบกับ

หญิงแก่เจ้าของกระท่อม หญิงแก่วิ่งเชิญให้แวะกินน้ำกินท่าได้ เราก็เข้าไปเจรจาขอพึ่งพา เพียงจะกางเต็นท์ที่หน้ากระท่อมเท่านั้น ไม่รบกวนอะไรมาก

ตอนเย็นลงมาก ๆ อากาศซักจะเย็นตามฤดูกาล ผมจัดการเที่ยวเก็บไม้แห้ง ๆ ที่ร่วงหล่นในดงไม้ยูงเยอะเยอะ จะเอามาคอยสุ่มกันหนาว เพราะเราสามคนจะกางเต็นท์นอนกันกลางแจ้ง ผมรู้สึกสนุกใจพิลึกนาน ๆ จะได้นอนกลางดินกันสักที ในครุนั้นเองเวลาพลัดพลัด มีชายหนุ่มไปไหนกลับมาหอบอะไรต่ออะไรมาด้วย ยายแก่แกบออะไรหลายคำในเรื่องเรามาอาศัยนอนหน้ากระท่อม อ้ายเจ้าหนุ่มนั้นหันมองเราแวบหนึ่งแล้วก็ไม่สนใจอะไรอีก ก้มหน้าก้มตาเก็บข้าวของเขวหน้าบังห้อยบังตากน้ำค้างบ้างตามเรื่องของเขา

ในขณะนั้นก็มีเจ้าหมาตัวหนึ่ง เป็นลูกหมาขนดำจนแทบมืด พอเห็นเจ้าหนุ่มนั้นเข้าก็แสร้งเข้าหาด้วยความภักดี พันหน้าพันหลังร้องจิ้งจาดไป เจ้าหนุ่มก็เตะกระเด็นไปอย่างไม่ไยดี แต่รู้สึกว่่าค่อนข้างแรง เพราะเจ้าลูกหมานั้นกระเด็นไปอย่างตะกร้อ เจ้าลูกหมาวิ่งลั่นไปยืนตัวลั่นอยู่ห่าง ๆ พอคะเนหายเจ็บแล้วก็ปราดเข้ามาอีก พันหน้าพันหลังตามเคย คราวนี้อ้ายหนุ่มนั้นไม่โหดถึงกับกระตืบเจ้าหมาน้อยซักพรวด ๆ ผมใจหายวาบ ไม่คิดว่าจะเห็นการกระทำอย่างนั้น มันคงกระตืบข้าวอยู่อย่างนั้น หมาก็ซุกไปซึกมา พระกับผมต่างมองตากัน ผมหุนหันเดือดใจ แม้จะยังเด็ก แต่เชื่อกำลังตัว ผมจะเข้าไปชกเสียให้สาสม คุณอันจับแขนผมไว้ และขอร้ายที่สุดอ้ายหนุ่มนั้นมันมีตาบสะพายอยู่ ผมได้สติก็ชะงัก

ยายแก่นั้นก็ประหลาดนัก แกมองดูการกระทำของอ้ายหนุ่มนั้นเฉย ๆ ไม่ได้ร้องห้ามเลย เหมือนชีวิตหมานั้นเป็นมดเป็นปลวก พระทั้งสององค์มีสีหน้าโกรธอยู่มาก

“ไปจากนี้ดีกว่า ขึ้นอยู่เตี้ยลึงพระแน่” คุณอันพูด

“ดีเหมือนกัน เรามาทำบุญจะกลายเป็นหมาคน” คุณแข็งพูดตอบ แล้วเราก็รีบช่วยกันเก็บข้าวของเข้าที่จะหิวจะหามต่อไป ยายแก่หลบหน้าเข้ากระท่อม อ้ายหนุ่มก้มทำอะไรของมันอย่างไม่สนใจกับเรา

เจ้าลูกหมานนั้นนอนตายตัวเหลว เราออกจากที่โดยไม่ล่าลา มันรับแขกแบบนี้จะไปลามันทำไม เราไม่ใช่แขกธรรมดา เราเป็นแขกพระสงฆ์แท้ๆ มันรับแบบนี้อยู่ร่วมอะไรกะมัน อ้ายหัวใจยักษ์ เกิดมาไม่เคยเห็นใครใจสัตว์อย่างนี้

เราเดินไกลจากที่เก่ามาแค่ไหนไม่รู้ เพราะไม่อยากจะเหยี่ยวไปดูให้ชวยลูกตา ข้างหน้าเรามีตงไม้ใหญ่ๆ มีตออยู่ มีกระท่อมใหญ่ปลูกแบบโรงนา ใช้พื้นดินเป็นพื้นบ้าน มีคนอยู่มากคน จุดใต้จุดคบสว่างอยู่ เราจึงเซเข้าไป เขาเห็นมีพระเข้าไปก็ต่างยกมือไหว้และรับรองกันวุ่นวาย พระได้เล่าเหตุการณ์ที่ผ่านมาให้ชาวบ้านนั้นฟังตั้งแต่ตั้งต้น ทุกคนหน้าตื่นต่างมองหน้ากัน แล้วชายมีอายุคนหนึ่งถามขึ้นว่า

“อ้ายบักสอยมันกระที่บลูกหมาดำนั้นใช่ไหมครับ?” ชายนั้นถาม และเราทั้งสามก็ตอบออกไปเกือบพร้อมกันโดยไม่เฉลียวใจว่าทำไมคนบ้านนี้เขาจึงถามเราอย่างนั้น แล้วทั้งหญิงทั้งชายก็เชิญเราเข้ากระท่อม

“ใครผ่านมาที่บ้านนั้น อ้ายบักสอยก็ทำอย่างนั้นแหละ” หญิงคนหนึ่งพูด แล้วอีกหลายคนก็หัวเราะกันขึ้น มันเป็นเรื่องประหลาดเสียแล้ว บ้านอ้ายหนูมนั้นต้องเป็นอย่างไรเสียแล้ว ตอนแรกชายสูงอายุถามเราถึงอ้ายหนูมกระที่บลูกหมาดำ เราก็น่าจะเอะใจอยู่แล้ว แต่อาการที่อยากจะเล่าเรื่องให้เขาฟังก็พูดไปตามเรื่อง แต่พอแม่หญิงนี้พูดขึ้นอีกอย่างนี้ผมชักเอะใจ มองหน้าพระ และพระก็มองผม

“นานมาแล้ว ใครผ่านไปแวะบ้าน มันก็ทำอย่างนั้นทุกที” แม่หญิงนั้นพูดอีก

“ท่านนอนกันในนี้ดีกว่า โอย! แถวนี่เขารู้กัน กลางคืนไม่มีใครผ่านไปบ้านอ้ายสอย” ชายแก่ว่า

“เอ๊ะ! มันยังงៃโยม?” คุณอั้นถามด้วยความสงสัย

“บ้านนั้นไม่มีคนครับ” ตาคนนั้นพูดแล้วหัวเราะ “อ้ายบักสอยกะยายมันตายนานแล้ว กระท่อมนั้นเป็นกระท่อมร้างนะครับ ใครผ่านไปทางนั้นมันก็กระที่บลูกหมาดำตัวนั้นทุกที” ผมสะดุ้งทั้งตัว ใจวูบชนหัวลูก คุณเชิงคุณอั้นตาค้าง

“ยังงั้นพวกฉันก็โดนเข้าแล้ว” คุณอั้นร้อง

"เจ้าคะ เขาเอาทุกคนละคะถ้าเข้าไปในที่ของเขา" หญิงแม่ลูกอ่อนพูด พวกเราตะลึง มองหน้ากันแล้วถอนใจยาว ดีที่พวกเราได้ตัดสินใจเข้ามาอนกันเสียในกระท่อมตามที่เขาได้เชิญเรา ถ้าทางเดินที่นอนข้างนอกกระท่อม ยามตึกเราจะพบอะไรอีกก็ไม่ทราบ เท่าที่พบมาแล้วใครจะนึกว่าจะพบดังนั้น

"แห่ม! เราเป็นพระแท้ๆ มันยังหลอกเราได้" คุณอันว่า

"พระอย่างเราไม่ใช่หมอผี มันก็ไม่กลัวเรา" คุณเชิงพูดแล้วหัวเราะแห้งๆ

"เรื่องผีละก็ พระเจ้าอะไรก็เถอะ มันเอาทั้งนั้น" คนแก่นั้นพูดแล้วหัวเราะ ก็เลยหัวเราะกันเป็นสนุกไปด้วยกัน

คนในกระท่อมคนหนึ่งได้จัดการต้มน้ำร้อน แต่ที่ย่านนั้นไม่มีใบชา เขาจึงไปเด็ดใบไม้อะไรมาไม่รู้ บึงไฟแล้วหอมฟุ้ง เขาชงน้ำแทนใบชา เขาถวายพระ พระท่านก็ฉันตามศรัทธา นั่งไปนึกไปผมยังขงลูก เมื่อตอนอ้ายบักสอยกระทืบลูกหมาดำตัวนั้น ผมอยากจะทำไปต่อยมันโดยเชื่อลำตัวเองและแข็งแรง แต่เข้าไปต่อยจริง ๆ แล้วผมจะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้ เพราะมันไม่ใช่คน ดีแต่ระงับใจไว้ได้

เจ้าของบ้านได้คุยอะไรต่ออะไรกับพวกเราเป็นอันดี พวกเด็กเล็ก ๆ ห่วงนอนก็นอนกันไป พวกผู้ใหญ่คงคุยกันไป และเขาแนะนำทางเดินให้เราว่า ควรจะยึดแนวทางรถไฟสายเล็กนี้เดินไปจะพบสถานีอีกหลายสถานี แล้วจะไปผ่านศาลเจ้าพ่อเขาตก ที่ตรงนั้นรถไฟจะหยุดให้คนไหว้เจ้าพ่อกัน มีดอกไม้ธูปเทียนขาย เมื่อถึงศาลเจ้าพ่อแล้วจะไม่เดินตามทางรถไฟไปได้ เดินตามทางป่าละเมาะและทุ่งบ้างละเมาะบ้างเป็นทางลัดเข้าพระบาทเลย เดินไปก็จะสวนทางกับผู้ที่เขามาจากพระบาท จะผ่านศาลเจ้าพ่อไปสู่ถ้ำมหาสนุกและพุทรา้ง เราเดินสวนทางกับพวกนั้นเถิดก็จะถึงพระบาทเอง ทั้งพระและผมต่างจดจำทางตามที่เขาแนะนำไว้แม่นยำดี เราคุยกันจนรู้สึกร่วงก็เลยหลับไปเพราะเหนื่อยในการเดินทางมา

ตื่นขึ้นแอสว่าง แสงอาทิตย์จ้า พอลืมตาหายง่วงดีแล้ว ผมก็กลับตกใจถึงกับสะดุ้งทั้งตัว เพราะกระท่อมที่เราอนอยู่นั้นเกิดความคิด

ผิดแพลงไปเสียแล้ว ไม่มีใครอยู่เลยนอกจากเราสามคน ผู้คนทั้งหมดที่เราพูดเราคุยกันเมื่อคืนไม่มีเลย เงียบเชียบ ขำขวงของอะไรๆ ก็ไม่มี แสงอาทิตย์ลอดหลังคาลงมาแจ่มจ้า แหงนขึ้นดูจึงเห็นว่าไม่มีแปกหรือจากมุงหลังคาเลย มีแต่เถาไม้เลื้อยแทน ผากระท่อมก็มีบ้างไม่มีบ้าง มันก็คือกระท่อมร้างนั่นเอง ทั้งพระและผมเมื่อดูสถานที่ที่เรานอนจนทั่วแล้วก็มองตากันนิ่ง พูดไม่ออก พื้นที่เรานอนก็มีต้นหญ้าและไม้เลื้อยอื่น ๆ เต็มไปหมด อะไรกันนี้ เราถูกผีหลอกซ้ำสองที่เดียวหรือ

เราไม่มีแก๊จจะนั่งอีกแล้ว รีบเก็บข้าวของกันสุดสุด ไม่พูดอะไรกันอีกเลย ออกเดินไปโดยยึดแนวทางรถไฟเป็นหลักตามคำที่ผีบอกจนถึงสถานีหนึ่งมีคนบ้างพอควร เพราะรถไฟจากท่าเรือยังไม่มา ยังเข้ากินไป พวกร้านอาหารเพิ่งจะต้มจะแกงสุก จึงเลยจัดการซื้ออาหารถวายพระเลย ผมหนึ่งนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา ชะตาเราไม่ดีแน่ๆ ถูกผีหลอกได้ถึงสองหน แต่ครั้งหนึ่งไปคิดไปและตามที่ถูกตายเป็นจดจำได้ว่าเราถูกผีหลอกหนเดียวนั่นเอง ไม่ใช่ถูกหลอกสองหนอย่างที่เรานึก เพราะตอนที่ออกจากกระท่อมจะมานี้ ผมมองดูว่ามันเป็นลักษณะของกระท่อมอ้ายบักสอยนั่นเอง แต่เราทุกคนคิดว่าเราจากไปแล้วเมื่อเกิดความไม่พอใจอ้ายบักสอย และไปพบกระท่อมใหม่และได้พักที่นั่นที่แท้มันก็เป็นกระท่อมของอ้ายบักสอยนั่นเอง มันหลอกให้เราารู้สึกว่าเราจากไปแล้วไปนอนกระท่อมใหม่ ผมคิดได้ดังนี้แล้วจึงพูดให้พระทั้งสองฟัง คุณแข็งพยักหน้าและพูดว่า

“ฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละ ไร่ลักษณะต่างๆ มันก็ลักษณะกระท่อมอ้ายสอย แต่ทำไมเราว่าเราเดินห่างออกไปมากจึงพบกระท่อมใหม่ จะออกมาตอนเช้านี้ซักจำได้ว่ามันเป็นทีไร” พอคุณแข็งพูดจบ คุณอันก็เอามือตบท้ายทอย

“ผมจะพูดแล้ว แต่เกรงว่าตัวเองตาจะฝ้าไป” คุณอันว่ากับคุณแข็ง “เพราะราวไม้ที่ปักอยู่หน้ากระท่อมที่เราเห็นอ้ายสอยมันเอาอะไรขึ้นตากขึ้นฝั่ง มันก็มีอยู่ตั้งนั้น”

“จริงครับ อะไรๆ มันก็เป็นกระท่อมอ้ายสอย ต้นหมากรากไม้ก็มีอย่างเดียวกัน” ผมว่า

เมื่อเสร็จอาหารแล้วเราก็ออกเดินทางตามที่พี่บอก เลาะไปตามทางรถไฟจนถึงตำบลเจ้าพ่อเขาคอก เราก็แวะเข้าไปที่ศาล ผมทำการสักการบูชาคนเดียว พระท่านไหว้และบูชาใครไม่ได้ นอกจากพระพุทธรเจ้าองค์เดียว เรานั่งกันแถวๆ นั้นจนเห็นคนเดินทางมาจากพระบาทเพื่อจะผ่านไปถ้ำมหาสนุก เราก็เลยถือโอกาสเดินสวนทางกับพวกนั้นเข้าพระบาทดีกว่าจะเดินสุ่มไป เพราะเราเดินมามากแล้วตั้งแต่เมื่อวานนี้

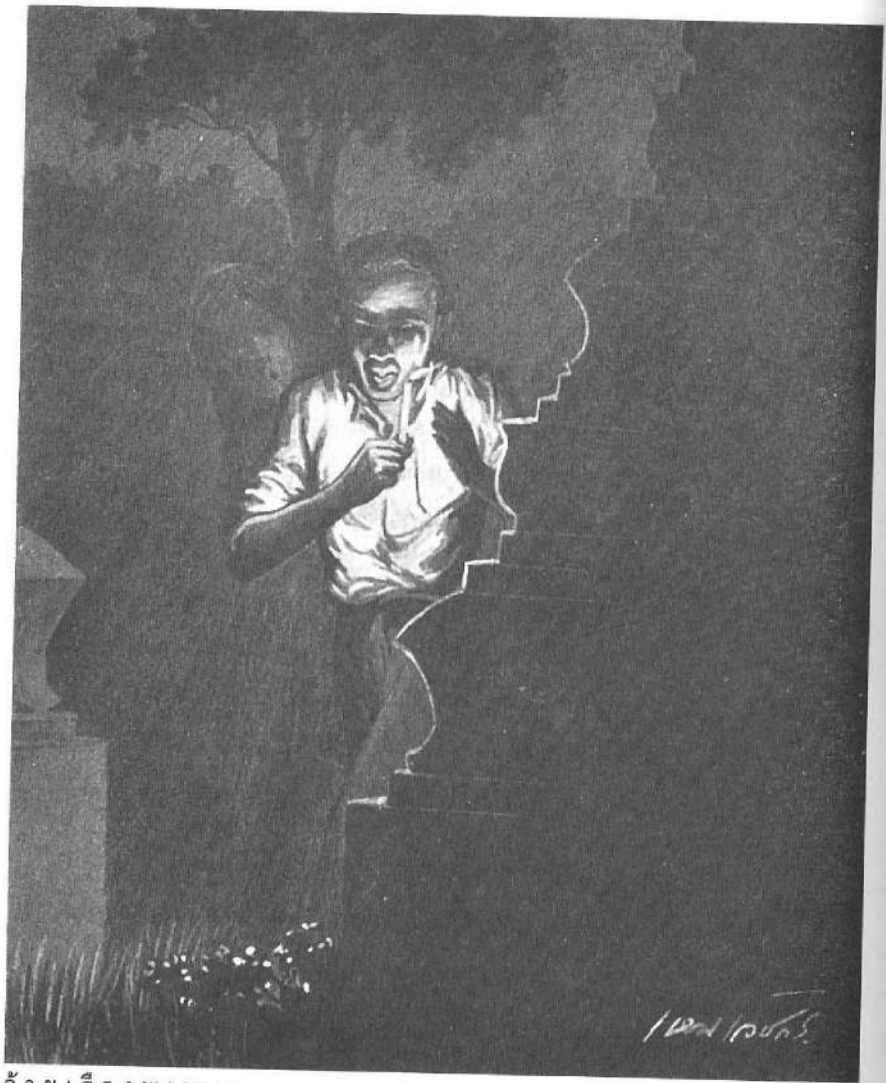
ครั้นเราเดินเข้าสู่ลานพระบาทแล้ว ผมตื่นเต้นนัก ผู้คนมากมาย มีร้านมีรวงเต็มไปหมด คนเดินกันขวักไขว่ ชื่อของบ้างกินอาหารตามร้านบ้าง มีทั้งร้านที่ปลูกขึ้นและมีทั้งร้านแบกกะดิน นำสนุกตื่นใจ มีทั้งพวกชาวกรุงเทพฯ และชาวบ้านนอก ทั้งจีนและลาวอึ้งคะนึง เราเข้าหาร้านอาหารให้พระฉันเพลแล้วก็เข้าวัดพระบาท หาน้ำอาบเรียบร้อยนั่งพักรอผ้าอาบน้ำแห้งแล้วก็พับใส่ย่าม เทียวทีไถลึๆ ตามที่พระสององค์ท่านชำนาญทางนำไป กะว่าพรุ่งนี้ตอนเช้าจึงจะขึ้นเปิดทองรอยพระพุทธรบาท ในวันนี้ไปเที่ยวแค่ถ้ำประทุนก่อน เป็นครั้งแรกในชีวิตได้เข้าถ้ำและขึ้นเขา ได้ชมบ่อพรานล้างเนื้อ รอยปากหอก และที่คุ้กเข่าลับหอกของพรานบุญ พร้อมทั้งถ้ำกินนร ถ้ำระฆัง

ต่อวันรุ่งขึ้นไปต่ออย่างถ้ำวิมานจักรี ถ้ำชาละวัน รุ่งอีกวันไปที่ถ้ำมหาสนุก พุกร่าง ตามที่พระทั้งสองเล่าให้ฟังจนครบทุกแห่ง ผมรู้คร่าวหลังว่ายังมีที่เที่ยวอีก หากแต่ไม่มีเวลาและก็ไปกันไม่ถูก จึงเดินทางกลับคือกลับรถไฟ มาเดินด้วยเท้าเอาเพียงบ้านนาซึกกลับบ้านมาบ-โพธิ์เท่านั้น

อ้ายเรื่องพะเนจรถ

ท่านผู้อ่านที่เคารพของผม ท่านยังคงจำผมได้ อ้ายเรื่องยังไฉ่ละครับ อ้ายเรื่องลูกบ้านมาบโพธิ์ หลานตาแม่นยายโหม และบ้านใกล้ซิดเรียกว่าเรือนแทบติดกันก็คือ เรือนลุงโนด ป่ากะออม และเจ้าแพงลูกสาวของแก รวมสามคน ส่วนเรือนผมก็สามคนด้วยกัน ตา ยาย และผม แต่เดี๋ยวนี๊พี่ฟูกที่เป็นหลานตา และยายโดยตรงได้รับราชการทหารพ้นมาแล้ว มารวมอยู่เป็นสี่คน บัดนี้้อัยเรื่องของท่านอายุเข้าหนุ่มแล้วเต็มตัว ถูกเกณฑ์ทหาร ครั้นไปคัดเลือกกลับ หลุดพ้นมาได้ จึงกลับมาอยู่บ้าน

อายเรื่องพเนจร

ตายายของผมเห็นว่าตัวแก่แล้ว จึงจัดทำมรดกแบ่งปันทรัพย์สมบัติให้ลูกหลานแล้วโดยเรียบร้อย พี่ๆ เป็นหลานโดยตรง พ่อตายแม่ไปมีสามีใหม่ พี่ๆ ได้รับมรดกเต็มที่ ทุกอย่างเป็นสมบัติของพี่ๆ ไร่ นา สาท บ้านช่องเงินทอง แต่ผมนี่สิครับเป็นหลานห่างๆ พ่อแม่ผมไม่ใช่ลูกของตายายโดยตรง ผมก็เลยจัดเป็นหลานห่างๆ พ่อแม่ล้มหายตายจากไปแล้ว ตายายก็เลี้ยงมา จึงได้ส่วนแบ่งตามที่เมตตา ได้แบ่งที่นาผืนน้อยๆ หนึ่งแปลง พอทำเลี้ยงท้องไปได้ถ้าขยันจริงๆ ส่วนเงินก็ได้แบ่งบ้างเล็กน้อย ก็จัดว่าเป็นพระคุณอย่างล้นเหลือสำหรับลูกที่ไม่มีพ่อแม่

บัดนี้ที่บ้านมาบโพธิ์เป็นเวลาเด็กแล้ว ทุกคนในบ้านหลับกันอย่างสบาย แต่ผมยังไม่หลับอยู่คนเดียว นั่งอยู่ที่นอกชานในความมืด คิดถึงชะตาชีวิตที่ผ่านมา และชะตาที่จะเดินไปข้างหน้าต่อไป เรื่องวิชาทางหนังสือ นะหรือครับ คนบ้านนาเพียงจบการเรียนที่วัดนี้มันก็พอแล้ว อ่านออกเขียนได้ ครั้งหนึ่งน้ำเกียรตินิยมต่าง ๆ แก่ไปเป็นหนังสือพิมพ์ที่กรุงเทพฯ แก่เคยขอผมกับตายายไปอยู่กรุงเทพฯ ด้วย เพื่อจะชุบตัวให้เป็นคนเจริญ แต่แล้วน้ำเกียรตินิยมไปหลงการเมือง เล่นการเมืองจนถูกแอบฆ่าตายอย่างลึกลับ ผมเลยต้องกลับมาคลุกคลีอยู่กับวัวควายที่ท้องนาเดิมจนบัดนี้

พรุ่งนี้แต่เช้ามีตมผมมีหน้าที่จะต้องเดินทางไปทุ่งบางสะแก เพื่อนำบัตรแต่งงานระหว่างพี่ๆ กับนางสาวแพง ลูกลุงโนดป่ากะออม ไปส่งให้วงศ์ญาติในย่านนั้นทั้งหมด พอนึกถึงตรงนี้ใจผมมันปวดร้าวเหมือนมีแผลกัดหนองอยู่ แม่สาวแพงนี้ แต่เมื่อเล็ก ๆ เขากะผมเหมือนเรือที่ขาดพายไม่ได้ เราเลี้ยงควายมาด้วยกันจนรุ่นหนุ่มรุ่นสาวผมขาดหายไปไหน เจ้าแพงจะแอบร้องไห้เพราะผม โดยมีใจตรงกันว่าเรารักกัน หากแต่ว่าเราทั้งคู่ยังเพียงรุ่นกระเตาะ จะพูดว่ารักกันนั้นมิบังควร สำหรับบางผมเกิด เขาไม่นิยมหนุ่มสาวที่สูงอ้อมเพราะตากแดดเราทั้งสองจึงต่างเก็บคำว่ารักไว้กันเพียงในใจ แต่ครั้งพี่ๆ ออกจากทหารมาสิครับ เรื่องมันก็ผันแปร แม่แพงเกิดไปสนิทกับพี่ๆ เพราะเขาสวยเก๋เฉลียวฉลาดพูดเก่ง

เมื่อมันเป็นไปเช่นนี้ ผมก็พูดอะไรไม่ออก เพราะแต่เดิมมาเราสองคนมิได้พูดกันเสียแต่แรก ประกาศกันเสียก่อนว่าเรารักกันนะ เราจะรักใคร่กันไม่ได้ นอกจากแม่แพ่งจะต้องรักนายบุญเรืองและนายบุญเรืองจะต้องรักแม่แพ่ง เหตุก็เพราะเกิดจากว่ามัวก้มหน้ารอเวลาอายุจะครบเป็นหนุ่มเป็นสาวเต็มที่ ครั้นเป็นสาวขึ้นแล้ว พี่พุกหนุ่มรูปงามเพียบพร้อมด้วยหลักฐานฐานะเข้ามาแทรก แม่แพ่งก็แปรไป ผมจะตัดพ้อต่อว่าก็ไม่ทราบจะเอาคำไหนต่อว่าเขาได้ ผมมันหมดทางจะตั้งคำถามพูดเสียจริง เพราะอ้ายฐานะอันแท้จริงมันขัดอยู่ ผมมันหลานกาฝาก มีฐานะคล้ายควายที่เขาเลี้ยงไว้ ฐานะไม่มีจะอ้าง รูปร่างก็ไม่ส่งเสริม คำพูดก็ไม่มีเสน่ห์ จะพูดได้ก็ตรงไปตรงมา มันก็หมดทำ เดียวนี้ทางตาและยายได้สู้ขอเจ้าแพ่งกับลุงโนดป่ากะอ่อมแล้ว ทางฝ่ายหญิงก็ยินดี ก็ฝ่ายชายมีหลักฐาน ผมมันก็หมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่างหมดที่คิดจะมีสุขใจสุขกายได้ แต่เดิมคิดว่า เมื่อพันทหารมาแล้วก็จะขอบวชเรียนให้หมดหน้าที่ลูกผู้ชาย แล้วจะขอความเมตตาต่อตายายขอเจ้าแพ่งให้เป็นคู่ฟ้าตัวเมีย ก้มหน้าก้มตาทำนาไปตามพื้นเพเดิม เลิกคิดจะไปเอาดีเอาเด่นในกรุงเทพฯ กะเขาละ แต่บัดนี้ อ้ายเรื่องก็หมดแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง ผมไม่โทษใครทั้งนั้น ไม่โทษพี่พุก ไม่โทษเจ้าแพ่ง ผมมันผิดเองที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ มัวเคร่งครัดโบราณจนเป็นการว่าข้าไม่ทันการ ไม่รู้จักผู้หญิงเพียงพอ

ในชั่วโมงนี้ ผมกำลังตัดสินใจอย่างเด็ดขาดในชีวิตว่า อ้ายเรื่องผู้มีหัวใจระบมจะต้องอำลาจากที่ที่เคยเกิดมาเคยมุดหัวนอนมาแต่เล็กแต่น้อย จากตาจากยายผู้มีพระคุณสิ้นเกล้า ผมทนไม่ไหวจริงๆ ทานที่เคารพ ทนเห็นหญิงที่เคยหมายมั่นไว้นานแสนนานไปเป็นของเขอื่นได้ จะทนดูเขามีสุขกันในชายคาเรือนเดียวกะที่ผมต้องมุดหัวอยู่อีกไม่ไหว อ้ายเรื่องเอ่ย ถึงเวลาแล้วที่จะก้าวเท้าจากไปตามยถากรรม พรุ่งนี้เช้ามีต้อออกเดินทางไปส่งบัตรแต่งงานเขา ก็เลยพนเนอร์ไปเลย แล้วจึงจะมีจดหมายมากราบเท้าตายายลาทำนพเนอร์ไปเสียโชค ถ้าบุญยังมีจะกลับมากกราบเท้าทำนอีก ผมนี่ก็มาถึงตรงนี้แล้วก็ต้องร้องไห้คนเดียวในความมืด หันมามองตุ้รถือเงินเจ้าแพ่งด้วยน้ำตา เห็นมิดต้อไปทั้งบ้าน

เขาคงหลับอย่างสบาย พรุ่งนี้เช้าแล้วเจ้าแพงเอ๋ย อ้ายเพื่อนที่เคยเลี้ยงควายกะเอ็งจะจากไปแล้ว เอ็งไม่รู้ไม่เห็นทรอกอกข้าเป็นอย่างไร

ในครุนั้นเองเสียงพระเคาะระดัง ผมจึงสะดุ้ง นิมันจวนสว่างแล้วหรือ ผมเผลอนั่งอยู่โดยมิได้หลับนอน เป็นเวลาที่ผมจะต้องปลุกตาปลุกยายขึ้นสวดทำวัตรเช้า ต่อนั้นก็จะเข้าครัวหุงข้าวตามที่เคยช่วยยายทำ ส่วนพี่ๆ นั้นผมไม่เคยกวนเขาเลย อนิจจา ผมจะทิ้งตายายไปแล้ว สิ่งที่เคยทำให้ยายยายจะต้องทำเองต่อไป ผมร้องให้อีกแหบจะล้าลักเป็นเลือดออกมา พยายามสงบใจอยู่เป็นครู่ เช็ดน้ำตาให้แห้งแล้วเข้าปลุกตายายให้ตื่น ผมได้จัดดอกไม้ธูปเทียนเตรียมไว้พร้อมหน้าหมู่บูชา แล้วก็บ่ายหน้าเข้าครัว

ผมเที่ยวแจกบัตรจนทั่วในวงศ์ญาติในหมู่บางสะแก แล้วเลยไปบ้านพิณพาทย์ญาติกันเพื่อส่งบัตรและจดหมายของตาให้ทางวงดนตรีวงนี้เขาจัดมโหรีไปกล่อมหอดตามกำหนดในบัตรนั้น แต่บังเอิญพิณพาทย์วงนี้ไประโคมศพที่วัดสะแก โดยธรรมเนียมนิยมที่บางนั้น ถ้าใครตายลง สวดสามคืนแล้วจะนำศพไปสวดที่วัดอีก ระโคมกันไปจนตึก พอรุ่งขึ้นก็รีบเผา ถือเป็นกรรมหมดห่วง ไม่ทิ้งศพไว้ให้ยุ่งยากมีห่วงในวันหลัง ผมเลยตามไปอยู่กะเขาที่ศาลาอันนั้นเอง กินข้าวกับเขาด้วยเลย เดี่ยวนี้ผมซักจะตีหมเห้เป็นข้างแล้ว หัวใจมันปวดร้าวอยู่ภายในก็กินมาดบัลงไป มันเป็นการกินเหล้าของคนที่อยู่ตัวต่อไปนี้ตัวเองไม่มีปุ๋ยตายาย จะต้องปกครองตัวเอง จะต้องมุ่งหน้าไปตามยถากรรม

พยายามเขียนจดหมายกราบลาตายาย แล้วฝากกับนายวงดนตรีที่เขาจะไปพบกับตายาย แล้วผมจะพนจรไปกับเพื่อนคนใหม่ที่รู้จักกันที่นั่น เขาเป็นพวกลีก หากินเร่ร่อน พอตีเขามาเยี่ยมนายพิณพาทย์ที่นั่น เราตีหมเห้ด้วยกัน แล้วผมก็ระบายความคับใจกระบรมในเรื่องรักหนีรักออกจากบ้านพนจรไปโดยไม่มีที่จะมุดหัวอาศัยนอน เพื่อนคนนั้นชื่อปุ๋ย ก็ชักชวนผมให้ไปหากินทางลีกเร่ร่อนด้วยกัน ช่วยทำงานโยธาไปก่อน แล้วคงหัดเล่นลีกได้ ผมมันคนหมดหนทางอยู่แล้ว ก็รับคำชวนของพอปุ๋ย

พ่อปุยได้นำผมเดินทางไปหัวรอ เพราะคณะอยู่ที่นั่น เขาจะได้ฝากผมเข้าช่วยงานโยธาพออาศัยชั่วคราวไปก่อนกว่าทางคณะจะเมตตาหยิบยื่นให้บ้าง ได้ใฝ่ใจดีก็รับผมไว้ ผมก็เลยกลายเป็นคนของคณะ ลีเกเรอื่อนั้นไป อีกสองวันลีเกะคณะนี้จะเล่นที่วัดพญานิรังโดยเจ้าภาพให้เล่นเก้าบนที่เขานบนหลวงพ่อไว้สำเร็จผล ผมจึงเป็นกองโยธาชนเครื่องขนจากทั้งหมดลงเรือ พ่อปุยเป็นพระรองหรือพระเอกตัวที่สองของคณะนี้ ผมเลยมีน้ำหนักอยู่บ้างในคณะนี้

ครั้นถึงวันกำหนดจะแสดง ทางคณะเกิดกลัวใจที่นายกระจางตัวพระเอกไปเยี่ยมญาติป่วยหนักที่บางปะหันว่าจะรีบกลับให้ทันเวลาแสดง ทางคณะปลุกโรงติดฉากรอคอยอยู่ก็ยังไม่เห็นมา ตกเย็นก็ยังไม่มา ตัวนางเอกผู้เป็นหลานโต้โพนและแสดงความกังวลมากกว่าใครๆ เพราะเขาถูกขากันตีหึงคู่ เป็นตัวชูโรงของคณะนี้ นายอุโต้โพนจับหน้าเมื่อย นั่งกอดเข้า พ่อได้เวลาพิณพาทย์ก็โหมโรงสาธุการพระเอกยังไม่มา พ่อปุยเพื่อนใหม่ของผมจะต้องเลื่อนขึ้นเป็นพระเอกแทนในคืนนั้น ผมสังเกตเห็นว่าตัวนางเอกไม่ค่อยจะพอใจนัก แต่งตัวไปชะง่อนคอคอยดูนายกระจางไป นายอุโต้โพนรู้ใจหลานสาว ได้พูดปลอบใจนางเอกหลานสาวต่างๆ นานา และทั้งได้ปลุกปลอบพ่อปุยของผมให้พยายามทำหน้าที่ให้สมกับตำแหน่งพระเอกในคืนนี้ให้จงได้

ในระหว่างที่วุ่นวายกันนั้นเอง นายกระจางพระเอกก็กระหืดกระหอบมาแล้วรีบเข้าผ้าदन้าแต่งตัว นางเอกดีใจจนน้ำตาไหล พ่อปุยมองเห็นแล้วหน้าจ้อยเลย ทุกคนต่างดีใจล้อมหน้าล้อมหลังนายกระจาง พ่อปุยยิ้มหน้าเศร้าๆ ผมเพิ่งสังเกตเห็นว่าพ่อปุยของผมติดเนื้อต้องใจนางเอกอยู่ แต่แม่รูปงามนางเอกหลานโต้โพนดูจะเต็มใจเปี่ยมกับนายกระจางพระเอกมากกว่า ผมทลายใจสะท้อน มาเห็นเช่นนี้เข้าก็นึกถึงตัวเอง ที่เร่ร้อนมากก็เพราะรักเขาข้างเดียวจึงต้องระกำมา พวกนางรองๆ มากก็ดูพอใจนายกระจางทั้งนั้น เมื่อเห็นพ่อปุยหน้าเศร้าก็ซึกจะมียิ้มๆ และลากถ่างกันอย่างครึ่งเล่นครึ่งจริง เรื่องทั้งหมดนี้มันไม่ใช่เรื่องของผมเลย แต่เดือดใจแทนพ่อปุย เพราะพ่อปุยเสมือนผู้อุปถัมภ์ผม ใจผมอยากจะเข้าไปเตะกันคนละโครมสองโครม ยิ่งแม่พวก

ผู้หญิงด้วยแล้ว อยากเตะให้หนัก

ในคืนนั้นคณะได้แสดงไปจนจบเรื่องแม้จะหมาง ๆ กันอยู่บ้าง บังเอิญพ่อปุยไปอยู่คนละข้างกับพระเอก ออกมาแสดงโต้คารมกัน เจ้าพวกเสนาที่ช่วยพระเอกพูดเล่นในเรื่อง แต่มีกระทบกระเทียบเจ็บ ๆ อยู่ ทาคะแนนฮาไปด้วยในตัว พ่อปุยก็ตบแรง ๆ เหมือนกัน คนดูไม่รู้เรื่องภายในพากันชมว่าเล่นถึงใจ พูดจាកันเผ็ดร้อนดี แต่จะอย่างไร ก็ดี การแสดงก็ได้จบลงด้วยดี พ่อเล็กแล้วเจ้าภาพเลี้ยงอาหารคาวหวาน เป็นอย่างดี พ่อปุยของเรากินไม่ลงเพราะถูกถากถางมากก็ซุนใจ นั่งห้อยเท้าอยู่หน้าเวทีขีริ่ม ๆ ตีมเหล้าอยู่เจียบ ๆ ผมสงสัยพ่อปุยจับใจ เมื่อมันเป็นอย่างนี้ พ่อปุยจะมาเล่นมันทำไมอ้ายยี้เกศคณะนี้ ไปหาคณะอื่นไม่ได้หรือ

นายกระจ่างหัวเราะร่วน กินอาหารเสร็จแม่นางเอกเอาขามไปล้างให้ แล้วเอาของหวานมาป้อน กระจุ่มกระจิมเหมือนกับว่ากำลังแสดงอยู่กระนั้น พ่อปุยตีมเหล้าอีกแล้วกระแทกกันแก้วลงกับพื้นดัง ผิดหู นายกระจ่างชำเลืองตาดู พวกผู้หญิงหัวเราะคิกคัก นายกระจ่างโดดลงไปจากเวที เดินวนอยู่ที่พื้นดินแล้วขากน้ำลายถุยสองสามครั้งทำ กิริยาแปลก ผมเพิ่งจะนึกรู้ว่าตัวพระเอกกับพระรองนี้มีเรื่องภายใน กันอยู่ เพราะแต่หัวค่ำมาไม่เห็นเขาพูดกันเลย พ่อปุยยกเหล้าตีมอีกที แล้วกระแทกแก้วลงอีก นายกระจ่างก็หัวเราะแล้วถุยน้ำลาย

ในทันใดนั้นเอง เหมือนฟ้าแลบไม่ทันใครจะคิดว่าเหตุการณ์ร้ายแรงจะเกิดขึ้น พ่อปุยได้โดดจากเวทีลงไปถึงตัวนายกระจ่าง แล้วเงื้อมือประเคนลงไปให้นายกระจ่าง ที่ตรงนั้นมีตมบ้างสว่างบ้าง ผมมองไม่รู้ว่าพ่อปุยทำอะไรนายกระจ่าง ครั้นแล้วนายกระจ่างสะดุ้งเอือกแล้วล้มกลางดิน พ่อปุยยืนดูหน่อยหนึ่งแล้วออกวิ่งไปชายเม่น้ำหน้าวัด แล้วโดดเข้าไปในความมืด ทุกคนบนเวทีตกใจ ต่างโดดลงไปยังพื้นดินเข้า ประคองนายกระจ่าง พวกผู้หญิงแผดเสียงกรีดกรีดกันระเบ็งเซ็งแซ่ ตำรวจคุมงานก็วิ่งเข้ามา ใคร ๆ ก็ไม่รู้ว่าเหตุอะไรจะเกิดขึ้น ผมก็วิ่งเข้าไปดูเหมือนกัน ทุกคนร้องกันเสียงหลงเมื่อเห็นหลาวทองเหลือง สั้น ๆ แทงจมอยู่ที่โหลปราณนายกระจ่าง นายอู่ใต้โผแข็งใจชักหลาว

ทองเหลืองออก เสียงลมหายใจนายกระจ่างร่วออกทางแผลดังฟุด เลือดตกในไม่ไหลออกมาเลย เสียงหญิงร้องไห้กันโฮ ตำรวจยืนงันหันไปดูทางชายน้ำ เมื่อกี้ก็เห็นกับตาว่าพ่อปุยเราโดดน้ำหนีไปแล้ว จะมีทางอะไรเล่าจะตามทัน ทั้งผู้ที่โดดไปในน้ำที่กำลังแรงตรงหน้าวัดพันธุเชิงใครๆ ก็รู้ว่าร้ายแค่ไหน ผู้โดดไปจะตายเป็นก็เท่ากัน ผมพูดอะไรไม่ออก เพิ่งไปอยู่จึงไม่คุ้นกับใคร ผมตกใจจนปอดลอย เกิดมาเพิ่งเคยเห็นการฆ่าต่อหน้าครั้งนี่เอง

ยีนงมองคนโน้นทีคนนี่ที จะเข้าช่วยพยาบาลคนเจ็บเขาก็มีกันเต็มแล้ว ต่างประคับประคองกันแน่น อาการของนายกระจ่างปางตายเสียแล้ว พุดไม่ได้ตาเหลือกลาน ตัวอ่อนเปียก ตัวผมนี้มันเข้าร้ายก็อีตอนเป็นคนของพ่อปุยนะซี เข้าเกณฑ์ไม่ตี ใครๆ ต่างมองผมอย่างทายเป็นออกว่าเขามองแล้วคิดอย่างไร ผมเข้าใครไม่ติด พ่อปุยหนีไปแล้ว พ่อปุยเป็นผู้อุปถัมภ์ผม ผมจะต้องเป็นเทวดาจรต่อไป ผมจะอยู่กับใครได้ ในคณะนี้ไม่มีใครรู้จักหัวนอนปลายตีนผมสักคน ข้าร้ายยังเป็นพวกของพ่อปุยตัวผู้ร้าย

หลายคนได้ทามนายกระจ่างขึ้นพยาบาลบนศาลาใหญ่ ผมไม่กล้าตามขึ้นไปกับเขา จึงกลับมา นั่งอยู่บนเวทึงัดเอาเหล้าออกมาดื่มดับกังวลใจ หันหลังฟังเสียงที่แสดง หัวใจว้าวุ่นเหลือเกิน นายอุได้เฝือกกลับลงมาจากศาลาใหญ่โดดขึ้นมานบนเวท หันมองดูผมเวทหนึ่งแล้วหันหลังให้ ห้อยขานั่งที่ขอบเวท มีกิริยากลุ่มอกกลุ้มใจ ท่าทางของได้เฝือกทำให้ผมสะดุ้งใจ ที่เขาหันดูผมแวบเดียวแล้วหันหลังให้เหมือนไม่อยากจะเห็นหน้าผม คล้ายผมเป็นตัวเสนียดหรือพรรคพวกของผู้ร้ายที่ทำกับพระเอกที่มีคนรักทั้งคณะ ผมก็มหน้าคิด ผมจะอยู่กับเขาชั่วคืนนี้นั้นนั่นก็จะล้าไป แต่คืนนี้มันดึกเสียแล้วไม่รู้ว่าจะไปแห่งใด หันไदनั้นมีเสียงหญิงร้องไห้ขึ้นอีกบนศาลาใหญ่ ทั้งผมและนายอุต่างมองไปทางเดียวกัน เพราะมันเป็นเสียงที่แสดงว่านายกระจ่างไม่มีทางรอดเสียแล้ว ตัวตลกคนหนึ่งวิ่งตรงมาหานายอุ

“นายควับ! พี่จ่างขาดใจเสียแล้ว” จากคำบอกเล่านี้ ผมเองไม่ใช่พวกนายกระจ่าง แต่พอได้ยินว่าขาดใจตายแล้ว ผมใจเสียวปลอบ

ขลุ่ย เพราะมันปลอดลอยอยู่ก่อนแล้ว พอรู้ว่าตายแน่ปลอดกระเสาะเลย บอกตรงๆ ว่าผมกลัวจนสุดขีด กลัวผีนายกระจ่างขึ้นมาทันที เพราะผม เป็นเพื่อนกับคนฆ่านายกระจ่าง ผีนายกระจ่างต้องเล่นงานผมแน่ๆ นายอู๋ได้โผล่โดดลงจากเวทีไปขึ้นศาลาเพื่อดูศพนายกระจ่าง ผมเลยนั่ง อยู่คนเดียว รู้สึกหนาวสะท้าน คืบนี้ผมจะทำประการใด จะเข้าใกล้ใคร ให้พออุ่นใจก็ทำไม่ได้ เพราะไม่คุ้นเคยกับใครทั้งนั้น

โต้ไฟใหญ่จัดการผ้าคลุมหน้าศพแล้วตอนพวกผู้หญิงกลับมาที่ โรงแสดง ส่วนศพนั้นทางตำรวจเผื่ออยู่ ผมได้ยินเสียงพวกที่เดินกลับ มาโรงแสดงพูดกันเบาๆ แต่ยังสอดหูได้ยิน

“พี่จ่างตาก้าง หลับไม่ลง” ผมเสียวเข้าไปในปอด

ตัวโตไฟรู้ดีว่าพวกผู้หญิงจะกลัวผี จึงสั่งลูกน้องให้จุดตะเกียง ตลอดคืน พวกตัวตลกและตัวเสนาช่วยกันรื้อฉากปล่อยให้โล่งโถง มองเห็นกันถนัด ไม่มีการบังการปิดให้เกิดกลัวกันละ ผมรู้สึกว้าเข้าที่ ตีมาก พวกผู้หญิงไม่ได้อาบน้ำเลยทุกคน เข้าจับกลุ่มนั่งเงียบกันตรง กลาง พวกผู้ชายนั่งล้อมรอบ ต่างคนต่างมองขึ้นไปบนศาลา มองเห็น ศพนอนหงายผ้าคลุมอยู่ เมื่อเกิดเหตุดังนี้ตำรวจสองคนก็กลับสถานีไม่ ได้ ต้องเผ้าศพว่าจะมีการสอบสวนเสร็จ แต่เขาสองคนถอยห่างไป นิ่งคนละมุมกับศพ แอบเอาเหล่าที่เจ้าภาพให้ดื่มพอใจขึ้น ส่วนผม นั้นเหมือนใบ้ นิ่งเงียบเข้ากับใครไม่ได้ ได้แต่เอาเหล่าเป็นเพื่อน แต่ใน ครุ่นนั้นเองก็มีตัวเสนาตัวหนึ่งเดินเข้ามาหาผม มีขวดเหล้าติดมือมาด้วย

“โง่!” ผมกำลังใจลอยถึงกับสะดุ้ง “ลื้อจะว้ายังไงละ เพื่อนลื้อ หนีไปแล้ว” เขาพูดแล้วนั่งลงใกล้ๆ ผม

“จ๊ะ ฉันทมหตปิฎญาทมหตหนทาง ไม่รู้จะไปไหน” ผมตอบไป ด้วยใจจริง นายคนนี้ใครๆ เรียกว่านายใหญ่ “รอพรุ่งนี้เท่านั้น ฉันทจะ กราบลาได้ไฉนเร่ร่อนไปตามยถากรรม” ผมว่า

“อือ!” นายใหญ่ครางออกมา “มันก็ต้องยังงั้นกันทุกคนละ” นายใหญ่พูดแล้วถอนใจ

“ยี่เกวิกเราชาติทั้งพระเอกพระรอง จะเล่นยังไงเล่า มันก็ต้อง ล้มลง” เขาหยุดพูดชนิดหนึ่งแล้วรินเหล้าส่งให้ผมและรินของเขาด้วย

“อ้าวก็ต้องลาคุณหน้าแกเหมือนกัน จะมาอยู่กินข้าวสุกแกยั้งไง งานไม่มีจะทำ ลือจะไปไหนล่ะ กลับบ้านระอะ?” เขาถามคำนี้ ผมสะอึกใจและสะท้อ

“ฉันไม่รู้จะไปไหน” ตอบแล้วก้มหน้า “ฉันเพิ่งหนีมาจากบ้าน จะกลับไปยั้งไง”

“อ้าว! ทำไมล่ะ?” เขาถาม ผมมันกำลังว่าวุ่นก็เลยบอกความจริงของตัวเองให้เขาฟัง ตามนิสัยที่ไม่ชอบปิดบังอะไรใคร

“ฉันจากมาเพราะคับอกด้วยเรื่องผู้หญิง” ผมว่า

“อ้าว! เรื่องรักระอะ?” เขาว่า

“ฉันไม่รู้จะกลับไปได้อย่างไรพี่ ถ้าฉันอยู่บ้านก็ต้องฆ่าตัวตาย ครั้นพ้นมาแล้วก็เหมือนหมาพลัดเจ้าของ คิดจะฟังพ้อป่วยก็เกิดมาเป็นอย่างนี้” ผมพูดแล้วร้องไห้ เขารินเหล้าส่งอีก

“ลู่มั่นชิวะ เรารู้อผู้ชาย” เขาว่า “อย่าร้องไห้เลยวะ มาคิดทางข้างหน้ากันดีกว่า อ้าวก็กำลังคิดเร่ร่อนไปทำงานกรรมกรที่กรุงเทพฯ อยู่ เพราะรู้ว่าที่สนามยิงเป้าทหารเขากำลังตัดถนนจะมากรุงเกาเรานี่แหละ อ้าวรู้จักกับนางงานคนหนึ่งจึงคิดจะบุกไป เลิกเดินกินรำกินเสียที” เขาพูดแล้วดื่มเหล้า

“กรุณาให้ฉันตามไปด้วยได้ไหมพี่?” ผมถามเอาดี้อๆ เขาสะดุ้งและหันขวับมามองหน้าผม

“ลือเอางั้นระอะ?” เขาถามเร็ว “เอาซี! ถ้าสมัครใจก็ไปเป็นเพื่อนกัน” เขาพูดอย่างง่าย ๆ ผมแทบหัวเราะด้วยความดีใจ ทั้งเศร้าและทั้งกลุ่มมาเกือบค่อนคืนแล้ว เพิ่งจะได้อบอุ่นใจเดี๋ยวนี้เอง หากแต่เกรงว่าทุกคนกำลังเศร้าจึงไม่กล้าสนุก พี่ใหญ่ก้มหน้าเข้ามากระซิบบอกว่า จะจ่านำสร้อยคอเอาเงินทองเที่ยวไปทำงานทำ เราสองคนเลยจ้ำสุรากันเป็นการใหญ่ เท่ากับฉลองการจะพเนจรไปด้วยกัน

นายอู่ไต้ไผ่หนึ่งอยู่บนเตียงแสดง หน้าตาหม่นหมองด้วยคิดมาก ที่จะต้องพักการแสดงไปอีกนานกว่าจะหาตัวพระเอกพระรองได้ การหยุดชะงัก พรรคพวกที่รวมกันมาแต่ไรก็จะเป็นแพแตก ทั้งเกี่ยวแก่ศพนายกระจ่างก็จะวุ่นอยู่อีกอย่างหนัก ทางตำรวจก็จะต้องพิสูจน์

สอบสวนก่อน ยังจะต้องขนย้ายกองลีเกกลับสถานี่อีก ทั้งฉากทั้งเครื่องแต่งตัว ข้าสภก็มานอนขวาง ทำให้เกิดพะว้าพะวังไม่รู้จะอย่างไรก่อน ไทน์ยังจะต้องไปแจ้งให้ญาตินายกระจำงที่บางปะหันทราบข่าวการตายของเขากอีก เจ้าเรื่องยุ่งทั้งหมดที่เห็นๆ นี่ก็มาเป็นเรื่องยับยั้งการพเนจรของนายใหญ่หรือพี่ใหญ่เพื่อนใหม่ของผมไว้ก่อน จะด่วนลาออกกะทันหันโดยไม่คิดถึงการที่เคยร่วมกินรวมนอนกันมากับโต้ไผ่ ก็ดูจะกระไรอยู่ จำต้องช่วยเขาไปก่อนกว่าจะเสร็จเรื่อง

ผมจึงขอตัดความยุ่งยากนี้เสีย ลัดเข้าถึงกรุงเทพฯ เลย ผมกับพี่ใหญ่ได้ทำงานขุดดินสร้างถนนที่เริ่มจากสนามยิงเป้าทหารจะตั้งตรงเข้ากรุงเก่าของเรา น้ำเกลือญาติห่างๆ ของพี่ใหญ่เป็นหัวหน้ากรรมกร เราสองคนได้พักและกินอยู่กับบ้านน้ำเกลือ ซึ่งเดิมเป็นชาวสวนฝรั่งและมะนาวอยู่ที่ดินของแกอยู่ใกล้ๆ กับซอยพระนาง เราสองคนทำงานได้ก็ช่วยเสียดำอาหารให้บ้างทั้งค่าอ้ายมุดหัวนอน น้ำเกลือเป็นคนใจนักเลงเป็นคนเก่าในท้องถิ่นที่มีเพื่อนมาก ประชุมวงสุรากันแทบทุกวัน เช่นพวกนายช่างโรงงานมักกะสันก็มากคน สลับเปลี่ยนการชุมนุมกันอยู่ เราสามคนน้ำเกลือ พี่ใหญ่ ผม ไปชุมนุมกับเขาที่หมู่บ้านพักของคนงานบ้าง และพวกมักกะสันมาชุมนุมที่บ้านเราบ้าง

การชุมนุมสนุกในวงสุรานี่เองทำให้ผมลืมเรื่องเศร้าเรื่องขมใจทางรักไปได้ดีอย่างดี กลางวันออกแรงทำงานขุดดิน กลางคืนสนุกชุมนุมเพื่อน วันไหนไปประชุมที่มักกะสันก็ดื่มน้ำตาลเมากัน วันไหนดื่มที่บ้านน้ำเกลือวันนั้นต้องดื่มเหล้ารัฐบาล เพราะใกล้ถนนใหญ่ การชุมนุมนี้ใครมีอะไรก็ถือติดมือกันมาทำกับแกลุ่มด้วย ผมกับพี่ใหญ่ไม่มีอะไรดีไปกว่าเบ็ดพะโล้ราคาไม่แพงที่ตลาดสนามเป้า ที่นั่นมีโรงเลี้ยงเบ็ดของจีนเป็นแถวเลย ราคาจึงถูกดี

ถนนมักกะสันสมัยนั้นนะคุณครับเปลี่ยนจริงๆ นับแต่ประตูน้ำสระปทุมตรงดิ่งมาสี่แยกเข้าไป ผ่านหน้าโรงพยาบาลพญาไท เมื่อยุคนั้นยังเป็นโฮเต็ลพญาไท ถนนนี้พอดตกค่าแล้วรถเมล์ประจำทางเล็กนานๆ จะมีรถส่วนตัวผ่านสักคัน หรือไม่กี่เป็นรถสามล้อถีบด้วยเท้า ทั้งเจียบทั้งมีด ดูเป็นการตัดปล่อยการคมนาคมระหว่างกันเสียจริงๆ มีดค่า

ใครจะเดินเล่า งูก็ข่ม ขึ้นมาจากข้างทางที่เป็นสวนเป็นไร่ คนพาลก็มาก ผู้ที่จะเดินไปเดินมาได้ก็คือพวกห้องที่มีความพาลเกรเป็นทุนอยู่ข้าง จึงเดินได้สบายเหมือนบ้านนาบ้านป่า ถนนนี้โรยหินพอเดินได้สบายกว่าเดินทุ่งนา เรื่องมีตเรื่องเปลี่ยวไม่ใช่เป็นของพวกเขา

ต่อมามีพวกนักหนังสือพิมพ์ร้อนเร่อออกมาจากพระนครมาเช่า ชื่อบ้านอยู่แถวนั้นบ้าง ก็เลยได้มามากคั่นกับพวกเราเช่า เลยไปกันใหญ่ พวกนักหนังสือพิมพ์เป็นคนใจป่าและมีอหังการทั้งหลายทั้งกับ สมาคมเรา เลยครึกโครมขึ้นอีก พวกหนังสือพิมพ์โสดโผนมาก เมาแล้วชอบเล่นอะไรแปลกๆ ตามกับพวกเราว่ามีวัดที่ไหนบ้าง อยากไปกวนพวก ผีปิศาจกัน เล่นลองฤทธิ์กันดูว่าใครจะแข่งกว่ากัน พวกมักกะสันก็เสนอขึ้นว่ามีป่าช้าอยู่ริมคลอง อยู่ใกล้วัดตะพาน ก็เกิดเฮโลกันยกพวกออกทางหลังบ้านพักพวกคนงานและพวกช่างมักกะสัน ออกผ่านสวนฝรั่งสวนน้อยหน้าใครต่อใคร ครู่เดียวก็เข้าวัดตะพาน ไม่รู้ว่าใครเป็นต้นคิดว่าควรเข้าไปในสุสานเลย จะสนุก ด้วยฤทธิ์เหล่าจึงต่างเห็นงามไปด้วยกันหมด หมุนหาสุสาน ครั้นพบแล้วก็เห็นมีรั้วลวดหนามกัน มีประตูใส่กุญแจอยู่เป็นเรื่องจวนใจ แต่ก็หาทางเข้าจนได้ หาไม้ค้ำลวดหนามให้ห่าง แล้วอุตสาห์คลานลอดเข้าไปที่ละคน จนหมดคนแล้วก็เริ่มสนุกกันต่าง ๆ

นายป่าช้าเขาก็มีแต่เงิ่งดูเจี๊ยบ ๆ เพราะไม่กล้าจะมาห้ามปรามไล่ขับ ด้วยว่าพวกเราเมาแประไปทั้งนั้น ทั้งอากาศก็มืด เจี๊ยบก็เจี๊ยบ เข้ามาห้ามดีไม่ดีพูดกับคนเมา พวกเราอาจจะสำแดงการตะตอยเอา พวกเราเลยแผลงฤทธิ์เมื่อไม่เห็นใครมาห้าม ขึ้นเตาเผาบ้าง ศาลาที่เขาวางโลงผีไว้เกาะกะ ขึ้นไปสำแดงเดชแล้วแต่ใครจะทำอะไรให้ขบขันได้เป็นดี บางคนไปทำเกาะโลงผีใครก็ไม่ทราบ ทำเป็นร้องไห้รำพัน คร่ำครวญถึง บางคนเกิดทำตาย แล้วพรรคพวกช่วยกันหามไปเต้าเตาเผา ไม่ยั้งคิดว่าเขาจะเพิ่งเผาศพใครไว้ก่อนหน้าหรือเปล่า เอาพวกที่ทำตายวางลง แล้วหยิบขอเหล็กที่เขาใช้เผาศพจริง ๆ ที่วางอยู่แถวนั้น ม่างดีให้ศพพลิก แล้วก็หัวเราะกัน ลืมความสกปรกหมด

การเล่นด้วยฤทธิ์เมาในที่อันน่าสะพรึงกลัวนี้ในยามวิกาล ผม

เองไม่สมัครใจเลย และก็ชักกั้ว ๆ กลิ่นศพรั่วออกมาจากโลงฝังบนศาลาเก็บศพก็โชยมาบ้าง ไม่น่าจะสนุกกันแบบคนชนิดครึ่งบ้าครึ่งดีอย่างนี้เลย แต่ผมมันเด็กกว่าเขาและก็ตัวคนเดียว ย่อมคัดค้านไม่ได้ ต้องตามเขาไป สิ่งที่น่าประหลาดคือ ผีทั้งป่าซามิได้ทำอะไรพวกเราเลย อาจจะถูกลัวคนเมาหรือไม่ว่าคาญ จึงเฉยเสียไม่สำแดงเดชอะไรออกมาบ้างเลย ในอีกครุใหญ่เห็นจะได้ มีคนถือตะเกียงมาไขกุญแจรั้วสุสานแล้วมีพระเดินมาหลายองค์ พวกเราจึงหยุดการแสดงลง

พระท่านได้มาขอร้องว่าอย่าเล่นอะไรอย่างนี้เลย ชาวบ้านที่เขาเป็นเจ้าของศพจะเกิดเสียใจที่พากันมารบกวนวิญญาณของผู้ที่เขารักใคร่และเคารพบูชาอยู่ พวกเราได้สติ นั่งยอง ๆ ยกมือไหว้พระและขอโทษท่านที่เล่นระเริงเกินไป แล้วเลยบอกกับท่านว่าไม่มีความหมายอะไรหรอกที่ทำไม นึกสนุกอยากจะเล่นกับผีดูว่าจะมีจริงไม่จริง พระท่านเลยขอร้องว่าอย่าทดลองอย่างนั้นในสุสานนี้เลย ชาวบ้านจะติเตียนทางวัดได้ ถ้าอยากจะสนุก ท่านพอมีที่ให้สนุก ท่านชี้ให้ดูพระเจดีย์สององค์คู่ ท่านว่าที่นั่นลองจุดเทียนเดินให้รอบทั้งสององค์ มีคนเคยลองกันแล้วว่าเทียนจะดับ จะไม่ทนอยู่ได้เลย แต่จะเป็นเพราะอะไรนั้นพระท่านบอกว่าท่านก็ไม่ทราบ ถ้าอยากสนุกขอให้เล่นกันแค่นั้นเถิดอย่าเข้ามาในเขตสุสานเลย

พวกเราทั้งหมดเลยลาทัพ นั่งไหว้พระกันเป็นแถว แล้วลาท่านออกจากวัดมา เดินจากตรอกตรงออกสู่ถนนใหญ่แล้วต่างแยกทางกัน กลับที่พักแห่งตัว ผมกับพี่ใหญ่น้ำก็กลับบ้านอาบน้ำแล้วนอนกันสบายตื่นเช้าก็ไปทำงานหนักตามเคย พอตกเย็นก็ชุมนุมกันอีกที่บ้านพัก มักกะสัน พอเมากันเต็มที่ก็ชวนกันเล่นกับผีถืออย่างนำหมันไล่ คราวนี้เตรียมเทียนไขกันมาหลายเล่มด้วยกัน ดิ่งเข้าวัด แล้วหันหน้าเข้าองค์พระเจดีย์ทั้งสององค์นั้นทันที จุดเทียนแล้วลองทดสอบที่ละคน บางคนเดินไม่ได้ ออกเดินเป็นเทียนดับ แต่บางคนจุด เดินได้ เดินเร็วแทบเป็นวิ่งเทียนก็ไม่ดับ จึงเกิดเฮฮากันขึ้น ใครไฟไม่ดับก็อ้างว่าผีกลัวตัว พวกที่เทียนดับก็สันนิษฐานว่าอาจจะโดนช่องลมเข้าพอดี เทียนก็ดับไป จึงมีการดับบ้างไม่ดับบ้าง

น้ำเกี๊ยะพูดว่า ข้าจะลองบ้างโวย สนุกดีแะแฮะ พุดแล้วก็จุดเทียน
 เข้าเดินรอบองค์เจดีย์ รอบองค์แรกยังไม่เป็นไร พอเข้าองค์ที่สองผม
 ยืนดูอยู่ มันเกิดเรื่องขึ้นแล้ว ผมเห็นชัดแก่ตาทีเดียว มีหญิงสาวคน
 หนึ่งเดินแซงหน้าน้ำเกี๊ยะ แล้วก้มหน้าลงเป่าเทียนน้ำเกี๊ยะดับลง ผม
 ตะโกนร้องจนเสียงหลง มันน่ากลัวอะไรอย่างนั้น แล้วโดดเข้าเกาะพีใหญ่
 น้ำเกี๊ยะไม่รู้เรื่อง พยายามจะจุดเทียนอีก พีใหญ่ก็ไม่เห็นหญิงนั้น ผม
 เห็นคนเดียว แม่หญิงแกเป่าเทียนดับ ที่ตรงนั้นก็มืด มองเห็นตะคุ่มๆ
 เพียงน้ำเกี๊ยะคนเดียว จะว่าคนจริง ๆ เข้ามาเป่าเทียน ก็ใครล่ะครับจะบุก
 เข้ามางู้นักกับคนเมาในยามค่ำคืนที่วัดเปลี่ยวทั้ง ๆ ตัวเป็นหญิงสาว

ใคร ๆ เฮเข้ามาถามผม ผมปากสั่นพันกระแทกกัน แม่หญิงนั้น
 หน้าขาวซีดดับเทียนน้ำเกี๊ยะ มันชัดกับตาแท้ ๆ ต่างอ้าอึ้งกันไป จะเชื่อ
 ไม่เชื่อผมก็ตาม มันเป็นยามค่ำคืนที่เงียบสงัด มีแต่เสียงนกกลางคืน
 ร้องบนยอดไม้ น้ำเกี๊ยะเชื่อผม พีใหญ่เชื่อผม เลยพากันกลับออกจาก
 วัดแล้วตรงกลับบ้าน คืนรุ่งขึ้นเลยงดการเล่นกะผีเพราะถือว่าเสียฤกษ์

เราสามคนหยุดอยู่บ้านไม่ไปที่มักกะสันหลายคืน แต่ในที่สุด
 พวกนั้นก็มาตามไปอีก และเมื่อเมาเข้าแล้วก็เหมือนมีมนต์ของผีเรียก
 ให้ไปเล่นเช่นนั้นอีก ผมเป็นรุ่นน้องเล็ก พุดขอร้องขึ้น พวกพี่ ๆ ก็เอามือ
 ตบหัวเล่น

“อ้ายน้องชาย ถึงเวลาจะฝึกความกล้าแล้ว มึงมัวแต่แหง มันท
 ก็แหงเรื่อย” พุดแล้วเอามือลูบหัวผมเล่นเป็นหัวหมาที่น่ารัก ผม
 ปล่อยตามใจเขา

ทิดก่อนเป็นคนนำฝูง พอถัดหลังบ้านพักก็พบกับสวนฝรั่งสวน
 น้อยหน้า ข้ามห้องร้องท่องคูปอย่างระหกระเหิน โดดข้ามแล้วดกร่อง
 คลานขึ้นไปอีกแล้วก็ตกอีกเวียนวนวนัก เดินบนหลังร่องก็แหยอยู่แล้ว เซ
 หน้าเซหลัง เดินกันไปจนเห็นใครกลุ่มหนึ่งนั่งล้อมวง มีโหนดตาลเมา
 วางกลาง สุ่มไฟไว้สว่างที่กลางสวนนั้น

“เฮ! ใครเฮมาตั้งวงอยู่นี้” ทิดก่อนมักกะสันพุดและโบกมือ
 ให้พวกเราหยุด พวกในวงน้ำตาลเมาหันดูเราแล้วชูมือเรียกพวกเรา

“เอากะเขาเว้ย” ทิดก่อนว่า แล้วพวกเรา ก็ก้าวหน้าผั่งาซุนเข้าไป

แล้วนั่งลงทั้ง ๆ ไม่รู้จักกันเลย คิดเสียว่าประเดี๋ยวก็รู้จักกันเอง พวกนั้นไม่ฟังเสียง พอเรานั่งเขาก็รินน้ำตาลมาส่ง ทืดก่อนรับกะล่าน้ำตาลเผาต้มรวดเดียวหมดแล้วส่งกะลาคืน อีตอนส่งกะลาคืนนี้แหละ ผู้รับก็ยกหน้าผู้ส่งก็ยกหน้าตรงกัน

“เฮ้ย! อ้ายต่อม” ทืดก่อนออกเสียงเหมือนตะโกน ผงะ ตาเบิกกว้าง คนที่ถูกเรียกว่าอ้ายต่อมพยักหน้าแล้วยิ้ม แล้วมีเสียงใครอีกคนพูดแซงขึ้นมาว่า

“ข้ากลัวเอ็งจะลำบากเข้าไปในวัด เลยมาคอยอยู่ที่นี้”

ทืดก่อนหันขวับไปทางเสียงนั้น

“อ้ายเมีย่น!” แล้วทืดก่อนก็หงายหลัง

“ผีหลอก!” นายหมั้นร้องขึ้น และมุตลุกขึ้นยืนสองมือตะกายลมจะหนี พรรคพวกชักกระล่ำระสาย ผมเองแทบหายใจไม่ออก ทะลึ่งขึ้นยืนพวกเราทั้งพวกอลวนไปหมด จะอยู่จะไปบอกไม่ถูก ทันใดนั้นเองพวกวงน้ำตาลเผาเหล่านั้นจางหายไปหมด ไฟที่เห็นสุ่มสว่างตอนแรกไม่มีเสียแล้ว ที่นั่นมืดตื้อไปเลย คราวนี้เองทุกคนก็ออกวิ่งทั้ง ๆ เคยกล้าหาญเข้าป่าช้ามาแล้ว แต่คราวนี้ขาแข้งสั่น ทืดก่อนลุกขึ้นเตะลมดังวี๊ด ๆ

“มา ๆ ๆ อ้ายต่อมอ้ายเมีย่น มึงตายแล้วมาอาละวาดกะกู” พอทืดก่อนพูดออกมาดังนั้น พรรคพวกก็รู้ชั้ตว่าอ้ายต่อมอ้ายเมีย่นคือใคร เพราะไม่เคยรู้จักกับสองคนนี้เลย แต่ทืดก่อนรู้จักกัน เลยเกิดกลัวกันขึ้นทุกคน เตะต่อยมลกันไปแทบทุกคน ที่ทำนั้นมีใช่เพราะกลัวหรือดูเดือด มันเป็นความกลัวล้นหัวใจ เลยเอาความบ้าเข้าช่วย แต่มันก็ยังกลัวอยู่นั่นเอง ไม่เคยคิดว่าจะเจออย่างนี้ แต่อาศัยการออกแรงเตะต่อยมลและหัวใจบ้านั้นทำให้เลือดแรงขึ้น ถึงได้พาตัวออกพ้นจากที่มีตึ้นนั้นมาได้ พอออกถนนใหญ่จึงตั้งสติได้

“อ้ายสัตว์ต่อมสัตว์เมีย่นหลอกกู กูเผาเมืองที่วัดนี้ แม่เมืองอย่าพูดอย่าเกิดเลย หนอยหลอกกู” ทืดก่อนโกรธไม่หาย คำขอแข่งชักหักกระดูก ผมกลัวจนสั่นไปทั้งตัว ทืดก่อนพูดอย่างนั้นไม่ถูก ที่เราพากันกวานเขาถึงป่าช้า พอเขามาเล่นงานบ้าง ไปแข่งชักเขาจะถูกหรือ แต่

ผมไม่กล้าจะพูดอะไร ทัดก่อนเป็นผู้ใหญ่กว่าเพื่อนในกลุ่มมักกะสัน

ในกลุ่มใหญ่ของพวกเราส่งสารผมและน้ำเกลือผู้ใหญ่จะต้องเดินเปลี่ยนอีกไกล จึงเฮโลมาส่งเราสามคน พวกหนังสือพิมพ์คนหนึ่งชื่อ วรณ เขาเข้าบ้านอยู่ระหว่างกลางมักกะสันกับบ้านเราสามคน พอผ่านบ้านนายวรรณ เราทั้งหมดก็ส่งจนถึงประตูห้องเลย แล้วจึงออกเดินมาส่งเราอีก มีนักหนังสือพิมพ์อีกสองสามคนบ้านอยู่ในพระนคร พวกมักกะสันก็ย้อนไปส่งทางประตูน้ำ ขึ้นรถที่นั่น

ผมกลับเข้าบ้านแล้วไม่อยากพูดอะไรเลย เข้านอนคลุมโปงเลย รู้สึกเหมือนจะจับไข้

สารบัญ

- ๑๓ น้ำมันผีพราย
- ๒๕ หลบภัยทางอากาศ
- ๔๓ คู่กรรม
- ๖๑ วิญญาณถูกสาป
- ๗๓ แม่จ๋า
- ๘๗ แม่ค้ากล้วยทอด
- ๙๕ พ่อมดหมอผี
- ๑๐๓ ของรักเสมอใจ
- ๑๑๑ อวสานของหมอผี
- ๑๓๓ วันทองสองใจ ?
- ๑๔๓ เปลี่ยนคน
- ๑๕๑ ครูอรุณ
- ๑๗๑ วิญญาณที่ติดตาม
- ๑๘๗ เรื่องของพวกแทงหยวก
- ๒๐๗ เหมาทโษ
- ๒๑๙ ใครจะไล่เจ้าของที่
- ๒๓๓ เข้าป่าหาระกำ
- ๒๔๘ คอยหา
- ๒๖๔ สโมสรพวกกายทิพย์
- ๓๐๔ เหตุการณ์ยามดึก

น้ำมันผีพราย

น้ำมันผีพราย

คำว่าตำบลดตลาดพลูนี้ ใครๆ ก็รู้จัก เพราะสมัยนี้คึกคักด้วยผู้คนและตึกกรม บ้านช่องหนาแน่น แต่ถ้าย้อนหลังไปอีกสัก ๔๐ กว่าปี จะมีสภาพไปอีกแบบหนึ่ง เพราะในสมัยนั้นไม่มีสะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยา ผู้อยู่ฝั่งธนบุรีจะข้ามติดต่อกับฝั่งกรุงเทพฯ จึงต้องอาศัยเรือจ้างแจวข้ามปากข้ามไปข้ามมา และผู้อยู่ทางสวนตลาดพลูก็ต้องอาศัยเรือแม่ล่ขาวที่เดินประจำระหว่างท่าตลาดพลู ท่าปากคลองตลาด ท่าราชวงศ์ ถ้ากลางคืนหมดเวลาเรือแม่ล่แล้ว คนทั้งสองฝั่งจะต้องพึ่งเรือจ้าง สำหรับฝั่งธนบุรีนั้น ไซ้ว่าเมื่อข้ามเรือจ้างถึงฝั่งแล้วจะเดินเท้ามาถึงตลาดพลูง่ายๆ เมื่อไหร่ มีแต่ทางสวน ตกกลางคืน

ก็น่ากลัว พุดง่าย ๆ สมัยนั้นฝั่งธนบุรีไม่มีถนน มีแต่ตรอก แต่ก็เรียกว่า ถนนหลวงเหมือนกัน การไปมาจึงไม่สะดวกเท่าทางเรือ กิจการทางเรือเมล์ และเรือจ้างจึงเจริญนัก

ที่ทำเรือเมล์ชาวตลาดพลู มีร้านผัดหมี่กรอบมีชื่ออยู่ร้านหนึ่ง อยู่ห้องแถวใกล้ทางขึ้นลงของท่าเรือ หมี่ร้านนี้มีฝีมือเป็นราชาแห่งกรุงธน ส่วนฝั่งกรุงเทพฯ นั้นมีหมี่อยู่หลายแห่งที่นักเลงรับประทานอาหารและคอสุราจะรู้จัก เช่น หมี่วัดมหรณพ์ หมี่วัดโคก หมี่ตรอกข้าวสาร หมี่ตรอกถั่วออก แต่ในสมัยนี้เลิกกิจการไปแล้วหลายแห่ง คงเหลือหมี่วัดมหรณพ์ไว้แห่งเดียว

เป็นเรื่องน่าประหลาดนักที่หมี่ตลาดพลูยังคงรักษาตระกูลอยู่จนบัดนี้ ยังคงมีลูกค้าอยู่มากมาย ในสมัย ๔๐ กว่าปีโน้นก็มีร้านเหล้าโรง ยาดองร้านหนึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับร้านหมี่ เป็นร้านของนายแจ้ อายุประมาณ ๕๐ ปี มีสมาชิกชาวตลาดพลูและไม่ใช่ตลาดพลูปะปนกันอยู่มากมาย ตกเย็นจะเต็มไปด้วยคอสุรายาดอง สั่งหมี่มาแก้มบ้าง ที่เงินน้อยก็จะใช้แก้มด้วยฝรั่งจิ้มพริกกับเกลือ มะยม มะขามสดจิ้มน้ำปลาหวาน กะปิหวาน มะดัน มะพร้าว สุดแต่หน้าไหนของสวนจะมีผลไม้อะไรชุกชุม นายแจ้จะจัดเอามาให้แก้มสุราเป็นของแถมเพื่อลูกค้าจะติดใจ

เย็นวันหนึ่ง ขณะที่เรือเมล์ชาวมาจากฝั่งกรุงเทพฯ เข้าเทียบท่า ผู้คนโดยสารก็ขึ้นจากเรือเดินผ่านสมาคมเหล้ายาไป บางคนก็แวะเข้าก๊งเสียบ้าง ที่ไม่ใช่คอสุราก็เลยไป ในจำนวนนั้นมีหญิงสาวใหญ่คนหนึ่งเดินผ่านไป เธอมีรูปร่างสวยเก๋ แต่งทองเต็มตัว มีผู้ชายหนุ่มใหญ่สองคนติดตามพวกคอสุราสมาคมนายแจ้ก็มองตามดูเธอ และอีกคนหนึ่งก็เอ่ยปากอยู่ในพวกกันว่า

“อย่ามองเขาเลย ! พวกเรา แม่ไม่เหลียวมาดูเราให้เสียสายตา แม่มีเงินยังกะอะไร ที่ทางเยอะแยะ ถ้าจะมีหวังก็เห็นจะต้องหาหมอสั้นที่ดี น้ำมันพรายนั่นแหละพอจะได้บ้าง ถ้าลำพังติดต่อเฉย ๆ ก็อย่าหวังว่าแม่จะให้เราไปแตะกระดูกแก”

ขาดคำนายคนนี้ พวกทั้งหมดก็หัวเราะกันครืนใหญ่

“ใครนะ ?” อีกคนถาม

“ผมเคยเห็นและรู้ หลักฐานชาติ บ้านอยู่แถวโค้งรถไฟนี้แหละ แต่เธอน่ะไม่รู้จักผมแน่ เย็นเข้าก็ฟาดเกล้าทุกวัน ใครจะอยากรู้จักคน ชี้เมา”

มีการหัวเราะกันอีกครั้งใหญ่

“ฉันอยากจะรู้จริงๆ ว่า น้ำมันพรายน่ะจะได้ผลแน่หรือ” ชายอีก คนพูดขึ้น “กลัวว่าชะดีชะร้ายไปป้ายแม่เข้า แม่จะหันมาด่าเอาล่ะซี”

“ผมเคยได้ยินว่ามีอาจารย์เก่ง ๆ เขาทำน้ำมันพรายได้ เก่งทาง เสน่ห์” ชายอีกคนว่า “แต่สงสัยว่า น้ำมันพรายจริง ๆ มันมีเหม็นอู๋ไป หรือ มันจะเกิดเสน่ห์ได้อย่างไร”

“ผมว่ามันจะเป็นเพียงชื่อละครมัง ที่แท้อาจจะเป็นน้ำมันหอม ธรรมดา แต่เรียกชื่อให้มันขลังขึ้นว่าน้ำมันพราย”

“น้ำมันพรายจริงๆ ครับ อยากรู้ผมจะเล่าให้ฟัง” นายแจ้ เจ้าของ ร้านเอ๋ยขึ้น และก้มหน้าก้มตาตวงสุราในโหลให้ลูกค้า

“น้ำมันผีพรายนี้ มีเดชาทางไสยศาสตร์จริงๆ” นายแจ้พูดต่อ “ผมรู้ว่าสมัยเก่า พระแสงดาบของกษัตริย์ไทยทุกรัชกาลจะต้องชุบด้วย น้ำมันพรายเพื่อมีเดชาประกาศิต พวกพระอาจารย์ใหญ่ ๆ ทางอยุธยา จะเป็นผู้ทำพิธีชุบพระแสง น้ำที่จะใช้เกี่ยวกับพิธีนี้จะต้องใช้น้ำพิเศษ คือน้ำที่เกิดขึ้นเองในพระเศียรพระพุทธรูปวัดตูมอยุธยา” พอ นายแจ้พูด ถึงพิธีการที่คนทั่วไปไม่เคยรู้ พวกคอสुरาก็นั่งฟังอย่างสนใจ

“แหม ! วันนี้มีบุคคลที่จะได้ฟังความรู้ โปรดกรุณาเลยครับ” ชายคน หนึ่งขอร้อง

“เดี๋ยวครับ เมื่อกี้พูดถึงน้ำในพระเศียรพระพุทธรูปวัดตูมน่ะ อย่างไรครับ” ชายหัวล้านด้อมเกล้ารวดเดี๋ยวหมดแล้วถามนายแจ้

“อ้อ ! พระพุทธรูปวัดตูมนั้นเขาสร้างตอนพระเศียรท่านให้ช่างใน โปรงเป็นเหมือนโถ มีฝาปิดเปิดได้ คือทำตอนเส้นพระเกศานั้นแหละ ครับเป็นฝาครอบ ถ้ามองห่าง ๆ ก็จะเห็นว่าพระเศียรพระเป็นธรรมดา ถ้าเข้าดูใกล้ ๆ ก็จะเห็นว่าตัดครอบไว้เป็นฝาปิดเปิด

“โฮโฮ !” อีกหลายคนร้องขึ้น “ผมไม่เคยได้ยินเรื่องเลย และก็รู้ว่า วัดตูมอยู่ที่ใด และตรงตำบลใดของอยุธยาด้วย อ้อ ! น้ำในพระเศียร

พระนั้นเป็นน้ำอะไรกัน ?”

“นี่แหละครับยังเป็นปัญหาอยู่” นายแจ้พูดพร้อมกับส่ายหน้า “บางคนว่าเกิดจากเหงื่อของไอน้ำตามอากาศเกิดขึ้นเอง มีน้ำขังในพระเศียรเสมอ แต่บางคนว่าเห็นจะไม่จริง ทีเถหรือโอทำไมไม่เกิดเหงื่อไอน้ำบ้าง นี่แหละครับ เขาแย้งมาดังนี้ บางคนที่เป็นผู้รู้เขาว่า ความจริงเขาเอาน้ำธรรมดานี้ใส่ไว้เอง เพื่อไว้ทำพิธีสูง ๆ และศักดิ์สิทธิ์”

นายแจ้พูดแล้วหันมองหน้าทุกคนว่าใครจะมีความเห็นอย่างไร แต่ทุกคนนิ่งเฉย

“แล้วน้ำที่พระเศียรนี้ เกี่ยวอะไรกับการชุบพระแสง และเกี่ยวอะไรกับน้ำมันพราย”

“อ้อ เกี่ยวอย่างนี้ครับ น้ำที่พระเศียรนี้จะละลายผงฝุ่นที่ทำเลขยันต์พุทธมนต์โดยพระอาจารย์ใหญ่ สวดเจ็ดวันเจ็ดคืนแล้วกวาดผงไว้ละลายน้ำที่ว่านั้นแล้วเขียนอักขระลงที่เล่มพระแสงดาบ เมื่อทิ้งให้แห้งดีแล้วเออลงเข้าเตาเผาดาบจนแดง แล้วจึงลงชุบน้ำเหลืองฝีที่ใส่รางยาวไว้ ดาบแดง ๆ นั้นเอานอนลงชุบในรางน้ำเหลืองฝี จะดั่งฟ็อบ ส่งกลิ่นเหม็นตลบ พอทิ้งให้เย็นแล้วนำประหลาดที่ตัวอักขระที่เขียนไว้ด้วยผงจะเกิดเป็นตัวนูนขึ้นได้ ครั้นแล้วจะเออลงล้างให้สะอาดด้วยน้ำในพระเศียรพระอีกที”

“โอ ! เป็นพระคุณครับ” ชายหัวล้านพูดและยกมือไหว้ “ผมจะเก็บไว้เป็นความรู้ และวิธีที่จะเอาน้ำมันพรายมาล่ะครับ มีอะไรบ้าง” ผู้ถามได้สั่งตักเหล้าอีกพร้อมกับคนอื่น ๆ เป็นการอุดหนุนไปในตัว

“การจะเอาน้ำมันฝีก็คือ พระท่านจ้ำงานลับหระอแอบชุบฝีตามหลุม ตัดหัวฝีมาเอาใต้ลนคางฝี น้ำมันในสมองจะละลายไหลลงมาใส่ที่รอง โอ้ย ! มันเรื่องเหม็นทั้งนั้นแหละคุณ” นายแจ้ว่า

“ต้องเอาฝีตายโหงด้วยใช่ไหม ?” อีกคนถาม

“โอ ! เปล่าครับ ฝีตายธรรมดานะ ถ้าน้ำมันฝีพรายทำเสน่ห์ล่ะก็ ต่อกใช้ฝีตายโหง เออละวันนี้ผมจะเล่าให้ฟังให้หมดเลย” นายแจ้รับรองกว่าจะได้เล่าต่อ นายแจ้ก็ต้องตักเหล้าอีกหลายแก้วกว่าจะทั่วคน

“เรื่องนี้ ผมก็ได้ความรู้จากบิดาผมแหละครับ บิดาผมเคยเป็น

ลับเทร่อดน้อย แกเคยชอบพอกับอาจารย์แหม่ม และอาจารย์ผู้นี้เก่งทางทำน้ำมันพรายลือนามอยู่ในหมู่พวกหนุ่ม ๆ ที่คลั่งรัก ตาแหม่มเป็นดาราของพวกหนุ่มและไมหนุ่มละครับ แต่จะอย่างไรก็ตามเถอะ ถึงตาแหม่มจะเก่งอย่างไรก็ยั้งต้องพึ่งพ่อของผมอยู่ดีละครับในการจะหาศพผีตายโหงไปทำพิธีได้ วันไหนพ่อผมเผาผีตายโหงจะเห็นหน้าตาแหม่มโผล่มาและกระซิบถามพ่อผมว่า ‘ศพนี้เจ้าภาพเขาคุมเผาหรือเปล่า’ ความจริงแล้วศพเผามีต่างฐานะกัน คนที่พอมืออันจะกิน เขาก็เผาโดยตั้งเมรุ พ่อผมก็ช่วยอะไรตาแหม่มไม่ได้” นายแจ้พูดจบแค่นี้ก็หยุดรินเหล้าให้ลูกค้ำอื่นบ้าง

“ประธานโทษนะครับ คุณว่าคุณพ่อคุณต้องช่วยอะไรตาแหม่ม?” ผู้หนึ่งถาม

“อ้อ พ่อผมสำคัญที่สุด ถ้าพ่อผมไม่ยอมร่วมมือ ตาแหม่มจะทำไร ? เพราะผีที่เอามาเผาเนะ มีคนเผาสองสามคน คือพ่อผมและผู้ช่วย ถ้าศพขึ้นเมรุพ่อผมก็ช่วยตัดหัวศพนั้นให้ตาแหม่มไม่ได้ ถ้าหากเป็นศพคนจนเผาเตาอบ ญาติมักปล่อยลับเทร่อดทำการเผาจนมอดไหม้ โดยไม่ยอมมาคุมการเผา” นายแจ้อธิบาย

“อ้อ !” อีกคนร้อง “ถ้าพ่อของคุณตัดหัวศพให้ไป ตาแหม่มก็เอาไปเลยหรือครับ?”

“ไม่เอาไปหรอกครับ ลับตาคนแกก็แอบเอาได้ลนคางศพแถวใกล้ ๆ นั้นเอง พอได้น้ำมันพอแล้วแกก็คืนหัวศพให้พ่อผมเผาจนไหม้ตามเดิม แกก็เอาน้ำมันนั้นไปเข้าพิธีผสมเครื่องหอม เช่นน้ำมันจันทน์ คือน้ำมันจันทน์หนึ่งถ้วยชา ก็เอาน้ำมันพรายนี้ผสมลงไปสักสองสามหยดเท่านั้น ถ้ามากนักรกกลิ่นเหม็นจะเกิดขึ้น ถ้าตามกำหนดที่ว่านั้นกลิ่นเหม็นจะไม่มีเลย มีแต่หอมน้ำมันจันทน์ สิ่งสำคัญอย่างที่สุดคือว่า น้ำมันพรายแท้ ๆ นะมีพิษร้ายครับ ถ้าเอาน้ำมันพรายแท้ ๆ ทาเนื้อใคร มันจะแทรกซึมเข้าชุมชนโดยเร็วและวิ่งเข้าเส้นโลหิต แล้วคนคนนั้นจะมีอาการคุ่มตีคุ่มร้ายตลอดไป นานเข้าก็เป็นบ้าคลั่งจนถึงตาย” นายแจ้หยุดจุดบุหรี่

“เอ๊ะ ! แล้วไหนว่าน้ำมันพรายทำเสน่ห์ละครับ ?” อีกคนรีบสอดถาม นายแจ้โบกมือให้หยุดถามและค่อยฟังคำอธิบายต่อไป

“คือว่า” นายแจ้อธิบาย “น้ำมันผีพรายนี้เนะใช้อยู่สองอย่าง อีก

ชนิดหนึ่งใช้ทำเสน่ห์ อีกอย่างหนึ่งทำให้บ้า ชนิดทำเสน่ห์นั้นใช้น้ำมัน
จันทน์มากและเข้าพิธีคาถาอาคมทางไสยศาสตร์ครบครัน ส่วนทางทำให้
บ้านนั้นใช้น้ำเหลืองผีมาก ใช้น้ำมันหอมน้อย และไม่ได้ลงเลขลงยันต์
อะไรเลย คุณจงทราบไว้เถิดครับว่า น้ำมันพรายนะมันแรงครับ คนเรานะ
หมอเขาว่า เส้นโลหิตนั้นต้องการโลหิตสะอาด ครั้นน้ำมันพรายสกปรก
เข้าไปปะปน เลือดมันก็ไม่บริสุทธิ์ซี่ครับ เป็นบ้าเป็นบอไปเลย”

“เอ แล้วคนที่จัดอย่างจัดลอน้ำมันล่ะครับ มันก็เปื้อนไม้เปื้อนมือ
บ้าง มิแยหรือครับ?” ชายหัวล้านอดทนฟังให้ตลอดไม่ได้จึงสอดถามขึ้น

“ขอโทษครับ ผมลืมอธิบายไป คนจะทำน้ำมันพรายนะ จะต้อง
จัดการป้องกันก่อน คือเอาปูนกินกับหมากนี้แหละครับละลายน้ำทามือ ทา
แขน ปิดขุมขนก่อน จึงจะปลอดภัยครับ” นายแจ้จ้ออธิบายแล้วต้องตักเกล้า
ตามที่ถูกล้างอีก

“นี่-นี่ วันนี้เองเพิ่งได้ความรู้ทางน้ำมันพรายแจ่มแจ้” คนหนึ่งว่า

“ขอถามอีกสักนิดเถอะครับ คุณเคยเห็นฤทธิ์น้ำมันพรายบ้างไหม
ครับ ที่ป้ายหรือติดผู้หญิงเข้าแล้วมีผลดังที่เล่าลือกันไหมครับ” อีกคน
ยกมือไหว้แล้วถาม นายแจ้จ้อหยุดนิ่งสักครู่แล้วหัวเราะชนิดหนึ่ง

“เคยกับตัวผมเองเลยละครับ” พอนายแจ้จ้อพูดดังนี้ ทุกคนฮาครืน
ใหญ่ และต่างพูดแข่งกันลั่นว่า “ได้ฟังแล้ว” “รู้แจ้เห็นจริงกันละคราวนี้”

“เรื่องของเรื่องนั้น มันจะเกิดขลังหรือด้วยฤทธิ์เดชของน้ำมันก็ได้
หรือจะเป็นด้วยฤทธิ์เชื่อของผม ไม่ก็บังเอิญให้เป็นไปก็ได้ ขอให้คุณ
ฟังเอาเองก็แล้วกัน” นายแจ้จ้อว่า “ก็ไม่ใช่ใครละครับ เมียคนที่ตายไปแล้ว
ของผมนี้แหละครับ ผมแอบขโมยน้ำมันของพ่อผมไปทำ โห้ยคุณ ฤทธิ์
หนุ่มนั้นแหละครับ ความจริงไม่เคยรักกันเลย ผมสาบานได้ เขาเป็น
คนเรียงพลูในสวนพลูนี้แหละครับ เข้าเขาก็มาที่บ้าน เย็นก็กลับบ้าน เดิน
มากันเป็นแถว ล้วนแต่หญิงด้วยกันทั้งนั้น ตัวผมมักเกรไปยืนแถวทาง
รถไฟเสมอ เวลานั้นบ้านผมอยู่แถวใกล้ๆ ศาลเจ้าอาเหนียวทางนั้น ทุก
เย็นทุกเช้าละครับ ผมไปดักดูว่าควรจะรักใครดี ดูอยู่หลายวันก็ไม่รัก
ใคร แต่เห็นคนหนึ่งรูปร่างเล็ก ๆ หน้าตาหมดจดดี มักเดินล่าหลังเสมอ
ผมก็เลยลองส่งเดชไป เดินตามหลังเข้าไปในระยะห่างพอจะติดได้ ผมก็ติด

น้ำมันใส่ที่ห้องเธอ เพราะว่าถ้าจะดีดสูงไป ถ้าถูกแขนถูกคอเธอเข้า เธออาจจะรู้สึกตัวก็ได้จึงดีดเบื่องต่ำ ตัวผมนะเอาเทียนไขผึ้งลนไฟคลึงมือทามือจุดขุมชนเสียดีแล้วจึงทำการ ครั้นดีดแล้วผมก็ทำเดินเลยขึ้นหน้าไป แล้วหันมาดูเธอพร้อมกับยิ้มให้เธอนิดหน่อย เธอก็มองผมอย่างหน้าตื่นๆ เพราะไม่เคยรู้จักกัน อยู่ๆ ผมไปยิ้มให้เธอ”

ตอนที่ประชุมฮากันอีกครั้งในใหญ่ และเอะอะพูดกันในเรื่องน้ำมันพรายกันอยู่ครู่หนึ่ง

“ประธานอภัยเถอะครับคุณแจ้ ผมอยากฟังเรื่องตอนความสำคัญของน้ำมันที่ดีดไปแล้วนะครับ” อีกคนหนึ่งพูดขึ้น ก็มีเสียงสนับสนุนจากที่ประชุมบ้าง หัวเราะกันคิกคักบ้าง

“น้ำมันนั้นก็ทำให้ผมได้เข้ามาเป็นภรรยาแหละครับ” นายแจ้ว่า เสียงหัวเราะก็มีขึ้นอีก

“โอ้โฮ ! ถ้าอย่างนั้นก็แปลว่าเป็นของจริงซีครับ ไม่ใช่เรื่องพูดกันกว้างลอยลม?” อีกคนหนึ่งพูดอย่างตื่นเต้นและสนใจ

“เอาละครับ ! ผมจะเล่าให้ฟัง แล้วพวกคุณก็ตัดสินเอาเองว่า น้ำมันผีพรายนะดีแล้วแค่ไหน ผมจะเล่าความพิสดารให้ฟัง” นายแจ้ว่า

“เป็นพระคุณครับ” ที่ประชุมร้องขอบขอบคุณกันหลายเสียง

“ในวันรุ่งขึ้น ผมก็ไปเดินเกอร์คอยกลุ่มหญิงเรียงพลูอีก” นายแจ้เริ่มเรื่องต่อ “ผมก็พบหญิงที่ผมดีดน้ำมันนั้นอีก คราวนี้ผมประหลาดใจจริงครับ พอผมเดินเฉียดกับแม่คนรังท้ายที่โดนน้ำมัน เธอพบหน้าผมก็ยิ้มให้ที่เดียวแหละ คุณเอ๋ย หัวใจผมพองโต แต่ยังไม่กล้าจะพูดอะไรกับเธอเพราะเป็นเพียงขั้นแรก ต่อมาวันหลังๆ ผมก็ไปรอกอยกว้างเดิม จนสนิทกันขึ้นจึงมีการนัดพบกัน แต่นั่นแหละครับ เราก็กินแต่กันพาหนี่ด้วยเป็นประเพณีของน้ำมันพราย การจะลู่ออกกันนะใครๆ ก็ทำได้ถ้ามีหลักมีฐาน มีเงินมีทอง แต่ลัทธิของน้ำมันพรายนะเป็นลัทธิของชายยากจนชนิดที่เข้าหน้าพ่อแม่หญิงไม่ได้ จึงต้องใช้น้ำมันพรายช่วยให้ความสำเร็จเกิดขึ้นโดยไม่้องอนใคร ลงท้ายผมกับเขาก็ได้พากันหนีเงาแว้ง บิดาผมพอรู้ว่าผมเอาน้ำมันพรายไปใช้จนเกิดพาหนี่กันขึ้น ท่านก็ตกกระโหลกใจไป พาไปซ่อนตัวจนครบกำหนดเข้าสมาต่อพ่อแม่ฝ่าย

หญิง เรื่องก็ลงเอยกัน และผมก็พอดีได้เข้าทำงานรถรางสายนี้แหละครับ จากปากคลองสานไปวัดสิงห์ ผมเลยอยู่บ้านของภรรยาที่คลองสาน บางไส้ไก่นั่นแหละ” นายแจ้หยุดเล่านิดหนึ่งเพราะต้องตักเหล้า ซึ่งวันนี้เป็นวันขายดีผิดกว่าเคย

“ยังงั้นก็จัดว่าเป็นสุขเพราะน้ำมันพรายนั่นเอง” คนศิระชะล้าว่า “เดี๋ยวซีครับ จะสุขหรือไม่สุขก็คอยฟัง” นายแจ้ขัดขึ้น “ผมอยู่กินกันมาได้หกเดือนยังไม่มีข่าวว่าจะเกิดบุตร วันหนึ่งแม่น้อยภรรยาผมกระซิบกับผมว่า เวลาเขาออกจากบ้านเป็นเวลาค่าคืน คล้ายๆ จะมีใครเดินตามเสมอไป เรื่องนี้ผมคิดว่าแม่น้อยเกิดเป็นโรคประสาทไปเอง หรือไม่ก็เจตภูตของตนเองหลอนตนเอง เพราะผู้ใหญ่เคยพูดให้ฟังว่า ถ้าเราเดินคนเดียวเปลี่ยวๆ เงียบๆ จะมักได้ยินเสียงผีเท้าใครเดินตามหลัง ผมไม่เอาเป็นอารมณ์นักในเรื่องแม่น้อยเล่าให้ฟัง แต่แม่น้อยจะรายงานเรื่องปิศาจตามหลังให้ผมฟังเสมอ และดูแกมีอาการหวาดกลัวขึ้นกว่าเก่า

“เราอยู่กินกันครบหนึ่งปี บุตรก็คงไม่มีตามเคย การซึกกลัวหวาดระแวงของแกก็หนักขึ้น แกได้ขอของขลังจากพระตามวัดคลองคอเป็นด้ายขาวด้ายดำไม่รู้จักก็เส้นต่อกี่เส้น จนดูภรรยาผมจะเป็นเจ้าของตำราไสยศาสตร์ขลัง มีกิริยาหวาดๆ หูตาซึกเหลือกซึกหรือระแวงภัยรอบๆ ตัว ลงท้ายก็ล้มเจ็บโดยคั้งเป็นบ้า บรรดาญาติพี่น้องข้างภรรยาผมเขาล้อมใส่ในผีเจ้าเข้าสิงก็เลยไปกันใหญ่ ค้างจะมีพวงมาลัยมาถวายเป็นขนมทองหยิบทองหยอดมาถวายเป็นเจ้าพ่ออะไรมาสิงอยู่ ผมกลุ่มใจจนไม่รู้จะกลุ่มอย่างไร ผมไปหารือกับหมอยา เขาก็ว่าเกิดจากเลือดเสีย ผสมยาหม้อแก้เลือดแก้ลมมาให้ ผมต้มยาแล้วก็ส่งให้แกกิน โดยอ้างว่าเป็นยาธาตุจะให้เจริญอาหาร โอ๊ยโย้ แม่ทำตาชันเอากับผม ชี้น้ำผม ทาว่าผมดูหมิ่นแก เอายาแก้บ้ามาให้แกกิน แกซึกตัวเองแล้วถามผมว่า ‘มึงรู้จักกูหรือเปล่า มึงคิดว่ากูบ้าไร อย่าทำดูถูกดูหมิ่นนะเว้ย ถ้ามึงเคารพกู กูจะให้มึงรวย’ แหมคุณเอ๋ย ผมกลุ่มใจ พวกที่มาเยี่ยมไข้เห็นดี ต่างจุดธูปจุดเทียนบูชาร้องขอพรขอโชคจากแม่น้อยกัน อึงมี กลิ่นธูปและดอกไม้หอมฟุ้งไปทั้งบ้าน ลงท้ายบ้านผมกลายเป็นศาล

เจ้าไปแล้ว

“ส่วนตัวผมน่าจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็บอกไม่ถูก ผมแอบไปหาพระ พระท่านก็ว่าเป็นด้วยเลือด แต่พวกหมอบอกว่าผีเข้า ไปกันใหญ่ แม่บ่อยก็ผอมลงๆ เพราะไม่ยอมแตะอาหารหนัก กินแต่น้ำชาและทองหยิบทองหยอด สุกบุนหรี นอนก็ไม่นอน นั่งรับแขกที่มานูชาอยู่จนค่อนข้างเสมอ ใช้นั่งหลับโดยเอาหมอนพิงฝา ผมน่าจะบงการาก็เชื่อ เพราะบางทีแกพูดอะไรถูกต้อง โดยใครมาถามเรื่องเป็นความหรือของหาย แม่บ่อยหายถูกและทำให้เขาได้ของคืน และความแพ้ความชนะกว่าได้ตรงเพงพออยู่ต่อมา ตามตัวแกมีเหงื่อเป็นน้ำมันและชุ่มอยู่เสมอ บิดาผมแกลกระซิบว่าฤทธิ์น้ำมันพรายทำพิษเสียแล้ว น้ำมันที่ออกชุ่มมานั้นคือฤทธิ์น้ำมันผีพรายนั่นเอง ผมตกใจกลัวไม่ทราบจะทำประการใด แม่บ่อยตั้งตัวเป็นเจ้าพ่ออยู่เกือบเดือนก็สิ้นกำลังลง และขาดใจตาย” นายแจ้หยุดพูดลงเฉยๆ พวกฟังนั่งงันไปชั่วครู่

“ในที่สุด คุณแจ้สันนิษฐานว่าแกเป็นอะไรตายครับ ?” คนหนึ่งถาม

“พ่อผมแกว่า ตายเพราะฤทธิ์น้ำมันพรายนั้นแหละครับ เพราะเว็กงน้ำมันพรายน่าจะให้คุณอย่างไรก็ต้องมีโทษตามหลังอยู่ด้วย มันจะสำแดงเดชต่อเมื่อมันไปเพาะโลหิตและน้ำเหลืองให้เสีย คนเราถ้าโลหิตเสียมันก็บ้าเท่านั้นเอง พอมันเกิดน้ำเหลืองในเส้นโลหิตมันก็ผิดปกติมนุษย์ ที่สุดก็ตายจนได้” นายแจ้อธิบาย

“ถ้ายังงั้น น้ำมันพรายก็จัดว่าใช้การไม่ได้ซีครับ” คนหนึ่งพูด

“ครับ-ไม่ดีแน่ ผมเช็ดเลย พ่อผมเลยนำน้ำมันพรายทั้งหมดไปเผาไ้แต่เอาอบที่วัดน้อยเลย แต่เรื่องไม่จบลงง่าย ๆ ครับ แม่พวกผู้หญิงเรีงงพลูเพื่อนแม่บ่อยถูกไปร้องเรียกออยู่นอกบ้านในยามค่ำคืน และบางคนถูกงัดคนเดินตามหลังเช่นเดียวกับแม่บ่อยเป็น เรื่องของแม่บ่อยเลยลือกันเล่นไปหมดในบรรดาที่รู้จักกัน ผมเองก็ชักหวาด ๆ ครับ ผมกลับงแทางานรถ มักแวะดวดเหล้ากับพวกเพื่อนก็กลับค่ำไปบ้าง เลยเกิดโรคกับผู้เดินตามหลังขึ้นบ้าง ผมแยะเลยครับ เพราะบางวันจะต้องกลับค่ำมืดบ้าง” นายแจ้พูดอย่างซึม ๆ

“เอ๊ะ ! การเดินตามหลังน่าจะ มีอาการอย่างไรบ้างครับ” คนหนึ่ง

ถาม “เสียงดังข้างหลังนี่ดังตึกใช้ไหม ?”

“อ้อ ไม่ดังหรอกครับ ก็เงียบๆ ธรรมดาแหละ แต่ว่าเรามีความรู้สึกแหว่ขึ้นแก่ใจว่า ดูเหมือนใครจะตามหลัง มันรู้สึกขึ้นเองครับ อีกวันหนึ่ง พอรู้สึกว่ามีใครตามหลังผมก็รีบเหลียวหน้าดู กลัวก็กลัวครับ แต่มันเมาๆ ก็พอกแล้ว”

“พอคุณเหลียวไปเห็นอะไรบ้างไหม ?” ชายหัวล้านถาม

“เห็นครับ แต่มันเป็นคล้ายเงาใครวูบหายไป พอเงานั้นวูบหายไป กลิ่นน้ำมันจันทน์ที่ผสมน้ำมันพรายนี่แหละครับ ฟุ้งไปหมด โอ๊ย ! ผมหายเมื่อยในตัวแข็ง หนทางเดินไปสวนนี่ครับมีแต่ต้นไม้ ไม่มีคนเลย ปอดกระเส่าเลย เจ้ากลิ่นน้ำมันจันทน์ ผมเคยกลิ่น และผมก็เอาไปติดแม่บ่อย และกลิ่นนั้นมาเกิดขึ้นอีกทั้ง ๆ ผมไม่เคยแตะต้องมันอีกเลย พ่อผมเอาไปเผาหมดแล้ว ผมเกิดกลัวขึ้นมาแข็งอยู่เป็นนาน จนมีตาแป๊ะสวนพลุแกเดินสวนทางมานั้นแหละ ผมจึงรวมสติได้และรีบเดินต่อไปจนเหลียวเข้าตรอกบ้านตัวเอง พอเข้าใกล้ตัวเรือน หัวใจมาตักกระบุง แต่เอ๊ะ กลิ่นน้ำมันจันทน์มาอีกแล้ว แต่ผมพอทนครับ เพราะเหยียบบันไดบ้านแล้ว แต่ในทันใดนั้นเองแหละครับ ผมแทบล้มทั้งยืน ตกใจวูบ ดูดั่งว่าใจมันจะหยุดเต้น เสียงร้องของป้าแม่บ่อยที่แกเยียมหน้าต่างอยู่ร้องว่า ‘แม่บ่อย !!’ แล้วแกก็เซล้มไปจากหน้าต่าง ผมเผ่นพรวดเดียวก้าวขึ้นบันไดไม่รู้ว่าที่ละกี่ยืน เข้าประตูนอกชานเลย”

“โอ้โฮ ! เอาอย่างนั้นเชียวนะ ?” ใครคนหนึ่งในวงสุราร้องขึ้น

“เอาสิครับ” นายแจ้ตอบ “ป้าแม่บ่อยเป็นลมต้องแก้กันพักใหญ่ แหม อีตอนที่จะปิดประตูรั้วนอกชานนี่สิครับ ผมปอดลอยเสียไม่กล้าย้อนมาปิด ใครก็ไม่กล้ามาปิด ต่างตัวสั่นกันไปทุกคน ได้พ่อตามผมสิครับ แก่แก่วัดอยู่ แก่จึงเดินมาปิดประตูให้และลงกลอนเลย”

“แหม ! พ่อตาคุณใจกล้า เป็นผมก็ไม่กล้าจะไปปิดประตู เดียวแกก้าวบันไดสวนขึ้นมาตายเลย เพราะบ้านแกเคยอยู่เคยกิน และก็ตายที่บ้านนั้น ทำไมแกจะกลับเข้าบ้านแกไม่ได้ จริงละที่ผู้ใหญ่ว่า เขาว่า ผีอื่นจะเข้าบ้านอื่นไม่ได้ เพราะผีบ้านเขามี แต่ผีแกก็เท่ากับผีบ้านนั้นนั่นเอง ทำไมจะเข้าไม่ได้” คนหนึ่งออกความเห็น นายแจ้ก็เลยคล้อยตามด้วย

“นั่นนะซีครับ พอรุ่งขึ้นผมเลยล่าเลี้ยงเสือผ้าย้ายมาอยู่กับพ่อ ผม พวกบ้านเมียผมชักจะไม่ยอมให้ผมย้าย อ้างว่าถึงเมียตายไปแล้วก็คงอยู่ได้ดั้งเดิม คิดเป็นญาติกันก็แล้วกัน ผมจึงให้เหตุผลว่า ก็ทุก ๆ คนเห็นอยู่แล้ว ว่าถ้าผมยังคงอยู่บ้านเก่า แม่น้อยก็จะเวียนมาหา เท่ากับผมเป็นต้นเหตุพาผีสง่าให้ดูและคะนองร้าย หากผมย้ายไปแล้ว แม่น้อยก็จะตามผมไป ดีกว่าจะให้มายุ่งยากที่บ้านนี้ เมื่อทุกคนเห็นด้วย ผมก็เลยย้ายบ้านได้เลย ความจริงแล้วผมควรย้าย เพราะบ้านนั้นผมไปสร้างไปทำให้เขาเมื่อไหร่ บ้านของพ่อตาแม่ยายเขา เมียตายแล้วยังขึ้นจมอยู่กับเขา จะดีรี” นายแจ้จ้งว่าอย่างยืดยาว

“พ่อคุณย้ายมาอยู่กับบิดาคุณแล้ว ภรรยาคุณไม่ตามมาอีกหรือครับ” อีกคนหนึ่งยังสนใจไม่ยอมเลิก

“ตามซีครับ แต่ผมมั่นใจว่า บ้านพ่อผมก็มีผีเรือนอยู่แล้ว ย่อมจะเข้าบ้านไม่ได้แน่ แต่กระนั้นก็ตาม ผมก็แหย่อยู่อย่างเดิม แม่น้อยเข้าบ้านไม่ได้ก็จริง แต่แกใช้เดินตามผมเวลากลับบ้าน ผมต้องทนสะดุ้ง สะเทือนตลอดเวลา ผมต้องเลิกการดื่มเหล้ากับเพื่อนที่อื่นชั่วคราว ใช้ซื้อเหล้าไปดื่มที่บ้านกับพ่อ แต่นั่นแหละคุณเอ๋ย หนทางเดินของชาวฝั่งท่นฯ มันก็เป็นสวนทั้งนั้น ไม่ใช่ถนนหรือตลาดอย่างฝั่งพระนคร พอเข้าทางเงียบท่าบ้านคน แม่น้อยก็ตามหลังผมอีก หมูหมาหอนกันเกรียวกรู บางคนเดินสวนทางกับผม เขาคงเห็นแม่น้อยเดินตามหลังผม เขาตาเหลือกหันกลับหลัง วิ่งแน่เลย ผมเองเลยวิ่งตามไปบ้าง ปอดมันลอยครับ ใจว่าจะไม่กลัว แต่เท้ามันวิ่ง โอ้ย ! คุณเอ๋ย ผมแหย่อยู่นานครับ ตอนหน้าฝนนะคุณ กลางคืนฝนตกพรวด ใจผมมันเกิดรู้สึกท้วงใคร คิดถึงใครก็บอกไม่ถูก คิดไปว่าหรือใครจะมาหาผมแต่บังเอิญฝนตกใหญ่ คงติดฝนยืนบังร่มชายคาบ้านใครใกล้ ๆ คอยฝนซา ใจผมเอง กระวนกระวายไป แล้วก็เปลือตัวเปิดหน้าต่างมองออกไปทั้ง ๆ อากาศมืดและหนาวเย็น พอดีฟ้าแลบปล้ำบสว่างจ้า แม่น้อยก็ยื่นเอาผ้าคลุมหัวตากฝนอยู่ที่ทางเข้าบ้านจริง ผมตกใจถึงกับกระซอกหน้าต่างปิด” นายแจ้จ้งหยุดพูดพร้อมกับส่ายหน้า

“เอ๊ะ! เดียวนี้ยังเป็นอย่างนั้นอยู่หรือครับ ?” คนหนึ่งถาม

“ไอ้ะ-เปล่าครับ” นายแจ้หัวเราะ “ผมไม่พบแม่บ่อยมาหลายปีแล้ว แยกกันไปเกิดแล้ว แหม ! คุณเอ๋ย กว่าจะเลิกไปได้ ผมต้องให้พระท่านช่วย รดน้ำมนต์และผูกมงคลกันอย่างเต็มที่ พอพระท่านช่วยแล้ว ผมก็ไม่พบแกอีก แต่ประหลาดไหมคุณ ตั้งแต่นั้นมาผมไม่คิดจะมีเมียอีกเลย มันเซ็ดหรือเบือหน้ายอะไรก็พูดไม่ถูก เลยมาตั้งร้านขายเหล้านี้แหละครับ”

สมาชิกดื่มสุราหัวเราะบ้างนิดหน่อย แต่ไม่ใช่หัวเราะขบขันหรืออะไร เป็นการหัวเราะคล้ายปลุกใจตนเอง เพราะต่างคนต่างรู้ว่า เวลานั้นก็ค้ำลงแล้ว บางคนบ้านอยู่ในสวนจะต้องเดินทางมืด ฟังเรื่องของนายแจ้แล้วใจชักไม่ดี ที่ใครอยู่แถวตลาดก็สบายใจ อีกสักครู่ เมื่อต่างคนต่างจ่ายค่าสุราแล้วก็ทยอยกันลานายแจ้กลับ

หลบภัยทางอากาศ

เรื่องนี้ เป็นบันทึกเหตุการณ์ของนายสุพจน์ที่
พบปิศาจในตอนใต้ประเทศไทยสู่ภาวะสงครามโลก
ครั้งที่ ๒ กรุงเทพฯ ถูกบอมบ์แทบทุกวันทุกคืน มี
การพรางไฟ มืดไปทั้งเมือง

ชีวิตข้าราชการไทยสมัยสงคราม
โลกครั้งที่ ๒ ช่างเหลือเชื่อ จะเอาชีวิตคน
ชั้นไหนมาเทียบเคียงก็ยากยิ่ง คนจะต่ำก็
เห็นจะมีขอทานที่ง่อยเปลี้ยเสียขาเท่านั้น
ไม่นับเอาขอทานชั้นอาชีพที่มีบริษัทขอทาน
พวกนี้มีเงินเก็บมากกว่าคนธรรมดา จึง
นับว่าเหนือข้าราชการผู้น้อยไปอีก

ผู้ที่ไม่ตกใจทางการครองชีพ และ
ไม่ตกใจทางภัยอากาศมากนักก็คือ พ่อค้า
เขาระบายลูกเมียพ่อแม่ออกไปเช่าบ้านตาม

หลบภัยทางอากาศ

ทานเมือง ตามสวนที่พันเขตยุทธศาสตร์ เขามีสุข อาหารการกินอ่อมท้องดี กลางวันขายของที่ห้าง บ่ายปิดห้างกลับไปบ้านนอนหลับสบาย ยามสงคราม เงินค้าเข้าไม่ได้เพราะถูกปิดอ่าว พ่อค้าขายของกันร้านที่ขายไม่ออกแล้วอย่าง เหน้เตห่า และของทุกอย่างแพงกว่าเก่าหลายสิบเท่า เขาถือว่าเป็นจะรบกัน ไปสักสิบปี เขาก็มีของจำเป็นที่ต้องใช้เก็บกักไว้ จะขายได้ตลอดไปไม่มีอด พากผ่านะแพงที่สุด เพราะจำเป็น จะเปลี่ยยกายไปทำงานไม่ได้ มีหาไม้ก็ ด้กตตะเกียกตะกายไปหาซื้อทำน อนิจจา ชำราชาการผู้น้อย เงินเดือน เพียงจะทำอาหารหยอดกระเพาะก็แทบไม่พอ เรื่องเสื้อผ้าจึงเป็นปัญหา ไทใหญ่ยิ่ง ต้องแต่งตามแบบราชการ มีลับเป็ลี่ยนสองชุด ก็หมายถึงว่า าระคองๆ ก็ไปได้ ๒ ปี เพราะต้องใช้ทุกวัน จะรอคอยสงครามเลิกนะหรือ ไหว่ทราบว่เมื่อใดจะเลิกกัน

นานๆ ทางราชการจะมีผ้าปันส่วนให้ แต่ไม่มีผ้าดี เพราะไทยเรา ไม่มีโรงงานทอผ้า ต้องพึ่งผ้าดิบที่ทางหัวเมืองทอขายมาให้ทางการ พวก เวกก็ได้แบ่งกันซื้อเงินผ่อน นับว่าพอรอดการเปลี่ยยกายไปได้ ความซัน แค้นของคนจนชาวไทยนะแทบจะนุงเสือกกันอยู่แล้ว ะสอบนะอย่าไป พุดถึงว่เราจะต้องนุงกระสอบเลย ะสอบก็แพงมีราคา ผมงกับเพื่อน เก ผ้ามาตัดเป็นผ้าขาวม้านุงอาบน้ำกันดูพิลึกดี มีดอกมีดวงดูเหมื่อน ทกขาวาย ตอนแรกๆ สีตกติดขาเราเขียวๆ แดงๆ เหลือประทังละคุณ เภย บางบ้านที่มั่งคั่งมาแต่เดิม เคยอยู่กินอย่างขุนนาง พอสงครามก็ลด ฐนะลงบ้าง แต่ท่านยังมีแกใจเสี่ยสละผ้าบุโต๊ะขาวเนื้ออย่างดีมาให้ผมงกับ เพื่อนเพื่อตัดเสื้อผ้าใส่ ผมงอึดอัดทาทางจะตัดผ้าั้นมาหุ้มกายอยู่หลาย วัน เนื้อมันหนาดีทรอกครับ แต่มันมีดอกเป็นลายปักยกกนุนและเป็นมัน เฝียด้วย ผมงกับเพื่อนตัดสินใจตัดกางเกงขาสั้นกันคนละตัว ตัดมาแล้ว กังใช้ไม่ได้ เพราะดอกมันระยับนัก จะดูเป็นลิเกหรือจิวเอา เลยตกลงย้อม สีกัน ไม่ใช่สีฝรั่งนะคุณ ไทยเราก็มีหัวเหมื่อนกัน เอากาบมะพร้าวห้าว ากๆ มาแช่น้ำไว้สักคืน สีฝาดของมะพร้าวก็ละลายออกเป็นสีน้ำตาล เวกต้มให้เดือดแล้วก็ย้อมหลายๆ หนเข้า ใช้ได้ดี เรื่องดอกผ้าั้นอย่าพุด เภย มันแว็บวับราวกับกางเกงแพรหงส์ร้อนมั่งกรร่า นุงไปที่ไหนประชาชน ะมองงนลับตา

ผมมีชุดราชการที่พอไม่ขาดไ้เวลาออกหน้าออกตาหนึ่งชุด นอก
นั้นนะรี ชุดกาก็มันก็เกือบไม่เป็นกาก็แล้ว ซีด ๆ ยิงตรงคอเสื้อปลาย
แขนเสื้อ ไม่มีสีเลย เหนือมันก็ดสีกลายเป็นสีผ้าขาวเก่า ๆ ตอนหลัง
ตอนไหล่ปะกันระนุงไปเลย กางเกงก็ปะตรงหัวเข้าไม่รู้จะก็แผล มันเปื่อย
มันก็ปรือก็ ปะอึก มาทันทานเอาอีตอนปะหนาเข้าเลยไม่ค่อยปรือ สีก็ตก
ซีด ดูเหมือนกับช่างทาปูน

เรื่องรองเท้าอีกละคุณ แสนกันดารนัก ซื่อไม่ไหว แพงจริง ขาด
ก็ปะไป ปะเสียจนช่างปะไม่รู้จะปะอย่างไร ปะจนผิดรูปรองเท้า เกิดคับ
เกิดบีบจนแทบจะเดินไม่ได้ บางทีเดิน ๆ ไปสั้นอีกข้างหนึ่งหลุดไปเฉย ๆ
เลยต้องงัดสั้นอีกข้างหนึ่งออกไปให้เหมือน ๆ กัน เดินพื้นราบ ๆ เหมือน
รองเท้ายาง ช่วยสั้นดี เครื่องแต่งกายชุดตรวจการของผมนี้ ถ้าไม่มีอินท-
ธนูและหมวกเก็บแสดงว่าข้าราชการแล้ว อะไร ๆ มันก็ขอทานเราดี ๆ นี่เอง
ถูงเท้าแพงจับใจ ทางการได้ซื้อจากทหารญี่ปุ่นมาให้เรา เขาทออย่างเป็น
กระบอก ไม่ได้ทอเป็นรูปเท้าคน ญี่ปุ่นบอกว่าใส่ไปแล้วมันก็เป็นรูปเท้า
ไปเอง จริงอย่างท่านว่า ไม่ใส่ก็ตามใจซี

ส่วนพวกพ่อค้าสิคุณครับ กางเกงดี เสื้อดี รองเท้าดี กลางวัน
ขายของในกรุง บ่าย ๆ ปิดร้านหนีบอมบ์ เขามีสามล้อรับจ้างคอยรับส่ง
ราคางาม ลงเรือจ้างราคางามไปพักบ้านที่ห่างภัยสบาย จับปี่สีซอมีเหล่า
กินสุขสำราญ ส่วนข้าราชการหรือครับ ชั้นจัตวาอย่างผมมีเงินเดือนน้อยทำ
ไม่ได้เลย ดูคล้าย ๆ ว่าใจกล้าไม่กลัวตาย ไม่กลัวลูกระเบิด พุทโธ่ กลัว
เท่า ๆ กับเขานั้นแหละครับ แต่ไม่มีโอกาสไปหลบภัยได้ เพราะไม่มีค่ารถ
ไม่มีค่าเช่าบ้านพัก จึงเสี่ยงการตายอยู่ในกรุง ไปทำงานก็ย่ำซีครับ ผม
อาศัยบ้านเพื่อนข้าราชการด้วยกันที่วงเวียนเล็กธนบุรี แต่ต้องไปทำงาน
กระทรวงศึกษา โรงไฟฟ้าถุกบอมบ์ รถรางเลยไม่เดิน รถเมล์น้ำมันหมด
เดินไม่ได้ กักตุนไว้ใช้ทางราชการทหาร เราก็ต้องเดินกันตามธรรมชาติ

ผมเป็นหนุ่มชนิดตัวคนเดียว พ่อแม่ยากจนอยู่บ้านนอก ผม
อาศัยบ้านเพื่อนอยู่วงเวียนเล็กธนบุรี ไปทำงานด้วยกัน กลับบ้านด้วยกัน
พระเจ้าสร้างขามาให้ก็ใช้ไปตามสิทธิ์ เดินตะพืด อยากเร็วก็เดินเร็ว อยาก
ช้าก็หย่อนลงมา ไม่ไปทำงานก็อดตาย ผมกับเพื่อนนี้ ที่จะมีเวรมีกรรม

แต่เดิมทีเดียวดื่มสุราไม่เป็น แต่ครั้งถูกบอมบ์หนัก ๆ เข้า เห็นคนตาย
 มากเข้า เลยดื่มเหล้าแก้กลุ้มแก้กลัว โห้ย ! เวิร์ ๆ เหล้าหากก็ยาก แพง
 ก็แพง แต่ก็จำหาใส่ท้องพอใจครั้น มีคนอื่นประเภทหนึ่ง ไม่ยอมหนักภัย
 คื่อพวกจักรยานสามล้อ เพราะเขาได้เงินดี พวกอาเสียหลบภัยให้ค่าจ้าง
 แพง ๆ รีบหลบภัย แต่เรื่องข้าราชการนะรี อย่าไปละเมอ เรียกเขา เขา
 เหลียวมา พอเห็นเครื่องแบบข้าราชการ ก็รู้กระเป่าเรา เขาบอกว่าเขาจะ
 รีบไปรับคน ดูเถิดคนไทยเรา เวลาเข้าร้านกาแฟ เราค่อแห้งก็สั่งกาแฟ
 ดำเย็น แก้วละสิบสตางค์ ส่วนสามล้อนั้น เขาสั่งเจ๊กอย่างเสียงดังก้อง
 ไหว้ลตินเย็น แล้วเอาขาพาดไปยังเก้าอี้กัตัวอย่างมาดใหญ่ พวกเราสตางค์
 น้อยกัมหน้าดื่มโอเลี้ยงไปไม่มองเขา

ตกเย็นอยากเหล้า จะขอกินสัก ๒ กั๊งก็จะกินข้าว สองคนกักับ
 เพื่อนเที่ยวเสาะหาเหล้าโรง เหล้าดี ๆ ไม่มีปัญญาจะกินได้ ผ่านร้าน
 เหล้าเห็นพวกพ่อค่านัั่งกินเหล้าจีน เทะโก่ทั้งขา ผมกักับเพื่อนหันมอง
 หน้ากันแล้วกัมหน้ากลืนน้ำลาย เดินเลยไป เฮอ ! เราหนอเรา พอ
 เลี้ยวเข้าตลาด มีร้านเครื่องเค็มบังเอิญมีเหล้าโรง จึงเล่นกันเสียคนละสองกั๊ง
 มีกระเทียมดองแกล้ม เอาหลักไว้ตั้งใจคอยระเบิดกลางคืน ที่บ้านวง
 เวียนเล็กเราชุดหลุมหลบภัยไว้ได้ถุณ พอลงกันได้เฉพาะครอบครัวของเพื่อน

คืนหนึ่ง เสียงสัญญาณระว่างภัยเกิดขึ้น ครางสะเทือนใจ เรารีบลง
 หลุมกันหมด สักครุ่มีหญิงแก่ ๆ มาขอลงด้วย เราไม่รู้จัก แต่ยามมีภัย
 ด้องเอื้อกัน แกลงมาอยู่แล้วนัั่งพับเพียบสวดมนต์เบา ๆ พอเสียง
 ระเบิดลงครึน ๆ แก่ร้องไห้อึย ๆ พวกเราคิดว่าแกถูกระเบิด ต่างตกใจรีบดู
 แะ แต่เอ๊ะ จะเป็นได้อย่างไร ถ้ามีระเบิดสะกััดปลิวมา พวกเราก็ต้องโดน
 บั๊งชึ และกัไม่มีวีแววสะกััดระเบิดที่ไหน ถ้าปลิวมาจะต้องถูกตัวบ้าน
 กัคน ทำไมไม่มีเสียงเปรี๊ยงปร้างเลย พอเราเขย่าตัวแกถามว่าเป็นอะไร
 แกกลับหัวเราะคิก ๆ แล้วปีนหลุมขึ้นไป เดินหายไปในความมืด คงปล่อย
 เฝียงหัวเราะเรื่อยไป พวกเราเพ็งตระหนักว่า หญิงแก่นัั้นเสียสติเพราะ
 ความกลัว เราต่างนัั่งนัั่งกันอยู่ ระเบิดลงไกลมาก แต่ฝั่งธน ๆ เรามึน้ำมาก
 จึงกระเทือนมาก เรานัั่งใจระทึกอยู่เกือบ ๑๐ นาที จริงอยู่ บอมบ์ตกที่
 กัน ไม่ตกที่เรา แต่ที่ไหนถูก ที่นั้นกัตายกัน ผมใจค่อแห้ง รอจน

“หวอ” ปลอดภัยจึงขึ้นจากหลุม ขึ้นนอนกัน เข้าค่อยรู้ว่าที่ใดถูกบอมบ์ อยู่มาวันหนึ่ง ผมงกับเพื่อนไปถูกระกันจนค่ำ หูของเราคอยฟังเสียง “หวอ” อยู่เสมอ พอเดินมาถึงวัดสระเกศก็มีเสียง “หวอ” เราเลยเข้าวัด ที่ลานหน้าวัดมีหลายหลุม ชุดไว้ง่ายๆ พอก้มหมอบหลบสะกิด มีหลุม หนึ่งว่างอยู่ ผมงสองคนกับเพื่อนก็รีบลงไป ในชั่วอึดใจนั้นก็มียิงชาย กลุ่มหนึ่งหัวเราะกันคิกคักผ่านมา เขาหันดูหลุมที่เราหลบอยู่

“พวกเราไม่กลัวกับเขาบ้างหรือ?” คนหนึ่งพูดแล้วหัวเราะ อีกหลายคนก็หัวเราะและพูดว่า

“กลัวบ้างก็ได้ล่ะ ลงหลุมสนุกดี” แล้วเขาทั้งหมดก็ลงมาในหลุม ด้วยกิริยาร่าเริง หัวเราะกันร่วน ผมนึกหมั่นไส้ ก็แก้มักกลัวแกจะมาลง หลุมกันทำไม แกทำกิริยาและพูดจาอย่างดูหมิ่นว่า พวกในหลุมทุกคน ชี้ซลาด แต่ผมไม่ได้พูดอะไร สองคนกับเพื่อนนั่งเฉย พอเสียงบอมบ์ลง สนั่นหวั่นไหว แผ่นดินกระเทือน พวกกลุ่มนั้นพากันฮาขึ้นทั้งฝูง

“เฮ้ยพวกเราไปเล่นระเบิดกันดีกว่า” อีกคนพูด

“ดีวู้ย มันแรงดีจะได้กระเด็นตัวสนุก” อีกคนพูดต่อ แล้วพวก ผู้หญิงก็ร้องสนับสนุน โดดขึ้นจากหลุมวิ่งวนเวียนที่ลานวัดสนุกหัวเราะกัน ลั่น แล้วต่างหายไปเฉยๆ ในความมืดและท่ามกลางกัมปนาทของบอมบ์ ใน หลุมเหลือผมงกับเพื่อนนั่งเงียบ เราคอยอยู่จนเลิกบอมบ์ “หวอ” ปลอดภัย จึงขึ้นจากหลุมเดินออกถนน

“สุพจน์ อ้ายพวกเมื่อกี้ แกว่าเป็นใครกันแน่?” บรรรเจ็ดถามผม ขึ้นมาเฉยๆ และก็เป็นเวลาเดียวกับที่ผมกำลังคิดอยู่เหมือนกันถึงเจ้าคน กลุ่มนั้น

“นั่นนะซี” ผมตอบอย่างสงสัยลังเลใจ “มันประหลาดมาก มนุษย์ ใดจะกล้าและบ้าดั่งนั้น ใครๆ ก็ซ่อนตัวหลบภัย แต่มันนี่ก็สนุกขึ้นวิ่งเล่น และชวนกันไปเล่นแรงระเบิด” ผมว่า

“มันไม่ใช่คนแน่” เพื่อนผมว่า

“ฮึ” ผมครางในลำคอ แน่เสียแล้ว พวกในสุสานออกมาเล่นสนุก กัน และมาหลอกล้อผมงกับเพื่อนเล่น เห็นคนหลบเข้าวัดกันมากก็ออกมา ล้อเล่น

“กัณหะเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าเขาละ คุณมันคล่องแคล่ว ตัวเบาอย่างปลิว” บรรเจิดย้ำอีก

“ฮือ” ผมรับคำสั่ง ๆ อีก เพราะใจเราก็แหมอย่างนั้น “เวรจริง ไม่น่าจะมาหลอกกันในยามมีภัยอย่างนี้ แต่นั่นแหละ ลงบ้านเมืองระลำระสายอย่างนี้ พวกนี้ก็พลอยผสมไปด้วย”

เราย่ำเท้าคุยกันมาจนข้ามสะพานพุทธฯ กลับบ้าน ทางบ้านบ่นกันแห่งกัณหะ เราได้เล่าเรื่องถูกผีหลอกให้ฟัง ทุกคนฟังอย่างเงิบๆ ในวันต่อ ๆ มาการบอมบ์ได้เปลี่ยนจากบอมบ์กลางคืนมาเป็นกลางวัน เทกระจาดลงวัดบุปผาราม เทกระจาดสะพานพุทธฯ แต่ผิด ถูกเอาวัดประยูรวงศ์และบ้านช่องแถวนั้น คนตายกันเกลื่อน เวลานั้นผมกับเพื่อนอยู่กระทรวง พอรู้ว่าบอมบ์สะพานพุทธฯ ก็รีบกลับบ้าน โอ๊ยเจ้าประคุณเอ๋ย ศพยังไม่ได้เก็บ ทนุยิงปากแดงๆ มีแต่คอ และอีกมากมายทั้งหญิงทั้งชาย ทางกรมกองเอารถขยะอย่างเข็นมาเก็บศพเข้าวัดพิชัยญาติ กองไว้ที่กุฎงศพ รอว่าญาติใครมาพบปะศพจะมารับไป แต่ก็หากันยาก พบตัวไม่พบหัว พบหัวแต่ไม่พบตัว ทางบ้านบรรเจิดเพื่อนผมชักเดือดร้อนอยู่ใกล้ร้ายเสียแล้ว มาคราวนี้ทั้งสะพานพุทธฯ ผิด ก็ต้องย้อนมาที่อีก แต่ถ้าผิดพลาดเลย มาตกแถวเวียงเวียนเล็กเข้าละ

ตกลงผู้ใหญ่ทางบ้านเพื่อนผม เขารู้จักกับคนที่คลองชักพระ คือระหว่างบางระมาดกับคลองบางพรหม เขาจึงตกลงกับพวกสามล้อให้มาคอยได้ถูกันได้ จอดรถได้ และมีห้องยกพื้นอยู่ห้องหนึ่งพอจะอาศัยได้ เราเทกกับฝากเขาให้ดูแลบ้านด้วย ตกลงกันได้แล้วก็ขนของย้ายไปในคลองชักพระ เข้าขึ้นลงเรือจ้างจากบ้านพักมาทางบางพรหมแล้วผ่านบางขุนศรีออกบางเสาชิงมาตามคลองมอญ ออกข้างกรมทหารเรือข้ามท่าเตียน ตอนเย็นก็กลับตรงเวลา เรือจ้างประจำจะคอยเราแล้วก็กลับบ้านตามทางเดิม ถ้าวันไหนเผ็ดเวลา ต้องว่าเรือจ้างที่ท่าพระจันทร์เข้ามาทางคลองบางกอกน้อย แล้วเลี้ยวเข้าคลองชักพระมาผ่านตำบลตลิ่งชัน แล้วก็ถึงโรงพักปากคลองบางระมาด แต่ไม่เข้าคลองบางระมาดเลยไปทางคลองบางพรหม แต่อยู่กับแถวระหว่างบางพรหมกับบางระมาด

บ้านที่เราพักนี้มีอยู่สองหลังด้วยกัน หลังที่เราพักนั้นมีบันไดทำน้ำ

แต่อีกหลังอยู่ถัดไปไม่มีบันไดทำน้ำ ใช้ขึ้นลงทางบันไดที่เราพัก ผมไม่รู้จักกับบ้านที่ถัดไป เห็นอยู่เงียบๆ แต่บ้านที่เราพักนี้ไม่มีผู้ชายเลย มีเจ้าบ้านเป็นหญิงแก่และมีลูกสาวขนาดใหญ่ที่มืกเพียงสองคน เมื่อครอบครัวเพื่อนมาอยู่ด้วยกันก็ครึกครื้นกันขึ้น ผมชอบใจอีตอนที่มีน้ำตาลเมาขายแถวบ้านใกล้ๆ เหล้าเถื่อนก็มี ทางตำรวจไม่เอาเรื่อง เพราะรู้ว่าเหล้ารัฐบาลหายากและทุกคนก็อยากเหล้าด้วยกัน จึงแก๊งเอาหูไปนา เอาตาไปไร่เสีย ผมกับเพื่อนเลยพุดกันสนุก น้ำตาลเมาไทกระเทียมก็คิดเพียง ๓ บาท ๕๐ เท่านั้น ผมกับเพื่อนสองคนพุดจนเช้ายังไม่หมด เพราะว่าคอยังไม่ถึงขั้นเซียน ไทเดียวเหลือเช้า

วันหนึ่งบรรเจิดป่วย ผมต้องไปทำงานคนเดียว แต่ขากลับถูกเพื่อนชวนดื่มเหล้าเลยเอากับเขาหน่อย ตั้งใจว่าจะกลับให้ทันเรือยนต์ประจำทางเข้าบางระมาด แต่ผลอตัวค้ำมืดไปเรือยนต์เล็ก ผมต้องจ้างเรือเขาเข้ามา แต่เจ้ากรรมจริงครับ เรือจ้างนี้เอาใจเขายาก ทางที่ไม่เคยลงมืดค้ำเป็นไม่ยอมไปต่ออีก เอาผมปล่อยแค้โรงพักบางระมาดนั่นเอง เขาอ้างว่าน้ำแห้ง ไปต่อไปเขินไม่ไหว จะอ่อนวอนเท่าไรไม่ยอม เขาว่าแปลกถิ่นไม่กล้าจะเข้าไป ผมหมดหนทางเลยนั่งจ้องอยู่ทำน้ำของตำรวจ ตำรวจมาถาม ผมก็บอกว่าตกเรือ เขาก็เห็นใจและบอกให้ผมนั่งคอยไปก่อน คงจะมีเรือใครพายผ่านเข้าไปก็พอจะอาศัยเขาได้ เขาว่าวันนี้ไม่ใช่เวรออกตรวจ ถ้าตรงเวรก็จะช่วยนำไปส่งให้ ผมก็ฟังเขาเงียบๆ เพราะมันช่วยอะไรไม่ได้เลย นึกอยู่ว่าถ้าไม่มีเรืออะไรไป ก็เห็นจะต้องนอนกับตำรวจ

สักครู่ตัวเอง มีเรือลำป็นลำหนึ่ง พายมาอ่อยๆ จากในคลองบางระมาด ผมก็ปากไว

“คุณครับ คุณจะไปทางไหนครับ ถ้าไปทางบางพรหม ผมขอความเมตตาอาศัยไปด้วย ผมไม่มีเรือกลับครับ ผมมันชั่วช้าเองผิดเวลา” ผมหยุดพูดคอยฟังคำตอบแก่ แต่แก่ไม่ตอบ คงจะล้งเลใจ เพราะแก่เป็นผู้หญิง มีผ้าคลุมศีรษะกันน้ำค้าง การจะไปกับชายตัวต่อตัวใครจะยอมง่ายๆ มิติมีร้ายคลองเงียบๆ เกิดไปลวนลามเขาเข้าจะทำอย่างไร

“จะกรุณาได้ไหมครับ ผมเป็นข้าราชการครับ” แก่คงไม่ตอบอย่างเก่า แต่สุดท้ายคล้ายจะตัดสินใจ แกยกมือโบกกวั๊กเรียกให้ผมลงเรือ

ผมดีใจ ร้องขอบคุณแก แล้วยกมือไหว้ลาตำรวจ รีบลงเรือที่แกเทียบเข้ามา
รับที่บ้านได้

หญิงผู้อารีค่อย ๆ พายหันหัวเรือเข้าสู่ทางที่จะไปบางพรหม ผมก็
ถามแกว่า

“คุณจะไปทางไหนก็ไม่รู้ แต่ต้องเสียเวลาไปส่งผม”

“ก็ไปทางเดียวกันนั่นแหละ” แกพูดเบา ๆ

“โอ๊ย !” ผมร้อง “ช่างเป็นบุญผมเหลือเกินที่คุณก็ไปทางนั้น ผม
จะขึ้นที่บ้านน้ำใสวกแก คุณเลยไปอีกไกลไหมครับ”

“ก็ขึ้นบ้านเดียวกันนั่นแหละ” แกตอบ ตอนนั้นผมต้องร้องออกมา
อย่างถูกทอกแทง เพราะช่างเหมาะเจาะอะไรอย่างนี้ ถ้าแกไปไม่ถึง ก็หมายความว่าต้องเสียแรงพายไปส่งผม ถ้าแกไปเลยไป ผมขึ้นแล้ว แกก็ต้อง
พายไปคนเดียว รู้สึกสงสารและเห็นใจแกที่เป็นหญิงต้องพายเรือในคลอง
มืด ๆ คนเดียว แต่ครั้นมารู้ว่า แกก็ขึ้นบ้านเดียวกับผม จึงโล่งใจและดีใจ

“คุณคงไปธุระมา” ผมถามไปลอย ๆ

“ไปเที่ยวค่ะ เหนง ๆ ใจก็พายเรือเล่น” แกพูดง่าย ๆ ซึ่งเหตุผล
ไม่พอ คำมีดอย่างนี้เป็นหญิงจะพายเรือเล่นคนเดียว และก็ไม่ใช้เดือน
หงายเลย มีดยงกับเข้าถ้ำ นาน ๆ จะผ่านบ้านก็มีแสงไฟบ้าง ผมนึกเพียง
ในใจเท่านั้น ไม่กล้าจะออกความเห็นอะไรอีก จะเป็นการละลาบละล้วง เท่า
ที่แกพามาส่งก็เป็นบุญอยู่แล้ว ทำรู้มากซักใช้ไล่เสียงจะกลายเป็นคนเสีย แก
คงพายเรืออย่างค่อย ๆ ดูไม่รีบร้อนเลย แต่ผมก็ไม่รีบร้อนอะไร เอาถ้ำ
ว่าถ้ำบ้านก็ดีแล้ว ดีกว่านั่งนกที่สถานีตำรวจกว่าจะสว่าง

ครั้นเมื่อถึงท่าหน้าบ้านที่พัก ผมก็ก้าวขึ้นก่อนและยืนคอยแก แกก็
ขึ้นตามมาแล้วแยกทางที่ข้างสะพานน้ำ ผมขอบบุญขอบคุณและก้มตัวยก
มือไหว้แก แกไหว้ตอบ แล้วชี้มือไปบ้านอีกหลังหนึ่งที่ถัดไป เวลานั้น
ไม่มีแสงไฟเลย

“ฉันอยู่นั่น” แกว่า “ลาก่อน วันหลังพบกัน” พูดสั้น ๆ แล้วเดิน
งกไป ผมก็ก้าวขึ้นบันไดบ้านที่พัก เสียงน้ำใสวยังคุยกับเพื่อนผมและ
พวกบ่าวเขา พอได้ยินเสียงผมขึ้นบันได ต่างก็เหลียวมาดู และพากันร้อง
แซวแซว่าหัวงผม กลัวว่าจะไปค้างที่ไหน ถ้าไปค้างบ้านแกก็เข้าห้องไม่ได้

ใส่กุญแจหมุด ผมรีบขอโทษขอโพยในการที่ทำให้ทั้งหมดเป็นห่วง แล้วก็เล่าถึงได้อาศัยเรือมากับหญิงบ้านถัดไปนั้น และมาถึงแล้ว พอแกขึ้นบกจึงรู้ว่าขาแกเสีย เดินกะเผลก นึกเสียใจ ถ้ารู้คราวแรกผมจะพายเรือเองกลับไปกินแรงคนพิการ เพื่อนผมและภรรยาเขาก็หัวเราะลั่น แต่น้ำใสวกับลูกสาวที่มึนทึมองตากันสองแม่ลูก ผมก็คุยเรื่องไปกินเหล้ากับเพื่อน ผลัดตัวเองว่าเดี่ยวๆ เลยผิดเวลาเรือ เกือบจะต้องนอนกับตำรวจอยู่แล้ว สองคนผิวเมียหัวเราะขบขันผม แต่เจ้าของบ้านสองคนคงไม่เห็นขบขันจึงไม่หัวเราะด้วย

รุ่งเช้า ผมมองไปทางบ้านที่ถัดไป เพื่อจะเห็นหญิงใจดีคนนั้นบ้าง แต่ไม่เห็น เพราะบ้านแกมีรั้วนอกชาน ผมกับเพื่อนก็ไปทำงานตามเคย กลับตรงเวลาจ้วนน้ำตาลเมากันตามเคยทั้งสองคน สงครามทำให้คนที่ซนแค้นต้องเป็นคนเถื่อน ชอบทำอะไรนอกกฎหมาย เรื่องเหล้าเถื่อนเราก็อู้อยู่ว่าผิดกฎหมาย และเมื่อซื้อเขามากิน ก็คือร่วมมือกับผู้ชายฝ่าฝืนกฎหมาย แต่เรื่องสุรายาเมานี้นะครับ ใครๆ ก็รู้ ลงชอบมันเสียแล้ว จะเถื่อนหรือไม่เถื่อน ขอให้ได้ดีก็เป็นพอใจมีความสุข เรื่องที่จะทำมันคงถึงกับยอมอดดื่มเพราะไม่มีเหล้าที่ถูกกฎหมายดีมนะรี เป็นไปไม่ได้ในโลก นอกจากผู้ที่ดื่มจิบๆ จิบๆ เท่านั้นกระมังจะทำเสียสละไม่ยอมดื่มได้

อีกสองวันต่อมา หัวหน้าแผนกของผมเขาขอร้องผมสองคนกับเพื่อนให้ช่วยขนของย้ายบ้าน เพราะบ้านที่แกอยู่ใกล้จุดที่จะโดนระเบิดเหมือนกัน บังเอิญเคราะห์ดี แกมาขออาศัยเพื่อนเก่าแก่ได้ที่สี่แยกบางเสาธง เราสองคนเลยลากิจ ไปช่วยกันขนของให้นาย บรรเจิดได้บอกกับภรรยาและแม่ตัวแม่ยายว่า เราสองคนจะกลับคำเหนื่อย จะหาเรือมาเอง ทางบ้านจงกินข้าวกันก่อนอย่ารอคอย

เราได้ไปบ้านหัวหน้าแผนกแต่เช้า ขนของขึ้นรถลงเรือกันมาจนถึงสี่แยกบางเสาธง เรื่องของสุราก็เข้าแทรกตามเคย ตัวหัวหน้าเองก็ชอบดื่ม จึงมีการตั้งวงกันขึ้น เรื่องของสงครามนี้ ทำให้คนเป็นบ้าจี้ไปทั้งหมด ใครดื่มเหล้าก็ดื่มตามกันไป ไม่เห็นบ้านใครไม่ดื่ม เย็นลงก็เสียงเฮฮากันทั้งๆ ที่ซ่อนซุกหลบความตาย ดูจะดื่มเพื่อปลุกใจให้กล้าต่อความตาย เจ้าของบ้านที่หัวหน้าเราไปอาศัยก็ค้อเหล้า หาซื้อเหล้ามาได้ทั้งเถื่อนและไม่เถื่อน

ก็เลยพัดกันจนค่ำ โดยอุ่นใจว่าเรือจ้างมีถมเถไป แฉวผ่านกันออกเกร่อ แต่เอาจริงเข้ากลับหายาก คล้ายคลองบางพรหมหรือถิ่นที่จะไปถึงนั้นเป็น ถิ่นน่ากลัวภัย ถ้าไม่ใช่คนท้องถิ่นแล้วไม่กล้าจะเข้าไป มักมีปัญหาว่า ผมส่ง คุณแล้วไม่รู้จะกลับได้อย่างไร

ผมกับเพื่อนมีความกระวนกระวายใจเกิดขึ้น แต่ไม่แสดงให้ ทั่วหน้ารู้ เราเพียงย้ายเข้าไปอยู่ใหม่ๆ ย่อมทวงโยครอบครวั เฉพาะตัวผม เองนั้นเป็นนกขมิ้นค้ำไทรนอนได้ทั้งนั้น แต่บรรเจิดจะทำอย่างผมไม่ได้ ผมเลยเดินเลาะชายคลองมาที่แพขายเหล้า เรียกเรือจ้างตกลงค่าจ้างและ ทนทางกัน ลำไทรก็ลำนั้นไม่ยอมรับ ผมถึงกับถอนใจ และทันใดนั้น เองเหมือนเกิดปาฏิหาริย์ เรือลำปั้งลำหนึ่งก็พายอ่อยๆ เหมือนลอยลำเล่น เกลื่อนไกล้วแพเข้ามา ชั้นแรกผมไม่สนใจเลย เพราะไม่ใช่เรือจ้าง แต่พอ แสงไฟบนแพสว่าง ผมก็เห็นหน้าคนพายเรือลำนั้นถนัด โอ๊ย ! พระโปรด ผมตกใจและดีใจระคนกัน คือแม่หญิงพิการข้างบ้านนั่นเอง เอ๊ะ ! แกมา ทำไมที่นี่ พายเรือมา ทนทางไม่ใช่แค่คืบแค่ศอก จั๊ดว่าไกลเอากการอยู่ ผม ดีใจจนพูดไม่ออก

“ตกเรืออีกหรือคะ ?” แม่หญิงพิการใจดีถามผม

“ครับ ! ตกเรืออีก แต่คราวนี้ไม่ทราบว่าคุณจะกรุณาหรือเปล่า เพราะไกลมาก”

ผมพูดกราดๆ เข้าไว้ก่อน เพราะไม่แน่ใจว่าเธอจะกลับหรือไม่กลับ ทนทางมันเปลี่ยว แม้แต่เรือจ้างชายออกสามศอกก็ยังไม่กล้าจะไป เสี่ยง ทั่วเราะเบาๆ แล้วพูดว่า

“ไกลไม่ไกลฉันก็ต้องกลับ”

“โอ๊ย ! เป็นบุญของผมที่จะได้อาศัยกลับ คราวนี้ผมขอพายเอง ให้คุณนั่งไปเฉยๆ ผมมากับเพื่อนอีกคนหนึ่ง เวลานี้เขายังนั่งอยู่ที่บ้าน แยกถัดนี้ไป” ผมรีบอธิบายเอาใจเธอ

“ถ้าคุณจะกลับ ก็รีบบอกเพื่อนกลับเถอะ” หญิงผู้เมตตาเป็นครั้ง แองบอก ผมนั่งยองที่ชานแพยกมือไหว้เหนือหัว แล้วรีบเดินย้อนกลับไป ๓ เมื่อบรรเจิด ล้ำลาหัวหน้าและเจ้าของบ้านแล้วสาวเท้าเดินมาลงเรือ ผม แะแนะนำบรรเจิดให้รู้จักกับผู้เมตตา และเล่าให้ฟังว่าเมื่อคืนวันก่อนเธอก็ได้

ให้ความกรุณาไว้

“ผมพายเองครับ คราวนี้” ผมว่า

“ช่วยกันค่ะ พายมีนั่นไงล่ะ” เธอว่า ผมมองไปก็เห็นพายอีกเล่มหนึ่ง จึงจับพายมาถือ

“ฉันถือท้ายเอง ฉันคันนี้” เธอว่า

เรานั่งกันมา ผมพายหัวปลัดกับเพื่อน พุดชอบคุณแกบ้างและคุยเรื่องอื่นบ้าง แกเป็นฝ่ายฟังมากกว่าคุย การแต่งกายของแกไม่ผิดอะไรกับที่พบกันคืนแรก คือมีผ้าคลุมหัวอย่างเก่า ในคลองตอนบางขุนศรี และตำบลคลองผั่วลุ่มนี้ช่างเงียบเสียงคนจริงๆ บ้านที่อยู่ริมคลองมีน้อยมักอยู่เลยเข้าไป ปล่อยให้สวนไว้ข้างหน้า เราผ่านศาลาทำน้ำทางขึ้นวัดแก้วที่ลึกเข้าไป ศาลานั้นมีคนนั่งอยู่ในความมืดสองคนเงียบๆ เราพายผ่านเขาก็หันมองเรา และเราก็มองเขา เพราะไม่แน่ว่าเขาจะมีอะไรๆ กับเราทางไหนบ้าง คลองนี้กลางคืนเปลี่ยวนัก มีแต่เสียงสุนัขบ้านข้างในลึกๆ เहांและหอน คลองนี้น่ากลัวภัยจากคนพาลมากกว่าจะน่ากลัวผีสง่า รู้สึกว่าไม่ใช่แดนปิศาจ เป็นแดนนักเลงมากกว่า เป็นที่ลือชื่อในการปล้นฆ่า นับศพไม่ถ้วน ขึ้นชื่อบางพรมแล้ว ผู้ใหญ่พุดกันนักกว่านักเลงเอาการ

ตลอดเวลาที่นั่งมาในเรือ ผมนั่งคิดมาว่า แม่หญิงผู้เมตตานี้มีหัวใจอย่างไรจึงกล้าผ่านทางนี้ในยามวิกาล เธอไปหาใครกัน ทั้งไปทางบางระมาดคืนนั้น เธอไปทำไม? และคืนนี้เธอไปหาใครที่บางเสาธง ที่หนทางไกลเวลาดำคืนหน้าหัวนเกรง ทั้งๆ ที่มาโดยโดดเดี่ยวคืนนี้ ถ้าเราไม่พบเธอและมา กับเธอ ก็หมายถึงเธอต้องกลับคนเดียว แต่จะสงสัยปานใด ก็ไม่มีมรรยาทสำหรับเราจะให้ถามแก

“ฉันเห็นคุณทั้งสองเมื่อจวนค่านีเองที่บ้านนั้น” แกพุดขึ้นมาลอยๆ ผมรีบหันขวับ

“ยังงั้นหรือครับ คุณไปธุระมาหรือครับ จึงผ่านมา” ผมได้ช่องจะลองถามแก

“ฉันไปธุระมา เห็นคุณเข้าฉันก็รู้ว่าคืนนี้คุณต้องตกเรืออีก จึงเลยแวะคุยกับเพื่อนรอคอยดูพวกคุณ”

“โอ้โฮ! นั่นคือพระโปรดผมละครับ ผมไม่ทราบจะขอบคุณ

อย่างไรถูกที่เมตตาผม ผมขอมอบตัวให้คุณเลยทั้งสองคน คุณจะลอกท้อง
 ร่องสวนหรือดาบหญ้าเมื่อใด ผมทั้งสองขอรับหน้าที่ทั้งๆ ไม่เคยจะทำเลย
 แต่ถ้าแนะนำหน่อยก็ทำได้คงไม่ยากอะไรนัก” ผมว่าเป็นน้ำไหลไปเลย แก
 มีพระคุณก็ต้องยกย่องและยอมตัวรับใช้ทดแทน

“ขอบใจค่ะ เอาไว้ถ้ามี จะขอแรง” พูดแล้วเธอหัวเราะเบา ๆ

เรามาถึงสามแยกบางพรม เรือนแพแถวนั้นปิดไปแล้วเป็นส่วนมาก
 มีแสงไฟอยู่บ้างเป็นบางเรือน ผมค่อยสบายใจ เรากำลังจะถึงที่พักอยู่แล้ว
 เห็นอยู่ข้างหน้าโน้น ผมก้มหน้าจำพ่ายให้หนักเข้า บัดใจนั้น ทั้งผมและ
 ฝึกสองคนในเรือก็ร้องโวย ! ขึ้นพร้อม ๆ กันด้วยตกใจ อย่างไม่คิดว่า
 จะมีอะไรเกิดขึ้นอย่างนั้น คือหัวเรือเราชนอะไรลอยน้ำในความมืดดั่งโป่ง
 เวลาต่างคนต่างงัน ถ้าชนไม้ลอย ชนลูกมะพร้าวลอย มันก็ไม่มีอะไรต่อไป
 แต่ข้างๆ เรือเราเสียงน้ำดังพลั๊กเหมือนคนดำน้ำแล้วโผล่ขึ้น เรามองเห็น
 ตะคุ่ม ๆ ในความมืด

“แหม ! ลอยน้ำเล่นหน่อย เผลอไปเลยถูกชน” ที่เราชนนั้นคือคน
 นั้นเอง เขาโผล่มาแล้วพูดเล่นซัน ๆ

“ผมขอประทานโทษเถิดขอรับ มีดจริง ๆ ครับ พวกผมขอรับโทษ
 ผิดครับ” ผมตะโกนขอโทษไปทั้ง ๆ ใจยังเต้น

“ไปเถอะ ! ไม่มีอะไร” เขาตะโกนตอบมา

“ขอบพระคุณครับ” ผมตอบไปแล้วก็พ่ายจำต่อมา นึกประหลาดใจ
 ที่ว่า กลางมืดและกลางคลองทำไมมาลอยคอเล่นเช่นนี้ คล้าย ๆ จะพาล
 หาเรื่อง เราพูดวิจารณ์กันนิดหน่อย แต่แม่คนพ่ายทำยไม่พูดอะไร พาย
 วมึง ๆ จนเรือเทียบบันไดทำน้ำบ้านเรา เธอผูกเรือแล้วเดินตามเราขึ้นมา
 เพื่อกันผมบอกลาเธอและขอบบุญขอบคุณแล้วยกมือไหว้เธอพลาขึ้นบันได
 ไปก่อน ส่วนผมยังรั้งท้าย เธอเดินแยกจะไปบ้านเธอ หยุดนิ่งและกล่าว
 กับผมว่า

“ลาก่อน บางคืนฉันอยากจะหาเพื่อนคุยบ้างที่ทำน้ำนี้”

“ถ้าผมจะเป็นคนนั้นได้ ผมขอรับใช้ครับ” ผมรีบตอบ เธอหัวเราะ
 ฝึ ๆ แล้วเดินไป ผมคงมองการเดินทางของเธอในความมืดสลัว ร่างกายพิการ
 เดินเกาะเปลก ๆ ไป จนหายไปกับความมืด เราขึ้นก็พบว่าคนในบ้านยังไม่

หลับนอน คงคุยกันอยู่ ทุกคนคอยฟังแต่เสียงสัญญาณภัย แม้แต่จะไกล ออกมาแล้ว เรายังห่วงเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

ผมกับเพื่อนกำลังอาบน้ำอยู่ด้วยกัน เสียงครวญครางของ “หวอ” ก็ดังขึ้น และเสียงกลองป้องกันภัยทางอากาศของฝั่งกรุงและฝั่งธนฯ ดัง ก้องเข้าไปถึงในสวน เพราะในสวนมันเงียบ ถึงจะไกลปานใดก็ได้ยินชัด ทั้ง ๆ ได้ยินกันอยู่แล้วว่า “หวอ” แต่ทุกคนก็ตะโกนต่อกันไปว่า “หวอ” แม้จะอยู่ห่างภัย แต่เสียงผู้หญิงก็คงสั้น ๆ ตามเคย และในครุนั้น เสียง เครื่องบินก็มา บินผ่านบ้านพักเราเป็นหมู่ เราต่างคนภาวนาขอพระคุ้มครองอย่าให้เกิดตายกันเลย ทันใดนั้น เสียงปืนต่อสู้อากาศยานของญี่ปุ่นที่มา ตั้งกองอยู่ตลิ่งชั้นก็ยิ่งขึ้นไป ทางบนฟ้าก็เลยกราดปืนกลงมาเห็นเป็นสาย ปรกระภายในความมืด เราต่างวิ่งหลบเข้าที่กำบัง แต่เราจะมีอะไร เพราะ หลังกาจาก ถ้ามันยิงตรง เราก็ตาย จะคุ้มอะไรได้ แต่บังเอิญมันไม่ได้ยิง มาที่เรา มันยิงไปยังหน่วยต้านทานญี่ปุ่นที่ตลิ่งชั้น อีกครู่เดียวเสียง ระเบิดก็กัมปนาทขึ้นทางในกรุง เสียงทั้งบอมบ์และเสียงปืนต่อสู้ดังกึกก้อง เราต่างใจสะท่อน

การฆ่าและทำลายได้เป็นไปราว ๆ ๒๐ นาทีก็เบาลง เงียบหายไป จน “หวอ” ปลอดภัยเสียงยาวครางเย็นเยือก หหมดเหตุสยดสยองแล้ว เรายัง คุยกันถึงเรื่องเรือของหญิงบ้านใกล้เคียงอีก

“มาเรือที่ว่ำนั่นอีก ?” น้ำใสวถามอย่างฉงน ทั้งผมและบรรเจิดก็ ตอบแก่ไปตามนั้น

น้ำใสวก้มหน้าหนึ่งคล้ายจะตริกตรอง แล้วหันไปปิดประตูเรือนอย่าง เร่งรีบ

“แกไม่มีผ้าหรืออย่างไรงััน” บรรเจิดถามขึ้นลอย ๆ

“อ้อ...มี” น้ำใสวตอบและเดินเข้ามานั่งรวมกลุ่มกับพวกเรา แล้ว มองหน้าเราทุก ๆ คนอย่างตื่นกลัวพิกล ซึ่งทำให้ผมชักสงสัยว่า การที่ ผมไปติดต่อกับแม่คนพิการนั้น อาจจะเป็นที่ไม่เหมาะสมอะไรสักอย่าง ซึ่งคงจะมีภัยที่เกิดความเข้าใจผิดกันขึ้น

“ผมไม่เคยเห็นผ้าเขาเลย” ผมว่า น้ำใสवलุกขึ้นนั่งยอง ๆ และ ชะโงกหน้าเข้ามาใกล้

“ฉันจะพูดให้ฟัง” แกว่าแล้วหันดูลูกสาวที่นั่งตาวาวกว้างอยู่ก่อน

“แม่แยมขาเขยกนั่นนะ ถูกผัวยิง” แกลงมือเล่า

“อ้าว !” ผมหลุดปากออกไป

“เมื่อแรกเขาก็ดี ๆ อย่างเรา แม่แยมเขาสวย ผัวซี้หึง ทะเลาะกัน เอาปืนออกมาชู้แล้วทำปิ่นลั่นถูกขาแม่แยมหัก ถึงกับเป็นความกัน แม่แยมแก้ให้การว่า ผัวแกล้งใจยิงจริงๆ เล็งปิ่นยิงจริงๆ ผัวเชื่อว่านิ้วเปลวไปโดนโกปิ่นเข้าจึงลั่นออกมา ผัวแพ้วทางตำรวจเลยติดตะรางฐานตั้งใจฆ่าคนแต่ไม่ถึงกับชีวิต เดี่ยวนี้ยังไม่ออก” น้ำใสวยุดพูด เหลียวซ้ายแลขวา

“อ้อ ! มิน่าเล่า คุณแยมแกพูดกับผมว่า แกเหงาใจ เลยพายเรือเล่นค่า ๆ คีน ๆ” ผมกล่าวผสมขึ้นเมื่อฟังเรื่องแล้ว

“แกจะไปพายได้ยังไง ?” น้ำใสวยตั้งคำถามผมพร้อมกับทำตาถลน “แกตายไปหกเดือนเข้านี้แล้ว ศพยังคาบ้านอยู่เลย”

ทั้งผมและทุกคนตกใจ เฉพาะผมกับบรรเจิดมองหน้ากัน รู้สึกหนาวสะท้าน

“เอ๊ะ ! ั้งผมกับบรรเจิดก็ถูก...” ผมพูดไม่ออก นึกหนาววูบเข้าหัวอก คีนแรกผมมากับแกตัวต่อตัว และเมื่อก็จะจากกัน ผมยังรับปากแกว่าจะไปคุยกับแกที่ทำน้ำ

“เมื่อก็ผมรับปากแกว่า จะไปคุยกับแกที่ทำน้ำในคืนหลัง”

“ตายแล้ว” น้ำใสวยร้อง

บรรยากาศที่เราทั้งหมดไม่เหมาะสมแล้ว ทุกคนหน้าจืด เหลียวลอกแลกอย่างหวาดหวั่น ฝ่ายหญิงกระเถิบชิดเข้ามา ตัวผมชั้นแรกนั่งธรรมดา ตอนนี้ชักนั่งยองกอดเข้าชิดอกอย่างเดียวกับน้ำใสวย ผมชักละล้าละลัง เราจะต้องอยู่ที่นี้อีกนานเท่าใดก็ไม่รู้ และบัดนี้เกิดภัยทางใจอย่างร้ายกาจขึ้นแล้ว กลางคืนผมจะออกนอกเรือนได้อย่างไร ทั้งจะกล้ามองไปทางเรือนไหนได้อย่างไร แม้แต่จะไม่มอง ทางตามันก็แลเห็นผมเป็นคนตกหนัก และพาให้คนอื่นพลอยมีทุกข์และหวั่นหวาดไปทั่วกัน ผมสะท้อนใจ จะทำอย่างไรดี ที่ร้ายที่สุด ล้วมของบ้านสวนทุกบ้าน ไม่ยอมทำบนบ้านตามแบบชาวกรุง เขาไว้ทางหลังบ้าน ต้องเดินลอดใต้ถุนไป ถ้าเกิดท้องเสียจะทำอย่างไรกัน แต่ปวดปัสสาวะพอทำล่องบนบ้านได้ ผม

ทุกซัใจนัก จะต้องทนอาศัยบ้านนี้อยู่ในความกลัวเช่นนี้ไปอีกเท่าไรเล่า
เคราะห์ดีที่แม่คนพิการนั้นไม่ได้พบกับผมในทางร้าย แยกพบกับผมในทาง
เมตตา

“พรุ่งนี้ เราทั้งหมดใส่บาตรแผ่กุศลไปให้แกเถิด” น้ำใส่ว่า
“ดีทีเดียว” ผมรีบรับคำก่อนใคร “แต่เอ๊ะ เราจะเอาอาหารที่ไหน
กันล่ะ ดึกปานนี้”

“เอาของแห้ง ๆ ทำเอาก่อน” แม่ยายบรจเจิดว่า
“แต่เราต้องตื่นช่วยกันทำครัวนะ” แม่ของบรจเจิดกล่าวอย่างห่วง ๆ
ทุกคนต่างนึกขึ้นได้ว่า ใครเล่าจะตื่นขึ้นเข้าครัวคนเดียวตอนดึก
เพราะครัวอยู่นอกตัวเรือน การเปิดประตูไปข้างนอกเดินนอกชานไปชิด
กับเรือนแม่แยม ใครเล่าจะกล้าทำ เราจึงตกลงพร้อมกันว่า จะช่วยกันเข้า
ครัว คือนั้นใครนอนก็นอนไป ที่ยั้งนั่งอยู่ก็มี คือฟิงฝาคลุ่มผ้าห่ม นั่งมอง
หน้ากัน เสียงสุนัขทางใต้ถุนบ้านโน้นหอนขึ้น ลูกสาวของน้ำใสมาถึงกับตรง
แกก็ยังไม่นอนเหมือนกัน นั่งคลุ่มผ้าอยู่ใกล้ ๆ พวกเรา ผมชักสงสัย
แกจริง ๆ แต่ตัวผมเองก็เต็มแยะ อากาหนักกว่าใคร ๆ แม่แยมสนใจ
ผมกว่าใคร ๆ ทั้งไปคอยรับทางเรือ และยังอยากจะคุยกับผม โอ๊ย ! แยม
จริง ๆ เสียงอะไรนอกเรือนดังผิดหูทำให้สะดุ้ง แต่เมื่อยังไม่มีเหตุอะไร
เราก็ก็นั่งคอยจะจับเสียงอะไรข้างนอกเรือนนัก แต่ในยามนี้ชักจะสนใจ
เสียงข้างนอก พวกเราที่เป็นหญิงคลุ่มโปงขดตัวอยู่ใกล้ ๆ เราโดยไม่เข้า
มุงม่านกันละ ยุ่งไม่มี จึงสะดวกกับการนอนไหนนอนได้ หรือไฟลงนิดหน่อย
ผมสมัครใจนั่งขัดสมาธิคลุ่มผ้าห่มฟิงฝาท้องนอนของน้ำใส แต่ตัวแก
กับลูกสาวก็ไม่ได้เข้านอน คงขดตัวรวม ๆ กับพวกเรา ผมเห็นใจเขา
เหลือเกินที่ทำให้เกิดลำบากขึ้น ถ้าสมมุติว่าเราเกิดกลัว เกิดหาที่ย้ายไปอีก
น้ำใสกับลูกสาวจะทำอย่างไร เป็นตายอย่างไรเราจะต้องอยู่เป็นเพื่อนแก
เราทั้งหมดไม่ได้พูดอะไรกันอีกเลย ผมนั้นหลับตาบ้างลืมตาบ้าง
ตามแต่เหมาะ นึกปลงอนิจจังตัวเอง เรื่องของคนจนละมันให้มีอะไร
ต่าง ๆ ที่ร้าย ๆ ทั้งทางใจและทางกาย ผมนั่งเผลอจับไปบ้าง ดูนานพิกา
ข้อมือเห็นบอกเวลาตีสี่กว่า ๆ ผมจึงเรียกทุกคนตื่น เราจุดตะเกียงเปิด
ประตูเรือนทางด้านหลังออกนอกชานเล็กเพื่อเข้าครัว ใช้ตะเกียงเพิ่มสอง

ตกที่เตวักัน โดยนำอาหารแห้งมาดัดแปลงจนใส่บาตรได้ครบถ้วนในบ้าน
แต่เห็นเวลาใส่บาตรที่ทำน้ำ แล้วจึงกลับขึ้นกินข้าวกัน มันเป็นวันอาทิตย์
ตัวจึงได้พักผ่อน ผมไม่ยอมมองไปทางบ้านนั้นเลย สองคนกับเพื่อนดื่ม
เหล้าแถมเข้าไปเสียใจค่อยคร่ำ คิดสู้ชีวิตไปอีกไม่ย่นย่อ ต้องทนอยู่ที่
นั่นมากกว่าสงครามจะเลิก

คุณกรรม

ในคลองท่าถั่ว จังหวัดฉะเชิงเทรา ถ้ากล่าวถึงผู้ใหญ่บ้านโพธิ บ้านใกล้เคียง ทั่วประเทศ ทุกคนในคลองนั้นจะรู้จักนับ แต่ประตูน้ำท่าถั่ว ถอยหลังไปตามคลอง ท่าถั่ว ผ่านคลอง สวน และจดตำบลเปรง นอกจากผู้ใหญ่โพธิจะเป็นชาวนาที่มั่งคั่ง แล้ว ยังหากินทางตั้งวงดนตรีไทย ทั้งวง พิณพาทย์และเครื่องสาย หากินไปไกล นับแต่ในตัวจังหวัดไปถึงบางปะกงหรือ คลองท่าไข่ ผู้ใหญ่โพธิดีกว้างนัก แม้จะมี ผู้ใหญ่บ้านเทียบอีกคนหนึ่งที่อยู่ใกล้เคียง เทพราช ซึ่งเป็นนายวงดนตรีไทยเช่นกัน แต่ยั้งสู้ความกว้างขวางของผู้ใหญ่ โพธิไม่ได้ เพราะได้ครูเจริญพิณพาทย์ เป็นผู้ปรับปรุงเพลงและลู่ทาง ตลอดฝีมือ

ลายมือลูกวงให้เข้มแข็ง จากนั้นผู้ใหญ่โพธิยังมีคะแนนสูงกว่าผู้ใหญ่เที่ยง ก็คือ ผู้ใหญ่โพธิมีลูกสาวที่รูปร่างหน้าตาคมคายเป็นนักเครื่องสายด้วย ลูกชายหัวปีเป่าขลุ่ย ลูกสาวคนรองดีดจะเข้ ลูกสาวคนที่ ๓ ซอด้วงและ ร้องส่งด้วย ลูกสาวคนสุดท้ายร้องส่งอย่างเดียว มีเสียงไพเราะและกลมดี คะแนนของผู้ใหญ่โพธินำผู้ใหญ่เที่ยงลิ่ว ก็เพราะชาวเมืองนั้นนิยมนักเครื่องสายหญิงเหนือกว่าเครื่องสายชาย ซึ่งแต่ละองค์เป็นชาวนาหน้าดำ ๆ มือไม้เทอะทะ ไท่นจะสู้ฝ่ายหญิงรูปร่างงาม ๆ ประดุจดอกไม้ประดับวงได้ ผู้ใหญ่โพธิเป็นคนมั่งคั่ง ก็เก็บลูกสาวไว้เฝ้า ไม่ใช้สอยการงานในเรื่องนาเรื่องไร่ ก็ยอมมีผิวพรรณสดใส วงดนตรีของผู้ใหญ่โพธิจึงเป็นที่นิยมไปไกล มึงงานหาเป็นประจำแทบไม่ว่างวัน บางคราวเกิดพบกับวงผู้ใหญ่เที่ยงเข้า ก็ประชันกันขึ้น และคะแนนก็อยู่ข้างผู้ใหญ่โพธิเพราะลูกสาวชวงเสมอมา

ในคราวหนึ่ง เกิดมึงงานของหลวงพ่อวัดเทพราชขึ้น ทางวงผู้ใหญ่เที่ยงเจ้าถิ่นนั้นก็ต้องบรรเลงประจำเป็นของธรรมดา แต่บังเอิญผู้ใหญ่โพธิก็เป็นศิษย์หลวงพ่อเช่นกัน จึงจำใจเอาวงดนตรีมาช่วย ทั้งๆ รู้อยู่ว่า เมื่อพบกันก็ต้องประชันกัน พอรู้ว่าวงดนตรีผู้ใหญ่โพธิจะมาที่วัดเทพราช ผู้ใหญ่เที่ยงก็เกิดไม่สบายใจ เพราะรู้ๆ อยู่ว่า พบกันเมื่อใด ผู้ใหญ่เที่ยงก็ต้องเอียงอยู่ตามเคย เพราะขาดนักร้องหญิงจะชวง แต่บังเอิญจริงๆ คล้ายพระโปรดผู้ใหญ่เที่ยง คือให้เกิดคนตีมีฝีมือทั้งเครื่องมือและร้องมาที่วงผู้ใหญ่เที่ยง ผู้นั้นเป็นชายหนุ่มวัย ๓๐ ปี รูปร่างเก๋ ผิวดำ เป็นคนกรุงเทพฯ ชื่อประเทือง เป็นผู้พลาดรักทางกรุงเทพฯ จึงออกเร่ร่อนมาด้วยความเสียใจอย่างหนัก ได้มาพบนายฉ่อมลูกพ่อค้าร้านเครื่องลำอานและอื่น ๆ ในตลาดคลองสวน เคยเข้าไปเรียนหนังสือในกรุงเทพฯ รักและชอบพอกันมาก นายประเทืองขอหลบหน้าให้พ้นกรุงเทพฯ จึงดั้นด้นมาหานายฉ่อมที่คลองสวนและเล่าสารทุกข์สุกดิบให้ฟัง นายฉ่อมรักเพื่อนก็พยายามหาทางให้เพื่อนสบาย ทุกข์ในใจให้เบาลง เมื่อรู้ว่าประเทืองมีความรู้ทางดนตรีไทยดี จึงชวนประเทืองไปรู้จักกับผู้ใหญ่เที่ยง เพื่อหาทางได้ซักซ้อมดนตรีพอแก้หัวใจที่หม่นหมอง

เมื่อประเทืองไปซ้อมกับวงผู้ใหญ่เที่ยง ผู้ใหญ่เที่ยงก็รู้ว่าประเทือง

เป็นดนตรีไทยชั้นสูง มีวิชาความรู้ชั้นสูง มีฝีมือชั้นยอด ตลอดจนการร้อง
 สังกีมีเสียงกังวานเย็น ที่ทำและลูกคอหักแก้มกุ่มเก้และไพเราะนัก ลึน
 แล้วทั้งเมืองนั้นจะหาเทียมได้ แม้แต่ลูกสาวผู้ใหญ่โพธิก็เป็นคนละชั้นไป
 เสมอด้วยศิษย์กับครู ผู้ใหญ่เที่ยงรู้ว่าจะต้องประชันกับวงผู้ใหญ่โพธิ จึงได้
 ขอร้องประเทืองไปร่วมวงด้วย ชั้นแรกประเทืองยังอึดอดอด เพราะไม่ชอบ
 เล่นดนตรีประชันเลย แต่เสียไม่ได้ ก็รับปากเข้าร่วมวง

การประชันวงของผู้ใหญ่ทั้งสองในคราวนี้ ผู้ใหญ่โพธิอึดอึดใจใน
 ชัยชนะตามที่เคยชนะ ส่วนทางผู้ใหญ่เที่ยงนั้นเอาประเทืองเป็นตัวชุ่ม ปิด
 ขาวมิให้แพรงพราย ผู้ใหญ่โพธิเอ๋ย เจ้าจะร้องให้เมื่อมาพบเอาคนมือ
 เทวดาเข้า ทั้งทางร้องแกก็ตายแล้วเพื่อนเอ๋ย หมดประตุละคราวนี้ การ
 ตั้งวงดนตรี ให้ตั้งคู่กันบนศาลาเดียวกัน ผู้ใหญ่ทั้งสองได้พบกันและตกลง
 กันว่า การประชันครั้งนี้ เรามางานหลวงพ่อด้วยกัน อย่าเอากันถึงแตกหัก
 เลย จะต่างคนต่างเล่นคนละเพลง จะไม่ซ้ำเพลงกัน ซึ่งเป็นการประชันชั้น
 เต็ดขาดรู้ดีรู้ชั่วไปว่า เพลงนั้นๆ ใครทำดีกว่าก็ชนะ แต่เมื่อมาเล่นเสียคน
 ละเพลง ก็เท่ากับทำฟังโชว์ฝีมือกันเล่นอย่างหอมปากหอมคอดูเชิงชั้นกัน
 พองาม

ผู้ใหญ่โพธิกระหึ่มใจตามเคย เพราะมองกราดไปก็ไม่เห็นทางวง
 ผู้ใหญ่เที่ยงมีอะไรดีขึ้น คงมีแต่ผู้ชายตามเคย ส่วนประเทืองนั้นผู้ใหญ่โพธิ
 ไม่รู้จัก จึงไม่รู้สักตัวว่าวันนี้จะโดนดี ประเทืองคือม้ามิดของผู้ใหญ่เที่ยง
 ผู้คนที่ชอบฟังดนตรีประชันกันนั้นมาฟังกันคับคั่ง เพราะทุกคราวถ้าผู้ใหญ่
 ทั้งสองนี้ประกบคู่กันเป็นสนุกนัก แต่พวกหนุ่มๆ สาวๆ จิตใจมักเอียงไป
 ทางผู้ใหญ่โพธิ เพราะมีผู้หญิงรูปงามทั้งร้องและเล่นเครื่องมือนี่ รวมความ
 ว่าผู้ฟังในคลองนี้ แม้แต่ตนเองไม่เป็นดนตรี แต่หูฟังนั้นคมมาก ฟังรู้ว่า
 ใครดีใครชั่ว จึงตั้งใจฟังทุกคราวไป

ทางวงผู้ใหญ่โพธิ โหมโรงด้วยเพลงครุฑจักรวาล โดยสายหยุดลูก
 เภาคนรองสี่ซอด้วงขึ้นเพลง แล้วลูกวงก็รับพร้อมกันเสียงแน่นหู แม้แต่
 งามะตกลงเล่นกันคนละเพลงก็ตาม แต่ก็ต้องพยายามทำฝีมือให้ดีเด่น ส่วน
 ทางวงผู้ใหญ่เที่ยงก็หาหรือกัน โดยให้ประเทืองสี่ซอด้วงเล่นเพลงเยี่ยมวิมาน
 พวงผู้ใหญ่โพธิจบลง เสียงปรบมือดังกึกก้องจากคนฟัง ทางวงผู้ใหญ่

เที่ยงก็เริ่ม โดยประเทืองสีซอดังด้วยเสียงดังแจ่มใสกังวานในน้ำมือ ขึ้น
ต้นเพลงโดยกะปริบกะปรอยชมดชมดม้อยหวานซึ่ง ถึงแก่เกิดปฏิกิริยา
ขึ้นในคนฟังที่แปลกหูและไม่คิดว่าจะได้ฟังอย่างนั้น ทางวงผู้ใหญ่โพธิ
เองก็ชะงัก ต่างเหลียวดูผู้สีซอดัง รู้สึกว่าเป็นคนแปลกหน้าที่น่าครั่นคร้าม

สายหยุด คนซอดังของผู้ใหญ่โพธิสีหน้าเหือดลง เพราะเสียงซอ
ของชายแปลกหน้านั้นมันลอยเด่นกังวานหวานจับใจ รู้ตัวว่าทั้งความรู้และ
ฝีมือเทียบกันไม่ได้เลย ในระหว่างที่เพลงเดินอยู่นั้น เสียงซอของคนแปลก
ถิ่นลอยเด่น ทั้งที่ท่าจะไปจะอยู่นั้นแก่นัก ทั้งชมดชมดม้อยละทางยกเยื้องเสียด
แทงในเชิงเล่น ครูเจริญวงผู้ใหญ่โพธิกระซิบกับพวกว่า

“อ้ายคนนี้นั้นยอดขนาดเลือ มันจะลักจะล้วง มันทำอย่างระนาด แต่
แล้วมันทอดโหยอย่างปี่” ผู้ใหญ่โพธินั่งอึ้งฟังซอคนแปลกถิ่นอย่างซึม รู้สึก
สงสารสายหยุดบุตรสาวที่มาเจอเอาคนดีอย่างไม่รู้ตัว แต่ก็ไม่รู้จะแก้อย่างไร
นึกเอาเสียว่า ถึงวงเราจะถูกเฉือนไปโดยซอดังหนึ่งคน แต่อื่นยังคงพอสู้
และยังร้องอีกล่ะ ทั้งเสียงและทั้งรูปร่างก็ยิ่งเหนืออยู่ ครั้นจบเพลงเยี่ยม
วิมานลง เสียงปรบมือจากคนฟังแน่นดีผิดคาด และได้ยินซอใหม่ ถึงกับ
ชะงักชะง้ามองดูหน้าประเทือง ซึ่งประเทืองนั่งตีมเหล่าเฉยๆ ไม่มีท่าพยอง
ในฝีมือตนแต่น้อย ทางผู้ใหญ่โพธิจึงปล่อยหมดแยะบ คือให้แน่นน้อย
ลูกสาวคนเล็ก ร้องพม่าห้าท่อน โปรยน้ำเสียง ประเทืองเงี้ยวหูฟัง นึกชม
ว่าเด็กคนนี้ได้ผู้แนะนำดีๆ จะไปไกลในวันหน้า พวกซอและเครื่องมือ
อื่นๆ พยายามเล่นยกย้ายสำนวนและกลเม็ดเพื่อให้แข่งขันตามแต่แค่สติ
ปัญญาจะไปได้

พอจบเพลงพม่าห้าท่อนและออกเพลงท้ายเครื่องไปแล้วอย่าง
ครึกโครม ทางวงผู้ใหญ่เที่ยงก็เล่นเพลงหลักไปเสีย เล่นเพลงสี่บท โดยนาย
เสมาคนร้องชายประจำวงของแก ทางวงผู้ใหญ่โพธิก็นึกหวาน แต่มาติด
เจ้าดวงที่หวานจ้อยนำเด่นอยู่ เจ้าคนแปลกถิ่นผิวคร้ามหน้าแก่นี้มันร้ายนัก
ช่างเดินเพลงอย่างนำชวนฟัง สำนวนชัดหูไม่คลุมเครือ นิ้วโป้งไม่แพบไม่
พอด มีเสียงแผ่วเสียงแน่น ทั้งหยิกทั้งช้วนอยู่ตลอดเวลา เสียตาย ถ้าอู้ง
นี้มือจะทันขึ้นมาสักเล็กน้อย จะตีเหลือเกิน แต่ก็จบเพลงลงด้วยดวงนำดี
และเรียบร้อย

ผู้ใหญ่โพธิ์ส่งลูกสาวหลบจากเพลงทกบทที่จะต่อจากสี่บทของผู้ใหญ่เที่ยงไป เพราะทกบทกินเสียงมาก เนื้อหลายบท อาจจะทำให้แ่งน้อยเสียกำลัง จึงให้ข้ามไปเอาแปดบท แ่งน้อยได้ร้องอย่างระมัดระวัง เพราะรู้ว่าวันนี้จะทำอะไรพลาดไม่ได้ จะเป็นที่อับอายแก่คนแปลกถิ่นที่กิริยาขี้นๆ ไม่มีท่าเย่อหยิ่งจองทอง คล้ายๆ จะเป็นคนไม่สำคัญ จึงเป็นที่น่าเกรงใจเพราะความนิ่ง แ่งน้อยรำพึงอยู่ในใจว่า ถ้าซอด้วงคันนั้นมา叩วงเรา และมาสวมร้องให้นิมชมดชม้อยจะเพราะนักที่เดียว เธอจะเบิกบานชุ่มชื่นนัก ส่วนทิดเรื่องซออยู่ประจำวงผู้ใหญ่โพธิ์ยังคงเฝ้าอยู่ว่าพอโซลกับอู้งค์ตรู จึงพยายามเล่นลูกเล่นสำนวนที่ไม่ควรจะเล่น เพราะความรู้มีแค่นี้ได้ก็เล่นได้แค่นั้น จะทำวาทูไปอีกซึ่งเกินกว่าความรู้ก็เกิดผิดไวยากรณ์เสียง หมดความสำคัญทางกลมกลืนและเรียบร้อย มุ่งแต่จะไว้เวดล่าย เพราะตำแหน่งอยู่เป็นตำแหน่งนักเลงโตประจำวงที่นิยมกันทั่วๆ ไป

วันนั้นผู้ฟังดนตรีทั้งหลายมีความรู้สึกว่ามีซางเผือกหลุดเข้ามาในทางนั้น ถึงแก่ไม่พูดไม่คุยกัน สนใจฟังจริงๆ การประชันครั้งนี้เป็นพิเศษผู้ใหญ่โพธิ์มีนักดนตรีหญิง นักร้องหญิง ผู้ใหญ่เที่ยงมีชายที่สี่ซอเพราะง่าใจเป็นพิเศษ จึงยึดหลักนั่งฟังกันอย่างไม่ถอน เพราะทั้งสองวงก็เล่นกันอย่างไม่ละลด อีกลงอีกลงขึ้น เล่นถูกใจพระเดชพระคุณนัก

ผู้ใหญ่เที่ยงได้บังการจัดเพลงตามเข็มของแก โดยขอร้องให้ประเทืองร้องเพลงในขั้นต่อไป คือสุดสงวน ขอเปลี่ยนซอด้วงไปจากประเทืองให้คนเก่าสี่ตามเคยไป แกเอาซออยู่จากคนเก่ามาให้ประเทือง เมื่อร้องจบจะได้ไม่ต้องห่วงการสวมรับเพลงจากร้อง ถ้าสี่ด้วงจะขลุกขลักขาดความแนบเนียนไปบ้าง ขอให้แสดงอูให้ประจักษ์พร้อมทั้งร้องด้วย ประเทืองก็กักอยู่หน้อยที่จะต้องฆ่าคนที่อ่อนกว่า ไม่ผิดอะไรกับมนุษย์หาโอกาสเห็นได้ที่เป็นเช่นเลย ประเทืองเคยพบแต่คนที่มือไล่เสียกัน จึงจะประกันให้เห็นดำเห็นแดงไป แต่เมื่อมาโดนกับคนอ่อนกว่าถึงกับถอนใจยาว แต่ตงท้ายก็หมดทางจะหลีกเลี่ยงได้ ตัดสินใจว่าจะร้องเป็นแนวว่าช่วยสอนแม่ว่าเรามาคนนั้นไว้ว่า จงทำสำนวนเอื้อนชม้อยให้เหมาะแก่นักร้องหญิง อย่าไต่รื่องสำนวนแข็งอย่างชายเลย นี่คือน้ำใจแห่งใจประเทืองผู้สมกับการเป็นครูบาอาจารย์เกิดเมตตาปราณีวงโน้นเป็นกำลัง

พอถึงวงผู้ใหญ่เที่ยงขึ้น ได้เกิดปฏิกิริยาผิดแผกจากคนฟัง มีการชะง้อคอดูและเสียงพึมพำไปหมด นั่นคือเมื่อเสียงของประเทืองได้กังวานขึ้น มีแนวสำนวนโอดเอือนซมดซม้อยจำใจ พร้อมกับคำร้องของกลอนที่ออกอ่อน ขอความเมตตาจากหญิงหนึ่ง แม้เนื้อความจะเป็นเรื่องวรรณคดี ชวนช่างชวนแผน แต่ช่างจับใจหญิงชายนัก หลงเคลิ้มใจไปว่า ตัวกำลังออกอ่อนขอความเมตตาแก่หญิงอยู่ ส่วนคนฟังฝ่ายหญิงก็เปลวไปว่า เธอ กำลังถูกขอความรักอย่างสุภาพอ่อนโยนมีเสน่ห์ในน้ำเสียงนัก

“น้องเอ๋ยเพราะน้อยหรือถ้อยคำ ช่างหวานจำจริงแล้วเจ้าแก้วเอ๋ย
แม่เนื้อหอมพร้อมชื่นดังอบเชย จงเงยหน้าพี่จะเล่าให้เจ้าฟัง”

ร้องจบท่อนลงตรงนี้ คนฟังถอนใจเฮือก ประดาสติที่ละเมอหวาน จำไปกับคำร้องและทำนองได้ชะงักลง ได้สติจึงถึงแก่ถอนใจยาวโดยบอกไม่ถูกว่าเพราะอะไร ส่วนทางวงผู้ใหญ่โพธิ์นั้นไม่ต้องพูดถึงละ การเคลื่อนไหวต่าง ๆ คนซอ คนขลุ่ย คนกลองชะงัก หันมองคนร้องของคัทรูไม่วางตา จิตใจนั้นวุ่นวายที่สุด นอกจากซอด้วงแล้ว อ้ายหมอคนนี้ยังเอาทางร้องเข้า เฝื่อนฆ่าอีกหรือ ตัวแน่น้อยเองนั้นใจหายวูบ เกิดมาไม่เคยได้ยินใครร้อง เพราะอย่างนี้เลย ตอนเอื้อนอ่อนซม้อยโหย เหมือนใจแน่น้อยจะขาดตาม คำร้องนั้นคล้ายจะออกอ่อนกับเธอ แม้แต่จะจบลงไปแล้วเนื้อร้องก็ยังติดหู

แต่ทั้งผู้ฟังภายนอกและผู้แสดงของวงผู้ใหญ่โพธิ์นั้น รู้กับตัวทันทีว่า วงของตัวนั้นยังห่างต่อความเก่งกาจตามที่เคยคิดว่าเก่งกาจหาวงใดมาเทียมยาก พอฟังอู๊ที่ประเทืองสีกี้ใจหาย รู้ตัวว่าจะต้องปรับปรุงอีกนาน เคยคิดแต่ว่า ลงเป็นอู๊ละก็จะต้องลักต้องล้วง ดักหน้าดักหลัง เสียงยกย่อนเป็นจำวง ครั้นมาพบอย่างนี้เข้าก็พบว่า อ้ายหมอแปลกถิ่นสี่ตามความรู้ และมีกาลเทศะ เนื้อเพลงนั้นออกอ่อนโอดโหย แล้วเหตุใดอู๊จะกระโดดกระเดกให้รอกหู อ้ายหนุ่มผิวคร้ามหน้าแก่ มันสี่เล่นสำนวนพันละมุน ละม่อมสะอึกสะอื้นไม่ดูดัน สำนวนของมันแต่ละลูกนั้น ผู้ฟังทายไม่ออกว่าจะไปอย่างนั้นอย่างนี้ ช่างแปลกใหม่และนุ่มนวลเสียดแทงไปในเชิงโหยหวานไปตามกาละของเพลง

ครูเจริญดีมเหสีและพูดกับนายวงว่า เรามาพบเสียเข้าอย่างไม่รู้ตัว มันร้องอย่างนี้จะหาที่ไหนพบอีกหลายหัวเมือง ทั้งมือซอมันก็ยอดแล้วแต่

ชายเดี่ยว ผู้ใหญ่โพธิสีหน้าถอดราศี ไม่กล้าหันมองดูลูกสาวเลย สงสาร
จับใจ นิ่งหนุ่มนคงหน้าซัด อนิจจาเอ๋ย พ่อไม่คาดว่าลูกจะมาต้องเสียใจ
เพราะพ่อพามาให้ถูกเขี้ยวหมา แต่เปล่าเลย ผู้ใหญ่คิดผิด ลูกสาวไม่ได้มี
โกรธเคืองหรือน้อยใจอะไรเลย กำลังนึกว่า บัดนี้กำลังอยู่ต่อหน้าคุณครู
ผู้ชาญฉลาด เป็นชายแต่ทำเสียงได้วังเวงอ่อนช้อยแก่จับใจ มีสีลาการจะไป
จะอยู่นั้นยากแก่ใครจะตามถึง

ทิดเรื่องอุ้งของวงผู้ใหญ่ก็หมดอวดดี หมดมานะ หมดราศี นิ่งก้ม
หน้าซึม ทิดอุ้งคนกลองของประจำวง กัดฟันกรอดเห็นพวกทรุดไปตามๆ
กัน ก็ฮึดฮัดไปตามฤทธิ์ดุที่มีหน้าที่มือปืนประจำผู้ใหญ่นายวง

“อ้าวแทบเลิกเล่นไว้ยทิดอุ้ง มือมันเหลือเกินไว้ย” ทิดเรื่องว่า

“ให้มันมาตีกลองกับกูซิอ้ายเรื่อง” ทิดอุ้งชักเสียงดัง ทิดอ่อนคน
ขลุ่ยลูกชายคนโตของผู้ใหญ่ตบแขนไว้ “อย่าพูดเลยวะ การประชันกัน เรา
จะเอาชนะอย่างเดียวหาถูกไม่ พบเข้าอย่างนี้จึงถือเป็นคน จะเป็นผู้แพ้ชวน
ตีไม่ได้” ทิดอ่อนพูดแล้วก็ตีมเหล้าอย่างสุขุม ผู้ใหญ่โพธิไม่ออกความเห็น
อะไรเลย ก้มหน้าถอนใจ หัวใจของวงนี้แต่ละคนไปคนละความเห็น
แยกหยุดคนดวงนั้นรู้ว่าตัวแพ้อยู่แล้ว เพราะฟังเขาเล่นตลอดเพลงก็รู้ว่า
ไม่มีทางจะทำได้เลย ส่วนทับทิมพี่สาวผู้ดีจะเข้หน้าใจอยู่กลางๆ เพราะเธอ
ไม่ได้ถูกเหยียบย่ำทางจะเข้เลย คนจะเข้วงผู้ใหญ่เที่ยงเป็นชายฝีมือ
พอๆ กัน แต่มาเสียรูปที่อ้วนลำดำเกรียมเพราะเสวยแดดอยู่กลางนา มือ
เทอะทะแพ้ทางรูปร่างไปเสียแล้ว ทับทิมจึงเพียงเสียใจเล็กน้อยที่น้อง
แยกหยุดหมดทางสู้ น้องแน่น้อยหมดทางสู้ แต่จะช่วยอะไรได้ มีความ
แถมารถเท่านั้น ทั้งๆ ที่พ่อไม่ยอมให้ทำนา เล่นแต่เครื่องสายบ่มผิวอยู่ใน
วงทุกคน แต่หากครูดียังไม่ได้ ก็เป็นอย่างไรเห็นนี้แหละ

เรื่องนี้ ทางวงผู้ใหญ่เที่ยงไม่มีทางสู้ เพราะยากจนกว่าผู้ใหญ่โพธิ
ไว้สามารถจะเก็บตัวนักดนตรีไว้ในร่ม หุงข้าวกระทะเลี้ยงได้อย่างผู้ใหญ่
โพธิ ใครทำนาก็ทำ เลิกนาก็มาซ่อมดนตรีกัน มือไม้ยอมท้อไม่อ่อนพลัว
ยกเว้นพวกเก็บตัว

การรับร้องได้จบลง ประเทืองก็ร้องเที่ยวกลับอีก และก็หวานชม้อย
นงนพเต็ม ทั้งมีที่หยอดให้แก่ตามเนื้อร้อง

“ได้เซยชิดจนสนิทอย่างนี้แล้ว ขอเชิญเจ้าแก้วกิริยาเมตตาบ้าง
 พี่ขอมอบรักไว้ที่ในนาง อยาระคางช่องแค้นระคายเคือง”
 ผู้ใหญ่โพธิธอนใจเมื่อเสียงร้องจบ ต้มเหล้าดับความกลุ้มอย่าง
 เกลี้ยงแก้วและว่า

“อ้ายคนอย่างนี้ มันควรอยู่กับเรา อย่างอ้ายเที่ยงจะเลี้ยงมันไหว
 หรือ”

“ตีกบาลมันเสียใหม่ล่ะพ่อ ให้มันรู้จักเสียบ้าง” ทิดอ้อมมือป็นถาม
 ผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่สะดุ้งยกมือห้ามทัพ

“อย่าเว้ย งานของหลวงพ่อ กูจะเอาหน้าไว้ที่ไหน” ผู้ใหญ่พูดแล้ว
 มองดูลูกชายคนโต

“เอาแต่โมโห ไม่นึกทางได้ทางเสีย” ทิดอ้อมลูกผู้ใหญ่ดูทิดอ้อม เพราะ
 ทิดอ้อมเกรงกัน ทั้งฐานะที่เป็นคนบ้านพ่อทิดอ้อม และในด้านใจนักเลงของ
 ทิดอ้อม ทิดอ้อมยอมทุกอย่างถ้าทิดอ้อมห้ามปราม แบบว่าซ้างปลายตกมัน
 ถ้าไม่มีหม่อมมีความยอมไม่ได้

พอทางวงผู้ใหญ่เที่ยงจบลง ทางวงผู้ใหญ่โพธิ์ก็ซังกะตายเล่น โดย
 มองทางไม่ออกว่าจะมีทางชนะเขาอย่างเคย สายหยุดสงสารน้องแน่น้อย
 ก็ขอร้องเสียเองบ้าง ไหน ๆ แพ้แล้วก็ให้แพ้ไปเสียอีกคน ทั้งสองวงต่าง
 เล่นกันไปจนถึงเพลงแพนททยอย เป็นเพลงเร็ว ประเทืองสีดวงบ้างอู้บ้าง
 ตามกาละ ลูกเพลงสลับซับซ้อนกระท่อนหน้ากระท่อนหลัง ซออู้ก็ลำแดง
 เดชเปลี่ยนจากวังเวงโอดพันเป็นตะลุมรุกไล่ ลั่นหูลั่นใจผู้ฟัง พวกผู้ใหญ่
 โพธิธอนใจยอมจำนนอยู่ในตัว

ตอนเพลงจะเลิก ประเทืองร้องเพลงอกทะเล แน่งน้อยกับทับทิม
 ฟังแล้วใจหายวูบ นั่นคือเพลงบอกลา ทั้งๆ ตนเป็นฝ่ายแพ้ แต่วิญญูณ
 ของนักดนตรีย่อมรักและนิยมในเชิงเล่นมากกว่าจะคิดเหมียนฆ่ากัน ทั้งสอง
 หึงถูกมนต์รักแห่งเพลงเข้าจับใจเสียแล้ว จะเว้นอยู่คนเดียวก็คือ
 สายหยุด เธอมีสามีอยู่ และก็เล่นดนตรีอยู่ในวงนั่นเอง ส่วนทับทิมพี่ เป็น
 แม่หม้ายสาว ออกก็ว่าเหว แน่งน้อยยังสาวอยู่ ทั้งสองจึงถูกมนต์รักเสียแล้ว

การเล่นคินนั้น ไม่มีการเดียวกันทั้งสองซ้าง เพราะตกลงกันแล้วว่า
 จะไม่ถึงขั้นประทัดประหาร ด้วยต่างคนต่างมาในงานหลวงพ่อด้วยกัน

ผู้ใหญ่เที่ยงรู้ตัวอยู่ว่า ถ้าพูดกันในเชิงเล่น ก็รู้อยู่ชัด ๆ ว่าวงผู้ใหญ่โพธิแพ้ว ๓๓ เมื่อเลิกเล่นกันแล้ว ต่างก็หักทายเป็นกันเอง เมื่อเลี้ยงอาหารแล้ว แทนเจ้าวัดและต่างลงเรือกลับ ทิดอุ้มจับตามองว่า ประเทืองจะลงเรือไปท่าไหน ครั้นเห็นแยกเรือกับพวกผู้ใหญ่เที่ยงก็คลายโกรธลง ประเทืองแสร้งจ้องที่นายฉ่อมจ้างมาคอยรับพร้อมกันด้วยทั้งสองคน ประเทืองทักให้เรือจ้างเหินเข้าไปชิดเรือผู้ใหญ่โพธิ แล้วกล่าวคำลาแก่คนทั้งหมด ทานผู้ใหญ่โพธิ

“ท่านผู้ใหญ่ครับ และพี่น้องทั้งหมดผมขอลาก่อน ผมจะพยายามไปกราบเท้าท่านผู้ใหญ่ให้จงได้ที่บ้าน เพื่อจะสารภาพว่า ผมไม่จงใจแยกในคืนนี้ ตกกระไดพลอยโจนจริง ๆ โปรดเชื่อผม”

พวกผู้ใหญ่โพธิทั้งหมดสะอึกใจ รู้สึกว่าประเทืองเป็นคนสุภาพ กตเวทนาน ไม่มีการวางท่าถือผีมือ จึงต่างบอกลาแก่กันไปตามกาละ ทิดอุ้มแสร้งหาชายผู้ใหญ่โพธินี้รักประเทืองนัก แต่ยังไม่มีความจะวิสาสะกัน เมื่อเรือแยกกันไปแล้ว ต่างคนต่างเงียบ เพราะไม่รู้จะพูดอะไรกัน แต่ก่อนเคยคุยถึงการเล่นการแก่งต่าง ๆ นานาหัวเราะคิกคัก แต่คราวนี้พูดอะไรไม่ออกเลย เหมือนถูกครุชนาบเอาเช็ดหลาบ

เรือจ้างของประเทืองและนายฉ่อมหันหลังกลับไปทางคลองสวนขวางเรือผู้ใหญ่เที่ยงก็ตามผู้ใหญ่โพธิมาห่าง ๆ บ้านผู้ใหญ่เที่ยงไม่ไกลจากวัดเทพราชนัก ถึงก่อน ผู้ใหญ่โพธิจะต้องเลยไปอีกไกลไกล ๆ วัดประเวศเป็นกลางวันจะมองตามคลองสายตรงนี้สุดสายตา เพียงงานวัดถ้าจุดพลุจะไต่กันแก๊งกัน ถ้าใช้เรือเล็กเร็ว จะพายราว ๆ ๔๐ นาทีก็ถึงกัน แต่ใจนึกถึงงานวัดตรีประชันกันไม่สร้าง

วงของผู้ใหญ่โพธิถึงบ้านแล้ว เก็บเครื่องมือ และต่างอาบน้ำกัน ไม่พูดจากันเลย ความรู้สึกในการแพ้ทำให้ไม่สดชื่นนัก แฉ่งน้อยอาบแทนที่อาบน้ำประแป้งอยู่ในห้อง พัดให้ตัวแห้ง กลิ่นน้ำอบไทยระเหยไปกลิ่นโบราณ จิตสำนึกก็แว้งย้อนเข้าวรรณคดีอีก

“น้องเอ๋ย เพราะน้อยหรือถ้อยคำ	ช่างหวานฉ่ำจริงแล้วเจ้าแก้วเอ๋ย
แม่เนื้อหอมพร้อมชื่นดังอบเชย	จงเงยหน้าพี่จะเล่าให้เจ้าฟัง
ได้เซยชิดจนสนิทอย่างนี้แล้ว	ขอเชิญเจ้าแก้วกิริยาเมตตาบ้าง

พี่ขอมอบรักไว้ที่ในนาง

อย่าระคายช่องแค้นระคายเคือง”

นึกถึงเนื้อร้องและทำนองที่วิเวกหวาน แฉ่งน้อยหูยั้งแหว่วอยู่กับเสียงร้องนั้นไม่เลื่อนไป เสมือนชายแปลกหน้านั้นจะได้รำพันขอร้องจะฝากรักกับเธอ เวรกรรมใดเล่าจึงไปพบกันเช่นนี้ เขาจะเป็นใครอยู่ที่ไหน ไม่รู้หวนอนปลายตีน มีลูกมีเมียหรือเปล่านั้นหาทราบ เมื่อก็ตอนจะจากกัน เขาพูดว่าจะพยายามมาราบเท้าพ่อขอสารภาพเรื่องการประชัน และอีกเมื่อไรเล่าจะเป็นไปอย่างไรว่า แฉ่งน้อยยวกววนคิดไปต่าง ๆ จนกระทั่งว่าถ้าเรารักกันและอยู่ร่วมเดียวกัน เราร้องเขาสี่ช่อคลอเสียงชม้อยชม้ายสอดซิดเข้ามาจะเพราะเหลือเกิน จะมีสุขที่สุด แต่บางครั้งก็คิดตัดว่าเรานี่จะเป็นบ้า ไปคิดถึงคนที่บ้านไกลไม่รู้กำพืดจะเลวทรามเสียแล้วซิหนอ แต่แล้วมันก็กลับคิดอีก นอนพลิกไปพลิกมาหาหลับลงได้ตามที่ประสงค์ คงลืมหูลืมตาอยู่ในความมืด

ส่วนสายหยุดไม่คิดอะไรมาก คิดแต่เพียงว่าชายคนนี้ช่างปรีชาสามารถนักในทางดนตรี สมตำแหน่งครูบาอาจารย์ที่ควรจะเคารพ ทั้งท่าทางก็สงบไม่เย่อหยิ่งจองหอง ส่วนทับทิมผู้น้องนั้นผิดกับบิดอ่อนพี่ชาย แต่พี่ชายยังงัดเอาขวดเหล้าไปนั่งดื่มอยู่กับพ่ออีกมุมเรือน ที่ทำว่าจะนอนไม่หลับทั้งพ่อลูก คงจะดื่มให้เมาและระงับหลับลง ตัวทับทิมนอนอยู่กับลูกชายเล็กๆ ที่หลับแล้ว ทับทิมก็วาดชีวิตของตัวที่อ้างว้าง ครองตัวเป็นหม้ายสาวมาหลายปี ถ้าหากว่าชายแปลกถิ่นนั้นได้ครองรักกับเราจะมีสุขไม่น้อย ทั้งจะได้เพิ่มวิชาดนตรีขึ้นอีก แต่เรื่องเรามีลูกอยู่นี่ละซึ่งจะเป็นที่ขัดขวาง เพราะเขาคงรังเกียจ พอคิดมาถึงตรงนี้ก็ถอนใจเองอย่างสะท่อน

เหมือนปาฏิหาริย์ ทางบ้านผู้ใหญ่โพธิตื่นตื่นเป็นการใหญ่เพราะพ่อเทพบุตรแปลกถิ่นได้ไพล่มาเยือนถึงบ้านจริงๆ โดยระยะเวลาห่างไปสองสามวันเท่านั้น ประเทืองมากับฉ่อม ผู้ใหญ่โพธิและวงดนตรีได้รับรองประเทืองเป็นอย่างดี มีการดื่มและสนทนากันครึกครื้นเมื่อรู้ว่าประเทืองไปประชันคืนนั้นโดยจำใจและถือตัวว่าเป็นชั้นครูของแฉ่งน้อย สายหยุดทับทิม ไม่มีจิตใจประหัตประหารเลย การสนทนาได้ไปถึงการขอร้องของผู้ใหญ่โพธิให้มาช่วยปรับปรุงพวกลูกๆ และคนในวงให้เชี่ยวชาญยิ่งกว่าที่เป็นอยู่ ทางประเทืองก็รับปากว่าจะไปๆ มาๆ และปรับปรุงให้ ทางผู้ใหญ่

ไม่ว่าจะเปิดปากว่าจ้างเป็นเงินเป็นทอง จึงกระซิบกับจอมให้ช่วยพูดให้
 ดังๆ ไม่ใช่ดูถูกดูหมิ่นแต่อย่างใด จะได้พอเป็นค่าใช้สอยประจำตัวบ้าง

ประเทืองในตอนแรกยังไปๆ มาๆ สอนเพลงสอนวิธีการเล่น จัด
 ทาทางจัดสำนวนให้ดีขึ้นทั้งร้องและรับ แต่ตอนหลังไม่สะดวกจึงเลยลา
 แยกมาอยู่ประจำเลย ในระยะแปดเดือนเท่านั้น วงดนตรีนี้ก็ดีขึ้น
 กว่าเดิมหลายเท่า แก่ซ่อมแก่ต่อเพลง สำนวนลูกเพลงทั้งเก่าไปเกือบจะ
 หหมด มีแต่สำนวนของประเทืองเป็นพื้นอยู่ ทั้งเดี่ยวทั้งหมู่ปรับปรุงหมดทุก
 อย่าง เทพบุตรผิวครามของเราจึงเป็นที่รักของบ้านนั้นเป็นอย่างสูง ถูก
 ยกย่องเป็นครูทั้งอ่อนกว่าแก่กว่าทั่วทั้งวงเครื่องสาย ส่วนวงพิณพาทย์
 ในเขตเจริญปรับปรุงไปเล่นงานที่ใดชื่อดังราวกับพล

ชั่วระยะปีกว่าๆ หน้าตาของประเทืองเทพบุตรครูก็มีเครื่องขริมผิต
 ไปจนแก่เต็ม เพราะเกิดศึกภายในใจขึ้นอย่างหนัก ทับทิมนั้นแสดงอย่าง
 เป็ดกานเฉพาครูหนุ่มว่าเธอยินดีจะเป็นคู่ชีวิตเมีย แต่ขอให้ประเทืองอย่า
 ว่างแก๊งลูกเลย ประเทืองเองก็ชอบและปลงใจทางทับทิม เรื่องนี้ทั้งผู้ใหญ่
 และคิดก่อนพี่ชายยินดีนัก แต่ที่หน้าตาเทพบุตรเราหม่นหมองนั้นก็เนื่องจาก
 เกิดว่าขึ้นสามเล่า แฉงน้อยได้เซงทางเข้ามาอีกคน ซึ่งประเทืองก็รู้ดีอยู่
 กว่าแก่นไปไม่ได้ เพราะผู้ใหญ่เคยเล่าให้ฟังอย่างเปิดอกว่า นายอำเภอที่
 เมื่อก่อนพูดขอไว้ตั้งแต่ภรรยาเขาเพิ่งตาย ถ้าเขาเผาศพเมียแล้วดูพอไม่น่า
 แก่กตพันทุกข์ ก็จะดำเนินการหมั้นและทางผู้ใหญ่ก็ยินดี แต่คราวนี้มา
 เกิดตั้งนี่ขึ้น ขอให้ประเทืองคิดจงดีเถิด เพราะผู้ใหญ่เองก็ไม่รังเกียจ
 ประเทือง แต่มันก็ตันคอหอย ทับทิมก็ลูก เกิดมารักพร้อมกันจะทำ
 แยกไวแล้ว

ประเทืองได้อธิบายและรับรองตัวเองว่าจะไม่ทำให้เสียเรื่องซึ่ง
 เป็นกานเนรคุณได้ หากประเทืองคิดการเนรคุณก็ขอจงได้ประหารเสียเถิด
 แฉงจะตัดสินโดยรวดเร็ว ขอให้คิดถึงแฉงน้อยที่ยังเด็กจะเสียกำลังจิต
 ประเทืองได้ตกลงกับทับทิมแล้วว่าจะช่วยกันเลี้ยงหัวใจน้องเล็กไว้ให้จงดี
 กานเล็กกลับชนไปกว่าจะถึงเวลานายอำเภอมารับหมั้นได้ก็หมดเรื่อง
 กานกานในแดนรักน้องดังรักตัว จึงเห็นดีที่จะเล่นละครกันไปก่อนเพื่อฆ่าเวลา
 ไปเพราะใจกานกระตาคเลยวาทับทิมเท่านั้นที่เป็นคู่แท้ของประเทือง ต่างคน

ต่างเดินแผนผ่อนใจเพื่อเห็นแก่แง่ร่อยในอนาคต

ในเดือนเก้าได้รับงานบ่าวสาวที่คลองบางพระ เป็นการเล่นวงเดี่ยว ไม่ใช่ประชันเพราะไม่มีใครกล้าประชัน วันนั้นวงดนตรีนี้ได้ทำชื่อเสียงที่สุด คนฟังทั้งเจ้าภาพและแขกเหรื่อนิยมชมชอบ จนเวลาตีหกหมดเวลาเล่นแล้วเลี้ยงอาหารเรียบริ่อย อาบน้ำอาบท่าเตรียมจะนอนต่อเมื่อเช้าตรู่จะเดินทางกลับ ในลานบ้านงานยังคงมีไฟสว่าง ประเทืองยังคงแนะทางร้องบางอย่างอยู่ซึ่งนั่งห่างกับพวกอื่นๆ และทั้งศิษย์กับครูก็นั่งอยู่ตรงไฟที่สว่างเห็นภาพได้ชัดเจน ในขณะนั้นเอง โดยไม่มีใครจะคาดหมายเหตุการณ์ใดๆ ได้แม้แต่ตัวศิษย์กับครู ซึ่งฝ่ายศิษย์ตั้งใจฟังครูกำลังอธิบายได้เกิดเหตุการณ์อย่างน่าขวัญหายและสยดสยองขึ้น เสียงปี่ดังสนั่นมาจากทางมิดที่เป็นสวนผลไม้ครึ้ม ทั้งแง่ร่อยและประเทืองก็สะดุ้งเฮือกขึ้น ทั้งตัวแล้วประเทืองล้มนอนหงายหลัง ส่วนแง่ร่อยนักร้องที่กำลังเด่นคว่าหน้าลงใกล้ๆ กัน

เสียงหญิงในบ้านนั้นมากกว่าสิบคนได้ร้องกรีดขึ้นอย่างตกใจและทำให้ทุกคนที่เป็นชายตกตะลึงไปชั่วอึดใจ เพราะไม่คาดว่าเหตุนั้นจะเกิดขึ้น และชะงักชั่วครู่ เสียงดังไววายเอะอะแทบไม่ได้ศัพท์ก็เกิดขึ้น ผู้ใหญ่โพธิ-ทิดอ่อน-ทิดอู่ โดดเข้าถึงตัวผู้ถูกปี่ทั้งสอง ต่างเข้าประคองแง่ร่อยเข้าสู่อ้อมอกผู้ใหญ่โพธิ ส่วนประเทืองทิดอ่อนประคองเข้าไว้พร้อมกับพูดอะไรจนไม่ได้ศัพท์ ทิดอู่มือปี่อย่างโง่ๆ ของผู้ใหญ่โพธิ โดดขึ้นยืนกลางลานนั้น ร้องทำทนายเสียงดังและมีกิริยาอย่างบ้าคลั่ง

“มึงยิงกูอีกคนเว้ย อ้ายหมาลอบกัด”

และอีกสองสามเสียงในบ้านนั้น เจ้าภาพผู้ชรากร็ร้องเช่นเดียวกับทิดอู่ พร้อมกับกระซอกปี่พยางค์กระหน่ำไปทางทิศที่มีตนั้นอย่างไม่นับจนหมดกระสุน ฝ่ายบนตัวเรือนก็นำปี่ลูกซองยิงกระหน่ำไปรอบๆ ในทางความมืด สุ่มยิงไปหุบดับดับใหม่ ทิดอู่ผู้เป็นคนชนิดที่มีแต่ใจสู้ ใจจริงนั้นหามีความเฉลียวฉลาดหรือไหวพริบสมกับตำแหน่งมือปี่ของผู้ใหญ่หรือมือปี่คนคุมวงดนตรีไม่เลย ดิ่งปี่จากเอวยิงสุ่มไปบ้าง ซึ่งคิดแล้วก็เปล่าประโยชน์ ทุกคนหาไม่มีใครรู้ไม่ว่า ปี่ที่ทุกคนยิงไปเป็นท่าฝนนั้นจะถูกคนร้ายหรือเปล่าเพราะมิดมากที่สุดจะคาดคะเนได้ เพราะผู้ยิงยิงไปจากที่

แวง สายหยุดกับทับทิมร้องไห้และพูดอะไรไม่เป็นคำ

“ก๊วยยอมตาย มันหักถุกษ์กู ล้มถุกษ์” เสียงนี้เป็นเสียงของนายคล้ายเงาของบ้าน ผู้เป็นบิดาเจ้าสาวในวันนั้น ลากปืนยาววิ่งเข้าสวนมืด ใครจะทำเมลักเท่าใดไม่ฟัง เพราะผู้ตามยอมเสียเปรียบโดยวิ่งไปจากแสงสว่าง แต่ผู้ข่มอยู่ที่มืดยอมเห็นก่อนและถนัดกว่า จึงเป็นอันว่าไม่ได้ผล คนร้ายอาจหนีไปก่อนแล้ว จึงไม่มีการสู้รบอะไรเกิดขึ้นอีก ส่วนคลองนั้นต่างมีเรือบรรทุกคนพายมาดูและเพื่อช่วยเหลือ ก็คงไม่ได้อะไรตามเคย เรือหลายลำได้ส่งคนขึ้นมาแต่จะช่วยอะไรได้ นอกจากมาปลงอนิจจังผู้ถูกทำร้าย เสียงร้องไห้ไต่ระงมขึ้นเป็นการใหญ่เมื่อรู้ว่าแน่น้อยกับประเทืองได้ขาดใจตายไปแล้ว

เหตุนี้ใครจะไหวทันบ้างว่า ผู้ร้ายมีแผนการเมื่อยังแล้วและเห็นถูกเป้าหมายดีก็วิ่งอ้อมสวนในความมืดไปลงเรือที่จอดไว้อีกที่หนึ่งห่าง ๆ กันนั้น แล้วก็ย้อนทำพายมาดูเหตุการณ์ทางหน้าบ้านดังเช่นเดียวกับคนที่บ้ำง แล้วทำที่ออกความเห็นว่ามีวแต่ขึ้นไปบนบ้านก็ช่วยอะไรไม่ได้ เราควรไปดูคนร้ายตามริมคลองดีกว่า แล้วก็ผลเรือไปกันเป็นพวก จะบายหน้าไปทางแม่น้ำหรือจะบายไปทางลึกเข้าไปแล้วแยกเข้าคลองเล็กคลองใดคลองหนึ่งก็ได้

คณะดนตรีผู้ใหญ่โพธิถึงแก่การพิลาป ร้องสั่งพวกหามศพทั้งคู่งเวือกลับถิ่นตัวในคืนนั้น จะเอาศพค้างบ้านงานเขาอย่างไรได้ เพียงไปตายบนบ้านเขาก็ทำให้เขาเสียถุกษ์มงคลไปแล้ว เป็นการโกลาหลนนักในยามค่ำคืนและทุกคนพิลาปรา่ หมดเรียวแรง เอาศพลงเรือประจำของวงดนตรีและชนเครื่องลงหมดก็ถอยเรือออกโดยหมดแก่ใจล่าเจ้าของบ้าน ลัดเข้าคลองลัดที่แสนเปลี่ยวมาออกคลองใหญ่ทำถั่ว ทุกคนบ่นบ้ำเพื่อพากไปตามกัน ผู้ใหญ่โพธิได้แต่ร้องไห้เสียดายลูกสาวและเสียดายประเทืองทับทิมนั้นเนื้อแท้ก็คือคู่รักของประเทือง แต่หากปกปิดมิให้ใครทราบก็เพราะเพื่อรักษาน้ำใจแน่น้อยน้องสาวที่เกิดมารักประเทืองซ้อนกัน ทับทิมจึงพะวักพะวนกอดศพน้องสาวที่กอดศพประเทืองที่ ร้องไห้รำพันเป็นบ้าเป็นหลัง ทั้งลำเรือจะมีใครห้ามใครก็ได้ ต่างเต็มไปด้วยทุกข์โศกและกำแบ่น ทิดอู่เอาขวดเหล้าตีหัวตัวเองจนเลือดทะลักท่วมตัว เสียใจที่ลูกสาวนายวงตายและครูดนตรีมาตายในความคุ้มกันของตัว

พอเรือถึงวัดประเวศ ทิดอ่อนเป็นผู้ได้สติก่อน สั่งเรือเทียบเข้าวัด เพราะจะนำศพเข้าบ้านไม่ได้ตามประเพณีที่ถือกันมาเก่าก่อน ครั้นเรือเทียบท่าวัดแล้ว ทั้งทิดอ่อนและผู้ใหญ่โพธิก็ร้องให้เข้าปลุกท่านสมภารเล่าเรื่องให้ฟัง พระก็ตื่นนอนกันแทบทั้งวัด รีบมาจัดการนำศพทั้งศิษย์และครูขึ้นนอนบนศาลาการเปรียญ จุดฟืนจุดไฟสว่างขึ้น ส่วนทางบ้านผู้ใหญ่โพธิไม่จำเป็นจะต้องรีบไปบอกใคร เพราะแม่ของแ่งน้อยตายไปนานแล้ว มีแต่คนเฝ้าบ้านเท่านั้น รุ่งเช้าให้รู้ข่าวก็ได้ ทั้งหมดจึงร้องให้เฝ้าศพอยู่ที่วัดด้วยกัน

การสวดพระอภิธรรมได้เป็นไปถึงเจ็ดคืน เพราะเป็นที่รักและอาลัยแก่ทุกคน ต่างขอเป็นของแต่ละคน คนละคืน สวดให้แก่ลูกสาวนายวงดนตรีและสวดให้แก่ครูตัว นายจ่อมก็มาร่วมบุญอยู่ด้วยความเศร้าโศกยิ่งนัก ครั้นครบการสวดเอาศพเข้าเก็บกุฎง ก็กลับมาทำบุญเจ็ดวันที่บ้าน สวดมนต์เย็นและมีพิณพาทย์ประโคม พวกเครื่องสายเล่นไม่ไหวใจอ่อนหมดกำลังจะแสดง เพราะใจหายหมดครูก็หมดกำลังใจ พิณพาทย์ทำเพลงไป ผู้ชายร้องบ้าง สายหยุดร้องบ้าง เพราะไม่เกี่ยวกับความรักความใคร่อะไรลับ ๆ กับประเทือง มีแต่ความอาลัยและรักฐานครู ก็พอแข็งใจร้องไปได้ แต่กระนั้นก็น้ำตาคลอหน่วย เพราะเพลงร้องทุก ๆ เพลงประเทืองปรับปรุงให้ทั้งหมด ถึงตอนลูกคอโหยให้หวานจับใจ ใจตัวก็จงดออยู่ที่ครู เลยน้ำตาไหลพราก

พอถึงเพลงทยอยนอก สายหยุดก็ร้องเนื้อเพลงที่ครูประเทืองสอนให้ใหม่ ซึ่งมีเนื้อว่า

“โอ้เจ้าประคุณเคยปกผม	ประดุจร่มโพธิ์ไทรใบอ่อน
จากไปตั้งหนึ่งใครมาพันพอน	มาทอดถอนทิ้งไว้ให้วังเวง
น้องอยู่หลังตั้งใจคอยใจจะขาด	ทั้งไร้ญาติเกรงคนจะข่มเหง
ตัวเปล่าใครเล่าจะยำเกรง	จะวังเวงชอกช้ำระกำทรวง”

“โอ้... สายหยุดเอ๋ย” เสียงของทับทิมที่นั่งช่อมอยู่อีกมุมหนึ่งร้องครางขึ้นอย่างสะอื้น แล้วก็ก้มหน้าร้องไห้ฮัก ๆ ดังจะสิ้นใจ ทิดอ่อนนั่งกินเหล้าอยู่ใกล้ ๆ ได้ยินน้องสาวพูดดังนั้นแล้วร้องไห้ ตัวเองก็เป็นผู้รู้เรื่องนัยของน้องสาวถึงแก่สะอื้นขึ้นมาบ้าง ทั้งรักและเห็นอกเห็นใจน้อง

แถมก็เก้งผู้ตายที่จะมาเป็นเขยก็สุดจะยั้งความกระเทือนใจได้ ก็พลอย
โหมให้ไปกับน้องสาวด้วย ผู้ใหญ่โพธิเป็นคนชราย่อมผ่านชีวิตมามากจึง
เพิกเฉยดวงดาวไปด้วยน้ำตา ต้มเหล้าดับอารมณ์ และปิดบังอากัปภิกิริยาไม่
แสดงอะไร ๆ ที่อยู่อย่างลึกในอกออกมาให้ใครเห็น ทิดอู่ผู้มีอารมณ์
ดุเดือดไฟพาดฟ้าพันแผลที่หัว โดยตัวเองเสียใจในเหตุการณ์ครั้งนี้แล้วเอาขวด
เหล้าตีหัวตัวเองจนแตก นั่งซุ่มงาเม็ดในด้านหลังทิดอู่ไม่ยอมเล่นเครื่อง
หนังเห่เหมือนอย่างเคย บ่นอะไรพึมพำคล้ายคนบ้า

เมื่อหมดงานทำบุญเจ็ดวันไปแล้ว บ้านนั้นก็เงียบเหมือนไม่มีคน
ตกเพวทที่ไม่ใช่ดนตรีมีหน้าที่ทำนาก็ก้มหน้าทำงานบ้านไปบ้างและออกนา
ตามหน่อที่ ส่วนพวกเครื่องสายนั้นไม่มีหน้าที่ทำนาก็ไม่มีการชักซ้อมดนตรี
เล่นต่างนั่งซึมซาไปตาม ๆ กัน คำลงต่างคนต่างนอน กินเหล้าดับอารมณ์
แถมก็หลับไป ผู้ใหญ่โพธิชวนทิดอู่ลูกชายต้มเหล้าจนคลานแล้วก็คลาน
เข้แง้วไม่พูดจากับใคร สายหยุดนั้นมีสามีกก็พอบรรเทาความเศร้าโศกลง
ได้บ้าง แต่ทับทิมนั้นหนักกว่าเพื่อน ทุกข์โศกมากกว่าใคร ๆ เพราะผู้ที่
จะร่วมหัวจมท้ายมาตายจากทั้งที่กำลังรักกันแทบจะกลืน นอนกกลูกชาย
เพื่อกอดคนแม่ลูก ลูกหลับแล้วตัวเองก็นอนสะท่อนใจแต่ผู้เดียว ใจหาย
ตกแล้วรู้สึกว่าคุณหนึ่งไม่มีเสียแล้วในบ้านนี้ คนนั้นคือดวงใจของเธอ ก็หาย
ใจสะท่อนขึ้นมาทุกคราว ป่านจะนี่พี่ประเทืองของน้องผู้อำภพนี้วิญญาน
ไปเร็วคนอยู่แห่งใดเล่า น้องหวังเอาพี่เป็นผู้คุ้มหัวคุ้มใจ แต่ที่สุดน้องก็ต้อง
ยกผู้เดียวตาย ออกวังเวงสุดจะมีสิ่งใดยึดเหนี่ยว

ทิดอู่อายุเข้าไปเหยียบกลางคนแต่ไม่มีเมีย คงนอนเดียวดายอยู่
โง่เขลาข้างทับทิม นอนลืมตาอยู่ในความมืด ทั้งสงสารน้องสาวคนเล็กที่
ตกงาน ทั้งสงสารน้องสาวแม่หม้ายผู้กำลังจะสดชื่นโดยมีคูใหม่ แต่ก็มา
งอกไปเสียโดยไม่มีทางจะกลับได้ ส่วนประเทืองนั้นทิดอู่รักอย่างครู
แถมรักอย่างน้องชายร่วมสายโลหิต นอนคิดไปก็ถอนใจอยู่คนเดียว นาน ๆ
ก็ได้กินเสียงทับทิมถอนใจสะอื้นอยู่อีกห้อง ทิดอู่ก็ใจสะท่อน

เกือบสี่ทุ่ม ธรรมชาติบ้านนาก็เงียบสงัด ในคลองหน้าบ้านนาน ๆ
จะได้ยินเสียงปลาผุด เพราะไม่ใช่หน้าปลา ทันใดก็เกิดเสียงหนึ่งขึ้นใน
กลางคลอง จะโดยจิตสำนึกให้เป็นไปของทับทิมหรืออย่างไรก็สุดจะพูดได้ว่า

มันเป็นอะไรกันแน่ มันเป็นเสียงดังมาแต่ไกลๆ เหมือนซอู้ดังแผ่วๆ ประดุจว่าจะมีใครลอยเรือสีซอเล่นในยามดึกเดือนมืด เป็นเสียงซอู้คร่ำครวญสะอึกสะอื้นในเพลงแขกมอญไทยวิเวก และเสียงฝีมือนั้นจะเป็นใครไม่ได้ นอกจากเสียงฝีมือของครูประเทืองของทับทิม เมื่อเสียงนั้นค่อยๆ ไกลเข้ามา ทับทิมสะดุ้งใจหาย ทั้งตกใจและสะท่อนใจ แล้วเสียงเพลงแขกมอญที่ดังนั้นหายไป คงเหลือแต่เสียงจิ้งหรีดและเขียดร้อง หัวใจทับทิมลอยหรือแทบจะดับ เสียงเพลงหายไปก็เหมือนใจจะดับ ทันใดนั้นก็ยังมีเสียงดังขึ้นมาอีกเสียง แต่คราวนี้เป็นเสียงหญิง ร้องเพลงสังขารหรือหุ่นกระบอก โดยมีซอู้สีลาลองคลุกเคล้ามาด้วย ทับทิมแทบจะหลุดลุกขึ้นนั่ง มันเป็นเสียงร้องของนางน้อย

“พ่อชาและพี่ชาน้องขอลาก่อน ด้วยกรรมย้อนจึงต้องร้างให้ห่างหาย
 น้องจากไปก็ไปแต่เพียงกาย แต่ใจนั้นมิวายห่วงหลังเหมือนอย่างเคย
 ขอพ่อและพี่จงมีสุข จงห่างภัยไกลทุกข์สุขเสวย
 น้องนี้มีกรรมต้องจำเลย โอกรรมเอ๋ยใจฉันยังวนไม่พ้นไป”

เสียงทับทิมสะอื้นและร้องขึ้นดังลั่น “พี่เทือง น้องน้อย เอาฉันไปด้วย” ร้องไปแล้วก็ร้องไห้ เสียงในคลองได้ดังขึ้นมาอีกเป็นเสียงตะโกนอย่างสะอื้น เสียงนั้นเป็นเสียงของประเทืองชัดเจน

“ทับทิมเอ๋ย พี่ขอลาก่อน” และขาดคำประเทืองก็มีเสียงของนางน้อยแซงขึ้นมา

“พี่จ๋า พ่อจ๋า น้องขอลาแล้ว” พอขาดเสียงก็มีเสียงร้องให้สะอึกสะอื้นในยามดึกก้องคลอง สุนัขในบ้านและบ้านคลองข้างโน้นพากันหอนเสียงขรมและเยือกเย็น ทับทิมร้องเรียกออกมาด้วยความกระเทือนใจระคนกัน มือเท้าอ่อน

“พี่อ่อนช่วยฉันด้วย”

“พี่อยู่นี่” ทิดอ่อนร้องตอบ “เปิดประตูได้ไหม?”

“อ่อน ! ช่วยน้องมันด้วย” นี่เป็นเสียงของผู้ใหญ่โพธิ์ร้องบอกมาจากที่นอนเฉลียงเรือน

“เปิดประตูเถิด ! พี่อยู่ที่ประตูนี้เอง” ทิดอ่อนรีบบอกเพื่อมิให้น้องสาวกลัว

เสียดแทงหัวใจเปิดประตู แล้วก็โผล่เข้าหาพี่ชายร้องไห้ใหญ่
แต่ ก็ถึงแก่เป็นลมพับหนึ่งไปกับอกพี่ชาย ผู้ใหญ่จุดตะเกียงแล้วเดินมา
เฝ้าดู รีบช่วยแก้ไขทับทิมที่แน่นิ่งไป ส่วนสายหยุดและสามีต่างกอด
กันแน่นด้วยความกลัวในห้องต่อไป

វិទ្យុញ្ញាណត្រួតសាប

วิญญาณถูกสาป

เสียงรถบรรทุกมาหยุดหน้าโรงเก็บภาพปั้นต่างๆ ที่ผมเป็นผู้รักษา ผมรีบออกจากห้องพักของผม ตรงไปเปิดประตูใหญ่ของโรงเก็บของ เพราะท่านผู้จัดการได้บอกผมไว้ว่า วันนี้จะมีภาพปั้นมาเก็บอีกชิ้นหนึ่ง พวกที่ติดรถมาต่างช่วยกันจะจัดยกภาพปั้นที่อยู่ในลังไม้ลงจากรถ รู้สึกว่ามีน้ำหนักผิดกว่าภาพปั้นทั้งหลายที่เคยมีอยู่ข้างใน คนงานจึงเอากะดานมาทอดเข้ากับท้ายรถ แล้วเข็นลังใหญ่นั้นเข้าสู่โรงเก็บ

ผมไม่มีความรู้สึกแปลกหรือสนใจต่อการขนย้ายภาพปั้นต่างๆ ในโรงเก็บนั้นเท่าใดนัก เพราะเป็นธรรมดาของโรงเก็บนี้ ประเดี๋ยวชนออกประเดี๋ยวชนเข้า เพราะนายห้างของผมทำการค้าทางของเก่า

ที่ใครหาไม่ได้ที่อื่น ทางห้างนี้จะมีแปลก ๆ กว่าที่ใด ๆ ในครุ่่นั้นเองตัว นายห้างก็ขับรถเก่งตามมา เมื่อนำลังใหญ่นั้นเข้าโรงเก็บแล้ว นายห้างได้ บงการกับผมว่าให้หาที่ตั้งรูปปั้นใหม่เข้าแทนภาพปั้นเก่าที่ย้ายขายไปแล้ว มี แทนปูนแทนหนึ่งมีความกว้างใหญ่พอจะตั้งรูปปั้นได้ อยู่ในระหว่างกลาง ของภาพปั้นหินอ่อนรูปหญิงกรีกเปลือยร่าง คนงานได้ตั้งดั่งไม้เอก ก็เห็น ภาพข้างในซึ่งเป็นภาพปั้นดินศิลาแลงที่เก่าแก่จนกลายเป็นหินไปแล้ว ภาพ นั้นเป็นภาพหญิงโบราณ จะจัดว่าโบราณสมัยไหนผมไม่มีความรู้ เป็นหญิง ที่แต่งกายแบบไทยเก่า นุ่งผ้าจีบและห่มสไบเฉียง มีลักษณะการนั่งบนแท่น เป็นลักษณะของหญิงผู้ยิ่งใหญ่ ขาข้างหนึ่งอยู่บนแท่น ขาอีกข้างหนึ่งห้อย ลงจากแท่น แขนหนึ่งทำวเอว อีกแขนหนึ่งวางพาดมือลงที่หัวเข่าของขาที่ วางพับบนแท่น มีกิริยากำลังพูดจาบงการราชการงานเมืองอย่างใดสักอย่าง

รูปปั้นนี้เป็นฝีมือปั้นอย่างเลวและลวก ๆ ไม่สลักเสลาอะไรนัก เห็นจะเป็นเพราะการปั้นด้วยดินศิลาแลงนี้จะต้องรีบปั้นก่อนจะแห้ง จึงต้อง รีบร้อนปั้น เห็นได้ว่าเมื่อดินปั้นนั้นแข็งตัวเสียแล้วก็ไม่มีการสลักตกแต่ง อะไรอีก จึงจัดว่าไม่งดงามเท่าเทียมกับรูปปั้นที่มีอยู่มากมายในโรงนั้น ทั้ง สันเกตว่ารูปปั้นนี้จะถูกฝังอยู่ในดินแต่ครั้งใดไม่ทราบ ทั้งไม่มีการล้างและ ขัดสีเลย คงจะมีนโยบายรักษาไว้เป็นภาพโบราณ ไม่ยอมจะแตะต้องให้ ส่วนใดส่วนหนึ่งของภาพนั้นขาดหายไป รักษาไว้แม้แต่คราบดินคราบทราย ที่ติดอยู่อย่างไรรก็อยู่อย่างนั้น รูปปั้นนี้มีขนาดเท่าคนจริง ๆ

“ปรีชา ! เธอเอารูปปั้นนี้ลงบัญชีไว้เสียให้เรียบร้อย” นายห้างสั่งผม

“ครับผม” ผมรับคำและถามว่า “จะมีการขัดล้างตกแต่งหรือเปล่า ?”

“โอ ! อย่า ๆ อย่าทำอะไรเลย รูปนี้ต้องรักษาไว้อย่างเดิม” นายว่า

“จะลงว่าภาพอะไร ชื่ออะไรครับผม ?”

นายห้างนั่งอยู่สักครู่จึงว่า

“ลงบัญชีว่า รูปจ้าวแม่โบราณก็แล้วกัน ฉันก็ไม่รู้อะไรมาก ไม่รู้ว่า เป็นรูปของผู้ใดและในสมัยไหน รู้ว่าเป็นของเก่าชุดพบใต้ดินทางใกล้แดน เขมรโน่น และภาพนี้ก็อยู่มาหลายเจ้าของแล้ว และไม่รู้ว่าเพราะอะไร ไม่มี ใครสามารถจะรักษาได้ พุดกันว่าอยู่กับใครก็มีอะไรแปลก ๆ เช่น เจ้าของบ้านจะหมดเนื้อหมดตัว แต่ฉันเห็นเป็นเรื่องขบขัน ฉันรับชื่อไว้

ศิลาแลงทั้งแข็งและหนัก จะสำแดงอะไรได้ แต่เท่าที่มีจิตแว่ว ๆ มี
ปฏิกิริยาอะไรเกิดขึ้น อาจเกิดจากได้ฟังเรื่องราวของรูปใหม่นี้จากปาก
นายห้างก็ได้

ในเย็นนั้น ผมใส่กุญแจโรงเก็บแล้วก็ออกไปหาเพื่อน ๆ แถวใกล้ ๆ
สุริวงค์ เพราะโรงเก็บก็อยู่แถวสี่ลม ใกล้ ๆ บ้านเพื่อน ผมชวนเพื่อน ๆ
ดื่มสุรากันตามเคย พอรับประทานอาหารแล้ว ค่อยกันบ้างขนาดสามสี่ทุ่มก็
กลับโรงเก็บรูปปั้น ผมไขกุญแจและปิดประตูอย่างเดิมให้แข็งแรงพอแล้ว
ก็ผลະจะมาห้องพักของผม ไฟเปิดอยู่สว่าง ผมก็อดจะมองดูรูปปั้นใหม่
นั้นไม่ได้ เป็นภาพดำ ๆ เปรอะ ๆ แต่นั่งท่าทางสง่านัก ดูมีอำนาจเด่นกว่าใคร
ดูคล้าย ๆ รูปนั้นก็กำลังมองผมเช่นกัน ผมมีฤทธิ์สุราครึ้ม ๆ อยู่ ก็ยิ้ม
ให้แก่วิวจ้าวแม่ฉันน้อยหนึ่ง แล้วเดินผลະไปยังห้องนอนของผม ผมล้วง
กระเป๋าทางเกงหยิบกุญแจห้อง ล้วงแล้วล้วงอีกทุกกระเป๋าไม่พบกุญแจเลย
เอ๊ะ ! เออละซี ผมไปทำกุญแจหายเสียที่ไหนกันนี่ โกรธตัวเองที่เผลอเราทำ
กุญแจหาย หรือจะลืมไว้ในห้องละมั้ง เพราะกุญแจห้องผมเป็นกุญแจ
เลว ๆ เวลาใส่ไม่ต้องมีลูกก็ใส่ได้ เพียงบีบเข้าไปก็ลั่นชะ๊ะติดเลย ว้า !
แย่เลย จะปิ่นจะปายก็ไม่มีทาง ถ้าจะต้องงัดสายยูเสียแน่นอน มิฉะนั้นจะ
ต้องนอนตากยุงอยู่กับแม่พวกเปเลื่อยชาวกรีกและจ้าวแม่ใหม่นั้นเอง ผม
งุ่นง่านหมุ่นเข้าจับดอกกุญแจพลิกไปพลิกมา แต่เอ๊ะ ! พ่อเจ้าแม่คุณ
กุญแจเกิดลั่นเป็นสปริงดังแช็ก แล้วกุญแจก็หลุดออกโดยไม่ได้ไขเลย ผม
ใจหายวูบ เอ๊ะ มันหลุดได้อย่างไรกัน ผมเดินเข้าห้องอย่างงง ๆ ปิด
ประตูใส่กลอนแล้วก็พบว่าพวงลูกกุญแจผมลืมวางทิ้งไว้ที่โต๊ะทำงานของ
ผมเอง ผมนั่งเก้าอี้อย่างมึนงง หยิบดอกกุญแจขึ้นพิจารณาอย่างโง่ ๆ
มันก็ไม่มีทางจะรู้ได้ว่ามันหลุดได้อย่างไร ยิ่งดูก็ยิ่งโง่ จึงเลยวางกุญแจไว้
อย่างเก่า จัดแจงอาบน้ำที่มีห้องส้วมรวมอยู่ด้วยในห้องพักนั้น เสร็จแล้ว
เข้าที่นอน ลืมปิดสวิทช์ไฟห้องใหญ่ไว้รูปปั้น จึงเอื้อมมือปิดเพราะผมทำ
สวิทช์ไว้ใกล้ที่นอน แต่ไฟห้องนอนคงเปิดไว้สว่างตลอดคืน เผื่อว่าถ้ามี
ผู้ร้ายมางัดประตูนอกและขโมยรูปปั้นต่าง ๆ ผมจะได้ลุกขึ้นขัดขวางได้
โดยไม่เปะปะมีดงม ผมได้ปิ่นจากนายห้างไว้หนึ่งกระบอกจึงอุ้งใจ

ผมจะหลับไปนานเท่าใดไม่ทราบ ก็เกิดฝันประหลาดขึ้น ผมฝันว่า

ผมนั่งเขียนหนังสืออยู่ในห้อง ได้กลิ่นหอมอย่างไทยๆ กลิ่นแก่นจันทร์ กลิ่นทะเลดอบเชย ผมจึงหันไปก็พบหญิงโบราณอย่างในภาพปั้นนั่นเอง แต่หญิงนี้มีผิวขาว ห่มสไบเฉียงนุ่งจีบ เดินนวยนาดเข้ามาอย่างสง่ามีราศี กว้างใหญ่ ในฝันว่าผมตกใจผุดลุกขึ้นยืนคล้ายจะคิดหนี แม่นางนั้นก็กลับ หันหน้าใจเช่นกัน เลิกคิ้วสูง ตาเบิกกว้าง หน้าที่สวยงามสดุดตานั่นบอก ผมเลยเสียใจอย่างลึก

“กำยาน เธอหนีฉัน เธอจะหนีหรือ” เธอหยุดชะงัก ผมยืนงงและ สึกก่นถ่วง

“กำยานขา ฉันตามเธอมานานแล้ว ตามหลายชั่วชีวิตเธอ เธอเกิด เหวใด ฉันก็ตามเธอไปทุกแห่ง เธอไม่ใช่หรือ เธอเป็นผู้ปั้นรูปฉันไว้ ปั้นเมื่อ เมื่อไหร่ กำยานที่รักของฉัน เธอกับฉันเป็นอะไรกันไม่ได้เพราะอะไร เธอ สวยดี ฉันเป็นมเหสีพระเจ้าแผ่นดิน แต่เธอมีฐานะเพียงมหาดเล็ก แต่เรารัก กัน กำยานขา เธอปั้นรูปฉันขึ้นเพราะความรักฉัน และเธอเอารูปปั้นฉัน ไปให้หญิงนอนของเธอ เธอกอดรูปปั้นฉัน เธอร้องไห้ เธอหลับกับรูปปั้นตลอด ชีวิตทุก ๆ คืนเป็นเวลานานปี กำยานเอ๋ย กำยานสุดที่รักของฉัน เธอได้ ตายเพราะหมดกำลังทั้งอดอาหารและหมดกำลังใจ เสียใจอาลัยในฉัน กำยานขา เธอไปเกิดแห่งใด ฉันก็ตามไปทุกแห่ง วิญญาณฉันได้เข้าสิงอยู่ ในรูปปั้นนั้น โดยเธอเป็นผู้เรียกร้องฉันทุกคืนทุกวัน จนฉันตายลง วิวาห์แดฉันก็ได้สิงอยู่ในภาพนี้ตลอดมา แต่กำยานขา ฉันถูกฝังอยู่ที่ใต้ดิน ใต้แท่นนาน เมื่อครั้งมีสงครามครั้งกระโน้น แล้วแผ่นดินไหว บ้านเธอ พังถล่ม ดินทรุด รูปปั้นฉันจมดินลง ยี่งนานปีฉันก็ยิ่งจมลงไปลึก ในระยะ ี่นี้ใคร่ใฝ่ใฝ่ใฝ่จะไปตามเธอได้เลย ฉันได้แต่ร้องไห้อยู่ที่ใต้ดินคนเดียว ี่นี้ใคร่ใฝ่ใฝ่ใฝ่ เธอไปเกิดรอบ ๆ จักรวาล ฉันได้แต่ดูเธอ แต่ฉันตามเธอไม่ ได้ เมื่อฉันไปเข้าฝันใครคนหนึ่ง เขาจึงได้ไปขุดดินเอาฉันขึ้นมา แล้วเขาก็ พาผมไปทุก ๆ แห่ง ฉันก็ตามเธอ หาเธอเป็นเวลานานปี ในที่สุดฉันก็รู้ว่า เธอเป็นหญิงที่นี้ ฉันจึงดลบันดาลให้ฉันได้มาอยู่ที่นี้ เราพบกันแล้ว ทำไม เธอจะหนีฉัน กำยานจำฉันไม่ได้หรือ โอ้กำยาน ! โปรดตั้งสติและ เลิกความเมหลัง นึกดูให้ดี นึกถึงหญิงคนหนึ่งที่คุณรัก และฉันก็รักเธอ”

เทพพูดไปร้องไห้ไปอย่างน่าสงสาร ในความฝันว่าผมค่อย ๆ จะ

รำลึกชาติเดิมได้ จริ่งแล้วเมื่อครั้งกระโน้นผมคือมหาเดเล็ก และเธอเป็น
 มเหสีของเจ้าผู้ครองนครนั้น ในฝันว่า ผมนี่ก็ออกเป็นเปลาะๆ ไป ภาพ
 ปั้น ผมปั้นด้วยมือผมเอง ใช้ดินที่ขุดลึกลงไปถึงดินซีเมนต์มาปั้น ผม
 ปั้นด้วยความคลุ้มคลั่ง ปั้นอย่างจดจำท่าทางของนางโดยจิตสำนึก ต้องการ
 เป็นรูปเร็วๆ โดยไม่มีการประดิษฐ์ให้งดงามแต่อย่างใด รีบให้เป็นรูปสมมุติ
 เมื่อแห้งแล้วผมจะได้กอดได้รัด มุ่งมั่นเองอย่างจริงใจแน่วแน่ ผมพอมี
 ความสุข ไม่ห่างรูปปั้นนี้เลย ด้วยความเกรงกลัวใครจะมาเห็นรูปปั้นนี้ และ
 มาทำการขัดขวางผม ผมจึงขุดหลุมใหญ่ลึกมีไม้ประกบไว้ จัดกลบดินเป็น
 หลังกา ทำบันไดทอดเดินขึ้นลงได้ ห้องใต้ดินนี้ ผมจัดทำให้ลึกลับ คนใน
 บ้านไม่รู้เลย นอกจากมารดาผมเท่านั้นที่ผมไม่ปิดบัง แต่ผมบอกกับมารดา
 ว่า ผมปั้นรูปนั้นไว้บูชาเพื่อความเจริญยั่งยืน เพราะผมจุดธูปจุดเทียนบูชา
 ก่อนจะเข้ากอดเข้าจูบรูปนั้น ด้วยยังเชื่อมั่นว่านั่นคือหญิงสูงศักดิ์เกิน
 กว่าผม ผมรัก แต่ผมก็ต้องบูชาเธอ

ในฝันว่า ขณะที่ผมกำลังระลึกชาตินั้น เธอยืนมอง พอผมยิ้มและ
 จ้องเธอเท่านั้น เธอก็ร้องเสียงดัง

“กำยานจำฉันได้แล้ว” ขาดคำเธอ เราต่างโผเข้าหากัน กอดกันและ
 ร้องให้ด้วยกัน กอดกันแน่นราวกับกลัวจะจากกันอีก แต่ในที่สุดผมก็ตกใจ
 ตื่น ผมลืมตาอยู่ในมุ้ง ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปเป็นปรกติ ผมก็คงนอนคน
 เดียวอย่างเดิม ประตูห้องก็ปิด ผมใจเต้นรัว และมีความเสียดายอาลัย
 ใจคอหวาม ย้อนคิดถึงความฝัน ผมส่งสารเธอจับใจ และแล้วก็ร้องให้ออก
 มาทั้งกำลังตื่นๆ ไม่ใช่ฝัน หัวใจรัวริก มีทุกข์ใจอาลัยอย่างที่สุด ผมอยาก
 ให้ความฝันนั้นเป็นจริง

เวลานั้นคงตึกมากแล้ว แต่ผมกลับมีหัวใจระทมไปตามที่ฝัน ผม
 ผลุนผลันเปิดไฟห้องใหญ่ แล้วเปิดประตูห้องออกไป จิตใจของผมไม่ใช่
 อย่างเดิมเสียแล้ว รูปจ้าวแม่นั้นมองผมอยู่ ผมโผเข้าหาแล้วกอดรูปปั้น
 นั้นร้องไห้และบ่นอะไรออกมาบ้างก็สุดจะจำเอามาเล่าให้ฟังได้ ผมเฝ้ากอด
 รัดร่างหिनแข็งที่อนั้นอย่างไม่ลืมหูลืมตา และบัดนั้นเอง กลิ่นหอมอย่าง
 ไทยๆ โบราณก็เกิดขึ้น ร่างปั้นหिनแข็งนั้นได้อ่อนนุ่มอย่างคน ผมทั้งตกใจ
 และดีใจบอกไม่ถูก ร่างกายของจ้าวแม่ที่ผมฝันเมื่อหลับได้กลับมาปรากฏ

ถึงในยามตื่น ร่างนั้นได้กอดตอผม และต่างคนต่างจูบกัน แม่เจ้า
 ปรเวญเนอ่ย แม่ช่างหอมอะไรอย่างนั้น เนื้อตัวหอมกลิ่นประทีนผิวที่อาบไว้
 เกกจะเป็นอะไรผมไม่คำนึง จากร่างกายหีนปั้นแล้วมาเป็นคนจริงดังนี้ เธอ
 คือใครกันเล่า ? ความระรวยใจ ความทวามใจตามที่ในฝันได้ครอบคลุมใจ
 งงเต็นแล้วมีสติอย่างคนธรรมดาที่ยินดีในรสรัก ความกลัวที่ควรกลัว
 ไรไร้แผล ท่านทั้งหลายย่อมทราบดีว่า เธอเป็นใครและเป็นอะไรที่มาพบผม
 ในแ่งแห่งนี้ แต่ผมไม่สนใจเสียแล้ว ใจมุ่งอยู่แต่จ้าวแม่ที่ติดตามผมมา
 ด้วงว่าผมซื้อกำยานในสมัยนั้น ผมกอดประคองเธอเข้าในห้องนอน ปิด
 ปรเวญ แล้วก็พลอดรักกัน และแล้วก็เป็นอย่างไรๆ เลยไปอีก เช่นที่หญิง
 ทั่วๆ ไปจะพึงเป็น

เสียงรถนอกถนนออกวิ่ง เสียงคนทั่วๆ ไปตื่น แม่นางราชินีแห่ง
 เมืองแก้วพุชาสะดุ้งเล็กน้อย ปล่อยให้ผม

“นั่นต้องประจำที่เดิม” พูดแล้วรีบเปิดประตูห้อง ผมแสนจะเสียดาย
 แง่ใจกล้าซัดใจ เธอออกไปอย่างรวดเร็ว เมื่อผมวิ่งมาถึงประตูห้อง เห็น
 เกกเป็นภาพเดิมไปแล้ว แต่ยังมีเค้าว่าร่างยังจ้องมองผมอยู่ ผมตาม
 ไปเกกตัวอีกสักครู่ พอได้สติคืนตัวจากการหลงระเรีงรัก จึงถอยออกมา
 ปรเวญเสียตาย ผมกลับเข้าห้องอาบน้ำแต่งตัว ต้องรีบไปหาอาหาร
 ในพระทาน ถ้าเกิดนายห้างจะมาดูรูปปั้นแต่เช้าขึ้นจะลำบาก พอหยิบกุญแจ
 ไขห้อง ก็นึกวูบขึ้นมาได้ว่า เมื่อคืนนี้กุญแจนี้ลั่นออกเองโดยไม่ต้องใช้
 กุญแจ ก็คือแม่นางนั้นเองดลบันดาลให้เป็นไป

วันนั้น พอสายหน่อย นายห้างก็มากับลูกค้าที่จะซื้อรูปปั้นของเก่า
 ปรเวญหาญพบ เมื่อผู้ซื้อหลายคนได้มายืนจ้องมองรูปปั้นแม่ราชินีของผม
 ปรเวญเกิดหึงหวงเป็นที่สุด นึกภาวนาขออย่าให้ผู้ซื้อติดเนื้อต้องใจรูปนี้เลย
 ถ้าหากเขาเกิดพอใจซื้อไป ผมจะทำอย่างไรเล่า ผมไม่มีสิทธิ์ในภาพปั้นนี้
 ใดยกเว้นว่าด้วยราคาเงินหรือสิทธิ์ใดๆ ผมเพียงมีหน้าที่เฝ้าโกดังและรักษา
 ของที่ตกอยู่ในโกดังเท่านั้น การจะแย่งซื้อในรูปปั้นนั้นก็ไม่มีทาง หมดหนทาง
 ไปที่นั่น ใจพะวักพะวนเป็นที่สุด ผมจะปล่อยภรรยาคืนเดียวของผมไป
 ปรเวญ : แ่งจะทำอย่างไรหรือก็นึกไม่ออก ถ้ามีเงินมากๆ ก็จะประมูลเอา
 ปรเวญ : แ่งก็ไม่มี ผมมองดูเจ้าพวกจะซื้อรูปปั้นเหล่านั้นด้วยใจขุ่นมัว มัน

จะเป็นมารผม มันจะซื้อเมียผมไป ผมมองมันอย่างศัตรูและเกลียดชัง เธอได้เป็นไทแก่ตัวแล้ว เดียวนี้เธอมาอยู่กับผม แต่มันจะมาพรากไปเสียอีก

เหมือนฟ้าโปรด พวกคนซื้อที่นายห้างพามาสา่ยหน้าว่ายังไม่ถูกใจ แล้วก็เดินไปดูรูปอื่น ผมโล่งหัวอก ถ้าไม่มีใครอยู่ ผมจะเฝ้เข้ากอดเธอ และปลอบเธอ รับขวัญเธอว่า เธอไม่ต้องตกไปเป็นสมบัติของใคร เธอยังคงอยู่กับสามีที่รักของเธอ แต่ที่คิดนี้ทำไม่ได้ ได้แต่ก้มหน้าเดินตามหลังนายห้างที่เดินพาแขกชมรูปปั้นอื่น ๆ

วันนั้น นายห้างขายรูปปั้นอื่น ๆ ไปได้สี่ห้ารูป ล้วนแต่เป็นหินอ่อน เป็นภาพหญิงกรีกเปลือยที่ส่วนล่างมย้วยวนตายวนใจ ผมก็โล่งใจไปวันหนึ่ง พอตกค้ำ ผมก็หวานใจแก่จ้าวแม่ราชินีของผมตลอดคืน ตอนจวนรุ่ง แม่ นางในรูปปั้นก็บอกลาไปเข้ารูปปั้นตามเดิม และกระซิบบอกกับผมว่า

“วันนี้จะมีคนมาซื้อรูปปั้นอีก แต่ไม่ใช่ฉันหรอก รูปอื่น ๆ นะ”

ตามที่จ้าวแม่ราชินีบอกนั้นเป็นจริงทุกอย่าง มีคนมาอีกหลายราย แต่ก็ไม่ชอบรูปแม่ นาง ชมว่าเก๋จริง เป็นของมีค่า แต่ไม่สวย ฝีมือนั้นเลวมาก เลยซื้อรูปอื่นอีก เป็นการประหลาดมากที่หมู่ นั้นคนมาซื้อจริง ๆ ผิดธรรมดา กว่าแต่ก่อน นาน ๆ จะมีคนมาซื้อ และก็นาน ๆ จะมีเพิ่มเข้ามา โดยนายห้างซื้อและแลกเปลี่ยนมา แต่หมู่ นี้ คนซื้อมาทุกวัน และก็ซื้อไปทุกทียวจนรูปปั้นชักบางตา ในคืนหนึ่งผมจึงถามแม่ นางว่า

“ถ้าใคร ๆ มาซื้อพวกเหล่านั้นไปหมด ก็จะเหลือแต่แม่ นางเท่านั้นเอง แม่ นางไม่กลัวว่าจะเกิดมาซื้อแม่ นางบ้างหรือ ?”

“ซื้อหนังพวกนี้ไปให้หมดซิดี เธอหวังรี” แม่ นางหันเล่นงานผม

“พุ้โธ ! ฉันจะหวังไว้ทำไม ฉันกลัวว่าเขาไปกันหมด เหลือแต่แม่ นาง มิต้องถูกซื้อไปด้วยกระมัง” ผมรีบตอบไปตามความหนักใจ

“อ้อ ไม่ซื้อฉันแน่ ถ้าฉันไม่อยากไป ฉันเกลียดอีพวกนั้น แต่เธอดังชอบมัน เพราะมันสวยมันงาม ฉันจะบอกให้ก็ได้ว่า ฉันเองทำให้คนมาซื้อไปเอง มันจะต้องไปให้หมด จะต้องอยู่กันเพียงฉันกับเธอเท่านั้น” เธอว่า

“ถ้าเป็นดังนั้นได้จะดีมาก ฉันก็ต้องการดังนั้น” ผมว่า

“เธอยังเป็นของฉันอยู่นั่นเอง แม้จะผ่านเวลามาหลายร้อยปี เธอก็ยังจงรักต่อฉัน”

แกะพุดแล้วซบหน้าลงที่อกผม ผมมีความสุขที่สุดในชีวิต แต่ความ
หลงใหลยังไม่หมด เราจะเอาอะไรกับพ่อค้า ถ้าได้ราคาเขาก็หายไป หรือถ้า
ไม่ได้เวลา แต่เขาไม่ชอบรูปปั้นที่ไม่สวย เขาจะเก็บไว้ให้หนักเงินทำไม คงจะ
ขายไปอย่างหลุดลุ่ยก็ได้เพื่อหาซื้อรูปปั้นที่งาม ๆ มาอีก เขาทำการค้า
เขาก็จะไม่หยุดยั้ง มุ่งแต่อย่างเดียวคือกำไร ตัวเขาไม่ใช่ผู้เล่นรูปปั้น
แม้แต่ว่ารูปปั้นนี้จะเก๋กว่ารูปทั้งหลาย ทั้งก็มีประวัติประหลาด ๆ อยู่ เขาก็
ไม่แคใจอะไรทั้งหมด ผมคิดดังนี้แล้วจึงหารือกับแม่นางดู แม่นางก็
เห็นเงา จึงออกความเห็นว่

“ถ้าจะให้มันใจดี เธอจงเอาไม้เนื้อดี ๆ มาแกะรูปปั้นย่อลงเล็ก ๆ
ง ไม้ที่ทนได้เฉพาะตัว แล้วเธอกอดรัดรูปแกะไม้เนื้อนี้เสมอ ๆ วิญญาณฉัน
ก็งมกลิ้งในรูปใหม่เลย แม้เขาจะขายรูปเก่าไปก็เชิญเขาขาย”

ผมเห็นดีด้วยกับความคิดของแม่นาง รุ่งขึ้นจึงหาไม้พุดมาแกะลอก
แบบรูปปั้นใหญ่ แกะไปตามความสามารถ ๆ ปลา ๆ แต่ก็รู้สึกว่าได้รูป
ดีเท่กว่ารูปปั้นนั้นทีเดียว จะผิดกันก็เพียงว่าผมไม่ได้แกะสลักอย่างรูป
ปั้นเก่าที่นั่นลอย ผมแกะเพียงยกตัวหุ่นขึ้นเล็กน้อยในแผ่นกระดานไม้พุด
เท่านั้น ไม้พุดมีความลึกความตื้นพอควร ทำขนาดเล็กพอจะสอดไว้ได้หมอนที่หนุน
หัวเก่าไปไหนก็พอจะใส่ในหน้าอกเสื้อได้ ผมได้กอดได้จูบภาพแกะใหม่
ไปแฉะ ๆ เพื่อให้วิญญาณเข้าสิ่งใหม่ แต่รู้สึกว่าจะยากเอาการ เพราะ
จิตใจมันเคยแต่ไปนึกถึงภาพเก่าอยู่เสมอ เดินเข้าเดินออกจะเห็นรูป
แกะเก่าที่นั่นมองผม ดวงตาที่ปั้นไว้ไปน ๆ เหมือนจะมองผมอยู่เสมอ

วิญญาณจะเข้าสิ่งรูปใหม่หรือยัง ผมไม่ห่วงอะไรนัก เพราะผมได้
ผูกใจกับแม่นางราชินีเนื้อหอมอยู่อย่างผาสุกทุกคืน และแล้วคืนมหาวินาศ
ก็ได้มาบังเกิดขึ้นกับผม คืนนั้นผมหลับอย่างผาสุกกับแม่นาง กลางดึก
ผมสะดุ้งตื่นขึ้นเพราะรู้สึกร้อนแทบจะหายใจไม่ออก พอตกใจตื่นก็รู้ว่า
เสียงไฟสีกและไม้แตกโผงผางและคนอ้ออิ่งอยู่ข้างนอก ผมผลุดลุกขึ้น
วาม แม้จะคุมสติได้แล้วก็ตาม แต่อ่านาจของไฟที่รุ่มร้อนทำให้ใจเสีย
ผมเปิดประตูใหญ่ถ่างออก วิ่งวนกลับเข้าห้องนอน โทยเสื้อผ้าและของ
ใช้กันภายในในห้องนั้นเอง เพราะนายห้างได้ทำไว้ให้มีน้ำเพื่อ
ดับไฟ และทั้งบ่อน้ำนั้นจะได้ตักขึ้นล้างซัดรูปปั้นต่าง ๆ ได้

ผมเอาเสื้อผ้าและของใช้พอควรทิ้งในบ่อแล้ว ก็หวังภาพปั้นใหญ่ เป็นกำลัง ห่วงเท่าชีวิตผม ผมเข้าเซ็นเข้าปลั๊กภาพที่หนักนั้นอย่างเป็นบ้า แม้แต่จะออกแรงปานใด รูปปั้นหนักนั้นก็ค่อยเขยื้อนทีละน้อย ความร้อนของเปลวไฟและควันไฟ ผมสลักและเรียวแรงซักจะหมดไป ผมได้ยินเสียงตวาดของใครดั่งแข่งกับเสียงลูกฮือของไฟ แล้วตัวผมก็ถูกกระชาก ผมจึงรู้ว่า เจ้าหน้าที่ดับเพลิงสองคนเป็นคนกระชากผมออกมาจากกองไฟ ผมได้พยายามดิ้นรนจะขอกลับเข้าไปลากรูปปั้นแม่ทูนหัวของผม แต่ก็ทานกำลังพวกดับเพลิงและลูกเสือไม่ไหว

ทันใดนั้น ในท่ามกลางกองเพลิงที่เจิดจ้าภายในโรงเก็บ ผมเห็นแม่นางราชินียอดหัวใจผมกำลังวิ่งว่าวอยู่ในกลุ่มเพลิง ผมร้องตะโกนและชี้มือให้พวกดับเพลิงดู แต่เขาไม่สนใจเลย คงจินตนาการตามหน้าที่ โอ๊ย ! คุณครับ ผมทนไม่ไหวแล้ว ผมสะบัดหลุดและวิ่งถลาเข้าหากองไฟที่จะเผาแม่นาง ผมไม่ห่วงตัวผมเลย แต่วิ่งเข้ามาชิดไฟได้หน่อยเดียว ผมก็ถูกจับอีก รังตัวออกมาห่าง และรู้สึกว่าคุณถูกต่อยอย่างแรงสองสามที แล้วก็หมดความรู้สึกไป

มารู้สึกได้สติอีกครั้งก็เป็นที่บ้านนายห้าง ผมได้รับการพยาบาลจากคนในบ้านนายห้าง และรู้ว่าเวลานั้นเป็นรุ่งขึ้นอีกวันแล้ว ผมผวาและร้องโวยวายจะไปยังที่ไฟไหม้อีก ผมร้องแต่ว่า รูปปั้น ๆ ๆ ทุกคนจับผมไว้ และเสียงนายห้างพูดว่า

“ปรีชา แกตั้งสติไว้ให้ดี อย่าห่วงเลยรูปปั้นนั้น มันหมดปัญญาจริง ๆ ที่แกจะรักษาไว้ได้ ฉันขอบใจแกที่รักหน้าที่ดีที่สุด แกได้พยายามแล้วจะเอารูปปั้นนั้นออกจากไฟ จนตัวแกเองก็หมดตัว เหลือแต่ร่างกายเท่านั้น เสื้อผ้าที่แกใส่บ่อน้ำไว้ น้ำถูกไฟล้อมก็แห้งหมด ไฟเลยไหม้เสื้อผ้าแกจนหมดสิ้น” ผมฟังนายห้างพูดแล้วใจลอย ผมหมดทุกอย่างแล้ว แม่ทูนหัวผมไปไหนเล่า รูปปั้นนั้นจะเป็นอย่างไร และพอนึกถึงรูปแกะไม้แผ่นเล็กได้ ผมแทบช็อกสิ้นใจลง ณ บัดนั้น ผมพะว้าพะวังแต่ชนเสื้อผ้าและมัวเขินมัวปลักรูปปั้นใหญ่ จนลืมว่าผมเอารูปปั้นแกะสลักแผ่นเล็กไปไว้ที่ไหน หรือลงไปอยู่ในบ่อน้ำนั้นละมัง ผมได้ขออนุญาตจากนายห้าง ขอกลับไปค้นกันบ่อเพื่อหาของอะไรบางอย่างของผม

เมื่อนายห้างอนุญาตแล้ว ผมก็มายังกองเพลิงที่มอดไปแล้ว ทาง
ตำรวจสอบสวนผมได้ความว่า ผมเป็นคนเฝ้าโรงเก็บหุ่นปั้นนั้นและเอา
ข้าวของทิ้งลงในบ่อ จึงยอมให้เข้าไปในที่นั้นได้ ไฟมอดหมดแล้ว สิ่งแรก
ที่พบให้ผมจะขาดใจตายก็คือ รูปปั้นของแม่นางนั้นแตกและสลายตัวกอง
อยู่กับพื้น มันเป็นดินศิลาแลง ทนได้แต่แดดและฝนเท่านั้น ถ้าโดนเข้าอยู่
กลางกองเพลิงที่ร้อนถึงขีดสุดนั้น ก็มอดไหม้แตกกระจายยุบตัวลง ผม
แสบใจสะอื้น ค่อยๆ เอามือจับกองเถ้าถ่านของดินศิลาแลงนั้นด้วยน้ำตา
ไหลพราก

คงงงนอนอยู่ที่เถ้าถ่านนั้นอยู่นาน จึงได้สตินึกถึงรูปแกะชิ้นใหม่ซึ่ง
ผมจะไม่ได้ใหม่ก็ได้เพราะยังมีน้ำเสียงอยู่บ้าง ผมจึงผละมาลงบ่อ เลื้อยผ้า
ผมใหม่ไปแล้วอย่างใช้ไม่ได้ แม้จะไม่ได้ใหม่มอดไปที่เดียว เพราะมีน้ำหล่อ
แตกเกรียมไป เหลืองไป หมดทางจะใช้ได้ ผมคุ้มเลื้อยผ้าโยนขึ้นข้างบน
ทั้งหมดเพื่อหารูปแกะนั้น แต่ไม่มีเลย ก้นบ่อก็เป็นปูนลาดไว้ ไม่มีทาง
ที่จะมุดดินมุดทรายไปได้ ถ้าเช่นนั้นผมคงล้มไว้ที่เตียงนอนและก็ไหม้
เปิงๆไปแล้ว ผมขึ้นมาตั้งเหยียดเท้าที่พื้นบนอย่างหมดอาลัย ผมหมด
แค้นทุกอย่าง เหลือแต่ตัว หมดความหมายเสียแล้ว พวกที่บ้านนายห้าง
มาเห็นมือผมออกจากที่นั้น มาขึ้นรถถึงบ้านนายห้าง ผมร้องให้เป็นวรรค
เกินแหว แต่ไม่ได้บอกว่าเพราะอะไรจึงร้องให้ นายห้างได้ปลอบโยนว่า
จะหางานให้ทำอีก และจะให้เงินซื้อเสื้อผ้าใหม่ตามที่ต้องการ ผมยกมือไหว้
แต่ไม่ใช่ว่าดีใจเลย มีความรู้สึกอยู่ว่า ผมเป็นคนหมดความหมายเสียแล้ว
หมดทุกอย่างที่ต้องการ ผมปิดเป็นความลับ ไม่เอ่ยปากเลยว่าผมเสียตาย
แล้ว และมีทุกข์หนักเพราะเรื่องใด

แม่จ๋า

“มันจะคว้าน้ำเหลวเสียละมังผู้
หมวด?” ผมถามผู้หมวดยรรยงค์อย่าง
ตริกตรอง หมวดยรรยงค์หนึ่งอยู่ชั่วคราวกว่า
จะตอบได้ก็ถอนใจยาวอย่างยุ่งยากใจ

“มันก็น่าคิด แต่เราก็เชื่อแม่แต่ว่าที่
นอนเจ็บอยู่นั้นอย่างไม่มีอะไรจะยึด แต่ก็
เสี่ยงดู” หมวดหนุ่มตอบแล้วขยิบหูหรือที่
มองดูพลเพื่อนที่นอนเอกเขนกอยู่มุมห้อง
แล้วหันมามองผม

“ห่ม!” หมวดหนุ่มเรียกผม ซึ่งผม
ก็จ้องมองดูอยู่แล้ว “ห่มคิดว่าเราจะทำ
การพลาดใช้ไหม?” หมวดผู้มีผิวคล้ำ
ถามผม

“ก็ยังไม่แน่ครับหมวด ถ้าเราไม่ทำ
อย่างนี้ ผมก็เห็นไม่มีทางจะพบมันได้ อ้าย

เสือนี่คล้ายมันจะล่องหนหายตัวได้ หน่วยอื่น ๆ เขาก็ตามกันติด ๆ ล้อม
ทุกด้าน แต่มันก็หายตัวไปได้เสมอ ค้วนน้ำเหลวไปตาม ๆ กัน แต่เรา
ทำการครั้งนี้ ทำอย่างใจดีสู้เสือ หรือทำอย่างเอาหัวใจเข้าสู่” ผมว่า

“ก็นั่นแหละซี” หมวดพูดพร้อมกับพยักหน้าช้า ๆ “เราทำอย่างพิเศษ
ทำอย่างเย็น ไม่ทำอย่างร้อน กองอื่นเขาทำร้อนมาแล้ว ก็ไร้ผล ปะว่า
เคราะห์ดีแบบน้ำเย็นของเราอาจจะเกิดผลกระทิง?” พูดแล้วก็เงยไป
พลพื่อนจุดบุหรี่ยูบ ไม่กล้าออกความเห็นใด ๆ

เสือเดชหรือเสืออะไร ๆ อีกหลายชื่อคนนี่ มันทั้งฆ่าราษฎรและ
ตำรวจมาก ทั้ง ๆ ติดตามกันแทบจะพลิกแผ่นดิน แต่ละแหล่งที่ทราบ
ระแคะระคาย ตำรวจก็เข้าคุมเข้าล้อมทุกแห่ง แต่ก็ค้วนน้ำเหลวทั้งเพ มา
ถึงเราสามคนนี่ เดินแผนน้ำเย็น รู้ระแคะระคายว่า อ้ายเสือนี่ แม้มันจะไป
เจ็ดร้อยยี่สิบ นาน ๆ มันจะต้องแอบมาเยี่ยมแม่ของมัน และครั้งนี้แม่
มันเจ็บหนักเข้าขั้นตริทูต อย่างไม่เสียสายลับของมันก็ต้องแจ้งไปยังมัน
เราจึงมาดักรมันอยู่ในบ้านแม่มันนี่เอง เราเข้าหาแม่มัน และแจ้งว่า เราจะ
จับลูกชายของแกอย่างละม่อม ไม่มีการฆ่าแกงกัน เพื่อให้ลูกแก่สู้ความ
โทษหนักก็อาจเป็นเบาได้ ถ้ายังคงหนีไป ๆ เช่นนี้ก็ฆ่าแกงคนมากเข้า
ไม่มีการหยุดยั้ง ก็มีแต่จะจับตายกันอย่างเดียวเท่านั้น

เมื่อเราได้พบกับแม่อ้ายเสือเดช เราจึงรู้ว่าแม่อ้ายเสือเดชนี้เป็นแม่
ที่สมจะเป็นแม่คน มีใจเที่ยงธรรมเป็นอย่างยิ่ง แต่ลูกทำการพลาดพลั้งไป
จนกลายเป็นเสือ ยายแม่ก็ขอร้องและตัดพ้อต่อว่าลูกชาย ขอให้เลิกการ
เป็นเสี้ยนหนามกับประชาชนและรัฐบาล แกยินดีให้เราจับลูกแก แกไม่รัก
ลูกในทางที่ผิด จึงได้มีการนัดหมายให้เราชุ่มดักรมันในบ้านแก โดยมั่นใจ
ว่าลูกต้องมาหาแกในเร็ววันนี้ ถ้ามาจริง ขอให้เราทำเงียบ พอเพลอตัวก็
ให้ออกจับไปแต่โดยดี ทั้ง ๆ แกก็รู้ว่า ลูกแกชั่วร้ายสุดจะเห็นดีให้อยู่เป็น
ผู้เป็นคนได้ ถ้าไม่ติดคุก ก็มีแต่ความตายสองทางเท่านั้น แต่เกิดมาเป็นแม่
จะเห็นลูกตายต่อหน้าหรือตายเพราะการสมยอมกับผู้ประหารลูกนั้นก็ทำ
ไม่ได้ เลือดในอกที่ชั่วช้าสารเลว แต่มันก็ยังเป็นเลือดในอกของแม่

เราได้เข้ามาชุ่มอยู่ในบ้านแม่อ้ายเสือนี่ห้าวันแล้วโดยยังไม่มีผล
อะไรเกิดขึ้น หลายวันเช้า ทั้งหมวดยรรยงค์และผมก็ชักไม่สบายใจ เพราะ

ใจตัวแม่นั้นน่าจะตรงและมั่นคง แต่ยายแม่แก่กับนางสาวทิมทีกที่พยาบาลแก
 อยู่แน่นอนซี จะไม่ตรงอย่างแม่أيยเสีย จริงอยู่ เราสามคนมาติดตามครั้งนี้
 ที่เป็นคนเดินทางแต่งกายอย่างคนบ้านนอก มีท่อทาบอะไรตามเรื่องของเรา
 เดินทางมากก็ขอแวะกินน้ำกินท่า ชาวบ้านป่าแถวนี้ย่อมไม่รู้ว่าเราเป็นตำรวจ
 แต่เมื่อไม่เห็นเราออกเดินไปไหน ใครๆ ก็คงคิดว่าเราเดินทางต่อไปแล้ว
 หรือไม้อาจจะคิดว่า เราสามคนก็คือพวกأيยเสียนั่นเอง นำข่าวมาส่งกับแม่
 ของวัน

แต่ที่นี้ ยายแก่กับสาวทิมทีกนั้นแน่นอนซี รู้ว่าเราคือตำรวจ จะไม่แอบ
 ฝากไปให้أيยเสียรู้หรือ สัญชาติของคนที่อยู่ในดงเสียใจก็ต้องเป็นเสีย
 ไปทั้ง แต่เอาละ หากว่าหญิงสองคนนั้นจะทำอะไร เดินแบบและมีใจเที่ยง
 ภาวตามแม่أيยเสียละ ที่นี้มีข้อหนักใจที่ว่า เขาอยู่กับสามคน เขาก็กิน
 หนากันไม่มากนัก และกินกันอย่างป่าๆ ดงๆ ครั้นเรามาเพิ่มอาหารเข้า
 ถึงสามคน จะต้องมีการหาอาหารเพิ่มมากผิดปกติ พวกพรานป่าจะสงสัย

เรื่องการลุ่มเหลวของเรามีอยู่เป็นส่วนมาก แต่เราก็ต้องเสี่ยงดู แม่
 ก็เลยให้ห้องพักแก่เราสามคน เป็นห้องที่มีพื้นเป็นดินเหนียวปราบเรียบ
 และมียกพื้นให้นั่งนอน เราต้องชุ่มตัวไม่ผิดอะไรกับคนโทษ จะออกไป
 สวมก็โดยจำเป็น ระวังระวังไม่ให้คนเห็น แล้วก็ต้องกลับมาซ้งตัวเองอยู่
 เสาแตรม ตลอดห้าวันนี้ พอตกค่ำ เราเปลี่ยนเวรกันนอน คอยตะแคงหูฟัง
 เสียงภายในโรงนาบ้านป่านี้ตลอดเวลา มีแต่เสียงลมพัดกิ่งไม้สะบัด
 เป่าลมกราว และนกหากินกลางคืนร้อง เราเจาะช่องฝาไว้ดูข้างนอกบ้าง
 แต่เจาะไว้ดูภายในบ้าง เพื่อดูการเคลื่อนไหวของหญิงแก่กับสาวใหญ่
 นั้น

ภายในข้างนอกบ้านมีแต่เสียงสุนัขเห่าบ้างหอนบ้างตลอดห้าคืน บางที
 เสียงนกแสกร้องแซ่กบินผ่านหลังคาไป เสียงกรีดเข้ามากลางใจ ยายแก่
 ก็ถามพวกเราหน้ากัน แล้วหันไปมองแม่أيยเสียที่นอนชมอยู่ที่เตียงยกพื้น
 จุดๆ เกียงตามไฟกันตลอดคืน ยายแก่กับแม่สาวนั้นคงเชื่อถือกลางเก่าๆ
 คือว่า ถ้าหากนกแสกร้องข้ามหลังคาไปทิศตะวันตก บ้านนั้นมีคนเจ็บอยู่
 ก็ไปรอกตแน่ ฉะนั้นเมื่อเสียงนกแสกร้องข้ามหลังคาไปเสียงบาดหัวใจ
 ก็คงเป็นใจไม่ดี เหลียวมองดูแม่أيยเสีย และก็ดูว่าแม่أيยเสียยัง

ไม่หลับ คงได้ยินเสียงนกได้ดีเท่า ๆ กับคนอื่น แกจึงหัวเราะที่ ๆ

“ดีเหมือนกัน” แกพูด “ตายเสียก็หมดเวร มีลูกคนเดียว มันก็ฆ่าแม่ทางอ้อม ออกใหม่ได้ชมตลอดเวลา อะไร ๆ มันก็แก้ไม่ได้แล้ว ตายก็ดีแล้ว” แกหยุดหัวเราะอย่างปลงอนิจจังตัวเอง “หมาก็หอนจริง ๆ ถ้ามันจะแน่ละแม่คร้ามเอ๊ย” แกพูดกับยายแก่ที่ชื่อคร้าม ยายนั่นโบกมือว่าวุ่นอย่างไม่เห็นด้วยกับแม่้ายเสือพูด

“เอาอะไรกับมัน !” ยายคร้ามว่า “มันก็บินร้องมาแต่ไหนแต่ไร อ้ายพวกหมามันก็เห่าหอนกันอย่างนี้มา ไปเชื่ออะไรมัน” แล้วต่างคนก็ต่างนึ่งกันไป ผมงกับอีกสองคนคงแอบฝาดูและฟังความเคลื่อนไหวอยู่เรื่อย ๆ แต่...ในขณะนั้นเอง เสียงก้องดินใครสักคนปามาถูกประตู ทั้งยายแก่และสาวใหญ่หันไปดู แต่คงนั่งเฉย ๆ อยู่กับที่ แล้วก้องดินก็ถูกขว้างมาอีก เราสามคนหยิบป็นมาถือไว้ได้อย่างเตรียมพร้อม

“ใคร?” ยายคร้ามร้องถาม เสียงข้างนอกผิวปากตอบ ยายคร้ามเป็นคนลุกไปเปิดประตู หมวดยรรยงค์สะกิดให้ผมงกับพลพื่อนเตรียมผจญเหตุการณ์ บานประตูเปิดออก ชายหนึ่งร่างผอมเดินโซเซเข้ามา ดวงหน้าถูกแสงตะเกียงเห็นแค้นตอปลาตึก ชายนั้นกวาดตามองทั่วบ้าน สั่งให้ยายคร้ามปิดประตู แล้วพุงกายเดินไปยังแคร่ที่แม่นอน

“ใช่แล้ว อ้ายเสือเดชะ” หมวดยรรยงค์กระซิบบอกผม

“แม่จ๋า !” ชายนั้นร้องเรียก แล้วโผล่เข้ากอดตื้นยายแม่ร้องให้สะอึกสะอื้น ยายแม่ยกมือชูจะจับลูก แต่จับไม่ถึง เพราะอ้ายเสือมันกอดทางเท้า ยายแม่

“แผนเราสำเร็จ” หมวดผิวคร้ามกระซิบอย่างดีใจ

“สำเร็จแน่” ผมตอบ แล้วรีบหยุดฟังคำโต้ตอบสองแม่ลูก

“แม่เต็มแย้แล้ว” ยายแม่พูดกระท่อนกระแท่น “แม่ขอให้ลูกเลิกเป็นโจร ลูกก็ไม่ให้แม่ แม่ก็จะขอลาไปตามทางของแม่” พูดแล้วร้องไห้ อ้ายเสือเดชะลุกขึ้นนั่งใช้สองมือตอกตัวเองดังสนั่น ตีไปร้องไห้ไป

“ฉันมันชั่ว ฉันมันชั่ว แม่เจ็บเพราะฉัน แม่จ๋า ฉันยอมแม่แล้ว ฉันยอมตามที่แม่ขอ” มันหยุดพูดแล้วร้องไห้ “แม่จ๋า ! แม่จงหายวันหายคืนเถิด ฉันยอมเลิกเป็นโจร ฉันยอมให้เขาจับ” พูดแล้วกอดแม่สะอึกสะอื้น

“จริงรึลูก ! เจ้าจะให้แม่ตายโดยตาหลับรึลูก ลูกให้แม่เท่านั้น แม่ก็
พิศแล้วลูกเอ๋ย” ยายแม่พูดและร้องไห้ด้วยปีติใจ

“จริงจ๊ะแม่ ฉันจะยอมให้เขาจับ ฉันทำเพื่อแม่” มันพูดอย่างเสียง
แจ่มใสและชัดถ้อยชัดคำ

เราเป็นตำรวจ มีหน้าที่ปราบคนร้าย จับเป็นไม่ได้ก็จับตาย แต่ทั้ง ๆ
ที่หน้าที่ แต่ก็อดสะเทือนใจในคำพูดและภาพที่เห็นนั้นไม่ได้ มือที่เราถือ
ปืนอย่างกระชับนั้นค่อย ๆ คลายลง แต่ตาคองแอบดูอย่างไม่วางตา ทั้งเตรียม
พร้อมอยู่ทุกวินาที

“คุณตำรวจครับ !” มันตะโกนเรียกขึ้นมาเฉย ๆ เราทั้งสามสะดุ้งเฮือก

“ออกมาเถิดครับ ผมยอม ผมรู้อยู่หลายวันแล้วว่าคุณมาคอยผม
แต่ผมก็มาตามความตั้งใจของแม่ ออกมาเถิดครับ ผมไม่มีอาวุธเลย” อ้าย
เก็บพูดมาอีกอย่างหนักแน่น มีทั้งคำพูดและที่ท่าสมเป็นเสียจริง ๆ พวก
เราทั้งสามจึงประทับปืนโผล่ออกไปประจันหน้า อ้ายเสือนั่งเฉยไม่สะทก
สะเทือนหันหลังให้เรา มันไม่กลัวเราเลย สมกับที่มันตั้งใจให้จับ

“วางปืนเสียเถิดครับ” มันว่า แต่ตำรวจไหนเล่าเมื่อประจันหน้าเสีย
แต่ทั้งกำลังจะได้ตัวอยู่แล้ว จะโง่วางปืนตามที่มันพูด

“วางเถิดครับ เรามาพูดกันอย่างสันติ ผมได้ให้ปฏิญาณต่อหน้าแม่
มาแล้ว”

มันคงพูดโดยไม่หันมามองดูเราเช่นเคย พวกเราก็เห็นว่ามันไม่มี
อาวุธจริง ๆ อย่างที่มันพูด เราต่างมองดูตากัน และลดปืนจากท่าประทับ
เก็บเก็บท้าย

“ผมตั้งใจยอมให้จับโดยดี ไม่งั้นผมจะมาทำไม ผมก็รู้ว่าคุณแอบ
อยู่ใกล้แม่ผมหลายวัน ผมตั้งใจจริง ๆ เข้ามาหา” มันพูดแล้วหันมา
ก้มให้เรา อย่างแสร้งแค้น นัยน์ตาลึกเป็นเข็มมองไม่เห็นลูกตา มันเป็น
แบบของคนที่อดอยากแท้ ๆ เทียวชุกซ่อนจนขาดอาหาร

“เจ้าประคุณ คุณพระคุณเจ้า ลูกได้แทนคุณที่เลี้ยงมาในคราวนี้”
ยายแม่พูดและยกมือพนมไหว้พระ “ขอให้ลูกโทษเบาลงเถิดลูกเอ๋ย” แก
งอไป “แม่ช่วยเจ้าได้แค่นี้เอง คุณตำรวจขา ขอให้คุณจงรักษาคำสัญญา
ไว้ไว้กับแม่คะ” พวกเราวางปืนหมดทุกคนให้สมกับที่จะทำความสันติ

“ทรมานครับ !” มันเรียก ดั่งมันรู้จ้กว่าในสามคนเรานี้มีนายร้อยอยู่
คนหนึ่ง ทั้งๆ ที่เราทั้งสามไม่ได้แต่งเครื่องแบบตำรวจเลย “เมื่อผมยอม
ให้แต่โดยราบรื่นแล้ว ผมขอให้คุณต้องช่วยผมบ้างจะได้ไหม ?”

“จะให้ช่วยอะไร ?” ผู้หมวดของเราถามงง ๆ

“คือว่า...” มันพูดซ้ำ “คุณจะต้องจับผมไปจากบ้านแม่ผมในคืนนี้
จะอยู่จนเช้าไม่ได้” มันพูดแล้วมองหน้าพวกเราด้วยตาที่มีเขี้ยว

“แล้วลื้อจะได้หนีอี้อีก” หมวดหน้าเหี้ยมพูดต่อให้ อ้ายเสือ
หัวเราะก๊าก

“ถ้าหมวดจะเชื่อบ้างว่า คนเราจะมีเวลาพูดอะไรจริงจังและรักษ
สัจจะบ้าง หมวดก็จะเชื่อผมที่ขอร้องตะกี้” มันว่าแล้วหัวเราะ ๆ หมวด
ของเรายืนงง

“ขอเหตุผลของลื้อหน่อย” หมวดว่า

“อ้อ มีอยู่หน่อยเดียว” มันหยุดพูดชั่วอึดใจ “คือผมรักษาเกียรติ
ของลูกผู้ชาย ไม่ยอมเป็นอ้ายโจรหน้าโง่ที่หลงติดกับของตำรวจ ผมขอ
ไปอย่างนักร้อง ไปในความมืด เมื่อเข้าขึ้นก็ไม่มีใครแถวนี้รู้ว่าผมถูกจับ
โดยความโง่ ต่อเมื่อเข้าป่าไปแล้วเป็นตอนเช้า เชิญเถิด ผมไม่กลัว ไม่
อับอายใครแล้ว ผมจะตายก็ขอตายอย่างนักร้อง จะถูกจับก็ขอถูกจับอย่าง
นักร้อง ผมไม่ยอมเดินตากหน้าตอนแสงสว่างโดยถูกนำตัวไปอย่างอ้ายโจร
บรมโง่”

“ก็น่าคิด” หมวดผมว่า

“ผมขอเท่านั้นเอง” มันว่าแล้วหัวเราะเบา ๆ “เอาเลย คุณจับผมมัด
ให้มันใจเลย มัดไพล่หลังแล้วจะเก็บข้าวเก็บของก็รีบทำอย่าให้เสียเวลาเลย
ขอเวลาให้แม่แกนอน แม่จ๋า” มันหันไปทางแม่ “ฉันสัญญาแม่แล้วว่า
ยอมไปโดยดี แม่จงนอนใจเถิด ฉันจะไม่เลวอีก ขอสัญญาอย่างลูกผู้ชาย
ชาติชั่ว ฉันไม่ขอทำลายหัวใจแม่อีกแล้ว ทรมานครับ” มันหันมาหาหมวด
ของเราอีก “ผมเป็นโจร แต่โปรดทราบ โจรย่อมมีสัจจะแห่งโจร”

เรามองหน้ากันอย่างहारือ แล้วก็ยอมทำตามคำขอร้องของโจร
ใจเด็ด ได้ทำการมัดมือมันตามที่มันแนะนำ หมวดยรรยงค์ยังคงคุมเชิงอยู่
ส่วนผมกับพลเพื่อนเข้าเก็บสัมภาระของเราในห้อง

“คุณตำรวจคะ ขอให้ไปตามที่พูดนะคะ” ยายแม่รู้สึกแจ่มใสขึ้น

“ถูกแล้ว แม่ป้า พวกเราก็มีลัทธิถือคำพูดเป็นคำตายเช่นกัน และ
 คิดใจมาแต่ต้นแล้วว่าจะทำดังนั้น คินนี่ความจริงฉันก็อยากอยู่กับ
 แม่ไปสักคืน แต่เสียเขาขอร้องให้ไปในคืนนี้ ฉันก็จใจ เราต้องการปรับ
 กะแอมวิทสันติ ก็ต้องทำกันอย่างที่รักษาหัวใจด้วยกัน” หมวดยรรยงค์พูด
 ๑๑ อก่างอารมณ์ดีและแจ่มใส

“ขอบใจ ผู้หมวด” อ้ายเสื่อว่า “ผมจะรีบไปก็เพราะอยากให้แม่ได้
 พักผ่อนเท่านั้น”

เมื่อเก็บของใช้ของพวกเราแล้ว ต่างล่ำลาทุกคนในบ้านนั้น อ้าย
 เสื่อแม่ พวกเราเห็นว่ามีอาการมดอ้ายเสื่อไว้ เป็นการลำบากที่จะลาแม่
 พอดี เราจึงแก้มัดให้ มันร้องขอบคุณแล้วก็โผเข้ากอดแม่ล่ำลาเป็นการ
 โทก เพราะไม่ทราบว่าจะมีโอกาสได้พบแม่อีกเมื่อไร พวกเราเบือนหน้า
 ๑๒ เพ่งแวชไม่ไหว อ้ายเสื่อลาแล้ว มันตรงเข้ามาหาผม

“มัดอีกตามเคยครับ เพื่อความแน่ใจ”

ผมหยิบผ้ามัดด้วยจิตใจระล่ำระสาย เพราะคนชั้นเสื่อนี้ ลงมัน
 ๑๓ ใจกันใดแล้วมันแนวแน่ตีนัก ทั้งการพูดและกิริยามันช่างนักเลง
 ๑๔ แกร่งใจมันมาก ทั้ง ๆ มันเป็นผู้ต้องหา แต่มันก็มีกิริยาที่ทำพูดจา
 ๑๕ ใจเป็นนักกีฬาเหนือเรา

เราออกจากกระท่อมนั้นมาอย่างเงียบและมีด เสียงหมาแถวนั้นเห่า
 ๑๖ แทะหยอนบ้าง พวกเราคุ่นหุมาทำคืนแล้ว มันนอนจริง ถ้าเป็นธรรมดา
 ๑๗ ใจหวาด ๆ ไปทางภูตผีปีศาจ แต่ที่รู้สึกว่าจะเป็นสันดานของหมา
 ๑๘ ใจเสียแหละมากกว่าจะมีอะไรแปลกไป นกแสกบินผ่านไปอีกและร้อง
 ๑๙ ใจหวาดหัวใจ อ้ายเสื่อหัวเราะที่ ๆ

“คุณตำรวจไม่คิดจะยิงทิ้งผมไม่ใช่รี ?” มันพูดเล่น ๆ พร้อมกับ

๒๐

“พูดอะไรกันเล่าเสื่อ เราพูดกันหนเดียว พูดอย่างไรก็เป็นดังนั้นสิ”

๒๑

“แปล่หรือ ผมล้อเล่น เห็นนกแสกมันร้องข้ามหัวไป นึก ๆ ไปว่า

๒๒ “จะตายละกระมัง” พูดแล้วหัวเราะอีก

ผมฟังมันพูดทำให้ใจเสียวพิลึก แม้แต่จะพูดเล่น แต่ในเวลาค่าค่าในป่าเปลี่ยว พูดถึงอย่างนี้ทำให้เสียวไปทางปิศาจ และถ้านี่ก็กลับกัน ถ้ามันไม่ถูกยิงทิ้ง ก็หมายถึงพวกเรากระมังจะตาย พวกมันจะแอบสังหารเราอยู่ที่ใดบ้างเล่า นึกแล้วใจหาย ผมเสียวหน้าเสียวหลัง ถ้ามีอะไรผิดสังเกต ผมจะยิงก่อนอย่างแน่ หมวดของเราก็คงใจเดียวกับผม ดูว่ามี ความระแวงระวังผิดธรรมดา มันช่างเป็นเหตุการณ์ที่ควรจะต้องเก็บประวัติการณ์ ที่ควบคุมดาวร้ายเดินทางกลางมืด โดยถินนี้เป็นถินของดาวร้ายด้วย แต่เราเป็นตำรวจ ถึงคราวทำต้องทำไปตามหน้าที่ จะเหมาะแก่กาลเทศะหรือไม่ก็ต้องทำ

“แถวนี้คุณอย่าฉายไฟนะ ต่อเมื่อพื้นที่นี้ไป ผมให้ฉายก็ฉายได้”
 อ้ายเสือว่า

ความจริงเราก็ไม่สมควรใจจะฉายอยู่แล้ว มันเป็นภัยอย่างร้ายแวง ถ้าฉายเมื่อใด เมื่อนั้นฝ่ายเราก็เป็นเป้า ทนเดินคลำไปในความมืดดีกว่า โง่ใจภาวนาว่า ถ้าเทวดาดลใจย่นทางให้จะดีไม่น้อย ทางในป่านี้โปร่งบ้างมืดบ้างก็จริง แต่ถ้าจะนับระยะทางกว่าจะพ้นป่าเหล่านี้ของตำบลกำแพงแสน จนออกสู่ทางหลวงใหญ่ก็ไกลสุดจะพูดทีเดียว เจ้ากรรมนักรที่เราต้องทำตามคำขอร้องอ้ายเสือ ให้เดินทางในเวลากลางคืนตามเหตุผลของมัน ถ้าเราจะไม่ยอมทำตาม เราก็จะเสียผลที่ได้พยายามมาแล้ว ก็เชื่อใจกันอย่างไรเสีย ๆ เกิดเป็นตำรวจ เอาใจเอากัน

เราเดินกันมาอย่างขลุกขลัก หนทางขึ้น ๆ ลง ๆ บางแห่งมีหลุมกับบ่อฟังก์พ่องอน เซหน้าเซหลัง บางคราวแทบล้ม อุตุสำหรั้เดินมาหลายชั่วโมงจนถึงที่โล่งหน่อยพอเห็นแสงดาว พอเห็นทางได้บ้าง แต่ข้างหน้ามีป่าทึบขวางอยู่อีก เราจะต้องเดินฝ่าป่านั้นไปอีกไกลจึงจะถึงทางหลวง รู้สึกว่าเหตุผลของอ้ายเสือมันช่างทำเวรทำกรรมให้แก่พวกเราอย่างมาก กว่าจะได้ตัวมัน มันก็ทรมาณเราเสียพอการ ข้างหน้าเรามีกระท่อมอยู่ข้างทางหนึ่ง หลังดำมืด อ้ายเสือหยุดยืนและพูดว่า

“ผู้หมวดครับ หนทางอีกไกลมาก หยุดพักที่กระท่อมกันเถอะ”

“คงจะมีอุบายอะไรกระมัง ?” หมวดถามเยาะ ๆ มันหัวเราะสวนขึ้น

“พุโธ่ !” มันร้อง “เดินกันมาตั้งหลายชั่วโมง คุณไม่เชื่อใจผมบ้าง”

"อะไรเล่า ทำให้อยากพัก" หมวดว่า

"ผมอยากให้คุณพักกำลัง เพราะเซตนี้พื้นเซตพวกผมแล้ว ผมไม่
 คิดว่าผมจะเดินเข้าตอนสว่างๆ ได้ไม่อายุใคร ถ้าขึ้นเดินไปก็แย่งคุณ
 แต่ผม ทำไม่ได้นอนยังต้องทรมาณกายเดินอีกจะไหวหรือ ผ่านป่าอีกตั้งป่า"

พวกเราคิดอะไรต่ออะไรในใจ ไม่ออกปากตอบมันเลย กำลังตัดสินใจ
 ไปพูดว่าที่มันพูดนั้นก็จริงทุกประการ เราจะเดินกันยันรุ่งโดยไม่พักเลย
 ก็แต่ แม่แต่จะถือว่าหนุ่มแน่นกล้าแข็งแต่ก็ทำลายกำลังอย่างหนัก แต่อะไร
 จะไปพูดอะไรที่ท้อมันนั้นนะซีเป็นปัญหา

"เมื่อก่อนเชื่อผมแต่แรกแล้ว ก็ขอให้เชื่อต่อไปเถอะครับ ผมรู้ว่าผม
 ไปไกลจากแน่ๆ ถึงไปก็ไปไม่พ้น จึงตัดสินใจมอบตัว เชื่อผมเถิดคุณ ก่อน
 จะคิดอะไรจับผม ทุกคนก็คงรู้ประวัติผมดีแล้ว ผมเป็นนักเรียนใน
 กรุงเทพฯ และทำงานในกรุงเทพฯ เท่าที่ออกมาเป็นเล็ก็เพราะเหตุบังคับ
 ของทางบ้านเพราะมันเชื่อเหมือนหัวใจผมจนทนไม่ไหว เรื่องมันก็กลายเป็น
 เรื่องเล่าแล้ว ซึ่งไม่ใช่สัญชาติเดิมของผม คราวนี้ผมยอมจริงๆ พวก
 คุณก็เห็นอยู่แล้ว ผมเข้าไปให้คุณจับโดยดีเพื่อเห็นแก่แม่ ผมต้องการให้
 แม่สบายใจจะได้หายเจ็บ ผมรู้ว่าแม่เจ็บเพราะผมแท้ๆ แล้วเหตุใดผม
 จะคิดจะทำผู้พวกคุณให้มีเรื่องต่อไปอีก ซึ่งแม่ผมก็ต้องรู้ข่าว ทำไม
 จะคิดจะทำแม่ผมได้เล่า" มันพูดซ้ำๆ และยืดยาว

"กระต้อมนั้นเป็นของใคร" หมวดถาม "เอาละ พูดกันอย่างลูก
 คู่ใจ"

"กระต้อมร้าง พอจะพักได้ และจุดไฟก่อไฟได้ จะได้คุยกันเห็นๆ
 เพื่อความแน่นอนและจริงใจ คุณนอนลงแล้วฉายไฟเข้าไป
 ก็เห็นคนเดียว ถ้ามีใครยังออกมาผมก็ตายก่อน เอาไหมล่ะ" มันว่า
 เห็นใจเรา

"เอา!" หมวดตอบ แล้วเราก็ทำตามนั้น เมื่อแน่ใจแล้ว เราทั้งหมด
 ก็ไปกระต้อม อ้ายเสือแนะนำว่า กิ่งไม้ข้างนอกกระต้อมเยะ หักเอา
 ไฟได้ แต่ตอนนี้เราทั้งหมดยังงันอยู่ มันหมายถึงการให้สัญญาณไฟ
 พวกมันนะซี

"พวกคุณนี่รอบคอบดีมาก อย่าระวังเลยครับ ที่ให้จุดไฟนะ

ไม่ใช่ประสงค์จะให้มันเป็นสัญญาณไฟแก่พวกผมหรอก” มันพูดทนายใจพวกผม
ผมใจหายวูบ มันนั่งเลงแท้ มันรู้เท่าทันเราทุก ๆ อย่าง อ้ายเสือคนนี้
ยากแก่การจะควบคุมจริง ๆ ทั้ง ๆ มันถูกควบคุมตัวแต่มันหาได้กลืน
เป็นแมวไปไม่ ยังคงเป็นเสืออยู่นั่นเอง เกี่ยวกับสมองแล้วมันทันเรา เ
กินดิบมันไม่ได้ นับแต่หน้าที่แรกที่พบกับมัน มันก็รู้ว่าเราดักมันอยู่ มันก็
เข้าไปให้จับอย่างไม่สะทกสะท้าน เราแอบดูมันอยู่จะหาช่องทางกรูออกไป
จับมัน มันกลับเรียกเราออกไปจับมัน ทุก ๆ อย่างมันเหนือเมฆ

ตกลงเราก็สู้ไฟกัน ในปากกลางดึกได้ไฟหน่อยก็พออบอุ่น เมื่อไฟ
พื้นสว่างดี มันขอนั่งใกล้กองไฟเพื่อเอากระโถไฟอบอุ่นเยียวร่างกายมัน
ที่หอมและอ่อนเพลีย พวกเราได้จุดบุหรี่ยูบ ต่างคนต่างทนอดมาตลอด
ทาง ไม่กล้าทำแสงไฟในระหว่างเดิน

“หมวดครับ !” มันเรียก ทั้ง ๆ ก็นั่งอยู่ด้วยกัน

“ทำไม?”

“ผมอยากพูดกับหมวดเรื่องแม่ผม” มันว่า

“เอาไว้ไป” หมวดตอบมันไปอย่างตริกตรองระแวงระวังจะเสียเท้า

“มันก็เรื่องเดิมแหละครับ” มันว่า “คือที่ผมให้จับนะ ผมเพื่อช่วย
แม่ผมจริง ๆ เพราะแกเจ็บครั้งนี้เพราะผม แม่ผมเป็นคนถือศีล แต่ผม
เป็นคนชั่ว ผมคิดแล้วตรองแล้ว บุญคุณแม่ของผมให้แก่ผมไว้ บิดาผม
ตายนานแล้ว แม่ผมส่งเสียผมจนเรียนสำเร็จได้งานทำเป็นหลักเป็นฐาน แต่
แล้วผมทำลายตัวผมเอง ก็เท่ากับทำลายแม่ ทั้งเวลา ก็สลายไปแล้วสุดท้าย
มืออยู่ทางเดียว คือมอบตัวให้จับต่อหน้าแม่ เพื่อให้แม่สบายใจและสงบ
แก่ประสงค์อยู่นานแล้วให้ผมยอมมอบตัว นี่แหละครับ ผมมีทางที่จะ
ตอบแทนคุณของแม่ได้แค่นี้เอง” อ้ายเสือหยุดกลืนน้ำลาย

“ก็ได้อยู่แล้ว ทำได้เท่านี้” หมวดตอบมันอย่างเห็นใจ ต่อนั้นไป
อ้ายเสือก็คุยถึงชีวิตที่ผิดพลาดและหนีซุกซ่อน ทั้งเรื่องฆ่าคนฆ่าตำรวจเป็น
เรื่องยาว ผมนั้นนั่งนกแอบหลับบ้าง พลพ่อนก็แอบหลับ แต่หมวดนั้นแก้ว
ที่สุดไม่ยอมหลับตาเลย ต่างคนต่างคุยกันไปพอให้รุ่งแจ้งจะได้เดินทางต่อไป
ผมแอบหลับอีก นิ่งฟังแคร์ยกพื้นหลับลึ่วไปเลย มาสะดุ้งตื่นต่อเมื่ออ้าย
เสือมันพูดเสียงดังว่า

“พวกเราทุกคน !” ทั้งผมและพลพื่อนผงะตื่น แต่หมวดนั้นไม่ได้
พูดก็คอยฟังมันจะว่าอะไรต่อไป

“ถึงคราวที่ผมจะพูดเรื่องแม่อีก” มันว่า “แม่คงสบายใจแล้วว่าผม
ตายแล้ว นี่ก็จวนสว่างแล้ว ผมจะหาหรือหมวดสักหน่อยว่า ถ้าแม่แก่รู้
ผมตายแล้วแม่คงจะเจ็บอีกหรือไม่ก็ไม่รู้” มันพูดอย่างห่วงใยในแม่ของมัน

“แล้วลื้อรู้ได้อย่างไรแล้วว่าโทษลื้อจะถึงตาย อาจจะต้องติดคุก
ติดขังชีวิตหรือยี่สิบปีอะไรทำนองนี้ก็ได้” หมวดพูดชัดขึ้น อ้ายลื้อก็หัน
เงยหน้าใจยาว ผมกำลังคิดว่าอ้ายลื้อจะมาไม่เหนื่อเมฆ คือพูดให้เราเห็น
ใจอ้ายลื้อเห็นใจแม่ มัน จะได้ปล่อยมันไปเพื่อรักษาน้ำใจแม่ มันไม่ให้
เสียใจตาย แต่ไม่พูดอะไรออกไป รอฟังความคิดหมวดของเราดูว่าจะ
คิดอย่างไร

“หมวดครับ แม่ผมคงไม่รอดแน่” มันพูดอีก

“เพราะอะไร ?” หมวดถาม

“เพราะว่า ถ้าแม่รู้ว่าผมตาย” มันว่า

“แก๊ะ ! ลื้อพูดอะไรนะ ตาย ๆ ก็ยังไม่รู้แน่ที่ศาลจะตัดสินอย่างไร”

หมวดก็โกรธ

“แต่ผมตายแล้ว !” มันพูดพร้อมกับหัวเราะ เราทุกคนสะดุ้ง เรา
มองไปดูคนที่อยู่กับคนบ้า คนที่เสียดสี พวกเราก็หัวเราะขึ้นมาบ้าง มันเอง
ก็หัวเราะ

“ผมบอกจริง !” มันพูดทั้ง ๆ ไม่มองดูเรา มันมองดูไปนอก
... ที่มันมีแสงสว่างสลัว ๆ เพราะใกล้รุ่ง “ผมตายมาหลายวันแล้ว พวก
... ที่เห็นถึงแก๊งผมตาย ผมตกลงในบึง ตายอยู่ในบึง หนีบาบองบังผมไว้
... ใจไม่เห็นเลยคิดว่าผมหนีไปแล้ว”

เราฟังมันพูดอย่างคนบ้าพูด แต่แล้วกลับสะดุ้งใจมองดูผู้พูดอย่าง
ใจหาย

“ผมตายจริงๆ จวนสว่างแล้วเราจะต้องแยกทางกัน คุณดูผมสิ”
... และทันใดนั้นเองผมแทบเลือดหยุด ร่างของมันค่อยจาง
... แสงแดดทุกคน ผู้หมวดผงะ พลพื่อนผงะ ผมนั่งตัวแข็ง แต่ใน
... ใจก็เห็นว่าที่จางใสไปนั้นกลับชัดเป็นรูปร่างขึ้นมาอีก

“เห็นหรือยังเล่า ผมตายแล้ว ไม่งั้นผมจะรู้ได้อย่างไรว่าคุณแอบซ่อนในบ้านแม่ผม ผมก็มาดูคุณอยู่ทุกคืน หมาหอนทุกคืนคุณไม่ได้ยินว้” พวกเราตัวแข็งไปทุกคน พุดอะไรไม่ออก และก็ไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไป มันจริงแน่แล้ว มันตายแล้ว เราคุมตัวปีศาจมาตลอดเวลาในทางเปลี่ยว

“เรื่องนี้แหละที่ผมต้องขอร้องให้คุณคุมตัวผมออกจากบ้านแม่ผมในตอนกลางคืน ถ้าอยู่เข้าขึ้น ผมก็ไม่มีตัวมีตน แม่ก็รู้ว่าผมตายแล้ว แม่ก็ต้องขาดใจตายแน่”

มันหยุดพูดแล้วร้องไห้ ผมแทบจะร้องไห้ด้วย แต่ไม่ใช่ร้องเพราะพลอยเสียใจด้วยกับมัน แต่ร้องไห้เพราะกลัวสุดขีด มันเป็นผีจริงๆ

“แต่ต่อไปแม่ผมรู้ว่าผมตาย แม่จะเป็นอย่างไรเล่า?” มันพูดข้างเดียว เราทั้งสามถูกตรึงแข็งไปหมดแล้วพุดอะไรไม่ออก หัวใจลอยดังคล้ายจะออกจากร่าง

“สว่างแล้ว ผมต้องลาก่อน” ขาดคำพูดของมัน ร่างกายมันก็จางหายไปเฉยๆ พลพ็อนถึงกับสิ้น อากาศยามเช้าหนาวเย็นไม่ช่วยความอบอุ่นให้เลยในยามประจันหน้ากับเหตุอย่างนี้ ความเป็นตำรวจของผมไม่มีเลย จะขาดใจเสียให้ได้ ได้ยินแต่เสียงอ้ายเสื่อยังแว่ว ๆ ว่า

“หมวดช่วยผมด้วย ปิดชานาน ๆ หน่อย” ต่อนั้นไปก็หายเงิบไปเลย เดชะบุญแสงอาทิตย์มาช่วย ถ้าเป็นกลางดึกผมตายแน่ ๆ อนิจจัง ทั้งเดินบ้างนั่งอยู่กับผีมาตลอดคืน เราทั้งสามพุดอะไรกันไม่ออกเลย นั่งแข็งที่จอจนพระอาทิตย์ส่องแสงสว่างมาก จึงมีใจกล้าลุกขึ้นได้ ต่างรีบออกจากกระท่อมเพื่อพบแสงอาทิตย์ช่วย พลพ็อนวิ่งชนหลังผมจนผวา เพราะเขาเดินอยู่หลังเป็นคนรั้งท้ายในกระท่อม ทนอ้อยอิ่งหันหลังให้แก่ภาพที่หายไปนั้นไม่ไหว จึงวิ่งชนผม

เรามายืนนั่งกันอยู่นอกกระท่อม อากาศเช้ายังเย็นจัด ทำให้เกิดหนาวทั้งใจและหนาวอากาศ เรามองหน้ากัน แต่ไม่รู้จะพุดอะไรกันถูก ทบด้านขวามือเรามีกลุ่มคนกำลังหาบของป่าจะไปยังทางหลวง เราทั้งสามค่อยชุ่มใจหน่อยเลยผสมทางไปกับพวกนั้นด้วย

“เราจะรายงานว่าอย่างไร” ผมตั้งปัญหาถามหมวดขณะเดินทางกัน
“ยังคิดอยู่” หมวดตอบสั้น ๆ อย่างจนปัญญา

“เราจะรายงานว่ อ้ายเสื่อตายแล้วหรืออย่างไรครับ ?” ผมถามอีก
“จะเอาศพอ้ายเสื่อที่ไหนให้เขาดู” หมวดพูดแล้วส่ายหน้า “เราจะ
แก้ภัยเหตุการณ์ที่เราพบไปพูดกับผู้บังคับบัญชาอย่างไรได้”

“เราก็เป็นคนบ้า” ผมต่อ

“ก็นั่นแหละซี” หมวดถอนใจส่ายหน้า เพราะแผนการที่วางไว้งดงาม
แล้วจับตัวได้อย่างเป็นๆ แต่มันก็มากลายเป็นลมเป็นแล้ง จะเล่าให้ใคร
ฟังสับวันเขาก็ไม่เชื่อ แม้แต่จะเอายายแม่อ้ายเสื่อมายืนยันว่าเราได้ตัวอ้าย
เสื่อแล้ว แต่อ้ายเสื่อนั้นกลายเป็นปิศาจไป ลงท้ายเราก็จะเข้าปิ้งมีโทษมา
ถึงตัว เขาจะเชื่อว่าเราทำให้อ้ายเสื่อหนีไปได้เมื่อพันบ้านแม่อ้ายเสื่อไป
แล้ว ตกลงก็เป็นว่า กองของ ร.ต.ท. ยรรยงค์ แก้วสี ทำการล้มเหลว
ไม่ได้อะไรเช่นเดียวกับกองอื่นๆ

แม่ค้ากล้วยทอด

1/20/10

แม่ค้ากล้วยทอด

ผมเป็นคนที่มีใจเจ็บแค้นในเหตุการณ์ที่หนาทูแทบไม่เว้นแต่ละเดือน คือการจุดผู้หญิงสาวและไม่สาวหลายสิบรายไปข่มขืนเพื่อความใคร่ แต่ลงท้ายผมก็โดนดีเข้าไปในครอบครัวผมเอง หญิงสาวที่กำลังนอนตะแคงหันหน้าเข้าฝาห้องให้สะอึกสะอื้นนั่นคือบุตรบุญธรรมของผม ดุเถิดครับท่านที่เคารพ ผมอุตส่าห์เลี้ยงมาเป็นอันดี แสนจะทะนุถนอมให้ความรักแก่บุตรบุญธรรมเท่าลูกตัว แล้วที่สุดก็มา มีอายผีบ้ากามทำการจุดไปทำการข่มขืนด้วยอายผีสี่ตัว ทั้งๆ กำลังอยู่ในความคุ้มครองของผม การร้องไห้ของผู้ที่ถูกข่มขืนจนเสียตัวเสียความบริสุทธิ์นั้น ผมรู้ดี เห็นใจที่สุดจะพูดออกมาได้ เจ้า

ตัวจะแค่นแสนแค่นอ้ายตัวเองแทบใจจะขาด มันหมายถึงการหมดอนาคต
ชื่อเสียงต่างพร้อยอับอายขายหน้า จริงอยู่หรอกที่ตัวเองมิได้มีใจซื่อไป
ตามที่เสียสาว การเสียตัวไปก็เพราะถูกกำลังจุดคร่าเอาไปย่ำยี ถ้าคิดอีก
มุมก็ไม่น่าจะเสียใจและอับอายนัก เพราะใจเราบริสุทธิ์ แต่เรื่องของคนนี่ก็
ใครรู้ใครก็รังเกียจ อนาคตไม่แจ่มใส แล้วมนุษย์ใดเล่ารับจะไม่เสียใจ
และเสียตายทุกสิ่งทุกอย่างที่สูญหายไป การร้องไห้ของลูกบุญธรรมขอ
ผมมันช่างเสียดแทงหัวใจขัดยอกระบรมราวกับดอกสักร้อยเล่มรุ่มทิมเทา

ลูกสาวผมให้การกับตำรวจไว้ชัดแจ้งดี แต่ก็ยังเอาตัวไปลงโทษไม่
ได้ เท่าที่จำได้ก็มีคนเดียวเพราะเคยรู้จัก แต่อีกสามคนไม่เคยเห็นหน้า แต่
มันทั้งสี่คนก็หลบหน้าเข้ากลีบเมฆไปหมด ทั้งทางตำรวจและทางผมก็ยาก
ความหาตัวไม่ได้ เสียงลูกสะอื้นผมเองก็สะท้อนใจ มันเจ็บหน้าอกคล้าย
จะกลัดหนอง หัวใจผมกลับย้อนถึงความหลังเมื่อเริ่มจะได้บุตรบุญธรรม
นี้มา ช่างเป็นคนอาภัพอะไรเช่นนั้น พบเขาเมื่ออายุ ๑๒ ปี ร่างกายผ่าย
ผอมอดๆ อยากๆ ผ่ารุ่งผ่าท่มขาดๆ ปะๆ

ผมเป็นพ่อหม้ายลูกติดเป็นลูกชาย แม่เขาตายไปก่อน ผมก็เลี้ยง
ลูกมาจนโต เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว ก็ได้เข้าทำงานที่ห้างขายยาแห่งหนึ่ง
ซึ่งห้างนี้ผมก็มีหน้าที่เป็นผู้ประกาศขายยาทั่วทุกหัวเมือง ขับรถโฆษณาทั่วไป
วันหนึ่งเกิดอยากจะเลี้ยงเพื่อนและหาที่ลมเย็นๆ นั่งดื่มนั่งกินให้สบาย
จึงชวนเพื่อน ๆ และภรรยาของเขานั่งรถขายยาไปที่ทะเลสาบปลอมที่
หมู่บ้านเศรษฐกิจ ธนบุรี เราจัดสุราและอาหารไปพร้อมมูล แล้วก็ปูเสื่อ
ข้างรถที่จอด ขนอาหารลง ดื่มและกินกันอย่างสนุกสนานที่ชายขอบทะเล
ปลอมนั้นแหละ ลมแรงดีไม่แพ้ทะเลจริงเลย เพราะทุ่งกว้างลมจึงตก
กระหน้าไม่หยุดหย่อน

เราสนุกกันจนโพล้เพล้ ไฟตามเสารอบขอบทะเลสาบก็เปิดสว่างไสว
ดี ในขณะที่นั้นมีเด็กหญิงอายุประมาณ ๑๑-๑๒ กระเดียดกระจากร้องขาน
กล้วยแขกหรือกล้วยทอด เขี่ยดมาขอร้องให้เราซื้อด้วย พวกเราทั้งหมด
หัวเราะด้วยความขบขันคิดว่าหมดเวลาจะกินกล้วยทอดเสียแล้ว กำเริบ
นั้นเป็นเวลาของสุรายาเมาและกุ่มปล่าปลา

เด็กน้อยนั้นยิ้มเจื่อนๆ เก๋อ ๆ เมื่อเราต่างปฏิเสธ จึงเดินไปหยุด

เงาแววๆ นั้น เบิ่งตาไปดูพวกลูกท่านหลานเธอที่แต่งตัวกันสวยๆ วิ่งเล่นเล่นอย่างมีความสุข ทั้งยังมีขนมเหนียวติดมือกินไปเล่นไปอย่างอิมหมี
 คางคก พวกพวกก็ลงเล่นน้ำเกวียนกราว แม่ค้ากล้วยทอดก็มองเขาอย่าง
 ตลกๆ แงะก็ไม่มีปัญหาละ เด็กในวัยนี้จะไม่แพ้ผีหรือห้อยเนื้อต่ำใจเมื่อ
 เล่นเขาไปมีความสุขกัน ส่วนตัวเองซึ่งไม่มีโอกาสอย่างเขา คำป่านนี้ก็ยังคง
 อยากรู้อยากเห็น ทั้งๆ ที่ขายยากเย็น ผ่าผอนที่นุงก็ขาดๆ ปะๆ ทุกสิ่งทุก
 อย่างไปพ้นไปจากสายตาผม ไม่พ้นไปจากการสนใจดูสภาพของเด็กสอง
 ฝั่งเขาไป เด็กน้อยนี้คงต้องถูกใช้ให้ขายกล้วยทอดตั้งแต่กลางวันมาแล้ว
 เพื่อเขาไปหมดก็ต้องรีบไปจนพลบค่ำ กินข้าวแล้วหรือยังไม่ทราบ เห็นน้อย
 น้อยก็เลยนั่งพักเสียบ้าง ผมนึกสงสารจับใจ หนูเอ๋ย ถ้าพ่อแม่พ่อแม่
 ของเราเกิดไม่ต้องเป็นดังนี้ คงจะได้แต่งตัวดี ๆ มาวิ่งเล่นสนุกสนาน
 กับเขาบ้าง

ในความคิดวูบหนึ่ง ผมได้เรียกเด็กนั้นมาถามราคากกล้วยทอดทั้งหมด
 เขาได้ราคาแล้วผมก็ซื้อเหมาหมด เพราะสุดท้ายจะทนทานดูความเป็นไปของ
 เด็กได้ พิจารณาที่ถั่วแล้วเด็กทุก ๆ คนไม่มีหัวในการค้าแน่ ๆ เท่าที่
 อยากรู้อยากเห็นจะถูกบังคับ ถ้าขายของยังไม่หมดยอมจะกลับไม่ได้ เท่าที่ทำ
 ไปก็เพื่อแลกกับอาหารที่จะกรอกท้อง พวกผมหัวเราะกันเป็นการใหญ่
 แต่ผมเองก็ตั้งใจจะกินกล้วยทอดกับสุรา ผมจึงบอกกับพวกเขาว่า ที่ซื้อนั้นก็
 เพื่อตัวเองครับใจตนเองที่มันเกิดมีขึ้นในบัดนั้น โดยมองเห็นว่าชีวิตหนึ่ง
 ที่โง่โง่ ๆ เหมือนกับเขาอื่น พวกเราฟังผมพูดแล้วต่างคนต่างนั่ง

"หนูทานข้าวแล้วหรือยังจ๊ะ?" ผมถาม เด็กน้อยยิ้มแห้งๆ และ
 ตอบกลับอย่าง

"ไม่จ๊ะ"

"ไปนะไม่หิวหรือ?"

"บอกแล้ว ถ้าหิวก็ให้รับประทานกล้วยทอดนี่ค่ะ"

ผมแสร้งใจเยือกแล้วหันมองดูพวกเขา จึงต่างคนต่างเริ่มสนใจ และ

คิดกันถึงท้องและสนุกสนานตามฐานะของเรา แต่บางคนบางชีวิตก็
 อดทน ผมควักเงินออกมาอีก ๕ บาท และพูดว่า

"เงินนี้ให้หนูนะ รีบไปซื้ออะไรกินเสีย อย่าไปบอกยายเลย ส่วน

เงินค่ากล้วยแขกนะ หนูเอาไปให้ยายให้ครบนะ”

เด็กไม่กล้าจะรับเงิน ริ ๆ รอ ๆ สีหน้าบอกความสงสัย ผมจึงบังคับเกมดูให้รับ เด็กจึงยิ้มแห้ง ๆ ยกมือไหว้แล้วรับไป

“หนูจำรถคันนี้ไว้ นะ ถ้ามาเมื่อไหร่จงรีบมาหาฉันนะ ไปเถอะ ไปซื้ออะไรกินเสียเถิด ป่านนี้แล้ว แล้วอาบน้ำอาบท่าเสีย”

นี่แหละครับ เรื่องต้นมันเป็นเช่นนี้ วันหลังผมกลับจากหัวเมื่อก่อน ผมเป็นแอบแหวะเข้ามาที่ทะเลปริ่มน้ำน้อย ๆ เพราะเกิดคิดถึงเด็กนี้ขึ้นอย่างประหลาด และมาครั้งไรเด็กนั้นก็จำรถได้ คงเข้ามาหาทุกครั้งไป จึงรู้ว่าที่เด็กเรียกว่ายายนั้นความจริงหาใช่ยายไม่ เป็นเพียงผู้อุปถัมภ์ พ่อแม่เด็กนี้ตายหมดก็เอามาเลี้ยงไว้ แต่ฐานะเขาก็ยากแค้นเช่นกัน มีหลานมาหาไม่พอกันกิน ผมจึงออกปากขอเด็กนี้ต่อแก และรับจะให้ค่าเลี้ยงดูบ้างก็เลยตกลงกัน จึงไปทำการโอนชื่อมาเป็นบุตรบุญธรรมของผมโดยถูกต้องตามกฎหมาย แล้วผมก็จ่ายเงินให้แกไป ๓๐๐ บาท แล้วลูกบุญธรรมคนนี้ก็ได้อีกชื่อใหม่ว่า บุญแอบ ดูเถิดครับท่านที่รัก บุตรบุญธรรมยอดสงสารของผม พอโตขึ้นเป็นสาวก็ถูกล้างผลาญเสียโดยอ้ายผีรอกบ้ำกาม เจ้าเทอดลูกชายผมยึดอัดจะเอาเรื่องกับอ้ายสีคนนั้นอย่างเด็ดขาด พยายามสืบเสาะทุกวิถี แต่ผมเห็นว่ากรรมจะเกิดแก่ตัวเจ้าเทอด มันเป็นหนุ่มควรจะครองบ้านช่อกครอบครว้ไปอย่างราบรื่นดีกว่า ผมก็แก่แล้ว มันควรจะให้เลี้ยงน้องบุญธรรม และเลี้ยงแม่เหริยญาป่าของมันไปให้ดี ส่วนอื่นเป็นหน้าที่ผมจะค่อย ๆ คิดไปเอง

ส่วนตัวผมนะ ห้ามลูกไม่ให้คิดการก่อกรรมโดยผิดกฎหมาย แต่ตัวผมเองจะแน่อนหรือเปล่า ถ้าพบตัวเข้าจะไปอย่างไรก็บอกไม่ถูก ทดถามันที่มอกผมตลอดเวลา มีลูกแล้วป้องกันคุ้มครองลูกไม่ได้ บ้านผมอยู่แถวบางไผ่ ธนบุรี และลูกก็ถูกจุดไปข่มขืนในซอยลึกแถวนั้นเอง โดยแต่ผมกลับจากเรียนตัดเสื้อ เพราะทางหนังสือหายไปเสียแล้ว มีความรู้แค่ ป. ๖ ก็ให้เรียนเย็บปักถักร้อยเป็นอาชีพไปเลย บังเอิญการกลับมักจะมีค่าไปหน่อยจึงโดนดี

ผมได้พยายามสืบเสาะหาอ้ายตัวการอยู่ตลอดเวลา และวันหนึ่งก็ได้ระแคะระคายว่ามันซ่อนตัวอยู่กับพวกเพื่อนแถวสามแยกท่าพระ และ

ออกไปในซอย วันนั้นผมเอาธยายยาเก็บที่บ้านแล้ว ก็ย่อนั่งแท็กซี่มา
 คนแถวนั้นและเดินเกร่ ๆ เพื่อจะพบร่องรอย แหม ! ท่านที่เคารพทั้ง
 หกบาทของผม เหมือนพระโปรดสวรรค์โปรดหรือนรกโปรดผมเองก็ไม่ทราบ
 ผมได้พบอ้ายตัวการแล้ว มันกำลังนั่งดื่มเหล้าอยู่กับพวกเพื่อน ผมทำ
 เป็นใจมองมันแล้วเดินตรงเข้าร้านนั้น มันเหลือบมาเห็นผมมันทำอะไร
 แฉแต่ เพื่อนมันเตือนสติ จึงกลับนั่งลงอีก อาจคิดว่าผมคงจะไม่รู้จัก
 เป็นการพบกันโดยบังเอิญก็ได้ ผมไม่มองมัน ทำเดินไปที่บาร์เหล้า
 สด ๆ เกิน แล้วจับสังเกตมันทางกระจกเงาที่มีอยู่หลายบานในร้านนั้น
 กระจกเงาเดียวกับเพื่อนแอบหัวเราะเยาะผม ผมสะกดใจทำไม่รู้เรื่อง แต่
 เดินเดินเรารู้หรือเห็นว่าการนั่งประจันหน้ากับพ่อของหญิงที่มันลากไปข่มขืน
 ไปเองไม่เป็นการมงคล มันจึงจ่ายเงินค่าเหล้าแล้วออกจากร้าน ผมก็
 เดินกลับบ้านแล้วรีบตามออกไป พอมันเข้าซอยผมก็เข้าข้าง มันหันดู
 มองท่าสเมคน แต่มันคงเชื่อว่ามันหนุ่มตะก้อทั้งนั้น ผมคนแก่ตัวคนเดียว
 ใจก็เกิดขึ้น ถ้าคิดดังนั้นมันเข้าใจผิดมาก เพราะผมตัดสินใจเสีย
 ชีวิตแล้ว ถ้าผมพลาดผมก็ตาย ถ้ามันพลาดผมก็เข้าคุก มันไม่รู้ใจคนแก่
 ใจก็ไปใช้คนแก่จนทง่อม อายุผมเพียง ๔๕ ปีเท่านั้น ผมเดินเข้าประตู

"เตี้ยหยุดไว้ อ้ายหนุ่ม !" ผมตะโกน มันหยุดชะงัก ผมก้มโดยเร็ว
 ไปดึงกระเป๋าไว้ทั้งสองมือ ขว้างหน้ามันทั้งสาม มันยกมือขึ้นบังฝุ่นทราย
 แดงปรุปรุฟ้าแลบ ผมชักมีดที่ซ่อนมาเข้าประตูตัว มันต๋อยสวน ผมหลบ
 แดงตรงเข้าชอกคอเต็มเหนี่ยว อ้ายอีกสองคนหายงจากฝุ่นก็ตั้งท่า
 ใจใส่ผม ผมจึงชักปืนพกใส่เปรี้ยว ๆ อย่างเฉาชน มันฟุบลงทั้งสามคน
 ผมรีบหนีออกจากซอยคงถือปืนจังก้าอยู่ ไม่มีใครจะเข้ามาค้นขวาง พอ
 ผมพ้นเขตก็พบกับหญิงที่รู้จัก ร้องบอกให้ช่วยไปบอกทางบ้านว่าผมฆ่า
 คนแล้ว ผมก็ผละไปมอบตัวแก่ตำรวจพร้อมทั้งอาวุธปืน

ต่อไปหรือคุณ เรื่องจะมีอะไร ผมก็เข้าคุกในคดีฆ่าคนตาย แต่รับ
 คุกทั้งมอบตัวเองด้วย สอบสวนแล้วก็คือผมทนสะกดใจไม่ไหวที่ทำ
 ใจใส่ผม ผมก็โดนเข้า ๑๐ ปี บุญแอบร้องให้น้ำตาเป็นสายเลือด
 เกิดความเมตตาปล่อยใจทั้งบุญแอบและเจ้าเทอดลูกตัวให้ครองบ้านจงดีทั้ง
 ๑๐๐๐ และเลี้ยงดูป่าของมันด้วย โดยให้ยึดเอาเป็นหลักประจำบ้านแทนพ่อ

ผมนับเดือนนับปีอยู่ในคุกคอยวันพ้นโทษ เจ้าเทอดไปเยี่ยม แม่ เหมรีญูป่าเจ้าเทอดไปเยี่ยม บุญแอบก็ไปเยี่ยมไม่ขาด น้ำตาเต็มหน้าทุกคราวไป ผมใจหายได้แต่ปลอบว่าอย่าให้พ่อเห็นน้ำตาเลยลูกเอ๋ย พ่อจะขาดใจตาย อีกสองปีเท่านั้นพ่อก็พ้นโทษแล้ว

แต่พ่อเลยเวลามาปีกว่าๆ จะครบกำหนดโทษเท่านั้น ฟ่าก็ผ่าเบรียมาลงกลางกระหม่อมผมทั้งๆ อยู่ในคุก ป้าเจ้าเทอดไปเยี่ยมและบอกผมว่า บุญแอบกินยาตาย เพราะน้อยใจที่เจ้าเทอดเคยเมตตาทาริมาอย่างน้อง แม่ก็กลับมาเห็นท่างเกลียดชัง โดยข้อหาว่าบุญแอบเป็นต้นเหตุทำให้พ่อติดคุก อีกทั้งคนแถวบ้านก็ตั้งข้อรังเกียจที่ว่าเป็นหญิงเดนของชายที่รวมข่มขืนอย่างหมดราคา เขียนจดหมายลาตายไว้ก่อนกินยาตายว่า ขอลาพ่อก่อน ในชาตินี้ ลูกอยู่ก็รังแต่จะเป็นเสนียดแก่พ่อ ชาติหน้าขอเป็นลูกของพ่อ โดยแท้

ผมพูดอะไรไม่ออก ร้องไห้เหมือนจะสิ้นใจ ลูกเอ๋ย พ่อเลี้ยงเจ้ามาจนเติบโตใหญ่ เจ้าไร้ญาติขาดมิตร เจ้ามีความสุขแล้วก็มาตายจากไปดั่งกรรมอะไรหนอฉันจึงพบเข้ากับเหตุดังนี้ ฉันไม่เคยทำชั่วใดๆ เลย ใจพ่อจะขาดอยู่แล้วลูกเอ๋ย ชาติหน้าขอให้เกิดมาเป็นพ่อลูกกันอีก

อีกหนึ่งปี ผมทนทุกข์ใจเศร้าอยู่ในคุกจนถึงคราวปลดปล่อย ว่างปลดปล่อยมีนายห้างขายยาที่ผมทำอยู่อุตส่าห์มารับผมที่ประตูคุกพร้อมด้วยลูกชายและป้าของมัน ผมยิ้มทั้งน้ำตาเพราะมันขาดหายไปคนหนึ่งคือบุญแอบ เมื่อลาลานายห้างและขอบคุณแล้วก็แยกกลับบ้าน เจ้าเทอดแอบเล่าให้ผมฟังว่า บุญแอบเป็นปีศาจมาวนเวียนอยู่นอกบ้าน ร้องไห้คร่ำครวญเสมอๆ ในยามดึกดำคื่น เจ้าเทอดขอร้องให้ผมคิดย้ายบ้านไปอยู่ที่อื่น ผมตันใจ เราไม่ใช่คนมั่งมี เป็นเพียงคนเที่ยวขับรถขายยาเท่านั้น จะหาจะซื้อที่ไหนอยู่ได้รวดเร็วทันใจ

แม่เหมรีญูนิมนต์พระมาทำบุญสวดที่บ้าน และขอร้องให้พระสงฆ์มนต์ไล่ผีบุญแอบไม่ให้รบกวน ผมไม่มีความเห็นอย่างเจ้าเทอดและแม่เหมรีญู บุญแอบเป็นลูก แม้แต่จะเป็นลูกบุญธรรม มันก็เป็นลูกโดยทนายใจสมบูรณ์และทางกฎหมายสมบูรณ์ มันคือคนในครอบครัวเรา จะเข้าไปไล่ส่งมันไปไหนเล่า มันก็คือผีไม่มีญาติ มันรักพ่อรักพี่มันก็วนเวียนมาหา

โดยไปไหนไม่รอด อนิจจา คนเราพอตายแล้วก็ตัดปล่อย เอาแต่ความ
ผิดแต่มาคลุมจนเกิดใจดำ ผมไม่มีความสุขใจเลย ความคิดถึงไม่เคย
คิดหาญ บุญแอบอ่อย เขาขับไล่วิญญาณเจ้าจะไปเร่ร่อนที่ไหนเล่าลูกอ่อย

แม่ห่างของผมนินดีให้ผมกลับเข้าทำงานตำแหน่งเดิม ทั้งแก่วาง
เคยไปตักเสวยก็ยิ่งดีกว่าคนไม่เคยงานเลย ผมกับลูกน้องก็ตระเวนรถไป
โดยไปตามหัวเมืองส่งยาไปตามเคย ส่วนใจนั้นมันยังแหว่งถึงแต่บุญแอบ
อ่อยไปนั้นเจ้าจะเร่ร่อนไปที่ไหน วันหนึ่งผมขับรถเข้าไปที่ทะเลสาบ
ตราบเท่าแถวชุกอีกในตอนโพล้เพล้ ทั้งๆ ที่รู้อยู่ว่าไม่มีบุญแอบอีกแล้ว
ก็ไป แวะวันก็อยากไปที่นั่น ไปในที่ที่มีความหลัง ผมพบบุญแอบเมื่อ
คืนๆ ที่นั่นก็อยากไปอีก ปล่อยลูกน้องให้เขาไปเดินเที่ยวตามความสมัครใจ
ผมเดินดูเสี้ยนข้างรถดื่มเหล้าคนเดียว เบิ่งตาไปมองคนที่เดินบ้างนั่งบ้างแถว
ไป ก็เสียงเด็กเล็ก ๆ ร้องขายของเช่นเดียวกับบุญแอบ ผมย้อนคิดไป
อ่อยหาอะไร ความเก่าความหลังมาประดัง เด็กเหล่านั้นรุ่นเดียวกับบุญแอบ
แต่ทำไมไม่มีบุญแอบ ผมน้ำตาไหลซึม นั่งก้มหน้า ไม่อยากจะมองสิ่งใดเลย
เอ๊ะ ! ท่านที่รัก เสียงหนึ่งดังขึ้นและสะกิดใจให้ผมตกใจ ผงะเงย

มอง การนั่งซึมก้มหน้า

"กล้วยทอดเจ้าข้า" มันเป็นเสียงเล็ก ๆ และแหบเครือเหมือน
เสียงร้องไห้ มันช่างเป็นเสียงของบุญแอบเมื่อเล็กๆ และยิ่งกว่านั้นเมื่อ
มองหน้าขึ้นก็พบแม่ค้ากล้วยทอด ผมตะลึงและผงะฟิงรถ ร่างกาย
อ่อยๆ ของบุญแอบเมื่อเล็กๆ อย่างครึ่งกระโน้นเดินกระเตี้ยดกระจาด
ก็ทอดตรงเข้ามาหาผม ภาพนั้นยืมทั้งน้ำตาที่พรากหน้า

"พ่อกา ช่วยซื้อลูกด้วย"

ผมยกิบายไม่ถูกว่าอะไรจึงเป็นขึ้นดังนี้ บุญแอบจริง ๆ แต่เป็น
บุญแอบเด็ก ๆ มองผมแล้วร้องไห้ มีที่ท่าทางทนทุกข์และคิดถึงผม หัวใจ
อ่อยอ่อยแต่แว้งคำปากค้ำ

"พ่อกา ลูกไม่มีที่อาศัยเลยพ่อกา"

ผมร้องไห้เหมือนใจจะหยุดเต้น ร้องได้คำเดียว "ลูกของพ่อ" แล้ว
ก็หันเหิดดูบพุ่มลงตรงเสี้ยนนั่นเอง ไม่มีความรู้สึกใด ๆ อีกในเวลานั้น

พอมดหมอผี

พอมดหมอผี

“ชาญ ! ชาญไว้ย” เสียงเรียกชื่อผม
 อยู่ที่ประตูรั้วนอกชานบ้านนั้นในยาม
 ค่ำคืนคือเสียงของพ่อเลี้ยงของผม ความ
 จริงผมตื่นแล้วไม่ได้หลับ บ้านทรงปั้นหยา
 หลังนี้พ่อเพิ่งมาเช่าอยู่ใกล้เขตวัดน้อย
 ตั้งแต่มาอยู่ครั้งแรกแล้ว รู้สึกว่ามีอะไร
 อยู่พิลึกน่าคิด กำลังผมหลับๆ อยู่กลาง
 ดึก ถ้าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับบ้านเราหรือ
 บ้านใกล้ๆ เรา ผมมักจะถูกอะไรสักสิ่ง
 หนึ่งในบ้านนั้นปลุกขึ้นเสมอ จะว่ามาเขย่า
 ตัว หรือดึงเท้าปลุกตัวก็ไม่แน่แน่ เมื่อ
 ตื่นขึ้นแล้วนอนหนึ่งอยู่เฉยๆ ทันใดนั้นก็
 จะได้ยินเสียงอะไรๆ นอกตัวเรือนเรา
 ผิดปรกติ ครั้นลุกขึ้นแอบดูตามช่องรั้ว
 นอกชานก็จะเห็นพวกขโมยตัดช่องย่องเบา

มาย่อง ๆ แถวบ้าน บางทีลอดใต้ถุน ผมพบเหตุการณ์นี้สองหนแล้ว

ตอนแรก ๆ ผมกลัว เพราะรู้ว่า ใครเล่าจะปลุกผม เมื่อผมนอนคนเดียวที่เฉลียงนอกชาน ส่วนพ่อเลี้ยงนอนในห้อง แล้วผู้ใดเล่าปลุกผมสองหนมาแล้ว แต่ครั้งนึกถึงว่าพ่อเลี้ยงผมคนนี้ก็คือพ่อมดหมอผี มีอาชีพนี้นมาตั้งแต่แม่ผมยังอยู่และตัวผมเวลานั้นอายุ ๑๐ ปี เมื่อแม่ผมตายไปแล้ว ผมก็กลายเป็นลูกติดแม่ที่พ่อเลี้ยงต้องเอาติดตามไปทุกแห่ง ความรู้สึกก็เหมือนพ่อตัว แกรักผมตั้งหัวแก้วหัวแหวน ผมก็เชื่อดีว่าพ่อผมคือหมอผี จะกลัวอะไรกับผี ทั้งผีบ้านนี้ก็ผีผู้มีใจอารีไม่เคยรบกวนอะไร มีแต่คอยปลุกเมื่อจะมีใครมาราวีเท่านั้น

ผมลุกไปเปิดประตูรั้วนอกชานให้เข้ามา ซึ่งในเวลาปัจจุบันพ่อเลี้ยงผมคนนี้มีอาชีพเป็นตลกยี่เก ทั้ง ๆ แกล่เล่นไม่เป็น แต่หัวหน้าคณะมาแก้แค้นไปร่วมด้วย เพราะพ่อผมมีอะไร ๆ แปลก ๆ ที่จะเข้าแทรกสลับฉากให้มันเป็นที่สนใจแก่คนดูได้ จะว่าเล่นกลก็ไม่เชิง หรือจะว่าเล่นเป็นจำอวดก็ไม่ไต่แกมีของแปลก ๆ ออกมาแสดงให้คนดูเฮฮาได้ที่เดียว เช่นว่าแกเป็นเสนาตามพระเอกไปโนป่า ครั้นพักนอนกัน แกทำสุ่มไฟขึ้น พอควันไฟลอยขึ้นก็เกิดเป็นค้างคาวตัวใหญ่บินช้า ๆ วนไปเวียนมา แล้วบินออกนอกเวทีมโนคนดู พวกคนดูหลบกันให้ระเนระนาด แล้วค้างคาวนั้นจะกลับไปสู่กองไฟนั้นและหายเข้าไปในกองไฟ

นี่แหละเสน่ห์ของพ่อเลี้ยงผม ไปเอาดีทางตัวแทรกประกอบเล่นแม่แต่มันจะไม่เป็นหลักฐานอะไรในชีวิต แต่แกก็สมัครใจตั้งนั้น พวกนักลิเกนักแสดงต่าง ๆ เรียกพ่อผมว่าท่านอาจารย์ บางเวลาพ่อผมเบื่อหน้การเล่นชนิดนั้นขอพักตัว พวกนั้นก็มักจะมาราบไหว้ขอร้องให้ไปช่วย พ่อผมใจง่ายก็ไปตามที่เขาอัญเชิญ

การแสดงของพ่อผมนั้นผมรู้ว่าไม่ใช่กล เพราะแกไม่ใช่นักแสดง แต่ที่ทำไมไปนั้นจะด้วยอำนาจใดผมไม่ทราบจริง ๆ พ่อผมไม่เคยบอกไม่เคยสอนให้รู้เลย ทุกวันนี้พ่อผมเพียงแต่สอนไม่ให้กลัวผี เพราะแกเคยเกือบจะเป็นนายผีอยู่แล้ว คล้าย ๆ จะให้ผมดำเนินรอยตามแกเพื่อยึดความเป็นอาชีพข้างหน้า อนิจจา ! ซาดามาก หนังสือหนังหาที่รู้เพียงจบ ป. ๔ แล้วยังไม่รู้อะไรอีก มัวสุขุมอยู่กับสิ่งที่ไม่จำเริญอะไรข้างหน้าเช่นพ่อผมเป็นต้น

เดินไปไหนไม่มีใครมองตาแก่ตรง ๆ เขามักหลบหน้าก้มตาเสีย ดูหวาด
กลัวไปซะข้างในนามว่า พ่อหมอผี หรือ พ่อมดหมอผี ผมผู้เป็นลูก
ก็เดินตามเขาหลังไปก็ถูกรังเกียจและกลัวไปด้วย

แน่นอนการที่จะเก่งกล้าขนาดจะเป็นหมอผีนั้น ผมไม่สมัครใจ เมื่อ
ไปไหนไปไหนเห็นดี เจ้าความกลัวผีๆ สาๆ จึงยังคงมีอยู่ คั้นไหนพ่อไม่ได้
ไปไหนไปไหน พ่อจะเอาเทียนขี้ผึ้งมาแกะเป็นรูปคนพอเป็นเค้าๆ แล้วจุดธูป
ไปบอกเขาเลขยันต์ปลุกเสกอยู่นานเท่านั้น แล้วลงมือเอารูปเทียนที่แกะ
ไปเผาเอาเทียนอีกอันหนึ่ง รูปเทียนที่แกะค่อยๆ ละลายเพราะถูกเผา
ก็เลยไหม้ พ่อผมมีดวงตาคมเข้มแข็งกร้าว เทียนไหม้ดังฉี่ๆ แสงเทียนจับหน้า
ผมดูแสบแสบ บัดนั้นก็มึนกลีบเปลือกตาอยู่บนท้องฟ้าที่มีดมิด ร้องแซ่กกรีดยาว
ไปไกลไกลทางภาคเข้าหัวใจ ผมสะดุ้งและหนาวตัว รู้สึกผิวขรุขระและขนลุก
ๆ ทั่วตัวเหมือนดินฟ้าอากาศรอบๆ นอกตัวเรือนจะมีอันเป็น ห้วนไหว
ไปไหนไปไหน รู้สึก ผมไม่มีหัวใจเป็นสุขเลย เมื่อพ่อทำเสร็จพิธีแล้ว ผมถาม
พ่อทำไมทำไม่กันอย่างนั้น แกตอบว่าเรียกวิญญาณมันมาไว้ใช้ซิ ผม
ก็ถามแทน รู้สึกว่าพ่อเป็นคนหาเรื่องเข้าบ้าน หาเรื่องใส่ตัว จะมีสุขได้
อย่างไรเมื่อท่านเรามีผิอยู่ร่วมด้วย

คั้นไหนไม่มีเหตุอะไรผมนอนหลับได้สนิท ไม่โดนปลุกโดยผีบ้านเลย
แหมง หลังลงใจก็คิดวนเวียนนึกปลงอนิจจังตนเอง เพื่อนรุ่นๆ เดียว
ก็บอกเขาว่าเรียนหนังสือกันสูงๆ แต่ผมซึกลุ่มอยู่กับดวงเวทมนตร์ภูตผี
ไปเลย ใจเงาซาตาผมข้างหน้าจะไปอย่างไร มองไม่พบความเจริญดัง
ๆ ชาตินี้อายุเข้า ๑๖ ปีแล้ว นับจะเป็นหนุ่มใหญ่ขึ้นทุกวัน อาชีพอะไร
ก็ไม่ได้ ความแน่นอนข้างหน้าไม่มี และผมเองก็จนปัญญา ถ้าผมไม่อยู่
ๆ ชาตินี้ ผมก็ไม่ทราบว่าจะไปไหน

วันหนึ่ง ตอนเย็นมีคนเล่าลือกันว่า ตำรวจหนุ่มจับผู้ร้ายแต่เสียที่
ๆ ใจเขาแทงตาย เขาเอาศพมาโดยไม่ได้ใส่โลงเพราะหาโลงไม่ทัน รีบเอา
ๆ ฝังเขาไว้ที่ศาลาวัดน้อยเพื่อหาโลงใส่ ชาวบ้านแห่กันไปดู แต่ผมไม่ไป
ๆ ฝังเขาแล้วกลัวความเสียวไส้ เด็กหนุ่มๆ รุ่นเดียวกันเขาไปดูแล้วมา
ๆ ไปบอกพ่อ สองสามคนที่ยังคุยเป็นเพื่อนผม พ่อสามสี่ทุ่มเขาก็เฮกันกลับ
ๆ ฝังเขาคนเดียวตามเคย พ่อยังไม่กลับ คั้นนั้นผมเกิดใจวอกแวก

เพราะข่าวการตายของตำรวจจำติดหู เกิดใจหวั่นๆ พิกุล เพราะโผล่หน้ากำแพงบ้านด้านหลังไกลออกไปก็เห็นสุสานของวัด เพราะเราอยู่ในเขตวัด มันก็ใกล้ๆ กันนั่นเอง

ตอนดึก เสียงพ่อกลับจากแสดงสลับลีเกมาร้องเรียก ผมค่อยใจที่ตื่นไปเปิดประตูรับ แก่ชื้อก้วยเตี่ยวผัดมากินด้วยกัน ในระหว่างกินไป ผมก็เล่าถึงเรื่องตำรวจที่ตายโดยผู้ร้ายฆ่า พ่อผมฟังนิ่งๆ แล้วแทนที่แกจะสลดใจ แกกลับมีกิริยาเป็นยินดีและหลุดปากออกมาว่า

“บ๊ยะ ! เด็ด ตายโหงเสียด้วย” ผมฟังแล้วใจหายวูบซັกชนลุกอีก ๓ ๔ ทันทิวว่าพ่อต้องเรียกวินญาณมาอีกแล้ว คงสุขกันอยู่ที่บ้านอีกแล้ว

มีผู้รู้จักกับพ่อ ฐานเคยเที่ยวเคยกินกันมาแต่ก่อน แอบไปแอบผู้หญิงที่ไหนมาและไม่มีที่ที่จะอยู่ จึงเกิดมาอาศัยเราอยู่ ผมค่อยสบายใจพอมีเพื่อนอยู่บ้าน คืนหนึ่งผมเกิดอยากดูลิเกบ้างก็ติดตามพ่อไปดู ปรากฏกลับเกิดฝนตกปรอยๆ เราเดินตากฝนมากันสองคน ผ่านทางสุสานวัดต. เมที่เคยต้องเป็นดังนั้น ไม่มีทางจะดีไปกว่านั้นที่จะกลับบ้านได้ ถ้ามาอีกตัวฝนตกแฉะน้ำซังเลอะเทอะ ไม่มีใครสมควรใจจะเดินจึงมาทางวัด เพราะถนนเป็นปูนเดินได้สบายดี ใจกล้าๆ ก็เดินได้ แต่ผมนะไม่ไหวละ ทนเดินลุยโคลนยังดีกว่า

เราเดินเอาผ้าคลุมหัวตากเม็ดฝนปรอยๆ กันมา พอเดินผ่านสุสานแกพ่อผมเกิดหยุดยืนหนึ่ง ผมก็ต้องหยุดยืนบ้าง ผมซັกเหลียวซ้ายเหลียวขวามองดูว่าอะไรทำให้พ่อหยุดเดิน เพราะฝนก็ปรอยๆ ไม่น่าจะหยุดแกมองไปทุกด้านก็ไม่พบอะไร พบแต่ความเงิบเปล่าเปลี่ยว กุฎิพระต. หัวมุมสุสานก็ปิดเพราะตึกแล้ว และทั้งฝนยังปรอยอีกด้วย ศาลาเปรียญนั้นมืดทึบ

พ่อผมก้มหน้าหนึ่งลักรู พ่อเงยหน้าขึ้นก็พุ่งเข้าไปในสุสานและพูดขึ้นลอยๆ ว่า “ตำรวจ ! ตำรวจ !”

ผมชนลุกเกรียว อ้าปากตาค้าง จะถามพ่อว่าเรียกตำรวจทำไมก็ไม่กล้าจะเอ่ยปาก ยืนตัวซาทากฝนอยู่กับที่ หัวใจเต้นรัว เพราะตำรวจที่พ่อเรียกนั้นต้องเป็นตำรวจที่ถูกฆ่าตายตามที่ผมเล่าให้แกฟัง และเขาสวดศพกันให้ ๓ คืนแล้วคงจะเก็บศพไว้ในโรงเก็บของสุสานนั่นเอง มันเป็นเรื่อง

ด... รวดๆ ร้อนๆ แล้วพ่อแกมาเรียกดังนี้

"จ... ! ตำรวจ ! ไปอยู่ด้วยกัน" พ่อเรียกอีกและชวนตำรวจ
ด... แกะเรื่องว่า

"พ่อจ๋า ! ฉันท้อแล้ว" แล้วตัวผมก็สิ้นเทา ผ้าที่คลุมหัวนั้นผมเอาคลุม
ด... เหนียว

"เอ... ! พ่ออยู่นี่ ไม่ต้องกลัว" พ่อร้องบอกและเข้าประคองตัวผม
ด... เหนียวไปทั้งๆ ผมคลุมหน้าหลับตา ผมก็เดาถูกว่าพ่อผมพาเดินเลย
ด... เหนียว

เมื่อถึงบ้านแล้ว ผู้มาอาศัยเปิดประตูรับเราทั้งสอง ผมค่อยๆ ยอบอุ่น
เมื่อได้กลิ่น พ่อบอกกับเพื่อนที่มาอาศัยว่าผมถูกฝนเข้าทำท่าจะจับไข้ แล้ว
ได้ของแปลกๆ เครื่องแต่งตัว หยิบยาลดไข้ให้ผมรับประทาน ผมตามใจ
แต่ก็กลัวว่าตัวเองไม่ได้จับไข้ ครั้นแล้วผมก็ลุกขึ้นจัดการปูที่นอนและ
... .. ถ้าแต่มีผู้มาอาศัย เขาทั้งสองคนผิวเมื่อก่อนนอนที่เฉลียงนอกชาน
... .. เหนียวในห้องแต่ไม่ได้รวมกับพ่อ ผมนอนอีกด้านหนึ่งชิดกับฝา
... .. เหนียวเดินข้างล่าง ผมรีบนอนก่อนเพราะใจไม่ดี ถ้านอนคราวหลัง
... .. เหนียวปิดประตูและดับไฟเอง และความขำมั่งในความมืด ถ้าผม
... .. เหนียวทุกอย่างก็เป็นหน้าที่ของพ่อ ผมคลุมโปงเพราะหนาวเย็น หูยัง
ได้ฟังพ่อคุยกับเพื่อนอยู่นอกห้อง ผมได้ยินเพื่อนพ่อพูดว่าเขายังไม่หลับ
เมื่อพ่อพาพ่อเดินกลับมาบ้าน เขาได้ยืมจิ้งยืมมองดูตามช่องลูกกรงเห็น
... .. เหนียวประคองผม เขาคิดว่าผมคงถูกทำร้ายหรืออะไร เพราะข้างหลัง
... .. เหนียวตามมาส่งหนึ่งคน พอผมได้ยินคำนี้เท่านั้น ผมเกิดสั่นสะท้าน
... .. เหนียวใจไปเอง พ่อแกไม่ได้พูดต่อเรื่องตำรวจ แก่เสพูดเรื่องอื่นๆ ที่สั้นๆ
... .. เหนียวแต่แกแกจำเป็น คุยเรื่องอวดๆ อวยกๆ ในเวลาสงครามโลกครั้งที่
๑ แล้วก็หัวเราะกัน ผมค่อยๆ คลายความกลัวลงบ้าง นอน
คิด เหนียวตำรวจที่ตามหลังเรามา นั้นกำลังอยู่ที่ไหน ผมอยากร้องไห้ใน
๑ เหนียวตาของผมที่ต้องมาผจญกับเหตุการณ์ครั้งนี้ด้วยความจำเป็น นอนคิด
... .. เหนียวโรงลิเกตอนที่พ่อแสดงสลั้ฉาก แก่แสดงตอนเล่นกล แก่เอา
... .. เหนียวตรงกลางโรงแล้วเสกเบ้า ผ้านั้นก็ยกตัวขึ้นคล้ายใครอยู่ในผ้า มอง
... .. เหนียวคนคลุมโปงยืนสูงเท่าๆ กับพ่อ ครั้นพ่อดึงผ้านั้นออกก็ไม่มีอะไร

คนดูฮาครืนกันใหญ่ คนดูมองไม่เห็นอะไรก็จริง แต่ยังไงผมจึงมองไม่เห็น
 สิ่งที่อยู่ในผ้านั้นได้ก็ไม่ทราบ มันมีภาพคนกลางๆ และคนนั้นยังหันหน้า
 มามองดูผมพร้อมกับยิ้มให้อย่างเป็นกันเอง ประดุจคนคุ้นเคยกัน ๗๗๗
 นั้นผมยืนดูอยู่ข้างหลังของเวที ถ้าข้างๆ ผมไม่มีตัวลึเกียนดูอยู่ด้วยผม
 คงล้มลงเพราะเป็นลมเสียแล้ว เพราะการเล่นกลของพ่อผม ผมรู้ว่าไม่ใช่
 กลเพราะแกล่เล่นไม่เป็น เท่าที่เล่นก็เล่นด้วยวิชาเลียงผินั่นเอง

อีกตอนหนึ่ง พ่อแกล่เอาผ้าขาวม้าพับและม้วน แล้วเอาเชือกมัดไว้
 เป็นรูปตุ๊กตา หรือรูปชะนีที่เขาทำด้วยผ้าสบง หรือผ้าขนหนูม้วนให้เป็นรูป
 ชะนีติดกิ่งมะขามทอดผ้าป่า เมื่อแกล่ทำเสร็จแล้วแกล่โยนเจ้าตุ๊กตานั้นลงไปที่
 พื้นเวที เจ้าผ้ารูปชะนีนั้นก็ลุกขึ้นวิ่งได้รอบๆ เวที เสียงคนดูเอะอะเสก
 กันทั้งโรง ตบมือตีตื้นกันสนั่นหวั่นไหว ชุดนี้ไม่น่ากลัว เป็นชุดขบขัน
 แต่ผมก็รู้ว่าถ้าเกิดมองเห็น ก็จะเห็นว่าใครสักคนใช้มือจับเจ้าผ้าขาวม้ารูป
 ชะนีนั้นให้วิ่งไปวิ่งมา

รุ่งเช้า ผมตื่นนอนก็ทำหน้าที่ของผม คือเข้าครัวหุงข้าว หญิงเฒ่า
 เพื่อนพ่อช่วยทำกับข้าว เสร็จแล้วก็ร่วมวงรับประทานกัน ซึ่งปกติของพ่อ
 ผมก็มีพิธีตามเคย คือหยิบข้าวหยิบกับอย่างละนิดใส่จานพิเศษวางไว้
 ข้างหลัง พอรินเหล้ามาจะดื่มก็ใช้นิ้วจิ้มลงในแก้วเหล้าแล้วดีดไปซด
 หลังสามครั้ง แล้วพ่อจึงจะลงมือกินทั้งเหล้าและอาหาร พฤติการณ์ของ
 พ่อนี้เมียของเพื่อนพ่อผมเขาสนใจ หนึ่งมองดูการกระทำของพ่อ แต่สาวเฒ่า
 เป็นเพื่อนพ่อคงจะคุ้นต่อพฤติการณ์ของพ่อดี จึงไม่มองและสนใจเท่าไร

ตกตอนสาย มีพวกลึเกสสองสามคนมาที่บ้าน หัวเบ็ดหัวไก่และเท่ง
 มาให้พ่อ จึงมีการเลียงกันขึ้นกลางวัน พวกลึเกนั้นขอสมัครเป็นช่าง
 ไร่เรียนวิชาของพ่อ พร้อมกับมีดอกไม้ธูปเทียนมาบูชาครูด้วย การเลียงได้
 เป็นไปถึงตอนเย็นแล้วพวกลึเกก็รีบลากลับ ตอนค่ำพ่อก็ตามไปแกล่
 กับเขาตามเคย รู้สึกว่าระยะหลังๆ นี้การเงินของพ่อดีขึ้นมาก คนเฒ่า
 ดูกลของพ่อก็มีการให้รางวัลพิเศษเสมอๆ ผมก็มีสร้อยคอห้อยพระสม
 กับเขาบ้าง

อยู่มาอีกหน่อยเดียวก็เกิดขาดคนจะเป็นเพื่อนผมเสียแล้วแกล่
 กลางคืน เพราะภรรยาเพื่อนพ่อผมเกิดหวาดกลัวสิ่งต่างๆ ในบ้าน เขาเฒ่า

แต่พอเธอมาเจอกับผมที่เคยพบเคยเห็นมาแล้ว เขากลับและอยู่ร่วมไม่
 ได้ เธอเลยไปหาที่อยู่ใหม่ ตอนกลางคืนผมจึงเหงาใจและว่าเหว้ออีก
 คนอื่น ๆ เพื่อนรุ่น ๆ เดียวกันจะมาคุยบ้างก็แต่หัวค่ำแล้วก็ลาแยกย้าย
 ไปหมด ผมก็เผลอนอนที่ริมนอกชานคอยพ่อตึก ๆ ตามเคย

คืนหนึ่ง ผมคะเนว่าใกล้เวลาพ่อจะกลับเห็นจะได้ ผมตกใจตื่น
 เห็นพ่อเหววแกวอยู่ในมุ้ง ได้ยินเสียงรอนทำดังก๊อบ ๆ มาจะถึงเรือน ผมก็
 รีบพอกผ้าจึงลุกขึ้นไปยืนมองที่ช่องลูกกรงรั้วบ้าน ท่านที่รักผมคิดผิด
 คิดว่า ไร่ไซ่พ่อ ! คนที่ยืนข้างล่างคือตำรวจ ทั้ง ๆ ผมอยู่ในความมืด
 เขาก็เห็นผมได้ เขายิ้มให้ผมอย่างแห้ง ๆ ผมผงะและล้มลงหมดสติ

พอรู้สึกตัวตอนเช้า พ่อนั่งพยาบาลอยู่ ผมรวบรวมความจำจนครบ
 แล้วจึงถามพ่อว่า

"พ่อเข้ามาได้อย่างไร ?" ผมถามแก เพราะผมจำได้ว่าผมกลัว
 เหววแกเหววหมดสติไป

"เปิดประตูรับพ่อ" พ่อตอบเท่านั้นเอง

พอรู้ทันทีว่า คนที่เปิดประตูรับพ่อนั้นก็คือคนเก่าที่เคยปลุกผมเสมอ ๆ
 ไปหาพ่อแกว และให้คอยดูโจรผู้ร้ายจะมาฉกชิงของในบ้านบ้าง ผมถอน
 ใจเสีย เหววแกวของผมจะหนีหายไปไหนก็ไม่ได้ พ่อแกถึงจะเป็นพ่อเลี้ยง
 แต่ก็ยังรักผมเสมอด้วยลูกตัว สู้ที่จะคิดหนีหายจากแกไปได้ นอกจาก
 จะพบบ่บ่แม่ที่ใจให้แกร่งกล้าขึ้นกว่าเดิมเท่านั้นที่พอจะปะทะกับเหตุการณ์
 ใด ๆ ๆ จนหนีไปได้นานเท่านั้น

10/11

ของรักเสมอใจ

ของรักเสมอใจ

วันนี้ทำบุญวันเกิดของเพื่อน ผมมา
ในงานเพื่อนโดยไม่ได้เอารถมา เพราะ
ภรรยารีบร้อนเอารถไปเสียก่อน โดย
เพื่อนรักเจ็บหน้ากริบไปให้ทันกาล เข้าชั้น
ตรีทูตแล้ว การไปในงานรื่นเริงกับผมเลย
งด แยกทางไปอีกแห่งที่ร้อนรนพอใช้ ผม
จึงอาศัยแท็กซี่มาในงาน และขากลับไม่
ต้องห่วง รถเพื่อนเยอะแยะ

มีการเมามายกันพอเดินชวดเซ จึง
ต่างล่าลาเจ้าบ้านที่ยืนยันตัวให้ตรงพอ
เป็นสง่ากับงานบ้านตัวเอง แต่การโบกมือ
ให้แก่แขกเพื่อน ๆ ที่ลากลับ บอกอาการ
อยู่ว่าเมาขนาดหนัก ผมกับเจ้าอุทิศ
อาศัยรถเขากลับ ก็มีอาการไม่แพ้เจ้าบ้าน
ด้วยกันทั้งคู่

“เฮ้ย !...ไอ้ทศ มึงเอาไอ้เซมไปส่งด้วยวะ” นายเจ้าของบ้านสั่งอุทิศเสียงอ้อแอ้

“เออ...กูจะไป กันนี้...ละ” อุทิศตอบขาดๆ เป็นตอนๆ เพราะอาบมา เธอเข้ามาแทรก โชดามันลั่นท้องก็เรอไม่ค่อยหยุดหย่อน

“เอ๊ะ...ไอ้ทศเมานะ มึงขับรถดี ๆ เว้ย” เจ้าบ้านกำชับ

“เออ...รับรองวะ” อุทิศตอบรับมั่นคง แล้วเราสองคนก็มาขึ้นรถกับ ขับเรื่อย ๆ อย่างระวัง ผมเกรงเจ้าอุทิศจะหลับ เพราะฤทธิ์เหล้าจะทิ่มให้สบาย งูบงาบไปก็ตายกันเท่านั้นเอง จึงหาเรื่องคุยไว้พอไม่ให้เซาง่วง พอผมนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ จึงงัดขึ้นมาคุย

“เฮ้ยทศ...ลือรำลึกถึงคืนหนึ่งได้ไหม ที่เราพบผู้หญิงที่น่าสนใจคนหนึ่งเมื่อเวลาตีสองกว่า แยกเดินถือพวงหรีดดอกไม้สดผ่านเราไปอย่างลึกลับ”

“เออ ! จริงวะ กูไม่ลืม เดียวนี้ ทุกวันนี้ กูก็จำติดตาว่า” เจ้าอุทิศตอบรับอย่างเสียงดังและตื่นเต้นขึ้นมาทีเดียวเมื่อพูดถึงหญิงคนนั้น

ท่านที่เคารพทั้งหลาย เรื่องหญิงที่ว่านี้ช่างประหลาดจริงครับ เราพบแกในเวลาตีสองเกือบตีสาม เรามีกานสนุกกันบ้านเพื่อน ตอนเช้ากลับได้เอาพวกเพื่อน ๆ ไปส่งที่ตรอกวัดทองข้างโรงพยาบาลโรคติดต่อ ขณะที่เรายังยืนคุยกันอยู่หน้าบ้านริมถนนในตรอก ก็มีหญิงหนึ่งร่างบาง ขนาดสะคราญแต่งกายดำอย่างไว้ทุกข์ ผิวขาว เดินถือพวงหรีดดอกไม้สดเฉียดเราไป แยกเดินออกมาจากวัดในเวลาผิดปกติของหญิงจะเดิน และอ้ายพวงหรีดนั้นมันพิลึกนัก สมมุติว่าถ้าเธอเอาพวงหรีดมาให้ศพใครในวัด แล้วทำไมเธอจะเอากลับเสียเล่า ทั้ง ๆ ก็เป็นเวลาตีมากเช่นนั้นก็การจะเอาพวงหรีดไปให้ใคร เขาก็จะเอาไปให้กันหัวค่ำๆ แต่ไม่ว่าอย่างไร เธอก็ออกมาจากวัด แล้วจะเอาพวงหรีดนั้นไปไหนกัน จะไปให้ใครไปแกหรือเธอเอามาที่วัดทองนี่ แต่ทำไมเล่าเธอจึงเอากลับเสียดังนี้ เราทุกคนทั้งผมและเจ้าทศ และเพื่อนๆ ที่ยังไม่ได้เข้าบ้านต่างมองตามเธออย่างสงสัย ผมถามเพื่อนที่อยู่แดนนั้นว่าเธอเป็นใคร เขาก็ตอบว่าไม่รู้จักเลย อยู่มาตั้งแต่เด็กก็ไม่เคยเห็นหน้านี้เลย

ผมกับอุทิศรีบเคลื่อนรถมาช้า ๆ ตามหลังเธอจากซอยจะออกถนนใหญ่ เธอหันมองรถเราแวบหนึ่งแล้วหันกลับเดินต่อไป พอถึงหัวถนน

คิดดีที่แท้ก็ขับผ่านมา เธอเรียกหยุดแล้วก้าวขึ้นตอนหลัง เธอหันมา
มองเรา แตะก้มๆ พิกลๆ คล้ายๆ จะเหมาเอาว่า เราเป็นพวกเจ้าชู้เก็บตก
แต่ใจเราแค้นที่หนีไปอย่างเย้ยหยันเรา เราทั้งสองงงงัน ผมถามอุทิศ
ว่าทำไมไว้วางสำหรับหญิงนั้น เขาว่า เขาคิดอย่างประหลาดๆ แต่ไม่
ผมก็พูดแก้แค้นเอาอะไรแน่ไม่ได้ ผมจึงร้องว่าจริงอย่างแกพูดวะ อ๊วยยัง
โอเคแกพูดเหมือนกัน พูดไปจะเป็นเรื่องชั้น

เราได้วิพากษ์วิจารณ์กันมาตลอดจนถึงบ้านผมอย่างเอาอะไรแน่ไม่
ได้ ไปนอนเข้าบ้านแล้ว อุทิศก็ขับรถต่อไปยังบ้านเขา และมาวันนี้ เราก็ก
ก็ไปเที่ยวแถวเนิ่นวันนั้นขึ้นอีก ก็คุยกันแก่งวงขึ้นมา พอถึงสี่แยกบางขุน
ทอง ไปรถแดง รถไม่ค่อยมี เราก็จับกันมาเรื่อย แต่พอผมจุดบุหรี่สูบ
ก็อุทิศก็แกล้งเสียดเสียผมหน้าคะมำ ผมตกใจ

"อะไรวะ?" ผมถามและมองไปข้างหน้ารถ และก็ต้องหยุดถาม
ตรงแยกบางขุนทองการณ้ออก เพราะข้างหน้ารถมีหญิงคนหนึ่งแต่งกายดำถอย
หลังรถเราเข้าไปข้างทาง

"แหม...แยะไว้วัย อยู่ๆ แกจะข้ามทาง หยุดรถไม่ทันก็วุ่นละกู" อุทิศ
ก็หันหน้าออกไปนอกกรถแล้วร้องว่า

"ขอโทษครับ เสียใจจริงๆ" แม่หญิงนั้นยิ้มน้อยๆ และบัดนั้นเอง
ผมก็ใจหาย แกเป็นหญิงคนเดียวกับที่เราั่งพูดถึงกันมาในรถนั่นเอง

"แต่คุณอุทิศ หญิงคนนั้นนี่หว่า" ผมกระซิบ

"ก็...ใช่" อุทิศตอบ และข้อสำคัญที่ทำให้จำแม่น คือในมือเธอถือ
ดอกไม้สดดอกไม้สดอย่างคินนั้น

"ผิดใจไว้วัย" อุทิศร้องเบาๆ แล้วยื่นหน้าออกไปนอกกรถอีก "คุณครับ
ผมขอไปส่ง และรับรองด้วยเกียรติข้าราชการ" อุทิศพูดเอา
ไป ทบเป็นยิ้มน้อยๆ

"ขอถามคุณนะ แต่จะรบกวนคุณนะซีคะ"

"ไม่เป็นไรมิได้ เชิญครับ" ว่าแล้ว นายอุทิศก็กระฉับกระเฉงลงไป
แล้วพูดตอนหลังให้ เธอก็ก้าวขึ้นรถอย่างว่าง่าย

"เราเคยพบกันครั้งหนึ่งแล้ว" เธอว่าเมื่อขึ้นมานั่งบนรถแล้ว

"ตรงไหนแล้ว" ผมตอบเธอ เธอหัวเราะน้อยๆ กลิ่นน้ำหอมเธอใส่

เป็นกลิ่นน้ำร่ำน้ำปรง ผสมกับกลิ่นดอกไม้ที่พวงหรีดที่โรยแล้ว กลิ่น
วังเวงคล้ายฝันถึงเรื่องเก่าก่อนว่าเธอคือแม่วันทอง

“เอ๊ะ ขออภัยโทษ พวงหรีดนั้นคุณจะไปไหนครับ” ผมอดจะ
ถามไม่ได้

“อ้อ...” เธอร้องออกมาเหนื่อยและหยุดชั่วขณะจึงพูดต่อไป “ฉันเพิ่ง
ใครงลวดจากเพื่อนมา จะเอาไปแต่งดอกไม้ใหม่” เธอว่า

“อ้อ!” อุทิศร้อง “คืนนั้นผมก็เห็นถือพวงหรีดออกมาจากวัดพระ
คุณคงเอาไปแต่งใหม่อีก”

“ใช่ค่ะ” เธอตอบ

“ประธานโทษ คืนนี้ผมจะส่งคุณที่เก่าอย่างคืนนั้นใช่ไหม?” อุทิศถาม

“ใช่ค่ะ ความจริงบ้านดิฉันอยู่ที่อื่น แต่มีเคราะห์ หมอดูให้มาลพบุรี
วัดชั่วคราว และให้ถือศีลกว่าจะหมดเคราะห์ งานการดิฉันก็ไปทำยังไม่ได้
กว่าจะหมดเคราะห์ แม้แต่จะอย่างเหยียบเข้าไปที่ทำงานก็ไม่ได้กว่าจะหมด
กำหนด”

“โอ้โฮ” ผมร้องออกไปอย่างสงัด เพราะไม่รู้ว่าเคราะห์อะไร
เธอจึงจะไปเหยียบที่ทำงานไม่ได้ แต่มันเป็นความเชื่อถือของเธอ เราจะไป
ถามอะไรยอมไม่ได้ ไม่มีใครจะรับคำเมื่อเธอพูดจบ ก็โอ้โฮไปก่อนเป็น
รับคำเธอ

กลิ่นตัวเธอระเหยมาอีก กลิ่นไทยนุ่ม ๆ เสร้า ๆ เราหยุดพูดกับ
ไปชั่วขณะหนึ่ง เพราะยังไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี เราทั้งสองไม่ค่อยจะเหลียว
ไปดูเธอนัก เพราะเกรงว่าจะไม่สุภาพ จึงเพียงเอียง ๆ ตัวเมื่อเวลาจะพูด
ในที่สุด เธอได้พูดขึ้นก่อนว่า

“คุณทั้งสองคะ” เรารับคำพร้อมกันทั้งคู่ เธอก็พูดต่อไป “ดิฉันขอ
ความช่วยเหลือคุณสักหน่อยจะได้ไหมคะ”

“ได้สิครับ ว่าไงครับ” อุทิศว่า

“ดิฉันทำงานอยู่ที่ ‘สุรีย์เสริมสวย’ แต่ดิฉันถูกหมอห้ามมิให้เหยียบ
ที่นั่นกว่าจะหมดเคราะห์ แต่บังเอิญมีเรื่องด่วนจี๋ ขอรับรองคุณทั้งสองที่จะ
ไปหาคุณแสงรัตน์ช่างเสริมสวยที่สุรีย์เสริมสวยนั่นแหละค่ะ ดิฉันขอส่งไป
ไปด้วยสองสามคำ”

“เฮ ! ต้องจดครับ” ผมพูดแล้วก็หยิบสมุดพกออกมา “ทิส เปิดไฟ
ไฟเปิดแล้วค่ะ”

“ดิฉันชื่อวิภา นะคะ บอกกับคุณแสงรัตน์ว่า ล็อกเก็ตห้อยคอดิฉัน
ตกแถวโถงประตูที่เรอยนต์ลากจูง ชื่อ เจริญลามา ช่วยพูดกับคนเรื่อนั้นว่า สาย
ศอกแถวโถงการ ยกให้ ขอแต่ล็อกเก็ตนั้นเท่านั้น ให้เขาช่วยจัดการติดตาม
แถวโถงด้วยค่ะ”

“โห เดี่ยวครับ สุรียเสริมสวยนี่อยู่ที่ไหนครับ ?”

“ก้อ...ขอโทษ ลืมกลางๆ ค่ะ”

“มีอะไรสิ่งอื่นไหมครับ ?” ผมถาม

“ไม่มีแล้วค่ะ” เธอว่า

วณได้ข้ามฝั่งธนบุรีและเลี้ยววงเวียนเล็ก ดึงมายังโรงพยาบาลโรค

จิตเวช แถงคุณวิภาหญิงลึกลับก็พูดขึ้นอีกเบา ๆ

“จูนะคะ กรุณาส่งดิฉันแค่ปากตรอกเท่านั้นนะคะ ไม่ต้องเลยเข้า

ไปแถวๆ”

“อ้าว ! ทำไมล่ะครับ ต้องเดินไกลนี้ครับ” อุทิศว่า

“ถูกแล้วค่ะ แต่จำเป็นค่ะ ดิฉันจะมารถใครถึงที่ไม่ได้ เพราะจะมี

คน ถ้าเป็นรถแท็กซี่ไม่เป็นไร”

“พูดใช่ครับ ก็กลางดึกอย่างนี้ ใครจะมาเห็นล่ะครับว่ามารถอะไร”

.....

“อ้อ...เลยนะคะ เราไม่รู้ว่าใครจะเห็น ดิฉันขอแค่นั้น และกรุณาตาม

ไปเดี๋ยว”

นี่ก็บอกขอเชิงบังคับตั้งนั้น เราก็จำเป็นต้องส่งเธอแค่ปากตรอก มอง

ไปทางโถงแถวโถงไม่มีคนเดิน เธอลงจากรถแล้วขอบคุณเราทั้งสอง เราก็

เห็นเสียใจที่เข้าไปส่งเธอไม่ได้ เธอหัวเราะแล้วว่าจำเป็นค่ะ พอเธอเดิน

ออกไปแล้ว เราก็วิ่งรถเลยมาหน่อยและกลับรถ พอรถวิ่งผ่านซอย เราก็

.....

“เธอต้องอยู่บ้านแถวปากซอยนี่เอง เธอเข้าบ้านไปแล้ว” อุทิศว่า

“เดี๋ยว จะเป็นไปได้ยังไงไร ก็วันนั้นแกเดินออกมาจากวัด และมา

.....

“อ้อ !” อุทิศว่า “ลึกลับจริงไว้อะ เอาจ๊ะเอะวะ พรุ่งนี้แกช่วยไปที่ร้านสุริย์ที่เอะจะรู้ว่าเธอเป็นใคร”

“นั่นนะซี” ผมตอบอย่างจนปัญญา “แกทำอะไรดูลึกลับไปหมด หายไปเสียแล้ว ตรอกออกไกล จะเลี้ยวเข้าวัดไปเร็ว ๆ ได้ยังไง แกกลับรถชั่วโมง ๑ นาทีเท่านั้น แกเดินเร็วอย่างนั้นเชียรวร?”

“วุ่นใจวู้ย” อุทิศร้อง “พบคราวไร มีปัญหาทุกที”

รุ่งขึ้น ผมต้องขอร้องภรรยาผมให้ช่วยไปที่สุริย์เสริมสวยด้วยภารกิจที่จะไปร้านเสริมสวยโดยตัวเป็นชายนะมันเขิน ๆ ยังไงพิกล แกไปหยุดรถหน้าร้านนั้น ภรรยาผมเดินหน้า ผมตามหลัง

พบคุณแสงรัตน์พอดี เป็นหญิงอายุราว ๆ ๓๐ ปี เมื่อเชื้อเชิญแกนั่งเรียบร้อยแล้ว คุณแสงรัตน์จึงถามเราผิวเมียม

“มีอะไรจะให้ดิฉันช่วยบ้างคะ” เธอถามอย่างยิ้มแย้ม

“มีเรื่องอย่างนี้ค่ะ ดิฉันจะให้คุณเกษมเล่าให้ฟัง” ภรรยาผมกล่าวมายังผม

“คือยังงี้ครับ เมื่อคืนผมพบกับคุณวิภาแก และแกส่งฝากมายังคุณ” เมื่อผมพูดไป คุณแสงรัตน์เบิกตากว้าง และหญิงอื่นต่างเหลียวมองกัน

“แกส่งมาว่า” ผมพูดต่อ “ลึกลับเกิดห้อยคอของแกที่หายนั้น พวกเราว่าคนเรือ เจริญลาภ เป็นเรือยนต์ลากจูง เก็บเอาไป แกขอร้องให้คุณไปติดต่อขอเอาแต่ลึกลับเกิดเท่านั้น ส่วนสายสร้อยยกให้ไปทั้งหมด”

“คุณพบแกที่ไหนคะ ?” แสงรัตน์ถามเสียงแหบแห้ง

“ที่ตรอกวัดทองครึ่งหนึ่งตอนดึก และเมื่อคืนรถผมจะชนแกที่ถนนขุนพรหม ขอโทษแกแล้ว จึงอาสาส่งแกที่วัดทองอีก”

“โอ๊ย !” เสียงแสงรัตน์ร้องแผ่วเบาดังคนจะสิ้นใจ พวกหญิงเสริมสวยฮือกันเข้าประคองแสงรัตน์ ซึ่งเธอหน้าซีดเผือดและเซพิงพนักแก้ม

“เอ๊ะ ! ผมทำอะไรผิดกรรมัง คุณแกถึงได้เป็นไปดังนี้ ?” ผมถามอย่างตกใจ

“วิภาตายแล้ว !” คนหนึ่งร้องขึ้น “ตายไปหลายอาทิตย์แล้ว ๔๗ ปีที่วัดทอง”

“คุณพระช่วย” ผมและภรรยาร้องขึ้นบ้าง

"แต่เขาไปโดยเรือชนกันกลางน้ำ ศพไปได้แถววัดแจ้งร้อนราชบูรณะ"
คนแก่ให้ฟัง ผมคอแห้งผาก งงงัน แสงรัตน์ต้องดมยา หน้าซีด
คิดอะไรไม่ออก

"ศพแกไม่มีอะไรเหลือ ทองหยองติดตัวหายหมด ล็อกเก็ตนั้นมี
รูปคนอยู่แกที่กำลังอยู่เมืองนอกก็หายไปหมด"

"โธ่... ผมถูกผีหลอกสองหน" ผมครางในคอ "ลาละครับ
ผมขอแก้ให้เร็วขึ้น"

ผมเคยจากร้านเสริมสวยมาคล้ายฝัน บอกกับภรรยาว่าจะเลยไป
แต่อยู่ใกล้กันเรื่องมันเป็นอย่างนี้กัน แม่วิภาคนลึกลับ

อวสานของหมอผี

๑๖ สถานที่ของหมอผี

ผมได้ผจญเหตุการณ์ที่ตื่นเต้นหวาดเสียวกับพ่อเลี้ยงอีกมากมาย จนผมเป็นหนุ่มครบบวช เวลานั้นพ่อผมแก่ได้ไปเช่าบ้านที่เจริญพาสณ์ อยู่ริมน้ำ เป็นบ้านสองชั้นค่อนข้างใหญ่ เพราะบ้านเก่าที่วัดน้อย ผมกลัวผีตำรวจคนนั้นที่เคยล่าแดง ภายให้ผมเห็นบ่อย ๆ พ่อจึงไปหาเช่าบ้านได้ใหม่นี้ และเมื่อผมครบปีบวชก็เลยบวชที่วัดมอญนั่นเอง เพราะใกล้กับบ้านที่อยู่ใหม่ และในเวลานี้ก็มีศิษย์ของพ่อสองสามคนมาอยู่ด้วย คอยปรนนิบัติแทนผมเมื่อผมไปบวช และพ่อก็คงดำเนินการอาชีพหรืองานที่ชอบใจอยู่อย่างเดิมสุดที่จะห้ามได้ แม้แต่ผมจะบวชเป็นพระก็ไม่มีอำนาจพอจะห้ามปรามพ่อได้ เพราะ

พ่อมิได้ทำอะไรผิดกฎหมาย พ่อทำในสิ่งที่พ่อชอบ เลี้ยงผีเลี้ยงพรายอะไรก็ตามที่เคยทำมา เรื่องของผู้มีคุณล้นเกล้าเลี้ยงผมมา ย่อมจะต้องตามใจท่านเป็นส่วนมาก การยื่นมือเข้าขัดดอกขัดใจผู้มีคุณนั้นดูกระไรอยู่ ผมไม่ยอมเป็นศิษย์คิดล้างครู ลูกไม่รู้คุณพ่อมันอย่างแน่ ๆ การบวชเป็นพระเพียงพรรษาเดียว ย่อมรู้ทางพระเพียงแค่นี้ ไม่พอลจะทำตัวเป็นพระผู้ใหญ่ให้โอวาทแก่บิดาตัวได้ นอกจากท่านจะทำอะไรผิดกฎหมายนั้นแหละ ผมจะตั้งใจห้ามปรามต้านทานท่าน

ในระหว่างบวช พ่อผมได้พยายามหาเงินในการแสดงละครไปเรื่อย ๆ พ่อพูดว่าทำเงินไว้เพื่อผม ในวันหนึ่งท่านบอกกับผมว่า มีคนจ้างให้ไปไล่ผีออกจากบ้าน ซึ่งบ้านนี้เป็นตึกใหญ่ริมหน้าเจ้าพระยา เป็นบ้านเก่าของเศรษฐีครั้งรัชกาลที่ ๖ จะให้ใครเช่าทำโรงเรียนหรือทำกิจการใดก็ได้ ไม่ยึด ภูตผีรุกรานผู้เช่าอยู่เสมอ พ่อได้มาหาผมที่วัด จัดการนิมนต์พระไปสวดและเลี้ยงพระที่ตึกนั้น เมื่อเสร็จพิธีของพระแล้ว พ่อจึงทำพิธีไล่ภูตผีวิญญาณที่สิงในตึกนั้นไปให้พ้นตึก แต่ตอนพ่อไปทำพิธีเรียกวิญญาณแล้ว ผมเป็นพระจึงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วย ทราบว่าไปทำการอยู่หลายคืน แต่ทว่าพ่อได้ทำการถอนวิญญาณที่ตึกนั้นสำเร็จ แต่กลายเป็นว่า วิญญาณเหล่านั้นไม่ไปไหน กลับติดตามตัวพ่อไปทุกหนทุกแห่ง และเป็นวิญญาณผู้ทรมานเสียด้วย

ที่ร้ายที่สุด บังคับพ่อให้เป็นสามีของนาง เวลาลับตาคอนดอนค้ำเขมหรือมีกันเพียงสองต่อสอง นางนั้นจะปรากฏตัวอยู่อย่างผาสุก ทั้งสวยและสวย พ่อผมไม่ใช่หลงหรืออะไรทั้งนั้น แต่เกรงใจและกลัวผิดสัญญาที่พูดไว้เป็นลัจจะ จึงทนเป็นไปดังนั้น แต่การแสดงกลด้วยอำนาจปิศาจเงี้ยวขึ้นมาก ทำอะไรได้แปลก ๆ กว่าเก่าที่เคยแสดงมาแล้ว แต่นางปิศาจนั้นห้ามพ่อไม่ให้แสดงกับลิเกหรืองานต่ำ ๆ เจาะจงให้รับแสดงเฉพาะตามบ้านใหญ่ ๆ ที่มีงานเลี้ยงใหญ่ แสดงเป็นเกียรติในบ้านนั้น ๆ ชั่วโมงชั่วโมงโดยให้ตั้งราคาส่งเงินไว้อย่างพอควร การแสดงจะดีจะเด่นอยู่ที่นางจะทรมานให้ถึงขนาดลึกล้ำสุดที่มนุษย์จะทำได้

ตกลงพ่อผมต้องเป็นสามีนางปิศาจ จะมีภรรยาอีกไม่ได้เป็นอันขาด ถ้าพ่อผมจะรักผู้หญิงที่เป็นมนุษย์ในเวลาใด เมื่อนั้นพ่อผมจะต้องยอม

สิ่งใดก็ได้แม่พ่อกว่า ทำไมจึงไปให้สัญญากับเขาดังนั้น พ่อโคลงศิระ
และดอม... ที่ว่าปากแก่งนางปีศาจนั้น ก็เพื่อความสำเร็จที่จะให้นางถอน
ใจ... แต่สิ่งใดอยู่ในตึกนั้น แต่เรื่องกลัวความตายนั้นไม่เคยกลัว เพราะ
... พ่อก็คว้านจะมีภรรยาใหม่อีก คงจะไม่เกิดอะไรขึ้นอย่างแน่ คน
... ก็เปลี่ยนภรรยาทั้งก็แปลกดี ไม่ต้องจะหาเครื่องแต่งตัวให้ อะไร ๆ
... แม่แต่จะเป็นลม ๆ แล้ง ๆ มันก็สุขใจไปได้ดี สบายกว่า
... เป็นมนุษย์

ผมฟังเหตุผลของพ่อแล้วก็นึกขบขัน แต่ความกตัญญูไม่ยอมให้
... พ่อจะมีเมียก็มีได้เดือดร้อนผู้ใด ก็เป็นอันตามใจแก่
... ก็ต้องเลยตามเลย พ่อมีเพื่อน
... เมื่อผมลี้กจากพระแล้ว พ่อให้ผมไป
... ทั้งให้หัตถ์ถือท้ายด้วย นั่นคือพ่อตั้งทางอาชีพให้ผม เพราะ
... จะไปทำงานใดก็มีงานหนักเท่านั้นที่จะทำได้ เมื่อต้อง
... พ่อจึงเอาเงินที่เก็บสะสมไว้
... พ่อจะทำแท็กซึ่งวิ่งในคลองตามแต่จะเลือกเอาคลองใด
... ก็เริ่มเดินเรือตามที่พ่อต้องการ ตอนแรก ๆ
... จึงหากินทางรับจ้างบรรทุกผักบรรทุกผลไม้ไปก่อน

... พ่อไม่เหมือนเก่า ๆ ที่เคยแสดงมา พ่อ
... ไม่ต้องมีการซ้อมกันเลย แต่ครั้งต้องร่วมมือกับแม่
... จำต้องทำตามที่นางบัญชา ก่อนจะมีการซ้อมการ
... เช่นมีเหล่าและ
... จัดโต๊ะ จุดธูปจุดเทียน อัญเชิญผีตามที่พ่อนัด
... พวกเราก็กินกันได้ ตกกลางคืน มีการซ้อม
... พวกศิษย์พ่อสองสามคนกับตัวผมเป็นคนดู ตอน
... คล้ายกับกล่าวกับคนดูการแสดง

"พ่อเต้เคารพและผู้มีเกียรติทั้งหลาย ในเวลาต่อไปนี้ ผมจะมีการ
... น้อย ๆ ให้ท่านชม เพื่อเป็นการสนุกสนานและพักผ่อน
... คือจะเชิญนางเทพอัปสรแสนงามมาปรายดอกไม้แต่
... บัดนี้" เมื่อพ่อพูดจบลง ผมก็นึกสนุกก็

ตบมือสมมุติเป็นพวกแขกตบมือต้อนรับ ลูกศิษย์พ่อทั้งหมดก็ตบกว่ากัน คล้ายจริง ๆ

พ่อได้ทำมือหยิบอะไรสักอย่าง ขว้างลงกลางพื้นบ้าน ก็เกิดเป็นไฟ พริบขึ้น ผมและศิษย์พ่อทั้งหมดตกใจผงะ เพราะกลัวว่าจะเกิดไฟไหม้กัน จริง ๆ บ้านก็เช่าเขา จะเกิดติดตรางไปตาม ๆ กัน แต่พ่อหัวเราะและโบกมือห้ามการตกใจ กองไฟนั้นมีควันสีขาวอ่อน ๆ ลอยเป็นกลุ่ม แสบัดนั้นก็เกิดภาพหญิงแต่งกายโบราณอย่างสวยงาม ทั้งสาวและสาว หัดดอกไม้และมีชื่อเฟื่องฟ้าห้อยยาวปัดอยู่ที่แก้ม นางนั้นยืนพนมมือกับ บัดนั้นภายในห้องใหญ่ชั้นบนที่เรานั่งกันอยู่มีกลิ่นหอมฟุ้งจรงใจ เป็นแบบเก่า ๆ เป็นกลิ่นกระแจะจวงจันทร์และกำยานหอมฟุ้งไปเต็มห้อง ผมเกิดความกลัววูบเข้าหัวใจ ทั้ง ๆ บวชเรียนมาแล้วก็ห้ามกลัวไม่ได้ และทุก ๆ ก็ตาโพล่งไปตาม ๆ กัน คงเกิดความกลัวเช่นเดียวกับผม ต่างร่นตัวเข้าหา กันพอเป็นที่พึ่ง ผมมีความรู้สึกกว้างเวงในกลิ่น และคล้ายกำลังฝัน แต่พอ เทพอัปสรได้ลืมตาขึ้นกวาดดูพ่อและพวกเราทั้งหมด เธอมีดวงตาและ เจ้าเสน่ห์ในกระแสะของตานั้นจริง ๆ เธอเดินวน ๆ รอบ ๆ พ่อผม สองสามรอบ รู้สึกว่าพ่อผมกึ่งงั้นในภาพนั้นอยู่ ยืนตะลึง นางนั้นหยุด พุดอะไรกับพ่อเบา ๆ ซึ่งผมและใคร ๆ ก็ไม่ได้ยินเสียง แต่กิริยาของ นางกำลังติเตียนพ่อผมที่มีกิริยาดี ๆ

ครู่ต่อมา นางนั้นเอาพานดอกไม้สดมาจากไหนเราไม่ทันสังเกต เป็น พานใหญ่มีดอกไม้สดเต็มพาน คราวนี้แม่ นางเธอได้ลอยตัวขึ้น และลอย ตัวทอดไป ค่อย ๆ ลอยเลื่อนกายช้า ๆ ที่ทำเป็นเหาะ เธอผ่านเรา ขึ้น ศีรษะเราไปวนรอบ ๆ ชายตาดูทุกคน ยิ้มให้อย่างหวาน ความรู้สึกของแม่ เมื่อเธอยิ้มให้และชายตามาให้ นั้น ช่างคมและลึกล้ำเข้าไปบาดในทรวงอก ถ้าจะถามผมว่ารู้สึกเคลิบเคลิ้มไหม ? ผมจะตอบทันทีว่า ไม่เลย ผมสนใจ ลุ้นใจลุ้น ตานั้นหวานและสวยจริง ๆ แต่มีอำนาจอะไรแฝงอยู่ เธอไปเอา ดอกไม้ในพานนั้นทั่ว ๆ ไป ผมหยิบดอกไม้มาดู มันเป็นดอกไม้จ๋า ใบไม้ ของเทียม เธอไปเอามาจากไหน เราไม่ได้หามาเลย พ่อก็ไม่ได้หามาเลย อดยกดอกไม้ขึ้นชื่นชมไม่ได้ มันเป็นกลีบกุหลาบหอมฟุ้ง ผมตกใจมาก ใจที่สุด ภาพแม่ นางได้กลับลงยืนกับพื้น แล้วยกมือไหว้ผู้ดูที่หน้า

เขาเงยหน้ามองที่จางหายไป ทุกคนผงะ ผมใจหายวูบ หูอื้อดังว๊ิงๆ เหมือน
ตกนรก

พ่อตงนั่งนิ่งคล้ายฟังใครสักคนพูดอยู่ข้างๆ แล้วพยักหน้าหงึกๆ
แต่พูดว่า

"จริง ๆ ต้องซ้อมกันอีกวันหลัง ยังไม่แนบเนียน" พวกเราได้แต่ฟัง
โดยไม่ได้ออกความเห็น เท่าที่ดูอยู่ก็ว่าประหลาดลึกล้ำสุดมนุษย์ธรรมดา
แสดงได้ก็อยู่แล้ว พวกผมนอนกันชั้นล่าง พ่อกับแม่นางปีศาจตัวละคร
นอนที่เตียงบน ผมนอนไม่หลับเลย จิตใจมันทวุ่มๆ ทวามๆ ทวาดระแวง
ไปหมด รู้สึกว่าในความละเอียดของอากาศจะมีอะไรๆ ซ่อนเร้นและจะ
แสดงออกมาเมื่อใดก็ยังไม่รู้ การแสดงของพ่อนั่นสูงขึ้นไป เขยิบเป็นทาง
ไกล ๆ แต่กิ่งใหญ่หน้าชมเชย แต่ใจผมนะซี เหมือนตกนรก

ตอนเช้า เรานั่งรับประทานอาหารกันที่ข้างล่าง จัดเป็นวงใหญ่ แต่
พ่อไปพบ มีงานแปลกับล้อมซ้อนวางไว้อีกหนึ่งชุด นั่นคือที่ของภรรยา
ไปหาแม่ของพ่อ เวลาลงมือรับประทาน พ่อจะตักข้าวใส่ให้ ส่วนกับข้าว
ต่าง ๆ ทางหีบเอง ทันใดนั้น เราได้ยินเสียงคนข้างบ้านที่รั้วติดกันพูด
กันเสียงว่า ใครปีนรั้วบ้านเมื่อคืนนี้ ขโมยตัดดอกกุหลาบของเขาหลาย
ดอก ตอนใดเสียงคนในบ้านว่า ใครเป็นผู้เอาไป พ่อหนึ่งนั่งทำไม่สนใจ แต่
ลูกศิษย์ไปพูดกับลูกศิษย์ว่า

"จางเวงไป เราจะซ้อมอย่างเมื่อคืน เราต้องไปซื้อดอกไม้สดมาไว้
ให้แม่ชงชงชง" ลูกศิษย์นั้นรับปากแล้วมองหน้าผม ผมรู้ทันทีว่า ดอก
กุหลาบที่นั่น ก็โดยแม่นางปีศาจเป็นคนไปเอาของเขามา นั่นเอง
ลูกศิษย์ก็เด็ดเอาโดยอภินิหารมาสะดวกกับการซ้อมของพ่อแก ผม
ก็แอบมาแอบมาคิดมาก ไม่เคยนึกเคยฝันว่าการแสดงอย่างของพ่อมัน
จะไปไกลไกล แต่มันก็มีขึ้นแล้วเห็นกับตา ครั้งอื่นมีข้าวแล้ว ผมรีบลงเรือ
ออกเรือตรงไปบ้านแม่ค้าผักและผลไม้เพื่อนัดกัน เพราะพรุ่งนี้เป็นวัน
ไปรับแม่ค้าผลไม้ที่สวนและที่คลองชัยพฤกษ์ ตอนเย็นแล้วจะนำผัก
ผลไม้มาขายเรือ มาจอดที่หน้าบ้านเรา ผมต้องนอนเฝ้ากับศิษย์ของพ่อ
ไปรับแม่ค้าผักที่บ้านตลาดพลู จึงจะหันออกแม่น้ำสู่ตลาดที่เคยส่ง
แม่ค้าคนนี้เป็นแม่หม้าย อายุราว ๔๐ ปี ใจดีอย่างนักเลง แก้มักเอา

ใจใส่พ่อผม เคยถามความเป็นอยู่ต่างๆ อย่างห่วงใย ผมก็เล่าให้พ่อฟังไปทีละนิดทีละหน่อย ปิดบัง เพราะบางอย่างบอกไม่ได้ อายเขา หากลับแกจะให้ผลไม้แก่ผมบ้าง ผากให้พ่อบ้าง ผมเคยนึกเล่นๆ ว่า ถ้าแม่ค้าแม่หม้ายทรงเครื่องคนไหน เกิดรักพ่อก็ได้อยู่ เพราะฐานะเขาดี แต่ทว่าหนักว่าพ่อแกมีเมียปีศาจ แม่เมียนั้นก็ลั่นปากว่า ถ้าพ่อนอกใจเมื่อใด เมื่อนั้นพ่อผมจะต้องตายด้วยอำนาจของนาง ผมคิดวุ่นใจเมื่อคิดถึงตอนนี้ จึงรีบเลิกคิดเรื่องนี้แต่ยกมือแล้วหักความคิดไปนึกถึงตัวเองบ้าง เพราะแม่ค้าทรงเครื่องคนนั้นเคยบอกผมว่า สีกจากพระแล้ว เคยรักหญิงใดบ้าง รักใครก็บอกเถิด จะช่วยภรรยาให้ ฟังดูแล้วก็น่าดีใจ แต่แล้วก็กลับปลงอนิจจังตนเอง ผมน่าจะไม่มีเมีย ความเป็นอยู่ทุกวันนี้เป็นอย่างไร ก็รู้สึกเห็น ใครนะเขาจะบอกแม่บ้านให้กับบ้านที่มีทั้งญาติผีปีศาจ ทั้งหวาดกลัวและอับอายที่จะบอกใครสักที ผมหัวเราะให้กับตัวเองแล้วถอนใจยาวอย่างมองอะไรไม่ออก ในกาลข้างหน้า

หลังจากคืนที่ผมทำเวรบรรทุกผักแล้ว พ่อก็จะมีอาการซุ่มซ่าม ผมกระซิบถามพ่อว่าจะมีการซื้อดอกไม้กันหรือเปล่า พ่อบอกว่า แม่เมียเอ็งเขาบอกว่าไม่ต้อง จะซุ่มตอนอื่นๆ ผมก็นิ่งไป ในคืนนั้นลงมือซุ่มดอกไม้ที่เก่า และมีการพูดของพ่อแบบเก่า แต่ที่ดีขึ้น ยืนพูดจามีท่าทางกับท่านเป็นนักปราชญ์ใหญ่ ไม่ติดชลุ๊กชลักหรือหัวนๆ กระด้างๆ เหมือนง่ายง่าย อย่างพูดที่วิกลิเก เป็นสำนวนพูดที่เพราะพริ้ง และมีท่าทางกับคนนับถือ พ่อบอกว่า

“บัดนี้ ผมจะชวนให้ท่านทั้งหลายในที่นี้แปลกใจในสิ่งที่เห็นไปบ้าง แต่ก็เป็นไปได้กับดวงตาท่าน” พ่อหยุดพูด แล้วหมุนตัวไปซุ่มๆ รอกๆ โด้งหัวน้อยๆ ท่าทางดีนัก

“ผมจะนำสิ่งหนึ่งที่ท่านรู้จักกันดีอยู่มาให้ท่านเห็นโดยใกล้ชิด ผมขอรับรองว่าสิ่งนี้จะไม่มีภัยแก่ท่าน ท่านต้องมั่นใจว่านี่เป็นเพียงการแสดงเท่านั้น จะไม่นำภัยมาให้เกิดแก่ท่านเลย ถ้าท่านเชื่อดังนี้ ก็จงกรุณาปรบมือให้แก่ผมด้วย”

พอจบคำพูดของพ่อ พวกผมก็ตบมือกราว และตบด้วยความพอใจในคำพูดสุภาพของพ่อที่เหมาะสมแก่การแสดงชั้นดี ครั้นแล้วพ่อก็ยก

ไปตบท้าย ก้มตัวลงอย่างงาม มีท่าที่ท่าทำเป็นกำลังเอามือลูบหลังสัตว์
ออกไปไหนหนึ่ง ซึ่งคนดูก็ไม่เห็นตัวสัตว์นั้น แต่พอพอลูบไปลูบมาสอง
คนก็ไป แล้วนั้นก็เกิดเป็นร่างขึ้นมา มันคือเสือโคร่งใหญ่ ! พวกผม
คนดูก็ทุกคน ทั้ง ๆ รู้ว่านั่นคือการแสดง แต่ก็น่ากลัวจริง ๆ ตอนนั้น
ไปก็กลัวผี เพราะตาเห็นว่านั่นเสือลายพาดกลอน กลัวในอำนาจของเสือ
คนดูก็ต่างจะขยับตัวคอยที่จะหนีอยู่เหมือนกัน เสือนั้นเลียมือพ่อ แล้ว
คนดูก็แหวกขนาดอย่างกิริยาเสือ เนิบนาบ แต่น่าเกรงขาม เดินไปรอบ ๆ
คนดูก็ใจแข็งเจ้าป่า กวาดตาดูพวกศิษย์พ่อ แล้วกวาดมาถึงผม ทุกคน
ก็ดูผมคนเดียว มองก็เอนตัวไปข้างหลังอย่างระย่อเดช แต่ความรู้สึกของผม
ก็เหมือนคนกลัวเสือนั้น แววดตาของเสือไม่เป็นไปเช่นเสือ แววดานั้นเป็นคน
คนดูก็ต่างกลัวอย่างหวาน ผมเสียววูบทั่วส้นหลังและหัวใจ ในที่สุดพ่อก็
ก็ไปบอกเหล่านักเสือ แต่ไม่ใช่หนังซี แกนังอย่างหนังหนังข้าง ห้อยขาสองข้างอยู่
คนดูก็ต่างแบบนั่งพักตัวที่ราวลูกกรงบ้าน มีท่าที่เก๋ โบกมือให้แก่คนดู
คนดูก็ต่างก้ม เมื่อเสือหยุดยืน พ่อก็ลงจากหลังเสือ คำนับคนดูซ้ำ ๆ
คนดูก็ต่างทุกทิศ ทันใดร่างของเสือก็หายไป พวกเราก็ตบมือให้

ชุดที่เขาคงพ่อดีจริง ๆ น่ากลัวแต่เพียงสิงหนาทของเสือ แต่ไม่น่า
คนดูก็ต่างเห็นครั้งแรกที่เป็นนางอัปสร ก็น่าประหลาด ทุกอย่างก็เป็นไปโดย
คนดูก็ต่างแต่ให้เกิดภาพขึ้น แต่ภาพคนที่เกิดจากเปลวเพลิงนั้นน่ากลัว มัน
คนดูก็ต่างกลัวการศรัทธาครันครันอย่างไรชอบกล ภาพคนนี้จะทำให้เกิดขึ้นโดย
คนดูก็ต่างกลัว และจะให้หายไปก็เช่นเดียวกัน ย่อมเป็นที่สะดุดใจสงสัยแก่ผู้
คนดูก็ต่างเห็นแต่ใคร ? แต่ครันเป็นภาพสัตว์ก็เกิดมาโดยไม่เห็นที่มาเหมือน
คนดูก็ต่างใจคงแต่ไปรู้สึกเออว่านั่นคือการเล่นกล

ก็แปลกหน่อย พ่อได้เดินทางไปแสดงตามหัวเมือง โดยอาเสียจ่าย
คนดูก็ต่างใจคงแสดงในงานเลี้ยงส่งเจ้าขุนมูลนาย ผมไม่ได้ไปด้วยเพราะ
คนดูก็ต่างใจคงเราแววทุกฝัก ปลอ่ยให้ศิษย์พ่อตามไปหนึ่งคน พ่อหายไป
คนดูก็ต่างใจคงผมหมดห่วงพ่อ เพราะมีศิษย์ตามไป และยิ่งใหญ่ที่สุด คือแม่
คนดูก็ต่างใจคงไปต่อ ๆ คุ้มภัยให้เป็นยอดที่เดียว ศิษย์พ่อกลับมาเล่าให้ผมฟังว่า
คนดูก็ต่างใจคงให้หัวเมืองคนดูชอบใจที่สุด และมีชุดใหม่เต็มมาอีก คือมีมังกร
คนดูก็ต่างใจคงไปต่อ ๆ

“เป็นรูปไดโนเสาร์อย่างหนึ่งที่เขาขายใช้ไหม?” ผมถาม

“เปล่าครับ! เป็นมังกรอย่างรูปเขียนนั่นแหละ แต่ใหญ่โตน่ากลัว คำรามลั่น อ้อ! ผมลืมบอกไปว่า ชุดเสื้อนั่นถึงแก่คนดูแตกหนี เพราะเสื้อคำรามก้องน่ากลัว”

“เอ๊ะ! เมื่อซ่อมไม่มีคำรามนี่”

“คงกลัวชาวบ้านตกใจนะซีครับ”

“เอ ถ้าจะจริง” ผมว่าเพราะเห็นจริงด้วย ถ้าซ่อมที่บ้าน ก็แก้คำรามขึ้น บ้านใกล้เรือนเคียงคงตกใจมาก

“ไหนเล่าเรื่องมังกรอีกซีครับ” ผมขอร้อง

“โอ๊ย! ลำตัวโตเท่าควายเห็นจะได้ ยาวเหยียดเที่ยวครับ แก้วใสสวยเรื่องรอง ครีบหลังก็งาม หนวดเคราน่าดูมาก พวกจีนชอบกันมาก ไปขอเชิญไปแสดงที่บ้านอาเสี่ยอะไรคนหนึ่ง เขาเชิญแขกพวกจีน มีคนไปรูปเขียนจุดบูชา ทั้งมีดนตรีล่อโก๊ะด้วย โอ๊ย! ตีกันฟ่างๆ ไปเลย พวกมังกรออกเท่านั้น พวกเจ๊กไหว้กันใหญ่ เสียงเอะอะ” เขาพูดทำท่าทางให้ผมมองเห็นภาพตามเขา

“เสียดายนะ บ้านเราเล็กซ่อมไม่ได้ มังกรตัวโตเต็มบ้านหมด นี่ ถ้าเราแสดงได้อย่างนั้นจะสมัครใจแสดงไหม?” ผมถาม

“โอ้ ครับ! ขอให้ท่านอาจารย์เมตตาเถอะครับ ผมเอาแน่ ว่างๆ ครับ” ศิษย์พ่อรับปากว่าชอบดำรงชีพอย่างนั้น ซึ่งผิดกับผมที่ไม่อยากดำเนินอาชีพนี้เลย

“แต่การแสดงหลังๆ นี่ ไม่ใช่พ่อแสดงคนเดียวนะ” ผมว่า

“นั่นนะซี แต่เอาละ เอาแค่ว่าท่านอาจารย์เคยแสดงเท่านั้นก็ยกเอาหาไหนไม่มี”

ในระยะสองสามเดือนหลังนี้ ผมชักจะไม่มีความสุขใจเลย เพราะแม่ค้าทรงเครื่องนายจ้างของผมชักจะติดต่อกับพ่อผมมากขึ้น ไปมาพอกัน บางคราวชักชวนกันไปเที่ยวที่ต่างๆ ผมกระวนกระวายใจเหลือเกิน เพราะถ้อยคำที่ให้ไว้แก่แม่นางเธอนั้นนะซีเป็นลัจจะ ถ้าพ่อมาทำอย่างนั้นมันจะเกิดภัยที่น่าสยดสยอง ผมเป็นห่วงพ่อผมอย่างหนัก

“พ่อครับ” ผมเรียกแก ซึ่งขณะนั้นผมกำลังทำความสะอาด

คนพอใจอยู่ที่หน้า

"ทำไม?" แถถาม

"ผมมีเรื่องหนักใจอะไรบางอย่างที่จะหาวิธีพ่อ"

เมื่อแกได้ยินผมพูดดังนี้ แกมองดูผมแวบหนึ่ง แล้วหันกลับไป

ไป

"แกจะพูดเรื่องแม่ค่านายของแกใช่ไหม?" แถถามโดยไม่มอง

ผม ผมสะอึกใจอยู่ชั่วครู่ที่แกทลายใจผมออกดังว่าตัวแกนั้นแทรกอยู่

ใน

"ป๊อแล้วครับ" ผมว่า "ผมห่วงพ่อครับ ห่วงเหลือเกิน เรื่องสัญญา

ผมได้พูดที่พอให้ไว้แก...เอากันว่า สัญญาต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็แล้วกัน" ผม

พูด

"จริงอยู่" พ่อได้พูดและสัญญาไว้กับคนคนหนึ่ง พ่อก็คิดแล้วคิด

คิด

"แต่พอทำไปครั้งนี้ ผมกลัวและห่วงพ่อเหลือเกิน" ผมพูดอย่าง

ใจ

"ขอใจถูกมาก" แกว่า "แต่พ่อเชื่อว่า พ่อเป็นลูกผู้ชายมานานแล้ว

คิด

ผมก็เหมือนพ่อเหมือนกัน ว่าแกก็ชายคนหนึ่งที่เข้มแข็ง พูดก็เท่ากับว่า

ผม

"แกใจแยะลูก" แกว่า "พ่อจะพยายามทำให้ดีที่สุด ไม่ให้อะไรเกิด

ใจ

ผม

ผมพูดแล้วค่อยลุกเดินกลับขึ้นบ้าน ผมมองตามแกโดยสุดจะห่วง

ผม

ผม

ผม

ผม

ผม

ผม

ผม

นั่งอยู่เป็นครู ชักกแล้วจับใจ แต่เมื่อนึกถึงหน้าที่จะต้องไป จึงจัดแจงแอมมานข้างเรือขึ้น แล้วเผาหัวเครื่องยนต์ พอได้ที่ดีแล้วก็ออกเรือไปกับนายจ้างตามเคย

เวลาผ่านไปอีกสามเดือนเท่านั้น พิธีรดน้ำสังข์ก็เกิดขึ้นระหว่างผมกับแม่ค้า ผมหายใจฝืด ๆ แต่ก็ได้ช่วยในงานจนสิ้นเรื่องไป เกือบอะไรก็ไม่มีขึ้นดังที่พ่อพูดไว้ ผมคิดอยู่ว่า พ่อของเราได้การเหมียวก่อนทำความตกลงกันได้ ไม่มีเหตุร้ายเกิดจริงอย่างว่า ต่อมา ผมก็ดูพญาติกับพ่อของพ่อ คือแกนอนบ้านใหม่สองคืน กลับมานอนบ้านเก่าสองคืนสลับกันไป ผมจึงรู้ข้อตกลงของพ่อกับแม่นางปิศาจเป็นไปดังนั้น แต่ทางข้อตกลงทางแม่ค้าหรือแม่เลี้ยงใหม่ของผมนั้น พ่อจะตกลงอย่างไรกันบ้าง ผมไม่อาจทราบได้ นึกเอาเองว่า พ่อจะกล่าวพูดกับเมียใหม่เที่ยวหรือว่า แยกเมียผิอยู่และจะต้องสลับเวรมานอนบ้านเก่ากับผีสองคืน ทางเมียใหม่สองคืน แยกหาเรื่องพูดไปอย่างอื่น ๆ จนเป็นที่ตกลงกันได้เป็นแน่

เดือนต่อ ๆ มา ผมสังเกตว่าพ่อจะผัดเวร คือนอนทางเมียใหม่หลาย ๆ คืน แล้วมานอนทางเก่าสักหนึ่งคืน ผมก็ไม่กล้าท้วงแกอีกตามเคย นึกว่าสภาพเหตุการณ์เองว่า ทางบ้านใหม่นั้น เมียเป็นคนจริง ๆ และฐานะดี ย่อมปรนนิบัติดี มีขันน้ำลอยดอกมะลิสดไว้ล้างหน้า กลางคืนก็หอมหวาน ๆ ไว้ให้กินอย่างชุ่มชื่น ย่อมดีกว่าทางเก่าซึ่งเป็นปิศาจ ที่ไหนจะหาสิ่งเหล่านี้มาบำเรอกันได้ ถ้าจะกินขนมหรือมีน้ำล้างหน้าหอม ๆ กินก็ต้องเป็นฝีมือชายอย่างพวกผมและศิษย์ พ่อจึงเกิดหลงทางนั้น เสียหลายคืน แก่นึกว่า ผมต้องทนรับเหตุการณ์อยู่ทางบ้านเก่ากับพวกศิษย์ คืนไหนที่พ่อขาดหายไป ลูกศิษย์สองสามคนที่นอนอยู่บนบ้านจะพบกับเหตุการณ์บางอย่างเสมอ ๆ เช่นได้ยินคนถอนหายใจยาวอย่างกลัดกลืน เดินขึ้นบันไดลงบันไดของชั้นบนและชั้นล่าง และบางครั้งเสียงถอนใจกลอนั้นก็ไปถึงผมที่นอนเฝ้าเรือ เป็นเสียงหายใจอยู่บนท่อน้ำ ทำให้ผมกระสับกระส่ายและคลุ้มไปงตลอดหัวทั้งเส้นจะร้อน ผมพบกับพ่อก็เคยไปทักให้ฟัง แกก็ว่าเฉย ๆ ไว้เถิดจะได้เคย เขาก็อยู่กับเรามา นาน นึกว่าคนบ้านเดียวกัน นานเข้า ๆ ก็ชินกันไปเอง พ่อก็จะมานอนบ้าง ไม้ไขขาดสัญญา แกพูดง่าย ๆ กับผมอย่างนี้

ทงเกเข้าหนักเข้า แกล่นหายไปอยู่บ้านใหม่เป็นอาทิตย์ ๆ ไปเลย
แต่เวงเหิงพวกศิษย์มาบอกผมในเรือว่า เมื่อคืนนี้พวกผมแทบทนไม่ได้
เดินตากแดดขึ้นบันไดหนักๆ ตลอดคืน เขาพากันพูดว่า ถ้าอย่างนี้พวก
ผมคงจะแวงแน่ อยู่ไม่ไหว ผมใจหายเมื่อโดนไม้นี้เข้า

"โก๋ ทนอีกสักหน่อยเถิด ทิ้งกันไปหมด ผมก็ตายนะซี จะนอนบน
คอกวัวหรือ"

ผมพูดแวงขอร้องให้เห็นใจ เขายิ้ม ๆ แล้วโคลงหัว

"จะแลกเปลี่ยนกับผมบ้างซี คุณนอนบนบ้าน ผมจะเฝ้าเรือให้" เขาว่า
คำนี้แค้นเอาผมตรงอยู่หลายอึดใจกว่าจะตอบเขาได้

"เอ... ! ตกลง !" ผมรับปากไปตามแค้น จะทำอย่างไรได้ บ้านของ
ผมก็เก่าแก่หมด ขโมยก็ล้วงเตียน หรือด้วยเราเชื่อว่าบ้านมีผีคุ้ม ไม่มี
ใครจะมาลักเอาแม่ลวงล้ำ แต่เจ้าเรื่องทีพ่อไม่ค่อยจะกลับมาอนนี่นะซี แม่
ก็แวงแวงทะเลสาบใหญ่เอา เราทั้งหลายจะอยู่กันอย่างไรรู้ได้

จากแวงคืน ผมก็ขึ้นนอนบนบ้าน โดยเหนียวเอาศิษย์พ่อนอนเป็น
เพื่อนคนเดียวคนเดียว รู้สึกว่าตลอดคืนไม่มีอะไรเกิดขึ้น จะมีบ้างก็เพียงได้
เดินตากแดดบ้าง เดินอยู่ข้างมุ้ง แต่ผมมันคุ้นเคยกับเรื่องอย่างนี้เสียแล้ว
ผมไม่ได้ เพียงนอนให้ห่างขอบมุ้งก็พอทนได้

ในเวงหนึ่ง โศกนาฏกรรมก็เกิดขึ้น ผมกับแม่เลี้ยงกลับจากส่งผัก
มาขายที่หน้าทำน้าบ้านแม่เลี้ยง คนบนบ้านร้องบอกกันเชื่อว่า พ่อผม
ถูกคนแทงตายที่ตลาดพลู ผมใจหาย หัวใจแทบหยุดเต้น เขาบอกว่า
พ่อผมตายไปแล้ว และเอาศพไปวัดกลาง ผมวิ่งบ้าง เดินบ้าง รีบไปวัดกลาง
ใจแวงแวงเขาเดเพราะสงสารพ่อ พอถึงศพ ผมกอดศพพ่อร้องไห้ไม่เป็น
คนแต่ พ่อเลี้ยงผู้มีคุณดุจพ่อตัว ไม่เคยด่าไม่เคยตี อยู่กันมาด้วยความรัก
ใจแวงแวงผม ทอบทิวกันไป แม่ตายแล้ว ผมก็เหมือนสุนัข แต่ได้พ่อเลี้ยง
ดูแลผม และพยายามหาฐานะให้ผม แม้แต่จะไม่ใหญ่โตอะไร ก็อุทิศสำหรับซื้อ
เสื้อผ้าเป็นเศษๆ ซึ่งตัวแเองก็มีได้สุขารมณ์อะไรผิดไปกว่าผม นอน
กับแม่เลี้ยงด้วยกัน แกว่งตัวผมมากกว่าตัวแ

ผมร้องไห้อย่างไม่ยอมจะพูดกับใคร ผมกลับบ้านเมื่อเอาศพพ่อ
ไปฝังแล้ว กลับมาบ้าน บงการลักกุญแจตาย จะไปสวดพ่อและนอนที่

ตลาดพลูเลย ยกพวกไปหมด ไม่หวั่งแล้วเข้าของ ใครจะเอาก็เอา หมดพวกร
แล้วก็หมดอาลัย ตัวคนเดียวจะขอยึดเอาเรือที่พ่อซื้อให้เป็นที่พำนัก ค่าไทแ
ก็นอนนั่น สวดพ่อได้สามคืน เอาเข้าเก็บที่วัดกลาง รอกการเผา คุณนาย
ริ้วแม่เลี้ยงผมจะจัดการเผาตามระเบียบ เรื่องการตายของพ่อผม เเท่าที่
รู้ๆ กันทั่วไปก็คือถูกรถชนตาย แต่ผมซีรู้ว่าแกตายเพราะอะไร ผมโกหก
และฮีดที่สุด กลับมาบ้านด้วยความเคียดแค้น แต่เกิดมาวังเวงใจที่พวก
ศิษย์หลายคนบอกว่า พ่อตายแล้วก็ต่างจะแยกทางกันกลับบ้านตัว ผู้
รู้สึกเหมือนแพแตก นั่งร้องไห้ต่อหน้าพวกเขา

“ที่สุด ก็เหลือผมคนเดียว” ผมพูดทั้งร้องไห้

“โอ้คุณเอ๋ย ผมจะมารุมกินที่คุณโดยไม่ได้ทำอะไรให้เลย ก็ละอาย
ใจ” พวกเขาว่า

“ถ้าคิดว่า พวกคุณเป็นลูกของพ่อ เราก็พี่น้องกัน ผมมีเรือก็จะพา
หาเงินมาเลี้ยงกัน บ้านนี้ไม่อยู่ เราก็อยู่เรือกัน ผิดนักรับจ้างลากเรือขับ
เรือถ่านอะไรก็ได้ ไปไหนไปด้วยกัน” ผมพูดด้วยใจจริง

“ถ้าคุณไม่รังเกียจผมจะขออยู่ จะจากไปก็เห็นใจเหลือเกิน” เขา
ทั้งหมดว่า

ผมยิ้มได้ทั้งน้ำตา ตกลงเราก็อยู่บ้านนั้นกันก่อน ต่อเมื่อเผาพ
พ่อแล้วเราจึงจะย้ายตัวเองลงเรือกัน คืบบ้านเช่าเขาไป ความจริงค่าเช่า
ก็ไม่แพงและใหญ่โตพออยู่ แต่เรื่องหัวใจไม่สงบนี่นะซีจะอยู่ไม่ได้ พวกเรา
อยู่บ้านนั้นมาเรื่อย ๆ ยังไม่มีอะไรเกิดขึ้น เงียบเชียบดีเหมือนกับแม่
นางนั้นไปแล้ว ผมนี่ก็อยู่ในใจว่าเมื่อเธอแก่แค่นพ่อผมได้แล้วก็คงเร่งพา
ไปตามทางของเธอ เราจึงอยู่กันมาได้อย่างจิตใจไม่วอกแวก จนกระทั่งเผ
ศพพ่อไปแล้วบ้านนั้นก็อยู่เป็นสุขดีตลอดมา

เช้าวันหนึ่งผมติดเครื่องเรือแล้วก็ออกวิ่งจะไปตลาดพลูในอากาศ
มืดสลัวๆ และเย็นด้วยอากาศเช้า ผมสวมเสื้อหนามองฝ่าอากาศสลัวไป
ข้างหน้า ทั้งกลางลำและตอนหัวเต็มไปด้วยแข่งผักและผลไม้ ในขณะ
ผมจ้องมองไปทางหัวเรือนั้นก็เกิดสิ่งอัศจรรย์ขึ้น ซึ่งทำให้ผมแทบจะแก่น
น้ำหนีเสียให้ได้ เพราะกลางลำนั่นเองมีหญิงนั่งห่มผ้าคลุมหัวอยู่ ภาพที่
มันเพิ่งเกิดขึ้น ผมตัวชาขนลุกเกรียว รู้ทันทีเมื่อเห็นครั้งแรกว่าสิ่งนั้นเกิด

ทำไม ผมจะทำอย่างไร โดดน้ำหนีทิ้งเรือหรือ ? และในขณะที่กำลัง
ใจเตาเร้นนั้นเอง ภาพนั้นก็ลุกขึ้นเดินเข้ามาหาผม ความกลัวรู้สึกทั่วใจ
ก็พุ่งงัดขึ้นออกมาทางปาก

“แล้วฉันหรือ” แม่ นางนั้นถามเมื่อเปิดผ้าคลุมหัวออก ผมตอบ
โง่โง่ ตกตะลึง

“แล้วทำไม ?” เธอพูดอีก แต่ในช่วงขณะนั้นเองความแค้นใจเรื่อง
ศพตกได้เกิดคุ้ขึ้นมา ผมพอมีเลือดแรงขึ้น ทั้งโกรธและแรงความเสียใจ
ก็เหมือนผ่า

“ตัวศัตรูร้าย” ผมตะโกนออกไป “แกฆ่าพ่อฉัน แล้วยังด้านหน้า
แม่ก็กรี๊ด ไปนรกซิ นางตัวร้าย” ผมมีเสียงเท่าไรตะโกนผ่าเสียงเครื่องยนต์
แต่แรงนั้นนิ่งเงียบ ไม่ตอบเลย ผมโมโหจนสุดขีด ทั้งว่าทั้งดำ แต่ใน
ที่สุดก็ไม่ว่าจะทำอะไรต่อไปอีก เมื่อไม่มีเสียงตอบผมก็เอ็ดตะโรไปคน
เดียว พยายามความรุนแรงก็เกิดชะงักใจ ถามตัวเองว่าจะทำอย่างไรต่อไป
จะพุ่งจะตีจะฆ่านางเสียให้หายแค้นหรือ มันจะเป็นไปได้อย่างไร พอหมด
แรงก็เหมือนชักพอง จับพวงมาลัยเรือนั่งแข็งทื่อเหมือนคนตาย

“หมดเรื่องดำแล้วเรอะ ?” ถามเหมือนเยาะเย้ย แต่มีอำนาจน่า
เกรงกลัว ผมนั่งนิ่ง

“ตะโกนไปซี หยุดทำไม” นางประชดแถมดู “เธอคิดว่าฉันฆ่าพ่อเธอ
เองก็ เกทาวชเรียนมาแล้วไม่รู้หรือว่าทุกคนจะต้องใช้กรรม พ่อเธอตาย
เพราะเธอรวมเก่าตามทัน ทำไมมาเข้าใจเอาว่าฉันทำให้ตาย อย่าลืมนะ !
คนโง่แล้วใคร ถ้าฉันฆ่าเขาฉันก็จะรับว่าฆ่า ฉันอยากรู้ว่าใครจะทำไมฉัน
แต่ยังไม่ได้ฆ่าเขาเลย ตอนแรกฉันโกรธเหมือนกัน แต่ตอนหลังฉันหาย
โกรธเพราะฉันไม่ได้รักพ่อเธอ ฉันมาอยู่ด้วยเพราะพ่อเธอบังคับฉันด้วย
ความรัก ถ้าฉันรักพ่อเธอซิ แล้วมานอกใจฉันดังนี้ฉันฆ่าแน่”

“หมดเรื่องกับพ่อแล้ว ทำไมเธอไม่ไปเสียเล่า ?” ผมซังกะตาย
ก็บอกออกไป

“พ่อ ! ฉันจะไปไหน พ่อเธอเอาฉันมา ฉันจะไปเร่ร้อนที่ไหน จะไป
ไหน ?” เกทชกพูดดัง

“ฉันจะอยู่กับเธอ ! เธอจะคิดหนีรี” เธอหัวเราะเย้ย ๆ “ฉันตาม

ไม่ได้กระนั้นหรือ พูโธ่ จะหนีลงอยู่เร็ว ฉันลงเร็วไม่ได้รี จะบอกให้
ฉันอยู่บ้านเธอมาตลอดเวลา แต่ฉันไม่ทำให้ใครรู้ว่าฉันอยู่ และฉันก็จะอยู่
กับเธอตลอดไป ฉันกลับบ้านละ จงไปทำงานจงดีมีความเจริญ”

เสียงเธอหยุดลงไป และแล้วร่างกายก็หายไปกับตา แต่ยังทำผม
หอมเย็นๆ วิเวกไว้อยู่ใกล้ๆ ตัวผม ผมนั่งจับพวงมาลัยยังน้อยๆ เหมือน
สาป “ฉันจะอยู่กับเธอตลอดไป” คำนี้แว่วอยู่ในหูไม่รู้จักจะเลื่อนไปไหน
ผมกำลังเข้าซาตาร้าย เหมือนคนกำลังจะสิ้นใจ อยากร้องให้เสียให้เจ็บ
อนิจจา พ่อผมทำกรรมไว้ให้ผม พ่อแกเอามาแล้วแกตัดช่องน้อยแต่พอ
ตัวหนีไป ส่วนผมสิกำลังตกหนัก คิดว่าอยากร้องให้ แต่แล้วมันก็วิ่งออกไป
ออกมาจริง ๆ ด้วยความกลัดกลุ้ม มันจนปัญญา จนใจ จนหนทาง

ผมรับมารดาเลี้ยงลงเรือ แล้วกลับเรือจะไปสู่ตลาดส่งผัก มา
เลี้ยงถามผมว่าเป็นอะไรจึงดูหน้าร่วงโรยและขริบไป ผมแก้ตัวว่าปวดหัว
เพราะอดนอนคุยกันดึกไป ผมไม่กล้าจะเล่าเรื่องตอนเมื่อฟ้าจวนจะ
ให้ฟัง โดยกลัวจะถูกหาว่าบ้า จำต้องเก็บไว้คนเดียว แต่ส่วนทางพ่อ
ศิษย์พ่อเห็นพอจะขยายให้ฟังพอผ่อนคลายความกลุ้มอกกลุ้มใจได้บ้าง
เพราะเขาเหล่านั้นรู้เรื่องผีๆ สารๆ ดี จำเจออยู่กับพ่อย่อมรู้ต้นลึกหนก
คงจะปรึกษาหารือกันได้ข้อความดีบ้างว่าจะแก้ไขกันประการใด

ผมได้เล่าเรื่องที่ถูกคาดคั้นจากแม่นางผู้ล่องหนให้พวกศิษย์เขา
ฟัง เขาตาเหลือกไปตามๆ กัน บางคนมีสีหน้าไม่สู้เมื่อรู้ว่าแม่นางนั้น
อยู่กับพวกเรา

“เราจะมีวิชาอะไรไปเลี้ยงหรือบังคับแม่ให้อยู่อย่างท่านอาจารย์แล้ว
นายกลมพูดอ่อยๆ

“นั่นนะซี” อีกหลายคนพูดเสียงเดียวรับคำจากนายกลม

“แม่อาละวาดขึ้นมา ใครเล่าจะเอาไว้อยู่” นายกลมว่าต่อ

“พวกเราน่ะไม่ไหวนะครับคุณชาญ มองเห็นแต่หน้าจิตๆ จะ
กันวิ่งทำเดี่ยว” นายสุดพูดอย่างขอความเห็นผมและที่ประชุม

“แต่ว่า!” นายเทศซึ่งเป็นผู้ใหญ่กว่าใครๆ พูดขึ้นกลางคันที่
ทุกคนหยุดฟัง “เราทั้งหมดนี้ก็เท่ากับลงเรือลำเดียวกัน จำเป็นต้อง
คิดทบทวน เรารู้อยู่แล้วว่าคุณชาญแกจะหนีไปไหน ขึ้นบกลงน้ำอย่างไร

ก็เก่งทั้งคู่ ถ้าพวกเรามาท้อถอยคิดแต่จะหนีอย่างเดียว ก็เท่ากับ
... เราสัญญาว่ารวมหัวจมท้ายกัน ฉันคิดว่า เป็นตายอย่างไรลอง
... มาเข้ามาเรียนวิชานี้ทั้งที่ พ่อท่านอาจารย์สิ้นลงไป เราก็ก้มเหลว
... เอาหัวใจเก่าที่แกร่งกล้าเข้ามาเล่นวิชาเลี้ยงผีเลี้ยงพรายกับ
... ไปทิ้งเสียที่ไหนหมด” นายเทศได้เทศนาจบลง ทุกคนเงย
... ได้แย่ง เพราะถ้าได้แย่งไป มันก็ลงค้ำว่าจะทิ้งผมไว้ลำพังนั่นเอง

“ขงถงสูหรือพี่เทศ?” นายกลมถาม

“สูติ” นายเทศว่า “เราอาจสู้ด้วยวิธีอ่อนได้ คือยอมสยบหัวใจให้
... ความเมตตาจากแก่ได้ แก่ก็ต้องมีหัวใจอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ
... ”

“เห่เห่แฮะ” ที่ประชุมร้อง

เปิดเป็นการตกลงกันแล้ว ตอนเย็นตอนเช้าจึงจัดจานข้าวล้อมช้อน
... เหมือนดังที่พ่อทำอยู่ ผมเป็นคนตักข้าวใส่จานให้ รินน้ำใส่แก้ว
... กระจ่างระชุมกันตกลงเป็นต้นมา กลางคืนให้อีกสองสามคนลงนอน
... กับนายเทศนอนบนบ้านโดยมุ้งเดียวกัน

คืนวันหนึ่ง ผมตื่นขึ้นและรู้สึกว่ามีใครนั่งอยู่นอกมุ้งด้านข้างผม
... มองเห็นแวบมองก็เห็นแม่นางนั่นเองนั่งห่อตัวเหมือนหนาวอยู่นอกมุ้ง
... ใจเล็กน้อย แม่นางสะกิดผมให้ออกไปนอกมุ้ง ผมใจหายวูบ ใจ
... เหมือนจะสิ้นใจลง เวรของผมแล้วท่านที่เคารพรัก ผมต้อง
... ใจทั้ง ๆ กลัว แต่ถ้าไม่ออกก็กลัว ผมกำลังตกอยู่ใต้อำนาจของ
... เพราะกลัว แม่นางปิดมือผมและว่าไหวเธอทำไม
... มาขอเรื่องผม ผมจึงถามเบา ๆ ว่าเธอมีทุกข์อะไรเล่า
... เกิด

“ใจไม่มีที่นอน ฉันนั่งหลับอยู่ข้าง ๆ เธอมาหลายคืนแล้ว เธอ
... ” เธอพูดเสียงเบา ๆ น่าสงสาร ทั้ง ๆ ที่ผมกลัวเธอแต่ก็
... ใจจริงทีเดียว เมื่อพ่อตายเราเก็บที่นอนหมดไม่ได้ปู มุ้งไม่
... ไม่มีที่นอน

“เทพอนุญาตให้ฉันอยู่อาศัยกับเธอ ก็ได้โปรดกรุณาฉันด้วยเถิด
... อย่างทรมาณเลย”

ผมฟังเธอพูดเท่านั้นก็สงสารเหลือประมาณ ความกลัวได้หายไป ผมกลับกล้าคว้ามือเธอจะจูงขึ้นบันไดไปชั้นบน เธอตามผมอย่างว่าง่าย เมื่อเราเดินใกล้กัน กลิ่นตัวเธอที่เคยหอมแต่ก่อน คงหอมกรุ่นเย็นวังเวงกว่าเดิม ผมรีบเปิดไฟและจัดแจงปูเสื่อแล้วปูที่นอน เวลาแกมึงเราช่วยกันสองคน พอทำเรียบร้อยแล้วผมเชิญให้เธอเข้านอน เธอคลานเข้ามุ้งนอน เธอมองผมตาแจ่มอย่างขอบคุณ แต่ดวงตานั้นมีเศร้า ๆ คล้ายจะถามคำถามว่า เธอจะต้องเปล่าเปลี่ยวอยู่คนเดียวเช่นนั้นหรือ แต่เธอไม่ได้ทำอะไรจนคำเดียว เป็นกิริยาแสดงว่าเท่าที่ผมกรุณาเท่านั้นก็เป็นพระคุณของเธอไปก็มือให้ผมกลับลงมานอนตามเดิม เธอยิ้มระโหยๆ น่าสงสาร ผมไม่คิดเลยว่าผมจะกล้าหาญปานนั้น ผมปิดไฟแล้วเดินลงบันไดกล้าทั้งๆ ที่รู้ว่าผมกำลังหันหลังให้แกปีศาจ

ผมกลับมาเข้ามุ้งโดยนายเทศไม่รู้เลยว่าผมแอบไปไหนมา ลมพัดลงนอนแล้วก็ครุ่นคิดถึงแต่ข้างบน ภาพนั้นยังจับตา นัยน์ตาเธอที่มองผมอย่างอาลัยว่าเธอถูกทอดทิ้ง เสมือนว่าพ่อผมสิ้นไปแล้วเธอก็ไม่มีความหมายอะไร จำหนต้องเป็นไปตามแค่ว่าที่เรากรุณา เพราะเธอไม่มีอะไรอยู่ยังแห่งใด ผมคิดอะไรต่ออะไรวนเวียน นอนไม่หลับเกือบตลอดคืน

ก่อนฟ้าสว่าง ผมปลุกนายเทศให้ลงเรือ ไปรวมกันที่นั่นเพื่อเล่าเรื่องตามเคย ส่วนผมกลับขึ้นข้างบนปลุกแม่นาง เธอตื่นลืมตาก็ยิ้มกับผม ผมไปขอโทษเธอที่ปล่อยให้เธอนอนเปล่าเปลี่ยวตามคำพูดที่เกิดจากใจจริงของผม แล้วผมได้สั่งเสียบขอฟากบ้านด้วย ผมจะไปธุระการงานกับพวก เสี่ยงแล้วจะรีบกลับมาจัดอาหารที่จะไปซื้อหาตอนเช้ามารับประทานกัน ผมลงหน้าล่างตาแล้วลงมาเรือโดยกิริยาและใจแน่วหนึ่งไม่มีกลัวแม่นางเลย ผมที่พ่อต่างมองผมอย่างบูชาในความกล้าที่ลงจากบ้านเป็นคนสุดท้าย และชักช้าไม่รีบร้อนเพราะความกลัวเลย

ขากลับจากงานแล้ว ผมจ่ายกับข้าวสำเร็จรูปมาเลย พร้อมทั้งกับข้าวสุกมาพร้อมเสร็จ ด้วยว่าถ้าผมไม่อยู่กันสองคนกับนายเทศแล้ว ที่บ้านใครเล่าจะเป็นผู้อยู่หุงข้าวหาข้าว ต่างก็เฮลงเรือไปด้วยกันหมด และกินอาหารมือเย็นเราจึงจะทำกันที่บ้าน ถ้าวันใดเข้าเวรชนผัก อาหารเข้าแต่กับข้าวสำเร็จรูปมาเลยทุกคราวไป

ใจเดินหลังผมนอนหลับตาไม่ลงเลย พอปุ๊บที่นอนให้แม่นางแล้วและ
คิดไปเอง แล้วกลับลงมานอนข้างล่างกับนายเทศ ผมหลับไม่ลง จิตใจ
คิดไปเอง ผมส่งสารแม่นางเธอสุดจะหัก พอเสียงนายเทศกรนแล้วผมก็
เปิดไฟแล้วนั่งอยู่ข้างมุ้ง เห็นแม่นางนอน
ผมค่อยสะกิดเธอ เธอลืมตาขึ้นเห็นผม แสดงความดีใจ
ที่สุด

"เงาหนึ่งเป็นเพื่อนเธอ" ผมว่า "และจะนั่งอยู่ข้างนอกมุ้งนี้แหละ"
ผมพูดไปเองไม่รู้จะพูดอะไร เพราะอยู่ ๆ จะขึ้นต้นว่าจะมานอนกับเธอ
เธอได้ยินผมพูดดังนั้น เธอก็ลุกขึ้นนั่งและว่า

"ถ้าแกหนึ่ง ฉันก็จะนั่งอยู่กับเธอ" เธอว่า

"พูดให้เป็นดังนั้นทำไมเล่า" ผมพูด "นอนให้สบายเถิด"

"เกอตรงรังเกียดฉันเหลือเกิน ที่จะนอนร่วมกันไม่ได้" เธอกระซิบ

"ไอ้เก...เข้าใจผิดหมด ฉันเองไม่กล้า กลัวจะเป็นการล่วงเกินเธอ
ฉันนอนไม่หลับเลย คิดถึงเธอ ว่านอนอยู่คนเดียวที่ชั้นบนนี้
จึงขอมานั่งเฝ้าเธอใช้พื้นที่เธอเคยไปนั่งข้างมุ้งฉันเมื่อคืน
นี่" ใจเ

"ซาเบซซา เข้ามานอนด้วยกันเถิด ฉันเองก็นอนไม่หลับ ฉันบอกไม่
รู้เพราะอะไร ทุกคืนที่เธอส่งฉันเข้ามาแล้ว ฉันก็นอนลืมนอนอยู่ในความ
มืดคนเดียว กรุณาฉันเถิด ฉันอยู่ที่นี้ก็เพราะเธอคนเดียว เมื่อกรุณาฉัน
แล้วก็ไปรอดได้กรุณาตลอดไปด้วยเถิด" เธอพูดและใช้ดวงตาวาววอน ใน
ที่สุดเธอก็คิดว่าเธอคือใครและเป็นอะไร ทั้งๆ ครั้งหนึ่งเธอก็เป็นของพ่อ
แต่แม่ได้ ผมทนอำนาจไม่ไหว ทั้งอำนาจลึกลับของเธอ คินนั้นผมก็
ทนไม่ได้แกอกร่างญาติพี่น้องเพียงเบียด ๆ กันหน่อย

ใจเเดินต่อมา ผมก็ไม่เป็นคนเดิมเสียแล้ว ผมได้ดำเนินรอยตาม
พ่อไปเสียแล้ว และในที่สุดศิษย์พ่อทุกคนก็รู้หมด แต่ไม่มีใครติเตียน
ผมอะไร เพราะทุกคนรู้ว่าผมหลีกไม่พ้นหนีไม่พ้น ในตัวผมไม่มีความ
กลัวอะไรเลย เธอจะห้ามเธอได้อย่างพ่อ ด้วยว่าผมไม่ได้เรียนวิชาของ
พ่อเลย แต่ศิษย์ทุกคนเรียนไว้ก็ยังไม่ถึงขั้นจะช่วยอะไรผมได้ แม้แต่
พ่อเองก็เก่งเก่งทั้งยาก ในที่สุดผมก็เป็นผู้รับกรรม สมกับที่อยู่ในแหล่ง

ใดก็ยากจะพ้นแหล่งนั้นไปได้ เวลาผมห่างเธอ สติของผมก็เป็นของดี ผม
ผมร้องให้ด้วยความเสียใจ ผมมีกรรมอย่างหนักจึงต้องมามีชีวิตอยู่กับ
ผมไม่ต้องการเลย ไม่เคยนิยมชมชอบแม้แต่เท่าชี้เล็บมือ เท่าที่มีแก้วพ
หากินไปตามประสาของคนไม่มีความรู้ก็ได้อยู่แล้ว แต่กลับมาตกเหวถ้ำ
จะคะเนได้ว่าเมื่อใดจะปายป็นขึ้นให้พ้นได้ ในขณะที่ร้องให้อยู่ นั้น
มือมาวนที่ไหล่ผมพร้อมกับกระซิบบว่า จงขึ้นไปบนบ้านชั้นบนหน่อย
ทั้งมีทุกซ์และแคร่สร้อย ก็ไม่กล้าจะขัดกับเสียงกระซิบที่อยู่ใน
ละเอียดยของอากาศนั้นได้ ผมเดินขึ้นบันไดไปชั้นบนแล้วนั่งลงบนที่

“ฉันเสียใจจริงๆ ซาญชา” เสียงเธอพูดชัด “ฉันทำให้เธอต้องทุกข์
โศก ทำให้เธอร้องไห้เพราะความเสียใจ นี่เสียเถิดซาญชา ฉันสงส
จริงๆ” เธอพูดคนเดียว ผมไม่มีกำลังใจจะตอบเธอ

“ซาญชา ฉันอาจจะต้องจากเธอไปวันหนึ่ง” เธอพูดอีก
ผมเงยหน้าขึ้นดูเธอ เพราะรู้สึกว่เมื่อลับตาคน เธอจะต้องมีร่างกาย
อย่างคนธรรมดา เธอมองตาผมอย่างเศร้า ๆ

“สักวันหนึ่งฉันจะต้องจากเธอไปแน่ๆ แต่ยังไม่รู้กำหนด ซาญชา
ที่รัก จงทำให้สบายเถิด แต่ก่อนฉันจะจากไป ฉันจะพยายามทำให้
มีเรื่องอีกสักลำ พอจะได้แยกพวกช่วยกันทำงานให้เกิดมีฐานะขึ้นอีก”

เธอพูดถึงเรื่องฐานะผมที่จะเพิ่มเรื่องขึ้นอีก ผมค่อยสนใจขึ้น

“เธอจะทำอย่างไร?” ผมถามเบาๆ

“เธอกับฉันจะต้องแสดงกลกันอีกสักพัก” เธอว่า ผมรู้สึกคุ้นกับ
มาเมื่อได้ยิน จะให้แสดงกลแบบพ่อที่ทำมาแล้ว มันเป็นเรื่องง่อนแง่มาก
อาชีพสนุก ๆ โหลเล หากความแน่นอนไม่ได้

“เธอย่อมรู้ว่าฉันเกลียดชีวิตอย่างนั้น ฉันไม่ชอบอย่างพ่อ” ผม
เสียงดัง

“ฉันทราบ!” เธอรับรอง “แต่ฉันไม่หมายถึงให้เธอทำเป็นอาชีพ
ขอให้ทำเพียงชั่วคราว พอชื่อเรื่อใหญ่กว่าเก่าอีกลำก็เลิกเสีย จงหาก
เลิกรับจ้างชนผัก เปลี่ยนเป็นรับจ้างลากเรือสินค้าขึ้นล่องตามหัวเม
บ้าง ฐานะจะดีขึ้น”

“ตามที่เธอพูดมาก็ดีเหมือนกัน แต่ผมจะเล่นกลได้อย่างไรเพ

ไปมาตามเลย”

“เกออย่าหนักใจเลย” เธอว่า เธอทนายใจผมถูกด้วยอำนาจของเธอ
นางนางเป็นผู้สอนเธอ กำกับเธอเอง รับรองว่าจะทำเงินได้ดีพอที่ต้องการ
ของที่ไหนๆ” เธอหยุดพูด ผมมองหน้าเธออย่างลึกลับใจ

“เด็กฉันเกิด ฉันมีอำนาจทำได้จริงๆ เธอตกลงกับนายเทศให้ไป
คิดต่อกับคนละลิเกเร่ร่อน หรือละครเร่ร่อนคณะใดคณะหนึ่ง ตกลงรายได้
แบ่งกัน ทางคณะนั้นๆ จะต้องตกลง เพราะพ่อเธอทำชื่อเสียงไว้แล้วเป็น
คนเก่ง เมื่อบอกว่าเธอคือลูกชายที่รับทอดวิชามาได้ จะขอแสดงร่วมเท่านั้น”

รุ่งขึ้น ผมได้นำเรื่องนี้เข้าที่ประชุม มีการตัดสินใจกันอยู่นานพอดู
คนในวงเทศตกลงเห็นดีด้วย นายเทศก็ออกติดต่อคณะละครและลิเกอยู่
คนละวงวัน ก็ตกลงได้แสดง ผมไปบอกลาคุณนายแม่เลี้ยงผมชั่วคราว
นางนางก็จะไปหัวเมืองสักพัก และส่วนเรือชนผักส่งตลาดนั้น ผมได้
คิดต่อพวกเรือด่วนด้วยกันให้แทนตัวเป็นที่เรียบร้อย แล้วเรือเราก็ก่อนคณะเดิน
คนไปหัวเมือง และก็แสดงได้ผลดี โดยมีอะไรแปลกๆ ใหม่กว่าเมื่อพ่อ
เธอแสดง เพราะแม่นางเป็นผู้ทำให้ ดังนั้น เราเร่ร่อนอยู่หลายหัวเมือง
จนนางนางเห็นว่าเงินพอจะซื้อเรือได้อีกลำ จึงกลับกรุงเทพฯ จัดซื้อเรือได้
ลำใหม่แรงแรง เป็นเรือใหญ่กว่าลำเก่า ตอนนี้ได้แบ่งงานกัน คือ ลำหนึ่ง
นางนางแพกและผลไม้ส่งตลาด อีกลำรับจ้างลากเรือ เราทั้งหมดจึงยึด
คนเรือเป็นแก่น คินบ้านเก่าแก่เจ้าของเขาไป

เราหากินอยู่ดังนี้หลายเดือน ทุกๆ คนที่ฟังฟังผมอยู่ก็พอมีเงิน
คิดจะไปเที่ยวพอจะสบายใจได้ทั้งหมด วันหนึ่ง แม่นางกระซิบผมเมื่อ
คนเดินมา เกอหมดกรรมแล้ว และจะต้องไปเกิด แต่จะเป็นวันใดมิทราบ
ไป เมื่อรู้สึกมีทุกข์หนัก เศร้าสร้อยอาลัยผมเหลือเกิน เธอบอกว่าการที่จะ
เกิดใหม่ เกอจะบอกกล่าวนั้นหาทันไม่ ถ้าผู้ใดกำลังตั้งครรรค์อ่อนๆ หรือที่
เกิดใหม่ กำลังตั้งกลุ่มเลือด เมื่อนั้นนางผู้เจ้าของครรรค์จะมีไฟฟ้าแรงดูด
คนคนๆ ถ้าเธอกับเขาผ่านกัน เธอก็อาจถูกดูดไปโดยฉับพลัน หหมดหน
คนเก่งแล้ว นางมีที่รักได้แล้ว เธอพูดแล้วก็ร้องไห้ ความจริงแท้แล้วผม
คนคนๆ ถ้าเกอไปเกิดเสียได้ก็เป็นบุญของผม เท่ากับผมได้ได้ขึ้นขอบ
คนคนแล้ว แต่ครั้นได้ยินเสียงเธอบอกเล่าอย่างนั้นกลับใจหาย ถ้าถึงเวลา

นั่นจริงก็หมายความว่าผมหมดที่ยึดเหนี่ยว จะดีจะร้ายหมดที่คุ้มกันเสียแล้ว ผมได้ปลอบโยนเธอต่าง ๆ ด้วยใจจริง และเตือนเชิงขบขันไม่ให้ล่องลอยพันเรือไป เกรงจะไปพบกับคนตั้งท้องเข้า เธอรับปากอย่างแข็งขันว่าจะพยายามเก็บตัวตามที่ผมเตือน

ผมได้เรียกประชุมพวกพร้อมกันในเย็นวันหนึ่ง จอดเรือกันที่แม่น้ำคลองด่าน ซื่อเหล่าซื่อยามาตีบกินตามระเบียบ ผมได้เล่าให้ที่ประชุมฟังถึงเรื่องที่แม่นางเธอจะต้องจากไปมีวันใดก็วันหนึ่ง ที่ประชุมหนึ่งงัน จะมั่นใจว่าที่ประชุมจะดีใจหรือเสียใจอาลัยอาวรณ์ก็บอกไม่ถูก ทุกคนไม่พูดมองเบิ่งไปนอกเรือ เสียงนายเทศผู้ช่วยผมถอนใจหนัก

“มนุษย์เรา!” นายเทศพูดทิ้งไว้แค่นี้ หยุดกลืนน้ำลายแล้วจำพูดต่อ “ความกตัญญูเป็นที่ตั้ง แม่นางเธอมีบุญคุณแก่เราอยู่เหลือหลาย บุญคุณสุ่มกะลาหัวนั้นจะลืมได้อย่างไร” ทุกคนงันพูดอะไรกันไม่ออก ผมนั้นน้ำตาไหลใจหายและวังเวงเป็นที่สุด ถูกของนายเทศ แม่นางนี่ไม่ใช่จะหมายถึงว่าเป็นเมียผมอย่างเดียว บุญคุณนั้นชิลันเกล้า นอกจากนั้นเป็นที่คุ้มกันแล้วยังเป็นที่ปรึกษาชั้นดี ชีวิตได้ดำเนินมาดีพอกับฐานะความรู้ของผมนี่ก็เพราะเธอ คนเราถ้าลืมความกตัญญูอย่างเดียวก็น่าเสียดายชีวิตคน

ตอนกินข้าวกัน แม่นางเธอยังสะกิดผมชมว่าอ้ายโน่นอร่อยนี่สรวล พวกเราเอาเหล้าดับความไม่สบายใจเรื่องแม่นางจะจากจนแประ พอที่เมาเข้าก็เลยจอดนอนกันที่ตรงที่นัดพบนั่นเอง คืนนั้นผมหายใจสะทกกับแม่นางเธอทอดและปลอบผมตลอดเวลา เธอว่า เรารู้ตัวอยู่แล้วเราก็ระวังตัวไม่ยอมพบปะกับใคร ไม่เคยขึ้นบกไปไหนเลย เราจะต้องอยู่กันอีกนานเท่านั้น ผมละเหี่ยวใจเลยหลับไป จะดีสักก็ห่มไม่รู้ รู้สึกเรือกระวนกระวายโครม แล้วเสียงคนเอะอะ ผมตกใจผวาตื่น นายเทศนอนท้ายเรือกับผม รู้กันว่ามีเรือมาโดนเราที่เราจอดนอน เรารีบเลิกมานเรือขึ้น แม่ไว้วัย ๑๐ ยนต์ปีกนิกลำใหญ่ถูกร่องน้ำบังคับดูเรือให้เข้ามาชนเรือเรา เบียดกักแถมเสียงคนเรือลำนั้นพูดว่าเรานอนไม่จุดไฟไว้ที่หลังคาเรือ เขาไม่เห็นว่ามีมาโดน แต่เสียงผู้ชายคนหนึ่งเสียงเป็นเจ้านายร้องว่า อย่าพูดอย่างนั้น มาโดนเขาก็รับว่าโดนเขาซิ การนอนในคลองเล็กๆ อย่างนี้จะต้องจุดไฟ

สติปัญญาที่มั่นคง คล่องแคล่วเหลือเกิน แต่เราเข้ามาโดนเขาเอง ตกกลาง
คืน ความเสียหายดีกว่า ถ้าเขาเสียก็ชดใช้กันไป

ผมฟังเจ้านายคนนั้นพูดช่างชื่นใจเหลือเกิน สมเป็นเจ้านายคน
เก่งๆ เราต่างตรวจดูเรือเราว่าแตกฉีกเท่าใดบ้าง นายเทศกับนายอื่น
ต่างก็มาบรรยายมาบรรจบกับผมที่ตรวจจากหัวไป แต่เห็นว่าเป็นเพียงรอย
แตกๆ ไม่ถึงแก่แตกฉีกเท่าใด ผมจึงบอกว่าไม่มีอะไรมากเลย ขอ
แต่รีบกันไปเถอะ ทางเรือใหญ่ร้องขอบอกขอใจเป็นการใหญ่ที่มาพบ
เจ้านายผู้มีใจนักเลง ในเรือของเรา นับชีวิตมนุษย์แท้ๆ มีผม-นายเทศ-
นายเอก และผู้ไม่ปรากฏอีกหนึ่งท่านนับเป็นสี่ชีวิต ส่วนทางเรือ
เล็กของกรมแบ่งไว้อีกสามคนเท่าๆ กัน เมื่อไม่มีอะไรอีกแล้วเราก็นอน
หลับไป

ถึงเช้าทำกับข้าวหุงข้าวแล้วก็ตั้งวงอาหาร เรียกเรือลำเก่ามารวม
กินข้าวใหญ่ชนิดใจ ตอนนั่งรับประทานข้าวนั้นผมเกิดสะกิดใจอย่าง
แปลกใจ หายวูบ ผมตักข้าวใส่จานให้แม่นางแล้วตามที่เคย ผมเคย
ได้กินอาหารกระชิบขอบใจตอบ แต่บัดนี้เสียงนั้นหายไป และรอบๆ ตัว
ผมก็เหมือนไร้อากาศอัดตัวผมอย่างเคย มันเหมือนกับว่างไปจะนั้น ผม
หัวใจง่วงเหงาไม่ออก ความรู้สึกอบอุ่นไม่มี ความมั่นใจไม่มี เอ๊ะ ! แม่นาง
หายไปไหนไปเสียแล้วหรือ คนทั้งหมดมองดูผมเป็นตาเดียว ผมมอง
ไปรอบๆ แล้วบอกว่า

"แวงนางจากไปเสียแล้ว" ผมพูดได้เท่านี้ก็ร้องไห้ "เธอไม่ได้พูด
กับใคร" พูดแล้วผมก้มหน้าร้องไห้อีก เพราะธรรมดาถ้าเธออยู่ เธอจะ
พูดกับใครด้วยสิ่งนี้ไม่อร่อย แต่ไม่มีเลย ความอัดตันของอากาศข้าง
บนหายไป เกกไปแล้ว ไปแน่ตามที่พูดไว้ ผมย่อนึกถึงเรือที่มาโดนเมื่อ
คืนที่แล้ว ในเรือนั้นมีผู้หญิงชนิดปากแดงๆ สาวๆ หลายคน ผม
นั่งกินข้าวในวงอาหาร ผมวางจานข้าวแบบไว้กินไม่ลง นายเทศเป็นชาย
เก่งๆ ของเรื่องลูกผู้ชายนัก จัดแจงเผาหัวเครื่องยนต์ ลำเล็กก็เผา
ทิ้งแล้ว แต่พวกหัวย่อนมาบ้านเก่าที่คืนเขาไปแล้ว บัดนี้มีคนมาเช่าอยู่ เรือ
เล็กที่เราได้มาจอดที่ท่าเก่าเคยจอดนอน ผมร้องไห้ มองไปบนบ้านมี
คนอยู่ ผมค่อยๆ ให้มีเสียงกระชิบว่า จันมาเยี่ยมบ้านเก่าทรอก

ไม่ได้ไปไหนเลย ผมคอยค้ำนี้ แต่ไม่มีเลย นายเทศถามผมว่า เราจะไปไหนกันดี ผมตอบอย่างสะอื้น “ไปไหนก็ไปเถิด ผมจะสิ้นใจอยู่แล้ว”

เขาจะไปไหน ผมไม่เอาใจใส่ ผมนอนร้องไห้ แล้วหลับไป ผมก็เจ็บหลายวัน ได้นายเทศและพวก ๆ พยาบาลและหาหมอรักษา ค่อย ๆ ชั่วแล้วกลับลงเรือ ผมกระซิบกับพวกอย่างแหบแห้งว่า จงไปหัวเมืองใดก็ตามใจ ขอให้พ้นบ้านเก่านี้ไป และอย่าไปหัวเมืองที่เคยไปแสดงกลกับแก๊งกัน หัวใจผมไม่ทนทานแข็งแกร่งพอ เดชะบุญมีนายเทศที่แกร่งกล้าเข้ามาเป็นพี่เลี้ยงผมเป็นอย่างดี แม่นางของผมต้องจากผมไป โดยถูกทุบท้ายไปคนหนึ่ง ในเรือที่มาโดนเรานั้นเองกำลังตั้งครุฑ และดึงดูดเอาไปทิ้งทะเลแล้ว นี่แหละครับ ชีวิตของลูกหมอผี ผมได้บทเรียนกับตัวเองว่า หมอผีตายเพราะงู หมอผีก็ตายเพราะผี พ่อผมคนหนึ่งแล้ว แต่ผมไม่ตาย ก็เพราะผมไม่ได้ทำอะไรผิด และผมได้รับความรักและความเมตตาจากผี เขาไปจากกันไปโดยดี ไม่มีความเจ็บแค้นซึ่งกันและกัน แต่เรื่องอาลัยคนตายนั้นเป็นของห้ามไม่ได้ ผมยังกตัญญูต่อแม่นางอยู่เสมอในหัวใจลึก

ในทองสองใจ?

เรื่องของหนี้สินนั้น ใช้แต่จะร้อนใจ เฉพาะหนี้สินที่เกี่ยวกับเงินอย่างเดียวก็ หามิได้ แม้แต่หนี้สินที่เกี่ยวกับคำพูดของเราที่ให้กับใครไว้ แต่ยังมีได้ชำระหนี้ไป ตามคำพูดของเราก็ร้อนใจอยู่เท่า ๆ กับ เรื่องเงินเช่นกัน เช่นผมรับปากไว้กับ เพื่อนคนหนึ่งว่า จะเขียนภาพให้เขาลัก หนึ่งภาพตามที่เขาอยากได้ใส่กรอบติด โฉวที่บ้านเขา การรับปากของผมกลายเป็นรับปากชู้ ๆ ครั้นพบกับเขาเข้า เขา ทวงถามเอาตามที่สัญญาไว้ ผมก็วางหน้า เรี่ย ๆ พอเขาพ้นไปแล้ว ความไม่สบายใจ ก็เริ่ม คำอันเป็นคติของโบราณก็ก้องใน สมอชิงขึ้นมาว่า “ฆ่าช้างจะเอางา-เจรจาจะ เอาถ้อย” คนเราถ้าขาดความหมายอันนี้ก็

วันทองสองใจ ?

แต่เขาเป็นคนที่ไม่มีหลักอะไรจะคบค้ากับใครได้

ในวันหนึ่งจึงตัดสินใจวางงานอื่นรีบเขียนภาพให้เขาตามที่มีหนทาง
ไปให้หมดไป ตั้งต้นในตอนแรกว่าจะเขียนภาพเป็นแนวซ่อนความคิดลง
ในภาพ เพื่อเล่นสมองกับผู้ดูภาพ ให้เขาใช้ความคิดดูภาพนั้น ๆ ว่าเป็น
อย่างไร และมีความหมายว่าอะไรเป็นอะไร แต่แล้วกลับมาคิดว่า ก็ธุระ
อะไร เขาก็สมควรใจจะเขียนภาพให้เขาดู ก็ควรเขียนอย่างที่เขาดูสบาย ๆ
ไป ไปดองมาเสียเวลาใช้สมองให้เสียเวลาการทำงานของเข เขียนอะไรที่เขา
ดูแล้วสบาย ๆ ดีกว่า เปรียบเล่นดนตรี เราต้องการเล่นให้คนฟัง มิใช่
ตนเองแล้วฟังเอง ก็จำเป็นต้องเล่นให้เพราะพริ้งและนุ่มนวลหวานจับใจ
คนฟัง ถ้าแน่นโหดโผนจนคนฟังฟังสำนวนการเล่นของเราไม่ออก จนเขาไม่
ฟังเรา เราก็จะกลายเป็นนักดนตรีที่เล่นเอาตามใจตัว หรืออีกนัยหนึ่ง
ไปเล่นเพลงที่ฟัง ก็เล่นให้ญาติผู้พิศจฟัง

ผมได้ลงมือเขียนภาพตามเรื่องวรรณคดีขุนช้างขุนแผน ตอน
ขุนแผนแยกแอกทางกับวันทอง แล้วพาแม่ลาวทองไปอยู่บ้านกาญจนบุรี
ตอนผมพบว่าพี่น้องสาวกริ้วว่าขุนแผนขาดเวร จึงยึดตัวลาวทองเข้าวังเสีย และ
ขุนแผนเข้าเฝ้าโดยไม่มีกำหนด ขุนแผนเปล่าเปลี่ยวจึงย้อนกลับมา
คิดหาหนทางหนีจากขุนช้าง ผมเขียนตอนที่ขุนแผนกำลังพาวันทองออก
ไปจากเมืองนอน ห่อหิ้วข้าวของที่จะใช้พากันเดินมาถึงกลางนอกชานร้าน
ตอนเช้า วันทองหยุดยืนดูต้นไม้นดอกและสัตว์ที่เลี้ยงไว้ด้วยความอาลัย
เพราะเคยแค้นเคยหัวให้อาหารแก่มัน ทั้งนกขุนทอง นกแก้ว สาลิกา อีก
ก็แปลกใจต่าง ซึ่งยามนั้นเป็นยามดึก เดือนรุ่มรุ่มมีแสงสลัว ภาพนอก
ไปนั่งบนชาน มีต้นกล้วยใบโพล้ขึ้นมา กำลังต้องลมอ่อน ๆ ไหวตัว ทั้ง
ก็แปลกใจแปลกใจ ภาพขุนแผนยืนนิ่งมองดูวันทองสะอึกสะอื้นอาลัยใน
คืน ๆ ที่จะจากไป มันเป็นภาพเงียบในยามดึก แสงเดือนสลัว ๆ

ภาพนี้ได้เขียนเสร็จเมื่อตอนดึก ธรรมดาผมมีศิษย์นอนประจำกิน
นอนกลางวันมากคน ผมไม่มีบุตรก็เลยรักลูกศิษย์แทนบุตร ผมเลี้ยง
บุตรทำงานตัวเป็นเกลียวเพื่อหาเงินเลี้ยงศิษย์ คนไหนฝีมือแข็งพอ
ก็จะได้ ผมได้วิ่งหางานมาให้ทำพอได้เป็นเงินที่เขาจะใช้จ่ายซื้อเสื้อผ้า
และค่าเล่าเรียนของเขาตามใจสมัคร ผมมีหน้าที่จะบำรุงศิษย์เท่ากับ

บำรุงลูกของตัว จนใครๆ ล้อเลียนผมว่าจะมั่วสุมซุ่มนุมนุมนพลไว้ผีใน
บ้านกู่เมือง หรือสำนักอาจารย์ดาบ ผมหัวเราะและตอบว่า คนเรานี้
ทำอะไรก็ทำไปอย่างหนึ่ง จะอยู่เฉยๆ ย่อมไม่ได้ ตั้งใจทำในสิ่งที่ดี ก็
ทำดีไปโดยจิตเป็นกุศลให้แท้จริง

ในตอนดึกวันนั้น ผมเอารูปตั้งที่ซาหยังแล้วก็ดูกันหลายคน ทุกคน
เคลิบเคลิ้มไปในภาพนั้น บางคนมุงนั่งอยู่ในภาพวันทองที่เอามือช้อนปลา
แล้วล่าลา บ้างก็ปักใจอยู่ที่ขุนแผนยืนเงียบอยู่ บางคนก็ดูออกไปยังย่น
ที่สะบัดเล่นลมนอกตัวเรือน พร้อมกับดวงเดือนกำลังดั้นเมฆ ด้วยภาพ
แนวแน่ในภาพ ภาพนั้นก็กลายเป็นภาพที่ตึกส่งจริง ๆ มันบังเกิด
เงียบของมันขึ้นตามสีและบรรยากาศสิ่งประกอบต่าง ๆ มันตึกส่ง
แทบจะได้ยินเสียงเขียดปาดร้องอยู่นอกเรือนของในภาพ

ความสนุกสนานด้วยลูกศิษย์นั้นเป็นประจำชีวิตผม ผมจึงพากัน
เล่นเสภาขุนช้างขุนแผนมาขับเสภาเบาๆ พอได้ยินกันในบ้านของเราก็
ขับตอนที่เห็นอยู่ในภาพเขียน ทุกคนฟังไปดูภาพไปจึงเคลิ้มไปมาก
เสมือนว่าวิญญูณจับอยู่ในภาพนั้นแล้ว ขณะนั้นพอดีเสียงสุนัขเห่า
ไกล ๆ มีขึ้น ศิษย์คนหนึ่งถอนใจและพูดออกมาเบา ๆ คล้ายฝัน

“เสียงสุนัขนั้นเหมือนเห่าอยู่ในภาพนั้น” ศิษย์อื่น ๆ ต่างคนต่าง
และส่งเสริมว่า

“จริง ๆ มันเห่าอยู่ในนั้นจริง”

“ไบกั้วยมันต้องลม ยวบยาบเห็นชัด” อีกคนว่า

“แหม ! เอ๊ะ ! ใครได้กลิ่นใหม่ ลำดวนลอยกลิ่นมาจริง ๆ”

ส่งเสริมและสุดจมูก ผมเองนั้นเห็นอ่อยอ่อนมาทั้งวัน เมื่อเลิกขับเสภาแล้ว
ก็นั่งดูรูปซึม ๆ อยู่ ฟังพนักเก้าอี้อย่างพักพิงผ่อนกายไปในตัว จมูก
คล้าย ๆ กับจะได้กลิ่นดอกลำดวนมาจริง ๆ ความเงียบวังเวงในภาพนั้น
ครอบคลุมมาในบ้านเรา ศิษย์ทุกคนก็เงียบเสียง ผมเองก็เงียบเสภา
เป็นเวลานานสักเท่าใดไม่ทราบ มารู้สึกต่อมา ผมลืมตาเห็นศิษย์ทุกคน
หลับคอพับบ้างคอหงายบ้างอยู่ตามเก้าอี้ ผมจึงปลุกให้เขาเข้าที่นอน
ผมหยิบรูปและซาหยังนำขึ้นข้างบนห้องนอนของผม ตั้งรูปไว้แต่
กลับลากเก้าอี้มานั่งดูรูปนั้นอีก การดูรูปครั้งนี้ไม่ใช่หลงรูปหรือตื่นแต่

แต่ดูเพื่อการจะตรวจสอบเพิ่มเติมรูปอีก ถ้าเห็นเหมาะว่า
และ การดูรูปของผมนคนเดียวครั้งนี้ก็ได้ประมาณเวลาอีกเช่น
กลิ่นดอกกลาดวนได้เริ่มรู้สึกกับจมูกผมอีก คล้าย
เพราะบ้านนั้นมีหมู่
ได้ลอมเข้ามากลบล้อม
และในความเลือกรางคล้ายฝัน
ใจยาวอย่างทอดถอนเสียใจและทุกข์ทรมาน

ผมสะดุ้งตัวสั่น ใจวูบซู่ซ่า ที่ข้างรูปเขียนของผม มี
ผมประบ่าท่อมผ้ายกดอกและนุ่งจีบยกดอก กำลัง
กลิ่นเครื่องอบร่าผ่านุ้งผ้าท่อมหอมตลบไปทั้งห้อง ผม
ครั้งแล้วแม่หญิงผู้โสภานั้นได้เหลียวหน้ามา
แต่หลุดปากออกไปอย่างสะกดไม่อยู่ “แม่
แล้วชี้มือไปที่ภาพเขียน

“แกนี่ก็อีกคนหนึ่งใช่ไหม ที่คิดว่าฉันนี่สองใจ ?” เธอพูดแว่วๆ ใน
ผมตกใจกลัว ตอบตะกุกตะกักว่า

“เปล่าเลย แม่เอ๋ย ฉัน ฉันเขียนเพราะความจับใจในชีวิตของ
โดยแท้จริง”

แกว่แกงพยับหน้าน้อยๆ แล้วก็หน้าถอนใจ
“งั้นแกนี่หญิงที่ถูกทุกคนชี้ว่าเป็นคนสองใจ” เธอพูดซ่าๆ มี
อย่างเสียใจ

“ก็ แม่คุณเอ๋ย ใครคนไหนที่ลงโทษเธอดังนั้น ?” ผมซักพูดเสียงดัง
เมื่อแม่วันทองพูดอย่างนั้น ผมรีบคัดค้าน
เท่าใจเธอและสงสารเธอ

“เงงเงงที่เห็นใจเธอ โดยเห็นข้อเท็จจริงของชีวิตเธอ” ผมว่า

เพลงไทยทุกคนจะนึกว่าฉันเป็นอย่างไร เพลงไทยเกือบแทบทุกเพลง
วิญญาณ์ฉันดับไม่ลง ฉันร้องให้ทุกคราว
เหมือนหนึ่งประจักษ์ความชั่วของฉันไม่มีการหยุดยั้ง
ฉันยังแหว่ติดหู พระพันวษาดำรัสว่า ฉันนี้
โอ้เอ๋ย ไม่มีใครเห็นใจและเมตตาฉันเลย วิญญาณ์

ฉันปวดร้าวที่สุด ทุกคราวที่ใครๆ กล่าวถึงฉัน ทั้งร้องเพลง ดนตรี ทำเกมละคร วิญญาณฉันทรุดโทรมด้วยความเสียใจ” เธอพูดเนิบๆ ตัดพ้อทุกท้าวๆ ไปที่หลงเข้าใจผิดในตัวเธอ ตามคำพระพันวษาที่ดำรัสตั้งนั้น

“แต่ฉันบูชาแม่นางอย่างสูง และที่สนใจในชีวิตของแม่นางยิ่งกว่าใคร ก็เพราะรักและบูชา แม่นางเป็นยอดหญิงของฉัน ยอดหญิงของฉัน เป็นนางเดียวเท่านั้นที่ฉันยอมมอบหัวใจเป็นข้าทาสแม่นางตลอดมา” ผมพร่ำอธิบายความในใจต่อเธออย่างละล้าละลัก

“ที่เธอมีใจดังนั้น ก็คือเพิ่มความชั่วให้แก่ฉันอีก คือเป็นวันทองเสียใจเธอถอนใจแล้วพูดออกมา ผมรีบไว้วายคัดค้าน และลงคุกเข่าต่อหน้าเธอ

“กรุณาเข้าใจฉันแต่ผู้เดียวเถิดแม่นางผู้ยอดคะเนิงของฉัน ฉันยอมตามชีวิตแม่นางมาแต่อายุน้อยจนอายุมาก และฉันเสียน้ำตาเพราะแม่นางตลอดมา ฉันรักและบูชาแม่นางทูลศรัทธาโดยแท้ ถ้าแม่นางจะกรุณาแก่ฉัน เมตตาฉัน ผู้จดจ่อกระเสจิตอยู่แต่แม่นาง แม่นางอย่าคิดว่า แม่นางจะเสียชื่อเสียงศักดิ์ศรีว่ามีรักสามเลย ฉันมีจิตผูกพันแม่นางมานานเท่าไร ทั้งบางคราวเดือดแค้นโลดแล่นที่ขุนช้างทำแก่แม่นาง บางคราวโกรธขุ่นแค้นที่ผิดคิดคดกบฏใจต่อแม่นาง ฉันผู้เดียวที่เราร้อนและทุกข์โศกอยู่เพื่อแม่นางตลอดมา แม่วันทองเอ๋ย กลิ่นหอมของแม่นี้ฉันจำได้ประจักษ์ใจ แต่แต่ฉันรู้ความและรู้จักแม่วันทอง ฉันก็ฝงใจแม่วันทองมาจนบัดนี้ แม้แต่เศร้าใจตนเองที่ฉันไม่มีวาสนาและโอกาสจะได้ใกล้ชิดแม่วันทองได้ เพราะเราต่างเกิดกันคนละสมัย แม้แต่รู้อยู่อย่างนี้ ฉันก็สุดจะระงับใจไม่ให้รักแม่วันทองได้ ฉันรักสุขุมหัวใจอยู่แต่ผู้เดียว สุดที่จะระบายให้ใครที่รักความรักของฉันที่มีอยู่ในแม่นาง ฉันเก็บและถนอมมานานแสนนานมาในวันนี้ เทพเจ้าช่วยฉัน พระโปรดฉัน ให้ฉันได้พบกับแม่นาง เพื่อระบายความรักที่สุขุมอกมานานเท่านั้นให้ฟัง ขอความกรุณาด้วย แม้แต่จะเก็บไปรักหรือไม่ได้ ก็ขอเพียงแต่ให้แม่นางรักฉันบ้าง เมตตาแก่มนุษย์ผู้อาวักพวิภาวสนาจะรักแม่นางได้ ฉันจุใจแค่แม่นางจะบอกว่า แม่นางเมตตาฉัน แม่นางรักฉันเหมือนกับฉันรักแม่นาง ฉันจะดีใจและชุ่มชื่นหัวอก และจะยอมรักของฉันไว้ในอกแต่ผู้เดียวกว่าจะตายไปจากโลก” ผมพร่ำรำพันด้วยหัวใจที่รัญจวนและรักแสนรักสุขุมอกปี่มจะขาดใจลงในบัดนั้น ผมพูด

แม่เอ๋ย! เสาไม้ของนางขึ้นจวบ กลิ่นหอมกลบอาบหัวใจ

เสียวเยนใจหนักของแม่วันทอง แล้วเธอใช้มือทั้งสองวางที่บ่าของ

นาง

"ดูที่นั่นบนเก้าอี้เถิด ฉันจะบอกความในใจให้ฟัง" ผมได้ยืนดัง
ดังเป็นตุเป็นนิ่งเก้าอี้ตามคำสั่ง แม่วันทองเดินมาเกาะพนักเก้าอี้ก้มหน้า
ฟังเสียงผม

"เกณเภาจะรู้อยู่แก่ใจว่าเหตุใดฉันจึงมาหา ถ้าไม่เกิดจากรัก ฉัน
จะไม่มาหา และทุกคราวที่เธอเขียนภาพเกี่ยวกับฉัน วิญญาณฉันอยู่
ใกล้ เธอมองลอยมาสู่เธอทุกครั้ง แต่ฉันไม่ให้เธอรู้ตัว ฉันรู้ใจเธอดี
เธอไม่เหยียบย่ำ เธอมีหัวใจอย่างชาวสะอาด เธอสงสาร
คนตกทุกข์ได้ยาก ฉันเข้าใจเธอดี ฉันรู้ว่าเธอรักฉันไม่แพ้ขุนแผนหรือขุนช้าง
แต่การวางมือของฉันทจะมีไว้ปางก่อนอย่างไรเล่าที่กั้นกางไม่ให้ฉันและเธอได้
มาอยู่ด้วยกันได้ เรามีอายุกันคนละสมัย ฉันอยากจะเกิดและเกิดให้ทันเธอ
ก็ไม่ได้ เธอจะเกิดได้ เสมือนเทพเจ้ายังสาปฉันไว้ไม่ให้มีทางเกิด" เสียง
ผมพูดดัง ผมจะปนสะอื้น "ฉันขอถามสักคำเถิดว่า เธอไม่รังเกียจฉัน
สักนิดหนึ่งเสียไปแล้วกับขุนแผนหนึ่ง และกับขุนช้างเป็นสอง ทั้งใครๆ ก็
กล่าวกันว่า ฉันเคียดแค้นสองใจ" ผมไม่ยอมให้เธอพูดจบ รีบคัดค้านทันที

"แต่แล้ว ฉันไม่รังเกียจเธอเลย เพราะเธอไม่รู้จักฉัน ฉันเกิดไม่ทัน
ใครจะว่าเธอสองใจมิได้ ขุนแผนไปทัพทางโน้น ขุนช้าง
ไปทัพทางนี้ แม่วันทองไม่เชื่อก็จริง แต่คุณแม่ศรีประจันเชื่อว่าเป็นจริง
ก็ไม่ได้ คุณแม่นางให้แก่ขุนช้าง กระนั้นแม่นางก็มีได้ปลงใจ ชัดขึ้นและผิด
ใจกับขุนแผน จนขุนแผนกลับมา แต่ดูเถิด ขุนแผนพาเอาแม่ลาวทอง
ไปเสีย เมื่อวิวาทกันแล้วขุนแผนก็ทิ้งแม่นางไป แม่นางก็ผูกคอตาย
แต่ต่อตายไว้ทันจึงไม่ตาย และแล้วคุณแม่ศรีประจันก็บังคับแม่นาง
ไปอยู่กับขุนช้าง แม่เอ๋ย ฉันเสียใจแค้นใจตัวที่ไม่มีทางจะช่วยแม่
นางได้ ฉันจึงเร่งรีบให้ทำเดี๋ยว ครั้นนานเดือนเข้า ขุนแผนกลับมาลักพาเอาแม่
นางไปเสีย เหตุทั้งหมด แม่วันทองไม่ใช่ผู้ก่อผู้ทำ คนอื่นทำให้ทั้งนั้น
คุณแม่ศรีประจันคร่ำอย่างนี้ หลายรัก หลายลา จนพระพันวษาที่เอาแต่ใจ
ไปเสีย แม่เอ๋ย แม่เอ๋ย แม่เอ๋ย แม่เอ๋ย แม่เอ๋ย แม่เอ๋ย แม่เอ๋ย แม่เอ๋ย แม่เอ๋ย แม่เอ๋ย

แม่เอ๋ย แม่เอ๋ย แม่เอ๋ย แม่เอ๋ย แม่เอ๋ย แม่เอ๋ย แม่เอ๋ย แม่เอ๋ย แม่เอ๋ย แม่เอ๋ย

แท้จริง ฉันเป็นผู้รู้ผู้เห็นข้อเท็จจริง จึงไม่เห็นว่ามีวันทองผิด และ คบ
ใหญ่ฉันไม่ใช่คนเห็นแก่ตัวหรือคลั่งในตัณหา ผู้ที่จะรังเกียจหญิงที่รักแล้ว
แล้วนั้น คือคนที่คลั่งตัณหา หวงแหนแต่จะครองเป็นของตัวเองแต่ผู้เดียว
ถ้าไปร่วมกับใครมาแล้วก็เกิดใจรังเกียจ คนอย่างนั้นไม่เรียกว่ารัก เป็นคน
เห็นแต่ทางกามารมณ์เท่านั้น แต่ฉันรักตัวแม่วันทอง แม่วันทองจะเป็น
อย่างไรฉันก็รัก ฉันรักตัวและรักใจ มิใช่จะหวงแหนในสิ่งนั้น จนทำใจ
เห่อเหินหน้ามิด สัมความรักที่แท้จริงเสียหมดสิ้น”

แม่วันทองฟังผมพูดแล้ว แม่ นางได้กอดคอผมและลูบศีรษะอกผม
ด้านหลังผม ผมดีใจแทบจะโลด รีบปลดแขนเธอออกแล้วลุกจากเก้าอี้
เธอนั่งบนตักผม ผมได้กอดเธอ และกอดจูบอย่างทะนุถนอม ผม
ประพินหอมเอิบอาบหัวใจ แล้วเราได้พูดคุยย้อนถึงชีวิตตอนหลังๆ ของผม
เราย้อนคิดทุก ๆ ตอนที่นำเสนอเธอ เธอชอบศีรษะที่อกผม ชูกับ
เบา ๆ ถึงชีวิตที่แล้ว ๆ มา ทั้งสุขและทั้งทุกข์ รู้สึกมีความสุขและ
อบอุ่นที่สุดในชีวิต ไม่เอาใจใส่ต่อสิ่งใดทั้งหมดทั้งสิ้น จนเสียงพระเคาะ
ระฆัง จะเข้าตรู่แล้วซิหนอ กลิ่นสายหยุดมาตามลมหอมจรุงไปทั่ว

แม่วันทองสะดุ้ง เมื่อเสียงพระเคาะระฆัง และทุกสิ่งทุกอย่างก็
ลำแดงการจะรุ่งแจ้งแสงไขอรอมร่อ

“สุดที่รัก ใจฉันจะขาดแล้วพ่อเอ๋ย รุ่งแจ้งแล้ว ฉันจะอยู่ไม่ได้
ฉันต้องตัดสินใจลาไปทั้งน้ำตา ต่อคำคืนที่ยามปลอดจะมาใหม่”

ผมสะท้าน กอดเธอแน่น หัวใจที่กำลังผาสุกเบ่งบานกำลังจะแผย
ผอเสียแล้ว

“ไม่ไปไม่ได้หรือแม่วันทอง” ผมถามเสียงแหบแห้ง

“ไม่ได้จริงๆ ฉันอยู่ไม่ได้” เธอพูดแล้วผละออกจากผมเดิน
เฉลียงมุข เปิดประตูออกไปสู่ชานโล่ง ลมเข้ามาบิดโบกเข้ามาเย็นฉ่ำ ผมกับ
งัน พูดไม่ออก กระจกตัวไม่ได้ ยืนมองแม่วันทองที่หายไปด้วยหัวใจแตก
ขาดลอยไปแล้ว แสงทองค่อยสว่างขึ้น ผมจึงได้สติ โอ้แม่วันทองเอ๋ย แม่
วันทองผู้นำสงสาร แม่บอกว่าวิญญาณของแม่ได้ถูกคนเรียกร้องอยู่
จึงไปเกิดไม่ได้ อนิจจา และนี่วิญญาณแม่มาหาฉันจริงๆ หรือ หัวใจ
ฉันฝันไป ผมยืนโง่งนงน อ่อนระโหยโรยแรง ใจเหมือนจะดับวูบ ผมและ

เปลี่ยนคอน

เปลี่ยนคอน

เรื่องของการไปตากอากาศชายทะเลนั้น สำหรับคนไทยในยุคก่อนนั้น จะทำได้ก็แต่เฉพาะคนที่มีอันจะกินเท่านั้น แต่ครั้นมาภายหลัง โรคทนอากาศร้อนในกรุงไม่ได้นี้ชักจะแผ่กระจายมาถึงคนที่กระเป๋าแพ็บๆ ได้อย่างประหลาด เพราะมีรถเมล์เดินตลอดทุกฝั่งทะเลของไทย โรคทนร้อนไม่ได้ก็เข้าจับกับผู้ที่ไม่น่าจะริตากอากาศ คือมีมั่งไม่มีมั่ง ไม่ใช่ผู้ที่มั่งมีอย่างที่เขาทำกัน เขาจะบึ่งรถส่วนตัวพาครอบครัวไปตากอากาศด้านตะวันออก ตะวันตกได้ตามสมัครใจ แต่ฐานะของผู้มีมั่งไม่มีมั่งก็เดินตามรอยไปด้วย ครั้นเมื่อลงเดินชายทะเลแล้วก็มีรัศมีเกิดในตัวเท่ากับผู้มีมั่งมี โดยอุตุสำหรับปลีกเงินเท่า

ที่ไม่ค่อยจะมีเอาไปซื้อกางเกงอาบน้ำดีๆ เดินเตะลมเตะคลื่นอย่างผู้มีมา
แต่เรื่องนี้ผมไม่อยากจะขอใคร เพราะตัวผมเองก็คือผู้มีมาไป
มีมั่ง ก็ได้กระทำตนเป็นผู้มั่งคั่งคนหนึ่งเหมือนกัน หากแต่ทำอย่างหลัง
ไม่ให้ตรงกับผู้มั่งมีที่เดียว เพราะมีเพื่อนอยู่ศรีราชาบ้าง ลัดทึบบ้าง จันท
พะพิงเพื่อนเหล่านี้ตากอากาศกับเขาบ้าง อาศัยรถเมล์แทนรถส่วนตัวไป
ตากอากาศกับเขาจนได้ ในปีนี้เกิดร้อนจัด ผิวซักจะบางทນร้อนไม่ไหวก็
มาละ นัดพวกไปลัมทับเพื่อนคนหนึ่งที่มีบ้านน้อยๆ อยู่ชายทะเลลัดทึบ
ค่าเช่าบังกะโลไม่มี ค่าอะไรต่ออะไรไม่มีทั้งนั้น แม้แต่จะลงเล่นน้ำก็
เครื่องอาบน้ำชุดไทยแลนด์สไตล์ คือผ้าขาวม้าที่ใช้มาแต่อ่อนแต่ออกนั้น

คุณผลเพื่อนรักผู้เป็นเจ้าของบ้านหน้าบานเมื่อเห็นเพื่อนเก่า ๆ แยก
ไปเยี่ยม เราหลายคนได้ยึดกระท่อมหรือวิมานนิมพลีพระยาครุฑพักกับ
อย่างสบาย จึงเกิดอยากกินปลาดิบที่อร่อยโดยฝีมือคุณผลขึ้นมา พอ
ปากเท่านั้นคุณผลก็ยิ้มพล่รื่องว่าจะเป็ไรมี แล้วก็วิ่งหาปลาที่สดโดยไป
ได้แหวะห้องเย็นละ เอาที่ขึ้นจากเรือใหม่ ๆ มา และลงมือทำตามที่คุณ
ขอรื่องอย่างกระฉับกระเฉง พอบายมาก ๆ ก็เสร็จการปรุง ทั้งเจ้ากับ
และพวกเราก็มุงอาหารที่ชอบกัน ดื่มน้ำไปหยิบปลาดิบไป ตากลมที่พัด
ไม่ขาดสายอย่างสบายกายสบายใจนัก

“นี่ณรงค์ ลือเคยกินปลาไหลต้มเปรตหรือเปล่า?” อดุลย์ถาม
ขึ้นมาในระหว่างที่เคี้ยวปลาดิบเครื่องจิ้มอยู่อย่างโอชารส “เขาวางกับ
รสชาติเด็ดนักไม่ใช่รึ?” ผมพยักหน้าแล้วตอบว่า

“ดีของเขาจริง ๆ แต่ว่ามันเหลือทนนักเว้ย” ผมว่า

“เอ๊ะ เหลือทนยังงี้?” เขาถามกระชั้นขึ้นมาทันที

“โอ๊ย เหลือละเว้ย ไอร์สนะดีจริงละ แต่พอลงมือทำกินครั้งเดียว
ก็ไม่เคยคิดจะกินอีก”

ผมพูดเท่านี้อีกหลายคนก็สนใจขึ้นมา ต่างขอรื่องให้ไขความกระจ่าง
เพราะอะไรจึงไม่อยากจะกินอีก ขอให้ขยายหน่อย เคยได้ยินแต่ชื่อออก
รายนี้ แต่ไม่รู้วิธีทำ

“มันเหลือทนละพ่อเอ๊ย” ผมพูดพร้อมกับโคลงหัว “เคยกินแต่
แรกแล้วก็ไม่กินอีก วันนั้นมันเมาเหล้าจัด ไปเที่ยวบ้านเพื่อนที่แม่

เกิดปลาไหลต้มเปรตเลี้ยงเรา เจ้าของบ้านมันพูดอย่างเด็ดขาดว่า “ไอ้พวกนี้มันกินต้มเปรต มันต้องกินกับกู ไม่กินกูเตะ” ผมพูดตั้งนี้ผู้ฟังก็หัวเราะ

“เอ๊ะๆ ทำมันจะพิสดารไวย ไม่งั้นนายคนนั้นคงไม่คาดคั้นถึงขั้นนี้” แยกพูด

“ก็อ ! พิสดารนักละ ไอ้ตัวก็ไม่เคยกินหรือกตั้งแต่เกิดมา เมื่อเพื่อนมาฝากให้กินด้วยความรัก คอเต็มด้วยกัน มีอาหารอะไรแปลกก็อยากให้กิน เพราะนี่กว่าใครเขากินได้ก็จะหลับหูหลับตากินสักที อย่าให้เพื่อนเสียใจ” ผมว่า

“หะ มันทำอะไรเหมือนดาวกระมัง ?” อดุลย์ถาม

“ก็อ ! ไม่เหมือนเลย เราคิดผิดหมด รสมันวิเศษจริงๆ แต่เราผู้กินเหมือนนัยกัหรือเหมือนยมบาล” ทุกคนฮาครืน แล้วผมพูดต่อไป “มันกินได้ก็กินแล้วนะไม่รู้ว่าจะทำยังไงหรือก เมื่อรับปากเขาแล้วว่าจะกินก็กินมันมันก็สั่งลูกน้องลงมือตั้งพิธี ยกเตาอังโล่มาตั้งกลางวง แล้วยกหม้อต้มเปรตมาตั้งไฟ อ้าวอยากรู้ว่าในหม้อมันมีอะไรจึงเปิดดู เอ๊ะ มันก็เหมือนไข่มุกมากกว่าพริกแห้งเผาไฟ หัวหอมเผาไฟ กระเทียมเผาไฟ และตะไคร้ ไก่กระดูก ลอยอยู่ในหม้อ แต่ไม่เห็นมีปลาไหลสักชิ้นเดียว จึงถามไปไม่เห็นปลาเลยว้ย เขาก็บอกว่าน้ำเดือดเสียก่อนจึงจะใส่ปลา อี๊ก็ร้องไห้แวงๆ คงจะเป็นวิธีกันดาวซินะ เจ้าเพื่อนมันพยักหน้า อี๊ก็หันมาบอกให้ไป จนน้ำในหม้อเดือดพล่านก็ได้ยินเสียงเจ้าบ้านตะโกนว่า เฮ้ย ปลาต้มเปรตแล้วว้ย ทันใดนั้นก็มีคนเปิดฝาหม้อออก คำน้ำร้อนพุ่งขึ้นไปคนในแวงก็มีชายสองคนเดินออกมาจากทางท้ายครัว จับปลาไหลเป็นๆ มาต้มเปรต เจ้าปลาไหลก็ดิ้นรนพันแขนคนจับมาราวกับงูพันแขน อี๊ตกใจกลัว พอสองคนมาที่หม้อน้ำกำลังเดือด ต่างก็พยายามปลิดปลาไหลไปทอดง การพันแขน ทั้งลงไปในน้ำเดือดทั้งสองตัวพร้อมกัน เจ้าคนที่ถือปลาไหลก็รีบปิดฝาทันที แม่ไวย แกเอ๋ย มันดินละละโครมไปมปามดังน้ำตกเทเทหนี ดูไม่ไหววะ มันดินชั่วเลี้ยวจิตใจก็เงยไป ตายเด็ดๆ ว้ย” แยกพูดเพราะพรรคพวกหัวเราะกันเอะอะตามที่ผมเล่า

“นี่แหละว้ย ! กินไหวระอะ ใจคอเทียว อี๊ตัดสินใจไม่กินละ” ผม

พูดต่อ แต่เจ้าเพื่อนรู้ทำเรื่องว่า

“อ้ายโง่ มึงกินแล้วมึงจะต้องร้องทันทีว่ามันเด็ด เกิดมาเป็นคอแห้ง มันต้องลองชิมวะ”

“แต่อ้าวไม่ตอบเว้ย คอมันตีบตัน พวกอื่น ๆ ก็ร้องว่าลองเถอะนะ ประเดี๋ยวจะเสียใจคราวหลัง ถึงไม่กินเนื้อก็กินน้ำก็ยังขึ้นชื่อว่าได้กินกับเขาเหมือนกัน อ้าวหัวเราะหึๆ และว่า เฮ้ย ปลาเมื่อกี้ข้าดูว่ามันไม่ได้ถูกเอามา มันออกนี่หว่า อ้ายเพื่อนก็ร้องว่า ไอ้เซอะ รสมันเด็ดขาดอยู่ที่เมื่อก น้ไปถูเมื่อกออกมันก็หมดรส อ้าวคัดค้านอีก มันเป็นๆ แท้ๆ นี่หว่า ท้องไส้ก็ดูไม่ได้ผ่ามันจึงยังไม่ตาย เจ้าลูกน้องตอบแทนลูกพี่ว่า ไม่ต้องกลัวพอมเราตักแต่ตรงเนื้อมันเราไม่ตักตรงท้องมันกินหรอกครับ ท้องและไส้แะทิ้งไป อ้าวได้ยินคำอธิบายก็เห็นจริง แต่ก็ไม่นึกอยากจะกิน เมื่อก่อนคะยั้นคะยอหนักเข้า อ้ายอ้าวก็เมาๆ อยู่ เสียไม่ได้ก็ตักน้ำชิมดู จังว่าไปรสชาติมันดีจริงๆ หวานจ๋อย อ้ายพวกเมื่อกนั้นหลุดละลายไปกับน้ำแกง เห็นเนื้อขาวจ๋อง เจ้าเมื่อกของมันนั่นเองทำให้เป็นน้ำเชื้ออร่อย แต่กินไปยอมตักเนื้อกิน น้ำแกงมันปรุงไว้เสร็จก่อนต้ม เบี้ยวเค็มกลมกล่อม พอ น้ำเมื่อกลงผสมก็เลยรสดี แต่กินนั้นแหละเว้ย อ้าวได้เพียงช้อนเดียว”

ผมพูดจบแล้วส่ายหน้า พวกฮากันครืนใหญ่

“อ้อ ! อย่างนี้เองจึงเรียกปลาไหลต้มเปรต มันเป็นการฆ่าปลาอย่างยมบาลโยนคนลงกระทะทองแดงนี่เล่า” อุดลย์พูดอย่างปลงๆ ในอาการน่าสังเวช

“นั่นนะซี” ผมว่า “เสียงมันดึ้นนะซีใจหาย เราคิดดูถึงตัวเราเองแบบ น้ำร้อนๆ กำลังเดือด ถ้าเราถูกโยนลงไปในหม้อน้ำใหญ่กำลังพลุ่งพล่านอย่างนั้น เราจะดิ้นอย่างไร แล้วขาดใจตายอย่างไร ไม่ไหวแฮะ ให้อะไรก็ไม่อยากกิน”

เราต่างคนต่างดื่ม และหยุดพูดเรื่องปลาไหลต้มเปรต คุยเรื่องอาหารแก้มเหล้าอื่น ๆ ต่อไป สุดแต่รู้อะไรมาว่าดีก็คุยกัน

“รายนี้ซี เขาแน่” คุณผลพูดและชี้มือไปที่ชายชราคนหนึ่งที่มีผมดำ ต้มอยู่ด้วยกัน ชายนั้นชื่อ นายฉาย เขาหัวเราะหึๆ แล้วสั่นหน้า

“เดี๋ยวนี้ไม่ไหวครับ แก่แล้วเลยเลิกหมดอ้ายเรื่องทรมานทรมาน

“ใจใจใจ” นายฉายว่า แล้วจุดบุหรี่สูบ

“เมื่อก่อนเอาเรื่องครับ กำลังคะนองกับพวกๆ” นายฉายแยมให้ฟัง
“แต่เดี๋ยวนี้แหละครับ ไก่จรก ไก่อะไรต่อมิอะไร ทำกินกับน้ำตาลเมา
แต่เดี๋ยวนี้ทุกๆ คำไปเลย”

“ไก่เราเลี้ยงไว้หรือครับ?” ผมถามแก

“ไอ้ะ เปล่าครับ ไก่เราเลี้ยงเองทำไมลงครับ พุดก็พุดเลยครับ
“ไอ้ๆ” อยู่ พอซุ่มนุ้มพวกก็กล้าขโมยไก่ชาวบ้านเขามาฆ่ากินแหละครับ
แต่เดี๋ยวนี้เปลี่ยนคอนมาเสียหนักละ”

แกผลเล่าแล้วหยุดเล่าชั่วคราว เพราะกำลังจะรินเหล้า พอริน
แต่เดี๋ยวนี้แกมมือเซ็ดปาก แล้วจึงพูดต่อไปอย่างสนุกใจของแก

“เดี๋ยวนี้ผมไม่เอาแล้วนะครับ การฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เมื่อก่อนละ
แต่เดี๋ยวนี้ เปลี่ยนคอนเสียตั้งสองสามตัว แล้วแต่เพื่อนจะมากน้อย”

“ผมแปลกใจครับ คำว่าเปลี่ยนคอนนี่คืออะไรกัน” อดุลย์ถาม

“คือว่าอย่างนี้ครับ” นายฉายพุดแล้วทำท่าให้ดู “เราเอาแขนของ
แต่เดี๋ยวนี้แหละครับ รอกแค่ออก ยกเข้าไปทาบน้ำอกไก่ที่มันกำลังหลับๆ
แต่เดี๋ยวนี้แหละครับ เห็นหน้าอกมันหนักเข้าๆ มันก็จะร่วงจากคอน มันก็ก้าวมา
แต่เดี๋ยวนี้แหละครับ เหนือแหละครับ แล้วเราก็ค่อยๆ เดินออกจากเล่า พอพ้น
แต่เดี๋ยวนี้แหละครับ หักคอเสียเลย”

“เดี๋ยว ก่อนจะเข้าไปในเล้ามันไม่ตื่นร้องเอะอะหรือครับ ยิ่งนอน
แต่เดี๋ยวนี้แหละครับ ตงตื่นก็ตื่นกันใหญ่” ผมถามโดยสงสัย แกโบกมือแล้วพยักพยิด

“เว เมื่อก่อนวางยาเสียก่อนสิครับ” แกว่า “ยานอนหลับของไก่ไม่มี
แต่เดี๋ยวนี้แหละครับ หัวหอมเรานี้แหละครับ เราดูทางลมเสียก่อน เอา
แต่เดี๋ยวนี้แหละครับ แล้วชูขึ้น มันเย็นวาบทางไหนทางนั้นก็ตื้นลม เราก็ลง
แต่เดี๋ยวนี้แหละครับ หัวหอมที่ตื้นลมซิดๆ เล้า โบกไปให้ทั่วๆ จนแน่ใจแล้วจึงเปิดเล้า
แต่เดี๋ยวนี้แหละครับ เอาหัวหอมไปรอกใกล้จมูกมัน มันสูดกลิ่นเข้าไปมันจะหลับ
แต่เดี๋ยวนี้แหละครับ เล้ากดูจะเอาตัวไหนก็ยื่นแขนเข้าทาบน้ำอกมันเลย ค่อยๆ ยื่นอก
แต่เดี๋ยวนี้แหละครับ วันไหนตัวก็กลัวตกคอนจึงก้าวมาคอนใหม่คือแขนเรา ธรรมดา
แต่เดี๋ยวนี้แหละครับ ได้กระโถนยื่นยังหลับสบายเลย โอ๊ย ! คุณเอ๊ย ผมเอา
แต่เดี๋ยวนี้แหละครับ ส่งพวกต้มน้ำคอดีเดียว ซากลับเป็นได้ลวกถอนขน

กันละครับ ไก่เอ็กละครักผมเล่นเสียคืนละตัวสองตัว”

“เดี๋ยวนี้ไม่เอาเลยรีครับ” นายชดถาม

“โอ๊ะ ไม่เอาเลยครับ ตั้งแต่โดนตีเข้าเลยเลิกเลย ไม่กล้า พวกเราก็เลิกหมดตาม ๆ กัน ผมคิด ๆ ดูว่า มันเห็นจะหมดเวรหมดกรรมบ้าง บังเอิญให้โดนตีเข้า”

“เจ้าของจับได้ระอะครับ” ผมถาม

“เปล่าครับ มันยิ่งกว่าเจ้าของอีกครับ โอ๊ย ผมจำจนตายเลย ก็นั่งยังรีครับ คืนหนึ่งเราหาเหล่าเถื่อนมาได้ไหนหนึ่งก็ซุ่มนุ่มนกัน ผมก็สั่งตั้งแก๊สเลยที่เดียว ตัวผมก็ย่องเข้าบ้านยายแก่ จัดการวางยาสลบพวกไก่แต่แก๊สแล้ว ได้ที่ดีแล้วก็เปิดเสาเข้าไป และทำพิธีตามที่ผมเล่ามาแล้วละพวกมันจัดการเปลี่ยนคอนของมันเอง ก้าวมาเกาะแขนผมทั้ง ๆ หลับตาอยู่ อย่างนั้นแหละ ผมก็พามาอย่างช้า ๆ ใจเย็น ๆ ยิงเอามันแนบเข้าที่อกด้วย เจ้ายิ่งอบอ่อนสบายใหญ่” ตอนนี้อดูลักษณ์ชัดสอดขึ้นว่า

“หารู้ไม่ว่าเจ้ากำลังมากับพระกาฬ” คนทั้งหมดฮาครืน แล้วนายฉายก็เล่าต่อไป “ผมค่อย ๆ เดินมาจนถึงพวกเราที่คอยกันอยู่ กำไลบนไฟสว่างล้อมวงล้อมเหล่าคอยกันอยู่ ผมแก่งเดินให้ดัง พวกเราเงยหน้าขึ้นมองมาทางผม น่าแปลกใจที่ว่าคอยผมไปเอาไก่กินเหล้ากันแล้วจนเมาขนาดมองผมแล้วจำผมไม่ได้ ธรรมดาที่เคยเราจะรีบกุ๊กกิ๊กมาช่วยผมสังหารไก่ที่เอามาได้ แต่คราวนี้เขาสามคนต่างตะลึงงัน มองหน้ากันเห็นตำรวจหรือเจ้าของไก่ที่เคยขโมยตามมาพบช่องขโมยเข้า ฉะนั้นผมแกล้งก็มองเขาอย่างเคือง ๆ ผมยิ่งใกล้เข้าไปเขายังตะลึงงัน ลูกขึ้นยืนแก้มืออ้าปากตาเหลือก”

“อะไรกันวะ ? ผมตวาดด้วยความโกรธ มืออย่างรีเราไปเอาไก่ไปใส่ฝ้าอันตรายเท่าไร? ถ้าเจ้าของตื่นขึ้นก็ถูกไล่ตีแน่ ๆ ดูมันซิกกลับมทกตลก แต่พอผมตวาดถามออกไป ทั้งสามกลับร้องโวยวายไม่เป็นภาษา แล้วต่างออกวิ่งไปคนละทิศละทาง หกล้มหกลุก ผมเองถึงแก่ตะลึงงันเหมือนกันว่ามันเกิดพิสดารอะไรกันขึ้น ผมเลยยืนอยู่คนเดียวในที่ที่นั่นแต่ผมเป็นที่ย้ายสวน เราทำกันไว้มียกบ้านพื้นดินไว้หนึ่งนอนเล่น ยกหลังคาคลุมหมาแหงนกันน้ำค้าง เอาไว้มาแอบกินเหล้าสุบกัญชาตามสบายโดยไม่มีใคร

ดูใหญ่โตไปตามมามาว่าเราได้ มีหม้อมีไหสำหรับต้มแกงสำหรับแกลุ่ม
แต่พอไปลงไม้ไว้

"ผมถอนฮึดขึ้นมา เอ้า ตามใจมึง ออยากเล่นบ้าง ข้าจะกินของข้า
คนเดียว ณะที่นี้ คิดแล้วจึงก้มมองดูเจ้าไก่เคราะห์ร้ายที่แขนของผมที่ทาบ
ลงไปอยู่ ชักแปลกใจเหมือนตาฟาง อ้ายไก่ที่แขนผมมันเหมือนไข่ไก่
นี่ไง ไก่แขนออกไกลยี่หน้าอกดูอีกที ผมแทบเป็นลม มันไม่ใช่ไก่ เอ๊ะ
นี่มัน ไก่กันนี่ มันเป็นหัวคนแท้ ๆ ที่วางอยู่บนแขนผม ความตกใจถึง
กับตกใจ พอมันตกไปที่พื้นดินดังตบ หน้ามันหงาย เป็นหน้าคนผู้ชาย
นี่แหละ ผมถึงกับเซถอยหลัง แล้วเจ้าหน้าคนหัวคนนั้นก็กลับเป็นไก่
ไปเอง ไก่ใหม่ แต่เจ้ากรรมไม่หนีไปไหน มันวิ่งวนเวียนอยู่รอบ ๆ ตัวผม
นี่มัน ไก่กะตากลั่นสวน ความกลัวทำให้ผมโดดเตะเจ้าไก่ไปอย่างไม่
ตั้งใจ อกแทบได้โดยไม่ถูกผมเตะ แล้วเปลี่ยนจากเสียงกะตากกะตาก
เป็นเสียงแก็ก ๆ เยาะเย้ยผม มันวิ่งห่างออกไปแล้วกลายเป็นหัวคนอีก
นี่แหละ ะไป ผมหันตัววิ่งจากที่นั่น หมุนไปโดนกิ่งไม้ตรงหน้าผาก
หัวฟาดดินหมดความรู้สึกไปเลยในบัดนั้นเอง นี่แหละครับ
นี่แหละครับวิธีการเปลี่ยนคอน มาสัตว์ตัดชีวิตทั้งไก่ทั้งนกทั้งปลาไม่เอา
แต่อย่างนี้ เมื่อพ้นจากการเป็นลมแน่นิ่งไปแล้ว พอกลับบ้านก็ล้มเจ็บเสีย
แต่อย่างใด ใคร ๆ คิดว่าผมตาย แต่กลับรอดมาได้ จึงเลยสาบานเลิก
ไปเลย ไม่เอาแล้วครับแต่บัดนั้น"

Handwritten signature or text

ครุอรุณ

ดิฉันขับรถมาหยุดที่บ้านน้อยหลัง
 งามน่ารักบ้านหนึ่งในซอยสายน้ำผึ้ง พอ
 เสียงแตรรถของดิฉันดังเรียกหน้าประตู
 บ้านสองสามครั้ง ก็มีเด็กสาว ๆ มาเปิด
 ประตูให้ ดิฉันจึงขับรถเข้าไปจอดชิดตัว
 บ้านของวิภา บ้านนี้แม่แต่จะเล็ก ๆ แต่มี
 ความงามกระจุกกระจิก ประกอบกับการ
 จัดสถานที่ที่มีเนื้อที่เพียง ๒๐๐ ตารางวา
 จัดเป็นสวนดอกไม้ ทั้งไม้เตี้ยไม้สูง และ
 มีที่นั่งเล่นในเนื้อที่บ้าน มีทั้งซุ้มไม้หอม
 และอ่างบัว จัดอย่างกระจุกกระจิกสมกับ
 เนื้อที่น้อย ๆ แม่ข้างบ้านของวิภาจะมีบ้าน
 มาปลูกใหม่ ๆ อีกหลังหนึ่งซึ่งใหญ่โตกว่า
 ก็หาชมรัศมีบ้านน้อยนี้ลงได้ ตกกลางวาม
 ไปคนละอย่าง ทางของวิภางามอย่างน้อย ๆ

น่ารัก บ้านใหม่นั้นงามโอโถง ให้ความยิ่งใหญ่จะมาแบ่งบีบความน้อยนั้นได้
เสมอไปก็หาไม่

เสียงแจ้วของวิภาดังอยู่บนบ้านหลังน้อย

“แสงเดือน ฉันคอยพบอยู่ที่เดียว” วิภา แม่นักร้องวงดนตรีไทย
เดิมของดิฉันเสียงแจ้วสมตำแหน่งนักร้อง แม้แต่อายุจะเข้าไปเกือบ ๔๐ ปี
แล้วก็ตาม ดิฉันลงจากรถเข้าไปหาเธอ

“ดีนะแม่คุณ อยากพบเรา แต่คอยพบอยู่ที่บ้านตัว” ดิฉันว่าเข้าใจ
วิภาหัวเราะขบขันตัวเอง

“กำลังยุ่งจริงๆ จึงยังไม่ไปพบตัวไม่ได้ เลยคอยอยู่กับบ้าน” วิภาพูด
แล้วเข้ามาจูงมือดิฉันขึ้นบ้านหลังน้อยน่ารักของเธอ

“อ้าว ! นี่พ่อเจ้าประคุณไปไหนล่ะยะ” ดิฉันหมายถึงสามีเขา

“เพื่อนมารับแต่เช้าว่าจะไปจัดที่จัดทาง หลานสาวเพื่อนจะแต่งงาน
อาทิตย์หน้านี้แหละ เขาว่าจะมีเครื่องสายไทยด้วย” วิภาบอก

“เอ๊ะ ! เดี่ยว เครื่องสายไทยนะจะมีวันอะไรนะ ?” ดิฉันรีบถามทันที
เพราะที่ไปหาเขาก็เพื่อนัดหมายงานเครื่องสายที่เพื่อนอีกคนหนึ่งของดิฉัน
เขาขอร้องไว้ ถ้าตรงกันเข้าละแยมเลย ยายวิภาจะมีเครื่องสายแกก็ดี ยานะ
ตัวดิฉัน และดิฉันก็ต้องการตัวแก จะวุ่นกันแล้วละ

“เขาจะแต่งงานที่ ๒๕ นี้แหละ” วิภาว่า

“ตายแล้ว” ดิฉันร้องด้วยความตกใจ มันตรงกันเข้าแล้ว

“ทำไมล่ะ” วิภาตาโพลง

“อู่วะ ตรงกันนะซีล่ะ” ดิฉันว่า

“วุ่นแล้ว” วิภาถอนใจ “ตาย ๆ ชอบมืออย่างนี้เสมอ ๆ”

“เอ๊ะ... ยายภาจ๊ะ ของตัวนะไปเล่นบ้านใครรู้ไหม ?” ดิฉันไล่ถาม

“บ้านอาจารย์ประสิทธิ์ แต่งงานหลานสาวเขา” วิภาบอกอย่างปลง

“เฮ้ย ! ตลกสิ้นดี รายเดียวกันเสียแล้ว อาจารย์ประสิทธิ์ พอดี
กาญจน์ ไซ้ไหม ?”

“ไซ้ ! แหมตกใจแน่ะให้ตายซี นี่แล้วทางตัวล่ะใครเชิญไป

“คุณวินัยขอให้เราจัดวงไปที่นั่น แหมใจหาย นึกว่าวุ่นแล้ว ก็บอก
ตัวนักเซียว มืออย่างเธอจะมึงงานทำไมไม่รีบไปบอกเรา นี่ดีแต่เธอคนเดียว”

เพิกถอน

"จริง ! เราผิด เพราะยุ่งจ้งทางโรงเรียน เอ๊ะ ! แต่ตัวก็ผิดนะ ว่า
แต่ตัวก็เพิ่งมาบอกวันนี้" วิภา รับผิดคราวแรก แต่พอนึกได้ว่าดิฉันล่าช้า
เพิกถอนแต่กริบศอกกลับเอา

"จริงเหมือนกันแฮะ พ่อเจ้าประคุณของฉันนะซี เพื่อนเขานัดแล้ว
แต่ตัวก็อะไรที่นั่นแหละ กลับบ้านมาเสียหมดสติทุกที ลืมบอกเรื่องนี้
แต่ตัวก็แล้วกันแล้ว เมื่อก่อนนี่แหละมาน้อยถึงได้พูดขึ้นมา ดิฉันนะ บ้านเรา
ดิฉันเองมือและดนตรีอยู่พร้อม ถ้าเที่ยวตามคนอื่นก็ตายละ" ดิฉัน
โดนเปิดใจสู่สามีซึ่งความจริงเป็นดังนั้น เพราะเขาเพิ่งบอก

"ตัวมันรวยถึงเลี้ยงวงดนตรีอยู่ได้ แม่พวกดนตรีทุกคน ทำงานตาม
แต่ตัวก็ทำตัวทั้งนั้น เย็นลงกลับมารวมกลุ่มอยู่บ้านตัว กินข้าวกระทะ ตัวจึง
แต่ตัวก็แปลก มีเราคนเดียวที่เป็นลูกวงของตัว แต่แยกกันอยู่คนละบ้าน"

"แต่ตัวพูดเลยวิภา ว่าเรารวย เรายังมี เวลานี้มันยังงไม่รู้อะ การค้า
โดนบอกดิฉัน พ่อเจ้าประคุณของเราสมองไม่ทันพวกเพื่อน เขาชิงหน้าไป
แต่ตัว เราต้องร้องท้ายไม่ทันเขา"

"แต่ : เพื่อนกัน ทำไมจะชิงหน้าเพื่อนกัน มันต้องช่วยกันสิ"

"แต่ : วิภา ตัวนะไม่รู้อะไรเรื่องการค้าหรอก ก็มหน้าอยู่แต่การสอน
แต่ตัวก็ การค้านี้ไม่มีเขามิเราจะบอกให้ ใครได้ทำรีบจ้วงรีบโกยทันที
โดนบอกใครห่วงใครเลย"

"แต่ : เราเพิ่งรู้" วิภา พูดแล้วถอนใจปลงถึงชีวิตมนุษย์ในโลก เพราะ
แต่ตัวก็แต่ความเมตตาอารี การเอื้อเฟื้อแก่กันและกันตามนิสสัยครูซึ่ง
แต่ตัวก็ทางปรัชญา ไม่ใกล้เคียงกับนิสสัยของนักค้า เช่นเดียวกับ
แต่ตัวก็แต่กรรมดานั่นเอง

ขแต่ที่เราคุยกันอยู่ เรามิได้เอาใจใส่ตึกใหญ่ข้างเคียงกันนั้นว่า มี
แต่ตัวก็แต่เด็กสาวหัวเราะต่อกระซิกกัน พอเราหยุดคุยกัน จึงได้ยิน
แต่ตัวก็แต่เด็กสาวหลายคนหัวเราะกันอย่างรื่นรมย์ และบัดนั้นเอง เรา
โดนบอกว่ามีเทียบเสียงซอสามสาย

"แต่ : บ้านนี้เป็นบ้านนักดนตรีรึ ?" ดิฉันถามวิภา

“ไม่รู้เหมือนกันซี เขาเพิ่งมาอยู่เมื่อตึกเขาสร้างเสร็จไม่กี่วันมา”
วิภาว่า

“ก็เลยไม่รู้กันว่า บ้านตัวก็คือบ้านนักดนตรี”

“จะรู้ได้อย่างไร เราเป็นนักร้อง จะร้องเพลงก็เพียงร้องเบาๆ เว
ไม่ใช่คนเล่นเครื่องมือนี้อย่างดัง ไม่มีใครรู้แน่ๆ ว่าเราเป็นนักดนตรี นอกจก
จะคุ้นเคยกัน เขาเพิ่งมา ก็ยังไม่รู้จักกัน แต่ก็ไม่แน่นะ เขาร่ำรวยกว่าเว
เขาอาจจะไม่รู้จักเราก็ได้” วิภาพูดเล่นอย่างสนุก

การเทียบเสียงซอสามสายดีแล้ว ก็ได้ยินขึ้นเพลง “ต๋อยรูป” เป็น
เพลงเดี่ยว ดิฉันใจหาย ฝีมืออย่างนี้ เป็นคนอายุชั้นไหน ทำได้สนิทแนบ
เพราะพริ้งเป็นแนวทางของคนฝีมือสูง ทำให้ดิฉันคิดย้อนถึงคนคนที่เฝ้า
พยายามลืมไปแล้ว ดิฉันนั่งฟังเพลงที่มีนิ้วและสำนวนอย่างเดียวกับคนเฝ้า
ดิฉันกำลังนึกถึงด้วย หัวใจก็เกิดระโหยโรยแรง

“แหมฝีมือคล้ายครูอรุณจริง” วิภาพูดขึ้น แต่ดิฉันไม่พูด เพว
จิตใจกำลังคิดและนึกถึงคนที่วิภาออกชื่อขึ้นมา

ดิฉันผลุนผลันนัดงานดนตรีของเรากับวิภาแล้วรีบลากลับ ไม่ยอม
เอาใจใส่กับเสียงซอสามสายนั้นอีก วิภาหน้าซีด มองดูดิฉันอย่างเห็นใจ
และรู้ใจ โดยมีได้ทักท้วงเลยว่าทำไมรีบกลับ เมื่อขับพื้นซอมาแล้วเข้า
ถนนใหญ่ ดิฉันระวังตัวขับเป็นอย่างดี เพราะรู้ว่าใจคอกำลังไม่ปรกติ
ความหลังความเก่าที่พยายามลืมมาหลายปีกำลังจะก่อตัวขึ้นมาอีกแล้ว

กลับถึงบ้าน สามิดิฉันไม่อยู่ คงไปรวมกับเพื่อนกันที่สโมสรพหุ
ไทย ดิฉันบอกกับลูกสาวและคนใช้ว่าอย่าให้ไปกวน จะขอนอนพักไฟ
สบายสักหน่อย ความประสงค์นั้นอยากจะกลับไปเสียจะได้หยุดคิดถึง
ความหลัง แต่ท่านที่รักทั้งหลาย เหมือนยิ่งยู่ยิ่งระงับกลับยิ่งคิด เสรีภาพ
เทพเจ้าและผีศาจจะสาปแช่งดิฉันให้มีอันเป็นโดยใจไม่ปรกติ ทนทุกข์ด้วย
หัวใจตัวไม่ให้มีความสุขใจได้เลยมากกว่า ๑๐ ปีแล้ว เพราะดิฉันเป็นสุ
ริคุณครู เป็นศิษย์คิดล้างครู เป็นคนไม่มีกตัญญูในครูบาอาจารย์ แม้แต่
เวลานั้นจะอายุเพียง ๑๘ ปี สมองยังเป็นเด็ก ทั้งหยิ่งทั้งผยอง ครั้นเข
มารู้สึกในความผิดของตัวเอง แต่ก็สายไปแล้ว และเวอร์กรรมต่าง ๆ ข
ผู้ไม่รู้คุณครูก็ทรมาณใจตัวเองโดยไม่ต้องมีใครทำให้

ดิฉันย้อนคิดถึงความหลัง ตั้งแต่อายุกำลังวัยรุ่น เป็นลูกผู้มั่งคั่ง
สูง ฝึกหัดเรียนดนตรีไทยทุกชนิด เพราะในบ้านมีวงดนตรีประจำ
บ้านนั้นมีเด็กหนุ่มคนหนึ่ง เป็นเด็กของยายดิฉัน อายุแก่กว่าดิฉันสอง
ปี ยายดิฉันเลี้ยงเป็นหลานบุญธรรม ชื่ออรุณ เป็นนักดนตรีฝีมือดี
สามารถในกรมศิลปากร ตำแหน่งนักดนตรีประจำกรม และได้เลื่อน
เป็นครูในโรงเรียนนั้น ครั้นยายขอเอามาเลี้ยงเป็นหลานบุญธรรม
ตามวงดนตรีในบ้านเรา และในฐานะฝีมือดี ทางบิดามารดาดิฉันจึง
เป็นครูสอนพวกเราและเด็กๆ ในบ้านอีกทั้งหมด เราก็เรียกว่าครูอรุณ
ฐานะสูงกว่าดิฉันในทางเป็นครูบาอาจารย์ แต่ทางฐานะที่แท้ก็คือคน
บ้าน ฟังใบบุญยายดิฉันและบิดามารดาดิฉัน ฉะนั้นเจ้าความจริงแห่ง
โลกของครูอรุณจึงมาค้ำหน้าใจดิฉันไม่ให้นับถืออย่างเต็มที่ เพราะ
มองว่าครูอรุณคือคนในบ้าน พุดง่าย ๆ พวกที่กินข้าวกระทะในบ้าน
เองในบ้านนั่นเอง นี่แหละจิตใจของดิฉันต่ำช้าไปคิดเอาดังนี้เป็นหลัก
ที่แยกตนตรีกี่เพราะบิดาและมารดาชอบ ยอมเป็นศิษย์ก็โดยถูกบังคับ
ฐานะและตระกูลคำดิฉันให้จมไม่ลง ทั้งสวย ทั้งร้าย ทั้งเด่นในวง
หมู่ อยู่โรงเรียนที่มีฐานะสูง เป็นโรงเรียนที่คนชั้นราชินิกุลเรียน คือ
เสนาราชินี

เจ้าความอ่อนหย่อนคิดของดิฉัน ทำให้ไม่รู้จักอะไรควรไม่ควร
หากันนั้นเขามาเรียนดนตรีที่บ้านดิฉัน และเขาเคารพครูดีมาก เคารพ
ด้วยความบริสุทธิ์ใจ แต่ดิฉันนั้นล้อเลียนครูเล่นอย่างเพื่อน แต่ใจ
ลึกซึ้งอยู่เงียบ ๆ ว่า ครูคนนี้ก็คือข้าในใบบุญ ครูอรุณจะรู้หรือเปล่า
คงเบว่าดิฉันเกลียดแกลอยู่ใจ รู้สึกว่าแกมันคงดี สอนให้เป็นอย่างดี
แต่ตรงครัดในเวลาสอน ทั้งขยันสอนดิฉันเป็นพิเศษเสมอมา จนพวก
คนหญิงชายของดิฉันชักจะล้อเลียนว่า ดิฉันจะต้องแต่งงานกับครูเสีย
จ หมด ! ท่านที่รัก พอได้ยินอย่างนี้ ดิฉันอายและชักรังเกียจครูขึ้นทันที
คิดต่าง แต่ครูคงเอาใจใส่ดิฉันอย่างไม่ทอดทิ้ง มีการทำเสียงบังคับให้
คนอย่างท่านองเข้าหยอกแบบคู่รักกลาย ๆ ดิฉันยิ่งอายและเกลียด
แกลอีก แต่ครูก็ทำเหมือนทองไม่รู้ร้อน

ปีกสองปี บิดาของดิฉันได้สิ้นชีพด้วยโรคมะเร็งที่คอ มรดกทั้งหมด

ตกอยู่แก่ดิฉันครึ่งหนึ่งและมารดาครึ่งหนึ่ง เพื่อนชายของดิฉันห้อมล้อมเข้ามากว่าเก่า และเจ้ากรรมดิฉันก็เกลียดครุอรุณมากขึ้น ดูทำตัวไม่รู้ไม่ตีว่าดิฉันรังเกียจ แกกระทำตัวคล้ายญาติ จะเป็นไปได้อย่างไร ในเมื่อแม่เพียงเป็นเด็กที่กำพร้า ยายดิฉันเอามาเลี้ยงไว้ ลูกเต้าเหล่าใครที่ไหนก็ไม่รู้ เรานับถือว่าเป็นครูสอนดนตรี เลยลืมตัวไปว่าแก่นะมีตระกูลเท่าเทียมพวกฐานะเท่าเทียม ความรู้สึกของดิฉันหนักไปในทางว่าครุอรุณไม่เจียมตัว ดิฉันได้ขอร้องเพื่อนชายเพื่อนหญิงหลาย ๆ คนให้ช่วยกันหาทางทำแม่ให้อับอายและรู้สำนึกกะลาหัวเสียบ้าง แต่ขอร้องว่าอย่ารุนแรงถึงกับคุณยายจะโกรธและเสียใจได้ ในบรรดาเพื่อนหญิงมีวิภาคนเดียวที่ขอร้องดิฉันว่าอย่ารุนแรงอะไรกับครุอรุณเลย เพราะเขาเวทนาสงสารครุอรุณมาก

“แสงเดือนจำ อย่ารุนแรงอะไรกับครุเลย เท่าที่เดือนพูดว่า ครูแม่ทำท่าจะรักเดือน หรือมีที่เจ้าชู้กับเดือนนั้น ฉันยังไม่ถนัดนัก ถ้าว่าแม่มีนิสัยเจ้าชู้ ทำไมฉันไม่ถูกบ้าง และคนอื่นไม่ถูกบ้าง”

ดิฉันได้ยืมคำพูดของวิภาเช่นนั้น ชักจะฉุนเฉียวขึ้นมาอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนเลย

“ก็แกมีสมบัติอะไรละที่จะให้เขาหวัง หรือไก่อ่กว่ามีคู่เป็นคนมั่งคั่ง” คำพูดของดิฉันนี้ทำให้วิภาชะงัก หน้าซีดขาว อ้าปากค้างอยู่สองสามนาที แล้วพูดออกมาอย่างกระอ้อมกระแอ้ม

“ขอโทษ ! ฉันลืมตัวไป” เขาพูดเท่านั้นแล้วก็ค่อย ๆ จากดิฉันไปพร้อมกับเพื่อนอื่น ๆ เป็นครูใหญ่ดิฉันจึงได้คิดว่าดิฉันพูดแรงไป ทบมทถึงว่าคนอย่างวิภาจะมีค่าอะไรที่จะทำให้ใครมุ่งหมายเธอได้อย่างดิฉัน ทบมทไม่ก็หมายความว่า เธอไม่สวยไม่รวยเท่าฉัน พอนึกอย่างนี้ก็เสียใจตัวนิดทาเคยกจึงเดินไปร่วมวงกับเพื่อน ๆ ที่กำลังรับการฝึกสอนทางดนตรีอยู่กับครุอรุณ ร้องชวนทุกคนให้รับประทานอาหารกันเถิด เพื่อเอาใจวิภา ดิฉันเข้าเฝ้าขอแม่เดินไปทางโต๊ะอาหาร

ดิฉันจัดอาหารเลี้ยงเพื่อนอยู่ตามเคยอย่างเมื่อคุณพ่อยังมีชีวิต ที่แม่ทำประจำให้ครีกครั้นรื่นรมย์ ซ้อมดนตรีแล้วก็เลี้ยงกันอย่างสำราญ วิภาเฝ้าโซดาตามใจสมัคร

“เชอ...นี่ใบบุญของคุณแสงเดือนรอกนะ จึงมีสุขไปทุกอย่าง” คุณ
ดิฉันเพื่อนดิฉันเอ๋ยขึ้นเมื่อกำลังเคี้ยวอาหาร “เหล่าเอ๋ย ล้วนแต่ดี ๆ ทั้ง
ๆ ไตรหลงตัวก็ลืมเงาหัวตัว แต่ผมนะไม่ลืมตัวรอกครับคุณแสงเดือน
ไปหน้าแกงราดหัวอยู่กระนี้” เพื่อนหญิงเพื่อนชายหลายคนได้ฮากัน
ใหญ่เมื่อคุณสุวิทย์พูดจบ เพราะเขารู้ดีว่าคำพูดนั้นหมายถึงใครและ
ใครใคร แต่เวลานั้นก้มหน้ากินอาหารนิ่ง เพื่อนบางคนนิ่งไม่หัวเราะ ส่วน
คุณนั้นเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก้มหน้ากินอาหารคำสุดท้าย แล้ว
พา หาโอกาสลุกพ้นพวกเราไป ทำเป็นบ้วนปากแล้วจูดบุหรือสูบ ไปนั่ง
รถเครื่องดนตรีวางไว้เรียบร้อยก็เร่หลบหายไป อีกหลายคนในวงเรา
จากนั้นก็กัก วิภาหน้าซัด บ่นปวดท้องลุกไปหายาธาตุน้ำรับประทาน ตัว
เพื่อนบ้านหัวใจเหลือเกินที่พวกเพื่อนช่วยเตือนให้ครูอรุณสำนึกตนได้

ไม่ได้พบครูอรุณอีกเลย จนถึงวันซ้อมวันต่อเพลงจึงได้พบกัน
หน้าครูอรุณจะได้สำนึกตัว ไม่ค่อยพูดจาล้อเลียนศิษย์เล่นดังวันก่อน ๆ
หน้าก้มตาสอนตามหน้าที่ แต่วันนี้วิภาขาดไป ไม่มาซ้อมมาเรียน
ตาม รุ่งขึ้นดิฉันให้เด็กถือจดหมายไปถามว่าทำไมขาดหายไป วิภาตอบ
ไปเสียงปุงกับเด็กนักเรียนจนเหนื่อยอ่อน วิภามีอาชีพเป็นครูโรงเรียน
ดิฉันรู้อย่างนั้นแล้วก็ไม่คิดอะไรอีก มารู้คราวหลังว่า วิภาเสียใจแทน
ผมไม่อยากจะมาเห็นหน้าครู ว่าครูจะหน้าด้านหน้าดำสอนอยู่อีกหรือ
ถูกเหยียดหยามดังนั้น การเรียนดนตรีมาตอนหลัง ๆ นี้ ดิฉันไม่
ได้ต่อเพลงและฝึกซ้อมเลย ไม่อยากจะใกล้ครู ไม่อยากจะฟังคำ
พูด ต่อมาอีกนัดหนึ่ง ครูอรุณมองดิฉันแล้วพูดว่า

“คุณแสงเดือนครับ คุณทางการเมืองไปหมื่นนี้ ผมเกรงเลื่อนรางไป
ไปขอเพลงที่ต่อค้างไว้ ผมก็จะมีเพลงอื่นให้อีกตามชอบใจ” ครู
พูดไปรูปคล้ำขอตรวจดูสิ่งต่าง ๆ ไม่ให้บกพร่อง ดิฉันไม่ได้ตอบ
สิ่งแต่อยู่ ไม่อยากจะได้ยินครูอรุณเข้ามาเกี่ยวข้องกับดิฉันเลย

“แหม ! จะหาครูที่ไหนเอาใจใส่เป็นพิเศษตั้งนี้ได้ที่ไหนเล่า” คุณ
สาวขึ้น แล้วคุณสุวิทย์ก็หัวเราะอย่างชอบใจ

“เป็นหน้าที่ครูครับคุณ ถ้าคุณเรียนดนตรี คุณจะรู้ว่าหน้าที่ครูมี
ใจ แต่ถ้าหมดหน้าที่ครูวันใด วันนั้นลูกศิษย์ก็หมดความรำคาญใจ”

ครูอรุณพูด

“ผมดูๆ ก็ว่าคุณวิภาจะหมดอยากทางดนตรีแล้วกระมัง และนี่คงทำให้ครูอรุณหมดหน้าที”

คุณสุวิทย์พูดแล้วมองดูดิฉัน ดิฉันนั่งเงิบไม่พูดอะไร ทุกๆ คนเงิบกริบเลย

“ทุกคนจะซุ่มกันอีกไหมครับ ถ้าไม่ซุ่ม ผมขอไปพักผ่อน” ครูอรุณถามแล้วมองดูทุกคน และทุกคนก็ไม่กล้าจะพูดอะไร ต่างมองตากัน เมื่อไม่มีใครตอบอะไรแล้ว ครูอรุณก็จากที่นั่นไป พวกเราไม่หัดขมิ้น ไม่เล่น แต่นั่งคุยกัน ดื่มกัน รับประทานอาหารของว่างกันไปตามสบาย

จากวันนั้นมา ครูอรุณได้หายหน้าไม่เข้ามาทางพวกเราเลย เห็นแต่เงาแวบๆ อยู่ทางตึกหลังเล็กของคุณยาย ต่อมาอีกสองสามวัน ดิฉันกับคุณแม่ นั่งรับประทานอาหารเย็นอยู่ ครูอรุณได้โผล่เข้ามา ยกมือไหว้คุณแม่ ดิฉันและไหว้ดิฉัน ออกรู้สึกตะขิดตะขวงใจ ครูอรุณแก่กว่าดิฉันสองสามปี และมีฐานะเป็นครูบาอาจารย์ที่มาไหว้ศิษย์ก่อน แต่ดิฉันไหว้ตอบแล้วนั่งเฉย

“กระผมมาขอกราบลาออกจากครูและจากบ้านนี้ไป เพราะมีกฎจำเป็นจะต้องออกหัวเมือง”

คุณแม่ดิฉันนั่งอึ้ง ประทศก็ไม่ค่อยชอบครูอรุณนักเพราะดิฉันเคยพูดอะไรต่ออะไรใส่หูท่านเสมอ ท่านรักดิฉันดังแก้วตา ก็พลอยไม่ชอบไปด้วย

“ครูบอกให้คุณแม่ท่านทราบแล้วรึ?” คุณแม่ดิฉันถามครูอรุณที่ว่าบอกคุณแม่ท่านทราบแล้วรึ ก็หมายถึงคุณยายดิฉันเอง

“ทราบเรียนให้ท่านทราบแล้วครับผม” ครูอรุณตอบแล้วยกมือไหว้อีกครั้ง พร้อมกับกล่าวว่า

“กระผมเลยถือโอกาสกราบลาท่านไปแล้ว” ครูอรุณพูดแล้วไหว้คุณแม่ แล้วหันมายกมือไหว้ดิฉัน พร้อมกับกล่าวว่า

“กระผมกราบลาคุณแสงเดือนด้วยครับ” ครูอรุณได้เดินก้มหลังอย่างเคารวะออกจากห้องอาหารไป คุณแม่มองตามเงิบขริ้มไม่พูดอะไรกับดิฉันเลย กิริยาของคุณแม่ ดิฉันรู้ว่าไม่ใช่เสียดายครูอรุณ แต่คุณแม่จะตำหนิติเตียนว่าปล่อยให้ดิฉันรุกรานครูอรุณ ต่อจากนั้นเวลา กิริยาคุณแม่ผิดไปจากเดิม มีนตึงไม่พูดอะไรกับแม่และดิฉันเลย แม่แต่

กัน คุณยายก็ทำเหม็น ความกระตบกระเทือนใจได้มีขึ้นในบ้าน
ทุกๆ ชมๆ ไม่จะแจ่งอะไรนัก เพียงรู้ๆ กันภายในใจ นับแต่นั้นมา
มดนตรีของเราหยุดซ้อมไปนาน เพราะดิฉันยังมีใจซุ่มมัวอยู่ แต่
คนที่ไม่ประสีประสา กับดนตรีคงมาตามเดิม วิภาหายไปนาน จน
เขาจะมาเยี่ยมดิฉัน ก็มีการต่อว่าการหายหน้าของเขาไปนิดหน่อย
เปลืองใจกำลังไม่สบายจึงไม่ได้มา ในที่สุดเขากระซิบว่า

“เมื่อสองสามวันมานี้ ครูอรุณไปลาเราที่บ้านว่าจะไปเหนือ และบอก
ออกจากบ้านตัวไปแล้ว แหม เราใจหาย”

ดิฉันหึ่งๆ โกรธๆ ครูอรุณอยู่ แต่ก็อดสะเทือนใจไม่ได้ เพราะการ
ลาบ้านของเขาครั้งนี้เป็นเพราะดิฉันเป็นตัวการก่อกวน

“เขาว่าอะไรเรามั่ง?” ดิฉันถามวิภา

“เปล่าเลย ไปลาเราเท่านั้น และพูดอยู่ว่า เพลงร้องที่แกสอนไว้ให้
ไปเรียนอยู่ ก็โปรดรักษาและท่องบ่นไว้เถิด ถ้าไม่นิยมก็สุดแล้วแต่”

“ตัวตอบครูว่าอย่างไร?”

“เราก็ตอบว่า วิชาทุกอย่างที่ได้ไว้จากคุณครู ดิฉันยังนิยมครูอยู่
จนฟังเขาไว้เหนือหัว”

“ตัวว่าอย่างนั้นเชียวรี?”

“ถูกแล้ว เราเป็นครู มีอาชีพครู จิตใจเป็นครู จึงอดจะเคารพครู
เกิดครู กตัญญูต่อครูไม่ได้ แม้แต่จะเป็นวิชาใดก็ตาม เขาสอนให้ เขา
สอนเรา ถ้าเราไม่เคารพครู เราเองก็เป็นครู แล้วใครจะเคารพเราเล่า”

ดิฉันฟังยายวิภาพูด รู้สึกสะเทือนใจบ้างนิดๆ

“ตัวดำเราซึ่นี่นะ?”

“ไอ...เปล่า เราดำตัวไม่ได้หรอก เพราะตัวก็มีสิทธิจะทำอะไรได้
เองในตัว เราจะดำตัวได้เรอะ ที่พูดนะพูดสำหรับตัวเราเอง”

วิภาจะว่ากระตบหรือไม่กระตบก็ตาม ดิฉันก็สะเทือนใจอยู่ดี อยู่
ตรงคนที่เราก็อ้อมบ้างไม่ได้ซุ่มบ้าง พอมีงานตามบ้านเพื่อนก็ชวนเครื่อง
เล่นกัน รู้สึกว่าการเล่นของเราสนุกน้อยลงไป จะเป็นด้วยขาดครูควบคุม
ดี / เขาเทศคนที่เคยเล่นร่วมกันมาหายไปก็พูดไม่ถูก ทุกๆ คนก็ไม่รู้สึก
สนุกเช่นเดียวกับดิฉัน ช่างเป็นเรื่องแปลกประหลาด

คืนนั้น คุณสุวิทย์ คุณมานะก็ไปในงานนั้นด้วย แม้แต่เขาไม่ได้แก่ทางดนตรี เขาก็ไปในฐานะเพื่อนรับเชิญ คุณสุวิทย์ได้พูดขึ้นตอนหนึ่งในวงดนตรีเราว่า

“นี่ ! อ้ายหมอครูของคุณแสงเดือนนั้นมันไม่เลวแฮะ” ทุกคนยกหน้าคุณสุวิทย์ เพราะครูอรุณไม่ใช่เป็นครูของดิฉันคนเดียว เป็นครูของทั้งวง เมื่อคุณสุวิทย์ใช้คำว่าอ้ายหมอครู ก็ดูมีสีหน้าขึงๆ ไปตามกัน แต่ก็ไม่มีการพูดอะไร คุณสุวิทย์ก็พูดต่อไปว่า

“ผมไปสืบถามทางกรมศิลปากร ก็รู้ว่าเขาลาออกไปแล้ว เขาสำคัญแฮะ... ลูกศิษย์ทั้งหญิงทั้งชายร้องให้กันระงมที่ครูมาจากไป มีแต่คุณแสงเดือนคนเดียวที่ไม่ร้องให้ที่ครูจากไป”

พูดแล้วเขาก็หัวเราะคนเดียวอย่างขบขัน รู้สึกว่าฤทธิ์สุรากำลังเต็มที่ จะพูดอะไรไม่เกรงใจใคร จริงอยู่สำหรับดิฉันนะก็ว่าเขาพูดเอาใจดิฉันแน่ แต่คนอื่นนะซิเขาคงไม่ชอบแน่ ๆ รู้สึกว่านั่งงั้นไปหมด แต่การที่เขาไปดิฉันสังเกตได้ว่า ไม่ใช่ว่าเขาไม่ชอบครูหรือเห็นดีด้วยกับคำพูดของคุณสุวิทย์ แต่เขาจะโต้แย้งคัดค้านก็เกรงดิฉัน เพราะทั้งเพื่อนหรือคนในวงที่เป็นดนตรีทุกคน ดิฉันเลี้ยงอยู่ทั้งนั้น จึงไม่กล้าจะคัดค้านคุณสุวิทย์ที่เป็นเพื่อนดิฉัน ความไม่สบายใจเริ่มเกิดแก่ตัวดิฉันเสียแล้ว วิภานั่งก้มหน้าไม่พูดอะไร เบิ่งตาไปทางแขกที่เฮฮากันทางด้านหนึ่ง ดิฉันรู้สึกว่าคุณอรุณจะตกน้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้เสียแล้ว และสภาพของคนแก่แต่ใจเช่นดิฉันกำลังจะตีแผ่ออก คำที่คุณสุวิทย์ว่า ครูอรุณลาออกจากศิษย์บางพวกลูกศิษย์หญิงชายร้องให้อาลัยกัน ถ้าครูอรุณเป็นคนที่น่ารังเกียจ เหตุใดจะเป็นอย่างนั้น

ในระยะอีกหนึ่งปีต่อมา ดิฉันก็ต้องปลดการเป็นโสดออก กับคุณวรรณารถได้มาติดต่อกับดิฉัน และสู่ขอดิฉันกับคุณแม่และคุณยาย ดิฉันก็เลยแต่งงานไปกับนายห้างหนุ่มผู้ร่ำรวย และวิภาก็ได้แต่งงานกับเขาดำรงที่มีฐานะปานกลางคนหนึ่งไป คุณยายดิฉันเริ่มล้มเจ็บด้วยโรคชรา ทั้งๆ ที่ท่านไม่ค่อยจะชอบดิฉันและคุณแม่ แต่เราต้องพยายามแก่ไปตามหน้าที่และความเคารพ ในที่สุดคุณยายก็ได้สิ้นชีวิตลง เงินทองมีก้นเล็กน้อยให้หนายความประจักษ์ให้แก่ครูอรุณ ทั้งตัวตึกเล็กของที่บ้าน

ให้ครูอุกจนเช่นกัน หากแต่ที่ดินนะซีมันยังรวมกันอยู่ ถ้าครูอรุณได้เป็น
นางคงจะมาอยู่อย่างไรได้ ถ้าฉันและคุณแม่ไม่ยอมก็อยู่ไม่ได้

เราสวดให้คุณยายเจ็ดคืน ในคืนตอนกลางๆ ดิฉันลงจากเตียงของ
คุณยายตรงไปยังเตียงเล็กของคุณยาย คนที่ฟังสวดก็อยู่กันในเตียงทั้งนั้น
แต่ไม่มีใครคนหนึ่งนั่งพับเพียบอยู่ข้างเตียงด้านนอก เขาผู้นั้นพนมมือฟัง
ฟังกรรมอย่างสงบนิ่ง พอดิฉันเดินเข้าไปนิดหน่อย ก็ต้องตกตะลึง ผู้นั้น
คือครูอุกจน พอเขาเห็นดิฉันเท่านั้น เขาก็ลุกจากที่นั่นเดินหายไปทางหนึ่ง
ดิฉันตั้งใจจะไปเชิญครูแก่เข้าไปฟังสวดข้างใน เพราะแก่คงไม่กล้าเข้าไป
ข้างใน เพราะมีแต่วงศ์ญาติของเราทั้งนั้น แก่ไม่ใช่ญาติ และทั้งออกจาก
บ้านไปแล้ว จึงไม่กล้าเข้าหน้าใคร ดิฉันเดินไปถึงตรงที่แก่นั่ง เทียวมอง
ตามก ดั่งใจว่าจะขอโทษและขอคืนดีกันที่ดิฉันเคยล่วงเกินอะไรไปแล้ว
แต่ก็ไม่พบ ดิฉันได้บอกกับวิภาที่นั่งอยู่ข้างใน วิภาเบิกตากว้าง

“เอ๊ะ ! ครูอยู่เมืองเหนือนี้หะ ใครบอกแก่ละ ถึงได้มาทัน” วิภาว่า

“คงจะอยู่ในกรุงนี้แหละ พอรู้ข่าวก็มาไหว้ศพ” ดิฉันว่า วิภาพยก
ตัวเดินด้วย แต่คงหันมองไปทางประตูตึกคล้ายจะรอว่า ครูอรุณจะโผล่
ออกมาหรือไม่ แต่คืนนั้นทั้งคืนก็ไม่พบกัน

เมื่อปิดศพแล้ว และปิดประตูทิ้งไว้ หลังจากทำบุญเจ็ดวันแล้ว
ดิฉันถามคุณยายที่มีศพคุณยายนอนอยู่บนเตียงก็เงยหน้ากลัว ไม่มีใครกล้าผ่าน
ในตึกนั้น ดิฉันถามทนายประจำว่า หาตัวครูอรุณพบหรือยัง ที่จะมอบ
ศพให้ ทนายตอบว่าไม่พบ และกำลังจะลงหนังสือพิมพ์เรียกตัว ดิฉัน
แตกใจ ก็เขามาฟังสวดในวันนั้นก็น่าจะรู้ดีแล้ว แต่ไม่ยกหาทนาย เอ๊ะ !
ทำไมเขาไม่รู้ว่าเขาได้รับมรดกจึงไม่เอาใจใส่

วันหนึ่งเป็นตอนเย็น ดิฉันได้ยินเสียงหน้าต่างตึกคุณยายชั้นบน
เปิด ดิฉันจึงไปเยี่ยมหน้าต่างตึกใหญ่ของดิฉันมองดู เห็นหน้าต่างชั้นบน
ของตึกคุณยายเปิดหมด ดิฉันตกใจ เอ๊ะ...ใครเปิดทำไม ยังไม่ใช่กำหนด
เปิดศพทำไมใครไปเปิด และที่ตึกนั้น ถ้าใครไม่ได้รับคำสั่งจากดิฉัน
ตึกคุณแม่ก็เปิดไม่ได้ ดิฉันมองเห็นคนเดินวอบแวนอยู่ในตึกชั้นบน จึง
รีบวิ่งดูแน่ๆ พอผู้นั้นเดินมาที่หน้าต่างจึงรู้ว่า ผู้นั้นคือครูอรุณ นึกอยู่ในใจ
ว่า...เกิดตึกได้อย่างไรกัน แต่พอมานึกว่า เขาเคยอยู่ที่ตึกนั้นมาแต่ยัง

รุ่นๆ ย่อมมีบุญเจตติดตัวอยู่ และอีกประการเขาอาจจะรู้ความจากทนาย
แล้วว่าตึกนั้นเป็นมรดกของเขา เขาจึงทำได้อย่างองอาจ ดิฉันตัดใจว่า
จะไม่ถือสาอะไรละ จะคอยกว่าเขาลงมาข้างล่างก็จะไปพูดกันโดยดีว่า ถ้า
เขาสมัครจะอยู่ตึกนั้น ก็ต้องเช่าที่ดินเรา ถ้าจะไม่อยู่ จะขายให้ เราก็
ยินดีทุกอย่าง แต่รอแล้วรอเล่า ไม่ลงมาจากข้างบนสักที พอดิฉันเผอเรอ
ไปอาบน้ำ พอล้าง หน้าต่างตึกก็ปิดหมดแล้วเงียบทึมตามเดิม

อีกสักอาทิตย์หนึ่ง วิภามาเยี่ยมดิฉัน ดิฉันจึงเล่าให้ฟังว่า ครูอุฎ
มาเปิดหน้าต่างตึกเมื่ออาทิตย์ก่อน วิภาเอามือทาบอกหน้าซีด เซไปติดแก้ม

“ยายเดือน ! ครูอุฎตายแล้ว ตายไปหลายเดือนแล้วที่เมืองเทโพ”
วิภาพูดอย่างหอบหืด

“บ้า !” ดิฉันร้อง “ฉันเห็นอยู่กับตา แหม ! ซ่างมีข่าวดีๆ มาแะแะ
เสมอเชียว รู้มาจากไหน ?”

“ฉันรู้ข่าวเมื่อวานนี้เอง” วิภาตาลุกซัน

“บ้า !” ดิฉันร้องเสียงดัง “แกไม่บ้าฉันก็บ้าเท่านั้น จำคนไฉนได้
ฉันพบสองหน หนแรกมาฟังสวด หนหลังมาเปิดหน้าต่าง ฉันถามคนเฝ้า
บ้านจนหมด ไม่มีใครขึ้นไปเปิดหน้าต่างเลย” พอพูดไปแล้วสักครู่เกิด
สังหรณ์ใจอย่างไรพิกล

“ใครบอกแกยายภาว่าเขาตาย ?”

“นักเรียนที่เมืองเหนือ มาเรียนต่อที่ฉัน เขาว่าเคยเป็นลูกศิษย์ทาง
ดนตรีครูอุฎ ยังเอารูปถ่ายที่ถ่ายร่วมกันกับพวกศิษย์ และเขาว่าครูอุฎ
ตายแล้ว เป็นไข้ตาย ทั้งเขากับพวกได้จัดการเผาแล้วด้วยซ้ำไป ทางเมือง
เหนือ ถ้าใครไม่มีญาติไปตายที่นั่น ทางชาวเหนือจะช่วยเผาเอาบุญ”

“แกมีรูปนั้นมาให้ดูไหม ?” ดิฉันเสียงดังแหว

“มี !” วิภาตอบสั้นๆ และล้วงกระเป๋าถือเอารูปส่งมาให้ดิฉัน

มันเป็นรูปครูอุฎจริง ๆ เค้านำร่องรอยเศร้า ๆ นั่งอยู่กลางวง
ล้อมของศิษย์ วิภาชี้ให้ดูศิษย์หญิงคนที่บอกเล่า เด็กนั้นบอกว่าครูอุฎ
ตายมาเจ็ดแปดเดือนแล้ว เขาสนิทกับครูมาก พ่อแม่ก็รักครูอุฎมาก ไปมา
หาสู่กันเสมอ เมื่อเจ็บก็ไปพยาบาลกันจนขาดใจตายแล้วก็เผา แม่ก็
เป็นไปอย่างนี้แล้ว แล้วใครเล่ามาฟังสวด ใครเล่ามาเปิดหน้าต่าง ดิฉัน

จนถูกเรียกว ทनावสะท้าน อนิจจา ครูของฉันทายแล้ว ดิฉันนำตัววิ่ง
หมดโกรธหมดเกลียดแต่ทนหลัง ลำบากกว่าดิฉันเองเป็นคนฆ่าครูอย่าง
ทุก คน แต่ต่อไปนี้ดิฉันจะกลับมาไปที่ตึกคุณยายหรือ รู้สึกกลัวขึ้นมาจับ
หัวใจ วิภาเห็นดิฉันร้องไห้ก็ร้องบ้าง

"ฉันสงสารครูเหลือเกิน ไปตายอย่างไม่มีญาติ" วิภารำพัน ดิฉัน
รู้สึกสะเทือนใจที่สุด เรื่องจิตผยองพองชนของดิฉันได้หมดไป รู้สึกคะนึง
แต่ผิดของตัวเอง จริงอยู่ถึงดิฉันจะไม่กล้ารักครูอรุณโดยผิดฐานะ ผิดตระกูล
ของบิดาคน แต่ดิฉันก็ควรจะทำให้ดีกว่านั้น ไม่ใช่ให้พวกเพื่อนช่วย
ประจานเหยียดหยามเยาะเย้ยครูเล่นต่อหน้าคนมาก ๆ

ในระหว่างที่เราสองคนกำลังวิปโยคกันอยู่ ทนายประจำคุณยายก็
มาหา ส่งข่าวว่าครูอรุณตายเสียนานแล้ว ลงหนังสือพิมพ์เรียกตัวอยู่สอง
สามวัน ก็มีจดหมายทางชาวเหนือผู้หนึ่งมีมาบอกว่า ครูอรุณ วงษ์เกษม
ตายนานแล้ว และเผาแล้วโดยชาวเหนือ ฉะนั้นตึกของคุณยายและเงินสด
อีกเล็กน้อยก็คงจะต้องตกมาทางคุณแสงเดือน เราควรประชุมตกลงกัน
คิดแผนใจระโหยโรยแรง ครูอรุณตายแล้วจริง ๆ และเป็นปีศาจมานั้น
ก็มาบ่หวงคุณยายแน่ ๆ ไม่ใช่คิดถึงดิฉันหรือจะมาหลอกล่ออะไรเป็นแน่แท้
เพราะสังเกตว่าพอเขาเห็นฉัน เขาก็อันตรธานหายไปเสียทั้งสองคราว เขา
ไม่ต้องการพบดิฉัน

เรื่องทั้งหมด ดิฉันเล่าให้คุณแม่ฟังจนหมดสิ้น คุณแม่เป็นคน
ใจกว้างใจดีเดียวกับดิฉัน เลยฟังใครไม่ได้ แต่ดิฉันไม่เคยเล่าอะไรให้สามี
ของดิฉันฟังเลย เพราะถือว่าเป็นเรื่องภายในและเก่าแก่ เขาไม่ควรจะรู้
อะไร ๆ ร่วมกับเราให้ยุ่งสมอง กิจการค้าของเขาสำคัญมากอยู่แล้ว

มีบางสิ่งที่ไม่เคยมีได้เกิดขึ้นในบ้านเรา คือสุนัขในบ้านเราทั้งเทศ
ตั้งไทยเกิดทอนในยามค่ำคืน คนในบ้านเงียบหมด คงมีความหวาดกลัว
เช่นเดียวกับดิฉัน สามีดิฉันเปิดหน้าต่างร้องดุสุนัข มันจึงหยุดทอนกันไป
แต่สองสามคืนหลังก็ทอนกันอีก ดิฉันพอบอ้อนที่สามีของดิฉันอยู่ แต่ใจ
ก็เค่นระรัว เพราะไม่รู้ว่าพวกสุนัขมันเห็นใครกันแน่ มีคนพูดกันว่า สุนัข
ที่กลัวตามันไม่ทอนมากนัก นอกจากเดือนหงายสลัว ๆ มันเหงาใจมัน
ก็หยุดทอน ถ้าเดือนมืดลงมันทอนเสียงยาวเยือกหมายถึงว่ามันเห็นปีศาจ

แต่มันจะเห็นใครล่ะ? มีคุณยายและครูอรุณ มันจะเห็นใครแน่

ตอนเช้า สามิตีฉันไปทำงานแล้ว ดิฉันนั่งคุยอยู่กับคุณแม่ คุณแม่โคลงศีรษะปนใจคอไม่ดี ท่านนอนสองคนกับคนใช้ พอสุนัขหอนก็หอนแว่วสิ้นเลย ขณะที่เรากำลังนั่งพูดกันถึงเรื่องเมื่อตอนกลางคืน ก็พอดีนายแพทย์ยามประตูบ้านเข้ามาหา

“กระผมมาขอรายงานกับท่าน” นายสนนั่งกับพื้นพูด

“มีอะไรล่ะ?” คุณแม่ถาม

“เมื่อคืนนี้ พอนายห้างกลับบ้านสักครู่ ประตูยังไม่ทันปิด ครูอรุณมาที่ประตู”

“ฮะ!” คุณแม่อุทานออกไป

“ครูอรุณมา ถอดดอกไม้รูปเทียน ขออนุญาตเข้าไหว้คุณแม่ นายแพทย์กระผมก็ยอมให้ แก่หายเข้ามาสักครู่จึงกลับออกไป กระผมจึงมารายงานให้ทราบ เพราะครูอรุณไม่ได้อยู่ในบ้าน เมื่อเข้าบ้าน ก็ต้องเรียนให้ทราบ”

คุณแม่โบกมือให้นายสนกลับ แล้วยกมือกุมหน้าอกทั้งสองมือ ดิฉันเองหนาวสะท้าน ฤกแล้ว ครูอรุณมาจริงๆ และสุนัขมันหอนรัวๆ อรุณ ไม่ใช่มันเห็นคุณยายแน่แล้ว ดิฉันขนลุกทั้งตัว จำได้ว่าสุนัขมันทกแว่วบ้างร้องบ้าง ร้องอย่างที่มีมันเห็นผู้คุ้นเคย ทั้งร้องทั้งกระดิกหาง เมื่อคืนเสีย มันเป็นดังนั้นจริง ๆ

ต่อมา นาน ๆ วันจะมีสุนัขหอนบ้าง ดิฉันคงกังวลใจอยู่ตามเคย ครั้นเมื่อทำการเผาคุณยายแล้ว และตึกนั้นเป็นสิทธิ์ของดิฉัน ดิฉันจึงตั้งรื้อตึกเลย ชินเอาไว้มันไหว แม้ใครจะไปอยู่ก็คงอยู่ไม่ไหว เมื่อตึกรื้อไปแล้ว เรื่องความน่าหวาดกลัวก็หายเงียบไป ไม่มีวี่แววอะไรอีกเลย ดิฉันไม่ค่อยใจสงบลง เพราะครูอรุณก็ตายไปแล้ว ความหลังมีอย่างไรมา ก็ให้เลิกกันไปเสียที จะไม่เก็บมากังวล

และก็มาวันนี้แหละค่ะ ท่านที่รัก เกิดสะเทือนใจขึ้นอีก เพราะนายแพทย์สามสายข้างบ้านยายวิภา มาสะกิดใจถึงเรื่องหลัง หลังจากเราได้ไปแต่งงานตริตามที่นัดหมายในวันที่ ๒๕ เลิกไปแล้ว วิภา กับดิฉันไม่ได้พบกันอีกเกือบสองเดือน วันหนึ่งวิภาได้มาเยี่ยมดิฉัน และพูดคุยกันถึงเรื่องสามสายที่ได้ยินวันนั้นที่ข้างบ้านเขา

"ฉันรู้จักคนสี่ชื่อแล้ว" วิภาว่า "เป็นเด็กหนุ่ม แต่เราไม่อยากพูด
ชื่อเหมือนเรื่องบ้า ๆ บอ ๆ"

"อะไรกัน?" ดิฉันถามอย่างสงสัย

"คนสี่ชื่อสามสายนั้น ชื่ออรุณ" วิภาพูดแล้วหันไปดูทางตึก
คุณยายที่รื้อไปแล้ว

"บ้า!" ดิฉันดู "เอาอะไรมาเข้าเหยงกันอีก จบกันที่แม่คุณ"

"นั่นนะซี ฉันว่าแล้ว มันเป็นเรื่องบ้า ๆ บอ ๆ"

"พูดเรื่องอื่นเถอะนะ" ดิฉันว่า

"เอ๊ะ! ตัวคิดว่าเราพูดเล่นรี"

วิภามองหน้าดิฉันอย่างซึ่งขัง ดิฉันก็แปลกใจ เพราะเขาไม่เคยพูด
อะไรสนุก ๆ มากไปนัก เพราะนิสัยเป็นครูทำให้ไม่ค่อยพูดเล่นและละ

"เขาชื่ออรุณจริง ๆ เป็นนักเรียนศิลปากร และยิงบ้าวายร้ายไป
ไทยภาค หน้าตาเขาเหมือนครูอรุณด้วย"

ดิฉันเหมือนถูกชกหน้าอย่างแรง งงงัน มองดูหน้าวิภา ใจนั้นจะ
อยากถามเขาว่าที่พูดนั้นจริงหรือ ดิฉันรู้นิสัยวิภาดี เป็นคนไม่เหลวไหล
และอาจจนกว่าดิฉัน แต่เขาก็เป็นคนถือตัว วางตัวอยู่ในระดับครูบาอาจารย์

"ชวนเขามาซ้อมที่บ้านเรามั่งซี" ดิฉันว่า "เขาเล่นอะไรได้บ้าง?"

"เล่นได้หลายอย่าง ในขั้นดีด้วย"

"เชิญมารู้จักกันบ้างนะวิภา" ดิฉันย้ำอีก เพราะอยากเห็นความ
พิศดารบ้า ๆ บอ ๆ ของโลกมนุษย์ว่ามันจะแค่ไหน

วันหนึ่งที่เกิดความประหลาดใจกันทั้งบ้าน คือวันที่วิภาชวนนาย
อรุณหนุ่มน้อยมาซ้อมดนตรีที่บ้านดิฉัน ทุกคนมีความประหลาดใจคล้าย
กันไปทั้งเวลาตื่น ๆ นายอรุณเหมือนครูอรุณทุกอย่าง ผิดแต่ว่าหนุ่มกว่า
ศิษย์เหนียมอายกว่า เห็นจะเนื่องว่าเพิ่งรู้จักกันหรือว่าเจียมตัว พวกดนตรี
ของเราแก่กว่าเขาทั้งนั้น คราวแม่คราวนี้ ในบ้านดิฉันจะมีอายุเท่าเขาก็
เป็นจะเป็นลูกสาวดิฉันสองคนเท่านั้น นอกนั้นนายอรุณก็เป็นคราวลูกไปแล้ว

เขาหยิบซอสามสายของดิฉันพิณจอยู่ นาน คิ้วขมวดทั้งสองข้าง
จนตัวงอ

"ดีไหมคะซอนี้?" ดิฉันถาม เขารีบพับเพียบโดยเร็วและตอบว่า

“ดีครับ และเหมือนขอใครไม่ทราบ ผมจำไม่ได้ คล้ายๆ เคยเห็นที่ไหน” เขาว่า

“อ้อ ! ไม่ใช่คันนี้แน่ละค่ะ คงจะไปเห็นคันไหนที่มาสร้างเหมือนเก่าๆ เข้านั้นแหละ ขอคันนี้ไม่เคยมีใครเอาไปไหนเลย อยู่ที่บ้าน จะมีคนเช่าก็ คือครูของดิฉันที่ตายไปแล้วเท่านั้น”

นายอรุณยิ้มแห้งๆ ลูบคลำตุ๊กตักักก็วางลงตามเดิม วันนั้นพวกเขา เราได้ซ้อมกันเรียบร้อยเพราะดีมาก คล้ายครูอรุณกำลังอยู่ด้วยจิวา... และการดนตรีของเราได้กลับมีชีวิตขึ้นอีกครั้งหนึ่งหลังจากซบเซามาแหม มีการซ้อมบ่อย นายอรุณสงบเสงี่ยมหน้าชมเชย ไม่เคยมองลูกสาวดิฉันแม่หรือชายหูชายตาเยี่ยงหนุ่มทั้งหลายเมื่อพบหญิงสาวเข้าแล้ว จึงเป็นที่พอใจดิฉันและใครๆ อีกหลายคน เราซักสนุกกันอีกอย่างมาก การเลี้ยงอาหารก็เป็นไปอย่างครั้งก่อนๆ จนกระทั่งมีอันเป็นที่ต้องไต่ถามกันไปทั้งบ้าน ถึงสามมิถุนายนได้เดินทางไปยุโรปเกี่ยวกับการค้า และเรือบินอัปปางบนอากาศ ดิ่งลงทะเล เหมือนสายฟ้าฟาดลงมาที่กลางใจดิฉัน ลูกเต๋าร้องให้กันแทบสิ้นใจ กว่าจะค้นศพกว่าจะได้เรื่องก็นานเดือน เป็นอันไม่พบศพทุกคนในเรือบิน จากนั้นเราได้ทำบุญทำทานไว้ทุกข์กันไป ความหงอยเหงาเกิดขึ้นในบ้านอย่างหนัก ดิฉันนั้นเกิดวังเวงยิ่งนักที่กลายเป็นหม้ายไปเช่นนี้ ถึงจะฐานะไม่ท่วงเลย เพราะอย่างไร ๆ ดิฉันก็ยังมีหลักอยู่ แต่การดำเนินชีวิตดิฉันไม่ถนัด ขาดคุณวรณารถก็เกือบปิดฉากเลย ลูกก็มีลูกหญิงทั้งหมดคนและก็เรียนทางอักษรศาสตร์ทั้งนั้น ไม่ได้เรียนทางการค้าเลย จึงมองไม่เห็นทางว่าจะเข้าช่วยทางห้างได้ อาจจะไปไม่รอด ยังหวังอยู่แต่ผู้พี่ของคุณวรณารถเท่านั้น ถ้าเขาไม่เล่นไม้พลักไม้เพลง ตรงไปตรงมาที่พ่อดำรงตัวไปได้ แต่เขาไม่ได้เป็นอะไรกับเรา เขาจะหวังดีกับเราจนตายนั้นก็

ดิฉันคงถูกเทพเจ้าองค์ใดสาปเสียแล้ว ความเหงาใจและทุกข์ใจทำให้เกิดมีใจว่าจะห่างนายอรุณไม่ได้ แม้ไม่ได้ซ้อมดนตรีก็อยากให้เขามาเสมอ มันมีความรู้สึกที่ครูอรุณยังมีชีวิต ดิฉันบอกไม่ได้ว่า ดิฉันหวังสภาพไหนกับนายอรุณผู้มีอายุคราวลูก จะรักว่าเป็นลูกก็ไม่ใช่ นึกแค้นทีละอายแก่ปาก นิสัยเก่าที่เคยถือตัวหมดไป ความผยองก็หมดไป เทพเจ้าองค์ใดเล่าเจ้าข้าเอ๋ย จึงสาปแช่งให้ดิฉันเป็นดังนี้ ดิฉันขาดนายอรุณไว้ได้

และนายอรุณก็ตามใจดิฉัน ดิฉันกระอักกระอ่วนใจพิลึก ที่กลัวความในใจจะรู้ถึงคนในบ้าน รู้ถึงคุณแม่ รู้ถึงลูกสาวทั้งสอง เพราะการที่นายอรุณมาใกล้ชิดตลอดเวลาซ้อมดนตรีและไม่ได้ซ้อมเช่นนี้ จะไม่เป็นที่แปลกตาแก่คนทั่วๆ ไปหรือ ท่านที่เคารพเจ้าชา ดิฉันผิดเสียแล้ว ดิฉันรักพามอรุณหนุ่มคราวลูกเสียแล้ว เสมือนว่าจะต้องใช้หนี้ให้แก่ครูอรุณที่ตายไปด้วยความชอกช้ำใจเพราะการเหยียดหยามของดิฉันแต่เดิมมา

สิ่งที่เลวร้ายไปกว่านั้น การจะพบกันที่บ้านบ่อย ๆ เกรงข้อครหาพิพาทหรือขวามหวงหวางตาใครต่อใคร เราจึงมีการนัดพบกันที่อื่น โดยดิฉันคิดเอง เราแอบไปที่ต่างๆ ที่ไม่มีคนจะรู้จัก เมื่อนานเข้าๆ ความเลวงามก็ขึ้นถึงขีดสุด คือดิฉันแอบได้เสียกับนายอรุณอย่างลับ ๆ และปกปิดเรื่อยมาจนคุณแม่ของดิฉันสิ้นบุญไปอีกคน นับว่าดิฉันหมดที่พึ่งทางเบื้องสูง จะทำอะไรย่อมทำได้ แต่ลูกดิฉันนะซี คำคอบอยู่ทั้งสองคนผิดองการออกหน้าออกตาระหว่างดิฉันกับนายอรุณจะเป็นไปไม่ได้ จำต้องปกปิดไปอย่างไม่ทราบว่าจะเมื่อไหร่จะเปิดเผยได้ คุณแสงเดือนผู้เลอเลิศสมัยนั้น กลายมาเป็นคุณนายมืดไปเสียแล้ว เพื่อนฝูงหลายคนคงจะจับตามองอะไรได้บ้าง จึงห่างไป วิภาที่รักกันที่สุดก็ห่างเหิน ส่วนลูกสองคนจะพูดไปนั้นยังไม่ทราบ เพราะเขาเฉย ๆ ออกจากการศึกษาแล้วเข้าทำงานที่ห่างทั้งคู่ และก็ดูคล้ายจะห่างเหินไปบ้างเหมือนคนอื่น เคยกระจุกองชกกับแม่ของเขา เดี่ยวนี้เขาก็ทำเป็นผู้ใหญ่ ไม่พูดเล่นพูดหัวประจบประแจงกอดรัดแม่ดังเก่าก่อน ดิฉันเริ่มรู้สึกเสียดายตัวขึ้นมาบ้างน้อยๆ แต่ก็ถึงคิดอยู่ว่า ดิฉันโตแล้ว อายุ ๔๕ ปีแล้ว ย่อมทำอะไรทำได้ตามใจใครจะมายับคับฉันได้ ฉันไม่ได้ง้อใคร เมื่อเทพเจ้าสาบและลิขิตให้เป็นไปดังนี้ ก็จะไปตามรอยลิขิตโดยไม่หวั่นใคร นายอรุณสำเร็จการศึกษาได้เกินอาจารย์ในกรมศิลปากร จึงไม่ต้องเป็นทหารโดยยกเว้น

เราได้ปกปิดชีวิตของเราเรื่อยมา หนุ่มน้อยอรุณนี้นอกจากจะชื่อเดียวกับครูอรุณ ยังรูปร่างก็เหมือนกัน ซ้ำมีวิชาประจำอย่างเดียวกันคือคหะ ในที่สุด ดิฉันก็ต้องเป็นภรรยาของครูอรุณจนได้ โดยครูอรุณเกิดใหม่มาทันกัน แต่ท่านเจ้าชา เราด้วยกันลับๆ อย่างนี้หลายปี แล้วกรรมก็มาสนองดิฉันอย่างหนัก คือสามีหนุ่มคนนี้แอบมีภรรยาที่อื่นอีก โดย

ดิฉันไม่กล้าจะไปขัดขวางหรือสำแดงตัวได้ เราทะเลาะเบาะแว้งกันบ่อยที่เขานานเข้าเขาก็แอบไปมีภรรยาอื่นอีกเป็นคนต่อไปไม่หยุดหย่อน ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตดิฉันมันก็ผิดมาตั้งแต่ต้นจนปลาย ลงเทพเจ้าลิขิตแล้วจะฝ่าฝืนมิได้ เป็นคนอยู่ในตระกูลดีมีเงินทองอย่างดิฉัน ซึ่งดูกันก็เห็นชัด ๆ ว่าจะมีความอับจนหรือตกต่ำมิได้ แต่ก็ต้องมาตกต่ำลงในความประพาศของตนเองตามเส้นทางต้นชีวิต ดิฉันหลีกเลี่ยงครหามาได้โดยไม่ยอมร่วมทางกับครูอรุณเพื่อรักษาไว้ด้วยศักดิ์ศรีแห่งครอบครัว จริงอยู่ครูอรุณก็เป็นมนุษยธรรมดา หากควรจะเหยียดหยามจนจะเลือกเป็นคู่ครองมิได้ หากมันติดอยู่ที่ว่า ครูอรุณเป็นคนในบ้านของดิฉันแท้ ๆ เป็นคนกำพร้าที่คุณยายเลี้ยงไว้ ข้อครหาจึงมีมากมาย ทั้งมารดาดิฉันก็ไม่ยอมแม่ แม้แต่คุณยายเองก็ไม่ประสงค์จะให้เป็นอย่างนั้น มันเสียทั้งทางปกครองและการเหมาะสมสำหรับครอบครัวใหญ่ ๆ จะทำหรือไม่

หลีกเลี่ยงครหาได้โดยดีน่าจะสบายใจแล้ว แต่ลงท้ายมันก็ต้องมาเสียจนได้ จึงแน่ใจว่า ถูกขีดเส้นเดินจริง ๆ ก็ถ้าดิฉันจะไม่เกี่ยวข้องกับเด็กคราวลูกมันก็ไม่มีอะไร แต่หัวใจนะสิ มันต้องเดินตามเส้นลิขิต หัวใจมันไม่สงบได้ ไม่ลืมความหลัง มองเห็นหน้านายอรุณหนุ่มน้อย มันก็เท่ากับเห็นหน้าครูอรุณ คนที่ดิฉันหักอกเขาด้วยความจำเป็นและรุนแรงไปด้วยความผยอง มันจึงเป็นแผลสลักใจไม่รู้หาย เกิดสงสารคนทั้งและอีกคนหนึ่งมารูปร่างเหมือนชื่อเหมือน ทุกสิ่งทุกอย่างที่ประกอแต่คนใหม่ก็เหมือนคนเก่า มันก็เลยทักท้วงเอาว่า คนนี้แหละที่ฉันสุดจะสงสารฉันหักอกเธอแล้ว ฉันก็รักษาให้เธอ มันเป็นชั่ววูบที่เปลว จึงทำให้ทักท้วงเอาทะเลาะขึ้นครอบหัวโดยคิดว่าเป็นมงกุฎ ผู้ชายแก่จะมีเมียสาวใครจะว่าอะไร ท่านว่าของท่านว่า มีไว้เพื่อความกระชุ่มกระชวย ต่อชีวิตให้ยืนนานเพื่อประกอบกิจการ แต่หญิงแก่นี่สิ จะอ้างข้อจำเป็นอย่างนั้นได้หรือไม่เล่า

มันเป็นเรื่องผิดของดิฉันคนเดียว จะโทษใครโทษอะไรไม่ได้ทั้งนี้แก่กว่าเขาคราวแม่ แต่ก็ดูเขาไม่ทั่ว ไม่มีเวลาจะสำรวจจิตใจคอ เอาแต่เรื่องอื่นขึ้นหน้าหน้าเสียจนไม่มีทางให้สมองทำงานได้เลย เวลานี้ถ้าทะเลาะกันเงียบ ๆ แล้วเขาขอเงินไปใช้ส่วนตัว หรือบำรุงบำเรอแม่สาวรุ่น ๆ ที่รุ่นราวคราวเดียวกับเขาไม่ได้ตามที่ขอ เขาก็หายไปหลายวัน ดิฉันก็คิดเฝ้า

ศบใจร้องไห้คนเดียวอย่างเงียบ ๆ เมื่อกลัวเขาหายไป เขาโผล่
าวไรก็ต้องจ่ายเงินให้ไปตามความประสงค์ของเขา เป็นการซื้อขาย
รบทสุขเมื่อยามแก่ที่ควรจะรักศักดิ์ศรี ไม่ว่าจะทำผู้อ่านและตัวดิฉันเอง
กาลข้างหน้าไม่ได้ว่า บั้นปลายจะลงเอยอย่างไร ยิ่งแก่เข้า ความร่วง
ผิดเป็นเงาตามตัว คนหนุ่มๆ หรือจะรักอยู่ด้วยความจริงใจ ถึงว่า
ตเผยให้ใครๆ ทราบว่าเราเป็นคู่ครองเรือนละ สังคมก็รังเกียจในสิ่ง
๓๗ จึงต้องเป็นคุณนายมิดไปเช่นนี้กว่าจะสิ้นชีพลง

just

วิญญานที่ติดตาม

วิญญาณที่ติดตาม

ผมนอนมือก่ายหน้าผากคิดถึงชีวิต
ตัวเองอยู่ในห้องใต้ถุนของบ้านเล็ก ๆ ใน
ยามค่ำคืน ใต้พื้นห้องเป็นน้ำนองด้วยน้ำ
ฝน ฟังเสียงคางคกและเขียดปาดร้องระงม
ผมเป็นลูกกำพร้าพ่อ พ่อกับแม่แยกทาง
กันเดิน พ่อมีแม่ใหม่ ส่วนแม่ผมก็มีพ่อ
ใหม่ ผมเลยเป็นลูกลอยลม อยู่กับพ่อก็
ไม่สบายนัก เพราะมีแม่เลี้ยง อยู่ไปอยู่ไป
ก็เกิดความรังเกียจแก่แม่เลี้ยง เพราะผม
เป็นหนุ่มแล้ว แต่ไม่มีวิชาจะทำงานได้
เกาะกินอยู่กับพ่อ พอสี่ห้าเดือนก็หันไป
อาศัยชั่วคราวที่บ้านแม่บ้าง แม่แต่จะแสน
เกรงพ่อเลี้ยงก็จำยอมจำทนหน้าด้าน ผม
ได้วนเวียนอยู่ตั้งนี้จนอายุ ๑๗ พ่อก็มา
ตายลง ผมเลยต้องยึดบ้านแม่ชั่วคราว

แม่ไปพลาบ ๆ มีหน้าที่ตักน้ำทำครัว พ่อเลี้ยงไปทำงาน แม่ผมไปทำงาน ผมต้องอยู่บ้าน เลี้ยงน้องหญิงอายุ ๔ ขวบ เป็นลูกของพ่อใหม่ไงด้วย

ท่านที่รักและเคารพทั้งหลาย การเลือกเกิดไม่ได้ของสัตว์โลกนี้แหละจึงมีอันเป็นไปต่าง ๆ ถ้าเลือกเกิดได้ใจเราจะมาเกิดดังนี้ จะว่าไป พ่อบ้านแม่ก็ตาม ต่างก็อยู่ในฐานะชักหน้าไม่ถึงหลังอยู่ทั้งสองบ้าน ผมก็เลยไม่มีการศึกษาอะไรที่จะพอทำงานกะเขาได้บ้าง เมื่อพ่อตายมา ๓ สมบัติทิ้งไว้ให้ผมก็คือกระดูกของพ่อ พอเผาแล้ว ผมเอาบรรจุเจดีย์แก้ว และแอบยกสองสามชิ้นใส่ถุงผ้าเล็กๆ ติดตัวไว้กราบไหว้และคุ้มภัย ผมจะไปไหนก็เอากระดูกพ่อติดกระเป๋าแทนพระ และการกระทำนี้ ผมก็คิดเป็นความลับไม่แพร่งพรายให้ใครทราบเลย เพราะเขาพูดกันว่า การกระทำของผมเป็นการถ่วงวิญญานของพ่อมิให้ไปผูกไปเกิด แต่ผมทั้งวันแทบหวงนักร ถือเป็นมิ่งขวัญของผมทีเดียว บัดนี้กระดูกพ่อก็ตามผมมาอยู่ใต้ถุนบ้านแม่นี้ด้วย ผมวางถุงเล็กไว้บนหิ้งหัวนอนเสมอ

เท่าที่นอนกายหน้าผากอยู่ในห้องใต้ถุนอย่างเงียบๆ ในยามมืดๆ ผมก็คิดปลงอนิจจังตัวเอง ผ้าผ่อนจะนุ่งจะห่มก็อาศัยที่พ่อเลี้ยงเมตตารวมให้พอปิดบังร่างกายเท่านั้น เงินติดตัวจะหาอีกนะ อย่าพูดถึงเลย นอกนั้นก็แม่จะให้ไว้เป็นค่ากับข้าวที่จะจ่ายมาทำ เหลือเล็กน้อยก็เป็นค่าขนมของผมเล็กน้อย คือยายนิตตัวเปี้ยก ส่วนค่าขนมของผมไม่มีเลย ใช้กินข้าวกลวงๆ เอา เท่าที่พอเหลือจะให้ผมกิน

กลางวันวันหนึ่ง เมื่อซื้อขนมให้ยายนิตพอแก้หิวแล้ว ผมก็เจ้ากรรมเกิดอยากกินก๋วยเตี๋ยวขึ้นมา คิดอ่านปลื้กค่ากับข้าวสั่งเจ๊กทำก๋วยเตี๋ยวแห้งซามหนึ่ง เอาละซี ยายนิตเกิดขอร้องจะกินบ้าง ท่านที่เคารพทั้งหลายขอรับ จะด้วยความหิวหรือความอยากของผมก็ไม่ทราบได้ ผมเกิดเป็นคนมีใจเป็นสัตว์นรกขึ้นมา เกิดหวงกิน เกิดคิดน้อยคิดมากขึ้นมา ยายนิตฉันซื้อให้กินแล้วนี่ แกยังจะแย่งฉันอีก ผมจึงแกล้งใส่พริกเผ็ดยงเผ็ดจี้ แม้แต่ผมเองก็เต็มทน แต่ยายนิตเป็นเด็กนี่ครับ ลงอยากกินแก๊งกิน แกกินไปร้องไห้ไปเพราะความเผ็ด ผมมองดูอย่างสมน้ำหน้า แกกินได้สองสามคำก็ทนต่อไปไม่ไหว วางมือหนังร้องไห้ ขณะนั้นเอง เทวโลกอะไรดลบันดาลให้ผมเกิดมีใจกลับจากสัตว์ป่าสัตว์นรกมาเป็นเทพบุตร

ความตา ผมใจหาย เสียใจจนน้ำตาคลอ อนิจจา ผมทำแก้วน่องตัวเล็กๆ
ต่าง ผมเอาหัวใจอะไรมาใส่ในหัวใจผมเช่นนี้เล่า ผมฮึดฮัดตัดสินใจ
ผมจะฝึกเดาค่ากับข้าวอีก แล้วจะหาทางกะอาหารใหม่ที่ราคาถูกลงมาเจอบน
โลก ผมจึงสั่งก๋วยเตี๋ยวอีกชามโดยไม่ใส่พริกเลย มอบให้ยายนิดกิน
จนนึกกลัวจะให้ผมกินด้วยกับแก ผมสั่นหัวแล้วร้องไห้ พุทโธเอ๋ย ตัวเล็กๆ
ดิ้นรนใจหวงผม แต่ผมซิทำกับแกได้ลงคอ ท่านที่รักขอรับ เมื่อผมเล่า
ให้ฟังต่าง ไปรดดำและสาปแช่งผมเถิด

นับแต่วันนั้นมา ผมทั้งรักและเวทนายายนิดตั้งน้องร่วมสายโลหิต
ผมสมบูรณ์ เท่ากับเกิดจากเลือดของพ่อผมโดยตรง และยายนิดก็ติด
ผมแฉะ ไปตลาดก็ไปด้วยกัน ไปไหนก็ไปด้วย ผมออกหางานทำ ไปหา
เพื่อนคนหนึ่งที่เขาอายุแก่กว่าผม เขาทำงานอยู่โรงพิมพ์โดยตำแหน่ง
คนงานต่ำ ๆ เพราะไม่มีความรู้อย่างเดียวกับผม แรก ๆ เป็นคนเก็บ
กระดาษกระดาษที่พิมพ์เสียและรกร้างไปเผาทิ้ง เท่า ๆ ภารโรง แต่ตอน
หลังได้เลื่อนขึ้นเป็นช่างตัดกระดาษ เพราะโรงพิมพ์นั้นได้เป็นที่เช่าของ
หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง

ผมตั้งใจให้เพื่อนช่วยเข้าทำงานแล้ว ๆ ในโรงพิมพ์นั้น แต่โอกาส
ยังไม่เหมาะ คนเต็มอยู่ จึงรอ ๆ อยู่จนอีกหนึ่งปี จึงเกิดวันวิปโยคขึ้นกับ
ผมแคชแม่และพ่อเลี้ยงอย่างหนัก คือยายนิดยออดรักยออดเวทนาของผม
ถึงไฟฉายไฟไม่ทราบ การรักษาพยาบาลของเราไม่ดี ไม่มีปัญญาหาหมอที่มี
ความรูโรคเด็กที่แท้ ๆ เล่นหมอกกลางบ้านเข้าให้ แกก็อุตส่าห์รักษาให้
ผมเองจึงชั่งด้วยจิตใจแก่ แต่ความรู้ไม่มีพอก็เลยสิ้นชีพไป ตัวผมเอง
จึงไปผิงกับเด็กแดง ส่วนพ่อเลี้ยงกับแม่นั้นไม่ต้องพูดละว่าจะเสียใจแค่ไหน
ไหน ผมคุ้มโงงสองคนกับสัปเหร่อไปเผาที่วัด ตลอดเวลาผมไม่อยากพูด
กับใครเลย แม่กับพ่อเลี้ยงก็ซึมเซา เราเผากันอย่างกระยาจก ไผ่ทอดแล้ว
จึงกลับบ้าน วันนั้นผมไม่ได้กินข้าวปลากันละ คอมน้ดิบตัน แม่และพ่อ
เลี้ยงก็ยกผมให้ลงมือกินข้าวด้วยกัน ซึ่งเป็นกับข้าวและข้าวสุกที่ซื้อมาจาก
จีนอีก ผมคอมน้ดิบตันเสียแล้วจึงขอตัว แม่และพ่อเลี้ยงถอนใจใหญ่
คิดว่าผิงกันไป ผมจะกินได้อย่างไร ภาพยายนิดที่นำไปเผาที่วัดยังติดตา
ผมแปลกดียายนิดจะต้องนั่งกินอยู่ด้วย และมือนี้ยายนิดมาขาดหายไป

จะเอาจิตใจที่ไหนกินเข้าไปลงคอ

นับแต่วันนั้นมา ผมไม่คิดจะอยู่บ้าน แต่ไม่มีทางไปก็คอยเวลาใหญ่ ก่อน ผมแอบไปหาเพื่อนอ้วนชวนเขาว่างานภารโรงของโรงพิมพ์ก็เอาตะแคงขอให้ได้ทำงาน และข้อใหญ่ มันมีเสาโศกเรื่องน้องเล็ก ถ้าเพื่อนจะให้อาศัยอยู่ด้วย ขอรับรองว่า การตักน้ำประปาจากก๊อกมาให้อาบเป็นหน้าที่ของผมเลย ตลอดจนตำแหน่งพ่อครัว เพื่อนผมก็ตั้งใจหาย พยากรณ์พูดกับเจ้าของโรงพิมพ์จนได้หน้าที่ทำความสะอาดที่ทำการหนังสือพิมพ์ทั้งปิดและเปิด เวลากลางวันคอยรับใช้ถือใบปรีฟวิ่งส่งช่างเรียงช่างแท่น และวิ่งจากช่างแท่นมาส่งกองบรรณาธิการ หน้าที่นี้มีสองคนที่ผลัดเวรกันนอกเคาต์ติ้งโรงพิมพ์ เพื่อเปิดโรงพิมพ์และทำความสะอาดก่อนที่พวกหนังสือพิมพ์จะเข้าทำงาน

วันไหนที่ผมไม่ได้เข้าเวรทำความสะอาด ผมตื่นแต่มืด ตักน้ำหุงข้าวทำกับข้าวแล้วจึงไปทำงานที่โรงพิมพ์ ทางแม่และพ่อเลี้ยงผมก็ยื่นแต่ที่ผมได้งานทำ และเท่าที่ไปอยู่กับเพื่อนก็เพราะเพื่อเอาใจเพื่อน คอยเก็บแพคเกจให้ ทางแม่กับพ่อเลี้ยงก็ว่าจ้างอาหารที่ร้านเจ๊กส่งทั้งเช้าและเย็น วันไหนผมต้องอยู่เวรประจำที่ทำการหนังสือพิมพ์ ตอนหัวค่ำผมนั่งคุยกับแขกยามที่หน้าโรงพิมพ์ และแขกยามแถวนั้นมักมารวมกลุ่มคุยกันที่หน้าโรงพิมพ์หลายคน มีการสูบมอระกู่กันทุกคืน พอสี่ทุ่มผมก็เข้าที่นรกที่มีไว้ในห้องข้างล่างที่เป็นห้องจ่ายหนังสือพิมพ์ ผมยังไม่มองจึงยกหนังสือเล่น ขณะนั้นเองที่ผมกำลังก้มหน้าอ่านหนังสือ หูได้ยินอะไรบางอย่างกึ่งขลุ่ยๆ ผ่านผมไป ผมจึงหันมอง มันเป็นลูกหนังเด็กเล่นขนาดใหญ่กึ่งไป ผมมองตามไป มันกึ่งไปหยุดที่ฝาตึกอีกด้านหนึ่ง ผมไม่สนใจกับมันจึงกลับดูหนังสืออีก แต่ก็เกิดสงสัยว่ามันกึ่งไปได้อย่างไร จึงหันไปดูต้นทางที่มันกึ่งมา ซึ่งที่นั้นมีกองกระดาษและหีบห่อวางอยู่เกลื่อนอย่าง จึงรู้ว่าเจ้าพวกหนูนั่นเองมันคงจะเตะลูกหนัง แต่ลูกหนังมันเตะมันจึงกึ่งหนีไป ผมก็หันไปดูอีกว่าลูกหนังยังคงอยู่ที่เก่าหรือเปล่า ก็เห็นมันยังคงอยู่ดี วางอยู่ชิดกำแพงตึก ผมจึงอ่านหนังสือต่อไป แต่ไปแค่สองสามอีดใจนั่นเอง เสียงของลูกหนังนั้นก็กึ่งอีกและผ่านผมอีก ๗๖๖ นี้ผมถึงแก่ลูกชิ้นยื่นมอง หันหน้าไปทางผนังตึกก็เห็นเตี๋ยง ก็ไม่มีทบทวน

ทำไม ลูกหนึ่งมันวิ่งมาได้ยังไง ความสงสัยของผมมันกลายเป็นความ
กลัว รู้สึกตัวว่าชนหัวชนตามตัวพองชู้ซ่า ไฟฟ้าสว่างจ้า หนูไม่มี แมวไม่มี
ผมเห็นลูกหนึ่งนั้น แต่มันก็วิ่งมาได้ยังไง และทั้งวิ่งเร็วดังถูกผลักมา
อย่างแรง ลูกหนึ่งนั้นไปติดเคาน์เตอร์หนึ่งอยู่ ผมเกิดปัญหาว่าหรือใครเอา
ผมผลักมันมากระมัง พอนึกเท่านั้นผมก็ตัวชา แน่เสียแล้ว ผีที่โรงพิมพ์เล่น
ผีเข้าแน่แล้ว ในขณะที่กำลังคิดจะออกไปอาศัยพวกแขกยาม นั่งคุยกับเขา
ก็มองออกไปที่หน้าต่างจะอยู่ในนี้ เจ้าลูกหนึ่งอัปรีณ์นั้นก็วิ่งตรงมายังผมทันที กลิ้ง
มาเองเห็นชัดๆ เลย ผมใจวูบกลัวสุดขีด พอมันวิ่งเข้ามาชิดผม ผมก็
มองมันด้วยความกลัวอย่างเต็มเหนี่ยว ทันใดนั้นลูกหนึ่งมันร้องได้ ร้อง
เสียงดังเด็กกรีดขิ้น ผมชาไปทั้งตัว ถึงกับร้องโวยวายให้คนช่วย แขก
ยามตามคนวิ่งเข้ามา ผมพูดไม่ออกยืนตาค้าง แขกยามมาประคองเอาผม
ออกไปข้างนอก ตั้งนานหลายนาที ผมจึงได้บอกให้แขกรู้ว่าผมถูกอะไร
ผลักสองคนวิ่งกลับเข้าไปดู ไม่พบอะไรก็กลับมานั่งรวมกลุ่มส่งภาษาเอะอะ
ผมคุยเองกับเขาว่าขอนั่งอยู่ด้วย ไม่กล้าเข้าไปนอนข้างในเสียแล้ว แขกสอง
คนก็ให้ผมอยู่กับแขกแก่ข้างนอก เขาสองคนเข้าไปเอาผ้าห่มให้ผม เขา
คุยบอกมากก็ไม่พูดไทยกับผม เขาพูดภาษาของเขาวิพากษ์วิจารณ์กัน
โดยมองออกทำออกทาง ที่เรานั่งกันอยู่เป็นโคนไม้ แขกสุ่มไฟไว้จุด
มองดูตุ๊กตาลูกอมอยู่เสมอ ผมยังไม่หายใจสิ้น เอาผ้าพันหัวแล้วฟัง
สิ่งใด ผิงตุ๊กและฟังพวกแขกยามโต้เถียงกันถึงเรื่องที่ผมถูกมาเตะก็

พอดีก็เข้า น้ำค้างลงจัด พวกแขกจึงย้ายวงสนทนาเข้าชายคาตึก
ผมก็ตามเข้าไปด้วยและเอาหลังพิงประตูตึกด้านหนึ่งเพื่อหาทางหลับ แขก
ก็คุยกันไปและตีระฆังบอกห่มบอกยามกันไป ผมม่อยหลับไปเมื่อไหร่
ไม่รู้ตัว และก็ฝันขึ้นอย่างประหลาดว่าพ่อผมที่ผมเอาระตุกท่านใส่กระเป่า
ผมเห็นมันมากระซิบที่หูผมว่า เจ้าลูกหนึ่งนั้นนะมันเป็นการหยอกเย้าของ
วิญญาณน้องเอ็งที่เกิดจากพ่อเลี้ยงเอ็งนั่นแหละ เอ็งอย่าไปทำทารุณอะไร
กับมัน เวทนามันเกิด วิญญาณมันขาดจากพ่อของมันแล้วมันก็ติดตามเอ็ง
ไปตลอด ลูกเอ๋ย ! เมตตามันเกิด วิญญาณมันไม่มีที่ไปจึงตามเอ็งอยู่
ตลอดเวลา เอ็งมีข้าวปลาแบ่งให้มันกินบ้างเถิดลูกเอ๋ย เอาบุญ ทำใจเป็น
กุศลไว้เถิดลูก ถึงทีอดจะได้อะไร

ผมสะดุ้งตื่น ทั้งตกใจและวังเวงใจ ให้รู้สึกระโหยโรยแรง น้ำตาไหลพราก อนิจจา ยายนิคั่นเองตามผมมา ผมเตะไปด้วยความกลัว หรอกไม่ใช่ทำด้วยความโหดร้าย น้องเอ๋ย พี่สงสารเจ้าจับใจ ที่ผมตกใจตื่นนั้นมันจวนสาบแล้ว พวกแขกยามนั่งฟังประตูตึกหลับกันเป็นแถวเช่นกัน ผมจึงรู้ว่าแขกยามนั้นใครว่าเก่งไม่ยอมหลับยาม ความจริงแล้วมันก็เป็นมนุษย์ธรรมดา ย่อมง่วงเหมือนกัน ตอนนี้ผมไม่กลัวผีเสียแล้ว เมื่อพ่อมาเข้าฝันว่า อ้ายลูกหนั่งนั่นคือน้องสาวคนเล็กล้อผมเล่นด้วยใจรัก ผมจึงรีบกลับเข้าตึก มองดูลูกหนั่งนั้นก็คงวางนิงอยู่ ผมจึงหยิบใส่ตะกั่วกระดาดไว้ แล้วลงมือทำความสะอาดโต๊ะเก้าอี้และพื้น พอตีฟ้าสว่างก็เลยเปิดประตูตึกทุกช่องแล้วขึ้นไปเปิดหน้าต่างข้างบน พร้อมกับทำความสะอาดตามหน้าต่างต่าง ๆ พอคนทำงานมานั่งประจำแล้วผมจึงออกไปหาข้าวรับประทานที่ร้านเจ๊ก ใจวูบหวอนึกถึงยายนิค ผมรีบแบ่งข้าวและกับข้าวต่างหากไว้ข้าง ๆ ตัว แบ่งให้ยายนิคกินตามที่พ่อเข้าฝันและสั่งไว้ เมื่อผมทำตามที่สั่งแล้วก็สบายใจขึ้นอย่างประหลาด นึกในใจว่า น้องเอ๋ย ถ้าพี่ยังมีชีวิตอยู่ พี่จะเลี้ยงเจ้าไปตั้งนี้ไม่ต้องอนาทรเลย

ต่อมาหน้าที่การงานของผมได้ผันแปรไป คือผมได้ชอบพอกับนายช่างหล่อตัวอักษร พอว่างงานผมเป็นเข้าไปในห้องเล็กของเขา ช่วยเขาโยกคันเครื่องหล่อเสมอ จนมีความชำนาญนายช่างก็ขอตัวผมไปเป็นผู้ช่วย ผมจึงผันหน้าที่ภารโรงไปเป็นช่างหล่อ จึงพินอยู่เวรอยู่ยามดังก่อน พอตีสามมาถึงหน้าฝน ผมได้เกิดความวิตจริตขึ้นอีกอย่างกับตัวผม ถ้าคืนไหนฝนโปรยหนัก และตัวเองนั่งหรือนอนก็ตามอยู่ในห้อง จะใจคอวิเวกวังเวงเป็นห่วงใครก็บอกไม่ถูก และทุกคนก็อยู่พร้อมแล้ว แต่ผมเป็นห่วงใครกัน ? นอนคลุมโปงอยู่มีความรู้สึกคล้ายว่าใครคอยผมอยู่ในกลางฝน หรือว่าแฝงกายอยู่ตามที่ร่มแห่งใกล้ ๆ วังเวงไร้ที่ฟัง หนาวเหน็บเพราะอากาศ ฝนหู่พาลจะแหว่ได้ยินว่าใครเรียกฝาเสียงฝนอยู่ข้างนอกบ้าน ผมนอนไม่สงบ ลุกจากที่นอน นั่งแกร่วอยู่ในมุ้งเงี่ยหูฟังเม็ดฝน อนิจจาเอ๋ย นี้อะไรกันเล่ามาเป็นดังนี้ เมื่อฝนซาลงเล็กน้อย น้ำขังเจิ่งตามพื้นดิน หมูกบเขียดกักร้องระงม คางคกครางเรียกฝนและว่ายไล่ตัวเมียในน้ำ อึ่งอ่างตะโกนกันคนละทางคล้ายถามทุกข์สุขซึ่งกันและกัน ผมรู้สึกเศร้าใจ คล้ายใครจะ:

ตามหาใครไม่พบ หรือจะมาหาผมแต่เข้าบ้านไม่ได้ คงกรำฝนหนาวสันอยู่
ใจผมไม่มีสุข หุกล้ายจะแหว่ว่าใครเรียกผมแต่เบาเหลือเกิน “พี่จำ ฉัน
หนาวเหลือเกิน” ผมใจวูบ แล้วร้องให้ขึ้นมาเลย โถ! ยายนิดนะเอง
อนิจจาน้องตากฝนอยู่ ผมเหมือนบ้าลุกขึ้นเปิดหน้าต่างทันที ลมหนาวพัด
วูบเข้ามาเย็นทั้งห้อง ผมพูดอยู่ในใจว่า “มาเถิดน้องเอ๋ย พี่ลืมจริงๆ โธ
เดี๋ยวเข้ามาเถอะ” นึกพูดไปแล้วก็ปิดหน้าต่าง ลึกครู่ก็รู้สึกอบอุ่นใจ ผม
คลานเข้ามุ้งและเปิดมุ้งกว้างหน่อยเพื่อให้ห้องนิ่มตามเข้ามานอนด้วย น้อง
แปบ ถ้าเจ้ามีชีวิตอยู่บัดนี้ก็อายุ ๖-๗ ขวบแล้ว นอนไปคิดไปอดเอามือลูบ
ข้างๆ ตัวมิได้ว่ามีอะไร ยายนิดอยู่ด้วยหรือเปล่า แต่ก็คงพบแต่ที่นอน
เป็นเอือก นอนคิดไปๆ แล้วเลยหลับไปจนเช้า ตื่นขึ้นรีบจัดแจงหุงข้าว
หาคำข้าวตามเคยเพื่อกินกับเพื่อนเจ้าของบ้านผู้มีพระคุณของผม

ต่อมาเพื่อนผมเขาเกิดได้เมียขึ้นและมาอยู่ข้างบน ส่วนผมคงยึด
ห้องชั้นล่างนอนตามเคย นี่แหละชีวิตผม ชีวิตของเจ้าคล้ายลูกคนจน
นอนอยู่ไปวันๆ ด้วยความจำเป็นเพราะเกิดมาแล้วก็ต้องสู้ชีวิตไปสุด
แต่เทพเจ้าจะขีดเส้นให้เดิน ต่อมาอีกสัก ๔-๕ เดือน พ่อผมได้มาเข้าฝัน
อีก คราวนี้เป็นความฝันที่ผมต้องร้องให้ถึงกะปลกกะเปลี้ย พ่อมา
ฝันบอกผมว่า ยายนิดน้องผมได้ไปเกิดเสียแล้ว วิญญาณไม่ได้อยู่ด้วยเวลานี้
ในความฝันว่าผมร้องให้แทบเป็นบ้า ผมสงสารและเสียดายอาลัยยายนิดนัก
แต่พ่อได้ปลอบผมว่าเป็นธรรมดาของโลก มนุษย์เราจะต้องตายแล้วเกิด
และเกิดแล้วก็ต้องตาย จงตัดใจเสียเถิด จะถ่วงเอาวิญญาณไว้จะมีบาป
พอดพูดพูดไปสักครู่แล้วกลับเรียกชื่อผม

“คล้ายเอ๋ย เวลานี้พ่อก็มีห้วงกรรมอยู่” ในความฝันผมมองหน้า
พ่อนิ่งอยู่ พ่อจึงพูดต่อไป “พ่อก็มีห้วงกรรมจะไปเกิดก็เกิดไม่ได้ เอ็งจงนึก
ภพหน้าพ่อบ้างเถิดลูกเอ๋ย จงหาทางปล่อยพ่อเสียที่เถิด ปล่อยให้พ่อเกิด
บ้าง เจ้าจงไปหาพระแล้วถามท่านว่าจะปล่อยพ่ออย่างไร พ่อจะได้ไปเกิด
พ้นการทรมานเสียสักที ช่วยพ่อด้วยเถิดลูกเอ๋ย” ในความฝันของผม
ตอบอะไรพ่อไม่ได้จนคำเดียว ก็นั่งแต่ร้องให้แทบจะสิ้นใจ ผมว่าเหว่หมด
สติทางใจ น้องก็ไปเกิดเสียแล้ว และพ่อก็จะขอลากไปอีก ผมถูกทอดทิ้ง
ในครั้งนี้ ครั้นจะขอร้อง พ่อก็พูดอยู่แล้วว่าพ่อทรมานอยู่ในกรรม พ่อ

ขอเมตตาจากผมให้ช่วยพ่อได้ไปเกิด เกิดมาเป็นยายคล้ายช่างจนวนงค์เบญจ
จริงเจียวหนอ

“คล้ายเอ๋ย เอ็งจะไม่ขาดวิญญาณที่อบอุ่นเสียทีเดียวหรอก” พ่อพูด
เมื่อเห็นผมเอาแต่ร้องไห้

“วิญญาณน้องเอ็งนั้นแหละมันคือวิญญาณของเมียเอ็งแต่ชาติไหน
เร่ร่อนตามมา มันจะจากไปก็ชั่วคราว แล้วมันก็จะเวียนมาอีก เพราะภักดี
กรรมลูกเอ๋ย เอ็งจงเร่งหาทางปล่อยพ่อเสียก่อนเถิดจะพ้นบาป แต่ที่
เอ็งสร้างกรรมไว้ บัดนี้ก็คือวิญญาณเมียเอ็งรักและอาลัยเอ็ง คงวนเวียน
ตามมานานเท่านั้น มาเข้าท้องแม่เอ็งแล้วก็มาเป็นน้องเอ็ง แม่ตายไปก็คง
ติดตามเอ็งตลอดมา เป็นบาปเป็นกรรมลูกเอ๋ย ทรมานวิญญาณผู้ที่ติดใจเม
เวียนว่ายตายเกิดติดตามเอ็ง เร่ร่อนอยู่ในอากาศว่างเปล่า หากความสุขมิได้”

พ่อยิ่งพูดผมก็ยิ่งร้องไห้ เพราะผมรู้ว่าเป็นต้นเหตุแห่งกองกรรม
สงสารทั้งพ่อและน้องสาวผมที่เป็นวิญญาณเมียของผมแต่กาลก่อน ผม
ร้องไห้จนตกใจตื่น ครั้นตื่นขึ้นแล้วก็หยุดร้องไห้ไม่ได้ ใจคอยหา คัดค้าน
น้องที่ไปเกิดเสียแล้วทิ้งผมไป และจริงอย่างพ่อเข้าฝันหรือไม่ก็สุดจะรู้ว่า
ยายนิดก็คือวิญญาณเมียเก่าของผมตามมาด้วยความจงรักภักดี และรักใน
น้องเอ๋ย น้องไปอยู่เสียแห่งใด ทิ้งพี่เสียแล้วหรือ ขอบุญกุศลส่งน้องให้ไป
มีความสุขยิ่งๆเถิด เมื่อน้องมีชีวิตอยู่ที่พี่ก็แก่งน้อง มีจิตใจทารุณต่อน้อง แต่
น้องก็ยังภักดีต่อพี่ น้องตายแล้วก็ยังติดตามพี่อยู่ อนิจจาน้องเอ๋ย ผม
จงไปเป็นสุขเถิด ถ้ารู้ว่าน้องไปเกิดที่ใดหากจะทำได้ตามใจพี่ พี่จะขอไปรับ
ใช้กรรมเป็นข้าทาสของน้องตลอดชาติ ผมบ่าบ่นพึมพำกับตัวเองจนว่าตบ
หากแต่เดี๋ยวนี้ไม่ต้องตื่นทำกับข้าวหุงข้าวแล้ว เพราะเมียของนายแพ้วเพ็ญ
ผมทำหน้าที่มาหลายเดือนแล้ว ผมจึงเลยนั่งชิมชาอยู่ในมุ้งจนสว่างมาก
พุงกายที่กะปลกกะเปลี้ยไปล้างหน้า เสร็จแล้วจួយีบสองใบออกแทน
ไปตักน้ำที่ท่อประปาตามเคย

วันนั้นผมทำงานไม่ไหวเลย จิตใจมันวุ่นและระโหยโรยแรง ผม
ได้ไปเล่าความฝันเรื่องพ่อของผมให้หัวหน้าช่างหล่อฟัง หัวหน้าฟังผมพูดไป
เงิบๆ ผมมองดูสายตาก็รู้สึกว่าเขาไม่เชื่อเรื่องลมๆ แล้งๆ ไม่มีตัวผม
ตามเรื่องของผม แต่เขาเห็นดีด้วยในการที่จะเอากระดูกพ่อของผมไปทำ

พ่อกับแม่ และบรรจูลีที่ใดที่หนึ่ง ดีกว่าจะตระเวนอยู่ดังนี้ เขาจึงให้ผมลา
ลาไปจัดการให้เรียบร้อย ผมจึงไปหาพระองค์หนึ่งที่วัดตรีทศเทพ ผมได้
ลาพักการณมาแต่ต้น ท่านจึงแนะนำให้ผมบั้งสุกุลกระดูกพ่อผมเสีย
คืนในแต่วันนั้น ผมก็ทำตามท่านแนะนำ ท่านทำพิธีให้เสร็จแล้วตามแบบ
ฉบับ ผมได้ถวายเงินตามธรรมเนียม แล้วท่านนำผมเที่ยวหาพระเจดีย์ที่มี
ช่องโต ที่มรอมมีช่องบรรจุว่างอยู่จะได้บรรจุไว้ ก็พอดีมีช่องว่างอยู่ ผม
จึงกลับออกไปหาปูนซีเมนต์กลับมาผสม ตัดใจเอากระดูกพ่อที่แสนรักและ
เอาผมเข้าเก็บในช่อง แล้วเอากระเบื้องปิดยาปูนให้เรียบร้อย

รุ่งขึ้นผมรีบไปตลาดซื้อข้าวและกับข้าวใส่บาตรส่งวิญญานให้พ่อ
ผมครบ ครั้นกลับบ้านกินข้าวแล้วไปทำงาน หัวหน้างานถามผมว่าเรียบร้อย
แล้วหรือ ผมรับคำว่าเรียบร้อยแล้วก็ก้มหน้า เพราะรู้สึกวุ่นวายตามันไหล
เอาผิดกล่าวกระเป่าก็ว่างไป กระดูกพ่อที่เคยอยู่ก็ได้ไปสงบอยู่ที่วัดแล้ว
ผมก้มหน้าก้มตาทำงานตามหน้าที่ด้วยใจเคารพในงาน จึงเป็นที่รักของ
หัวหน้า และกิจประจำของผมที่สำคัญ คืออาทิตย์หนึ่งผมจะต้องไปเยี่ยม
แม่ ซึ่งข้าวซื้อของล้มลุกลุกไม่ไปฝากเป็นประจำในกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ
ซึ่งเกิดเกล้า แม่กับพ่อเลี้ยงก็ทำงานหนัก เป็นผู้ก่ออิฐถือปูนตามที่ได้รับ
หมายก่อสร้างที่ใดก็ไปรับจ้างทำทุกแห่ง ร่างกายจึงร่วงโรยไปมากกว่าก่อนทั้งคู่
ผมเองก็ยังไม่มีการถึงกับจะเลี้ยงทั้งแม่และพ่อเลี้ยงได้ ถ้าจะเลี้ยงแต่
แม่แล้วไม่เลี้ยงพ่อเลี้ยง ผมก็ขาดกตัญญูเช่นกัน พ่อเลี้ยงก็เคยมีบุญคุณ
กับผมอย่างมากมายเช่นกัน ผมเคยหาหรือว่าจะทำประการใดดีที่จะให้แม่
พอหยุดทำงานหนัก แต่พ่อเลี้ยงคัดค้านอย่างแข็งแรงว่า เกิดเป็นคนต้อง
ทำงาน จะขอยุ่ไม่ได้ แข็งขายังดียังมีกำลังอย่าเพิ่งเป็นห่วงเลย และผม
เองก็จะต้องเป็นทหาร เมื่อพ้นทหารแล้วหรือหลุดไปไม่ต้องเป็นนั่นแหละ
จะชดช้อยไรกันได้อย่างแน่นอน

ต่อมาอายุผมครบทหารก็ไปตามนัดหมายคัดเลือก แต่หลุดมาได้
ไม่นานกลับลาใบดำ รอดมาทำงานตามเคย ผมได้หาหรือแม่อีก แต่แม่ผม
คงใจสงบเสียแล้ว คือมีเพื่อนที่เคยรักใคร่กันบวชชื้ออยู่ที่วัดปากน้ำคลองด่าน
จากแม่ไปบวชชื้อหาทางธรรมเป็นที่พึ่ง และพ่อเลี้ยงผมก็เลยได้งานทำใหม่
คือกิจการโรงที่โรงเรียนนักธรรมที่วัดปากน้ำนั่นเอง คงเหลืออยู่แต่ผม

เท่านั้นที่ต้องกัดฟันสู้ชีวิตไปตามตระกูลที่ไม่มีความรู้

ซาตาพ่อครัวของผมได้กลับมาสู่ผมอีกอย่างเดิม คือเมียเพื่อนผม
ห้องเก่าทำครัวไม่ไหว ผมต้องทำตามเคย พอถึงกำหนดคลอด เพื่อนผม
ได้เอาหมอต้าแยที่เคารพกันทำการคลอด เด็กออกมาเป็นผู้หญิง คุยได้
สองสามวันก็เกิดตายลง หมอแก่ไม่ตก ผมกับเพื่อนเอาศพลูกน้อยไป
นอนแบบเบาของเพื่อนไปเผาที่วัดตรีฯ การอุ้มศพเด็กไปวัดนี้เป็นมาแต่
ครั้งละ ตั้งแต่ยายนิต น้องสาว และมาลูกเพื่อนนี้อีก ขากลับออกมา
วัดมีความรู้สึกคล้ายๆ ว่าจะมีเด็กโตๆ วิ่งตามพันแข่งพันขาผมอยู่ๆ
สนุกสนาน ความรู้สึกนี้เป็นความรู้สึกลึกๆ ในใจตัวเอง จะพูดกับใครก็
ไม่ได้ วันนั้นผมต้องแวะกินเหล้ากับเพื่อนที่ร้านแจ็ก จะว่าผมกลุ่มใจหรือ
ดีใจก็บอกไม่ถูก ผมรู้ความนัยโดยสังหรณ์ว่ายายนิตมาอีกแล้ว และกำลัง
ทนกรรมเพราะผมนั่นเองตามที่พ่อเข้าฝันไว้ แต่จะอย่างไรผมก็ไม่มีสิทธิ์
และไม่มีทางจะแก้ไขอย่างไรได้ บางที่ตามลมหายใจที่เข้าออกรู้สึกว่ามี
ใจที่ยายนิตอยู่ด้วยกับผมอีกตามที่ผมก็อาลัยนักหนา แต่บางลมหายใจ
ก็รู้สึกวูบหัวใจว่า ผมเป็นผู้ก่อกรรมอีกแล้ว แต่ก็จำใจ ถึงเวลาไหน
ผมทำตามเคย คือแบ่งปันไว้ทั้งข้าวทั้งกับและของหวานให้แก่ทั้งโต
หรืออีกนัยหนึ่งภรรยาผมแต่ครั้งใดก็ยากจะทราบ ในที่สุดก็รู้ว่ายายนิต
ของผมที่จากไปเกิดนั้น เกิดในท้องเมียเพื่อนผมนั่นเอง หาได้อยู่ห่างไกล
ที่ไหนไม่

บัดนี้ผมได้เป็นคนทีครึ่งพ่อมดเข้าไปเสียแล้ว ไม่ขาดญาติพี่น้อง
ติดตามไปทุกแห่ง เป็นคนที่มีธาตุที่ผีรัก แต่มันก็เป็นเพียงรู้แก้ไขตาแดง
เท่านั้นก็ไม่หนักหนาอะไรนัก ใครๆ ก็ได้เดือดร้อนอะไรกับผมด้วย ผม
ความรู้สึกของผมที่ไม่รู้จะเอาอะไรมาเป็นเครื่องพิสูจน์ได้ คือถ้าคราวใด
วิญญาณพ่อผมหรือยายนิตอยู่ด้วย ใจผมจะอบอุ่นแน่นหนาไม่ว่างแวง แต่
ถ้าวิญญาณใดผลหายไป หัวใจผมรู้สึกโล่งไม่แน่นหนาดังแต่ก่อน บัดนี้
ผมรู้สึกผิวกายว่ามีลมหนักๆ จวดเฉวียนอยู่ใกล้ๆ ตัวผม พันขาแต่
บ้างแบบหยอกล้อ เวลานอนก็จะมีลมนั้นกระพือรอบๆ ตัวผม ผงก
สบายใจ แต่พอมานึกสักหน่อย ความรู้สึกของผมที่เคยมีอะไรล้อมตัวผม
หายไปเสียอีกแล้ว ผมรู้สึกใจหายอยู่คนเดียวเวียงๆ สุดจะเรียกว่า

จากใครและที่ไหนได้ พ่อว่าผมเป็นต้นแห่งกรรม แต่คิดให้ดีผมก็มีกรรม เพราะจิตใจมิได้ปรกตีสุขเหมือนคนอื่น ๆ เดี่ยวสบายใจ เดี่ยวทุกข์ใจถึงแก่ร้องไห้คนเดียว แต่คนเราลงมือกรรมก็ทำไปตามกรรม

นางงานช่างหล่อตัวพิมพ์ของผมเกิดลาออกจากโรงพิมพ์ไปตั้งทำเป็นส่วนตัว และขายตัวพิมพ์ให้แก่ทุกโรงพิมพ์ จึงชวนผมไปทำงานร่วมแคชได้เสียแบ่งกัน ผมก็เลยออกจากโรงพิมพ์ตามไปด้วย ทำการกับน้ำเต็มหัวหน้าช่างหล่อ ผมจึงพอมีเงินหยิบฉวยซักหน้ามือหลังมือขึ้นบ้าง ผมคงไปส่งเสียแม่ชีของผมที่วัดปากน้ำ กับซื้อของฝากพ่อเลี้ยงเป็นประจำและของนั้นก็ดีกว่าเก่าที่เคยส่งเสียมา

อีก ๔ ปีเห็นจะได้ เกิดมีความน่าสังเวชขึ้นแถวบ้านที่เราอยู่ ที่ถนนตบหนึ่งใต้ถนนน้ำขังนอง เจ้าของกระต๊อบนั้นสองคนผิวเมียมีลูกหญิงตาบอด ๆ ๓-๔ ปี อยู่กันมาแต่ไหนแต่ไร อีตาผิวเกิดมาทิ้งขว้างไปเต็มแล้ว ยายเมียชื่อช้อยก็เสียอกเสียใจเจ็บ ๆ ไข้ ๆ รับจ้างเขาทำงานทุก ๆ อย่างพอได้เงินมาเลี้ยงตัวและลูก ผมกับเพื่อนหารือกันว่าจ้างแกะชักเค็ดผ้าผม เพื่อแกะจะได้มีทางได้เงิน เพราะต่อไปลูกแก่โตขึ้นก็จะต้องไปเรียน จะมีปัญญาที่ไหนให้ลูกเรียน ผมเก็บเอาเรื่องนี้มาใส่ใจ เห็นจะเป็นเพราะยายนิดเคยสอนใจผมเมื่อครั้งกระโน้นให้เมตตาเด็ก ผมจึงไปปากกับแม่ช้อยว่า ผมเองก็ไม่มีเมียหรือลูก ยังเป็นโสดพอมีกำลังทำงานจะคิดให้ลูกน้อยของแม่ช้อยได้รำเรียนเป็นการกุศล เพราะผมกลัวคนที่ไปมีการศึกษานัก ได้แก่ตัวเองมาแล้ว เทบเอาตัวไม่รอด เด็กน้อยนั้นชื่อแก่นใจ ผมหมั้นซื้อเสื้อผ้าให้บ้าง ขนมบ้าง ตุ๊กตาบ้างเป็นประจำ จนเด็กติดมันซกจะติดผม วิ่งตามผมหรือ ๆ เรียกน้ำคล้าย ๆ ตามติดเสมอ ถ้าผมกลับบ้านเป็นมาชลูกอยู่กับผมกว่าจะกลับกระต๊อบก็ค่ำมืด

ผมกระทำตัวเป็นพ่อเจ้าลูกอยู่สักหนึ่งปี แม่ช้อยคิดจะมีผิวใหม่ขึ้นมา แต่ห่วงลูกว่าจะถูกพ่อเลี้ยงรังเกียจ จึงหารือจะยกลูกแก่นใจให้แก่ผม ผมเป็นคนรักเด็กอยู่แล้วก็หารือเพื่อนของผม เพื่อนผมพูดอย่างตลกตลกกว่า การให้กันด้วยปากจะมีเรื่องคราวหลัง ควรทำหนังสือสัญญากัน ดังนั้นผมจึงจัดการทำสัญญากันต่ออำเภอเป็นหลักฐาน ครั้นแล้วแม่ช้อยก็ย้ายที่อยู่ไปมีสามีใหม่ แก่นใจหงอยอยู่สองสามวันแล้วก็หาย เพราะ

แกร้งผมมาก ตีตผมเท่า ๆ กับแม่ของหนูน้อยเอง

ยายแก่นใจทำเอาผมหลงใหลเข้ากระดูก แกกอดรัดผม กอดตบผม พุดจ้อเลาะต่าง ๆ นานา จ้องตาแป๋วดูผม ผมมองแววตาของแก่นใจแฉะ รู้สึกสังหรณ์ใจสลดใจ เอ๊ะ ! นี่มันยายนิตนี่เอง ผมกอดแก่นใจแน่น ๆ แล้วผมพูดไว้ว่า ถ้าพบกันได้โดยยายนิตไปเกิดที่ใด ผมจะตามไปเป็นเท่ ทาสให้ใช้เพื่อเป็นการใช้หนี้กรรมที่วิญญานได้ทรมานติดตามผมไปทุกแห่ง ให้สาสมกัน และนี่ก็เป็นยายนิตนั่นเอง เออละ ผมพูดไว้แล้วผมต้องทำตามนั้นโดยไม่เปลี่ยนแปลง ผมจะเลี้ยงและอุ้มชูแก่นใจจนสุดความสามารถ

ผมได้เปลี่ยนอาชีพใหม่อีก เพราะลูกหน้าเพิ่มเขาโต ๆ ขึ้น ทำงานร่วมกับพ่อเขาได้ดีแล้วผมจึงถอนตัวออก รวบรวมเงินไว้ได้พอแล้วก็เช่าตึกทำการค้าหนังสือพิมพ์ สั่งหนังสือพิมพ์และหนังสืออ่านทุกชนิด แต่เป็นโอกาสและโชควาสนาของผม การค้าได้เป็นไปอย่างรุ่งเรือง อพัพพ แก่นใจเป็นผู้ทำบัญชีเมื่อกลับจากโรงเรียนแล้ว เวลาแก่นใจไปโรงเรียนผมก็ขลุกอยู่คนเดียว แก่นใจเป็นสาวเต็มตัวแล้ว เรียนสำเร็จก็มาช่วยผมการค้าหนังสือเป็นการใหญ่ แต่กิริยาที่แก่นใจทำอย่างไรกับผมเมื่อยังเด็ก ๆ อยากรู้ก็ทำอยู่อย่างนั้น ทั้งกอดทั้งรัดผมโดยไม่เปลี่ยนแปลง แม้แต่ผมจะเกิดใจพะวักพะวนบ้างก็ไม่ทราบจะห้ามแก่นใจได้อย่างไร จิตใจก็ถูกรวบไปบ้างเป็นธรรมดา แม้อายุผมจะตกรุดเข้าไปตั้ง ๔๐ ปีแล้วก็ตาม หญิงสาวที่มีใช้ลูกมีใช้หลานมากอดรัดกันดังนี้ ใจใครบ้างรับจะไม่ไหวโอนงไป

อยู่มาเจ้าของโรงพิมพ์ผู้ทำการค้าร่วมกันเกิดมารักแก่นใจเข้า แก่นใจก็รู้จักเขาดี แต่แก่นใจจะรักหรือไม่ผมไม่ทราบ เห็นแก่นใจเฉย ๆ พุดกันอย่างธรรมดากการค้าร่วมกัน เจ้าของโรงพิมพ์ผู้มั่งคั่งคนนี้ได้เง็กเข้าแก่มาทำการสู่ขอแก่นใจกับผม ผมยังอึ้ง เพราะไม่ทราบว่าดวงกับ ความประสงค์ของแก่นใจหรือเปล่า จึงขอผลัดจะให้คำตอบต่อเมื่อกันได้ พุดจากกับแก่นใจก่อน

ในค่านั้น ปิดร้านค้าแล้ว เด็กลูกจ้างก็นอนแล้ว ผมจึงตัดสินใจพูดกับแก่นใจ เล่าเรื่องที่ถ้าแก่เขามาพูดสู่ขอให้ฟัง ชั้นแรกแก่นใจตกใจเล็กน้อย แต่แล้วก็ก้มหน้าฟังผมพูด ต่อเมื่อผมพูดจบลง แก่นใจจึงเงยหน้าขึ้นมองผม ดวงตานั้นดังจะค้นความจริงจากใจผม

“คุณน้ามีความเห็นอย่างไรบ้างคะ?” แก่นใจถามผมเสียงอ่อย ๆ

“น้าไม่ได้คิดอย่างไรเลย อะไร ๆ อยู่ที่แก่นใจของน้าเท่านั้น” ผมตอบอย่างกุ่มใจ

“แก่นใจอยากฟังคำคุณน้าคนเดียวเท่านั้น” เธอว่า

ผมนั่งอั้น มือเคาะโต๊ะแก๊กกุ่ม ถ้าแก่นใจจะถามถึงใจผม ผมมันวิตกมนุษย์ที่เห็นแก่ตัว ผมหวงแก่นใจ อาลัยแก่นใจ อุตส่าห์ถนอมก่อกอบเลี้ยงมา และแล้วจะต้องจากไป ผมก็จะเป็นโรคหัวใจชนิดที่มีแต่ความเศร้าอาลัยทุกข์ทรมานมาหลายยกหลายลา ไม่เคยมีสุขที่แท้จริงเลย ถ้าแก่นใจเกิดรักหนุ่มผู้มั่งคั่งนั้น หรือยินดีในความมั่งคั่งเพื่อความเจริญของแก่นใจเอง ผมก็จำเป็นต้องตามใจ ผมมีสิทธิ์เพียงปกครองเธอ แต่ไม่มีสิทธิ์จะห้ามความรักของคนได้ พูดอย่างตรงไปตรงมา ผมก็หวงและอาลัยเธอสุดชีวิต ถ้าเธอไปแล้ว ผมก็ไม่มีอะไรจะเป็นกำลังใจตั้งตัวตั้งสติได้เลย ก็เป็นอ้ายหมอคลายที่จมอยู่ในกองกรรมทรमानใจตลอดไปอย่างเคย

“ใจของน้า ถ้าแก่นใจยินดีในเขา น้าก็ต้องยอมเพราะรักแก่นใจ แต่หัวใจน้านั้นก็เท่ากับใครมาเด็ดหัวใจให้ขาดลง ถ้าแก่นใจเห็นดี น้าก็ต้องยอม เพราะทนตัวเองมานานแล้ว”

ผมพูดไปอย่างจริงใจเท่าที่มี แต่จะบอกว่าผมหวงเธอ เพราะรักเธอต้องการเธอ ใครจะพูดออกไปได้ เลี้ยงเธอมาเพื่ออย่างนั้นหรือ ผมอายุใจอาแปง ไม่กล้าพอจะพูดอะไรที่เป็นความจริงออกไปได้ ถ้าผมมีอายุพอ ๆ กับเธอก็พูดได้ ถือว่าเป็นคู่แข่งชั้นกัน แต่ผมมันไม่ใช่คู่แข่ง เป็นอ้ายหมอกเลี้ยงเด็กไว้กินไข่แดง

“คุณน้าไม่ยินดีจะให้ใช้ไหม?” เธอถาม

“แต่แก่นใจรักเขาหรือเปล่านั้น?” ผมย้อนถามบ้าง

“คุณน้าไม่รู้รี แก่นใจอยู่กับคุณน้าแทบทุกชั่วโมง เคยเห็นฉันติดตลกอะไรกับเขาเป็นพิเศษบ้าง นอกจากการค้าของเราเท่านั้น”

ผมถอนใจโล่งอก และยิ้มออกมาได้

“หวงแก่นใจ แต่ทำใจแข็งมาพูดเป็นแม่สื่อใช้ไหมล่ะ?” เธอพูดแล้วหัวเราะ ผมก็หัวเราะด้วย เธอเลยปราดเข้ามาหยิกผมและทูปอกผม แล้วก็กอดรัดอย่างเคย พร้อมกับตัดพ้อเบา ๆ “มีอย่างรี หวังจะอยู่

ปรนนิบัติไปกว่าจะตายกลับจะถูกปลักไล่ไสส่ง” ทูบข้างตีข้าง กอดกัน
ไปตามนิสัยเคย ผมทอดใจยาวอย่างบรมสุข

รุ่งเช้า เราทั้งสองได้ลงจากข้างบนมาอยู่การรับหนังสือส่งหนังสือ
และขายหนังสือ ในขณะที่นั้นมีหญิงกลางคนท่าทางเป็นผู้ดี กำลังดูหนังสือ
อ่านเล่นอยู่ พอผมเดินเข้าไปใกล้ เธอก็เอ่ยปากถามผมว่า

“คุณชื่อคล้ายใช้ไหมคะ?”

“ใช่ครับ” ผมตอบไป

“ฉันชื่อสุรีย์ เป็นนางสาวของบุญเทอดเจ้าของโรงพิมพ์” เธอว่า

“อ้อ!” ผมร้องรับรู้ออกไปทั้ง ๆ ที่ยังงงงัน

“เมื่อวานนี้ มีคนตั้งตัวเป็นเถาแก่มาขอร้องหลานสาวคุณใช้ไหมคะ?”

ผมตะกุกตะกักใจเป็นครู่จึงตอบไป

“ใช่ครับ...แต่ยังไม่มีมีการตกลงอะไรกันนี้ครับ” ผมว่า เธอมองดูผม
แล้วชายตาดูแก่นใจ

“เคราะห์ดี” เธอว่า ผมกับแก่นใจมองหน้ากัน

“บุญเทอดทำอะไรเอาแต่ได้ บุญเทอดมีเมียแล้วและเด็กนั้นแก่
เด็กที่เขาฝากฝังฉันไว้ บุญเทอดแอบได้เสียกันแล้วไม่ยอมรับรู้ เพรว
พ่อแม่เด็กมันจน แต่ฉันก็ยอมไม่ได้”

ผมใจหายวูบ หญิงคนนี้คงเข้าใจผิด คิดว่าผมยินดีกับคุณบุญเทอด
เพราะคุณบุญเทอดมั่งมี ก็จะไม่ยอมแก่นใจเข้าไปให้

“ผมไม่เคยเกี่ยวข้องด้วยเลยครับเรื่องนี้ แต่มีคนมาพูดทาบทาม
เป็นทางผู้ใหญ่ ผมก็รับรู้ไว้ และผลัดไว้ว่าต้องถามเจ้าตัวก่อน ผมไม่
ยอมทำอะไรง่าย ๆ ดোকครับ” ผมตอบไป

“ดีแล้วค่ะ คนที่มาเป็นเถาแก่นั้น ฉันได้พบและว่ากล่าวเอาแล้ว
หลับหูหลับตาให้เด็กต้มและใช้มาเสียผู้ใหญ่ก็ได้ด้วย” เธอว่า แล้วผม
ดูแก่นใจอีก พลังถอนหายใจยาวเหมือนปลงในใจ

“เอาละ ดิฉันลานะคะ ขอให้รู้ไว้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ก็แล้วกัน” เกศ
พูดเสียงแน่น ๆ แล้วออกจากบ้านไป ผมถอนหายใจเฮือก ดูเถอะ อยู่ดี ๆ
จะมีเวรกันขึ้นเสียแล้ว ถ้าแก่นใจของผมถูกกระทำอย่างนั้น ผมถวายเป็น
แต่ก็ช่างเถอะ แล้ว ๆ กันไป เราทำการติดต่อกันอย่างไร ก็จะต้องทำกัน

ผมมองดูแก่นใจแล้วพูดว่า

“อยู่ๆ ลมร้ายก็พัดผ่านมา แต่มีผู้มาปิดเป่า ผลของความดีแห่ง
ในศรีตหน้าไม่เคยทำอะไรๆ ที่ร้ายๆ ให้แก่ผู้ใดเลย โฉนจะมีคนมา
ความร้ายให้ก็ผิดที่”

“ดิฉันก็ตกใจ แต่ดีนะคะ เราได้รู้อะไรๆ ไว้ก่อนยังงี้ เป็นบุญของ
แก่นใจพูดแล้วรีบเข้าไปยังห้องเก็บหนังสือเพื่อจะคัดเลือกออกมา
ดูสักที ผมก็รีบตามเข้าไป และก็ถูกลอบทำร้าย พอผมเข้าไปพันตัว
ใจก็โถมเข้ามาถอดคอด้วยกิริยาเคย แต่มีผิดแปลกออกไปคือแอบจู่
ศตงครึ่ง แล้ววิ่งหนีออกไปข้างนอก ผมยืนงงดังถูกชก เอ๊ะ! วุ่น
แล้ว ข้างหน้าจะเป็นอย่างไร ผมไม่พูดละครับ กระดากปาก

เรื่องของพวกเขาแหงหยวก

เรื่องของ

พวกช่างหยาวก

ผมได้รับการหาพวกช่างแหงหยาวก
ระดับเชิงตะกอนศพชนิดที่มีฝีมือดีให้
แก่งานศพญาติของผม น้องชายผมคือ
ลูกของผู้ตายนั่นเอง เป็นคนหน้าใหญ่ใจโต
จะเผาศพพ่อ จะมีการมหรสพครึกโครม
ในคืนวันเผา และจะต้องมีหยาวกและ
เครื่องสดแกะสลักเป็นมังกรพันเสา เมื่อ
ผมรู้ว่าผมพอจะรู้จักช่างฝีมือเด่นๆ เก๋ๆ
อยู่บ้าง ผมบอกกว่าพวกนี้เขาสมัครเล่น ไม่
ค่อยจะคิดเป็นอาชีพ เขามีฐานะดีๆ ทั้ง
นั้น ถ้าจะเอาเขามา เราจะต้องดูแลการ
เลี้ยงดูให้ดี เพราะเขาเคยพูดว่า ถูกนำไป
ทอดทิ้งอยู่ทางวัดอดๆ อยากๆ

“ปัดไธ่ พี่เชาว์ พี่ก็รู้ดีเรื่องใจฉัน
เท่าไรเท่ากัน” ประกอบ น้องชายห่างๆ

ของผมพูด

“ถูกแล้วเรื่องนั้นเรารู้กันดี แต่ว่าศพจะเผาวัดสระเกศ แต่บ้านเรา
อยู่ใกล้วัด การจะตามเลี้ยงตามดูเขานะซึ่งจะบอกพร่อง เพราะการแห
ยวคนะ เขาจะต้องแทงกันคืนยันรุ่ง ถ้าเขาอดก็ลำบาก” ผมอธิบาย

“เออ ! จริงสินะ ฉันลืมนึกไป เราก็มัวอะอะสนุกกันอยู่ที่บ้าน ท
วัดเราลืมนเขาก็แย่กัน มาหารือกันเถอะพี จะเอาไงดี” ประกอบตกลงให้
ผมช่วยคิดการ

“ใจพีนะ อยากจะให้พวกหยวกไปทำที่บ้านเลย น้องจะถือหรือเปล
เล่าว่าเป็นเรื่องเอาบ้านทำเป็นวัด เพราะหยวกนี่มันเป็นเรื่องผี” ผมถาม
พ่อลูกพีลูกน้องผู้หน้าใหญ่ใจกว้าง เขานิ่งงันอยู่ ลักครู่จึงย้อนถามผม

“คนอื่นเขาถือหรือเปล่าละพี ?”

“เขาคงถือกันว่าเอาเครื่องผีไปทำที่บ้าน แต่พีว่ากิจการของเรากิ่ง
ของเรื่องผี แล้วทำไมจะมาถือเครื่องหยวกเล่า ที่งานโกนจุกอย่างไฉน
ก็มีการแทงหยวกประดับเบ็ญจาในรูปเดียว แบบเดียวกัน แต่กลับเห็นว
เหมาะสม กิจงานเรางานศพ เอาเครื่องประกอบศพทำที่บ้านไม่ได้ ดูมันแ
แปลกไหมล่ะ”

ผมพูดให้ฟัง แล้วก็หัวเราะในความเข้าใจของคนเรา ลงเรื่องเกี่ยว
กับผีเป็นไม้ยอมเอาเข้าบ้าน ก็ที่ผีนอนจมนบ้านอยู่นั้นล่ะจะว่าอย่างไรเล่า

“จริงแฮะ จริงอย่างพีว่า” ประกอบเห็นด้วย “ตกลงเอาที่บ้านละ
สะดวกดีทุกประการหมดห่วง จะไปถือบ้าง บอๆ อะไรกัน ของก็ไม่เท่า
มีอะไรสกปรกเลยนี่”

เมื่อตกลงกันแล้ว วันงานผมก็เชิญเพื่อน ๆ รุ่นพี่นักศิลปะท
เครื่องหยวกไปอยู่ที่บ้าน และเลี้ยงดูกันอย่างเต็มที่เฮฮา พ่อประกอบขอ
เราใจราวกับแม่น้ำแม่ท่า เลี้ยงดูเด็ดขาดไปเลย และก็ครึกครื้นดีกว
แย่งงานไปไว้ที่วัด เราแกะสลักกันเสร็จตอนเช้า ก็เอาใส่รถรีบไปประ
เชิงตะกอนที่วัด ตอนสาย ๆ ก็แล้วเสร็จ

ในคืนนั้น ไฉนแหงหยวกของเราเฮฮากันอย่างครื้นเครง เพ
แต่ละคนมีอารมณ์ขันทั้งนั้น จะมีเงียบๆ ก็เพียงคนเดียว ได้แต่หัว
เหีๆ คนนั้นก็คือ สมุห์ข่า คือสมุห์ข่านี่แก้วชพระมานาน เป็นสมุห์ของวัด

พอกันเป็นคนไปกฐาทั้งนั้น และฝีมือชั้นยอด ต่างเป็นผู้มีอันจะกินทั้ง
คน ในคืนนั้นแทนที่จะคุยกันเรื่องชั้น พี่สุดกลับเล่าเรื่องผีที่ถูกมา จากการ
ไปแยกงานอยู่บ้านข้าง วัดข้าง อดก็อด ยังแถมถูกผีหลอกเสียอีก เพราะ
ทางวัดไม่มีคน มีแต่พวกหยวกเท่านั้น

“วัดบ้านนอกนี่มันเอาเรื่องนัก คุณเช่าว์ คุณประกอบ มีดก็มีด
พรขทานมาจุดตะเกียงให้เราสองสามดวง และให้เด็กหาน้ำชามาให้สองกา
แก้วก็ไม่มีอะไรอีก พระท่านไม่ใช่เจ้าภาพนี่ ท่านจะเอาอะไรมาเลี้ยงเรา”
พี่สุดเล่าความวังเวงของวัดให้เราฟัง

“เอ๊ะ ! แล้วข้าวปลาอาหารล่ะครับ ?” ประกอบถาม

“วันนั้น สองทุ่มแน่ะครับ ถึงได้มีข้าวมา” พี่สุดว่า

“แล้วกัน !” ประกอบร้อง “งานอะไรกัน” ประกอบร้องปลงอนิจจัง

“บ้านกับวัดมันไกลกันคุณ” พี่อ่องพูด “เราก็เห็นใจเขา แต่ต้อง
กินหน่อยพวกเรา”

“เหล้าไม่มีมั้งหรือครับ ?” ประกอบถาม

“เอาที่ไหนล่ะครับ บังเอิญเรามีเหล้าโรงไปสองขวด พอเย็นพอคำ
ฝากิดว เลยล่อเหล้ากันเข้าไป” พี่สุดหยุดหัวเราะแล้วพูดต่อ “เราทำคน
ด้วยกัน คนละจ๊วบสองจ๊วบก็หมดเสียแล้ว”

ตอนนี้ฮากันครึนใหญ่ พอพูดเรื่องเหล้า เลยต่างคนต่างกินเหล้า
คนชโสดากัน เรื่องจึงหยุดไปชั่วคราว

“โฮ้ย ผมละเหลียวดูในคลองเสียเมื่อยคอ ดูว่าเมื่อไหร่เรือทางบ้าน
งานจะแจวกันมาสักที ยิงเล่นเหล้าเข้าไปมันก็ชวนอยากข้าว จะสองทุ่ม
แล้วนี่ครับ” พี่อ่องพูดบ้าง

“มีคนอึดอยู่คนเดียวแหละครับ ก็ท่านสมุห์เขานั่นแหละ” พี่สุดพูด
แล้วชี้ไปที่สมุห์ชา

“จะไม่อึดยังไงล่ะ พ่อเคยอดข้าวเย็นเมื่อบวชพระมาเสียเคย” พี่
อ่องว่า เลยฮากันตึง

“ราวๆ สองทุ่มกว่านั้นแหละครับ เรืออาหารถึงได้มา” พี่สุดบอก
“แล้วเขายังไงรู้ไหมคุณ” หันไปพูดกับประกอบ “เขาบอกว่าช้าเพราะ
ตัวต้มข้าวต้มกว่าจะสุก”

“น่าประหลาดไหมคุณ?” พี่แก้วว่า “ก็ข้าวเย็นยังไม่ได้กิน ทำไมจะให้กินข้าวต้ม”

ตอนนี้หัวเราะกันอย่างท้องคัดท้องแข็ง

“มันนี่ครับ” พี่สุดว่า “เมื่อเขาเอาอาหารขึ้นมาวางให้เรา ผมก็ดู มีสำหรับดาวอยู่สองสำหรับ หวานสองสำหรับ มีข้าวสวย ๑ กะละมัง มีข้าวต้ม ๒ กะละมัง แล้วมีกับกินกับข้าวต้มสองชาม หัวไชโป๊เค็ม ๑ กระเทียมดอง ๑ อ้ายข้าวต้มนี่นะซีครับ มันขวางนักเชียว ก็พวกเรากินข้าวสวยกันแล้ว มันก็อึด กว่าที่จะกินข้าวต้มมันก็ตอนดึก ดันเอามาเสียบัดนั้น มันก็เย็นชืดหมด”

“จะเอาอย่างไรล่ะ ยังดีกว่าคนคุก มีข้าวต้มให้กินกลางคืน เย็นกว่ากันไปตามเย็นข้าวต้มละก็แล้วกัน” สมุห์ขำนาน ๆ พุดแต่ได้ฮา

“เขามีเหล้ามาให้บ้างไหมครับ?” ประกอบถาม

“มีเหล้าเถื่อนมาให้สองขวด” พี่เพื่อนบอก “แต่รสของเขาดีกว่าหอมหวาน รสไม่บาดคอ กลมกล่อม”

“สองทุ่มละครับลงมือกินอาหาร ได้เหล้ารสดีนั้นก็ไปลิ่วเลย” พี่สุดว่า “ยังมั่นใจว่าตอนดึกเขาคงจะย่อนมาส่งส่วยอีก ทั้งเหล้าและกับข้าว”

“โธ้ย ฉันไม่นึกหรอกว่าจะมา ถ้าเขาจะมาอีกเขาจะเอาข้าวต้มมาทำไมรวดเดียวกัน” พี่แก้วว่า

“เราอึดแล้วก็หมดปัญหา ไม่กังวลอะไรอีก ผมสองคนกับพ่อพี่อเน เล่นม้งกรทั้งสี่เสา ทิดแก้วเขาเล่นหน้าภาพตุ๊กตาและผลไม้กับดอกไม้กับท่านสมุห์ ทิดอ่องฟาดหยวกคนเดียวเลย” พี่สุดจระไน “เราทำกันเรื่อย ๆ คู่กันบ้าง ก้มหน้าทำบ้าง พวกเด็กวัดสองสามคน ชั้นแรกก็ฟังเราคุยกัน พอตึกเข้าแอบหลับอยู่แถวนั้นก็มิ หนีขึ้นกุฏินอนก็มี เลยเงยบทั้งศาลา มองไปรอบ ๆ ศาลามีดตื้อไปหมด น้ำซาก็หมด จะปลุกเด็กที่หลับอยู่ให้ไปเอามาก็ไม่กล้าจะปลุก มันคงไม่เอากับเราหรอกครับ มันจะนอน แล้วก็มีดตื้อ มันต้องกลัวบ้างละ เลยหนอดมันเอา ต่างปลงอนิจจังตัวเอง นึกในใจว่า ถ้าทิ้งกาแพให้สักกาจะวิเศษนัก เราต้องอยู่ยันรุ่งนี่ครับ กาแพมันถึงจะช่วยให้ตาแข็ง”

“ในคลองไม่มีเรือผ่านบ้างหรือครับ?” ผมถาม

“โธ้ย คลองนั้นไม่มีหรอกครับ นาน ๆ จะมีเรือยนต์ลากเรือข้าว

มานไปสักขบวน นอกนั้นก็ยังมีแต่เสียงจ๊กจั่นเรไรระงมไป ค็นั้นนะครับ
จาวๆ สัก ๗-๘ ทุ่มเห็นจะได้ ก็มีคนแก่ผู้ชายแต่งกายภูมิฐาน เดินถือไม้
เท้ากุกๆ มาบนศาลา ไม่รู้ว่าแกมาทางไหน แกมานั่งดูพวกเราอยู่ห่างๆ
เป็นคนมีอายุมากทีเดียว ผมขาวและยาวประท้ายทอย หนวดยาวเพื่อยลง
ถึงหน้าอก ใส่เสื้อกฤษเฆงขาว นุ่งกางเกงขาวสวมรองเท้ายดำ เป็นรองเท้าจีน
ดงามเงวหรือผู้ดีจีน พวกเราไม่ค่อยสนใจแกนัก ก้มหน้าก้มตาแกะสลัก
กันไป บังเอิญพ่ออ่องเขาซิคูณ บ่นขึ้นว่าขาดเหล้าละหมดสนุก ผมก็เลย
พูดขึ้นว่า เหล้าจะหมดหนอยก็พอ แต่กาแพนี่ซินะ ถ้ามีละตาค่อยสว่าง พอ
ผมพูดขาดคำ ก็ได้ยินเสียงชายแก่นั้นพูดขึ้น เขาไม่ได้เอากาแพและเหล้า
มาด้วยหรือพวกเรา พ่ออ่องปากไวก็ว่า เขาเอาเหล้ามาตอนหัวค่ำ แต่ก็
หมดเสียแล้วละคุณลุง ชายแก่นั้นรีบลุกเดินไปข้างศาลา ตะโกนลงไปข้าง
ที่ผมีความมืดยังกะเข้าถ้ำ เฮ้ย พวกเรา ไปเอากาแพร้อนๆ กับเหล้ามาสัก
๒-๓ ขวดไว้ พวกเราพากันยิ้มเปล่เลยครับที่มาพบเอาคนใจดีเข้าตอน
งานเจียนจะหมดหวังและอดโซ่

“แกเป็นพวกเจ้าภาพกระมัง?” ปรกอบถาม

“เห็นจะใช้ครับ ถ้าไม่ใช่ เขาจะเอามาให้เราทำไมครับ” พี่สุดว่า

“ผมนึกทอดอาลัยครับ พวกแกจะไปเอาที่ไหนกัน เขาว่าบ้านงาน
อยู่ไกลวัดมาก กว่าจะไปกว่าจะมาก็หายอยาก จะออกไปหลังวัดหรือก็ทุ่งนา
ผิดดงกะหลับตา” พี่อ่องพูดแล้วหัวเราะ “แต่เขาว่าจะไปหามาให้ ก็จะไป
ติดต่อเขาทำไม”

“แต่เอ๊ะ ! ประหลาดจริงคุณเซาว์ ในครู่เดียวเท่านั้น ทั้งเหล้าทั้ง
กาแพก็มา ตาลุงนั้นแกคอยรับอยู่ข้างศาลา มีคนส่งขึ้นมา แกจึงมามอบให้
กับเรา พวกเราทุกคนยกมือไหว้ดาลุงนั้นท่วมหัวเลย แกโบกมือห้ามและว่า
เราช่วยกันนะ แกหัวเราะหึๆ แล้วย่องไปดูมันเทศที่เรากำลังแกะเป็นหัว
มังกร ตัวมังกร เป็นที่สบอารมณ์แก หัวเราะเรื่อย แกเป็นจีนเก่าๆ หรือ
จีนกินหมากนี่แหละ แกก็ชอบมังกรซิคครับ” พี่สุดพูด

“คงจะพวกเจ้าภาพนั่นแหละ บังเอิญเกิดห่วงพวกเรา ก็เลยมาเยี่ยม
ดู” ผมว่า

“ไซแน่เซียวคุณ !” พี่พ็อนรับรอง

“นี่คุณเซวี่ แล้วยังไงอีกรู้ไหม ? พวกแกข้างล่างศาลาไปทำอิท่าไหน
หมาในวัดหอนกันใหญ่ คงจะเดินกันงุ่มง่ามในความมืด หมาก็เลยเห็นเงาเ
ผีไป หอนกันกรียวเลย ทีนี้ตาลุงแกหน้าเล็กเล็ก ร้องตะโกนไปข้างล่างว่า
เฮ้ย ไล่หมาที่เถอะไว้วี หนวกหูจะตาย หอนอะไรกันนี่หว่า ทางข้างล่าง
พื้นดินคงวิ่งไล่หมาไป จึงเจียบเสียงลง แต่เรามองไม่เห็นหรอกครับ เพราะ
เรานั่งอยู่กับตะเกียง มองไปที่ตาฟาง ข้างล่างมันมืด” พี่สุดพูดแล้วดื่มเหล้า

“หมาหอนอะไรกัน ?” ประกอบถาม

“ไม่รู้สิครับ แต่จะเอาอะไรกับหมาวัด เห็นอะไรเข้าก็หอนไป มา
ทั้งมืดทั้งเจียบนี้ มันก็มองอะไรผิดเพื่อนไปบ้าง แค้ไบตองแห่งมันยก
เท่าคิดว่าคน เรื่องนี้ต้องอภัยเขา เพราะเรื่องเท่าหอนเป็นของเขา” พี่สุด
หัวเราะเมื่อจบลง

“พ่อลุงใจดีนั้นเดินไปดูข้าวต้มและเครื่องข้าวต้ม แก่ร้องว่า ไม่ไหว
ข้าวต้มยังงี้ เย็นด้วย บานอืดด้วย เอาใหม่เถอะนะ แล้วเจ้าก็เจ้าการยก
กะละมังข้าวต้มเราโครมลงไปข้างล่าง ร้องสั่งลูกน้องไปต้มใหม่ แล้ว
หาเปิดหาไก่มากินด้วย ของเขามีแต่หัวไชโป้และกระเทียมดอง ผมยก
กับพวก ต้องผู้เฒ่ายังงี้ซี นอนแกก็ไม่ได้นอน ยุงอยู่กับเรา ท่วงเรา แหม
คุณเซวี่ จะเป็นด้วยพวกเราทำงานเพลินไปหรือยังไง ไม่ได้จับระยะ
เวลา ข้าวต้มกับเปิดไก่มาแล้ว พวกเราจุปากว่า นี่ซีเขาเนรมิตจริง ๆ เราเลย
พังกันทั้งหมดเล่นข้าวต้มกัน เปิดพะไล้เด็ดขาด ไก่ต้มจิ้มเต้าเจี้ยว
ว่าดีทั้งนั้น เราเล่นกันเสียพุงกาง ตาก็สว่าง มันจวนรุ่งแล้วนี่คว่ำ
ผู้เฒ่าเห็นเราอิมกันดีแล้ว ก็บอกลากลับ พวกเราทุกคนยกมือไหว้
ขอบพระคุณ ให้พรแก้วว่าขอให้ลุงอายุยืน ๆ ไปอีกเถิดครับ แกก็รับไหว้
เราแล้วเดินยันไม้เท้ากุก ๆ ไป ลงจากศาลาด้านหลังทางโน้น พวกเรา
สงสัยว่าแกเดินออกทุ่งนา เพราะไม่เห็นแกไปทางทำนน้ำริมคลองเลย ด้า
ที่แกเดินไปเป็นทางออกทุ่งนา เมื่อตอนเย็นผมมองเห็นหนทางออกทุ่งได้
ถนัด แต่ต้องเดินไปข้างโบสถ์ด้านโน้น ครุ่นั่นเองก็ได้ยินหมาทางนั้นเห่า
กันกรียวกราว แล้วก็หอนส่งไปเลย ยามดึกนี้หมามันหอนข้างเยือกเย็น
นี่กระไร ผมว่าคงจะพวกลูกน้องแกนั้นแหละรุ่มร่าม หมาเลยเท่าหอน

“แกไปแล้ว เราก็อดชมแกไม่ได้ พวกเราเห็นตะวันจวนจะขึ้นแล้ว

ก็พอดีทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย เหลือแต่การระบายสีภาพมังกรและดอกไม้ ภาพสัตว์ทั้งภาพผลไม้ จึงช่วยกันระดมระบายสี พอตกเวลาราวๆ สองโมงเศษก็เสร็จ จึงเอาดอกไม้ผลไม้เข้าประดับกับแผ่นหยวกที่พ่ออ่องเขาประดับ กระดาษสีแลบเขียวแลบแดงไว้แล้ว แต่เจ้ามังกรนี่ซิคับ ต้องประดับ ตอนเข้าไปประกอบเสาเชิงตะกอน พอสักครู่เรืออาหารก็มาแล้ว เขายกกันขึ้น ผีเหล่าติดมาอีกสองขวด ผมเลยล้างหน้าไก่เสียสองกริว แล้วรีบไปล้างหน้าจริงๆ ลงมือกินข้าวกัน แหม ! อีตอนเช้านี้ เล่นเจ้าน้ำใสเข้าไปรู้สึก สิ้นชีวิตชีวาขึ้นเขียวครับ” พี่สุดต้องหยุดพูด เพราะพรรคพวกฮากันขึ้น

“แต่เราไม่มัวเพลินหรือครับ พออิมข้าวก็รีบประกอบเมรุจนเรียบร้อย” พี่แก้วพูด

“ตอนประกอบเมรุแล้ว ผมคุยกับพวกที่เอาสารกับข้าวมาเลี้ยงเรา” พี่สุดพูด “ผมถามถึงลุงเฒ่าผู้ใจดี และเล่าให้เขาฟังว่า แกเอาเหล่า เอาเบ็ด ไก่ ข้าวต้มมาเลี้ยงทั้งกาแพ แต่พวกนั้นงงงัน ว่าไม่รู้เรื่องจริง ๆ พวกเขาเท่านั้นที่มีหน้าที่เอาอาหารมาให้เรา ถ้าทางครัวเขาไม่มีจัดมาให้ ทางเขาก็ไม่มีอะไรจะมาส่ง แต่ที่ว่ามีคนแก่เอาอาหารมาส่งนั้น สงสัยจริง ใครจะเป็นผู้มาส่งให้ ทำไมเขาจึงไม่เรียกและบอกพวกเขาให้มาส่ง เขาย้อนถามผมว่า คนแก่นั้นรูปร่างเป็นอย่างไร ผมก็บอกไปแหละครับ ตามที่เสามาให้ฟังแล้ว ใส่กุยเฮงขาว นุ่งกางเกงขาว รองเท้าจีนสีดำ เขาต่างงงกันใหญ่ และรับปากว่าคนอย่างนั้นไม่มีที่บ้านเลย บ้านเขาเป็นคนไทยแท้ ผมเชื่อใจนึ่ ยิงบอกกับเขาว่า คนผู้นั้นหนวดยาวถึงหน้าอกและหงอกขาว โทคนเลย เขามองหน้าพวกเขา และก้มมองดูกาน้ำที่ใส่กาแพและชามที่ใส่เบ็ดไก่ เขาก็บ่นว่า ของเหล่านั้นเป็นของวัดทั้งนั้น ไม่ใช่ของที่บ้านเขาเลย เขายินดีอะไรอยู่ครู่หนึ่งเกิดมีสีหน้าตกใจ เขาออกปากให้พวกเราเดินตามเขาไปท้ายศาลาด้านโน้น เราก็ดำเนินตามเขาไป พอไปถึงฝาประจัน เขาชี้ให้เราดูรูปหนึ่ง เป็นรูปถ่ายขนาดใหญ่ติดอยู่ข้างฝา มีตัวหนังสือใหญ่ข้างใต้ภาพว่า ผู้สร้างศาลานี้เป็นกุศลทานทั่วไป พอเราเห็นหน้าของคนในภาพนั้น ต่างก็พากันร้องว่า นี่แหละครับ ตัวเขาละเมื่อคืนนี้แหละ พวกเจ้าของงานกลับมามองหน้าพวกเราอย่างตื่นๆ เขาว่า ภาพนี้คือเถ้าแก่โรงข้าวใหญ่ในคลองนี้ ชาวบ้านเรียกกันว่า กังจื่อ ใคร ๆ ก็รู้จัก ผมจึง

ถามว่า แกอยู่ที่ไหน เขาพากันตาลุกซัน ตอบพร้อมกันว่าตายไปนานแล้ว
 อีกคนหนึ่งว่า เวลานี้อยู่ที่สว่างชัยหลังวัดนี้เอง ซี่ไปทางดงไม้ทางข้างโงมฝั่ง
 ด้านซ้ายทุ่ง แหม ! คุณเอ๋ย ผมแทบกระโดด ขนลุกเกรียวเลย แกเป็นผี
 แต่แกมาเลี้ยงเราด้วยใจอารี มีน้ำล่อ เจ้าพวกหมาที่หอนนั้นผมสงสัยมาก
 แล้ว แต่ไปคิดว่ามันหอนส่งๆ ไปตามวิสัยหมา” พี่สุดหยุดจุดบุหรี่ที่ดำ
 เพราะพูดเสียจนบุหรี่ดับโดยไม่ได้สูดเลย ครั้นแล้วก็เล่าต่อไป “พอเวลา
 ได้รับค่าจ้างงานหยวกของเราแล้วก็เก็บเครื่องมือจัดแจงลาเจ้าของบ้าน ค่าย
 อยู่ครึ่งชั่วโมงแน่นะครับ เรือเมล์จึงได้มา ลงเรือกันมาแล้วยังอดพูดเงี้ยว
 ตอนเมื่อคืนไม่ได้ แอบกระซิบกระซาบกันเรื่อยมาในเรือ เราไม่ให้คนเก่า
 ได้ยินของเรา ว่าเราโดนตีมาแล้ว” พี่สุดหยุดพูดเมื่อพี่อ่องพูดแข่งขึ้นมามี

“ให้ตายซิ ถ้าเรารู้ว่าเราถูกผีหลอกตอนนั้น ถ้ามันพิลึกละครับ วัด
 มันก็เจียบ มืดก็มืด ไม่มีที่พึ่งพิงเลย จะหาใครมาอบอุ่นได้ แหม เพราะที่
 ดีที่ไม่รู้ว่าผี ไม่งั้นงานของเราคงไม่เสร็จแน่ แต่ เอ ! สงสัยไม่หายแพะ
 เจ้าเปิดไก่อะไรเข้าที่กินเข้าไปนะ มันอะไรกันแน่นะ ผีจะเอาอะไรมา
 ให้กินเล่า สงสัยจนเดี๋ยวนี้ ผ่าซีอ้าว” พี่อ่องพูดแล้วมองหน้าพวก

“ก็นั่นนะซี อีตอนนั่งมาในเรือเมล์ ยิ่งคิดมันยิ่งปั่นป่วนท้องขึ้น
 ที่เดียว กินอะไรเข้าไปก็ไม่รู้ให้ตายซิ” พี่สุดพูดตอนนี้อีก “ให้ตาย
 ตายซิอ้าว เหล้าที่กินมันก็รสดี เปิด ไก่อะไรก็เห็นชัดว่าเปิดไก่อะไร รสชาติมันก็
 มาคิดคร่าวหลังมันสงสัย ชักเกิดกระอักกระอ่วน จนเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่วาง
 ที่กินเข้าไปนะอะไรกันแน่นะ” พี่สุดหยุดพูด

“แต่ผีอย่างนี้ไม่ดุร้าย เป็นผีใจบุญ” ผมว่า

“ครับ” พี่อ่องรับคำ “ถ้าดุร้าย เราก็เผ่นศาลากันเท่านั้น แต่แ๊ะ !
 เราจะเผ่นไปไหน ยิ่งมืดยิ่งเจียบใหญ่ บุญแล้วที่พบเอากังจื่อเข้า อากังแก
 ใจดีใจบุญ ม่ายก็หิวและวังกันแข่งซาหัก นี่แหละนะ เรื่องทำงานแยกที่กัน
 ไม่รู้ว่าถืออะไรครับ จะเอาหยวกทำที่บ้านไม่ได้ พวกหยวกก็โดนกันออก
 นี้เสมอๆ แหะละครับ ถ้าบ้านใกล้หน่อย เขาก็คอยมาดูบ้าง แต่ก็นั่น
 แหะละครับ ใครนะจะขยันมาดูเรา เพราะมันไม่ใช่ลิเกละครอะไรนี่ครับ จะ
 ได้สนใจมาดูกัน วาสนามันอย่างงั้นเองพวกเรา”

“แต่คร่าวนี้ สบายใจนะครับ” ประกอบพูด

“โอ๊ยแน่เลยครับ นาน ๆ จะพบอย่างนี้ แต่ชักจะสมบูรณ์มากไป
ต้องจะแตกเอา” พี่สุดพูดแล้วเอามือกุมท้องแล้วหัวเราะ

“ฟังการถูกผีหลอกของคุณสุดแล้วสนุกดี” ประกอบว่า

“ฮะ ! อะไร ถูกผีหลอกสนุก ก็ถ้าถูกหลอกแล้วก็รู้ว่าผีในยามดึก
นี่จะสนุกหรือ นี่ดีแต่มารู้เอารุ่งขึ้น” ผมพูดกับประกอบ

“นั่นนะสิครับ ถ้ารู้ว่าผีตอนดึกนั้นก็แย่นั้นเอง” พี่สุดว่า จบ
เฟื่องไปแล้วเราก็ต่างเฮฮา ส่วนงานก็ทำไปอย่างสบาย ๆ เพราะเวลายัง
อยู่พักมาก

“พี่สุดครับ ถ้าแกะมังกรแล้ว ผมจะเป็นกังจื่อมาชมละนะ” ผมว่า
ทุกคนหัวเราะ ต่างพูดว่า “ถ้าคุณเป็นกังจื่อมาละก็ ผมชวนกิน
เหล้ากันสนุกเลย แต่อย่าลืมนะครับ กังจื่อมาจะต้องเอาเปิดเอาไก่อมาด้วย”

“อ๊ะ อย่างนั้นผมเป็นกังจื่อเอง ประเดี้ยวได้อย่างใจนึกเลยเหมือน
กัน” ประกอบพูดแล้วต่างหัวเราะกัน “ผมเสกจับเข้าให้ เปิดไก่อก็ลอยมา
จากครัวทันที”

“คุณเซวี่ คุณประกอบครับ” พี่เพื่อนเรียกผมและเรียกประกอบ
เข้ามา เราจึงหันไปมองแก “คุณลองฟังเรื่องของพ่ออ่องเขาดูบ้างสิครับ
เขาไปพบมาคนเดียว พวกผมไม่ได้ไป ของเขาดีเหมือนกันครับ”

“อ้าว ! คุณอ่อง ผมต้องขอครับ ต้องขอแน่ ๆ เชียวครับ ผม
ก็กลัว แต่ชอบฟังจริง ๆ ครับ” ประกอบขอร้องพี่อ่อง พี่อ่องดื่มเหล้า
หลายสุบหรือจนพอใจแล้ว จึงเริ่มเล่า

ต่อไปนี้เป็นเรื่องของพี่อ่องที่พบมาเพียงคนเดียว ศิลปินเครื่องสด
ทั้งหมดไม่ได้ไปร่วมกันเหมือนอย่างธรรมดา

ผมรับใบเชิญไปเฝ้าศพหน้าชายผมที่บางพระ เมืองชลบุรีโน่นละครับ
พี่ชายคนนี้แกชื่อสังข์ และไม่ได้อยู่รวมญาติพี่น้องหรือครอบครัว แกมีนิสัย
เป็นนักเลง ตีรันฟันแทง นักการพนัน แม่ผมแกด้าอยู่เสมอ ๆ เลยหายไป
ไปจากบ้าน คราวหลังได้ข่าวว่าไปอยู่ชลบุรี และเข้ากลุ่มนักเลงชลบุรี
ในตอนหลังว่าไปได้ลูกได้เมียที่บางพระ เลยตั้งรกรากอยู่ที่นั่น กลายเป็น
คู่ผัดหน้าจะกินไป แกเคยย้อนมาเยี่ยมแม่ผมหลายหน คราวหลังแกเกิด

เป็นอหิวาต์ตายไป ผมกับแม่ก็ไปเยี่ยมศพ ครั้นถึงกำหนดจะเผา แม่
ผมล้มเจ็บไปไม่ได้ ผมก็เลยไปคนเดียว

แหม ! งานนี้ใหญ่พอดู ผมไปเห็นปลุกโรงลิกสองโรง จะประทักษิ
กัน น้ำสะใภ้ผมแกก็นักเลงอย่างน้ำสังข์ ตอนกลางวันจะมีการเล่นกำเ
อีกหลายอย่าง น้ำสะใภ้วางรางวัลไว้ ถ้าลิกประทักษิกัน ใครชนะจะได้
รางวัลอย่างงาม คินวันเผาจะมีลำดับประทักษิกันอีก มีรางวัลอีกอีก
เดียวกันหมด น้ำสะใภ้ี่นี้ ความจริงแกเป็นลูกสาวนักเลงใหญ่ที่บางพระ
บิดาแกเกิดรักน้ำชายผมเข้า ก็จัดแจงให้ได้กับน้ำสะใภ้ผม ฉะนั้นการเป็น
เล็ดนักเลงของแดนนั้นจึงมีหลายชั้น

พอผมไป พวกบ้านนั้นรู้ว่าผมเป็นนักแทงหยวก เลยขอให้ผมทำ
งานหยวกกับคนนักหยวกเมืองนั้น ชั้นแรกผมไม่ยอมจะร่วม เพราะเขา
พวกกัน เกรงจะทำไม่กลมกลืนกัน แต่ลงท้ายพวกหยวกเองมาขอรับ
ทั้งน้ำสะใภ้ก็ขอร้องว่า ช่วยกันทำหยวกประดับเมรุน้ำชายให้สะดวกที่
เถอะนะ ผมก็เลยหลีกเลี่ยงไม่ได้ ความจริงตั้งใจจะดูลิกประทักษิกัน
ครับ อยากเห็นว่า ต่างคนต่างแสดงกลเม็ดกันเต็มที่ ชนะมันมีรางวัลพิเศษ
จากค่าจ้าง มันก็น่าเล่น แต่เสียดายต้องไปทำหยวกเสีย แหม ! คินวัน
งานเสียงกลองลิกมันโหมกันจริงครับ มันเร้าใจดีจริง แต่ผมไปไม่ได้
ก็นั่งฟังเสียงพิณพาทย์ไปไกลๆ พวกที่จะมานั่งดูเราทำหยวกนะระอะ ไหว
หรือครับ เอาที่ไหน เสียงเฮๆ กันที่ลานวัดล้อมโรงลิกกันทั้งสองไว

โอ๊ย-เสียงกลองตีเชิดตีรัว สนั่นห้วนไหวเลย ตั้งแต่หัวค่ำจนหัวรุ่ง
แต่สักครู่เสียงกลองและพิณพาทย์อีกโรงหนึ่งก็เงียบไป แต่อีกโรงหนึ่งท
โน้มนบุงกระหน้าใหญ่ เห็นจะเป็นว่าอีกโรงที่ยังเสียงดังมีท่าถ้าจะชนะ
กระหน้ากลองใหญ่ ผมทำหยวกไปก็คิดไป อยากไปดูเป็นกำลังว่าใครจะ
แพ้ชนะกันแน่ อีกสักครู่ซิคครับ เกิดโอละพ้อขึ้น ทางโรงที่เงียบไปเมื่อกี้
กลับมีคนเฮฮาดังกัมปนาทผิตปรกติ คล้ายคนทั้งวัดจะเฮและฮา ตบมือกัน
เป็นการใหญ่ การแสดงอาจจะมีอะไรเป็นพิเศษขึ้น เสียงอีกโรงหนึ่งที่
เคยว่าเรงนั้นกลับเงียบไป ส่วนทางโรงนี้กลับครึกโครมขึ้นด้วยเสียงเทศ
และปรบมือสนั่นห้วนไหว ผมใจเต้น พวกที่นั่งทำอยู่ด้วยกันก็ตื่นเต้นไป
ทั้งนั้น หากหน้าที่สำคัญกว่า ก็จำต้องนั่งอดใจคิดว่าพรุ่งนี้คงได้ข่าว

ต้องมีคนที่ได้ดูหลาย ๆ คนมาแล้วให้ฟังอย่างแน่ ๆ ว่าอะไรมันเป็นอะไร

ในอีกสักครึ่งชั่วโมงเห็นจะได้ มีเสียงปี่ดังขึ้นสองสามนัด ทุกคนในวงทยอยลุกและชะงักงานด้วยกันทั้งนั้น ผมเองใจหายวูบ เกิดอะไรกันขึ้นแล้ว เมืองนักเลงย่อมจะมือแบบนี้เป็นธรรมดา เสียงคนแตกตึกกันทั้งวัด แต่สำหรับผมเคยคุ้นหูในเสียงปี่มามาก ผมได้บอกกับพวกพวคนั้นว่าไม่มีการยิงคนแน่ ๆ ผมฟังรู้ว่าปี่นั้นสำแดงเสียงว่ายิ่งขึ้นฟ้าทุกนัด มันไม่มีเสียงว่ายิ่งถูกใคร ทุกคนมองหน้าผมโดยค่อนข้างจะเชื่อฟังเป็นตามที่ผมพูด ในครู่เดียวกันก็มีพวกเจ้าภาพกลุ่มหนึ่งขึ้นมาบนศาลาที่เขาอยู่

“โอ๊ย ! สนุกกันจริงๆ สนุกจนได้เรื่อง” คนรูปเตี้ยๆ อายุกลางคนพูดเสียงดัง

“เป็นยังไงบ้างครับ พวกผมใจคอไม่ค่อยจะดี มีเรื่องราวแค่ไหน ?” ผมร้องถาม

“อู๊ย-ประชันกันสนุกจริงๆ” ชายนั้นตอบ “อีกโรงหนึ่งทำท่าจะแพ้ เพราะมันด้อยกว่ากัน พระเอกก็แก่ เสียงร้องไม่ค่อยดัง นางเอกนั่งตบย่น้อยอยู่ การเล่นเข้าคู่จึงไม่ค่อยจะทันกัน ทำให้คนดูเหนื่อย ๆ ไปแต่โรงซิคครับ พระนางมันจัดจริงๆ เสียงก็ดี ร่าก็สวย ตัวตลกก็ขบขันคนดูก็เฮไปทางอีกโรงหมดสิ้น เหลืออยู่บ้างก็คนที่ชี้เกี้ยวย้ายที่ ก็ดูอยู่ที่เก่าแหม ออกสงสารโรงนี้จริงๆ แต่ทำอย่างไรได้ละ เราเป็นพวกเจ้าภาพต้องไปไปตามระเบียบที่เป็นธรรมเนียม ใช้คนคอยสอดส่องทั้งสองโรง ส่งคะแนนฮาคณะนิยม ส่งคณะกรรมการบันทึกคะแนนไว้แต่หัวค่ำ ก็เห็นว่าอีกฝ่ายอีกจะเอียงด้อยคะแนนไป โดยตัวพระตัวนางเล่นไม่ทันบทบาทกัน แต่ตัวอื่น ๆ พอคำ ๆ ไว้บ้างเท่านั้น แต่พอตกตึกเข้าซิคครับ ทางโรงที่ด้อยคะแนนก็หาทางออกเรียกคะแนนคืน คือเอาคนเล่นกลเข้าสลับฉากปนไปกับเพลงลิเก ตัวพระเอกนั้นมีชื่อตามหลัง ก็คือนักแสดงกลนี่แหละ มีอะไรแปลก ๆ ตื่นเต้นดีจริงๆ เรื่องเขาวาดังนี้ ตอนพระกับนางจากกันตัวพระก็เสรำโศก ตัวตลกก็เล่นกลให้ดูเพื่อให้หายค้อยคลายทุกข์ แหม ! คนเล่นกลคนนี้สำคัญจริงๆ คนดูยกนิ้วให้เลย เก่งจริงๆ ตัวผมนี้ได้ฟังเล่าจากคนสองสามคนที่เคยดูการแสดงของนักแสดงคนนี้ว่าเขาเก่งจริง แต่

ไม่ใช่เล่นกล เป็นการเล่นทางคาถาอาคม ดูๆ ว่าจะเป็นผู้มดหมอผีๆ เป็นนักสมัครเล่น ถ้าลิเกเล่นไปได้แล้ว ก็ไม่เข้าไปยุ่งด้วย ถ้าลิเกจะแพ้เมื่อใด เมื่อนั้นจะสมัครช่วย หมอคนนี้ตามลิเกคณะนี้มาด้วย เป็นคนกรุงเทพฯ ครับ เขาว่าเป็นคนทางฝั่งกรุงธนบุรี

“ดีจริงๆ ครับ ใครจะเล่นได้อย่างเขา กลธรรมดาเล่นไม่ได้เลยคว่า เช่นเขาทำเป็นควักกล่องบุหรือออกมาจะมวนสูบ ฐูเท่าตัวเบ้อเรอกลับออกมาจากกล่องบุหรือ แหม มั่นรัดและพันตัวคนตลกอย่างน่าขนพอง ใ้ไ่มั่นใหญ่จริงๆ ครับ แม่แม่เบี้ยเท่าพ่อๆ คนตลกตื่นและพยายามเกาะงูออกจากตัว เกาะไปเกาะมางูหล่นบนพื้นดินดังปล้กแล้วหายไป คนตลกที่ตกใจเที่ยวหาใหญ่ เอ๊ะ ! ตอนนีช้กร้อนคนดูชึครับ ต่างกั่มดูตามใต้เท้าใต้ชากันใหญ่ เฮฮากันเต็มที กล้วก็กล้ว ถ้ามันหายไปจากคนแสดงมกเห็นๆ มันอาจจะเลื้อยมาอยู่แถวคนดู ก็เกิดรวนกันใหญ่ ใครๆ ก็กล้วู ทั้งเกลียดทั้งกล้ว

“ตอนนี้คนแสดงต้องร้องตะโกนว่า อย่าตกใจเลย ฐูไม่ได้ไปไหนหรอก อยู่ในชายพกเขานั่นเอง คนแสดงคนนี้ไม่ได้แต่งกายอย่างนักเล่นกลที่เคยดูๆ กันเลย เขากั้หุ่งผ้าพื้นโจงกระเบนคาดพุง และใส่เสื้อเินบางๆ เห็นช้ดว่าจะเอาของเล่นอะไรช้อนไม่ได้เลย แต่เขาตั้งเอาฐูมาจากพกของเขา ฐูออกยาวตั้ง ๓ เมตรเห็นจะได้ เขาปล่อยงูลงดิน ฐูกั้แผ่พังพานเลื้อยไปรอบๆ ตัวเขา ครั้นเขาเห็นว่าพอหอมปากหอมคอแล้ว เขากั้เรียกฐูให้เลื้อยเข้ากล่องบุหรือดังเดิม แหม ! นายเอ้ย คนฮากันจริง ตบมกกันหูเปรียะเลย คนดูทางโรงโน้หนักั้เฮมาโรงนี้ ตอนนีคนแสดงกลทำว่เดินทางตามนายไปไ่นป่า ยุงชุมกั้ดเจ็บนัก นอนป่าต้องสุ่มไฟ เขากั้หลบพินจากในโรงออกมาก่อจันตติ พอไฟลุกไหมดีแล้วควันไฟก็คลุ้ม จึงมีคั้งคววมแม่ไก่บินออกมาจากกองไฟ คนฮากั้กั้ มันบินวนเวียนรอบๆ ตัวคนแสดง และที่ช้ร้ายใหญ่มันบินมาหาคนดูชึครับ มันบินเฉียดหัวเวกลิ้นเหม็นสาบๆ มันบินจนทั่วบริเวณคนดู ตอนนีเฮฮากันขนาดใหญ่เลข ตอนมันบินกลับไปหาคนแสดง มันจิกผ้าเช็ดหน้าจากกระเป๋าใครไปไม่ทราบ

“ผู้แสดงชูผ้าเช็ดหน้าร้องถามว่า ผ้าเช็ดหน้าใครหายไปโปรดตรวจดูด้วย แหม ตอนนีวุ่นวาย ต่างคนต่างคล่ากระเป๋าตัวกันวุ่นไปทั้งนั้น ผม

แดงยั้งคลำกระเป่าเลยครับ ในครุ่นนั้นเด็กหนุ่มคนหนึ่งตะโกนชูมือ ว่าผ้า
เปิดหน้าผืนนั้นเป็นของเขาหายไป คนแสดงจึงบอกว่า ไม่ต้องตกใจ
นายเดี๋ยวผมจะให้ค่างควาเอาไปคืนให้ แล้วเขาก็ส่งให้ค่างควาที่บินอยู่ใกล้ๆ
เขา ค่างควาก็รับผ้านั้นบินถลามาที่เด็กหนุ่มคนนั้นแล้วทิ้งผ้าให้หล่นไปที่
หัวไหล่ แล้วบินกลับ ฮู้ย ! นายเอ๋ย เอาอะไรกะคนดูล่ะ ตบมือกันแทบแตก
ผมเองนี่แหละแสบมือไปเลย ตอนนี่สิครับ ผมเองก็เป็นคนหนึ่งที่เคยดู
คนแหกก็เห็นว่าต้องให้คะแนนเขาล้นล้ำกว่าโรงโน้นจริง ๆ เนื่องจากคน
ดูตะโกนขอร้องให้กรรมการเพิ่มคะแนนนิยมให้อย่างยิ่งยวดเถิด โดยพวก
คนดูยกนิ้วให้ ตอนนี่ล่ะครับ ก็มีเสียงบางเสียงตะโกนขึ้นมาว่าเล่นไม่
ยุติธรรม แล้วก็เกิดยิงขึ้นท้องฟ้าเป็นเชิงชูหรือให้สำนึกไว้ว่าจะมีการนอง
เลือดกันละฮะ ! มันจะได้รี แล้วกัน เราก็จ้าที่ พี่แมนเมียของพี่สังข์แก
จยบอมรี แกก็อกสามศอกเหมือนกัน แกร้องประกาศว่าทุกอย่างจงเป็น
ไปตามความยุติธรรม ใครว่าไม่ยุติธรรมนั้นโปรดอธิบายหน่อยว่า ไม่ยุติ-
ธรรมประการใดบ้าง

“มีเสียงสอดขึ้นมาว่า การเล่นลิเกก็ต้องเล่นลิเกแท้ๆ จะเอากลเข้ามา
ผสมทบจะถือเอาเป็นคะแนนก็เรียกว่าไม่ยุติธรรม ฝ่ายกรรมการก็ต้อง
ประกาศว่า เราทำอย่างตรงไปตรงมาจริงๆ คือเหมาโรงกันว่าโรงไหนฮา
มาก คนดูมาก ก็ถือคะแนนนิยมไป จะแสดงอย่างไรนั้น เราไม่ถือเป็น
กติกา เพราะธรรมดาแล้ว ลิเกทุกคณะจะต้องมีตัวตลกแทรกเสมอ ตลก
จยบอมอะไรแค่ไหน ไม่มีกติกาห้าม สุดแต่จะทำความนิยมให้คนดูได้
เท่านั้นเป็นพอ กรรมการจะยึดเอาหลักตัดสินใจจากความนิยมของคนดู
ก็เราจะตัดสินใครแสดงดีไม่ตี สูงต่ำกว่ากันนั้น เราไม่มีความรู้ในการร้าย
ๆ หรือหลักวิชาของลิเกพอ จะต้องถกเถียงคั่นคว่ำกันมากมายกว่าจะ
ตัดสินได้ จึงขอยึดเอาคะแนนของคนดูเป็นเกณฑ์ คนดูตบมือกราวใหญ่
จนใจที่กรรมการพูดเช่นนั้น

“ลิเกอีกคณะไม่ยอมเล่น ขอเลิกการแสดงแต่บัดนี้ พวกเราคณะ
กรรมการจึงเห็นว่า ถ้าเราปล่อยให้คณะมีกลแสดงเล่นข้างเดียว อาจเกิด
แตกแยกแน่ๆ ประเดี๋ยวโดนฝ่ายตรงข้ามมือบอนยิงสุมเข้ามา จะมีการ
เคียดวิวาทกันขึ้น จึงขอร้องให้ยุติการแสดงไปด้วยกัน” ชายร่างเตี้ยฝ่าย

เจ้าภาพและเป็นคณะกรรมการตัดสินหยุดเล่นแล้วสายหัวอย่างยุ่งยากแฉะ เสียความครึกครื้นที่มีอยู่ดี ๆ แล้วมาหยุดชะงักลง แล้วพูดต่อไปว่า “นี่ให้เขาเลี้ยงดูกันเสียก่อนแล้วจะให้ลิเกฝ่ายที่มีกลแสดงมานอนที่ศาล ก็นี่ ส่วนฝ่ายที่พระดินางดีนั้นให้นอนที่กุฏิพระ แยกทางกันเสีย ไม่ต้องการให้ทำเรื่องเลย”

ผมฟังเขาเล่าเรื่องแล้ว จึงหมดสงสัยว่าอะไรเป็นเหตุให้ยิงปืนแฉะหยุดการแสดงไป น่าเสียดายตามที่เขาพูดจริงๆ ว่าคนดูกำลังสนุกสนาน เจ้าภาพต้องการให้เป็นไปดังนั้น เอาใจคนดู จึงติดรางวัล แต่กลับมาจากเงินรางวัล และถือแค้นเคืองเรื่องแพ้ชนะกัน

ในราว ๆ ชั่วโมงกว่า ๆ เห็นจะได้ พวกลิเกคณะมีกลแทรกก็เข้ามานอนกันที่ศาลาหยวกของเราที่มีศพตั้งอยู่ พอเขาพร้อมกันแล้ว ผมจึงย่องไปทางกลุ่มเขา และรู้จักกับนักแสดงกล และขอเชิญมาสนทนาทางวงหยวกสักหน่อยเพื่อเป็นเกียรติ เพราะพวกเราไม่ได้ไปดู ฟังแต่เล่าลือเท่านั้น ชายผู้นี้เป็นชายร่างสันทัด อายุประมาณสี่สิบกว่า ๆ หรือเรือน ๆ ทำอาชีพเป็นคนพูดจาเรียบร้อย แต่มีแววแห่งความขลังของคาถาอาคมอยู่ เขามักผมเล่นไปตามสมัครใจครับ เห็นแก่พรรคพวกแท้ ๆ ผมติดตามมาเล่นก็เพราะเจ้าของคณะบอกอยู่แล้วว่า คราวนี้ตัวแสดงไม่เต็มคณะ ปล่อยให้กันบ้าง ต้องใช้ตัวแทนกัน จึงไม่เรียบร้อยอย่างเคย จึงขอร้องให้ผมมาช่วยพยุง ๆ ไว้ ส่วนผมก็ตั้งใจว่า ถ้าหากลิเกเอียงเขามาก ก็จะสำแดงเต็มที่ ถ้าเห็นว่าพอพัดกัน ผมก็จะแสดงธรรมดาพอหอมปากหอมคอ ผมก็แสดงไปตามมีตามเกิดหรือครับ เท่าที่พอมีความรู้ความสามารถเล่นได้ ไม่ใช่กลหรือครับ กลผมเล่นไม่เป็น ที่เล่นไปนี้ก็เล่นไปทางเวทย์ ๆ มนต์ ๆ ณะครับ เล่นตามใจสมัคร

ผมถามเขาว่า ไม่ได้ถ่ายทอดวิชาไว้ให้ลูกเต้าและลูกศิษย์บ้างหรือ เขาตอบว่า เขาไม่มีลูก แต่มีลูกเลี้ยงติดแม่อยู่คนหนึ่ง แต่ลูกเลี้ยงไม่สมัครใจจะเรียน ผมก็ไม่บังคับเขา แต่ผมรักเขาเท่ากับลูกในสายโลหิตจริงๆ ลูกศิษย์พอมีบ้างแต่ยังใช้การไม่ได้เลย

คืนนั้น พอตีสามกว่า ๆ ใคร ๆ ก็หลับกันหมดทั้งศาลา มีการแหวนบ้าง เสียงต่าง ๆ กัน คนที่ตื่นอยู่ก็คือพวกเราช่างหยวก ซึ่งนิสัยช่างหยวก

เป็นอย่างไรนั่นเอง ถ้าหากทำให้เสร็จเสียตอนดึก แล้วพักผ่อน ก็เกรงว่าจะ
คืนสายและงัวเงียแต่งเข้าประกอบเมรุไม่ทันการ จึงแก่งทำถ่วงเวลาตลอด
รุ่งเสมอมา พอระบายสีดอกไม้ภาพสัตว์และผลไม้เสร็จก็สว่างพอจะขึ้น
ประกอบเมรุได้เลยทีเดียว ถ้าเสร็จงานแล้วก็นอนกันอย่างตายเลยทีเดียว
งานหยาบนี้มันเป็นงานที่ใจสมัคร จะว่าหนักหนา มันก็ไม่ได้แบกได้ห้าม
มือใคร จะว่าเบา มันก็ไม่เชิงเบา มันทรมาณกายเอาการอยู่ละครับ งาน
ประติษฐ์ตบแต่งก็จัดอยู่ในชั้นวิจิตรอยู่ที่เดียว

ในตอนเงียบเสียงคนนั่นเอง ผมกำลังก้มหน้าอยู่ ได้ยินคล้ายใคร
เดินผ่านหลังผมไปห่างๆ เดินเรอเอ๊กๆ ผมจึงเงยหน้าเหลียวดู เอ๊ะ ไม่
เห็นใคร มีสุนัขสีขาวตัวหนึ่งเดินผ่านไป ผมจึงก้มหน้าอีก เพราะหุ้มน
มาตไป อาจจะเป็นใครที่ยังไม่หลับก็ได้ นอนเรอเอ๊กอยู่ แต่บัดนั้นเสียง
เรอเอ๊กๆ นั้นก็ผ่านมามาก ผมจึงเงยขึ้นดู เจ้ากรรมจริงครับ สุนัขขาว
ตัวหนึ่งตัวเก่าแหละครับเดินเรอมาอีกอย่างเสียงคน ชั้นแรกผมว่าผมคน
เดียวที่สนใจเสียงนั้น แต่ที่ไหนได้ มีอยู่หลายคนครับที่ได้ยินด้วยกัน ต่าง
มองดูหน้ากัน สุนัขตัวนั้นเดินกลับไปมาและเรอเอ๊กๆ ตลอดเวลา ใน
ที่สุดเดินไปถึงริมศาลา แล้วโดดขึ้นไปบนแทงก์น้ำไปนั่งเป็นสง่ามองออกไป
ดูทางความมืด และบัดนั้นเองพวกเราที่ตกใจถึงกับวางงานตกตะลึง

สุนัขนั้นพูดภาษาคนได้ครับ มันพูดว่าจะนอนเลือดๆ พุด
บ้างๆ เราทั้งหมดฟังไม่ผิดแน่ ไม่ใช่เสียงของคนที่นอนอยู่พูดแน่ๆ เพราะ
เสียงนั้นดังอยู่ที่สุนัขจริงๆ เราหันมองหน้ากัน คนแก่ช่างหยวกของเรา
คนหนึ่งพูดว่า ฉันชักใจไม่สบายเสียแล้ว อย่างนี้มันเรียกว่าอาเพศ หมา
พูดได้ยังงี้น่ากลัวจะเป็นยั่งว่าจริงๆ นอนเลือด คนแก่นั้นกระซิบพูด ผม
จนทุกเกรียว สุนัขนั้นได้หยุดพูดไปแล้ว แต่ยั่งนั่งหน้าซึ่งไปทางความมืด
ข้ามมือพอดีกับสุนัขข้างล่างเท่าเกรียวขึ้น เจ้าสุนัขขาวได้ลุกขึ้นยืนและพูด
ภาษาคนอีก พูดเสียงดังกว่าเก่าว่า อย่างนะมิ่งนะ มิ่งหลู่วัดนี้รี กูจะบอกให้
มิ่งจะไม่ได้กลับไปจากวัดนี้ พวกมิ่งจะลงหลุม เสียงนั้นมันชัดเจนจริง
ทุกคนตะลึงงงัน ผมเองตัวซ่าๆ เบาหวิว พอเจ้าสุนัขขาวตัวพูดภาษา
คนหยุดนิ่งไป เสียงข้างล่างสัก ๑๐ กว่าตัวก็หอนกันขึ้นระงม

พวกเราที่เคยถือหลักประจำว่าจะต้องทำงานจนตลอดรุ่ง ชักทำไม

ได้เสียแล้ว คนหยวกผู้เฒ่าบอกว่า พวกเราไว้ต่อเข้าเถอะ ล้มตัวลงนอน
ราบกันดีกว่า ถ้ามันยิงกราดขึ้นมาก็ข้ามหัวไป ขึ้นนั่งอยู่จะโดนลูกหน
พวกเราเลยล้มตัวลงนอนกันเป็นกลุ่ม เอาที่นอนหยวกและฟักทองทาแ
ศิระชะคอยฟังเหตุการณ์ แต่ก็ไม่มีอะไรผิดแปลกเลย เสียงใครกรนก็กรน
ไป พออีกประเดี๋ยว เสียงคนพูดอีก เสียงกังวานกว่าเก่า ผมผงกหัว
สุนัขขาว เห็นมันนั่งเฉย มันไม่ได้พูด แต่เสียงพูดนั้นมาจากไหนไม่รู้ เป็น
เสียงลอย ๆ อยู่ในอากาศว่า

กูบอกเด็ดขาด ถ้ามันไม่ถอย-ตาย ! ผมนอนใจเต้นตุ้ม ๆ ทนแ
สะท้านไปทั้งตัว แต่ไม่ใช่กลัวว่าจะมีการนองเลือดหรืออะไรเกิดขึ้นท
ครับ แต่กลัวเสียงนั้น กลัวทั้งหมดมาพูดคนได้ และเสียงลอยลมที่ไม่รู้ว่าพูด
อยู่ที่ไหน

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่าครับ ?” ประกอบถาม

“เปล่าครับ เจียบหายไปจนกระทั่งเช้า” พี่อ่องพูด “ตอนเช้าเม
รีบจ้างงานกันทันเวลา”

“แหม ! แปลกดีครับ หมาพูดได้นี่แปลกจริง อ้าว ! เขายกโจ๊ก
ไก่มาแกงจืดแล้วละครับ” ประกอบว่า เพราะคนครัวได้ยกโจ๊กไก่
มาให้พวกหยวก

“แหม ! นี่สิ เป็นงานตัวอย่างจริงแฮะ พวกหยวกสมบุญจิวา”
พี่สุดพูด “กระยะเวลาถูกว่า ยามนี้มันจะเริ่มจืดแล้ว”

“อ๊ะ ไม่ยอมให้จืดแน่ ๆ” ประกอบพูด “พอสว่างก็ไขลวกแฉะ
ชุปไก่ร้อน ๆ อีก”

ผมชมเชยประกอบเขาจริง ๆ ว่าใจกว้างอย่างขุนนางผู้ใหญ่หรือ
พระราชาก็ทำอะไรไม่ยอมเสียหน้า ไว้ชื่อเสียงจริง ๆ ไม่ยอมให้ใครด่า
ได้ในตอนหลัง

“เอ๊ะ ! ผมถ้าจะต้องตอบแทนน้ำใจเจ้าภาพสักเรื่องเถอะครับ” สมุห์
ข้าพูดขึ้นมา เล่นเอาคนที่นั่งในกลุ่มนั้นฮากันขึ้น เพราะสมุห์ข้าไม่ใช่คนพูด
มากอย่างคนอื่น ๆ นาน ๆ จะพูดสักคำสองคำ ปรกติชอบยิ้ม ๆ แฉะ
หัวเราะหึ ๆ เท่านั้น เมื่อสมุห์ข้าเกิดจะเล่าเรื่องผีหลอกให้ฟัง จึงเกิดก
คะนึงกันนัก

“ไม่มีอะไรมากหรอกครับ” สมุห์ข้าว่า “แต่มันชาติ วิ่งกันสุดสุด ผม
เลงขนาดอยู่วัดมานาน ใครวิ่งกันหมด ผมก็วิ่งบ้าง”

พวกเราทั้งหมดหัวเราะกันเก๊กกัก ที่สมุห์ข้าเทียบตัวให้ฟังว่า ขนาด
เป็นคนแก่วัดมา ย่อมพบกับทางธรรม รู้อะไรหลายๆ กว่าคนธรรมดา แต่
ครึ่งเหมือนกันเมื่อใคร ๆ วิ่งกันหมด สักครู สมุห์ข้าก็ลงมือเล่าให้ฟัง

“ตอนนั้นผมเพิ่งสึกจากพระมาได้สักราว ๆ หนึ่งเดือน” สมุห์ข้า
เริ่มเรื่อง “เส้นผมยังขึ้นไม่มากเลยครับ เพื่อนคนหนึ่งบ้านอยู่ที่ทุ่งคลอง
๗ โหนด เขาบวชลูกชายเขา จึงขอร้องให้ผมไปทำบายศรีให้สักชุด ทำขวัญนา
๕๕ ค็นั้นเขาครีกรึ้นพอใช้ มีมโหรีตั้งแต่ตอนเย็นไปละครับ มีนักร้อง
เสียงดี ๆ หลายคน วงนี้เขาไปช่วยกันจากกรุงเทพฯ เขาเล่นตั้งแต่ตอน
เย็นหลังจากเลี้ยงดูข้าวปลาอาหารกันแล้ว แต่ต้องหยุดเล่นเมื่อถึงเวลา
ทำขวัญนา แหม คนทำขวัญนาก็ใช้คนร้องผู้ชายคนหนึ่งที่เป็นนักร้อง
ประจำวงมโหรีนั่นเอง นายคนนั้นเป็นคนทำขวัญนาคเป็นอยู่ด้วย ทำ
ขวัญดีมากครับ ใช้แบบฉบับเรียบ ๆ ไม่มีกระโดดกระเดกอะไรเลย เพราะ
จริง ๆ ว่าเรียบ ๆ แต่ว่ากระแเสเสียงและลูกค้อนนั้นก็มีกังวานดี เกิดวังเวง
น่าเค็มใส มีโหยหวนไปตามเรื่องของการจะเสียสละทิ้งความสุขจากเพศ
ฆราวาสไปสู่การบรรพชาที่จะต้องมียินัยและรำเรียน ตอนเวียนเทียน เขา
ก็ร้องกล่อมนาคอย่างเพราะหู ครั้นเมื่อดับเทียนแล้ว หมดพิธีเวียนเทียน
มโหรีก็ทำเพลงร้องส่งต่อไป โดยผู้หญิงสาว ๆ ร้อง และก็เพราะดีอีกนั่น
แหละ มโหรีวงนี้ถูกใจถูกหูผู้ฟังมาก พอเขาจบเพลงก็หยุดพัก ไอ้ไฮ
กคองยาวแอบซุ่มอยู่ที่ใต้ถุน พอมโหรีหยุดพีก็แกก็ให้สามลาขึ้น แล้วตะบันหู
ดีดไปเลย เข้าฉิ่งเข้าฉาบและกรับ หูเบรียะ ผมนึกดำหนิในใจครับว่า เจ้า
เคื่องพวกนี้ควรจะกระทำกันเวลากลางวัน แทนไปวัด เพราะมันไม่ใช่
เคื่องบรรเลงเพราะหูนี้ครับ เอามาผลัดเปลี่ยนกับมโหรีมันก็แย่ แต่ยิ่งซ้ำ
ซ้ำไปกว่านั้นอีกครับ พอกลองยาวจบลง ดนตรีเกราะก็รัวขึ้นมาเชียวครับ
แม่โหรีมันเครื่องกลางวันทั้งนั้น โฉนจึงเอามาเล่นกลางคืน ผมย่อกลงไปดู
ข้างล่าง วงเกราะนี้มีพวกตั้งสิบกว่าคนแน่ะ กระบอกไม้ไผ่ทั้งนั้น ดีสลับ
กัน ขยุกกันขัดกันพอเป็นจังหวะเท่านั้นไม่เป็นเพลงอะไรหรอก แต่แหม
ดีเกินดีตายเลย บางคนก้มหน้าดีเอาดีเอา บางคนดีไปพยักพเยิดไปตาม

ความมันของจังหวัด

“ต่อเมื่อเถิดเถิงและเกราะเงียบไป มโหรีจึงจะได้เล่น ผมเสียตาไปจริงๆ ความจริงคือนี่มันควรจะปล่อยมโหรีคร่ำครวญขับกล่อมนาครไปจึงจะถูกกาลเทศะ แต่ไม่ฟังกันละครับ เพราะถือว่าต่างคนต่างมาช่วยทั้งนี้ในกลองยาวมาจากทุ่งคลองเจ็ด ส่วนวงเกราะก็มาจากทุ่งแถวนี้เอง เจ้าบ่าวไม่กล้าจะห้ามหรือขอร้องให้เลิกเล่นได้ เขาก็เลยเล่นกันตามสบายใจ เจ้าพวกกระต๊วแหงเสื่อที่มาช่วยทำงานโยธาอยู่ด้วยก็เกิดสนุก หยิบเครื่องแจ่วตัวทั้งตัวกระต๊วและตัวเสื่อออกแสดงกันกลางลานบ้านนั่นเอง เม้าเหล้าก็เอาอยู่แล้วทั้งนี้ครับ แสดงกันเต็มเหนี่ยว อู้ย ล้มกลิ้งล้มหงาย ยกเกมยกไหลไปตามจังหวัดกลองจังหวัดเกราะ ที่นี้พวกหัวโตที่ชนเครื่องมาแล้วแต่ตอนเย็นก็เอาบ้าง เลยระเบ็งเซ็งแซ่ไปเลย ว่าเขาอย่างไรไหว เขาศรัทธาที่จึงสลับกันไปเรื่อย พอมโหรีจบ ข้างล่างเป็นโหมกกันละครับ เอ แอ้วในตอนหลังซักจะเป็นการประชันประกวดประชันกันขึ้นซีครับ วงเกราะก็เกิดไม่ยอมกลองยาว กลองยาวก็ไม่ยอมวงเกราะ เจ้าพวกกระต๊วหันเข้าหาวงเกราะ ถ้าเกราะขึ้น กระต๊วแหงเสื่อเป็นไวลวดลายทีเดียว พวกกลองยาวขึ้น หัวโตและอะไรต่ออะไรในพวก ๆ เขานั้นแหละก็แสดงให้กัากลองยาว ผมนึก ๆ อยู่ว่า นี่ถ้าสิงโตมาค้ำตอนกลางคืนก็คงตะลึงตุ๋นผ่างขึ้นอีกวงแน่ ๆ เคราะห์ดีเป็นบ้านทุ่งนา แต่ละบ้านห่าง ๆ จึงไม่เกิดด่าว่ากันขึ้น ดังก็ดังจริงละ แต่ก็ไม่ถึงกับดังระงมไปถึงที่บ้านอื่น ๆ แอ้วสำหรับบ้านงานเองนะไม่ต้องพูดละ หูแทบหนวก

“ในราว ๆ สองยามเห็นจะได้ พอวงเกราะขึ้นกระต๊วแสดงไป แอ้วบังเอิญมีพวกหัวโตอีกพวกหนึ่งเดินเข้าประตูวัดเข้ามา คงเตรียมจัดพวกไว้ที่ชายทุ่งนั่นเอง พอเกราะขึ้นก็เคลื่อนเข้ามา หัวโตกลุ่มนี้ใช้ผู้หญิงสามสี่คนรำนำหน้าหัวโตเข้ามา พวกทั้งหมดในบ้านหาว่าหัวโตก็กัที่มาใหม่นั้นคือพวกไหน ได้แต่มองดูและซุบซิบกันไปทั้งบ้าน แม่พวกผู้หญิงที่รำนำหน้ามาสามสี่คนนั้นก็เอาการ รำแซ่แต่ ๆ เข้ามาโดยไม่หันดูใครสนใจกัใคร ฝ่ายพวกเกราะนั้นแม้แต่จะแปลกใจว่าใครหนอเข้ามาตอนดึก แต่สงตัจังหวัดแล้วเป็นไม่ยอมฟังใคร จะเป็นจะตายกันที่ไหนช่าง ฉันขอตีตะบันไป

“แต่ในครุ่นนั้นเองนั้นละครับ ทั้งพวกกลองยาวและพวกเกราะก็เกิด

มองหน้ากันด้วยเกิดความสงสัยอะไรขึ้นมาบางอย่าง เพราะว่าดินในลาน
ค่านั้นเขาราบเรียบและแน่น ไม่มีฝุ่นเลย ใคร ๆ เดินกันมานานแล้ว
ไม่มีฝุ่นเลย แต่พวกมาใหม่นี้ซึ่ครับ เดินอย่างไรถึงได้มีฝุ่น มันพุ่งไปหมด
เคบ กลายเป็นเปลวหมอกเปลวฝุ่นกลบเท้าคนเดินไปหมด มันลุ่มขึ้นสูง
กว่าเขา แผละสิ่งที่แปลกที่สุดคือเสียงฝีเท้าคนเดินไม่มีเลย ธรรมดาจะ
ปดองจะเดินเบา ๆ ก็ต้องมีเสียงบ้างเพราะหลายคนด้วยกัน แต่ที่นี่ไม่มีเลย
กัคนั้นเองเสียงดนตรีเพราะได้หยุดลงเฉย ๆ ทีละอันสองอัน เพราะว่า
หญิงสาวที่รำน่าหัวโตนั้นทุก ๆ อย่างได้เปลี่ยนไป หน้าขาว ๆ ของแต่ละ
นางเปลี่ยนเป็นเหยเกเหี้ยว ย่น ร่างกายที่ห่มผ้าห่มผ้ามาแต่แรกกลายเป็น
แปศกอบ เนื้อหนังแห้งติดกระดูกตั้งคางคกตายซาก เจ้าหัวโตนั้น เท้าที่โผล่
มานอกผ้านั้นก็คือเท้าที่มีแต่กระดูกแท้ ๆ พวกทดลองยาวชักวางทดลองเข้า
รวมกลุ่มกัน เกราะก็เหมือนกัน เกาะกลุ่มกันถลิ่งมองภาพนั้นอย่างตะลึง
งัน พวกนั้นย่ออยู่อีกสองสามรอบ รำเฉียดไปทางใด ทางนั้นก็ล้มหงาย
พวกบนเรือนก็งันไปตาม ๆ กัน ครั้นแล้วพวกหัวโตวงมหาวินาศนี้ได้
หัวเราะกันคิกคักแล้วต่างวิ่งอย่างปลิวลอยลมออกประตูไปสู่ทุ่งและหายไป
ใน
ฝุ่นและหมอก ทันทีนั้นเองสุนัขในบ้านก็หอนกันเกรียว เอ้อเฮอ ! ตอน
นี้ ผมทั้ง ๆ แก้วดชนลุกชันเลย ใครไม่รู้วิ่งขึ้นเรือนก็เลยเกิดวิ่งกันใหญ่
ผมจะอยู่ไฉน วิ่งก็วิ่งกัน อู้ย แย่งกันขึ้นบันไดซุลมุน พวกมโหรีข้าง
บนตกใจเฮเข้าชิดฝาทั้งหมด ผมเลยแทรกเข้ากลุ่มมโหรีไปด้วย แหม ! คุณ
เดบ มันช่างเจียบดีจริง ไม่มีใครพูดอะไรกันเลยครับ เสียงสุนัขก็ตามออก
ไปหอนนอกทุ่งโน้น ผมจะถือเอาเป็นตำราเลยว่า คนอยู่มาอย่างนี้เชื่อใจ
ดยไรกัน มากก็ทั้งมากเถอะครับ ฟังอะไรกันไม่ได้เลย มีแต่จะวิ่งทำเดี่ยว
คงเดก็เฮไปกันหมด

“คนทำขวัญนาครับเอาเหล่าดีมีดับความกลัว เลยดีมีตามกันไปหมด
ผู้หญิงก็เอากะเขาด้วย หน้าแก่ขาวไม่มีสีเลือดเลย ผมเองก็เริ่มดีมีเหล่า
เป็นแต่นั้นมาแหละครับ พอเหล่าเข้าไปหนัก ๆ เข้า วงมโหรีก็กล้าหาญ
ขึ้น กลับทำเพลงกันขึ้นอีกเป็นเพื่อนแม่ครัว ส่วนพวกทดลองยาวกับพวก
เกราะไม่กล้าหือขึ้นมาอีกละ แม้แต่กลองที่วางทิ้งไว้กลางลานยังไม่ค่อยจะ
กล้าไปเก็บมารวมไว้เลย”

“มันจะเป็นการเล่นแก๊งกันใช่ไหมครับ?” ผมถามสมุห์ซ่า

“อ้ายที่เห็นเป็นร่างกายตายซากแห่งหุ้มกระดูก มันจะเอาสี่เขียนได้บ้างกระมัง?” ประกอบพูด

“ไม่ใช่คนแน่ๆ ครับ” สมุห์ซ่าว่า “ผมเห็นชัดเลย มันรำเจียดผมหลายครั้ง ตาลึกหน้ากระดูก เนื้อหุ้มปิดและบางแห่งยังถลอกเห็นกระดูกที่สำคัญที่สุด เท้ามันไม่เห็นเลยว่าเดินกับดิน พื้นบ้านที่เขาปรับเรียบด้วยดินเหนียว มีฝุ่นขึ้นมาได้อย่างไร ทั้งเป็นหมอกปลิวฟุ้งเป็นเปลวตามร่างกาย มันคล้ายๆ เปลวไฟที่ถูกลม หากแต่มันเป็นหมอกเป็นควันเท่านั้น เสียงฝีเท้าไม่มีเลย คล้ายๆ เป็นภาพที่เราฝัน มันเงิบครับ มันลอยไปอย่างลอยลม กิริยาร่ำร่าของมันนั้นคนจริงทำไม่ได้ ถึงคราวว่ามันจะล้ม แต่ไม่ล้ม มันถลาไป มันลอยเล่นเพรียวลมไป เมื่อมันเข้ามาตอนแรก ทูตทุกคนอวบอืดเปล่งปลั่งทั้งนั้น พอรำไปๆ ก็กลายเป็นสภาพไป ถ้าเป็นคนแก่ๆ มันจะระบายสีได้อย่างไรล่ะครับ เพราะมันเห็นแจ่มๆ อยู่ดั่งนั้น”

“เออ ! อย่างนี้ก็แน่ละครับ พวกเขานั้นเอง” ประกอบว่า “มาจากป่าช้าไหนก็ไม่รู้”

เหมาโทษ

นับแต่ผมถูกผีแม่ดวงเมียเจ้าไปร่
หลอกเอาแล้ว ผมไม่ได้โผล่ไปเขตวัด
ใหญ่ธนบุรีอีกเลย เมื่อเจ้าไปร่เขาเผาศพ
เมียเขาแล้ว เขาก็ย้ายที่อยู่ไปอยู่แดนอื่น
ผมจึงหมดโอกาสจะได้ไปพบคู่รักของผม
ได้ ถ้าไม่มีกระต๊อบของเจ้าไปร่เพื่อนผม
อยู่ในเขตบ้านนั้น ผมจะเข้าไปบ้านเขาได้
อย่างไร ผมไปดักพบที่ทำเรือเมล์ปาก
คลองตลาดบ่อยๆ แต่ก็ไม่พบ เธอไม่ได้
ข้ามฟากเข้ากรุงเทพฯ เลย คงอยู่แต่ธนบุรี
จะมีจดหมายก็มีไม่ได้ พ่อแม่รับเข้าก็วุ่น
เท่านั้นเอง งานผมก็กำลังวุ่น นายของผม
ใช้เป็นตัวแทนไปติดต่อส่งสินค้าหัวเมือง
เสมอมิชาด

ในเที่ยวที่จะไปนี้ไม่ได้เอาสินค้าไปส่ง

1 เมษายน 1961

เทมาโทษ

เฟิกพาแจ้ไปตกลงก่อนเท่านั้น ตอนหลังจึงจะคุมเอาไปส่งให้ ผมเลยถือ
โดยเบรค้ายรถเพื่อนเขาไป เพื่อนๆ เขารวมทุนกันไปเที่ยวศรีราชาพอดี
เคยขอกติกรถไปด้วย สมพงษ์เป็นคนขับ ผมนั่งมาข้างๆ รถนี้เป็นรถโฟล์ก
ไทป์ที่พรรคพวกเอามาเที่ยวกันได้ โดยนายห้างของเขานุญาต แต่คน
ขับไว้ไว้เพราะคนขับกำลังไปในกิจสำคัญเกี่ยวกับการเป็นการตาย เมื่อ
ผมพาแจ้ขับให้ พวกก็ตกลงยืมรถนายห้างของเขามา

สมพงษ์ขับรถได้นิ่มนวลมากน่าชม ในรถมีทั้งหญิงทั้งชายคุยสนุก
ตกก้นเมา ผมชอบใจสมพงษ์ที่ไม่ดื่มเหล้าเลย เขาถือหน้าที่ขับรถละ
แวงแวงจึงไม่ดื่มเหล้า หรือว่าเขาเลิกไม่ดื่มเสียแต่เมื่อใดไม่ทราบ เมื่อหลาย
ปีมาแล้วเห็นเขาดื่มอย่างหนัก สมพงษ์คุยไปขับไปอย่างใจเย็นสุขุม เขา
คุยได้สนุกมาก พวกเราฮากันครืนๆ แต่พอรถเหยียบเข้าเขตชลบุรี ผม
รู้สึกแวงแวงไปเล็กน้อย ผมหันดูหน้าสมพงษ์ เห็นเขาหน้าตื่นหน้อยๆ
แต่ใจหัวอืดใจนั้นเอง หน้ารถมันก็แวงอีก คล้ายคนขับเปลอหรือหลับใน
ถนนแวงแวงใจไปชั่วขณะหนึ่ง

“พวงมาลัยมันเป็นยังไร” ผมถาม

“เปล่า” เขาตอบพร้อมกับสั่นหัว ผมนั่งนิ่ง เมื่อเขาไม่บอกว่าอะไร
ก็ไม่ได้จำเป็นต้องไปถามอะไรกันอีก เขาอาจจะพลาดไปนิดหน่อยจึงไม่
บอกอะไรพูดและบอก ข้างในรถเห็นไม่มีอะไรเกิดขึ้นก็สนุกสนานกันต่อไป
ผมแวงนั้นสงสัยว่าสมพงษ์จะมีธาตุหลับใน เกิดชักไม่ไว้ใจแต่เพียงคุมเขา
อยู่ไ้เท่า ครั้นจะถามว่าเขาง่วงนอนหรือ ผมจะขอขับแทนเขาเอง แต่ก็
แวงใจกันนัก พวกจับพวงมาลัยไม่ชอบให้ใครมาหมิ่นในฝีมือตน ผมจึง
แวงแวงไว้เงียบๆ มา

ในอีกชั่วครู่เดียว สมพงษ์หน้าตื่นตกใจและหักพวงมาลัยวูบ ผม
โง่เงาและทิ้งสายตาจากเขาเลย เห็นได้ถนัดว่าเขาตกใจคล้ายรถจะทับใคร
แล้วจึงหักพวงมาลัยหลบ และก็หลบเกินไป รถกำลังจะชนราวสะพาน
ถนนแวงแวงกันเจี้ยวจ้าว ผมคุมดูอยู่แล้วจึงรีบแย่งพวงมาลัยหักหลบพ้น
ราวสะพานไป แต่เคราะห์ดีถ้ามีรถสวนขึ้นสะพานมา ก็ประสานกันอย่าง
แวงแวง ทั้งตายและบาดเจ็บอย่างไม่มีปัญหา ผมร้องบอกให้เขายกเท้า
จากเท้าแน่นเสียงลั่น และเขาก็ยังมีสติอยู่บ้าง ปล่อยคั่นน้ำมันทันที ผม

จึงชะลอรถให้ช้าลงและหยุดข้างทาง

“สมพงษ์ ลือไม่สบาย ?” ผมถามเมื่อรถหยุด หน้าเขาขาวซีด เส้นหัวและเอามือตบหัวของเขาเองให้หายงง

“กันไม่ได้เป็นอะไร แต่มันมีเรื่องอะไรไม่รู้กันบอกไม่ได้” เขาพูดตะโกนสั้น ในเมื่อต่างคนเข้ามาล้อมถามเขา เขาเอาสองมือกุมหัวก้มหน้า ไม่ยอมพูดอะไร

“อย่าถามอ้าวเลย นพ แกضبรณที” เขาพูดเร็วและก้มตัวเอาหัวทุบเบาะรถ ผมเห็นอาการแล้วตกใจ เขาเป็นอะไรไปแล้ว ถามอะไรเขาไม่พูดทั้งหมดทางจะแก้ไข ผมเห็นมีทางจะแก้เขาได้ในยามฉุกเฉินอย่างนี้ก็คือเหล้า เพราะเขากินเหล้าเป็น ถ้าเขาจะเกิดใจอ่อนหรือจะเป็นลมไม่ก็หวาดกลัวอะไรที่เขาไม่บอกเรา ถ้าเอาเหล้าให้ดื่มสักหนึ่งเป๊ก เลือดจะวิ่งแรง ทำให้สติที่เสียไปกลับคงคืน ผมมองดูอย่างพินิจแล้วว่า เขาไม่ใช่ที่เกิดเสียชีวิตโดยฉับพลันหรืออะไรทั้งนั้น เขาพูดอย่างคนธรรมดาต่างหาก แต่มีท่าทีกลัวอะไร หรืออยู่ ๆ เกิดนึกหวาดหวั่นความหลังอะไรของเขาขึ้นมาก็ได้

ผมเอาเหล้าส่งให้เขาดื่มหนึ่งเป๊ก เขารับไปดื่มทันที ผมเลยเปลี่ยนที่นั่งไปเป็นคนขับ พวกไนรณมีท่าทางโล่งอกเพราะไม่มีใครขับเป็นเลยจนคนเดียว ถ้าผมไม่อาศัยมาด้วยจะเดือดร้อนแค่ไหน เมื่อสมพงษ์มามีกันเป็นคุ่มดีคุ่มร้ายขึ้นเช่นนี้ใครจะขับรถกลับเล่า

ผมขับเข้าตลาดชลและหยุดรับประทานอาหาร ต่างก็สั่งเหล้ากินอาหารกัน ผมกระซิบบอกพวกเขาว่าอย่าถามอะไรเขาเลย ผมจะเป็นผู้ถามเองขอโอกาสต่าง ๆ คนเสียหน่อย ผมจุดมือสมพงษ์ไปนั่งโต๊ะห่างออกไปเพียงสองคน สมพงษ์ดื่มเหล้าเข้าไปอีก

“สมพงษ์ เฉพาะลือและอ้าว ลือคงจะเล่าอะไรให้อ้วฟังกระมัง ?” ผมถามหยิ่งใจเขาไปก่อน เพราะไม่แน่ใจว่าเขาจะพูด แต่เขาพยักหน้าน้อย ๆ

“กันมีความหลังแฮะนพ” เขาพูดเบา ๆ และสายตาดูใคร ๆ ว่าทางพอจะพูดอะไรได้

“กันเคยขับรถคว่ำมีคนตายหลายคน ตัวกันรอดตาย” เขาว่าผมงงนิดหน่อยเพราะไม่รู้เรื่องเขามาก่อนเลยว่าแอบไปขับรถจนเกิดการตายกันขึ้น

“แล้วทำไมล่ะ?” ผมรีบถามเพราะอยากรู้

“เมื่อตอนแรก อ้ายคนหนึ่งที่มีันตายไปในรถที่กันซัป มันยืนข้างถนนและทำท่าจะโผล่เข้ามาใส่รถ กันจึงหักหลบ” เขาพูดแล้วเอามือขยี้ตา ยกแก้วเหล้าดื่มเข้าไปอีก

“มันวิ่งตามกันมา และร้องด่ากันว่า อ้ายคนลับปลับ อ้ายคนเหมาโทษฏ”

“มันมีเรื่องอะไรกันล่ะ?”

“กันกลุ่มใจและนีกกลัว มันตามด่ามาติดๆ กันแกล้งนั่งนิ่งเหมือนงาไม่ผอะไรเกิดขึ้น”

“มันด่าแก้วอย่างไร?” ผมดื่มเหล้าเข้าไปแล้วถามกระชั้นเพราะเกิดสนใจ

“เรื่องนี้กันมันเสียวะ กันโยนเรื่องไปกับตำรวจว่าอ้ายคนนั้นมันตบรถ เพราะมันก็ตายแล้ว กันจึงเหมาโทษให้มันไปเลย ถ้ากันรับว่ากันตบกันก็ติดตาราง ไหนๆ มันตายไปแล้วก็โยนไปเลย มันตามด่ากันงา ถ้าบางคนไม่มีศีลสัตย์ มันแข่งให้กันตายอย่างมัน”

“มันร้องด่า ตามด่านะ แกเห็นตัวมันหรือเปล่า?”

“ตอนมันตามด่านะไม่เห็นตัว ได้ยินแต่เสียงเท่านั้น แต่ตอนแรกเห็นตัวมัน”

“แล้วอีตอนชนราวสะพานล่ะ?”

“แหม!” สมพงษ์ร้องคราง มีสีหน้าหวาดกลัว “เห็นซิ มันหลายคนด้วยกัน ทั้งหญิงทั้งชายมันวิ่งเข้าใส่รถ กันตกใจจึงหักหลบ”

ผมฟังเท่านี้ก็ทราบเรื่องดี และผมเชื่อสมพงษ์ เพราะเรื่องผืนนี้ผมโดนมากับตัวเองแล้ว เมื่อแม่ดวงเมียเจ้าไปร่เพื่อนผมออกลูกตายในท้องทดลองผมได้ ผมโบกมือให้ปิดเป็นความลับและจะไม่พูดให้ใครฟังเลย ผองผองๆ สารๆ ไปพูดให้ใครๆ ฟังก็มีคนเชื่ออยาก จะไปกันใหญ่ ผมเดินไปทีได้ะใหญ่พูดเสเรื่องไปเสียอีกทางหนึ่ง ไม่พูดความจริงให้พวกฟังตามสติความนัยของสมพงษ์

“ได้เรื่องแล้ว สมพงษ์เขามีเรื่องอยู่เป็นความหลัง เกิดเสียใจขึ้นมา ตางมณเสียไปชั่ววูบ ไม่เป็นไร ผมรับหน้าที่ขับให้เองตลอดไปตลอดกลับ

“ไม่ต้องห่วง” ผมบอกพวกให้สบายใจ พอรับประทานอะไรกันบ้างพอคว
ผมก็ขับรถต่อไปยังบางแสน ไปเฮฮาที่นั่นอีก แต่ปลายทางของพวก
เราแค่ศรีราชา และผมก็ต้องไปติดต่องานที่นั่นด้วย แต่เราพักกินลม
บางแสนกันนานหน่อย บางคนอาบน้ำก็มีตามใจสมัคร

ไปถึงศรีราชาก็เย็นมาก ผมจอดรถที่หน้าร้านอาหารรสดีที่เคยกิน
แล้วผมขอตัวรีบไปตกลงพูดการค้าเสียก่อน กว่าจะแล้วเสร็จเพราะมีหลาย
แห่งที่ต้องติดต่อ พอเสร็จงานก็พอดีจวนค่ำ เราจึงเข้ารับประทานอาท
กัน ทั้งดื่มทั้งคุยสนุกกันพอดู แต่สมพงษ์ไม่ค่อยคุยคล้อยจะห่วงอะไร
ทั้งหน้าคอยแต่ส่ายไปดูนอกร้านเสมอๆ ผมคนเดียวที่รู้เรื่องของเขาดี เขา
ห่วงการกลับแน่ๆ เป็นเพราะมันเป็นเวลากลางคืน เขาคงกลัวตามทาง
ผมกระซิบบอกเขานั่งให้ใกล้กันก็แล้วกัน ถ้ามีอะไรขึ้นจงพูดตัวลง ส่วน
พวกที่เขาไม่รู้เรื่องอะไรเลย เขาก็ทำเรริงกันไปตามเรื่องของเขา

ความจริงรถไฟล์กใหญ่มีแก๊งแข็งแรงและมีกระจกดีทุกด้าน ไม่น่า
กลัวอะไรในเรื่องภูตผีปิศาจจะหลอกหลอน แต่สมพงษ์คงจะกลัวว่าเมื่อ
เห็นเข้าแล้วจะเสียหลักในการขับ อาจเกิดอันตรายขึ้น แต่เมื่อผมว่า
มาขับเสียเองก็ไม่น่าจะกลัวอะไรอีก เรื่องผีนะ ผมไม่ใช่จะเก่ง แต่จัดว่า
ผมเคยโดนมาแล้ว ทั้งโดนชนิดตัวต่อตัวเลย ไม่มีเพื่อนสักคน คราวนี้
แม้แต่จะพบกันบ้าง ก็ยังมีคนในรถตั้งแยะ พออุ่นใจ รถเรามาถึงเมืองชล
ผมได้แวะเข้าในตลาดอีก เพราะนึกได้ว่าเราไม่มีเหล้าติดรถกลับเลย จะ
หมดเฮฮาไปหน่อย ทั้งจะหมดกำลังใจแก่ผมและสมพงษ์ด้วย คนอื่นๆ
เขาไม่รู้เรื่องอะไรเขาก็สบายใจกันไป ยังไงๆ ขอเอาเหล้าเป็นที่พึ่งไว้ก่อน

ครั้นพอหยุดรถเข้าหน้าร้านร้านหนึ่ง ก็เจอเอาเพื่อนเข้ากลุ่มใหญ่
และเพื่อนกลุ่มนี้บังเอิญรู้จักกันเข้าด้วยกับพวกที่มาบนรถเรา จึงเอะอะกั
เป็นการใหญ่ เขาขอให้ลองเอ็นกวางผัดสักหน่อย เขาว่าร้านนั้นฝีมือเยี่ยม
นัก เรื่องจะแวะเพียงซื้อเหล้าเท่านั้นกลายเป็นการครั้นตรงไปอีก ทูต
ไม่รู้อะไรของผมกับสมพงษ์ตัวการ เขาก็ไม่ห่วงเวลากลับ จะดีก็จะคืน
ก็ต้องถึงกรุงเทพฯ คืนนี้ แต่ผมกับสมพงษ์ก็ไม่ค่อยสบายใจนัก แต่
ตามใจคนหมู่มากดีกว่าจะขัดคอกัน อยู่ก็อยู่ไปก็ไป

ดื่มและกินอาหารกันอีกพอควรจึงล่าลากลับ เราเปลอเวลาไปหน่อย

คงจะไม่ค่อยมีรถสินค้าผ่านรถเราเลย นาน ๆ จะมีสักคัน ผมรู้สึกว่
สมพงษ์ค่อยจะดีขึ้น เพราะเหล่าย้อมใจเข้าไปมาก ดูเขาไม่ค่อยจะมีทำ
ทวาดเกรงอย่างคราวแรกๆ รถเราวิ่งพื้นเมืองชลจวนจะถึงเขตบางปะกง
ผมต้องเบาคีรื่องลงทันทีเพราะไฟรถเราสว่าง มองไปข้างหน้าพบรถคัน
หนึ่งกว่าอยู่ข้างทาง และมีคนนอนเกลื่อนกลางถนน ผมใจหายวูบ มา
พบรถอุบัติเหตุเข้าแล้ว รถเราเข้าไปหยุดใกล้จึงเห็นว่าคนที่นอนเกลื่อน
นั้นเกิดอาบทุกคน พวกผู้หญิงในรถเราร้องกันกรีดกรีด

“อย่าหยุด-อย่าหยุด ไปเลย-ไปเลย เร็วเข้า” สมพงษ์ร้องสั่งผม
กลางคืนกลัวเสียงสั้นรัว

“เราเสียมารยาทถ้าไม่หยุด” ผมว่า แต่ใจนั้นไม่รู้จะทำอย่างไร
เหมือนกัน การจะช่วยเหลือคนเจ็บเราก็รถเล็ก เท่าที่นั่งกันมาที่ไหนจะพอ
บรรทุกคนเจ็บตั้งแยะหมด แต่จะบาดเจ็บหรือจะตายก็ยังไม่รู้ไม่ เพราะ
ทุก ๆ ร่างนั้นไม่กระดิกเลยทั้งนั้น

“รีบไปนพ รีบไปเร็ว” สมพงษ์เร่งละล่ำละลัก พวกในรถเราก็กำลัง
หาปากกันอีกอ้ากอยู่ ในขณะที่เองเหตุพิสดารก็เกิดขึ้น พวกเราร้องกัน
แฉะทั้งคันรถ เพราะร่างคนที่บาดเจ็บหรือนอนตายอยู่กลางถนนนั้นกลับ
หลุดทุกชิ้นยับทั้งหมด และมีชายคนหนึ่งเดินตรงเข้ามาที่รถเรา ซ้อมือเข้ามา
หาพวกเรา

“นพ-ไปเร็ว หนี-พวกมันทั้งนั้น อ้ายคนตายโหลงพวกนั้นแหละ”
สมพงษ์ร้องเสียงหลง ผมได้สติ จึงสตาร์ทเครื่อง แต่ยังไม่ทันจะออกเดิน
ก็รถคันหนึ่งหักเลี้ยวหัวโค้งมาข้างหน้าเรา เปิดไฟสว่างจ้าเต็มถนน และ
ก๊ตนั้นเองหญิงในรถเราก็ร้องกรีดขึ้นสุดเสียง ตัวผมเองหัวใจแทบหยุด
เต้น ลมดันขึ้นจุกคอหอย เพราะว่าพอไฟรถอีกคันสวนมา เจ้าภาพรถคว่า
แลคนบาดเจ็บทั้งหลายหายไปหมดกับตาเราทุกคน เป็นครั้งที่ ๒ ที่ผม
บุกผิดลอกอย่างจัง สมพงษ์ฟุบไปแล้ว ขณะที่รถชนส่งสินค้าวิ่งสวนเรา
เขาเห็นเราหยุด เขาก็มีแก๊ใจตามมารยาทคนขับรถ เขาหยุดแล้วตะโกน
ถามเราว่า

“รถเป็นอะไรครับ?”

เราทั้งหมดอีกอ้าก

“จอดพักรับ” ผมตอบเสียงสั้น ๆ “ขอบคุณครับ”

พอเขาได้ยินคำตอบว่าไม่มีอะไร เขาก็ออกวิ่งต่อไป พอดีกับผม ได้สติขึ้นจึงออกรถทันที แต่ใจนั้นยังสั้น ผมคิดว่าทุกคนคงไม่กล้าจะหาใครเหลียวไปดูข้างหลัง ผมตะโกนไปข้างหลังบอกว่าช่วยรินเหล้าให้สักแก้วหนึ่งเถิด หัวใจมันจะหยุดเสียให้ได้ ขาดเสียงผมไปนานพอดู จึงวิ่งแก้วเหล้าส่งมา

“พวกผู้หญิงเป็นไงบ้าง?” ผมถาม

“ลงฟูบกับเบาะรถแล้ว” เสียงชายตอบ

“เอาเหล้าให้เธอดื่มอีกซี” ผมว่า

“ผมเองก็ต้องเอา ไม่ไหวครับ” ข้างหลังตอบมา

ผมขับไปพูดไปพอได้เพื่อน ชำเลียงดูสมพงษ์หน่อยหนึ่ง เห็นแก้วฟูบอยู่ ผมเหยียบเบรกลมออกหู จนมาถึงคลองด่าน ตามร้านยังมีแสงไฟสว่างอยู่มาก จึงแวะที่นั่นเพื่อหยุดแก้ไขพรรคพวกที่ซอกไปให้กลับมีสติที่พวกผู้หญิงมีสติเร็วกว่าสมพงษ์ เพราะพวกเธอไม่รู้เรื่องเดิมอะไรมาเลย เพียงแต่เห็นสิ่งมหัศจรรย์เข้าเท่านั้น แม้แต่จะยังไม่หายกลัวก็ยังดี ไม่เท่ากับตัวสั้นรัวเหมือนสมพงษ์ที่เป็นผู้รู้เรื่องหรือต้นเรื่องที่ทำให้เกิดเหตุนี้ขึ้น

บางคนออกความเห็นอยากจะทำให้เราจอดรถถ่วงเวลาจนสว่างที่คลองด่าน พออาศัยแสงไฟและผู้คนตามร้านค้าที่นั่นเป็นเพื่อน แต่ความจำเป็นของเรามีอยู่ว่า พรุ่งนี้ต้องทำงานกันทุกคน ต้องจำใจกลับ แม้จะกลัวแสงกลัวก็ต้องกลับ คนที่หนักที่สุดก็คือผม ถึงจะกลัวอย่างไรก็ต้องขับรอด คนอื่นๆ มีโอกาสกลัวและชุกตัวกับเบาะ หรือเอาผ้าปิดตาเสียก็ทำได้ แต่ผมสิ ทำไม่ได้ ต้องนั่งถ่างตาและประคองพวงมาลัยตลอดทาง และก็ไม่ทราบว่าจะเหตุการณ์อย่างเมื่อครู่นี้จะเกิดขึ้นอีกหรือไม่ เพราะทนายอีกไกล ตอนแรกคิดไปเสียว่า คินนี่ผมเป็นผู้ขับรอดไม่ใช่สมพงษ์ขับ คู่แก้วที่ตายที่ถูกเหมาโทษนั้นคงไม่เอาเรื่องกับผม แต่ที่ไหนได้เมื่อตะกี้นี้ผมก็ขับแท้ ๆ ยังโดนเข้าอย่างจัง จึงไม่แน่ว่าเมื่อไรจะโดนเข้าอีก ผมขับวนในท่ามกลางความมืดทั้งสองข้าง มีแสงสว่างเพียงไฟหน้ารถเราเท่านั้นที่พุ่งเป็นลำยาวไปไกล ถ้ามั่นใจพวงมาลัยเพียงรักษาไม่ให้ชนกับรถอื่นและพาคนข้างถนนที่เขาเดินไปมาโดยมีกิจหรือความจำเป็นที่จะต้องเดินทางด้วย

เท่าในคำคิดผิดเวลา ถ้าหากเป็นใครเรียกให้ช่วยหรือจะขอโดยสารไปด้วย
อย่าหวังว่านายหนพจะหยุดรับ เช็ดเสียแล้ว ถ้าขวางเป็นชนเด็ดขาด เพราะ
ถ้าเป็นคนธรรมดาอย่ายอมไม่มีใครกล้าขวางรถแน่ๆ

สมพงษ์ไม่ยอมลุกขึ้นนั่งบนเบาะเลย เขาลงนั่งที่พื้นรถและพับหัว
ลงกับเบาะสบาย ไม่ยอมดูอะไรข้างๆ รถเลย ผมได้เพื่อนที่อุ้งใจอีกสอง
คนที่อยู่ข้างหลัง เมื่อเขาให้หญิงเอนกายกับพนักงานวมได้เต็มที่ เขาทั้ง
สองก็จิ้มกันนั่งที่เบาะเพียงเล็กน้อย โอนร่างตอนบนมาทาบกับพนักงานของ
ผมและคอยรินเหล้าส่งผม ในคืนนั้น ผมดื่มเหล้าเป็นน้ำไปเลย ความ
เมาเมานคอยจะหายไปหมด ส่วนที่หนึ่งตอนหลังต่อไปอีกที่หนึ่งก็เป็นผู้หญิง
อีกสามคนกอดกันเป็นกลุ่ม ไม่พูดไม่จาอะไรเลย

เหตุการณ์ร้ายยังไม่มีอะไรเลย มีแต่กระเส็นกระสายบ้าง คล้ายสติ
ผมจะเป็นไปเอง ซึ่งจะจัดว่าเป็นปิศาจของพวกนั้นก็จัดไม่ได้ มันมีคล้ายๆ
จนเป็นนกชนิดหนึ่งบินตามรถ และมันบินมาไล่เลียกับรถ ผมไม่เอาใจใส่
เพราะประเดี๋ยวก็หายไป ประเดี๋ยวก็มีมา แต่ครั้งนี้ก็คิดว่า เอ๊ะ นกอะไร
กินเก่า จะบินเร็วเท่ารถที่กำลังเร็วขนาดลมออกหู พอนึกอย่างนี้ก็เอะใจ
ทันที แต่ตั้งสติขับเรื่อยมา นึกอยู่ว่านกเป็ดอะไรบินเร็วเท่ารถ

“คุณหนพ ! เมื่อกี้เห็นนกอะไรไหม ?” เพื่อนชายที่เกาะหลังกระซิบ
ถามผม ผมใจหายวูบ นึกไม่ผิด คนข้างหลังก็สงสัยอย่างผม

“เห็น !” ผมตอบ “แต่ช่างมัน”

พอขาดคำ มองไปข้างหน้ารถก็เห็นนกอีกตัวขาวโพลน บินสวน
เข้าหาเรา พอใกล้ก็โดนกระจกหน้ารถดั่งปัง แต่แล้วมันจะถลาลมหรือ
ถูกลมพัดกระเด็นไปก็ไม่ทราบ เพราะรถวิ่งกำลังเร็ว ไม่ว่าจะอะไรทั้งนั้นที่จะ
ติดที่หน้ารถได้ยอมกระเด็นไปโดยเร็วทั้งนั้น

“เอากะมันทั้งนั้น” ผมประกาศเสียงลั่นด้วยเกิดโทสะและฮึดสู้เสีย
แล้ว ผู้ช่วยข้างหลังก็ส่งเหล้าให้ผมอีก แต่รู้สึกว่าเขาถือสั้นน้อยๆ ผม
ก็มาดื่มรวดเดียวเลย ข้างหน้ารถเรามีนกบินตัดหน้าสองสามหน

“เออละ สู้กับมันทั้งนั้น” ผมฮึดสู้เสียแล้ว

พอเลยบางปูเข้าเขตตัวเมืองสมุทรแล้วค่อยใจขึ้นขึ้น พอจะหัก
เคียวเข้าโค้งบางปิ้ง ที่พวกท่องเที่ยวทางรถเรียกกันว่าโค้งมรณะ เพราะ

พวกคนเมาเลี้ยงโค้งนี้ไม่ค่อยจะเบาธ หรือไม่ก็เลี้ยงโค้งสวนกัน เกิดกันทางกันขึ้น อีกคันจะโดยเมามายหรือมืออ่อนก็ตาม จะต้องวิ่งชนเสาตายที่ปักไว้เป็นที่สังเกตรอบโค้งนั้น รถจะเลยตกถนนลงสู่ที่ต่ำสิ้นชีพกันไปหลายต่อหลายราย จนชื่อเสียงโค้งนี้กระฉ่อนอย่างน่าสยดสยอง แม้จะเปลี่ยนชื่อเสียงโค้งให้เพราะหูขึ้น เจ้าความน่ากลัวก็ยังประจำใจคนอยู่ ผมผ่านทางที่นับหลายร้อยเที่ยว แต่ก็เป็นเวลากลางวันบ้าง หัวค่ำบ้าง แต่ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ผ่านมาตึกๆ ผมไม่ได้เกิดความกลัวแต่อย่างใด ใช้ความระวังเป็นพิเศษ เพราะรู้ว่ามีมิใช่เกิดจากปิศาจร้ายจะคอยฆ่าคนทั่วๆ ไปก็หาไม่เท่าที่ตาย ๆ กันมานั้นเกิดจากความประมาทเป็นส่วนมาก

เมื่อผมเบาะเครื่องชะลอเข้าโค้ง ไฟรถสว่างพุ่งไปที่เสาตายที่ปักรวมล้อมอยู่ มีอยู่เสาหนึ่งคล้ายคนนั่งคลุมหัวอยู่ที่เสานั้น สองคนข้างหลังผมร้องเอ๊ะ ผมก็สะดุ้งเหมือนกัน แต่แล้วเหตุการณ์ก็เปลี่ยนไปอย่างน่าอัศจรรย์มันคือนกกลางคืนนั่นเอง ตัวใหญ่มาก พอแสงไฟรถเราพุ่งเข้าไปมันก็ถลาบิน แต่กลับบินเข้าไปใส่รถเรา คงจะตาฟางไฟ รถเราโดนมันอย่างถนัดดังโครม เป็นอันว่าไปอีกศพหนึ่งของเจ้านกกลางคืน แต่หัวใจผมนะวิ่งอย่างถาปมเลย เพราะมันยังเลือนรางอยู่ทั้งนั้นไม่แน่ลงไปว่านกหรือมิใช่ เพราะตอนแรกเห็นเป็นคนคลุมหัว ต่อเมื่อมันบินขึ้นจึงเห็นเป็นนก ช้ามันยังถลาบินเข้าชนรถเรา ใจใครบ้างจะไม่เสียววูบ ทั้งๆ ที่เห็นว่ามันน่าประหลาดว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ตอนมันบินตรงเข้ามาหาเราซิคะหัวใจมันวูบทีเดียว พอตั้งพลักใหญ่ก็สะดุ้งไปทั้งตัว ผมเข้าใจว่าเพื่อนข้างหลังก็คงใจอย่างเดียวกับผม พอเข้าทางแยกปากน้ำกรุงเทพฯ ผมตั้งคาหยุดรถพักถอนหายใจ ที่นั่นหมดห่วงเรื่องน่ากลัวแล้ว ไฟสว่างไสวเต็มถนน ผมกับผู้ช่วยทางใจอีกสองคนหวดเหล้ากันเป็นการใหญ่ ตอนนี้หญิงอีกสี่คนก็โง่หัวขึ้นได้เมื่อเข้าทางหมดน่ากลัวแล้ว ทั้งพ่อเจ้าประคุณแสมพงษ์ก็โง่ขึ้นมาหนึ่งหวดเหล้ากับเขาได้ ผมเอามือลูบอกให้คนอื่นดูว่าโง่ใจไปแล้ว กว่าจะฟื้นแดนมีตมาได้ก็หลายตลบที่ใจหายใจคว่ำ

ต่อจากนั้น ผมได้ขับรถไปส่งคนที่ร่วมทางมากับเราอีกคนหนึ่งที่อยู่บ้านเดียวกับหญิงสามคน บ้านนี้เป็นบ้านสองชั้น พอเปิดประตูแล้วก็มีบริเวณจอดรถได้ดี เจ้าของบ้านเลยชวนเราแวะขึ้นบ้านก่อน กินเหล้า

กันอีกสักพักเพื่อคุยกันถึงเหตุการณ์วันนี้เป็นที่ระลึก ในที่สุดเกิด
อย่างไรกันขึ้นไม่ทราบ ต่างคนต่างจะนั่งหลับกันที่บ้านนั้น เพราะบ้านของ
แต่ละคนต้องเข้าตรอก ใจไม่กล้าพอจะเดินเข้าตรอกได้ ชายอีกคนเอา
กรรมาด้วยก็ไม่กล้าจะกลับ บ้านผมก็เข้าตรอกเหมือนกัน สมพงษ์นะ
ไฟกล้ากับความมืดเสียแล้ว เลยสมัครอยู่ที่นั่น เจ้าของบ้านก็รีบจัดการ
ต้มข้าวต้มกันทีเดียว รู้สึกค่อยคลายใจที่มันลั่นมาตลอดเวลาลงได้ เรา
ต้มกันอีกเล็กน้อยรอคอยเวลาข้าวต้มสุก ผมจึงเล่าเหตุการณ์ของนาย
สมพงษ์ให้ฟังกันโดยตลอด ขอโทษที่ไม่เล่าให้ฟังตอนกลางวัน เพราะ
กลัวจะใจคอไม่ดีไปด้วยกัน ที่สมพงษ์ทำรถเสียหลักจะเกิดอันตรายด้วย
กันทั้งนั้น ก็เพราะสมพงษ์เห็นคนหนึ่งที่ตายโดยรถคว้านั้นวิ่งตัดหน้ารถ
และทำเสียงตะโกนตามรถมาเรื่อย ๆ ทวงหนี้ที่สมพงษ์เหมาโทษเขา ที่
สมพงษ์ขับรถเองและมีการตายเกิดขึ้น แล้วโยนเหมาโทษว่าเขาเป็นคนขับ
พองคอสะพานนั้นที่สมพงษ์จวนจะชนราวสะพานตายกันอีก ก็เพราะพวก
คนที่ตายทั้งหมดในคราวนั้นแท้กันขวางหน้ารถ

ในตอนที่อยู่ในบ้านนี้กันอบอุ่นแล้ว สมพงษ์คลายความกลัวจึงเล่า
ว่า ตอนที่ผมขับรถมาและหยุดรถจะช่วยรถที่คว่ำและมีคนตายนอน
เกยถนนนั้น สมพงษ์ว่า

“พวกเขาทั้งนั้นเลยครับ แหม ผมกลัวจนหัวใจแทบหยุดเต้น มี
หญิงคนหนึ่งเป็นเมียของคนที่ผมโยนบาปไปให้มันแหละครับ ตอนนั้น
ถูกชนอนซีมือมาที่ผม ผมแทบขาดใจ ทุกคนผมจำได้ทั้งนั้น เพราะ
รู้สึกกันดี”

“พวกที่วานะ ตายทั้งหมดหรือคุณสมพงษ์” เจ้าของบ้านถาม

“ครับ !” สมพงษ์รับปาก “รอดผมคนเดียว ผมจุกอยู่นาน พอรอด
มาได้ก็ให้การกับตำรวจอย่างนั้น”

หญิงอีกคนหนึ่งเอามือลูบอกตัวเองและพูดว่า

“แหม... คุณเกือบเอาพวกฉันไปโลกมืดกันอีก โฮย... สิ้นเคราะห์”

สมพงษ์ส่ายหัวและก้มหน้าด้วยรู้สึกอับอายตัว พูดเบา ๆ ว่า

“ผมขอเลิกขับรถแต่นาทีนี้ไปเลย พรุ่งนี้ให้พเขาขับส่งที่ห้างก็

แล้วกัน”

ใครจะไล่เจ้าของที่

ใครจะไล่เจ้าของที

นับแต่ปีศาจรถคว่ำเล่นงานเอาคราว
ที่มากับพวกเทียวศรีราชากันแล้วคราวนั้น
เล่นเอาผมหวาด ๆ เกรง ๆ เมื่อนำสินค้า
ที่นายผมเขาให้เอามาให้แก่ลูกค้าศรีราชา
ผมเอารถโกดังเล็กไปศรีราชา บรรทุก
สินค้านำไปส่งตามที่ไปติดต่อไว้ แต่ขา
ไปก็เป็นเวลากลางวัน ขากลับจะต้องค่ำมืด
ผมจึงไม่ยอมกลับพร้อมกับรถ ให้คนรถ
และคนงานเขากลับ ตัวผมนอนค้างกับ
เพื่อนที่ศรีราชา กลับรถเมล์ตอนเช้า

น่าประหลาดนักท่านที่รัก ผมไม่ชอบ
เรื่องผี ๆ สาง ๆ เลย แต่ทำไมมาโดนหรือ
เรื่องผี ๆ สาง ๆ ก็ไม่รู้ คือคุณเกียรติชัย
คนที่เคยไปเทียวศรีราชาด้วยกันคราว
นั้น ช้าขากลับยังกลับมา นั่งนกก้นที่ทำงาน

เขาจนสว่างนั้นแหละ เกิดขอพบผม และขอหารือเรื่องผี ๆ สาร ๆ ก็เนื่อง
จากว่านายห้างของเขาซื้อตึกไว้ตึกหนึ่งทางพญาไท ตึกนั้นปลูกสร้างสวยดี
และไม่เก่าไม่ใหม่นัก โดยเจ้าของรักษาดีมาก ไม่มีอะไรบุบสลายเลย
แต่ว่าร้ายกาจอยู่ที่ผีดู ใคร ๆ นอนเฝ้าหรือมาอยู่ก็เดือดร้อนทุกรายไป
คุณเกียรติชัยจึงขอหารือผมว่า พอจะรู้จักกับใครบ้างที่พอจะมีวิชาไล่ผีได้
จะคิดราคาอย่างไรก็ยอม ขอแต่ให้ไล่ได้จริง ๆ เท่านั้น

“พุทโธ คุณกับผมก็แย่มากด้วยกันคราวนั้น จะเอาอะไรถึงกับจะไป
ไล่ผี มีแต่หนังกินลูมา”

ผมพูดกับคุณเกียรติชัยแล้วก็หัวเราะกัน

“ข้อนั้นนะ จริงละ แต่ที่หารือนี้ด้วยเหตุว่า คุณออกหัวเมืองมา
อาจจะรู้จักใครบ้างที่เขาวิชาทางนี้” คุณเกียรติชัยว่า

แต่พอได้ยินคำพูดประโยคนี้ ผมชักจะได้คิด ถ้าจะมีหวัง เพราะ
เพื่อนที่ศรีราชามีอยู่คนหนึ่งชอบเที่ยวป่าสูงๆ และมีวิชาป้องกันตัวหลาย
อย่าง ทั้งยังมีวิชาปิดเป่าและไล่ผีไล่สารอยู่ เคยได้ยินเขาคุยให้ฟังบ่อยๆ

“จริงของคุณ” ผมว่า “พอนึกได้ว่าการท่องเที่ยวหัวเมืองนี้ย่อมรู้จัก
คนมาก พอคุณพูดออกมา ผมก็นึกได้ ที่ศรีราชานั้นแหละคุณ ผมมีเพื่อน
คนหนึ่ง ดูเขาจะชอบๆ ทางนี้อยู่ ผมรับจะไปทาบตามกับเขาให้ แต่อย่า
เพิ่งให้ผมรับนะครับ เพราะยังไม่รู้ว่าเขาจะเอากะเราหรือไม่ เรื่องนี้มันก็
เรื่องใหญ่อยู่ ทำดีไม่ดีมันเข้าตัวเขา” ผมแบ่งรับแบ่งสู้ไว้ก่อน

“ดีทีเดียวคุณ คุณลองทาบตามเขาดู เรื่องค่ายกครุอย่างกลัว ผู้
เต็มที” คุณเกียรติชัยว่า

หลังจากวันนั้นสองสามวัน ผมก็ร่อนไปศรีราชา บุกเข้าไปหาพ่อซิด
พ่อชวนเพื่อนรัก เขามีที่ท่าไร่หลายร้อยไร่ในป่านั้น หยุดการท่องเที่ยว
ป่า ก้มหน้าท่าไร่ตะพึดตะพือ เมื่อผมไปพบสองพี่น้องนี้เข้าก็เอะอะกันที่สุด
เพราะนานๆ จะพบกัน จึงจัดแจงทำอาหารเป็นการใหญ่ ต้มเหล้ากันตาม
ที่เคยเป็นมา แล้วผมจึงได้เล่าเรื่องนี้กับเขา ด้วยความรักกัน เขาไม่
บอกปิดผมเลย เป็นแต่มีข้อไขอยู่ว่าจะขอไปดูตึกนั้นก่อน

“เรื่องราคาค่างวดนะไว้พูดคราวหลัง ขอดูก่อน ถ้าเราไม่สามารถ
ทำได้ ก็รับเขาไม่ได้ เสียชื่อแย่ เรายังงี้เถอะ จะขอไปค้างที่บ้านคุณที่

กรุงเทพฯ ลักสองคืน ไปกับชวนเขานั้นแหละ ว่าแต่ว่าในกรุงมีอะไร ๆ
ดี ๆ บ้างละก็พาไปบ้างนะ” เขาว่า

“บ๊ยะแล้วกัน เต็มที่เลย พวกนี้รู้จักทุกชอกทุกมุมเลย รับรอง” ผม
บอกรับรอง เขาทั้งสองชอบใจหัวเราะกันครืน

“บ้านนอกเข้ากรุงสักทีนะ” นายชวนว่า

“เออหนะ ริดกางกุงกางเกงให้กลับโง้งๆ หน้อยก็แล้วกัน” ผมรับคำ

รุ่งขึ้น พ่อชิตกับพ่อชวนก็ระเห็ดเข้ากรุงเทพฯ กับผม วางงานไว้ให้

ภรรยาและน้องๆ ดูกันไป ผมพาไปพบกับคุณเกียรติชัยเรียบร้อย สอง
พี่น้องขอเวลาทำพิธีทดลองก่อน จะขอไปดูตึกนั้น และขอเข้าไปนั่งทำอะไร
สักครู่ แล้วจึงจะตอบว่าจะรับทำให้ได้หรือไม่ได้

เราได้ตรงไปที่ตึกนั้น นายชิตแหวะซื้อรูปเทียนเตรียมไป เมื่อเรา
เดากุญแจไขประตูเข้าไป สองพี่น้องก็เดินดูไปรอบๆ ตึก แล้วขอปิดประตู
ให้ผมกับคุณเกียรติชัยนั่งคอยข้างนอก เราคอยอยู่เกือบสี่ชั่วโมง ทั้งสอง
คนจึงกลับออกมา

“เป็นไงมั่ง” ผมถามก่อน เขาพยักหน้าและแบะปาก

“เขามีจริงๆ” นายชิตว่า “แต่พรุ่งนี้ผมจึงจะตอบคุณเกียรติชัยได้

ใจเป็นไว้ก่อนนะครับ เรื่องนี้สุมสี่สุมห้าไม่ได้”

เมื่อผู้ทำพิธีเขาบอกอย่างนั้น เราก็ต้องยอมตามนั้น คุณเกียรติชัย
ชวนเข้าร้านอะไรต่ออะไรจนแปะและสนุกสนานพอควร ทั้งสองจึงไปนอน
บ้านผมซึ่งเป็นชายโสด เต็มเหล้ากันอีกพอควรก็หมดฤทธิ์หลับไป

ในคืนนั้นเอง ผมจะหลับไปนานแค่ไหนไม่ทราบ ได้เกิดฝันอย่าง
ประหลาดและยืดยาว ฝันว่ามีหญิงกลางคนผู้หนึ่ง ทำทางเรียบร้อยมาหา
ผมและพูดว่า

“คุณไช้ไหม เป็นคนไปหาหมอมมาทำการไล่ผีที่สิงอยู่ในตึกพญาไท ?”

ถามผม

“ใช่ครับ” ผมตอบไปหลังจากอีกอักอยู่พักหนึ่ง

“เราเป็นเจ้าของที่และเจ้าของบ้าน พวกคุณจะมาไล่เราทำไม มีแบบ
อย่างผีไหน เจ้าของบ้านเจ้าของที่ต้องถูกไล่ออกจากที่” แก้วและมองตา
ผม เพื่อรอตอบว่าทำอย่างนั้นยุติธรรมหรือเปล่า ในความฝันผมว่ากลัว

แกเหลือกำลัง เพราะรู้ว่าแกคือผีที่สิงอยู่ในตึกนั่นเอง แต่ถึงจะกลัว ก็หลบหนีแกไม่ได้ เพราะพบกันเสียแล้ว

“กลัวฉันรึ ?” แกถามอย่างหน้าเฉย “อย่ากลัวเลย ฉันจะเล่าให้ฟังเรื่องแต่เดิม”

ถึงผมจะแสนกลัว ก็ต้องจำยอมนั่งฟังเรื่องที่หญิงคนนั้นจะเล่าให้ฟัง แกพูดว่า

“เดิมที ฉันเป็นคนบ้านนอก แต่ถูกขอเอามาเลี้ยงไว้ที่บ้านเจ้าคุณผู้หนึ่ง เมื่อดิฉันเป็นสาวขึ้น ท่านเจ้าคุณผู้มีพระคุณได้ตายลง ตัวดิฉันเองก็เลยตกเป็นสมบัติของคุณพระม누ฯ ซึ่งเป็นบุตรของท่านเจ้าคุณอีกทอดหนึ่ง และท้ายที่สุดดิฉันต้องตกเป็นภรรยาลับของคุณพระ โดยบิดมี้ให้คุณนายของคุณพระรู้ เราได้มาสร้างตึกนั้นพร้อมทั้งซื้อที่ใหม่ ขายบ้านเก่าไป ต่อมาอีกไม่กี่มากน้อย ดิฉันตั้งครรภ์ขึ้น เรื่องก็แดง คุณนายจึงเริ่มรังเกียจและหึงหวงดิฉัน ทั้งอ้างว่าเด็กที่จะเกิดมาในครรภ์ดิฉัน ก็จะต้องร่วมวงศ์กับท่าน โดยทางคุณพระเป็นผู้ให้กำเนิด ก็เท่ากับพี่ ๆ น้อง ๆ ที่เกิดจากครรภ์คุณนายล้วนแต่มีเลือดผู้ดี ครั้นเด็กในครรภ์ดิฉันจะคลอดออกมาร่วมวงศ์ ก็เท่ากับมีเลือดไพร่เข้าเจือปน” แกพูดไปโดยไม่มองดูผม แกเบิ่งหน้าไปนอกบ้าน

“เรื่องนี้ เป็นความเห็นของคุณนายเท่านั้นใช่ไหม ?” ผมถาม

“ค่ะ ถูกแล้ว ความคิดคุณนายเท่านั้นที่ถือวงศ์ถือตระกูลนั่น” แกว่า

“แล้วคุณพระว่าอย่างไรบ้างในเรื่องนี้ ?” ผมถาม

“คุณพระเป็นคนดี ท่านตรงไปตรงมา ท่านจึงกลุ้มใจนัก และมีการทะเลาะกันเสมอกับคุณนาย คุณพระท่านว่า เด็กที่จะเกิดมานั้น จะถือว่าต่ำช้าอย่างไร มันก็เป็นเลือดของท่าน จะเกลียดกันและรังเกียจไปทำไม ขอให้ท่านถือเป็นต้นตระกูลใหม่ของพวกลูก ๆ” แกว่า

“คุณพระม누ฯ ที่ว่านั่น ท่านก็เป็นเจ้าของตึกนั้นใช่ไหม ?” ผมถาม

“ใช่สิ ท่านสร้างขึ้นด้วยเงินของท่าน โดยคุณนายไม่ได้เกี่ยวข้อง”

แกตอบ

“แล้วยังไงอีกต่อไป ?” ผมถาม

“ตกลงฉันก็อยู่รับใช้ท่านอย่างซื่อๆ รับใช้คุณพระ รับใช้คุณนาย |

บใช้ถูก ๆ คุณนายโดยสงบเรื่อยมา คุณนายจะดำ่ว่าอย่างไร ดิฉันไม่
บงเคย ถือว่าผิดไปแล้วก็ทนไป เพราะจะหลีกเลี่ยงไปไหนก็ไม่ได้ ญาติ
ของฉัน เขาก็คิดว่าฉันสบายดีแล้ว จะหนีไปหาเขาอีกก็อายเขา จะถูกลับ
ถูกไขกอย่างไรก็ต้องยอม”

“คุณคงรักคุณพระมาก?” ผมถาม เพราะซักจะกล้า ในฝันตอน
มากกว่ากลัวแก เพราะแกเป็นผี แต่คุยกันนานเข้าเลยกล้า คุยกันถามกัน
อย่างกันเองได้สนิท

“อ้อแน่นอน ฉันเป็นเมียคุณพระเพราะรักคุณพระ แต่คุณพระจะ
รักฉันหรือไม่ ฉันไม่รู้ บางทีฉันเคยคิดว่า คุณพระเอาฉันเป็นเมียคงเพียง
สนุก ๆ ตามประสาผู้ชาย แต่ฉันเป็นหญิงบ้านนอก ลงว่าเขาเป็นผัวแล้ว
ต้องรักและซื่อสัตย์ จะคิดอะไรอีกไม่ได้” หญิงกลางคนหยุดพูดและเช็ด
น้ำตา

“ผมเห็นใจคุณนายมาก” ผมว่า

“อย่าเรียกดิฉันว่าคุณนายเลยคุณ ฉันมีฐานะเพียงเมียบ่าวเท่านั้น”
แกโบกมือห้าม

“นั่นเป็นคนละเรื่องครับ เป็นเรื่องในครอบครัวของคุณนาย แต่
คำห้ามผม ผมก็เคารพว่าคุณนายคือเมียคุณพระ ผมพูดไปตามที่ใจมัน
ดังนั้น”

“แล้วอย่างไรต่อไปอีกครับ” ผมถาม

“ก็ตามเคยละค่ะ ถูกลับถูกไขกไปจนห้องดิฉันแก่ คุณนายบงการ
ก็ให้ฉันไปคลอดที่โรงพยาบาล ไม่ยอมให้ใครมาออกลูกที่บ้านนั้น” แกว่า

“เฮ้ ! ก็ถ้าเป็นคนใช้ในบ้าน เขามีผัวและมีลูกขึ้นมา จะออกลูก
ในบ้านนั้นไม่ได้ทีเดียวหรือครับ” ผมอดใจไม่ได้ก็ถามชัดขึ้น

“ไม่ทราบค่ะ แต่คุณนายท่านว่า ถ้าเป็นคนใช้ธรรมดาจะคลอดลูก
ในบ้านก็ได้ แต่สำหรับลูกดิฉันจะคลอดในบ้านไม่ได้ ไม่มีใครจะมาเป็นพี่
คนปรานนิบัติ”

“แต่ลูกนั้นก็เป็นลูกคุณพระนี่ ไม่ใช่ลูกใคร”

“ก็ถูกแล้ว แต่คุณนายท่านไม่ยอม”

“แล้วคุณพระล่ะ ท่านว่าอย่างไร?”

“ท่านก็คล้อยตามคุณนาย ท่านไม่อยากมีเรื่อง ท่านก็ให้คนใช้ไปกับดิฉันเพื่อฝากท้องที่โรงพยาบาล ดิฉันก็ไปตามบงการของท่าน ต่อมาเมื่อถึงกำหนดคลอด คุณพระให้คนใช้ไปดูดิฉัน แต่คุณเอ๋ย ดิฉันมีเวรกรรมมาแต่ชาติใดก็หาทราบไม่ ลูกที่คลอดออกมาหน้ามีปานดำเต็มหน้า ดิฉันตกใจและเสียใจจนเป็นลม พี่นแล้วก็นอนที่โรงพยาบาลจนหมดกำหนดคลอดภัย คนใช้หญิงแก่คนเดิมมาเยี่ยมดิฉัน และแสร้งให้หญิงเป็นนานกว่าจะพูดอะไรออกมาได้ ในที่สุดคนใช้คนนั้นก็กระซิบว่า คุณพระคุณนายสั่งให้ดูลักษณะเด็กด้วยว่า ถ้าเด็กที่คลอดน่ารักดี ให้รีบพาไปด้วย รับกลับบ้านเลย แต่ครั้งมาเห็นเด็กมีรูปร่างอย่างนี้จะเอากลับไปอย่างไร จะต้องกลับไปเรียนท่านก่อน เมื่อคนใช้กลับไปแล้ว ดิฉันตกใจกังวลใจจนเป็นลมไปอีก เพราะถ้าเขามาเห็นลูกที่มีลักษณะหน้าดำเป็นแม่ไฟดังนั้นที่ไหนเขาจะรับเข้าบ้าน ทั้งจะไม่ยอมรับว่าเป็นลูกเสียด้วยก็เป็นได้ ดิฉันคอยอยู่สามวัน คนใช้แก่นั้นก็ไปหาอีก พอเห็นหน้าฉันเข้า แกร็ร้องไห้อยู่อีกนาน แล้วจึงกระซิบบอกว่า คุณพระสั่งมาว่า ให้ดิฉันมอบลูกให้แก่โรงพยาบาลไปเลย ถ้าดิฉันไม่ยอมให้ลูกแก่โรงพยาบาลไป ก็ขอให้ดิฉันนำลูกคนนี้กลับไปบ้านนอก ไปเลี้ยงดูกันตามประสาป่า ๆ ดง ๆ คุณพระจะให้เงินไปเลี้ยงดูกัน ๑,๕๐๐ บาท คุณเอ๋ย คุณที่นับถือ ฉันตัดใจตัดสินใจเอาข้างลูก และซังกะตายเอาเงิน ๑,๕๐๐ บาทนั้น เพราะฉันทำไม่ได้ มันเกิดมาแล้ว มันเป็นก้อนเลือดในอกแท้ ๆ เวรกรรมของแม่และของเจ้า มีกรรมแล้วก็ก้มหน้าไปรับกรรมด้วยกัน ลูกเอ๋ย แม่ไม่ทิ้งเงา ดิฉันรับเงิน ๑,๕๐๐ บาทแล้วก็ปากหน้ากลับถิ่นเดิม คืออำเภอสาวไห้สระบุรี อ้อมไปทั้งอ่อน ๆ” แกหยุดพูดแล้วร้องไห้ ผมผู้ฟังเรื่องของแกก็อดสงสารแกไม่ได้

“ลูกนั้นยังคงอยู่ดีหรือครับ ?” ผมถามแกอีก

“ค่ะ ! ยังอยู่ดี ได้พยายามเลี้ยงมาอย่างอด ๆ อดยาก ๆ เอาแวเข้าสู้งานมารับจ้างเขาเพื่อเลี้ยงลูก จนโตเป็นหนุ่มครบปีบวช และตั้งเงินเก็บเงินเก็บทองไว้พอจะบวชลูกได้ ก็เตรียมข้าวของจะบวช ดิฉันพาเพื่อนบ้านเขียนจดหมายไปหาคุณพระ บอกเรื่องจะบวชลูก ขอให้คุณพระไปบวชให้ได้ แม้แต่จะไม่ถือเป็นเลือดเนื้ออะไรก็ตาม แต่ก็ขอให้ไปในฐานะ

การบุญได้บวชคนทั้งที่ ขอให้ปิติด้วยกัน เรื่องอื่น ๆ อโหสิกันเถิด”

“คุณพระไปบวชลูกชายไหม ?” ความอยากรู้ ผมอดชักไม่ได้

“เปล่าค่ะ คอยทาย ๆ ทั้งจดหมายก็ไม่ตอบ ฉันหมดปัญญา
ตัดสินใจว่า เมื่อเขาไม่ไปบวช ดิฉันก็บวชของดิฉันเอง”

“ลูกชายคุณนายรู้หรือเปล่าว่า เขาคือลูกชายของคุณพระ” ผมถามชัด

“รู้ค่ะ เขารู้ดี เพราะดิฉันบอกเขา ชั้นแรกเขาก็ดีใจที่พ่อเขาจะได้
มาบวชเขา จะได้มองดูหน้าชาวบ้านได้ว่า เป็นลูกมีพ่อเหมือนกัน ไม่ใช่
เป็นลูกไร้พ่ออย่างที่ใครๆ เข้าใจ ครั้นรอจดหมายตอบก็ไม่มีมา ลูกชาย
ผู้นางสงสารของดิฉันก็เสียใจเหมือนดิฉัน”

“ขอประทานโทษ ลูกชายคุณนายให้ชื่อว่าอย่างไร ?”

“ดิฉันตั้งชื่อเอาตามรูปร่างของเขาแหละค่ะ ดิฉันให้ชื่อว่า ‘หมี’
เพราะหน้าดำอย่างหมี พอจวนวันบวช ลูกชายดิฉันก็หายไปจากบ้านไป
ดิฉันก็เที่ยวตามหา ก็ไม่ได้ร่องรอยเลย ยิ่งจวนจะบวช ดิฉันยิ่งกลุ้มใจ
หนักขึ้น เขาไม่กลับมาสักที ดิฉันเกิดทุกข์ระทมจนล้มเจ็บ ถึงวันกำหนด
บวชก็แล้ว เลยไปก็แล้ว ลูกหมีของดิฉันก็ไม่กลับมา ดิฉันจึงเสียใจอย่าง
หนักถึงแก่ไข้หนักไม่ยอมจะทุเลาลงเลย จนคืนวันหนึ่ง ลูกหมีของดิฉัน
ก็กลับมาหาดิฉัน แต่มาหาในความฝัน เขาบอกฉันว่า เขาตายเสียแล้ว”

“ตายแล้ว !” ผมตะโกน “เป็นอะไรตาย ?” ผมสะอึกใจและถาม
ติดเข้าไปเลย

“เดี๋ยวค่ะ ดิฉันจะเล่าให้ฟัง” แกบอกผม “คือว่าที่เขาหายไปจาก
บ้านนั้น เขาได้เที่ยวตามหาพ่อเขา เขาบุกเข้ากรุงเทพฯ พบบ้านพ่อแล้ว
ไปกล้าเข้าไป เพราะต้องการจะพบตัวต่อตัว จะไปขอบอกให้รู้ว่า เขาคือ
ลูก และเป็นลูกที่มีความอัปลักษณ์จนน่ารังเกียจ จะขอให้พ่อไปให้กำลัง
ใจแก่แม่ และให้เกียรติแก่แม่และแก่ลูก พอให้เชิดหน้าในตำบลบ้านปากก็
พอแล้ว ส่วนทางกรุงเทพฯ ปิดเสียเป็นความลับ ทางบ้านนั้นพ่อจะต้องอายุ
โศกกันเล่า และจะไม่ขอเกี่ยวอะไรต่อไป เมื่อพ่อไปบวชแล้วก็แล้วไป เขา
ผมไม่พยายามให้คนในกรุงเทพฯ รู้เลยว่า พ่อมีลูกอย่างเขา มีลูกที่น่าอัปอาย
เขาพยายามพบพ่อเท่าไรก็ไม่สำเร็จ พอออกกรรพันประตูบ้าน เขาก็ยืน
ตม ๆ มอง ๆ อยู่แถวหน้าประตู บางครั้งพ่อกลับตกใจเมื่อเห็นเขา

เข้า เขาก็พยายามอยู่หลายครั้ง จนครั้งสุดท้ายได้ทำผิด คือพยายามไป
 รั้วเข้าไป ตอนนี่เอง พ่อของเขาที่เข้าใจในเขาอยู่ว่าเป็นคนร้ายคอยดักที่ประตู
 หลายครั้ง ครั้นเขาป็นเข้าไปโดยตั้งใจจะไม่ให้ใครเห็น ขอพูดกันพอรู้เงื่อน
 ตัวต่อตัว แต่พ่อเห็นเขาก่อน ก็เลยยิงเขาก่อนถึงตาย เมื่อตำรวจมาก็ถือเขา
 เป็นคนร้ายที่พยายามดักที่ประตูบ้านมาหลายเวลา แล้วพยายามปีนกำแพง
 เข้าไป เขาจึงยิงป้องกันตัว ลูกของดิฉันก็เลยกลายเป็นผีไม่มีญาติ ตำรวจ
 จะประกาศหรือไม่ประกาศฉันไม่รู้ เพราะอยู่ไกลความเจริญ และทำ
 หนังสือพิมพ์ดิฉันก็อ่านไม่เป็น ทั้งคนในละแวกนั้นก็ไม่มีใครเคยอ่าน
 หนังสือพิมพ์ ดิฉันไม่รู้เรื่องอะไรเลย นอนเจ็บแหวอยู่ที่บ้าน จนลูก
 เข้าฝันจึงรู้ว่าลูกตาย ฉันร้องไห้จนหมดแรง ทั้งทุกข์ระทมรอบด้าน ดิฉัน
 ไม่มีกำลังพอจะต้านทาน ก็เลยขาดใจตายในวันรุ่งขึ้น”

“เวรกรรม ! ผมสงสารคุณนาย” ผมพูดออกไปอย่างตั้งใจจริง
 ผู้เล่าก็สะอื้นในชะตากรรมของตัวเอง แثمยังโยงไปถึงบุตรพลอยรับกรรมด้วย
 แล้วแกพูดต่อไปอีก

“ดิฉันนั้นพอขาดใจลง วิญญาณดิฉันได้ฟุ้งเล่นเข้ากรุงเทพฯ แล
 เข้าฝันคุณพระ ตัดพ้อต่อว่าต่างๆ จนบอกว่า คนที่คุณพระยิงตาย ก็คือ
 ลูกที่จะบวช เขาตั้งใจจะมาอ่อนวอนให้ไปบวชเขา แต่ทำผิดทางที่มนุษย์
 เขาจะทำ ทั้งนี้ก็เพราะไปอยู่ป่า ก็มีนิสัยโง่งงไปตามป่า ดิฉันต่อว่าอย่าง
 รุนแรงมากกว่า นอกจากจะไม่ร่วมการกุศลบวชคนแล้ว ยังฆ่าเสียอีก คุณ
 พระรู้ตัวว่าผิดไปหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ต่อนั้นมาก็ล้มเจ็บลงด้วยโรคหัวใจ
 ส่วนดิฉันนะ เมื่อว่าขานกันพอการแล้ว วิญญาณก็ลอยกลับมาบ้านป่าสัก
 ตามเคย มุ่งจะพบกับวิญญาณของลูก หวังจะได้อยู่กับแม่ๆ ลูกๆ เร่วก
 ลัญจรถันไปตามทุ่งตามป่าประสามิกรรม แต่คุณเอ๋ย ฉันก็มาทราบว่
 วิญญาณลูกฉันได้ไปเกิดเสียแล้วในครรภ์ของหญิงหนึ่งในกรุงเทพฯ ที่
 ขณะนั้นวิญญาณลูกฉันร่อนตามฉันไปกรุงเทพฯ ก็ไปเกิดเข้าท้องคน
 กรุงเทพฯ เสียแล้ว ฉันเลยหัวเหว่ที่สุด เกิดมาทั้งที ทั้งยังเป็นมนุษย์ก็ทำ
 ึ่งตัวเอง ลุ่มๆ ดอนๆ ตายแล้วเป็นยังงั้นอีก พเนจรไปเดียวตาย จนวันหนึ่ง
 ฉันถูกเรียกด้วยวิญญาณอีกดวงหนึ่งให้หยุด ดิฉันจึงรู้ว่าเป็นวิญญาณขอ
 คุณพระ เป็นอันว่าคุณพระได้ตายไปแล้วตามๆ กัน คุณพระขอเรื่องดิฉัน

ผอวอนดิฉัน วิญญาณนั้นร้องให้คร่ำครวญว่าทุกสิ่งผิดไปหมดแต่ตอน
ต้น ขอให้ตั้งต้นกันใหม่ ขอเชิญวิญญาณฉันให้กลับไปครองคู่กันยังตึก
ที่เคยอยู่มาแต่เดิม ดิฉันก็ร่อนตามคุณพระมาสิงอยู่ที่เดิม เราอยู่กันด้วย
ความรัก ฉันรักคุณพระจริง ๆ รักแต่ต้น แต่คุณพระเพิ่งมารักฉันเมื่อ
ตอนหลัง เราอยู่กันด้วยความผาสุก โดยคุณนายและลูก ๆ ของคุณนาย
คุณพระก็ไม่รู้ว่าเราสิงอยู่ เราอยู่อย่างร่างกายเป็นทิพย์ เราอยู่กันทุกวัน
หาเดินสวนกัน เดินหลีกกันเสมอ เขานั่งคุยกัน เราก็อยู่ในที่นั้นไม่ได้ห่าง
ไปไหน แต่เขาทั้งหมดก็ไม่รู้ว่าเราอยู่ เราไม่เคยทำความเดือดร้อนให้กับผู้
ใด จะมีอยู่บ้างก็โดยลูก ๆ ของคุณพระเกิดรำลึกถึงคุณพระอย่างแรง ก็
เกิดทำให้วิญญาณของลูกและวิญญาณของคุณพระเกิดประสานงานกันขึ้น
จึงก่อเกิดเป็นรูปร่างของคุณพระขึ้น โดยอาศัยความจดจำในรูปร่างของ
คุณพระที่ลูก ๆ เคยจินตนา เมื่อเกิดมีความสำนึกในจิตเพียงแว่ว ๆ ก็เกิด
ประกอบรูปร่างคุณพระขึ้นชัดเจนชั่ววูบหนึ่ง แล้วพวกลูก ๆ ก็ร้องกันกรีด
กราดด้วยตกใจ”

“พวกลูก ๆ เขาเห็นคุณพระหรือครับ ?” ผมถาม

“ค่ะ ! เขาเคยเห็นสองครั้ง” แกตอบ

“แล้วเขาเหล่านั้นเคยเห็นคุณนายบ้างหรือเปล่า ?” ผมถามอีก

“โอ๊ยไม่เห็นหรอกค่ะ เพราะเขาไม่เคยจะรำลึกถึงดิฉันเลย เพราะ
เขาเกลียดดิฉันทุกคน จะนึกทำไม เรื่องอย่างนี้ เป็นธรรมดาอยู่เอง ถ้า
ดวงจิตไม่วิวอนอยู่ อะไรมันก็ไม่เกิด เพราะเราไม่ต้องการสำแดงตัวเลย
เราต้องการสงบ ต้องการอยู่กับคนละพิภพ พวกเรามีร่างกายเป็นที่อาศัย
วิญญาณ กับพวกกายทิพย์ไม่มีร่างกายที่เป็นเนื้อหนังมังสา อยู่กันคนละภพ
เรามีความใสของอากาศเป็นร่างกาย ถ้าไม่สำแดงเดชก็ไม่เห็นร่างกายเรา
ถ้าเราต้องการจะแสดงเมื่อใด เราก็ต้อง دلใจเขา ให้นึกสงสัยอะไร ๆ ใน
ความแว่วแห่งใจเขา แล้วความคิดของเขานั้นเองจะช่วยเป็นสื่อให้เรา
สำแดงร่างกายขึ้นโดยเขาเป็นสื่อ ถ้าเขาตกใจเมื่อใด เมื่อนั้นการประกอบ
รูปก็จะอันตรายทันที” แกอธิบายอย่างยืดยาว

“แต่ผู้ที่เขามาซื้อบ้านนี้ เขาว่าเขาพบคุณนายและคุณพระบ่อยครั้ง”

ผมว่า

“ก็นั่นเขาทำผิดเอง ทำลามกจนเราทนดูไม่ไหว จึงต้องสำแดงเผิกบ้าง อ้อ ! แล้วเอาเหตุนี้แหละจะมาไล่เจ้าของบ้านเจ้าของที่ให้ไป มันไม่ถูกนะคุณ เป็นการทารุณและถือสิทธิอย่างไรจะไล่เจ้าของที่” แกพูดอย่างนั้นมีโกรธนิด ๆ

“เขาว่า เขาซื้อขายกันแล้วนี่ครับที่นั่นนะ” ผมว่า

“นั่นเป็นเรื่องของคนที่ซื้อขายตกลงกัน แต่ทางเราคือคุณพระกับดิฉันไม่ได้ตกลงอะไรด้วย ถ้าทำรุกเร้าหนัก เราก็คำคุณจะไม่ยอมให้ทำ” แกพูดเข้าแต่มนั้น

“ถ้ามิฉะนั้น การซื้อขายกันก็ไม่มีประโยชน์อะไร” ผมว่า “คุณพระและคุณนายก็ยังคงสิงอยู่ตามเดิม ถ้าเขาเห็นเขาก็กลัว จึงไม่อยากให้ทำคุณพระและคุณนายอยู่ที่เดิม”

“แล้วจะทำอย่างไร เพราะมันเป็นทีของเรา จะมาแทรกอยู่ถือสิทธิ์อยู่ก็อยู่ไปซีคะ เราเองก็ไม่ได้ไปรุกรานอะไรเมื่อไหร่แล้ว กายของเราก็ใสประดุจกระจก ต่างคนต่างอยู่ ขอแต่อย่าทำลามกจนเกินควร เราก็กไม่เกี่ยวข้องแต่อย่างใด แต่เรื่องจะมาไล่กันนั้น นี่ทีของเรา เราไม่ไปเป็นกษัตริย์ มีย่างหรือ ไ้เจ้าของที่ ใครละ ใครจะไล่เจ้าของที่” แกย่นคำมันคง

“ถ้าเช่นนั้นก็ต้องรื้อตึกนะซีครับ” ผมว่า

“ก็โง่งนะซี” แกว่า “รื้อตึกทำไม ก็ที่ดินยังอยู่ เราก็คงจะอยู่ของเราไป ที่ดินของเรา มีประโยชน์อะไรกันจะรื้อตึกทิ้ง ถ้ากลัวเรา ก็ขอร้องกันเสียอย่าถืออำนาจไล่เรา เราไม่ประสงค์ก่อเรื่องใด ๆ ทั้งนั้น ขอแต่อย่าทำอะไรให้ข้ามหัวเรา ย้ายเราเท่านั้น ขอร้องเราได้นี่นาคุณเอ๋ย ขอร้องเราอย่าให้สำแดงตัว เราก็คงจะยอมให้ ไม่อยากเกี่ยวข้องด้วยในเรื่องความไม่สงบแห่งใจ เราผู้มีร่างใสดั่งแก้ว ละเอียดอ่อนดั่งน้ำใสสะอาด เราจะลอยเวไปไหนก็ได้ แต่ก็วนไปวนมาตามที่เรายึดเหนี่ยวอยู่ ในอากาศว่างเปล่า มิได้มีอะไรกั้นกลาง เราย่อมเคลื่อนไหวมาตามความว่างเปล่า โดยไม่ได้ตั้งใจก็ได้ จะเอาอะไรเล่าในความว่างเปล่ามากักกันปันส่วน เป็นเขตเป็นทำนวลอยไปก็ลอยมา ไซ้แต่ฉันกับคุณพระเมื่อไหร่ ผู้ที่มีร่างใสและละเอียดดั่งแก้ว เขาก็ลอยผ่านมาบ่อย ๆ หากแต่ไม่สำแดงกายให้เห็นว่ามีของรกตาอยู่ที่ใด ฉันกับคุณพระลอยไปทางอื่น วิญญาณดวงอื่น ๆ ก็ลอยมาคละแคละ

อยู่เช่นกัน ในความว่างเปล่าไม่มีการจำกัดเขตได้ทั้งนั้น และไม่มีใครเป็น
เจ้าของในภาพของพวกฉัน นอกจากจะไม่อยู่ ลอยไปยังที่อื่นๆ ที่นี้ก็ว่าง
เปล่า คนอื่นก็มาแทนที่ ถ้าฉันกลับมา พวกอื่นก็หลีกเลี่ยงไป พวกเราไม่
ติดกัน หากพอใจจะอยู่ด้วยกันก็เชิญล่องลอยมาได้ เพราะเราสัญชาติ
เดียวกัน แต่เป็นคนละสัญชาติแล้ว เราไม่ยอมให้เลย คุณจงบอกเขาเถิดว่า
ถ้ากลัวเรา รำคาญเรา จงขอร้องกัน ขอความเห็นใจกัน อย่าใช้อำนาจ อย่าง
พูดให้รู้แล้วว่า ไม่มีใครจะกันเขตจำกัดเขตได้ในความว่างเปล่า การซื้อขาย
กันนั้นเป็นไปในเรื่องของผู้มีวัตถุเป็นหลักอยู่ ก็พูดกันไปตกลงกันไปซิ
อย่ามาเอื้อมออาจในความว่างเปล่าเข้าเลย เราน่าจะหนักที่ผู้ที่จะไล่กัน
เอาพิธีอะไรต่อพิธีอะไรมาไล่ นั่นคุณหมายความว่ากันในวัตถุที่มีอยู่ จะเอา
ไว้กันก็ชั้นมันก็กันได้แต่พวกของคุณเท่านั้น จะมากันพวกฉันได้เมื่อไหร่
เปล่า ร่างฉันเป็นเปลวละเอียด จะเคลื่อนจะไหวเข้าบังที่ใดยอมได้ทั้งนั้น
สิทธิในความว่างเปล่าคือเป็นของเราโดยชอบธรรม”

ผมตกใจตื่นขึ้นเมื่อจวนสว่าง รู้สึกงงศีรษะนิดหน่อย ความฝันจะ
เกินความฝันธรรมดาไม่ได้เลย มันเป็นนิมิตในห้วงแห่งความรู้สึกแห่งจิต
แพนออน มันยืดยาวและรู้เรื่องหมด ตั้งแต่เรื่องที่มาแห่งเรื่องที่จะไล่ภูตผี
ปิศาจ และลงท้ายจนรู้ถึงว่าสิทธิของมนุษย์เรามีจำกัดอยู่แต่วัตถุที่มีอยู่เป็น
หลักประกัน มีบ้านก็มีรั้ว และภายในรั้วก็เป็นสิทธิแห่งเราชาวผู้มีรูปร่าง
เป็นวัตถุอาศัยจิตสำนึก แต่สำหรับพวกมีกายทิพย์ยอมไปไหนได้โดยไม่
จำกัด ความว่างเปล่าเป็นอาณาจักรแห่งเขาผู้มีร่างกายเป็นเปลวละเอียด

ยิ่งคิดยิ่งเห็นว่า การที่เราจะมาไล่ที่เขานี้ไม่ถูกต้อง และก็ทำไม่ได้
ตามตามที่เขาอธิบายแล้ว ผมนอนนิ่งเฉยๆ เพราะนายชิตนายชวนก็ยัง
หลับอยู่ ไม่ทราบจะพูดกับใคร ถ้าเขาตื่นขึ้นแล้วก็ตาม ผมจะเอาความ
ฝันนี้หรือกับเขาหรือ ก็ดูจะอย่างไรอยู่ อันความฝันนี้เป็นความสำนึกใน
จิตแต่ละบุคคลเท่านั้น ไม่ใช่ทุกคนทั่วไปจะพลอยรู้ด้วยได้

เข้าขึ้นแล้ว ผมล้างหน้าแล้ว ออกไปที่ตึกแถวข้างถนน สั่งอาหาร
แคชเชล้าโซดาที่ร้านอาหารจีน สั่งให้เอาเข้ามาให้ เราดื่มกันไปहारอกันไป
แกก็ตผู้ตันตำรับพิธีไล่ผี นั่งโคลงหัว

“ไม่สำเร็จแฮะ นายนพของฉันเอ๋ย” นายชิตว่า

“ไล่ไม่ได้หรือ?” ผมถาม

“ใครจะไล่เจ้าของที่” เขาพูดลอยๆ

“เมื่อคืนนี้ ฉันก็รู้อย่างนี้ละแฮะ” ผมว่าออกไปลอยๆ โดยไม่ตั้งใจ
นายชิตมองตาผมนิ่งอยู่ชั่วครู่

“นายฝันใช่ไหม?” เขาถามขึ้นมา ผมสะดุ้งสุดตัว เหตุใดนายชิต
จึงรู้ว่าเมื่อคืนผมฝันอย่างยืดยาวถึงวิญญาณของผู้ที่สิงอยู่ในตึกนั้น ผม
ยังไม่ทันตอบว่าอะไร เขาก็ยิ้ม และพูดต่อไปว่า

“เมื่อนายฝัน นายก็รู้แล้ว และรู้ด้วยว่า เราไม่มีทางจะไล่วิญญาณ
ของเขาออกไปได้” เขาพูดเอาข้างเดียวดังรู้ว่าผมรู้เรื่องแล้ว

“ใช่สิ ไล่เขาไม่ได้” ผมกลับตอบโพล่งออกไป รุ่มรอยกับเขาไป
เลยอย่างไม่คิดว่าจะพูดอย่างนั้น เพราะผมยังไม่ได้เล่าให้เขาฟังว่า ผมฝัน
อย่างยืดยาวเมื่อกลางดึก แต่พ่อชิตโมเมเอายังกับว่าเขาได้ไปนั่งฟังกับ
บรรยายของหญิงกลางคนคนนั้นด้วยกัน ถ้าเช่นนั้น พ่อชิตของเรา ก็
ฝันพร้อมกับผม และเรื่องเดียวกันด้วย อันเนื่องมาจากวิญญาณนั้นได้
มาบอกเล่าให้ฟังพร้อมทั้งนายชิตและผม

ชั้นแรกผมคิดว่า จะเล่าความฝันให้เขาฟัง แต่ลงท้ายถึงด และเขาก็
เอาว่าเขาก็รู้เท่าๆ กับผมรู้ เลยนั่งงันกันไป ดืมเหล้าและกินอาหารกันไป
ถ้าเป็นไปอย่างนั้น ใจนายชิตกับผมก็ฝันตรงกันว่า เราไม่มีสิทธิ์อะไรจะไล่
วิญญาณนั้นไปอย่างที่เราตั้งใจไว้แต่ต้น เพราะอาณาจักรแห่งความว่างเปล่า
เป็นของเขา ใครจะไปมีสิทธิ์หวงห้ามและกักกันเขตแดนได้ ผมชักจะรู้
อย่างแจ่มแจ้งว่า กระนั้นพวกหมอทางเวทย์ที่ว่าไล่ผีไล่สาธออกจากรู
ต่างๆ นั้น ก็เกิดจากการคาดคะเนของตัวเองว่าได้ไล่ไปแล้ว ความจริง
ก็หาได้ไล่ไปได้ดังที่เข้าใจไม่ เป็นเรื่องเหลว พูดเอาเอง ตั้งใจเอาเอง เพราะ
บ้านช่องตึกกรมขอบริวหรือกำแพงกำหนดเขตแห่งตึกนั้น มันก็ตั้งอยู่ใน
อาณาจักรแห่งความว่างเปล่าของพวกกายทิพย์ทั้งนั้น เหตุใดจะขยายชี้เท้า
ไปไล่เขาให้พ้นจากอาณาจักรของเขาได้แล้ว

“ฉันอยากให้คุณเกียรติชัยรางวัลการกระทำพิริขของพ่อหมอชิตไป
ครั้งนี้” ผมว่า

“อะไรกัน ทำเป็นบ้าไป ฉันยังไม่ได้ทำอะไรให้เลย ฉันเพียงขอว่า

เท็จจริงจากวิญญานที่ว่าสิงอยู่ในตีกนั้นเท่านั้น และก็รู้ว่าไม่มีทางจะจับ
เขาได้เลย มีอยู่ทางเดียว ก็คือบอกกับคุณเกียรติชัยตรงๆ ว่า ฉันทำ
ได้ แต่ฉันพยายามขอร้องวิญญานนั้นแล้วว่า อย่าได้แสดงร่างกายออก
ผู้อาศัยเห็นอีกเลย เขาก็ว่ายอมทำให้ตามที่ฉันขอร้อง แต่เขาก็กลับ
ร้องฉันว่า ให้บอกกับเจ้าของตีกว่า อย่าทำอะไรๆ เป็นลามกนัก ก็ทน
ไหว ถ้าทำการลามกมากนัก แม้เขาเองจะอดทนได้ไม่เอาเรื่อง แต่อาณา
วแห่งความว่างเปล่าเป็นของพวกกายทิพย์ทั่วๆ ไป เขาทั้งหลายอาจ
ไม่ยอมก็ได้ เขาถือว่าการทำอะไรของชาวเราตามความสมัครใจ โดยลืม
ว่าทุกๆ แห่งไม่ว่าบ้านใดเมืองใด มันก็อยู่ในอาณาจักรของเขาทั้งนั้น
เห็นใจเขาบ้าง” นายชิตพูด

ผมชื่นชมซาบดีในคำพูดของพ่อหมอชิต เพราะผมก็ได้ฟังคำอธิบาย
วิญญานที่มาบอกเล่าแล้วเมื่อกลางดึก ผมรับปากกับพ่อหมอชิตว่า
บอกทุกๆ อย่างแก่คุณเกียรติชัยให้แจ่มแจ้งดีว่าเราทำได้แค่ขอร้อง
ญานนั้นเท่านั้น การจะจับไล่เขานั้นไม่มีทางจะทำได้เลย แม้แต่ใครๆ
ตักันว่าทำได้ เช่น เรียกวิญญานเข้าหม้อแล้วปิดผนึกฝานำไปถ่วงน้ำ
บึงดิน อนิจจา นั่นเป็นเพียงพิธีของตัว และมั่นใจเอาเองว่าได้ทำแล้ว
สำเร็จแล้ว ที่แท้หาจริงไปตามที่คิดว่าทำได้นั้นไม่ ใครเล่าจะสามารถ
แย่งรั้งกันพวกกายทิพย์ได้สำเร็จ ความเข้าใจที่ว่าทำสำเร็จ เช่นเอา
บรรจุหม้อบรรจุไห หรือเอาด้ายสายสิญจน์ผูกล้อมบ้านไว้ มันก็เป็น
งของการผูกมัดลมมัดอากาศ การกระทำต่างๆ มันหมายถึงมนุษย์ที่
งกายเป็นที่อาศัยก็ยอมทำได้ มัดไว้ก็อยู่ใส่ห้องขังไว้ก็อยู่ แต่จะนำ
สิ่งที่เข้ากับมนุษย์เราๆ ท่านๆ นี้ไปเปรียบกับพวกเจ้าแห่งความว่าง
ไปได้หรือ

เมื่อผมจัดแจงสั่งเสียพ่อเพื่อนทั้งสอง ชิตชวนกลับขึ้นรถไปศรีราชา
ว ผมก็ได้นำความทั้งหลายไปบอกเล่ากับคุณเกียรติชัยโดยทุกประการ

เข้าป่าหาระกำ

“อ้าว ! คุณนพ” เสียงใครคนหนึ่ง
ร้องเรียกผม ขณะที่ผมกำลังก้าวเท้าเข้าไป
ไปในร้านอาหารแห่งหนึ่งที่ถนนตะนาว
โดยจะรับประทานกลางวันนั้น ผม
เหลียวหลายตลบกว่าจะพบหน้าผู้เรียก
ผม เพราะคนในร้านนั้นมากหน้าหลายตา
และหลายโต๊ะ ก็พบตัวผู้เรียกผม คือโต๊ะ
หนึ่งติดกับตู้เย็นของร้าน ผู้เรียกก็คือ
คุณเกียรติชัยนั่นเอง กำลังยืนอยู่ โบกไม้
โบกมือเรียก ที่โต๊ะเขามีอยู่แล้วสามคน
ผมจึงหลีกโต๊ะอื่น ๆ ไปถึงโต๊ะเขา

“แหมคิดถึงพิลึก หลายเดือนแล้ว
ซิณะที่ไม่ได้พบกัน” เขาพูดท้งๆ ที่กำลังยืน
กันอยู่ แล้วเขาก็ขยับเก้าอี้อีกตัวพลางที่
ให้ผมนั่ง

“เหมาะสมเลย วันนี้ขอคุยกันหน่อย มีเรื่องจะคุยอยู่มากด้วย” เขาว่า
แล้วรีบยกบ๋อยจัดจานอาหารและแก้วเพิ่มเติม

“ผมออกหัวเมืองเสียเรื่อยหมูนี” ผมว่า

“นั่นนะซี การออกหัวเมืองของคุณนั่นแหละ ผมจึงมีเรื่องจะพูด”

เขาพูดและหัวเราะร่วน พลากรินเบียร์ใส่แก้วผม

“ถ้าจะเรื่องเที่ยวกรรมมัง?” ผมถามเมื่อดื่มเบียร์แล้ว

“ยังงั้นซีครับ” เขาว่า แล้วผายมือไปยังชายอีกสามคนที่นั่งอยู่ก่อน

แล้วแนะนำขึ้นว่า

“นั่นคุณเชิด นั่นคุณสนอง นั่นคุณสุข” เขาชี้ตัวผู้ที่ออกนามแล้วก็
หันมาชี้ผม “นี่คุณนพ”

ผมได้ยกมือไหว้ทุกคน ต่างคนต่างเคารพซึ่งกันและกัน แล้วกล่าว
คำยินดีด้วยกันตามระเบียบ

“เราทำงานอยู่ที่เดียวกันทั้งนั้นครับคุณนพ” คุณเกียรติชัยพูด “เรา
กำลังพูดถึงคุณอยู่ที่เดียว เรื่องการเที่ยว เราอยากเที่ยวกันอีก แต่อยาก
เที่ยวแปลกๆ ทะเลก็เบื่อ เที่ยวตามหัวเมืองก็ยังงั้นแหละ เบื่อๆ เสียแล้ว
อยากหากันที่โลดโผนหน่อย จึงอยากหารีอกับคุณ”

ผมนั่งอยู่สักครู่แล้วจึงถามเขาว่า

“เวลาของพวกคุณมีหรือเปล่า?”

“อ๊ะ ถ้ามีทางเที่ยว เราก็ขอเวลาที่ห่างหยุด เพราะห่างเรามักหยุด
ตามราชการ เพราะทำงานติดต่อกับทางราชการมาก” คุณเกียรติชัยพูด

“ยังงั้นพอมีทาง ผมมีทางเข้าป่าอยู่ แต่ต้องทรหดหน่อยนะ การ
เที่ยวป่านะต้องทำตัวเป็นพรานป่าถึงจะได้ ผมจะขอเวลาไปหารีอกับนาย
จิตนายชวนเขาก่อนที่ป่าศรีราชา” ผมพูด

“การเที่ยวป่ากันนี้นะ ผมอยากทราบว่าจะไปกันยังไง?” คุณ
ผดองเป็นคนถาม

“นั่นนะซี เราจะเดินบุกกันหรือว่าอย่างไร” คุณสุขถามเสริมท้าย

“เออ ลองหารีอกันดู จะไปกันรูปไหน จะเอากันอย่างล่องป่าหรือ
ไง” คุณเกียรติชัยพูด

“ไม่ใช่ครับ เท่าที่ผมจะชวนไปกันนี้ ไปรถครับ เข้าป่าระกำ คือมี

คนเขาเข้าป่าระกำกันอยู่ ป่านี้ลึกมาก อยู่ระหว่างป่าศรีราชาจระยองและ:
 จันทบุรี ป่านี้มันป่าสูง มันวนไปรวมกันได้อย่างไรไม่รู้ ไปรวมเอาป่า
 นครนายก ปราชินบุรี ชาวป่าเขาจะหาระกำมาให้เขาซื้อขายกันในตลาดนะ
 เขาเอาแค่นั้น ๆ หรือแค่กำลังที่จะเดินไปและหามกลับมาไหว ส่วนพวก
 ไปด้วยทางรถนี่เลยไปมาก ซึ่งเลยความสามารถของชาวป่า ชาวป่าก็ไม่ดี
 เตียนเราว่าไปแย่งการทำกินของเขา และร้ายที่สุดนั้น ป่าระกำที่ลึกเข้าไป
 จะเต็มไปด้วยหมี่และงูจงอางอาศัย จงอางมันชอบอยู่ไม่มีใครเข้าไป
 ครอบงวน ส่วนหมี่นั้นอยู่ประจำเพราะเก็บระกำกินเป็นอาหาร ชาวป่าคำนวณ
 ว่า วันหนึ่ง ๆ หมี่จะกินลูกระกำไปคิดเป็นเงินก็วันละหลายพันบาท เวลา
 ที่เขาเอารถไปเก็บและบรรทุกออกมาเที่ยวหนึ่ง ๆ ก็ได้เงินพอดีพอคุ้มเหนื่อย
 เงินเกือบสองหมื่นบาท ถ้าบรรทุกให้เต็มที” ผมอธิบายให้เขาฟัง

“เอ๊ะ ! ถ้าเราไปกับเขามีต้องลำบากหรือ เราจะบรรทุกระกำได้น้อย
 ก็ไม่พอค่าลงแรงลงทุนค่าน้ำมันรถ” คุณเชิดขอความเห็น

“อ้อ เราอย่าซีครับ” ผมอธิบาย “เราเอารถไปอีกคันหนึ่งต่างหาก
 ตามเขาไป”

“อ้อ อย่างนั้นก็ได้อ จี๊ปเรามีนี่นา” คุณฉลองว่า

“จี๊ปเล็กไม่ได้ครับ” ผมรีบบอก “ไม่ปลอดภัย ต้องรถล้อใหญ่ เป็น
 หลุมเป็นบ่อไปได้ และห้องรถสูงพนักงูจงอาง และรถนั้นกระบะหลังต้อง
 ทำตะรางกันกันเสียดำ และเอาลวดตาข่ายหุ้มกันตอนล่าง ๆ พอพื้นแค
 คองูจงอางจะชูคอสูงได้ถึง เพดานรถก็มีตะรางและเอาผ้าใบกันเป็นหลังคา
 กันเสื่อกระโดดเข้าใส่เรา”

“แหม-ยากเย็น จะเอารถอย่างนั้นได้ที่ไหนเล่า” คุณเกียรติชัยว่า

“มีครับ ที่แถวศรีราชา มี เราไปตบแต่งเรื่องกันภัยเสียให้ดี แล้วเช่า
 เขาไปพร้อม ๆ กับรถหาระกำ แหม เขาว่าระกำมันน่าเก็บครับ มันไม่ได้มี
 ลูกเป็นกระจุก ๆ อยู่ที่ต้นอย่างที่เราเคยเห็นระกำตามสวน ระกำป่านั้น
 มีสายจากโคนต้นออกไปยาวตั้งหลายวา และต้นหนึ่งมีมากสายด้วยกัน และ
 ที่สายนั้นแหละครับจะมีลูกระกำที่เป็นกระจุก ๆ ห่างกันเล็กน้อย จัดว่า
 สายหนึ่ง ๆ เราอาจจะได้ระกำหลายกระจุก ตั้ง ๒๐ กระจุกขึ้นไป และ
 ป่าระกำนั้นมีกอรระกำอย่างหยอกก็หลายหมื่นกอ จึงมีระกำมากมายนัก เท่า

เข้ามาขายตามตลาดนั้นมาจากสวนบ้างและตามป่าใกล้ ๆ ที่ชาวป่า
น้อยจะพohามาได้โดยผจญภัยน้อยหน่อย การไปของเราอย่างนี้
ไปไปดูของจริงด้วยตาของเราเอง แต่ว่าผมเรียนให้ทราบเสียก่อน
การเที่ยวป่าอย่างนี้จะเอาความงดงามอย่างสวนสวรรค์นั้นมิได้ ย่อมมี
วามกันดารและน่ากลัวทุกประการ ถ้าใจชอบท่องเที่ยวก็ไปอีกเรื่องหนึ่ง
ให้รู้ว่าป่าอย่างนี้ไม่เหมือนอย่างป่าพระพุทธบาทหรือป่าพระฉายเลย
ป่าเหล่านี้เป็นป่าที่มีบ้านคนอาศัยอยู่บ้าง แม้แต่จะมีเสือข้างบ้างก็
อยู่ แต่ป่าที่ว่่านี่เราต้องรักษาตัวเองเลยแท้ ๆ รถต้องแข็งแรง มีปืน
งพohที่จะป้องกันตัว เพราะสัตว์ดุกว่ากัน เสือดำย่อมดุกว่าเสือธรรมดา
อมดุกว่าเสืออีกหลายเท่า หมีไม่เห็นเราเป็นอาหาร แต่มันเห็นเราเป็น
จึงมีความดุกว่าความดุของเสือที่เห็นเราเป็นอาหาร เสือย่อมตกใจ
ถ้าเราทำให้ตกใจ แต่หมีกับงูจงอางนี้ไม่มีทางทำให้มันตกใจได้ จึง
งให้คิดดูกันให้ดีก่อน เพราะจุดประสงค์ของเราเพียงชมป่าชมเขา ไม่
งค์จะล่าสัตว์ ประเดี๋ยวไปถูกกันดารเข้าจะท้อถอย เรื่องป่าละกิงาม
และครับ แต่งามคนละอย่าง คืองามอย่างน่าเดินเล่นกับงามอย่างน่า
และเรื่องป่านั้นถ้าขาดสัตว์ก็คือบ้านนั้นขาดอารมณ์ แต่อารมณ์ของ
ใคร่รับมืออยู่อย่างที่ผมพูดให้ฟังนี้แหละว่ามีหลายชนิด” ผมหยุดพูดชั่ว
เพราะคุณเกียรติชัยกระตุ่นแก้วเบียร์ให้ผมดื่ม

“เออ ! คุณนพพบสมพงษ์บ้างไหม ?” คุณเกียรติชัยถามขึ้นมา
ผมต้องนั่งอยู่ชั่วขณะ จะตอบทันทีไม่ได้ เพราะมันมีเรื่องของ
งษ์อยู่บางเรื่องที่ผมจะกล้าพูดหรือบอกอย่างไรบ้าง

“ผมพบเขาเมื่อหลายเดือนมาแล้ว” ผมพูดเป็นกลาง ๆ

“แหม แยมแสะ แกทำงานอยู่ดี ๆ แล้วมาลาออกจากนายห้างไป
” คุณเกียรติชัยว่า

“นั่นสิครับ” คุณเชิดร้องขึ้น “เขาทำงานก็เข้ากับคุณฉลองและคุณ
ได้ แล้วเกิดมาขาดทีมกันไป ผมรู้สึกว่าสติแแก่จะหงุดหงิดยังไงอยู่”

“เออ ! เมื่อคุณพบเขานะ เขาพูดอะไรให้คุณฟังบ้างหรือเปล่า” คุณ
ดิชัยถาม “ไม่ระบายความในใจอะไรบ้างหรือ เขากับคุณก็รักกันดี”

“เขามีอะไรทางห้างบ้างหรือเปล่า ?” ผมถาม

“ไม่มีอะไรเลย ออกไปเฉยๆ แล้วหนีหน้าพรรคพวกไป” คุณเชิดว่า

“เอาละ ถ้าผมจะพูดอะไรเรื่องของสมพงษ์ให้ฟัง ขออย่าได้ลงโทษอะไรแก่เลย” ผมว่า

“เอ๊ะๆ ถ้าพิลึก” คุณเกียรติชัยว่า “ได้ต้นตอที่นี้เอง เอาเลยดีกว่า อย่ากรูเรื่อง”

ผมดื่มเบียร์แล้วนั่งรวบรวมเรื่องอยู่นิดหน่อย

“คืออย่างนี้ครับ” ผมเริ่มเรื่อง “หลายเดือนมาแล้ว เขาไปหาผมที่บ้านเวลากลางคืน มีท่าทางกระหืดกระหอบ และมีหญิงไปด้วยคนหนึ่ง”

“ผู้หญิงรอะคุณ?” คุณเกียรติชัยถามชัดขึ้นมา

“ครับ ! หญิงสาว” ผมตอบ

“อ้อ ! เรื่องผู้หญิงนี่เล่า ถึงหายไปอย่างลึกลับ” คุณเชิดว่า

“ก็ไม่ลับสำหรับผมหรอกครับ” ผมว่า “คือยังงี้ เขารีบกระซิบ

กระซิบบอกผมว่า เขาพาผู้หญิงหนีมา ขอให้ผมช่วยด้วย ถ้าไม่ช่วยเขา เขาแย่นะๆ เพราะพ่อผู้หญิงเป็นนักเลง เขาพูดจะร้องไห้เสียให้ได้ และผู้หญิงก็ร้องไห้ตลอดเวลา เขาขอร้องให้ผมเอาหญิงนั้นซ่อนให้เขาด้วย โอ้ยโอ้ย ผมจะซ่อนยังไงไหว บ้านผมก็เล็กนิดเดียว คนแถวบ้านก็จะดูเห็นแน่ๆ เขายังกระซิบอีกว่าหญิงนี้ตั้งท้องแล้ว จะไม่รีบพาหนีความก็จะแดงขึ้น ผมงงงนอนอยู่พักใหญ่ มีทางช่วยอยู่ทางเดียว ก็คือพาหญิงนี้และตัวสมพงษ์ไปซ่อนอยู่ที่ป่าศรีราชานั้นแหละปลอดภัย ในคืนนั้นเขาพาผมกลับไปแก้หน้าก่อน ต้องรุ่งขึ้นจึงจะมาเยี่ยมภรรยาเขา แล้วคิดจะหนีไปไหนก็เอากัน เขาก็จะเข้าปากกับเมีย ไปตายเอาดาบหน้า ผมสนใจจริงๆ คับตกลงรับไว้ เขากอดรัดล่ำลាក់แล้วเขาก็จากไป ความวุ่นก็อยู่กับผม เพราะที่นอนและหมอนมุ้งมีที่เดียว ผมเลยให้ผู้หญิงเมียเพื่อนนอน ผมนอนนอกมุ้งจุดยากันยุงไว้ คืนนั้นผมออกหาอาหารมาให้แก เพราะถามแล้วปรากฏว่ายังไม่ได้กินอาหารเลย ชื่อจริง ๆ แกว่าชื่ออะไรผมก็ไม่รู้ เห็นสมพงษ์เขาเรียกยายออก ผมก็เลยออกบ้างตามเขา อีกคืนหนึ่งต่อมา ผมต้องพาผู้หญิงยายออกนั่นแหละหนีซ่อนไปทางแท็กซี่กลางคืน ถ้าไปกลางวันย่อมไม่ได้ พ่อเขาเป็นนักเลงย่อมหูตามากจะเกิดความ ส่วนพ่อสมพงษ์นั้นกลัวผีรอกว่า ขอตามไปรถเมล์เช้า”

“อุ๊วะ จนนอย่างงั้นยังจะกลัวผีอีกกรี้ ?” คุณเกียรติชัยพูดอย่างโกรธ
“ก็นั่นแหละซี” ผมว่า “มันยกยกย้อนกันพิลึก ผมไปถึงศรีราชาก็ต้อง
ไปนอนบ้านเพื่อนที่ตลาด ใครจะเข้าปากกลางคืนไหว รถไม่มีก็เดินตาย
ผิดหมายไว้ว่า พ่อพระเอกไปถึงเมื่อไหร่จึงจะดึงเข้าปากัน พอดตกตอน
สายๆ แทะละครับเขาก็ถึงศรีราชาเที่ยวแรก ผมจึงพาขึ้นรถเมล์เล็กเข้าป่า
ไป แหม ! ชิตชวนสองคนพี่น้องนี่เขาเด็ดขาดจริงครับ เขารับรองโดยไม่
ชดช้อง ยังรับอีกว่าใครจะมาตามละ ลองดูหน่อยเถอะ และรับว่าจะเลี้ยง
ดูสองคนผิวเมีย ให้สมพงษ์หัดทำงานไร่ ช่วยเขาไป เฮอ ! คุณเอ๊ย ผม
เคยเป็นเพื่อนเขาหนึ่งวันกับหนึ่งคืนก็ต้องกลับ เพราะงานมี”

“เขาเลยอยู่กันที่บ้านนั้น ?” คุณฉลองถาม

“ครับอยู่นั้นแหละตลอดภัย ต่อมาผมไปเยี่ยมเขาสองสามครั้งแล้ว
ก็ไม่ได้ไปอีกเพราะมีงาน เว้นมาสามเดือนได้ละครับ พอผมไปเยี่ยมก็เกิด
เรื่องเลย”

“อ้าว !” คุณเกียรติชัยร้อง

“ถูกแล้ว มีเรื่องใหญ่ทีเดียว นายชิตนายชวนตีโพยตีพายกับผม
เป็นการใหญ่ คือว่า แม่อดนั้นแหละท้องอ่อนๆ แต่พ่อสมพงษ์เขา
คิดเรนทร์อย่างไรไม่รู้ เอายาให้กินทำให้แท้ง โดยพ่อชิตกับพ่อชวนก็ไม่รู้เรื่อง
จนยาออกเลือดตกอย่างหนัก เห็นท่าร่อแร่แล้ว พ่อชิตก็รีบนำตัวไปโรง
พยาบาลศรีราชา แต่อาการมันหนักแล้ว หมอให้น้ำเกลือวันกับคืนก็ไม่อยู่
ยาออกหมดกำลังตาย เอาละทีนี้ ทางหมอเขาก็จะเอาทะเลเบียนละซี เป็น
โคโรยูทีไหน ผัวชื่ออะไร และทำไมจึงทำให้เมียแท้งจนตาย เขาไม่มี
หลักฐานอะไร เขาเองก็แย่ นายชิตก็แย่ เลยบอกแต่คำเดียวว่า ผมไม่รู้เขา
จริงๆ เขาพากันหนีมาอาศัยชั่วคราว แล้วก็มาเป็นไปอย่างนี้” ผมหยุด
บรรยายหายใจ

“เจ้าพงษ์ว่ายังไง ?” คุณสุขชะง่าหน้าถามผม

“มันหนีนะซีครับ พอรู้ว่าเมียขาดใจ ก็ไม่พบหน้าจนบัดนี้” ผมว่า

“แล้วทำอย่างไรกันต่อไป” คุณเกียรติชัยถาม

“ทำไงละ พ่อชิตหนักกว่าเพื่อน แต่ว่าเขากว้างขวาง ทั้งทางตำรวจ
และฝ่ายปกครองก็เห็นใจกันว่ารับเคราะห์รับบาปโดยไม่รู้เรื่อง พ่อชิตก็ต้องเอา

ศพกลับกับพ่อชวน มาฝากไว้ที่วัดไร่กล้วยในป่านั่นเอง พอตีผมไปเยี่ยมก็
รู้เรื่อง ผมกับกระเทกเลย มันช่างเป็นนิยายรักชนิดมหาประลัยอะไรอย่างนี้
เขาเก็บศพไว้คอยสมพงษ์ ถ้ากลับไปละก้อจะจัดการเผาเสียเลย แต่กับผม
มาตั้งเดือนกว่าก็ไม่พบพ่อสมพงษ์เรา ผมเลยตัดสินใจเอาเองว่าให้เผา
เสียเถิด อนิจจาเอ๋ย หนีเขามาแล้วมาตายอย่างสิ้นญาติ เจ้าผัวก็ทิ้งหนีท
ทางบ้านพ่อก็ไม่รู้ว่าลูกมาตายเสียแล้ว ผมร้องไห้คร่ำ คุณเอ๋ย สงสารจับใจ
เราจัดการเผากันที่วัดนั้น ผมใจวังเวงเหลือแสน ชีวิตคนเราหนอ นี่หัว
รัก เจ้าผัวไม่ได้มาเห็นศพ กระทบจะได้เห็นเปลวเพลิงที่ลุกท่วมร่างเมีย ผม
เป็นฝ่ายตัวก็ตัวการอยู่ด้วย นึกเห็นภาพตั้งแต่พาหนีมา แล้วมาฟังเขา
เล่าที่นอนจวนจะขาดใจที่โรงพยาบาล ร้องเรียกชื่อผัวจนขาดใจตาย ผม
ทนไม่ไหวจริงๆ ร้องให้ไปจนวนร่างนั้นมอดไหม้ไปกับกองไฟ”

ที่ประชุมนั่งฟังผม ต่างคนต่างนิ่งงัน เสียงถอนใจกันและจู้ปาก อกแ
เศร้าใจ เรื่องของมนุษย์ที่หลบหน้าไปจากเพื่อนมันมีอยู่อย่างนี้ บัดนี้ยังไม่
รู้เลยว่าสมพงษ์ไปแห่งใด

เราเลิกการกินอาหารอย่างใจคอหดหู่ มีบรรยากาศไม่ดี ต่างล่าม
กันและนัดพบและตกลงกันใหม่เรื่องจะเข้าป่าหาระกำ

พอดีมีวันหยุดงาน พวกเราทั้งหมดที่หารือกัน และมีหญิงเพิ่มม
อีกสามคน ก็บรรทุกจี่ปเร็วไปสองคันตรงเข้าบ้านพ่อชิตพ่อชวนเขา พ
เขาเห็นพวกเรามีมากคนก็เกรงจะเบียดเสียดกันที่บ้านเขา เขาจึงจัดที่ให้แ
พักใหม่ โดยพ่อชวนเราเขาซื้อที่ไว้ที่หนึ่ง มีเนื้อที่ประมาณ ๖-๗ ไร่ แ
ผลไม้ยืนต้นใหญ่ ๆ ไม้ทั้งนั้นราวกับป่ามิใช่ไร มีบ้านอยู่หนึ่งหลัง ยังไม่แก
นัก ใหญ่พอจะรับรองเราทั้งหมดสบาย เจ้าของเก่าเป็นนายทหารเรือน
ราชการ เขาไปได้ที่ใหม่ที่ระยอง จึงขายที่นี้ทั้งบ้านและที่ด้วย นายช
เรามีทุนแข็งก็รับซื้อไว้ แต่ยังไม่ได้มาอยู่ ที่งไว้เฉย ๆ กลางวันมาเก็บ
ผลไม้ต่าง ๆ เช่น มะม่วง ขนุน กะท้อน มะไฟ ตามพื้นดินก็มีข้าว ฟ
กระชายเป็นพงไปหมด จึงคล้ายป่า

ในตอนบายนั้น เราชนกระเป่าขึ้นเก็บบนบ้านทั้งหมด แล้วพวก
ผู้หญิงและผู้ชายที่มาก็ขอออกรถกลับมาที่ตลาดศรีราชา ซื้ออาหารแห้ง
เอาเข้าป่า และซื้ออาหารสดสำหรับเลี้ยงกันคืนนี้ ผมจึงเฝ้าบ้านนั้นทุก

กับเด็กหนุ่มอีกคนซึ่งติดตามคุณฉลองมาด้วย ผมปลัดผ้าแล้วชวนเจ้า
เด็กหนุ่มลงข้างล่าง ช่วยกันตักน้ำใส่โอ่ง บ้านนั้นเขาซุบ่อไว้ดีแล้ว เรา
ช่วยกันตักใส่โอ่งไว้ให้พวกที่ไปตลาดกลับมาจะได้อาบ พ่อชิตพ่อชวนขอ
ตัวไปบ้านก่อน คำๆ จะมาเอะอะด้วยกัน บ้านนี้มีมันอยู่ในดงไม้มาก จึงดู
ดิบเงิบสงัด ผมจัดแจงทำความสะอาดไว้ให้ดีเพื่อจะได้นั่งนอนสบาย เด็ก
หนุ่มนั้นติดผมแจ เดินไหนเดินมั่ง ถ้าความเงิบจะทำให้เขากลัว เราอยู่
กันจนเกือบค่ำ รอคะเกียงที่พ่อชิตพ่อชวนไปเอาจากบ้านเขา ผมจัดแจง
อาบน้ำที่โอ่งใหญ่หน้าบันไดบ้าน สำหรับบ้านนี้ ผมไม่เคยกันก็รู้สึกตะขิด
ตะขวงใจ คล้าย ๆ มันจะมีอะไร ๆ บอกไม่ถูก แต่ผมทำนึ่งเสียแล้วเด็ก
หนุ่มนั้นจะเกิดกลัว แต่มันก็ประหลาด เด็กนึ่งชิตผมเรื่อย แม่แต่ผมอาบน้ำ
ผมก็ยอมเปียกอยู่ใกล้ ๆ หน้าตาเขาไม่สบาย ผมเองก็ชักใจไม่ค่อยดี พ่อ
ชิตก็ยังไม่ว่าง พวกไปตลาดก็ไอ้เอ็งยังไม่มา ประเดี๋ยวเดียวเท่านั้นแหละครับ
เจ้าเด็กหนุ่มโดดตัวลอยเลย คืออึ่งอ่างที่ซ่อนตามดงไม้มันร้องขึ้น ผมเอง
ก็ตกใจ เพราะเสียงมันใหญ่ไม่เหมือนอึ่งอ่างบ้านเรา เสียงมันก้องคล้าย ๆ
ตัวมันโตเท่าโอ่ง น่ากลัวจริงๆ อึ่งป่าอึ่งยางนี้ ทั้งความจริงตัวมันก็โตเท่า
อึ่งบ้านเรา แต่เสียงมันใหญ่จริง ดังคล้ายเสียงสัตว์ใหญ่คำราม แต่ที่ไม่
สบายใจที่สุดก็คือ ทุกคราวที่ผมชายตาไปดูบนหัวบันไดบ้าน มันแว่ว ๆ
คล้ายใครนั่งคอยอยู่ที่นั่น ผมสะอึกใจ แต่ไม่รู้จะทำอย่างไร จะทำพิธี
เจ้าเด็กก็จะกลัวใหญ่ เราทั้งสองอาบน้ำกันแล้ว รถจี๊ปสองคันจึงวิ่งเลียว
ดงไม้เข้ามา ผมดีใจจริง ใจมาสักกระบุง เจ้าเด็กหนุ่มนั้นยิ้มออกมาได้
แตะก็พอดีกันใหม่ละ เมื่อรถไม่มา ตะเกียงก็ไม่มา ครั้นรถมาถึง พ่อชิต
พ่อชวนก็หิ้วเจ้าพายุมาคนละครดวง

คืนนั้นเราคุยกันอย่างสนุกสนาน เราหาเหล่าชนิดไม่เต็มโซดาเต็ม
กันเพราะจะเตรียมเข้าป่าด้วย โดนเหล่าเต็มโซดา ถ้าโซดาหมดก็วุ่น คืน
นั้นมืออะไรชน ๆ ก็เล่าสู่กันฟัง หัวเราะกันท้องคัดท้องแข็ง พ่อพ่อชวน
จยเอ๋อถึงนายสมพงษ์ รีบตบแขนห้ามพูดเลย เพราะมันจะทำให้ความสนุก
ของเราหมดไป มีผู้หญิงมาด้วยก็ไม่สมควรจะพูดเรื่องชนิดนั้นให้ฟัง รู้กัน
แต่เราในใจพอแล้ว

เกือบสองยาม พ่อชิตพ่อชวนจึงลากลับ เขามีไฟฉายแต่ไม่ฉาย

เดินฝ่าความมืดไป เพราะกลัวเสียเปรียบคน การเดินในป่าใครฉายไฟ
ก่อนอาจถูกยิงก่อน ผมจัดปูเสื่อและวางหมอนเอาที่ห้องโถงนั่นเอง นอก
กันเป็นกลุ่มสนุกดี เด็กหนุ่มนั้นมานอนข้างๆ ผม ผมจึงให้เขาเข้านอนกลาง
ส่วนผมนอนริมชิดฝาบ้าน เราต่างคนต่างคุยกันสักครู่ก็เงียบเสียงกันไป

ทันใดนั้นเองผมใจหายวูบ สะดุ้งสุดตัว เพราะนอนหันหลังให้ฝา
มีคนมาลูบหลังผมอ่อนๆ ผมตกใจหันไปดูก็มีแต่ฝาบ้าน ผมนอนนิ่งใจ
เต้นรัว ถ้าบ้านนี้มีแมว จะได้ว่าแมวมาสีหลังผม แต่มันบ้านร้างแท้ๆ
ผมนอนอย่างไม่มีสุขเลย ใจเต้นไม่หยุดหย่อน ผมได้พยายามหักใจเอา
มือลูบอกคล้ำพระที่ห้อยคอหนึ่ง ขอศีลขอพรแล้วระงับนิ่ง

เห็นจะดีก็มากแล้ว ผมรู้สึกเหมือนฝันว่ามีหญิงคนหนึ่งมานั่งคุย
ปลายเท้าผม ในฝันว่าผมหดเท้าเข้ามาเป็นขัดสมาธินอน ไม่ยอมให้เท้ายาว
ออกไป

“พีนพ” เสียงหญิงนั้นกระซิบเรียก ความรู้สึกของผมว่าผมผงก
หัวขึ้นมองเธอ

“พีนพไม่สงสารฉันหรือ เอาฉันมาทิ้งไว้ พีนพขี้กั้ทิ้งฉัน สงสารฉัน
เถิดพีนพ” ความรู้สึกว่าเสียงนั้นชัดเจน และผมก็รู้ทันทีนั่นคือยายออก
ยายออกผู้นำสงสาร ผมพาแกมาไว้บ้านป่านี้ และมาตาย ผัวก็หนีหายไป
ใจคอผมกระวนกระวายทั้งสงสารและกลัวจับใจ

“สงสารฉันเถิด อย่าทิ้งฉันเลย” พุดแค่นี้แล้วร้องไห้เบาๆ รู้สึกว่า
ใจผมมันหริ่เล็กน้อยแทบจะขาดลงไป แล้วในที่สุดผมก็หมดความรู้สึกไป

ตื่นเช้าเรารีบเก็บข้าวเก็บของใส่รถ เพราะจะเดินทางเข้าป่า ขับออก
จากบ้านนั้นไปบ้านพ่อชิตพ่อชวน ที่บ้านนั้นมีพวกจะเข้าป่าระก้านั่งคอยกัน
อยู่แล้ว คนหนุ่มนั้นได้ทำความเคารพเรา เพราะพ่อชิตได้อธิบายไว้ก่อนแล้ว

“เข้าป่าหน้านี้ไม่ไหวนะท่านขอรับ” คนแก่คนหนึ่งโพล่งออกมา “ทวี
มันลงจากเขามาหนาแน่น ไหลมันไม่ไหว ประทัดมันก็ไม่กลัวครับ พวกผม
เลยขอหยุดชั่วคราวกว่าจะพ้นหน้านี้” แกว่า

พวกเราตาค้างเลย เมื่อคนนำเขาไม่ไปเราจะไปกันอย่างไร ถึงแก่
หันหน้าเข้าหาหรือกันว่าเราจะไปไหนกันดี เราอ้างนกแล้วไม่ยิงมันก็รำคาญ
ใจ นายชิตบอกว่ามีคนชอบพอกันที่อ่าวกระสือและแหลมฉับัง เขามีนัก

ดั่งสัตว์กลางคืน โดยชอบสนุกการล่าสัตว์ก็เอา จะเป็นคนยิงหรือจะเป็น
คนฉายไฟฉายให้เขาก็ตามใจสมัคร ตกลงซังกะตายเอาตามนี้ ตั้งใจว่าจะ
ไปลงทะเลกันละคราวนี้ แต่มันก็ต้องลงทะเลเสียจนได้ นายชิตของเรา
เป็นคนนำ นายชวนอยู่กับบ้านทำงานไป เราจึงออกรถจี๊ปสองคันของเรา
อย่างเก่า ขากลับวิ่งผ่านบ้านที่นอนเมื่อคืน ผมใจหายมองฝ่าดงไม้เข้าไปที่
เงยนั้น ใจรู้สึกสังเวชและวังเวง ยายออกอ่อย ฉันทงสารแกจริงๆ ฉันท
ไม่ได้เป็นตัวการหรือเป็นผ้าแก แต่ก็ก็เป็นเจ้าก็เจ้าการนำแกมา เป็นธุระให้
แก ซึ่งผ้าแกเสียอีกไม่ได้ทำอะไรได้อย่างฉันท ไม่นึกไม่คิดเลยว่าที่นี่จะ
เกินแดนตายของแก เกิดในกรุงแล้วมาตายในป่าโดยไร้ญาติขาดมิตร ผัว
สุดที่รักก็หนีหาย เวรกรรมอะไรของแกหนอ

ผมกลายเป็นคนขริบจนตลอดทางออกจากป่า พ่อชิตว่าผมไม่สบ
อารมณ์ที่ต้องล้มการเที่ยวป่า ทุกคนเห็นจริง เพราะเขาเหล่านั้นก็เสียชีวิต
การเข้าป่าสูงอยู่เป็นอย่างหนัก

“เอาเถอะนะ ป่าเล็กๆ ไปร่ง ๆ นี่ก็พอทำความสุขใจได้นะ ถ้าจะ
ดูเขายิงสัตว์” พ่อชิตว่า แต่ตัวผมเฉย ๆ เรื่องการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ผม
ต้องการเที่ยวป่าเพียงชมโฉมของป่าเท่านั้น แต่ไม่ได้กล่าวคำขัดใจขัดหูใคร
ใน เพราะไม่แน่ว่าใครบ้างที่เขาชอบการล่าสัตว์ ผมสั่งให้หยุดรถที่ร้าน
อาหารที่ชอบที่เคยกัน เราได้เฮเข้าร้านกันทั้งหมด ชั้นแรกผมขอเหล้า
ดื่มก่อนเลยเพื่อดับหัวใจที่มีอะไรๆ มาแต่เมื่อกลางดึก แต่เรื่องเหล้าละ
ก็คงใครดื่มเข้าสักคน มันก็ตามกันเกรียวไป กว่าพ่อครัวจะทำอาหารเสร็จ
พวกเราก็ดื่มกันจนตึงหน้าตึงท้อง เรื่องความเสียใจที่ไม่ได้เข้าป่าก็หายไป
ต่างมีใจสุขสบายบอกว่าที่ไหนก็เอากัน สนุกทั้งนั้น ถ้าลงจะสนุกละก็ไม่ใช่
ที่ไหน นายชิตเราค่อยแจ่มใส เพราะตามที่เขารับรองว่าจะจัดการเรื่อง
เข้าป่าสูงให้เรา แล้วมาล้มเลิกโดยพวกทหารกำกั้วสู้หมีไม่ไหวและขอเลื่อน
นายชิตเราก็เสียไปด้วย เมื่อทุกคนหันจุดไปทางแหลมฉบบังกันได้ นายชิต
ก็หน้าชื่นขึ้น

เด็กหนุ่มคนที่ผมว่านอนข้างผมเมื่อคืนนี้ แอบกระซิบกับผมว่า
“คุณนพครับ บ้านที่เรานอนเมื่อคืนนี้มันยังงี้ไม่รู้ แหม ! คุณครับ
เผกตอนเย็นที่คุณกับผมอยู่กันสองคน ผมกลัวจริงครับ ใจมันแว่วๆ”

คล้ายๆ ว่าจะมีใครอยู่บนบ้านนั้น” เขาว่า ผมไม่ได้ตอบอะไร เป็นแต่
มองหน้าเขาเฉยๆ เพราะมันทุกอย่างก็จริงดังเขาพูด

“จริง ๆ นะครับ” เขาพูดย้ำอีกโดยกลัวว่าผมจะไม่เชื่อ “มันแว่ว ๆ
ทางตาว่าจะมีใครนั่งดูคุณเมื่อคุณอาบน้ำ แต่พอมองไปจริง ๆ ก็ไม่เห็นมี
อะไร ผมเห็นบ່อยเขียวครับ แหม-ผมกลัวใจ พวกเราก็กมาตลาดกันทั้ง
ไฟก็ยังไม่มี บนบ้านซักจะมีดตีมี แล้วซ้ำร้ายอายิ่งนั้นร้องขึ้นมาอีก ผม
แทบแย่งจริง ๆ แต่คุณนพชี่ไม่รู้สักอะไรเลย”

“ฉันก็รู้สึกเหมือนกัน” ผมพูดซ้ำ ๆ และเบา ๆ เขามองหน้า
ตาเบิกกว้าง

“รีครับ-คุณก็รู้” เขาถาม

“ใช่ซี เพราะฉันเหลือบไปก็เห็นเหมือนกับเธอนั้นแหละ ใจฉันสยอง
เมื่อไหร่” ผมว่า

“แหม ! ผมนึกว่าผมจะเป็นไปคนเดียว” เขาพูดอย่างโล่งอกเมื่อ
ผมรับรองว่าสิ่งที่เขาเห็นและสงสัยนั้นมีจริง ๆ

“ยิ่งกว่านั้นเมื่อเธอหลับแล้ว เหมือนมีใครเอามือมาลูบหลังฉัน !” ผมบอก

“โอ๊ย !” เขาเบิกตาโพลง สีหน้าที่กินเหล้าหน้าแดงตะกุกกลับขาวซีด
“โอ๊ย ตายเลย ถ้าผมรู้หรือโดนเข้าอย่างนั้นผมตายแน่”

“ฉันก็แย่ ฉันต้องทนทรมาณใจกว่าจะสว่าง” ผมว่าและหัวเราะ
เบา ๆ ทำเป็นใจเย็น

“เคราะห์ดีมาเสียได้ แต่ เอ...ซากลับจะค้างที่นั่นอีกไหมครับ ตา
ละถ้าค้าง” เขาถามอย่างเป็นทุกข์

“อ้อ...ไม่ค้างแน่ ฉันตัดสินใจออกจากแหลมฉบังก็กลับกรุงเทพฯ แล”

“สิ้นเคราะห์” เด็กหนุ่มพูดแล้วดื่มเหล้าเข้าไปอีก

เราลงมือกินอาหารเข้ากันให้เรียบร้อยที่ศรีราชา ส่วนอาหารเย็นจะ
ไปกินกันที่แหลมฉบัง เราจะซื้อเนื้อวัวไปเพิ่มเติมอีก เพราะอาหารแห้งที่
จะเอาเข้าป่าสูงนั้นก็ยังอยู่แยะ เมื่อกินอาหารเรียบร้อยแล้วออกกรมุงไป
ทางแหลมฉบัง นายชิตเป็นคนวางแผน เขาบอกว่า ถ้าเราจะเข้าทางคอก
กระสือแล้วลัดป่าและขุนเขาไปแหลมฉบังก็ได้อยู่ที่ได้ชมมิ่งไม้ไปตลอดที่
แหลมฉบัง แต่ว่าสัตว์จะแตกเสียหมด ตอนกลางคืนจะต้องหาทางใหม่

จึงจะพบสัตว์ให้ยิง เป็นการลำบาก เราจะเลยไปถึงทางตรงของแหลม
ฉับดีกว่า แล้วตัดบุกเข้าป่า โขลกเชลกหน้อย สนุกอย่างป่า เมื่อได้พัก
บ้านแล้ว ตอนดึกค่อยใช้เดินบ้าง ย้อนป่ามาทางหุบเขาแดนอ่าวกระสือ ทั้ง
ข้างแก่งกระต่ายมีชุม

“เลือกล่ะ?” คุณเกียรติชัยถามขึ้น นายชิตเราน้ำแหย่ ๆ

“ก็มีบ้างครับ ข้อนี้ คนชำนาญเขามีน้า” นายชิตว่า “เรายิงสัตว์
ป่าไปร่ง ปาละเมาะ ไม่ค่อยพบเลือหรือครับ”

ตามที่นายชิตอธิบายนั้นใครจะเชื่อไม่เชื่อก็ไม่มีการขัดขึ้น เพราะก็
ๆ กันอยู่ว่า ถ้ามีสัตว์ชนิดอื่นแก่ง กระต่าย ทำไมจะไม่มีเลือเล่า มันคู่กัน
เป็นอาหารของกัน ตกลงเราลัดป่าทางตรงของแหลมฉับ นายชิตชี้ชวนเขา
ตัดดียวไปทางโน้น และว่าปลายเขาโน้นคือแหลมฉับ เราจะต้องได้
กินน้าบ้าง ป่าบ้างไปอย่างนี้ บางแห่งจะบุกน้าบ้างเพราะมีแอ่งน้ำขังกว้างๆ
อยู่ ถ้าจะวิ่งรถอ้อมไปตามขอบน้ำก็จะช้าการ บุกน้าดีกว่า พื้นที่เป็นทราย
แน่นทั้งนั้น รถไม่ต้องกลัวติดหล่ม

เรามาถึงบ้านชาวประมงที่นั่น อยู่ชิดตัวแหลมทีเดียว นายชิตชอบ
พอกันมากกับชาวบ้านแถวนี้ มีร้านกาแฟจำเป็นและก๋วยเตี๋ยวผัดจำเป็น
ตบหนึ่งร้าน ที่เรียกว่าร้านจำเป็นนี่ก็คือคล้ายกับทำการค้าโดยจำเป็น ไม่
ถึงตกตั้งใจจะขาย ดูอะไรๆ มันไม่ครบไปทั้งนั้น แต่น้ำแข็งพอมันบ้าง แหลม
ฉับสมัยนั้นไม่เหมือนสมัยนี้ กันดารสำหรับชาวเรา แต่ชาวบ้านนั้นว่าไม่
กันดารอะไร ร้านก๋วยเตี๋ยวก็มีไปอย่างนั้นเอง โชคเหมาะเคราะห์จะขายได้
คนที่นี่เมื่อกินข้าวแล้วก็ไม่จุกจิบเหมือนคนกรุงเทพฯ กาแฟนั้นตื่นเช้าที่
เคียวออกไปคอยกินเลย น้ายังไม่ต้มเลย ถ้าถูกขอร้องนั้นแหละจึงจะรีบต้ม

เราไปถึงตอนบ่าย ก็ต่างให้เขาผัดก๋วยเตี๋ยวแบบกันดาร ผักคะน้ามี
ตบบ้าง แต่ต้องเฉลี่ยกัน จะให้มากนักรไม่ได้ ถ้าใครอยากกินผักมาก ๆ
ก็งเอาถั่วงอกแทน ส่วนขนมนั้นเป็นขนมพื้นบ้าน เช่น ก๋วยบั้ง ขนม
กั่วม เป็นต้น นอกนั้นก็ยังมีขนมจีนเก่า คือข้าวพอง ถั่วลิสงตัด ก็ดีเหมือน
ๆ อาหารที่นั่นถ้าตอนเช้าเรือประมงจะเข้า ชาวบ้านก็ไปออกกันที่บ้านประมง
ไหนชอบปลาอะไรก็ไปเลือกเอาแล้วตีราคาเองได้ แปลกกว่าชาวเรา เจ้าของ
ก็ตีราคาเอง แต่เป็นผู้ซื้อตีราคาเอง ถ้าดูว่าจะถูกไปหน่อย เจ้าของปลาก็ขอ

ขึ้นอีกสักหน่อย

เวลาที่เราไปถึง เป็นเวลาที่พ้นจากเวลาเรือปลาเข้าเสียแล้ว คงมีแห่ปลาเค็มของแห้งๆ เท่านั้นที่จะรับรองเราได้ เจ้าของบ้านจึงคิดการเอาแหลงทอดชายหาดในตอนเย็น ได้ปลากระบอกตัวงาม ๆ ราว ๔๐ ตัว พวกแกจะปิ้งจะทอดและต้มยำกันอร่อยในอาหารมื้อเย็น อาหารของเวที่เตรียมมาก็จัดแจงต้มแกงเข้า จึงมีอาหารมากอย่างสนุกสนานกันเต็มที่ทั้งฝ่ายหญิงและฝ่ายชาย ระหว่างกินอาหารกันไป ทางชาวบ้านนั้นก็ถนัดการกีฬาสัตว์ก็นัดหมายกันในราว ๆ ตีสามให้พร้อมกันถ้าใครสมัครใจ คุณเกียรติชัย-คุณฉลอง-คุณเชิด-คุณสุข ไปหมดทั้งนั้น พวกผู้หญิงขออนุญาตอยู่บ้าน เด็กหนุ่มผมเพิ่งรู้ชื่อคราวหลังว่าชื่อสมัย คอยดูตาผมอยู่ และพูดผมว่าจะไปกับเขาหรือไม่ไป แต่ผมขอตัว เพราะไม่สมัครการทำบาป ใจไม่แข็งพอ เจ้าหนุ่มสมัยก็เลยบอกปิดไม่ไปด้วยเหมือนกัน ขออยู่กับผม ผมสังเกตเห็นดวงตาของสมัยว่ามีแวหวาด ๆ อยู่ แต่จะหวาดเสียหรือผี ๆ ใส ๆ อะไรบอกไม่ถูก ความจริงมันก็น่ากลัวทุกอย่าง ไปกันมิด ๆ มันก็กลัวทั้งเสียและปีศาจ เพราะสมัยได้พบความหวาด ๆ มาแล้วที่ป่าศรีวิเท ฉะนั้นความมืดจึงทำเอาสมัยไม่กล้าจะไป

เขาจัดขบวนการกันดังนี้ ใครมือดีทางปืนก็เป็นคนยิง ถ้าใครไม่ถนัดปืนก็คอยเอาไฟฉายกราดไปตามป่า ถ้าพบแก๊งหรือกระต่ายก็ชี้ไฟฉายอย่าให้คลาด คนปืนก็จะยิงทันที และห้ามการแยกกอง ต้องไปกันแต่หมู่เดียว เพราะเกรงจะยิงกันเองเข้า คินนั้นการนอนของเราได้จัดเป็นไปตามระเบียบ ให้ผู้หญิงนอนในห้องทั้งหมดกับลูกสาวเจ้าของบ้าน ส่วนฝ่ายชายนอนระเบียบบ้านโตลม บ้านนั้นนอกชานปลูกเสาสูงสูทหาด เวลานั้นเราก็แห้ง ถ่าน้ำขึ้นคลื่นก็สาดเข้าใต้ถุน ลมแรงดีเหลือเกิน ผมขอสมัครว่านอนที่ชานนอกชาน เพราะมีเพิงหมาแหงนอนอยู่และมีตุ่มมีโหวางอยู่พอกันลมที่เอาเสื้อปูเข้า หันหัวเข้าหาสิ่งบังลม เรานอนห่มผ้าแล้วก็สบายนัก สมัยก็นอนกับผมที่เดียวกัน ดึกเข้า ๆ ชักเย็น เพราะน้ำกำลังเข้าใต้ถุน ลมก็พัดตลอดเวลา เราต้องเอาผ้าโพกหัวนอนกัน

ผมนั้นนอนไม่หลับเลย ใจมันจذبอยู่ที่ยายออกตลอดเวลา ในเวลาที่แกมาลูบหลังผมเมื่อคืนก่อน และมาเข้าฝันอีก ใจผมจึงสงบไม่

แต่สมัยที่นอนติดกับผมจะหลับหรือไม่หลับผมไม่รู้ เขาอนนิ่งท่มผ้าอย่าง
สบาย เราเอาแหวนขาดๆ มาพับทำเป็นหมอนยาว แล้วเอาผ้าขาวม้าปูทับ
ใช้หนุนแทนหมอนเป็นอย่างดี มันเป็นการผจญภัยทางร่างกายดีนัก ถ้า
นอนสบายอย่างบ้านมันก็ไม่เรียกว่ามาเที่ยว พอตึกเข้าใครๆ ก็คงหลับ
กันแล้ว เสียงหมาทอนกรี้ยวที่พื้นดินถัดตัวเรื้อนไป ผมนอนนิ่งฟังอยู่
เฉยๆ จิตใจเกิดกังวลสงสัยอยู่ตึงตึงๆ แต่มันก็เป็นเรื่องของหมา เพราะ
หมาที่นั่นมีมาก แต่ใจเรามันมีอะไรๆ แฝงอยู่ตั้งแต่คืนก่อนจึงไม่ระงับ
สงบใจได้อย่างคนอื่น ๆ พอนี้กว่ายายออกตามมา คิดเท่านั้นเองชนก็ลุก
เกยวไปหมด หนาวเพิ่มขึ้นอีก ผมรู้สึกตัวว่าสมัยเลื่อนตัวเข้าเบียดผม
และเอาแขนกระดิกกระแซะคล้ายจะให้ผมฟังหมาที่ทอนเยือกเย็นนั้น ผม
จึงกระแซะตอบว่าได้ยินแล้ว

ในขณะนั้นเอง ความรู้สึกของผมว่าคล้ายมีใครมานอนเบียดข้าง
ทางที่ว่างคน ผมตัวชาเลย และคล้ายเสียงกระซิบเบา ๆ ผ่าเสียงคลื่นที่
ซัดเข้ามาได้ถุ่น เป็นเสียงเบาพอได้ยินในความรู้สึกแห่งจิต

“พี่จ๋า ฉันหนาวจริง ฉันถูกเจ้าของบ้านไล่ไม่ให้ขึ้นมา ทหนาวเหลือ
เกิน” เหวเสียแล้ว ผมหายใจสะท้อนไม่รู้จะทำอย่างไร และก็ด้วยเหตุผล
ใดก็ไม่ทราบได้ ผมดึงผ้าห่มที่ห่มตัวผมให้เผื่อไปข้าง ๆ ทั้งแสนจะกลัว
แต่ก็ไม่กล้าจะห่างไปหรือลุกไปเสียจากที่นั่น ผมถูกสะกดจิตให้นอนอยู่
ตมปางนั้น ตัวแข็งไม่กล้ากระดิกเลย ผมตกอยู่ใต้อำนาจแห่งปิศาจเสียแล้ว

เป็นเรื่องประหลาดนัก ที่ผมแสนจะกลัวและกังวลใจร้อนรน แต่
ทำไมหลับลงไปได้อย่างสนิท รู้ตัวเอาตอนเช้าและคนอื่น ๆ ในบ้านนั้น
ตื่นกันหมดแล้ว สมัยก็ตื่นนั่งสูบบุหรี่อยู่ข้างผม พวกยิงสัตว์กลับกันแล้ว
เขาออกจากบ้านไปกันเมื่อไหร่ผมก็ไม่ทราบ มารู้เอาตอนเช้า เขาทั้งหมด
เคยจะกันว่าการยิงสัตว์เมื่อยามตึกเกือบไม่ได้ผลเลย เพราะพวกเรา
ทั้งหมดมือปืนสวะทั้งนั้น พอฉายไฟพบแก๊ง ผู้ยิงก็มีมือสั้นยิงไม่ได้ จนแก๊ง
โคตหลบหนีไปแล้วปืนจึงลั่น เขาต่างหัวเราะกันอย่างขบขัน คนยิงที่ทำ
คชแตกก็โวยวายแก้ตัวไปต่าง ๆ แต่ลงท้ายจวนฟ้าสว่างนี้เอง นางแก๊งตัว
หนึ่งถึงมาต ได้หลงพวกอยู่และจะวิ่งกลับถิ่น คุณฉลองได้ยินเสียงจิ้งกราด
ไฟฉายไป ชาวบ้านแหลมจบบังจึงส่องปืนตามและลั่นโป้งได้ตัวมา

ผมล้างหน้าแล้วรีบดื่มเหล้าเลยก่อนใคร ๆ เพราะท่านผู้ยิ่งใหญ่บดี้แล้วว่าทำไมต้องดื่มก่อนใคร ผมขบขันกับเขาเหมือนกันที่พวกเวเก้ ๆ กัง ๆ ไปล่าสัตว์ และก็เหลวทั้งนั้น ผมหัวเราะเสียพักใหญ่ แต่ที่เขา Ying มาได้หนึ่งตัวนั้นผมไม่สนใจ สมัยจะกินปลามากกว่า จึงขอร้องให้ลูกสาวเจ้าของบ้านพาไปบ้านประมง เพราะเรือปลาเข้าแล้ว นายสมัยเขาไปเต้นแร้งเต้นกากับการเล่นเนื่อนางแก๊งเขาโน่น ผมไปได้ปลากะพงมาหลายตัว กะทอดบ้างเจียนบ้างต้มยำบ้าง

ทางพื้นดินเขาเล่นเนื่อแก๊ง มีเสียงเอะอะว่ามีลูกติดอยู่ในท้องตัวหนึ่งตัว ผมสะอึก หายใจอ่อนระโหย อนิจจัง เป็นเรื่องสนุกของพวกเว แต่เขาเสียไปสองชีวิต รู้สึกคอหอยตีบ แต่ไม่ออกเสียงอะไร เพราะมันเกินความต้องการของแต่ละบุคคล แต่การจะร่วมกินกับเขาด้วยนะไม่ลงเลยแน่ หัวใจหวนไปคิดถึงยายรอด ยายรอดที่ตายเพราะลูกในท้อง ยิ่งรู้ได้สวิงสวายใหญ่ เล่นเหล้าตันเข้าไป

เราเสร็จอาหารเข้าแล้ว ลงอาบน้ำกันตามระเบียบ พอบ่ายก็ล่ำแม่เจ้าของบ้านและชาวบ้านนั้นกลับ ทุกคนรู้สึกสนุกสนานกันเต็มที่ ผมพอใจกับเขาด้วยที่ไม่ผิดหวัง แต่ยังบ่นกันเอะอะว่ายังเสียตายการเข้าป่าดูคราวหน้าขอเข้าให้ได้ นายชิตบงการให้รถลัดป่าสู่ขุนเขากลับทางอ้อม กระสือไม่ย้อนทางเก่า รู้สึกว่าวิเวกน่าดูอยู่พอใช้ เขาต่างชี้ที่กันไว้วายที่ Ying นางแก๊งไม่ลงจนนางแก๊งหนีได้ แล้วหัวเราะกันสนุกสนาน

พอถึงศรีราชาได้หยุดรถส่งนายชิตลงที่ปากทางเข้าป่าวัดไร่กั้ว เราขอส่งเขาแค่นั้น นายชิตหัวเราะร่วน ว่าไม่จำเป็นจะต้องเข้าไปส่งเพราะรถเมล์เล็กเข้าเยอะ หรือไม่เกาะท้ายจักรยานยังได้ ล่ำลาและขอบอกขอใจกันแล้วรถเราก็เคลื่อนกลับ ผมมองปากทางเข้าป่านั้นใจหายพิกล ใจตระหวัดไปถึงบ้านที่นอนค้างเมื่อวันมาคืนแรก นึกเห็นยายรอดผู้นำสงแวง นึกถึงเจ้าสมพงษ์ที่สูญหาย ใจคอเหี่ยวแห้ง ทุกคนเขารื่นเริงกันดี มีผมคนเดียวที่ความในใจมันทับถมวังเวงเศร้าสลด ลาก่อน ยายรอดเอ๋ย ส่งสารแก่และนึกถึงแกเสมอ เสียตายที่แกไม่มีชีวิต ถ้าแกมีชีวิตอยู่ แกก็จะช่วยเหลืออุ้มชูแก ไม่ให้แกมาลอยคว้างขาดญาติอยู่ที่วัดบ้านป่าแก เวรกรรมที่เรามาร่วมทางกันอย่างเศร้าสลด มันไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นเหตุแก่แก

**ฉันนึกถึงแกคิดถึงแกจริง ๆ ยายออกอ่อย ขอให้แกไปผุดไปเกิดทางที่ดี
และสว่างไสวกว่าชีวิตเก่าเถิดออกอ่อย**

ตั้งแต่กลับจากแหลมฉบัง ศรีราชา
แล้ว ผมเป็นคนไม่มีสุขไปเลย ที่บ้านก็
นอนไม่ค่อยได้ เกิดวังเวงและกริ่งเกรง
ยายออกจะไปหาผมอย่างที่ศรีราชาและ
แหลมฉบัง ผมจึงเร่ร่อนเที่ยวค้างตาม
บ้านเพื่อนไปพลาง ๆ ก่อน วันนั้นนาย
ชวนไปหาผมที่ทำงานตอนสาย ๆ ผม
กลายเป็นคนขี้ตกใจไปได้ พอเห็นหน้า
นายชวนก็สะดุ้งตกใจ

“ยังไง ! วันนี้แฟนมานี่ ?” ผมถาม
เขาและจุดมือเขาออกจากห้าง จะไปหา
ร้านกาแฟ

“เรื่องมันวุ่นแฮะ” พ่อชวนพูดแล้ว
ยิ้มแห้ง ๆ ครั้นเข้าร้านกาแฟแล้ว ผมสั่ง
กาแฟสองถ้วยก่อน

“วุ่นยังไง?”

“ยายออกน่ะซี”

“ฮะ ! พุดอะไร”

“พุดจริงนะนพ พวกฉันมันพงเข้าตาตัวเอง เอาออกไม่ได้” เขาว่า

“พุดเร็วหน่อยเถอะพ่อคุณ” ผมดุ

“ยายออกแกอาละวาด”

“เธอ?”

“แกน่าจะไม่ได้อาละวาดฉันหรือพี่ชิตหรอก แต่แกเล่นงานพวกในป่า
นี่แหละ”

“เอ๊ะ !”

“เอาจริงแฮะ” พ่อชวนพุดแล้วยกมือห้ามมิให้ผมพุดอะไรก่อนที่เขา
จะเล่าต่อไป

“เวลาเย็นๆ จวนค่ำหรือค่ำแล้ว ยายออกจะเดินร้องให้ตามทางที่
คนเดินบ่อยครั้ง”

“โอ้โฮ” ผมร้องด้วยความตกใจ

“แถวนั้นหวาดเกรงกันจัง ลือกันลั่นไปหมด ค่ำลงไม่มีใครกล้าเดิน
ในฟิลึก” นายชวนสายหน้า

“ไปอาละวาดที่บ้านด้วยหรือ?”

“ที่บ้านนะไม่กล้าหรอก แต่ที่บ้านใหม่ที่ฉันซื้อไว้ล่ะซี จะไปอยู่ก็อยู่
ไม่ได้” เขาพุดทำตาโปน

“แกเห็นที่บ้านหลังนั้นเระอะ?” ผมถามติดหมัดเลย

“ฉันนะเปล่าเลย พี่ชิตก็เปล่า แต่พวกเด็ก ๆ เข้าไปเก็บผลไม้
กลางวันแสบๆ นี่แหละ เห็นใครเดินวอบแวบอยู่บนบ้านนั้นทุกที เด็กเลย

ไปกล้าเข้าไปกันทุกคน” เขาพุดแล้วสิ้นหัว ผมนิ่งงันเพราะโดนมาแล้ว

“แล้วแกกับพ่อชิตจะทำยังไง?”

“ก็นี่ล่ะซี หมอบัดเป่าไล่ผี ผงเข้าตาตัวเองละคราวนี้” เขาพุดแล้ว
ตบเขาเบาๆ

“นี่นายชวน ฉันโดนก่อนแกแล้วที่บ้านหลังนั้น ดึกแล้วเอามือมา
ตบหลังฉัน แหม ฉันแทบเผ่นเลย แต่ระงับไว้ พออีกครู่มานั่งที่ปลาย

ตื่นฉัน ต่อกว่าฉันว่าเอามาทิ้งและพวกก็ทิ้งด้วย”

“ยังงั้นเชียว?”

“เออ...! ฉันไม่กล้าพูดกับใคร กลัวเขาจะกลัวกัน แต่เจ้าเด็กหนุ่มชื่อสมัยนั้นมันรู้ เพราะมันเห็นมีผู้หญิงนั่งอยู่ที่หัวบันไดตอนเย็นโพล่เพล่มันก็ไม่กล้าพูด กลัวจนเกาะกันแจเลย!”

“เออาการไว้วัย!” นายชวนว่า เอามือกุมหน้าผาก

“แกกับชิตไม่จัดการโลรี?” ผมเปลอถามไป

“พุโธ่! แกก็รู้อยู่นี่เฮะ ถ้าว่าผีที่ตายที่นั่นและเคยอยู่ที่นั่น เราไม่เขาได้เมื่อไหร่ นอกจากผีที่จรมมาจากที่อื่น มาสิงสู่อยู่ เราจึงจะไล่ได้” เขาว่า

“อือจริง” ผมรับว่าเปลอไป “ก็อย่างเคยชิ แกขอร้องเธอ อย่าให้ทำอย่างนั้นมันเดือดร้อน”

“ก็นั่นนะชิ ฉันกับพีชิตก็ทำอย่างว่านั่นแหละ จึงไม่ไปกวณที่บ้านเราอยู่ ไม่ยั้งงั้นลูกเมียเราแย่ แต่พอขอร้องแล้ว แกก็ไม่กล้ามายุ่งกับเรา แต่แกสิงอยู่บ้านใหม่นั่นนะชิ แล้วเวลาค่ำเป็นออกเดินร้องไห้ร้องเรียกผัวและน่าน ๆ เรียกชื่อแกด้วย”

“อูวะ! เรียกฉันด้วย?”

“เออ! เฮ้ยนี้ ที่บ้านแหลมฉบ้งก็ไปเฮ้ย พอเรากลับกันหมดแล้วคืนนั้นหมาหอนกันเกรียว เขาได้ยินเสียงผู้หญิงเดินร้องไห้และเรียกชื่อแก”

“ตายละวู้” ผมร้องออกมาอย่างกลุ้มใจ “แกไม่รู้และใครๆ ก็ไม่รู้ที่แหลมฉบ้งนั้นในคืนที่ค้างอยู่ ยายออกตามกันไป พวกแกนอนหลับกันแล้ว หมาหอนเกรียวอยู่สักครู่ ยายออกได้ขึ้นไปบ้านเขา ฉันนอนอยู่ที่นอกชาน ยายออกอยู่กับฉันตลอดรุ่ง ฉันจะตายเสียให้ได้ ฉันไม่รู้จะเรียกใครช่วย พุโธ่ ชวนเอ๋ย ฉันมีเวรเสียแล้วจริง ๆ สมพงษ์เขาทำกับฉันแท้”

“มันเป็นหมาแท้ๆ” นายชวนพูดอย่างโกรธ “มนุษย์คนนี้เลวทรามมาก ไม่เป็นคนเต็มคนเลย เป็นสัตว์อยู่ครึ่ง มืออย่างที่ไหน ไม่ยอมมสู้อย่างลูกผู้ชาย คนอย่างนี้คบอะไรกับมัน ยุ่งไปหมดทั้งแกและฉัน มืออย่างเรอะเมื่อเราพาหนีมาแล้ว เมื่อผู้หญิงท้องก็ท้องชิมันก็ลูกของเรานี้ หนอยแฉ่พากันหนีพ้นมาแล้วมาพึ่งโบบุญฉันอยู่ ท้องมาแล้วก็ตามใจมันชิ อย่าวัว”

มันก็ต้องออกมาเป็นลูกของเรา มันคิดหมาๆ อะไรของมันจึงแอบเอายา
ใจถูกให้กินเข้าไป เฮ้อ ! ยายออกก็ยายออกวะ เวรทั้งนั้น ดันกินเข้าไป
ได้ยาริดลูก อ้ายพงษ์มันหมามันถึงคิดจะฆ่าลูกของมัน แล้วมันจะได้ลอย
คมหันไปอีก สัตว์นรก” นายชวณะบายอารมณ์อย่างหุนหัน ซึ่งนานๆ ผม
จะเห็นสองพี่น้องเลือดร้อนสักที ถ่มน้ำลายให้ดูยๆ

“หมอสวมพงษ์นี่คงเป็นคนไม่กล้าสู้เหตุการณ์ใด ๆ ทั้งนั้น ใช้หนี
ตะพืด” ผมพูด

“แต่เนี่ยเมียนี่หว่า เมียนี่แท้ ๆ รักมันจึงตามมันมา แต่มันกลับตอบ
แทนเขาอย่างสัตว์ป่า” นายชวณะดำด้วยหน้าตาเครียด ผมพยักหน้าด้วย
เห็นจริงตามที่เขาพูด เพราะความยุ่งยากต่างๆ ไปตกอยู่กับเขาสองพี่น้อง
เขาก็ควรโกรธได้เต็มที่

“นี่แล้วแกไม่คิดจะบอกเล่ากับยายออก ขอความเมตตาจากแกให้
หยุดรังควาน แกจะได้เข้าไปอยู่ในบ้านใหม่ได้เสียที” ผมเปลี่ยนบทเคียด
แค้นมาเป็นบทสงบ

“กันนะทำได้อย่างดีละ และก็เชื่อด้วยว่ายายออกต้องยอมกัน เพราะ
เมื่อยังเป็นคนแก่ก็เคารพฉันกับพี่ชายฉันเป็นอันดี แต่ที่นี้เมียนี่หว่านี่ไม่ใช่
เชื่อว่ายายออกจะไม่เล่นงานเอา แม้แต่บ้านที่อยู่รวมกันในเวลานี้ เมียนี่
ก็ขี้กั้วๆ ลงเย็นคำละก็ไม่ยอมลงจากบ้านเลย เพราะรู้ว่ายายออกอยู่
ที่นั่นเมื่อยังไม่ตาย และทั้งชอบพอกันดี จำหน้าจำตากันได้ตลอดท่าทาง
ที่เดินเหิน นัยน์ตามันจึงแว่ว ๆ จะเห็นยายออกเสียให้ได้ เขาชอบกัน
มากคุยกันมาก หยอกล้อกันมาก มันจำติดหูติดตาเลย เพราะฉะนั้น เวลา
ฉันจะไปค้างที่ใดไม่ได้ทางบ้านจะยุ่ง เหลือพี่ชิตคนเดียวจะต้องไปช่วย
กันเป็นกำลังใจ คนในบ้านทุกคนมันไม่มีขวัญเสียแล้ว พ่อหนพเอ๋ย เวลา
ฉันนั้นวังเวงน่ากลัวนัก เวลาคำคืนไม่มีใครเข้าออกเลย เงียบเป็นป่าจริง ๆ
หมาที่วัดและตามบ้านหอนเกรียว ๆ ทุกคืน เอาละฉันหมดธุระแล้ว มา
ตกลงเรื่องสูบน้ำ แล้วเลยมาหาแก รู้เรื่องกันแล้วต้องรีบกลับ” เขาพูดแล้ว
ก็ผกผันลักลับไปเลย ผมกลับเข้าห้างที่ทำงานอย่างวุ่นวายใจ ผมโทร
ไปบอกคุณเกียรติชัยว่าอยากพบเย็นนี้ จะเล่าเรื่องอะไร ๆ ให้ฟัง

เมื่อผมเล่าเรื่องให้คุณเกียรติชัยและคุณฉลอง คุณสุข คุณเชิด ฟัง

ตลอด แต่วันที่เราไปค้างที่บ้านหลังในดงไม้ทึบ จนไปถึงแหลมฉ้าง และเรื่องที่เราเล่าในวันนี้อีก ทุกคนในตอนแรกยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่ก็มีพ่อหนุ่มน้อยสมัยอื่นอีกคนหนึ่ง ครั้นมาบอกเข้ากับนายชวณมาพูดให้ฟังวันนี้อีก ทุกคนกึ่งงัน พากันเห็นจริง และถามผมว่าจะทำอย่างไร ถ้ามันเกิดความน่ากลัวขึ้นดังนี้ ผมก็ตอบว่า ยังไม่รู้จะทำอย่างไรเลย เวลานี้ก็ไม่ได้นอนบ้าน เพราะไม่กล้า ยังเที่ยวอาศัยเพื่อน ๆ เราที่เคยรู้จักสมพงษ์

พวกเราทุกคนมีความเห็นว่า ควรจะตัดต้นลมเสีย คือนึกถึงเพื่อน ๆ เราที่เคยรู้จักกับสมพงษ์ไปทั่วๆ จะเป็นหัวเมืองใดก็ตาม ถ้าได้ข่าว ขอให้เร่งส่งข่าวด่วน

“เอาละนะ สมมุติว่าพบละว่าสมพงษ์อยู่ไหนละ แล้วทำไง” คุณฉลองตั้งปัญหาขึ้น

“เราก็มีจดหมายขอร้องมันไป ว่าเรื่องมันเป็นอย่างนี้ สมพงษ์เขาจะว่ายังไง” คุณสุขว่า

“อนิจจังทุกขัง” คุณเกียรติชัยว่า “พ่อเปรตนั้นยังไม่เอาใหญ่ มันทั้งกลัว ทั้งไม่มีนิสัยเป็นนักสู้ มันจะทำอะไรให้ได้ในเรื่องอย่างนี้ จะให้มันมาทนให้ผีแม่อดหลอกกระวี คิดอะไรกัน”

“มันก็จริงเสียยิ่งกว่าจริง ตายใหม่ๆ มันยังไม่กล้าจะสู้ ทั้งๆ หอนหัวหนีไปด้วยกัน เป็นเราละกอดศพร้องให้แล้วร้องให้อีก นี่มันหนีไปเลย ลงตายไปหลายเดือนยังงี้ ซี้ก็อยู่หัวสมองเจ้าพงษ์” ผมว่า

“แล้วเราจะออกข่าวสืบทาตัวกันทำไมล่ะ?” คุณสุขถาม

“ก็เอากันว่าเราเพื่อนกินเพื่อนเที่ยว เพื่อนร่วมงาน เพื่อนหายไปอย่างนี้ก็เป็นต้องสืบและค้นหา” คุณเกียรติชัยแนะเรื่องจะทำแค่นี้ว่าเป็นหลัก และหน้าที่ของเพื่อน

“จริงแฮะ” คุณเชิดว่า “อ้ายเรารู้ข่าวแล้วจะไปแจ้งข่าวกับแม่อดว่า เจ้าพงษ์มันอยู่ที่นั่นที่นี่ ใครพ่อเอ๋ย ใครจะเป็นคนรับไปบอกแม่อดที่เมืองผี เอาละ ตีต่างว่ามีทางบอกได้ละ แม่อดจะเชื่อหรือไม่ หากว่าเชื่อละ แม่อดก็ขอร้องให้พวกเราคนใดคนหนึ่งไปช่วยตามเจ้าพงษ์ให้ที ใครจะไปล่ะ แล้วถ้าไปแล้ว เจ้าพงษ์ไม่ยอมกลับ แม่อดมิกวนเราเข้าอีกหรือ”

“ลงท้ายมันก็ผมนั่นแหละรับบาป” ผมร้องออกไป ทุกคนหัวเราะ:

คืน แต่ก็ยังเป็นหัวเราะที่หนักใจด้วยกับผม ไม่ใช่หัวเราะเยาะ เพราะต่างคนต่างก็เห็นใจ

เราต่างคนต่างลากลับบ้านกันแต่ยังวัน ๆ ผมไม่อยากอยู่ที่ไหน ผิด ๆ เดี่ยวนี้ไปพักบ้านไหนก็ขอไปแต่วัน ๆ ชักเสื้อผ้าด้วยเสร็จ ตากกลางคืน ตอนเช้าไม่มีเวลาซัก ผมหลบ ๆ หลีก ๆ หาเพื่อนเป็นที่พึ่งไปวัน ๆ แต่บังเอิญบ้านผมเป็นหลังเล็ก ๆ และอยู่ในวงล้อมของเพื่อนบ้าน จึงไม่ต้องกลัวว่าใครจะมาแะมางัดขโมยขโจรได้ ผมลอยลมตามบ้านเพื่อนอยู่หลายอาทิตย์ จนเกิดนึกละเอียดตนเองว่า ถ้าผมเกิดมาเป็นคนยากอย่างนี้ ผมจะทำอะไรได้ในวันต่อไปสำเร็จ ลงท้ายจะกลายเป็นพ่อเข้าประคุณสมพงษ์ไปอีกคนหนึ่ง กลัวจนเสียคน เมื่อคิดดังนี้แล้ว จึงยอมกลับบ้าน โดยตัดสินใจตัวเองว่าจะสู้ทุกประตุละคราวนี้

เพื่อนบ้านต่างถามกันเกรียวกราว ว่าไปไหนไม่กลับบ้านกลับช่องเลย ผมก็มีข้อแก้ตัวอยู่แล้วเรื่องส่งสินค้า และสินค้าเวลานี้ขายไม่ดี ันตลาดไป ก็ต้องหมั่นไปหมั่นมาสับเปลี่ยนสินค้าอยู่ ทั้งต้องไปโฆษณาสินค้าด้วย ข้อสงสัยของผมในเพื่อนบ้านก็หมดสิ้นไป ผมกลับนอนบ้านได้สบายหลายวัน แต่มีเสียงสุนัขหอนอยู่ที่ตรอกใหญ่นอกรั้วบ้าน หมู่บ้านของเราที่บ้านเรา ๔-๕ หลังไม่ได้เลี้ยงสุนัข จึงไม่มีเสียงหอน ในคืนหนึ่ง ผมเกิดฝันว่า ผมไปไหนไม่รู้ ไปเจอเอายายออกเช้า ผมตกใจกลัว แต่แกล้งเข้าห้องให้เหมือนจะขาดใจ

“พ่อยากแล้วฉันเลยพี่ชา ฉันขอกราบเท้า ฉันไม่กล้าไปหาพี่ตรง ๆ จึงขอเข้าฝันพี่อย่างนี้ พี่นพชา ฉันตัวคนเดียวจริง ๆ ไม่มีใครจะเมตตาฉันเลย ตามพี่สมพงษ์ก็ไม่พบ ฉันรอคอยเขาทุกวันเวลา ถ้าพี่นพเกลียดฉันไม่เมตตาฉันอีกคน ฉันไม่มีที่พึ่งเลย จะต้องเร่ร่อนไปทุกแห่งอย่างคนไร้ญาติขาดผู้เมตตาจิต” ในฝันว่า ผมติดอ่างพูดไม่ถนัด เลยตอบอะไรไม่ออก “พี่นพชา ฉันอดอยากเหลือเกิน แย่งเขากินไม่ไหว เพราะทุกคนเขาทานบุญใส่บาตรให้ญาติเขาทั้งนั้น ฉันต้องแย่งเขาบ้าง ขอเขาบ้าง” ผมฟังคำนี้แล้วก็ใจหาย สงสารจนแทบร้องไห้

“ออกไปให้พ่อของออกรู้แล้วหรือยังว่าออกตายแล้ว” ผมค่อยถามออกไปได้ เมื่อมีความสงสารเมตตาเกิดขึ้นแล้ว

“ฉันไปแล้วจะพี่ ฉันไปบอกพ่อ พ่อแกล้งฉันพิลึก ความจริงพ่อแกล้งเป็นนักเลง ตีรันฟันแทงไม่กลัวใคร แต่แกล้งลับกล้วผี แกล้งพูดเสียงสั่น ขอให้ฉันไปเกิด อย่าไปหาแกลเลย” ออดพูดแล้วร้องไห้สะอึกสะอื้น

“พ่อแท้ๆ ยังเกลียดขี้กั้วฉัน ฉันร้องไห้ด้วยความเสียใจ แล้วก็ลอยร่อนต่อไปโดยยถากรรม ฉันมันผิดแล้ว ทำตัวไม่ดีก็ต้องไปตามทางของคนชั่ว แต่ตอนรุ่งขึ้นตอนสายๆ ฉันได้กินอาหารที่พ่อใส่บาตรพระให้ฉัน อีกวันหนึ่งฉันย้อนไปที่บ้านพ่ออีก เห็นแกทำบุญบ้าน และมีพี่ที่ไล่ผี ก็คือไล่ฉันนั่นเอง ฉันร้าวหัวใจเหลือเกินพี่นพจ๋า คนเรานี่ ความรัก ความชอบไม่ยั่งยืนเลย พอตายไปก็ทิ้งเกลียดทิ้งกลัว พี่ขา ฉันพบพี่คราวนี้เพื่อขอความเมตตาฉันด้วย อย่าตัดฉันขาดลอยเลย พี่ก็เคยเมตตาฉันมาแต่ก่อน ฉันจะไม่ทำอะไรให้พี่เดือดร้อนเลย ขอเพียงให้พี่มีจิตส่งเมตตาต่อฉัน สงสารแกวิญญูณที่ลอยอยู่โดดเดี่ยวด้วยเถิด ฉันถูกหัวใจโหดร้ายของพี่พังแล้ว ขออย่าให้ฉันได้พบใจโหดร้ายของพี่น้องอีกคนเลย ฉันกราบลาพี่ก่อนนะคะ ถ้าพี่เมตตาฉัน กรุณานึกถึงฉันด้วย ฉันจะรีบมาว่าความเมตตากรุณาจากพี่” ลี้นคำของออด ภาพของออดก็หายไป กลายเป็นผมยีนอยู่ในสวนสาธารณะ ตามซุ่มตามแก้อีมี่หญิงชายคุยกันอย่างผาสุกสดชื่น บางรายนั่งกินอาหารกันอย่างเอร็ดอร่อยสำราญใจ ผมก็ทวนคิดแก้ออดผู้นำสงสารเมื่อกี้ ชีวิตที่เห็นกับตาเหล่านี้ ออดควรจะได้รับ ทั้งอ้อมเอมด้วยอาหารดังเขา แต่ออดต้องอดอยาก ได้แต่มองเขากิน แต่ละคำที่จะเข้าปากคนอื่น มองแล้วมองเล่าก็คงอดและหิวอยู่ตามเดิม ก็ต้องเร่ร่อนไปอีก อนิจจา ! ยายออดเอ๋ย ผมนึกแล้วก็ร้องไห้ออกมา ผมตกใจตื่นเพราะการร้องไห้ของผมนั่นเอง น้ำตาเปียกหมอน รู้ตัวมันเป็นเวลาเช้าตู่พอดี แม้จะรู้ว่าฝัน แต่ผมก็หาหยุดร้องไห้ลงได้ง่ายๆ ไม่ ผมลุกจากที่นอนทั้งๆ ร้องไห้ เข้าห้องน้ำอยู่สักครู่จึงระงับลงได้ พอระลึกได้ว่า ผมควรจะทำอาหารใส่บาตรพระทุกวัน จึงรีบแต่งตัวไปร้านเจ๊ก คอยดูพระเท็นยังมีเดินอยู่ ผมจึงสั่งให้จัดอาหารคาวหวานแล้ว ได้ใส่บาตรสมประสงค์ใจตั้งตรงไปสู่ยายออด พอเสร็จจากใส่บาตรแล้ว ผมก็ลงมือกินอาหารบ้าง ใจนึกซุ่มซึ้นที่ได้ทำใจเมตตาจิตไปเป็นอย่างดี ออดเอ๋ย พี่จะเมตตาออดเองอย่างกลัวเลย พี่ไม่ใจดำอำมหิตทรอก ข้าตอนกินข้าว ผมยังแ

จามาแบ่งอาหารอย่างละน้อย ๆ วางข้างตัวผม นึกเรียกยายออกมากินด้วยกัน พออิมข้าว ผมจัดแจงตรวจน้ำเลยที่เดียว

วันนั้นเป็นวันเสาร์ครึ่งวัน ผมออกจากท่าก็ตรงไปวัด ทาพระผู้ใหญ่ที่เคยเคารพ เล่าเรื่องทั้งหมดให้ท่านฟังแต่ต้นเดิมมาจนถึงเมื่อคืนนี้ พระผู้เฒ่าได้พูดว่า ถ้าเราไม่ถืออะไร เราทำไปนั้นดีแล้ว เป็นพลังอันยิ่งใหญ่แก่เรา และเป็นคนเต็มด้วยเมตตาจิตชั้นสูง แต่ถ้าเรากลัว ไม่ต้องการจะอยู่ใกล้ปีศาจ ก็จงแผ่เมตตาจิตส่งข้าวส่งน้ำไปตามเดิม แต่ขอร้องให้เขาจงพ้นเรา แยกไปคนละทาง สองอย่างนี้จึงเลือกเอาว่าจะทำประการใด

ผมกลับจากวัดก็เย็นแล้ว จึงเข้าร้านแจ็กตามเคย ครัวของผมอยู่ที่นั่นเอง แทนที่ครัวจะอยู่ในบ้าน ผมดื่มเหล้า กินอาหารคนเดียว และแบ่งให้ยายออกตามเคย พร้อมกับตั้งใจนึกถึงเป็นการเรียก ผมกลับบ้านเมื่อเรียบร้อยจากอาหารแล้ว ไชกฤษณ์แจ้เข้าเรือน รู้สึกผิตสังเกตุจากดวงตาคือผ้าปูเช็ดเท้าพับเรียบวางไว้ พอเข้าห้องนอน จำได้อย่างดีว่า ผมออกจากบ้านโดยรีบจะไปใส่บาตรพระ ไม่ได้เก็บที่นอน มุ้งก็ไม่ได้ตลบขึ้น แต่เหตุใด มุ้งก็ตลบขึ้นเรียบร้อย ที่นอนปูเตียงดี หมอนเตียงดี ผมถึงกับนั่งงงใครจะมาล้อผมเล่น แต่กฤษณ์แจ้เรือนใส่ไว้ และกฤษณ์แจ้มีสองลูกจริง แต่ผมก็เอาติดกระเป๋าไปหมด ใครจะเอาอะไรไซ้เข้ามาได้ แต่แล้วผมก็นึกไปถึงว่า ออกนั่นเอง ออกแน่ๆ ออกเริ่มสำแดงเดชกับผมแล้ว แต่เป็นการสำแดงทางดีไม่ใช่ร้าย ผมจัดแจงอาบน้ำแล้วกลับมานอนเล่น คิดแปลกใจอีกตามเคย การกระทำนี้ของยายออกแน่ๆ ไม่ยั้งงั้นใครจะเข้ามาทำได้ คิดไปคิดมาแล้วเลยเลิกสนใจ หยิบรายการสินค้าประเภทเครื่องสำอางที่ไปส่งๆ ไว้ และเก็บเงินเก็บทองมาก็รายต่อก็ราย พอตรวจเรียบร้อยแล้วก็ย้อนคิดไปถึงที่พระท่านพูดกับผมว่า ถ้าไม่ถืออะไร ผีกับคุณนี้ก็มิได้ห่างอะไรกัน ถ้าเราทำเมตตาได้ก็เป็นพลังจิตแก่เรา ถ้าเกลียดกลัวก็ขอร้องให้เขาไปเสียให้ห่างเรา สุดแต่เขาจะไปอย่างไรก็ช่างเขา นานๆ ก็ส่งเมตตาจิตไปบ้างทางใส่บาตรใส่พักให้ ผมใคร่ครวญดูแล้วทั้งสองอย่าง ก็ตกลงใจว่าเอาข้างเมตตาตลอดไป ผีจะอยู่ร่วมด้วยก็ตามใจ เพราะผมยังจำความฝันได้คราวที่ชวนนายชิตนายชวนไปไล่ผีที่ตึกพญาไท และผีเจ้าของที่ได้พูดว่า อาณาจักรที่ว่างเปล่าเป็นของเขา บ้านเรือนทั้งหลายจะปลุกจะกัน

เขตอย่างไร ก็ยังคงอยู่ในอาณาจักรแห่งความว่างเปล่านั้นเอง ไทน์จะพัวไปจากการลอยร่อนของผู้ที่มีกายทิพย์ได้ อย่างไรก็ตาม พวกกายทิพย์เขาก็เข้ามาได้ทั่ว ๆ ไป โดยยึดถือว่าอากาศว่างเปล่านั้นเป็นอาณาจักรของเขา ผมตกลงใจแล้วว่า ผมจะไม่ยินดีให้ยายอออดอยู่ ถ้ายายอออดคือเอา ยายอออดก็อยู่ได้ เอาอะไรไปกันแก่เล่า ผมคิดตกแล้วก็เข้ามุ่งนอนอย่างสบาย ท่องคติประจำใจว่า ความกลัวคือความล้มเหลว และความกลัวไม่ให้ผมอะไรให้เกิดขึ้นแก่ตัวเองเลย

ในคืนรุ่งขึ้น ที่หลับที่นอนของผมนึกคงเรียบร้อยตามเคย ผมถอนใจแล้วรำลึกว่า ขอบใจน้กยายอออดเอ๋ย ฉันไม่มีใครทำให้ ออดก็ทำให้ฉันเอาบุญเกิด ขอให้อออดได้ไปเกิดที่สุขสบายเกิด ผมขอบอกขอบใจอออดแล้ว ก็หลับไป จวนรุ่งเช้าเห็นจะได้ ผมตกใจตื่นโดยไม่รู้ว่าจะอะไรปลุกผม ผมเปิดสวิทช์ไฟขึ้น ต้องผงะหลัง เพราะที่มุมห้องข้างโน้น มีผู้หญิงนอนหงายตัวอยู่กับพื้น ออด ! ผมร้อง คราวนี้ไม่ใช่ฝัน ออดอย่างชัด ๆ พอผมออกเสียง ออดก็ตื่นขึ้น

“โธ่ ! ออดต้องนอนกับพื้นห้องและไม่มีผ้าห่ม” ผมว่า

อออดยิ้มน้อย ๆ แล้วโบกมือห้ามว่าอย่าพูดเลย สีหน้าเลือดฝาดของอออดก็เหมือนกับเก่าที่เคยเห็น

“อออดได้รับเมตตาจากพื้นพเท่านั้นก็ดีอย่างสิ้นเหลือ ออดทรมานอยู่ในป่าศรียาามาตั้งนานแสนนาน เข้าบ้านไม่ได้ ก็นอนตามดิน บางทีก็กระเบียงหอฉันของพระที่วัดไร่กล้วย อย่าทวงฉันเลยพี่ ฉันอยู่อย่างนี้ก็เหมาะสมกับชะตาตัวเองแล้ว”

“อออดรักพี่-และพี่ก็รักอออด อย่าพูดอะไรเลย พรุ่งนี้พี่จะซื้อที่นอนหมอนมุ้งให้เรียบร้อย ขออย่าได้คัดค้านเลย เพราะพี่ตั้งใจไว้อย่างนั้น” ผมพูดห้ามตัดบท

ขณะที่พูดนั้นเวลาพอรุ่งเช้าพอดี พอมีแสงอาทิตย์สว่างขึ้น ยายอออดสะดุ้งเหลียวดูแสงทอง แล้วร้องบอกলাম

“อออดลาก่อนละพี่ สว่างแล้ว” ยังไม่ทันขาดคำร่างยายอออดได้หายไปกับตา ผมสะดุ้ง มีใจหวั่น ๆ เกิดขึ้นตามเคย เพราะว่าถ้าเป็นภาพขมายายอออดอยู่เต็มตัวเต็มตา ความกลัวก็ได้หายไปแล้วด้วยเคยชิน แต่เกิด

มาหาขลุ่ยไปตั้งนี้ มันก็อดสะดุ้งไม่ได้ เพราะมันยังแสดงการเป็นปีศาจอยู่ โดยเต็มบริบูรณ์ ร่างนั้นหายไป แต่เสียงยังอยู่ ยังคงพูดอยู่ว่า บ้านนี้ไม่เคยมีผู้หญิงอยู่เลย ถ้าแสงสว่างดี ใครมาเห็นเข้าจะเป็นที่สะดุดตาสะดุดใจ จึงจำเป็นต้องทำเยี่ยงปีศาจสิง ผมก็เห็นจริงอย่างยายออกว่า ผมจัดแจงอาบน้ำแต่งตัวแล้วบอกยายออกเบาๆ ว่า เราไปกินข้าวกันเถิด แล้วเราก็ไปกินอาหารกันที่เก่า มีพฤติการณ์คงเดิมคือ ผมจัดจานข้าวแบ่งกับข้าวทุก ๆ อย่างรวมไว้ให้ และจานนั้นก็วางข้าง ๆ ผม พอกินอาหารเรียบร้อยแล้วก็แยกทางกัน ผมกระซิบบินให้รอดกลับไปอยู่บ้าน ส่วนผมเคยไปทำงาน

ผมมีชีวิตอย่างนี้อยู่หลายอาทิตย์ ถึงเวลาออกหัวเมืองไปคนเดียว พอกลับมาบ้าน ยายออกก็อยู่ด้วย จนเป็นที่เคยชินจิตใจเสียแล้ว ความกลัวไม่มี เกิดความอบอุ่นใจขึ้นแทนที่ คล้ายมีน้องสาวของตัวเองที่บ้าน เป็นแม่บ้าน ส่วนยายออกก็มีที่ท่าเกิดสุข เรื่องทุกข์ร้อนตามหาสามีที่หายไปก็จระงับลงแล้ว สีหน้าแจ่มใสดี ผมเองนั้นตัดสินใจเป็นคนถือศีล เลิกคิดจะมีลูกมีเมียกันละ ขออยู่อย่างโสดถือศีลไปอย่างนี้ สุดแต่ฟ้าจะประทานไปอย่างไรอีกเท่านั้น

วันหนึ่ง คุณเชิดโทรขอพบที่ร้านอาหารร้านหนึ่งอย่างด่วนจี๋ ผมได้ไปตามนัด ณ ที่ที่นัดพบ และก็พบพวกพร้อมหน้ากันหมด คุณเกียรติชัย คุณเชิด คุณฉลอง คุณสุข ต่อมเหล้าคอยอยู่ เราต่างคนต่างทักถามทุกข์สุขกัน เพราะไม่ได้พบกันหลายวัน แต่ผมไม่แยมพรายให้ฟังเลยว่า เวลาที่ยายออกมาสิงอยู่บ้านผม เขารินเหล้าให้ดื่มแล้วส่งซองจดหมายซองหนึ่งให้

“อ่านดูเอง” คุณเชิดว่า

ผมฉงนใจนัก ไม่รู้ว่าเป็นจดหมายใคร และเกี่ยวกับอะไร ทำไมคุณเชิดจะให้ผมอ่าน จึงรีบเอาจดหมายออกจากซอง พอคลี่ดูหัวจดหมาย ก็เห็นถึงชื่อคุณเชิด ก็ยิ่งฉงนใหญ่

คุณเข็ดที่รัก

ที่มี จ.ม. มานี้ ก็เพราะมีความจงใจ และไม่แน่ใจว่าผมจะทำอะไรผิดๆ แต่จะรับรองว่าที่ผมพบมานั้นจะใช้หรือมิใช่ คือผมพบตัวนายสมพงษ์ของเรา ตามที่คุณขอร้องว่า พบตัวให้ช่วยแจ้งให้ทราบ เมื่อไม่กี่วันมานี้ ผมได้เดินทางไปอบรมครูพระชาบาลที่วัดกลางทุ่ง ทางคลองพระยาบรรลือ พบคนบ้านคนหนึ่งโวยวายไม่เป็นภาษาคนที่ฟังชัดฟังออก อยู่คำเดียวว่า “ฉันกลัวๆ” ชายบ้านนี้ตั้งอยู่กลางดินหน้ากุฏิท่านสมภาร ผัวอ่อนแทบไม่มีพังกาย ผมจึงไถลเดินไปดูใกล้ๆ ผมตกใจจริงๆ ผมจำได้ว่าคนเสียจริตนั้นคือสมพงษ์แน่ๆ เราเคยอยู่โรงเรียนเดียวกันมา แต่รูปร่างผิดไปบ้าง ผอมจนเกือบไม่เป็นรูป แต่จะอย่างไร มันก็มีเค้านายพงษ์เวลานั้นเอง ดวงตามันก็ใช่ แต่เขาบ้านนี้ไม่ได้สติเลย เขามองดูผมก็ไม่รู้ว่าใครเป็นใคร ผมถามพระท่านดูถึงประวัติของคนนั้น ท่านตอบว่าไม่รู้อะไรเลยมากไปกว่าเขาเซซังมาจากไหนไม่ทราบ เดินทุ่งมาบ้าง วายน้ำมาบ้าง ชาวบ้านว่ากันอย่างนั้น ร้องแต่ว่าฉันกลัวๆ แต่เป็นบ้าไม่ดูร้ายอะไร อดมาจึงคิดเอาบุญกัน จะพยายามช่วยรักษาไปตามมีตามเกิด รักษามาก็หลายเดือน ก็คงคลุ้มคลั่งแต่เรื่องกลัว อดมารู้ได้ในกิริยาเขาเองว่า เขาไม่ได้กลัวผู้ร้ายหรือกลัวอาญาแต่อย่างใด แต่กลัวผี พอเย็นค่ำยิ่งร้องใหญ่และจะเข้ากอดคน ศิษย์วัดและชาวบ้านมานั่งล้อมดู สุมไฟสว่าง ก็ค่อยคลายร้องไป พอคนกลับหมดยิ่งร้องใหญ่และป็นขึ้นกุฏิ จึงเป็นเรื่องยุ่ง อดมาจะทิ้งไว้ก็ร้องลั่นวัดไปหมดและร้องให้ด้วยอีกลั่นๆ พวกพระอีกหลายองค์จึงออกความคิดว่า จะนำตัวเข้าห้องเล็กใต้ถุนกุฏิมีอยู่ เอาเสื่อขาด หมอนผ้าห่มให้ จึงเกิดทดลองกันดู อดมาจูงมือเข้าห้องพร้อมกับเสื่อ ผ้าห่ม แกกียอมเข้าดีๆ ไม่ขัดขืน พอเข้าไปได้ก็ปิดประตูลงกลอนลงหน้าแปลกใจมาก ทำได้อย่างคนไม่บ้า และก็หมดเสียงร้องไป อดมาคคยดูจนหมดห่วงจึงขึ้นกุฏิกัน ตั้งแต่นั้นมาก็รู้กันว่า เวลาค่ำจะต้องให้เข้าห้องปิดประตู กลัวผีแน่ๆ ถ้ากลางวันก็ออกมาอยู่กลางดินโคนต้นไม้ที่แหงๆ

ผมได้ความรู้จากพระแค่นี้เอง เรื่องอื่นๆ เอาอะไรไม่ได้เลย แม้ไม่รู้ภาษาคนเลย ร้องให้กับร้องว่าฉันกลัวเท่านั้นเอง เมื่อผมอบรมครูที่นั่นแล้วก็เลยต่อไปอีกหลายวัน แต่หากลับกลับมาทางเก่า อดแหวะดูอีกไม่ได้

เคย อยากจะดูให้แน่ว่า ใช้หรือมิใช่สมพงษ์ แต่ครั้นแหวะตอนหลังนี้ ไม่เห็นเขาเสียแล้ว ไม่ได้นั่งโคนไม้อย่างเดิม ผมจึงขึ้นถามพระท่านดู ท่านก็แจ้งว่า จากที่ผมให้หลังไปแล้วสองสามวัน คนบ้านนั้นคลั่งสุดขีด กลัวมาก ร้องไห้มาก ข้าวปลาไม่กินเลย น้ำก็ไม่กิน พอคำพระท่านก็เอาเข้าห้องเล็กได้ฤๅตามเคย พอเช้าเห็นผิดปรกติ เขาเคยออกมาจากห้องเอง แต่สายก็ยังไม่ออก จึงไปตบประตูเรียก ก็เงียบเสียง จึงสังหรณ์ใจเรียกพระมาดูแล้วช่วยกันพังประตูเข้าไป ก็เห็นเขานอนตายเสียแล้ว อาตมาจะศึกษาญาติที่ใดก็หมดหนทาง จึงให้สัปเหร่อเผาไปแล้ว ผมตันใจร้องอนิจจัง

นี่แหละครับ เรื่องเป็นอย่างนี้ แต่จะใช้หรือไม่ใช้ ไม่รับรองแน่ทีเดียว จะมาพบเองก็ยุ่งยุ่งทางกระทรวง จึงจดหมายมาแทน วันหน้าค่อยพบกัน และจะหาโอกาสเสหากันบ้าง

รักและคิดถึงเสมอ

ณรงค์ ใจมั่น

ผมอ่านจดหมายแล้วถอนใจ แต่ยังไม่แน่อนจะปักลงไปว่าไม่ใช่เจ้าพงษ์ แต่เรื่องราวมันใกล้เข้าไปมาก

“เป็นข่าวที่ไม่แน่ชัด” ผมว่า เมื่อเงยหน้าขึ้นจากจดหมายแล้ว

“แน่อนนะคุณนพ” คุณเกียรติชัยออกปากพูดขึ้นมา “ผมรับจดหมายจากเพื่อนหลายคนว่าพบสมพงษ์ในลักษณะนี้ และก็พูดไม่รู้เรื่องกัน เขาก็เลยจากกันไป”

“เขาพบที่ไหน?” ผมถาม

“พบที่นนทบุรีบ้าง บางบัวทองบ้าง แต่เขาว่าไม่ไว้วางใจอะไรเลย เดินชิมไม่หักใคร จำใครไม่ได้ หน้าดำ แต่ผู้พบเขาไม่รู้เรื่องอะไรเลย เมื่อพูดกันไม่รู้เรื่องก็จากกันไป เขาว่า ผ่าผอนดำชะมุกชะมอม เดินเห็นมีท่าทางหวาดกลัวอยู่ตลอดเวลา ผมจึงแน่ใจว่าใช่ เพราะทุกรายมันบอกว่าตาพงษ์แก่เป็นบ้า จนรายสุดท้ายนี้ก็พบว่าบ้าหนัก และก็ตายไปแล้ว ทางที่เราสันนิษฐานก็เห็นชัดว่าใช่ตัวเขา คนที่มีความกลัวสุดหัวใจอยู่แล้ว กลับไปถูกเรื่องเมียตายอีก ความกลัวมันก็เพิ่มขึ้น เริ่มแรกนะกลัวผีรตคว่าครันไปได้เมียที่เป็นลูกสาวนักเลง ก็กลัวพ่อจะตามพบอีก กลัวลูกในห้อง

เมียจะออกมาอีก กลัวจะลำบากไม่มีทางไป แอบเอายาให้เมียกิน ก็มาเกิดตายขึ้น ที่นี้กลัวทั้งทางพ่อของเมีย กลัวทั้งทางกฎหมายเกี่ยวกับลักพาคนหนี ทะเบียนไม่มี ไม่รู้จะสู้หน้าเจ้าหน้าที่ได้อย่างไร ก็หนีไปด้วยจิตใจกระเจิดกระเจิง มันก็บ้าเท่านั้นเอง”

“สิ้นเวรไป” ผมพูดได้เท่านั้นแล้วถอนใจด้วยความสงสารจับใจ ชีวิตบั้นปลายของเขา บังเอิญมาอยู่ที่ผมช่วยอุ้มชูจนจากกันไป ผมจึงมีส่วนรู้เห็นในนิยายรักนี้เต็มที่ ผมดื่มกับเขาอีกสองสามเบ้าก็บอกลาแยกทาง อ้างว่ามีธุระ กลับถึงบ้าน อาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวแล้วกระซิบบอกไปลม ๆ แล้ง ๆ ว่าออกไปกินข้าวกันเถิด แล้วผมก็ไปร้านอาหารตามเคย ผมทำตามเคยโดยทุกประการ ไม่ลืมกิจของตัว เพราะถือว่าเดี๋ยวนี้มีผู้อาศัยก็ต้องทำตามหน้าที่เจ้าบ้าน ขากลับซื้อขนมกลับไปด้วยเพื่อเวลากลางคืน กลับถึงบ้านก็หักท่ายเพื่อนบ้านตามระเบียบแล้วก็ขึ้นบ้าน พอมืดเข้าได้เข้าไฟพอดี ยายออกของผมก็มีรูปร่างอย่างมนุษย์โดยสมบูรณ์

“ออก วันนี้พี่มีข่าวจะบอก เป็นข่าวร้ายหน่อย” ผมพูด ออกมองหน้าผม

“ข่าวพี่พงษ์ตายใช่ไหม?” ออกถามดักคอ ผมถึงกับสะดุ้ง

“ทำไมรู้เล่า?”

“ก็ออกฟังเรื่องอยู่ด้วยกัน พี่อ่านจดหมาย ออกก็อ่านด้วย”

ผมเพิ่งรู้ว่ายายออกไม่ได้อยู่บ้าน ที่แท้ตามผมไปด้วยนั่นเอง

“แล้วออกว่ายังไงล่ะ?” ผมถาม เมื่อรู้ว่าออกก็รู้เรื่องดีอยู่แล้ว

“คล้ายโกรธลงแล้ว” ออกว่า

“พี่ก็เหมือนกัน ชั้นแรกโกรธเหลือเกิน การหนีไปนั้นมันหมายถึงเลวทราม แต่พอรู้ว่าไปด้วยความกลัวจนเป็นบ้าก็เลยสงสาร หาใช้คนทรยศอย่างที่คิดไว้แต่เดิม” ผมว่า และมองหน้าออก เห็นมีสีหน้าเศร้า

“ฉันจะต้องมีจดหมายไปบอกจิตชวนเขา เพราะเขาทั้งโกรธทั้งเกลียดสมพงษ์มาก จะขอให้เขาอโหสิให้เสียเถิด”

“ฉันไม่กล้าไปหาพี่สองคนนั้นอีก เพราะฉันก็ทำอะไร ๆ ไร้มารเดือดร้อนไปตาม ๆ กันเพราะฉันในตอนหลังที่ยุงยากอยู่ ถ้าฉันไม่โผล่ไป เขาก็คงสงบไปกันทั้งบางนั้น แม้แต่ยังรักและเคารพเขาอยู่ก็ไม่กล้าไป”

“ดีแล้ว!” ผมว่าและจุดบุหรี่สูบ “ไม่ต้องไปทรอก พี่จะจดหมายไปเอง แต่เมื่ออีตอนที่จดหมายมักไปตายอยู่ที่ร้านกาแฟปากทาง ถ้าเขาออกมาก็ได้จริง ถ้าไม่ออกมาก็ไม่ได้รับ” ผมบ่น

“ไม่เป็นไรพี่ ฉันจะคลใจให้เขาออกมาที่ปากทางนั่นเอง พี่ทิ้งหนังสือไปก็แล้วกัน” ออดว่า

“โอ้ ! จริงซี ออดทำได้เรื่องอย่างนี้”

เราคุยกันถึงเรื่องของสมพงษ์บ้าง และเรื่องอะไรต่ออะไรจางง้าง จึงต่างแยกกันเข้านอน ผมจะหลับไปที่ชั่วโมงไม่ทราบ ตกใจตื่น เพราะได้ยินเสียงร้องไห้ ผมจึงเปิดไฟขึ้น ออกจากมุ้งมาก็สะดุ้งทั้งตัว เพราะเห็นยายอดอกกับสมพงษ์นั่งร้องไห้กันอยู่ สมพงษ์หันมายกมือไหว้ผม และขอโทษผมที่ลวงล้ำเข้าบ้านก่อนได้รับอนุญาต

“แกตายแล้ว?” ผมร้อง

“ฉันตายแล้ว กว่าจะรู้ว่าออดอยู่นี่ก็หลายวัน” เขาตอบ

“แกมาทำไม?” ผมถามโพล่งออกไป เพราะใจนั้นมีเคือง ๆ ที่จะมายุ่งกับออดอีก

“ฉันมาสารภาพผิดที่หนีออดไป ฉันมันเลวทราม มีแต่ความกลัวจนกลายเป็นคนเลวร้าย ฉันตายแล้วจึงกลับมาเล่าความจริงให้ฟัง เพื่อขอความเมตตาและเห็นใจด้วย ฉันรู้ผิดแล้ว ฉันมาขอโทษออด ฉันไปตามที่ศรราชาก็ไม่พบ แต่ฉันได้เข้าฝันบอกคุณชิตคุณชวนเขา แล้วเล่าอะไรๆ ให้เขาฟังหมดแล้ว” สมพงษ์พูดทั้งร้องไห้ ผมชักสงสารมาก ชั้นแรกไม่พอใจก็กลับมาติดต่อกับออดอีก

“แล้วจะทำอย่างไรต่อไปอีก?” ผมถาม

“ฉันจะมาขอแม่อดกลับไปกับฉัน” เขาว่า

“อูวะ!” ผมตวาดลั่น “แกนี่ยังงี้ เขามีสุขแล้ว แกจะชวนไปให้เกิดทุกข์อีก” ผมพูดอย่างโกรธ

“สงสารฉันและเมตตาฉันเถิด วิญญาณฉันลอยร่อนอยู่ผู้เดียว เมตตาฉันเถิด” เขาพูดและยกมือไหว้

“แกถามยายออดเขาซิ” ผมว่าอย่างกระซอกเสียง “เฮ้อออดว่ายังไงล่ะ เขาขอให้ไปกับเขา?”

ผมถามยายออก แต่ยายออกไม่กล้าเงยหน้าดูผม ร้องไห้กระซิกๆ อยู่
 “ตอบมาสิ เราเป็นตัวของเราเนี่ย จะไปไม่ไปก็ตอบเขาไป” ผมว่า
 “ฉันสงสารเขา” ยายออกด่าและร้องไห้หนัก “ฉันสงสารเขาที่รู้เท่า
 ไม่ถึงการณ์หนีไปเพราะเป็นบ้า เขาขอร้องไห้ไปคู่วิญญาณเร่ร่อนไปตาม
 กรรมกันต่อไป เราก็คือเมียกันไม่รู้จะว่าอย่างไร”

“เราอยากไปรึอะ?” ผมถามเสียงหนัก

“จ๊ะ ฉันอยากไปเพราะสงสารเขา ถ้าพี่บังคับไม่ให้ไป ฉันก็ไม่ไป
 ปล่อยให้เขาเร่ร่อนไป” ออกพูดแล้วเกลือกกลิ้งกายร้องไห้ ผมใจหาย ไม่
 คิดว่าจะเป็นไปดังนั้น ผมนั่งก้มหน้าเสียใจที่สุด เสียใจตัวเองที่ลำบาก
 เพราะเรื่องเขาทั้งสองมากก็มาก ครั้นจะสุขใจและเกิดรักและเมตตายายออก
 ขึ้น ยายออกก็จะผละจาก ผมนี่ก็เป็นเพียงสะพานที่ให้เขาเดินข้าม ลงท้าย
 เขาก็ยिनดีในกันอยู่ อะไร ๆ มันก็ผิดไปจากเดิม เอาอะไรกันเล่าในโลกนี้
 อย่างว่าแต่คำพูดคำสัญญาของมนุษย์เลย แม้แต่ปีศาจก็กลับคำได้ ผมเสีย
 ใจอย่างลึก

“อนุญาตเราเถิด” สมพงษ์ขอร้องกราบไหว้ “เราก็เป็นผีด้วยกันแล้ว
 ปล่อยให้เราไปตามประสาผี ถึงว่าออกจะอยู่กับแก ก็เท่ากับผีสิงอยู่กับแก
 ไม่มีคุณอะไรจะเกิดกับแก ปล่อยให้ตามกรรมเถิด บุญคุณทั้งหลายเรา
 ไม่ลืมเลย”

“ฉันสงสารพี่นพ ฉันไปแล้วใครจะทำทุกๆ อย่างให้ ใครจะบูที่นอน
 ใครจะซักผ้าเช็ดเกือกให้ กวาดบ้านให้เล่าพี่นพขา” ออกร้องไห้และรำพัน

“นี่กว่าเราสร้างบุญกันแค่นี้ก็แล้วกัน” ผมพูดอย่างหมดอาลัย “ไป
 เถิด จงไปดีเถิด”

ผมพูดแล้วลุกจากที่กลับเข้าห้องนอนด้วยความเสียใจ ยายออก
 กอดขาผมไว้และร้องไห้

“ไปเถิดยายออก ไปเสียก่อนที่ฉันจะกลับใจเป็นคนใจร้ายขึ้นมา”
 ผมว่า

ยายออกกับสมพงษ์ก้มลงกราบที่เท้าผมด้วยกันทั้งคู่ ร้องไห้และ
 บอกลาทั้งคู่ แล้วค่อยๆ เคลื่อนตัวออกจากเรือนไป ยายออกนั้นมีความ
 อาลัยมาก หันมามองผมหน้าตาโศกหน้าแล้วก็หายวับไปด้วยกัน เฮอ ! โลก

หนอโลก ผมนี่ก็เพียงผู้ช่วยผู้ล่าบากกับเขา ครั้นเขาจะไปจาก อันความ
ดีที่ทำไว้ให้กลับเหลวลงแค่นี้ ผมใจหายเหมือนใครมาล้วงไปจากอก น้ำตา
ไหลซึม ผมนั่งงงอยู่กับที่จนสว่าง

ผมออกไปทำงาน กินอาหารเช้าไม่ลง กินได้ตอนกลางวัน แต่คง
แบ่งอาหารให้ออดตามเคย แต่รู้สึกว่าจะไม่มีออดอยู่กินด้วย เย็นกลับบ้าน
ผมกินเหล้าเสียเมาแประ เข้าบ้านใจยังนึกว่า ออดอาจจะกลับใจมาอยู่อีก
แต่ก็ไม่มีเลย ออดไปแล้วจริง ๆ ผมหมดแรงและอาบน้ำอาบท่า มุดหัว
นอนทั้งชุดเก่า ร้องไห้ไปด้วยความเสียดายอาลัยจนหลับไปด้วยหมดแรง

สโมสรรพวก กายทิพย์

นับแต่วิญญาณผีของสาวน้อยออก
ได้จากผมไป โดยติดตามวิญญาณของ
สมพงษ์ไปแล้ว ผมก็มีความหงอยเหงา
ผิดธรรมดาไป ซึ่งเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว ผมเองก็
รู้ว่า นั่นคือภูตผีปิศาจ เหตุใดจึงยังวน
เวียนฝังใจอยู่ในอำนาจของผี ข้อนี้ขอ
รับรองว่า ไม่ใช่เกิดหลงละเมออยู่ในอำนาจ
ผีหรืออะไรทั้งนั้น หากเกิดจากผมเป็นคนมี
นิสัยการุญทั่ว ๆ ไป ไม่ว่าจะเป็นคนเป็น
สัตว์ก็ตาม ถ้าลงอยู่ในที่เดียวกันแล้ว ถ้า
มาจากไป ผมจะมีอันเป็นเสมอมา คือ
ใจคอไม่มีสุขอย่างเคย เคยเลี้ยงสุนัข เวลา
ผมไปทำงานมันจะร้องหาผมตลอดวัน ทั้ง
ข้าวปลาหมักกินสมบูรณ์ มันก็คงโอดครวญ
จนผมกลับ เมื่อกลับมาแล้วมันจะดีใจมาก

มันจะออกจากบ้านไปเพียงถ่ายท้องมันแล้วรีบกลับมาเล่นหัวอยู่กับผม ตลอดเวลา ครั้นผมจากไปทำกิจการค้าส่งของหัวเมืองวันสองวัน ผมฝากมันไว้กับเพื่อนบ้าน มันเห็นผมหายไป มันก็แอบหนีออกจากบ้านเที่ยวตามหาผมจนถูกรถชนตาย คราวนี้ก็เป็นคราวของผมละ กินอาหารไม่ลงคอมองเห็นชามข้าวของมันที่เคยกินวางอยู่ว่างเปล่า ผมก็สะท้อนใจ นอนกลางคืน บางทีผวาตื่นคล้ายได้ยินไปว่ามันมาร้องเรียกผม เคยตื่นมานั่งฟังเสียงของมันโดยเพื่อนบ่อย ๆ เวลาเช้าจะไปทำงานจะมีความรู้สึกว่ามันมากอดแข่งกอดขาร้องงี้ดัง้าดตามเคย เวลากลับก็เป็นเช่นนั้น มันจะโอดหน้าโอดหลังพร้อมด้วยร้องและเห่าอย่างดีใจ พันแข้งพันทา ความรู้สึกชนิดนี้เป็นอยู่นานกว่าจะหาย คราวนี้เป็นผีคนด้วยซ้ำที่ควรจะเกลียดกลัว แต่ผมมีสันดานอยู่อย่างไรก็เป็นอย่างนั้น คงอาลัยเสียตายไม่รู้จักหาย

วันนี้ผมได้รับจดหมายของพ่อชิตพ่อชวน ชาวไร่ป่าศรีราชา และในจดหมายก็พูดถึงเรื่องยายออกน่อง ว่ายายออกไปเข้าฝันเขา และเล่าให้เขาฟังว่า แต่เดิมสิงอยู่กับผม แล้วสมพงษ์เกิดตายลง วิญญาณสมพงษ์ได้มารับกันไป ได้ลาจากผมไปแล้วด้วยความอาลัย แต่ส่งสารสมพงษ์จึงยอมตามไป แต่บัดนี้ วิญญาณสมพงษ์ได้หนีไปเกิดเสียแล้ว ยายออกยังคงลอยร่อนอยู่คนเดียว ครั้นจะกลับมาหาผมอีกก็กลัว เพราะได้ทำให้ผมเสียใจไว้ จึงขอกัมหน้าไปตามกรรม

ผมอ่านจดหมายของนายชิตนายชวนแล้วก็สงสารจับใจ เมื่อใดเล่าออกจึงจะไปเกิดเสียที่ เที้ยวเร่ร่อนอยู่ดังนี้ก็น่าเวทนานัก ผมใจหายสะท้อนไม่แพรงพรายเรื่องยายออกให้พวกคุณเกียรติชัย คุณเชิด และใคร ๆ อีกเลย เพราะมันเป็นเรื่องทางใจ เรื่องการสัมพันธ์กันระหว่างพวกกายทิพย์กับเราชาวมนุษย์ ไม่เหมาะแก่คนทั่ว ๆ ไปจะรู้ ถ้าเขาเชื่อก็ดีไป ถ้าไม่เชื่อผมก็กลายเป็นมนุษย์เสียสติ อะไร ๆ ผมจึงเก็บไว้เป็นเรื่องในใจ เรื่องการกลัวผี ผมได้เลิกกลัวเสียแล้ว เพราะรู้ว่ากลัวก็หนีไม่พ้น ถ้าปีศาจตนนั้นต้องการจะทำร้ายเรา เราจะหนีแทรกแผ่นดินไปไหน อย่างไร ๆ เราก็ยังคงอยู่ในอาณาจักรของเขา คือความว่างเปล่า เรายังมองไม่เห็นเขา เราก็คิดว่าไม่มีเขา ความจริงแล้ว เขาก็อยู่รอบ ๆ ตัวเราอยู่เดี๋ยวนี้เอง นอกจาก

ยายออกเดาแทนที่ผมรู้ว่าไม่ได้อยู่ใกล้ ๆ คงล่องลอยไปไกลตามฤทธิ์แก

ในเวลาปัจจุบันนี้ ผมกลัวคนมากกว่ากลัวปีศาจเสียอีก เพราะทางปีศาจนั้น ถ้าเราดีกับเขา เขาก็ไม่ทำร้ายเรา แต่มนุษย์นี่ชียากนักที่จะวางใจกันได้ หลอกเราทั้ง ๆ ที่เราก็ก็นับเป็นมนุษย์ธรรมดา ไม่ใช่ผีสาวอะไรเลย และหลอกเอาถึงขั้นลุ่มจมน้ำ ชั้นหมดตัว ชั้นตาย แต่การหลอกของผีนั้นมียู่เพียงว่า เราเห็นคนเดินอยู่คนหนึ่งทั้งหันมายิ้มกับเรา แต่ครั้นมองไปอีกที ร่างนั้นได้หายไปเสียแล้ว นี่แหละครับ การหลอกของผีเป็นการล่อนั่นเอง ไม่ถึงกับก่อความฉิบหายขาดตนเท่ากับคนหลอกคนด้วยกัน ถ้าใครปล่อยเชื่อความหลอกหลวงของคนก็ย่อมถึงความวิบัติเป็นแน่แท้

ในคืนหนึ่ง ผมได้นอนหลับไปแล้วก็ชั่วโมงก็ไม่มีโอกาสทราบ ได้เกิดความมหัศจรรย์ขึ้นแก่ผมอย่างไม่เคยจะพบเลยในชีวิต คล้าย ๆ มีใครปลุกผมให้ตื่นขึ้น ผมนอนลืมตาอยู่ชั่วสองสามอึดใจ จึงค่อย ๆ มองไปทางด้านข้าง ก็ต้องสะดุ้งทั้งตัว เมื่อเห็นหญิงสองคนยืนอยู่อย่างกลาง ๆ ข้างเตียงผม

“ตื่นขึ้นเถิด” เป็นคำพูดของหญิงคนหนึ่งในจำนวนสองคนนั้น เป็นเสียงเชิงบังคับ

ผมลุกขึ้นจากเตียงตามคำสั่ง งงงันที่สุด หญิงสองคนนี่คือใคร ? และเข้ามาในบ้านผมได้อย่างไร แต่เรือนร่างของนางทั้งสองนั้นทำให้ผมผงะเรือนร่างของนางทั้งสองนั้นเลื่อน ๆ ราง ๆ ไม่ชัดแก่สายตา ผมรู้ทันทีว่าเธอคือใคร แต่ผมได้เรียนกับท่านผู้อ่านไว้แล้วว่า ผมหมดการกลัวพวกเธอเสียแล้ว ถึงกระนั้นก็มีภาพความประหลาดด้วยอำนาจของเธอเป็นพิเศษ จึงถามอะไรไม่ได้อีก

“หัวหน้าฉันให้ฉันมาเชิญคุณไปพบ” หญิงคนหนึ่งพูดสั้น ๆ แม้แต่ในคำเนื่อหานั้นก็เพียงแจ้งให้ทราบว่า เธอทั้งสองเข้ามาในบ้านผมทำไม แต่ในน้ำเสียงนั้นมีกระแสน้ำบังคับอยู่ด้วยอำนาจว่า ถ้าไม่ไปเป็นไม่ได้แน่ ๆ

“ไปไหนครับ ?” ผมถาม

“ไปยังที่หนึ่งที่พวกเราชุมนุมกันอยู่” เธอตอบ

“ถ้าไม่ไปจะได้ไหม ?” ผมซังกะตายถามอย่างซิมกลาง

“ไม่ได้เลย !” เธอว่าเสียงเย็นๆ แต่เฉียบขาด

ความจริงจะว่าไปผมไม่กลัวเธอทั้งสองนั้นเลย แต่ไม่รู้ว่าอะไรจึงทำให้ผมเกรงใจเธอ เกรงอย่างเกือบเป็นกลัว เพราะการพบกันโดยผมตัวคนเดียวแท้ๆ และเธอมีสองคน ใจก็ว่าเหว่พิกลอยู่ ทั้งเธอบอกชวนไปด้วยกันและจะไปกันที่ไหน ผมก็ไม่รู้ เธอว่าหัวหน้าเธอให้มาเชิญผม หัวหน้านั้นจะเป็นใครกันก็สุดจะรู้ เขาต้องการพบผมด้วยเรื่องอะไรเล่า

“ผมยังไม่ได้แต่งตัวเลย” ผมถ่วงเวลาอย่างขอไปที

“ไม่ต้องค่ะ พวกเราไม่ต้องการแต่งตัวอะไร คุณแต่งอยู่อย่างไรก็ไปอย่างนั้น”

ผมถึงกับยั้งงัน เป็นการเชิญพบอะไรกันอย่างนี้ รึว่า? หัวใจผมแวบคิดไปอีกด้านหนึ่งว่า หรือนี้เป็นเวลาที่ผมจะตายจากโลกมนุษย์ไปกระมัง และเธอทั้งสองเป็นผู้มารับวิญญาณผมไป พอนึกอย่างนี้ผมก็ใจหาย เกิดเสียดายชีวิตตัวขึ้นมา เพื่อนฝูงทั้งหลายยังไม่รู้เรื่องเลย ผมยังไม่ได้บอกกล่าวใครเลยจนคนเดียว เมื่ออยู่ๆ ผมจะมาตายจากไปอย่างเงิบๆ เช่นนี้ เขาจะคิดอย่างไรกัน เขาคงจะเสียใจกันมากอยู่ ในระหว่างที่ผมยืนงงงันอยู่นั้น เสียงสุนัขนอกบ้านทอนเสียงยาวเยือกจับหัวใจ ผมสะดุ้งทั้งตัวแน่นแล้ว ผมก็จำจะต้องลาจากโลกนี้ไปอย่างกะทันหัน เข้าชั้น ผมนอนตัวแข็งไต่อยู่บนเตียง ทุกคนจะต่างปลงอนิจจังผมทั่วๆ ไป และคงไม่มีอะไรมากนัก เพราะพ่อแม่ผมก็ล่วงลับไปแล้วทั้งสิ้น ญาติพี่น้องมีก็ห่างเต็มที ส่วนคู่รักผมทางฝั่งธนบุรี ปานนี้เธอก็คงลืมผมแล้ว เพราะตั้งแต่ถูกผีหลอกโดยแม่ดวงเมียบเจ้าไปร้แล้ว ผมก็ไม่ได้ไปติดต่ออีกเลย ฉะนั้นอะไรๆ มันก็คงไม่มีอะไรมากนัก เพื่อนๆ ก็คงเอาศพผมไปจัดการตามระเบียบ

“คุณเข้าใจผิดทั้งนั้น” แม่สาวคนหนึ่งพูดแล้วหัวเราะ แต่ผมไม่ได้ตอบอะไรเธอเลย ยืนหัวใจลอยเพราะความเศร้าสลดในตัวผมเองที่จะต้องจากโลกนี้ไปโดยด่วน ผมคงยืนตัวตรงอย่างคนไม่มีวิญญาณ เธอคนหนึ่งหันไปหยิบอะไรมาอย่างหนึ่ง ผมมองตามจึงรู้ว่าที่เธอหยิบมาคือผลไม้พราวหัวที่ปอกเปลือกแล้ว ผมมองดูด้วยความฉงนใจ

“คุณคงรู้ดีอยู่แล้วว่า พวกของคุณทุกคน ถ้าจะไปเป็นพวกฉัน เขา

จะต้องเอาน้ำมะพร้าวล้างหน้าให้แจ่มใสเสียก่อน จึงจะไปรวมกันได้” เธอว่า
 ผมถึงกับลมตีจุกคอหอย ค่อยซึ่มมือไปที่ลูกมะพร้าว และคิดจะพูด
 ถามเธอว่า นี่ก็คือการตายของผมนั้นละซี และเมื่อผมจะจากโลกของผม
 ไป ผมจะต้องใช้น้ำมะพร้าวล้างหน้า แต่ยังไม่ได้พูดออกไปเป็นเสียง เธอ
 ทั้งสองก็หัวเราะกันครึนอย่างขบขัน

“คุณก็ยังเข้าใจผิดอยู่นั่นเอง คุณจะไม่ตาย คุณยังคงมีชีวิตอยู่ แต่
 จันมาเชิญคุณไปร่วมสมาคมของพวกฉัน คุณจึงจะต้องชำระล้างความเก่า
 ที่เคยเป็นอยู่เสียก่อน เมื่อมีอะไร ๆ เหมือนพวกฉันแล้ว เราจะไปไหน
 และทำอะไร ๆ กัน สนุก ๆ เหมือนกัน คุณจะมีตาทิพย์อย่างฉัน” เธอได้
 อธิบายให้ผมฟัง ส่วนการจะเชื่อไม่เชื่อเธอนั้นก็ไม่มีประโยชน์อะไร เพราะ
 ไม่กล้าขัดขืนใจเธอทั้งสอง เธอคนหนึ่งเอามือน้อย ๆ ของเธอทุบมะพร้าว
 นั้นแตกออกได้ดังโพลละ ผมสะอึกใจ มะพร้าวออกแข็งปานนั้น ผมเป็น
 บรูซแท้ ๆ ก็ทุบด้วยมือให้แตกไม่ได้เช่นนั้น แต่แล้วผมก็จำใจรับมะพร้าว
 นั้นมาล้างหน้าจหน้าของมันเป็นหมดลูกไป บัดนั้นเอง ความมหัศจรรย์ก็เกิด
 ขึ้นกับผมทันที คือบ้านช่องของผมที่เคยอยู่นั้นกลับมองเห็นจาง ๆ ไป
 พอสักแต่ว่ามองเห็นเป็นตัวเรือน ที่นอนหมอนมุ้งอยู่ดังเดิม แต่ว่ามองอะไร
 ไปรุ่งไปทั้งหมด ผมตกใจจึงเหลียวดูไปรอบ ๆ ตัว ก็เห็นภาพของเพื่อนบ้าน
 ทั้งหลายของผมกำลังนอนกันอย่างผาสุก คลุมผ้ากันหลับปุ๋ย แต่ คุณ
 พระช่วย ! อีกบ้านหนึ่ง แม่ผู้หญิงคนหนึ่งกำลังนั่งอยู่ในส้วม ผมเห็นเธอ
 ซัดกับตา ผาห้องส้วมนั้นไม่หนาพอจะปิดบังได้ ผมรู้สึกอายใจ อายแก่
 แม่สองคนที่มาเชิญผม ผมจึงรีบเบือนหน้าหนีไม่มองภาพนั้นอีกต่อไป

“ไปกันเถิด แล้วจะกลับมาส่ง” เธอคนหนึ่งพูดแล้วเธอก็ทั้งสองก็เอา
 มือของเธอข้างละมือจับแขนของผมทั้งสองข้างประคองแกมจูง ออกพ้น
 บ้านของผมไป เราเดินกันมาตามถนนหนทาง ผมเห็นพวกของเธอผู้นำตัว
 ผมมากมายและเกื่อนกลาด เทบหลิกไม่พั้น ที่ผมรู้ว่าเป็นพวกของเธอ
 ทั้งสองนั้น ก็เพราะเขาเหล่านั้นทั้งหญิงชายแต่งกายอย่างเดียวกัน คือห่ม
 ผ้าขาวบาง ๆ เนื้ออ่อนนิ่มและสะอาดลมคล้ายควันหมอก ผมแลเห็นท่าทาง
 ของพวกกายทิพย์แล้ว ผมตื่นเต้นตกใจนัก

ผมจึงกระซิบถามเธอทั้งสองว่า

“เขาเหล่านั้นคือพวกของคุณใช่ไหม?”

“ถูกแล้ว เพราะคุณกระทำตามพวกฉัน ใช้น้ำบริสุทธิ์ คือน้ำมะพร้าวที่เป็นน้ำกลั่นในตัวของมันเอง สะอาด สดใส มาล้างหน้าก่อนจะออกจากบ้านคุณเข้าสู่แดนของพวกฉัน คุณจึงเห็นเขาได้ชัดเจน แต่ถ้าพวกคุณคนใดไม่เคยทำตามประเพณีของพวกฉัน เขาทุกคนก็ไม่มีตาเป็นทิพย์อย่างคุณ ไม่เห็นพวกของเราเลย แน่ที่คุณดูซิที่เราเดินหลีกพวกคุณมากี่คนต่อกี่คน ไม่มีใครรู้สึกอะไรเลย เพราะเขาไม่เห็นพวกเรา คุณคอยดูนะ” เธอพูดแล้วก็ยกมือไปจับแก้มชายคนหนึ่ง que เดินสวนมา ชายนั้นผงะเซ แล้วยืนตาโพล่ง นิ่งอยู่ด้วยความตกใจและสงสัย พอเธอยกมือโบกลมใส่หน้าเขาอีกครั้งเท่านั้น ชายนั้นก็ออกวิ่งและร้องโวยวายไปเลย

มัจจุหะศักร์ของผมสองคนได้ทำให้ผมดูแล้วก็หัวเราะกัน ผมจึงเห็นชัดว่า ความจริงพวกมนุษย์กับพวกกายทิพย์ก็วนเวียนหลบหลีกกันอยู่ตลอดเวลา หากแต่พวกกายทิพย์มีความอ่อนไหว หลบหลีกฝ่ายมนุษย์ได้อย่างคล่องแคล่ว เพราะร่างกายนั้นอ่อนเป็นเปลวสะบัดพลิวไปอย่างสายน้ำที่ไหลพัดผ่านเสาหรือกิ่งไม้ที่หักโค่นลงสู่ลำน้ำจะนั้น หรือไมก็น้ำท่วมพื้นพสุธา ก็ไหลลอดผ่านสิ่งต่างๆ ไปได้ตามสบายของธรรมชาติ

เธอทั้งสองได้ประคองพาผมผ่านตรอกผ่านซอกไปอีก คราวนี้ผมได้เห็นอะไรต่ออะไรโดยมิได้เคยคิดมาเลยว่าจะได้เห็นในสิ่งที่มนุษย์แสนจะอายและปกปิดทำการในที่ลับลี้ ในห้องในที่นอนที่คิดว่ามิดชิดลับตาคน ผมไม่กล้ามองนัก เพราะอายแม่สองสาวของผมเหลือเกิน

“สองคนนั้นมิใช่คู่ผัวตัวเมียกันหรือ” เธอคนหนึ่งพูดเหมินๆ ผมจึงหันมองเธอด้วยความฉงนใจ

“ชายคนนั้นเป็นชายชู้ ผัวของนางคนนั้นไม่อยู่” เธอพูดต่อ ผมฟังแล้วก็อึ้งอั้น คิดอยู่ว่าการอย่างนี้ ถ้าคิดว่าเป็นความลับ อะไรๆ มันก็ไม่น่าจะอายอาย ถ้าไม่มีละอายแก่ใจตนเอง มัวเมาในสิ่งที่เพียงอยากได้หรือต้องการ โดยใช้ความลึกลับเป็นเครื่องปิดบังความจริง แต่ถ้าใครๆ เกิดจะมีตาทิพย์เข้าอย่างนี้ เจ้าประคุณเอ๋ย ความอายอายขนาดไหนจะมีเท่าความอายอย่างนี้ ซึ่งมันหมายถึงความละอายที่คิดอย่างบ้องตื้น และมัวเมาในตัณหาจนลืมลละอายในเกียรติแห่งตน

“อย่าไปดูเขาเลย ให้เสียศักดิ์ศรีลูกตาเรา” เธอว่า แล้วจึงผมต่อ
ไป และไปถึงอีกมุมหนึ่งมีชายหัวขโมยกำลังมัดเงะประตูบ้านคนที่นอนหลับ

“ขโมย” เธอว่า

“ทำไมคุณไม่ช่วยเจ้าทรัพย์ล่ะ” ผมถามกระชั้น และหยุดยืนดูการ
กระทำของหัวขโมยที่ไม่คิดว่ามีใครเห็น ก้มหน้าก้มตาจะมัดเงะให้เป็นที
สำเร็จ

“กฎของพวกเราว่า ใครทำอะไรก็ได้กับตัวเอง เราคนละโลกไม่
เกี่ยว” เธอว่า

ผมถอนใจอย่างปลงสังเวช มองหน้าเธออย่างไม่เห็นด้วยที่ว่า พวก
กายทิพย์ชอบปล่อยให้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามทางแห่งกรรม

“คุณยังเป็นมนุษย์จึงยังเห็นแก่กัน และด้วยธาตุของคุณมีธาตุ
ชื่อตรงเที่ยงธรรม จึงคิดว่าจะต้องช่วย แต่พวกเรามีความถือตัวอยู่ว่า
มนุษย์เจ้าทรัพย์ไม่ได้ขอร้องอะไรพวกเราว่าให้ช่วย เราจึงไม่อยากยื่นมือ
เข้าไปในกิจของผู้อื่น แต่ถ้าเราจะช่วยนะรี นิดเดียว คอยดู” เธอว่าแล้ว
ก้มหยิบก้อนดินปาไปที่ประตูบ้านนั้นดังปังใหญ่ คนที่นอนหลับข้างในก็
ตกใจตื่น และคนขโมยก็ตกใจวิ่งหนีไปในทันที

“เท่านั้นเอง ถ้าจะช่วย แต่พวกเราไม่อยากจะยุ่งกับเขา ความสกปรก
ของมนุษย์จะช่วยอย่างไรก็ไม่สะอาดขึ้นได้” เธอพูดอย่างสะบัด ๆ แล้ว
พาผมต่อไปยังกลุ่มชนชั้นต่ำอีกแห่งหนึ่งในแห่งนี้ ทำอะไรไม่น่าดูจริง ๆ
อาศัยความมืดเป็นเครื่องกั้นกลางปิดบังตาคนด้วยกัน ผมเองก็ไม่อยาก
จะมอง บางรายอาบหน้าทำความสะอาดตัวเอง ชะล้างขี้ของสำคัญแห่ง
ตัวให้สะอาด โดยคิดว่าเป็นการล้างตาคนแล้ว แต่เราก็มองเห็นชัดเจน

“อย่างนี้ใช้ไหม ที่บางคนมักพูดว่า อย่าทำการชะล้างจนเกินไปนัก
เลย จงอายุแก่ผีसांगเทวดาบ้างเถิด การชะล้างของสำคัญของตัวเอง มัน
สื่อถึงว่ามีจิตมุ่งหวังหนักหน่วงอยู่แต่ในทางกามารมณ์อย่างหนัก จึง
ชะมักเขม้นปรุงแต่งอยู่เป็นหนักหนา” ผมถามเธอ

“คุณพูดนั้นไม่ถูก” เธอคัดค้าน “คนที่พูดว่าไม่ควรจะชำระล้างของ
โสโครกที่ตัวเองให้มากนัก จงอายุแก่ผีसांगเทวดาเถิด เขาพูดผิดคิดผิด
พวกเราไม่ตำหนิคนสะอาด เทวดาท่านก็ไม่ตำหนิคนสะอาด แต่ถ้าคนใด

โลโครกนะซี เทวดาจะไม่รักษา” เธอพูดแล้วก็หัวเราะอย่างขบขัน ผมก็พลอยหัวเราะไปด้วย

“เขาทำอย่างนี้ดีทีเดียว เป็นมงคลของเขาเอง นั่นแน่ะ คุณนั่นซี” เธอสะกิดผม และบ้วนปากให้ดูไปทางหนึ่ง ซึ่งที่หนึ่งนั่น มีหญิงกำลังออเซาะชายหนึ่งที่กำลังแต่งตัวจะจากไป แต่อีกด้านหนึ่งในความมืดมีชายอีกคนหนึ่งกำลังซุ่มแอบอยู่

“นั่นคือ หญิงหนึ่งกำลังเอาอกเอาใจผัวที่จะจากไปธูระ จะเดินทางไปหัวเมืองไกล และแอบบังชายชู้ไว้สำเร็จสำราญเมื่อผัวไปแล้ว คุณรู้ยังงี้แล้วอยากจะช่วยเขาไหมล่ะ” เธอถามผม

ผมอึ้ง คิดอยู่ว่าเหตุการณ์อย่างนี้ไม่รู้จะคิดช่วยอย่างไรกับคู่ที่มองเห็นอยู่นั้น

“คุณจะช่วย ก็จงถามตัวเองว่าจะช่วยเพื่ออะไร มันเป็นความโง่ของตัวเองที่ไม่รอบคอบในเรื่องอย่างนั้น เมียจะมีการนอกใจหรือไม่ นอกใจ มันอยู่ที่ตนเองต้องสำรวจ ทั้งสำรวจนิสัยของเมีย และสำรวจความบกพร่องของตัวเองว่ามีหรือเปล่าที่ถึงกับจะทำให้เมียนอกใจได้หรือไม่ ถ้าเราช่วย จะเกิดกุศลอะไรแก่พวกเรา นายคนที่เป็นผัวก็ใช้จะขาดแคลนหญิงอื่นอีก เราช่วยเขา เขาจะรู้คุณเราก็กทำไม่ ถ้าหากว่า ชายผู้เป็นผัวหากขาดเมียคนนี้แล้วไซ้ จะดำรงชีวิตอยู่มิได้ จะต้องถึงกับคิดฆ่าแกงตัวเอง เราก็คควรช่วย แต่นี้ก็เปล่า ไม่มีเมียคนนี้ก็ไปหาทางอื่นอีก ถ้าเราช่วยไปก็คือเราก้าวกายชีวิตเขาเกินไป ซึ่งไม่เกี่ยวอะไรกับเรา เราช่วยให้ผัวเขารู้แม่เมียบ้างชู้ที่มีความประสงค์อยู่หน้าหน้าก็จะสาปแช่งเรา เหมือนช่วยงูกำลังจะกินเขียดน้อย เราไล่ไป งูก็อดอาหาร เขียดก็หนีไป แต่ก็ต้องไปโดนงูตัวอื่นกิน โห้ย เสียเวลา เราไปกันดีกว่า” เธอว่าแล้วจูงแขนผมลัดเลาะห่างหมู่มนุษย์ไป โดยเรามีได้เห็นอากาศไป เราคงไปอย่างธรรมดา คือลอยผันผวนไปตามความละเอียดอ่อนของความว่างเปล่า จะมีบ้านเรือนขวางอยู่ เราสามคนมิได้นำพา เราคงฝ่าไปด้วยความละเอียดอ่อนแห่งร่างกายเรา จึงเห็นอะไรต่ออะไรไปเรื่อยๆ ล้วนแต่สิ่งธรรมดาของมนุษย์ที่ไม่น่าจะนำมาพูด

เราได้บรรลุถึงยังที่หนึ่งที่เมฆหมอกสลัวๆ พอฝ่าเมฆหมอก

เข้าไปแล้ว ภายในก็มีแสงสว่างเรืองรอง แต่สถานที่ก็คงเป็นเมฆหมอก
เช่นกัน มีห้องโถง ห้องเล็กห้องน้อยอีกมากมาย หากแต่ไม่ได้ก่อสร้างด้วย
ไม้หรือปูนอย่างเราๆ เป็นสถานที่อันเกิดจากกายทิพย์เนรมิตให้เป็นไป อยู่ใน
ในความอ่อนนุ่มเย็นสบายของปุยอากาศที่คลละคลุ้งอย่างหมอก เสียงดนตรี
ก้องกระหึ่มหวานวิเวก ผู้ที่อยู่ในที่นั่นล้วนแต่ผู้มีกายทิพย์ ห่มขาวยาว
เพื่อยลีสะอาดตาหมดทุกคน แต่หน้าประหลาดอยู่ที่ว่า ในที่นั่นไม่มีพวก
กายทิพย์ฝ่ายชายอยู่เลย มีแต่พวกฝ่ายหญิง พวกดนตรีเล่าผมมองหน้า
จำได้เป็นบางคน ซึ่งแต่ก่อนไม่ใช่พวกกายทิพย์ เป็นนักดนตรีเมืองมนุษย์
นั่นเอง แต่เราไม่รู้จักกันก็มอง ๆ ดูกันเท่านั้น

และสิ่งประหลาดที่สุดก็คือ ผู้ที่อยู่ในที่นั่นเป็นสาวทั้งนั้น ไม่มีใคร
แก่เลย แม้แต่นักดนตรีที่ผมเคยเห็นเคยรู้จักก็เป็นสาว ไม่มีใครแก่เลย
ทำให้ผมเกิดความรู้ว่า คนเราที่ขาดใจจากร่างของมนุษย์ไปก็ไปแต่วิญญาณ
ที่กระชุกกระชวย หึ่งร่างกายที่เกี่ยวกับเนื้อหนังมังสาอันที่แก่ที่เก่าที่เหี่ยว
เหี่ยวให้เน่าเปื่อยไป พวกกายทิพย์จึงไม่มีร่างกายจะแก่และเหี่ยวเหี่ยวให้เห็น

ผมได้ถูกเชิญให้ไปรู้จักกับหัวหน้าสโมสรนี้ ซึ่งเป็นผู้มีร่างกายเจิด
ฉาย พุดจาอ่อนโยน รับรองผมเป็นอย่างดี ที่นั่นมีการเลี้ยงอาหารอย่างดี
ทั้งผลหมากรากไม้อย่างน่ากิน ผมได้รับเลี้ยงกับเขาเหล่ากายทิพย์ ทั้งฟัง
ดนตรีที่วิเวกวิ้งเวง เสียงเพลงก็เป็นเพลงไทยแท้ๆ หากแต่มีลีลาอ้อยอิ่ง
โหยแหบ เย็นเยือกเข้าจับใจ เป็นทำนองดังหนึ่งทำความให้ระลึกถึงความ
หลัง โอศครวญอยู่อย่างลึก สะกดหัวใจผู้ฟังให้จมดิ่ง สดับไปตามลีลาที่
เคลื่อนไปอย่างโหยหวาน ทุกคนในที่นั่นสงบนิ่ง เสียงดนตรีจึงครางวิเวก
ไปแต่เสียงเดียวโดยไม่มีเสียงอื่นรบกวน ต่างคนต่างสดับเสียงลีลาที่
กำลังจะบรรยายความหลังและรำให้ เสมือนว่าอะไรๆ ในโลกนี้ไม่มี
ความเที่ยง อยู่ๆ ก็จากกันไป สุดจะอาลัยไม่ว่าจะเป็นภพใด แม้จะอยู่
กันในที่ประชุมนั้น หากว่าใครจำต้องจาก ก็จากไปอย่างไม่มีทางจะเหนี่ยว
รั้งกันไว้ได้ มาจากภพมนุษย์สู่แดนว่างเปล่าที่สุดอาลัยด้วยกันทั้งสองฝ่าย
ทั้งผู้อยู่และผู้มา ครั้นแล้วความแน่นอนก็หาไม่ จะจากภพอันว่างเปล่าใน
นาทีเดียวก็ไม่มีใครจะรู้ได้ เมื่อดนตรีจบลง ผมถอนหายใจอย่างยาว ไม่
ทราบว่าเป็นเพราะอะไร ในที่นั้นก็กลับมีเสียงคุยกันหัวเราะกันตามเดิม

หัวหน้าสโมสรได้เห็นมาถามผม

“ตลอดทางที่ผ่านมา คุณได้เห็นอะไร ๆ สนุกมากไหม ?” เธอถามพร้อมกับยิ้มแย้ม

“สนุกดีครับ แต่พบสิ่งสลดใจเสียเป็นส่วนมาก” ผมตอบไปตามความจริงใจ

“ฉันได้มอบคนสองคนไปรับคุณ และสองคนนั้นมีอายุมากกว่าคุณหลายชั่วคน หากแต่คุณจะเห็นว่าเขาเป็นสาวสวย เพราะพวกเราทั้งหมดไม่มีร่างกายชนิดเน่าเปื่อยอย่างพวกคุณให้เป็นเครื่องวัดได้ว่าใครแก่ใครอ่อน และทุกๆ คนของเรามีความว่างเปล่าเป็นร่างกาย เราปราศจากร่างกายชนิดที่มีแต่ความโสโครกอย่างภพของคุณ เรามีแต่ความสะอาดและละเอียดใสบริสุทธิ์ หากแต่ว่าจะมีกรรมอยู่ที่ว่า แม้เราจะสะอาดสดใส แต่ความเหม็นสิ่งโสโครกที่เกิดจากพวกคุณก็ยังคงมีอยู่ เพราะเราแยกไปไหนไม่ได้ พวกคุณยังคงอยู่ร่วมกับพวกเราในแดนว่างเปล่านี่เอง ที่เชิญคุณมาครั้งนี้ ทางเราได้จัดให้คุณมีแต่ความสะอาดสดใส ทั้งร่างกายคุณไว้ที่เดิม คุณจึงมาร่วมกับพวกเราได้อย่างสนิท ในเวลานี้คุณก็คือผู้มีร่างกายอันว่างเปล่า ละเอียดใสเช่นเดียวกับพวกเรา” เธอพูดอย่างยืดยาว

“ผมขอบพระคุณอย่างสุดที่จะหาคำใดมากล่าวได้” ผมว่าและถามต่อไป “ในที่นี่เคยมีคนอย่างผมได้มาเยี่ยมเยียนพวกคุณบ้างหรือเปล่า นอกจากผมแล้ว ?”

“อ้อ มีน้อยมาก บางที่เกือบไม่มีเลย เพราะพวกที่จะมาได้ก็คือ คนคนนั้นจะรู้จักเคารพในพวกเรา และรู้จักรักพวกเรา โดยไม่ทำจิตใจทาง ไม่รังเกียจพวกเรา พวกเราจึงไม่รังเกียจแก่ผู้ที่รู้จักเราดี รักใคร่ในเราดี แต่สำหรับคุณนี้พวกเรารักใคร่ เพราะคุณรู้จักพวกเราดี ต่างเคารพซึ่งกันและกัน มีเรื่องน่าขันอยู่เรื่องหนึ่ง คือพวกของคุณที่นี้รังเกียจพวกเราว่า พวกเราน่ากลัวน่าเกลียดและน่าเหม็น อนิจจาเอ๋ย ก็นั่นมันร่างกายของเขาเองต่างหาก ร่างกายที่เวลาแก่เวลาอมและเน่าเปื่อยไป แต่พวกเรามีความว่างเปล่า ร่างกายใสละเอียด จะเอากลิ่นอะไรมาจากไหน” เธอพูดแล้วหัวเราะอย่างขบขัน

“ผมอยากทิ้งภพของผมแล้วมาอยู่ภพของคุณจริง ๆ รู้สึกว่าภพ

ของคุณมีแต่สุขใจสุขกาย มีความเป็นอิสระเหนือกว่าคนในภาพของผม” ผมพูดอย่างใจจริง

“ถูกแล้ว ภาพของพวกเขาเรามีสุข แต่ก็ไม่แน่นอนนัก หากว่าจะต้องไปโดยไม่รู้ตัว จากภพนี้ไปเกิดในภพของคุณอีก สุดแต่กรรมดีกรรมชั่ว ถ้ากรรมดีมีอยู่ เราก็คงได้ไปเกิดที่ดี หากมีกรรมชั่วอยู่ เราอาจจะต้องไปเกิดในท้องกระฎุมพี ก็จะไม่สุขไม่ได้โดยกรรมเก่าของเราเอง” เธอว่า

ในช่วงครุนั้น ดนตรีก็ได้บรรเลงขึ้นอีก แต่คราวนี้เปลี่ยนลีลาแห่งทำนองไปอย่างสำเร็จสำราญเพราะพริ้ง แต่จะฟังอย่างไรก็มีลีลาผิดหูไปจากภาพของเราอยู่นั่นเอง เพลงนั้นมีความหมายอย่างลึก ๆ ไปอีกแนวหนึ่งในครุนั้นทางสุดห้องเมฆหมอกด้านโน้น มีพวกร้ายรำจับระบำตามจังหวะเพลงกันมาเป็นหมู่ ผมมองดูอย่างตะลึงลาน แต่ละร่างกายของนางร้ายรำเป็นภาพร่าง ๆ ใส ๆ มาก่อน แล้วจึงค่อยชัดขึ้น แต่ละเธอเคลื่อนไหวมาอย่างเปลว ไหวยะยวบ คลุกเคล้ามากับอากาศอย่างล่องลอยมากกว่าจะเดินมาอย่างระบำในภาพของเรา หมู่ของเธอมาในลักษณะงดงามอ่อนไหว แต่แฝงความน่ากลัวไว้ในที เป็นที่เสียวเสยงใจสำหรับผู้ที่ยังจะเคยเห็นเธอมาอย่างผู้มีอำนาจเหนือคนในภาพของเรา ทุกอย่างเป็นไปด้วยเนรมิต พวกเธอเคลื่อนไหวมาตามจังหวะดนตรีที่มีลีลาประหลาด ทุกนางฉวัดเฉวียนไปรอบ ๆ แล้วโปรยดอกไม้ทั่วไปในหมู่ผู้หนึ่งดู ผมจ้องมองดูกลีบบุปผาที่หล่นใกล้ ๆ ผม มันเป็นดอกไม้ที่ไม่เคยเห็น ช่างมีกลิ่นหอมหวานและลึกซึ้ง ชวนให้ระลึกถึงความหลัง

ทุก ๆ นางที่จับระบำนั้นมักจะชำเลืองดูผม เพราะแปลกใจที่ในสโมสรนั้นมีแต่เพศหญิง เหตุใดจึงมีเพศชายอย่างผมเข้าไปเป็นแขกแต่ผู้เดียว ผมคงนั่งรักษามารยาทไม่วอกแวก ไม่มองไปไกลนัก นอกจากสองสามท่านที่นั่งใกล้ผม นางระบำนั้นมีอยู่นางหนึ่งที่มีลีลามากกว่านางอื่น โดยฉวัดเฉวียนที่ทำมากกว่า และเป็นตัวที่ถูกล้อมถูกพันพัวของนางอื่นๆ ตามแบบและชุดของระบำชุดนั้น

“คนนี้เป็นคนน่าสงสารอย่างที่เราช่วยอะไรไม่ได้” หัวหน้าสโมสรพูด และพยักหน้าให้ผมดูนางที่มีลีลาเด่นกว่าคนอื่น “เธอมีความเข้าใจผิดในวิถีชีวิตที่เมืองมนุษย์ เธอฆ่าตัวตายโดยกินยาพิษประท้วงความ

รักแก่คู่รักของเธอ” หัวหน้าพูดแล้วถอนใจ

“แล้วคู่รักของเธอว่าอย่างไรบ้าง ?” ผมถาม

“จะว่าอย่างไร !” หัวหน้ากล่าวอย่างแตกตื่นน้อย ๆ “เขารู้ว่าคู่รักของเขาฆ่าตัวตาย เขาก็ตกใจ แต่มันก็เลยมาเสียแล้ว ทางนี้ก็ผลจากโลกมนุษย์มาอยู่ในแดนว่างเปล่าของพวกเรา เขาอยู่ทางโน้นก็จัดการอะไรไม่ได้ แม้แต่จะรักหรือเสียตายเท่าไหนก็ไม่สามารถทำอะไรได้ ครั้นจากกันมานานเข้า ทางโน้นก็ลืมถึงความหลังความเก่าเสียแล้ว” เธอว่า

“น่าเสียดาย” ผมกล่าวลอย ๆ แต่จริงใจ โดยมองเห็นเหตุและผลที่หัวหน้าของพวกนั้นกล่าว มันจะมีความหมายอะไรสำหรับการกินยาฆ่าตัวตายในเรื่องรัก กินโดยน้อยใจ เสียใจอย่างรุนแรงจนขาดความยับยั้ง หมดเหตุผล ไม่ได้คิดยาว ๆ ว่า การทำดังนั้นจะได้ผลอันใด เพราะกินเข้าไปแล้วก็ทำลายร่างกายของมนุษย์ไป และร่างกายนั่นก็เน่าเปื่อย จะกลับไปครองร่างนั้นอีกก็ได้ เธอก็ต้องกลายเป็นพวกกายทิพย์ ทิ้งร่างกายของเธอไว้ให้เน่าเหม็นเป็นที่รังเกียจและกลัวขึ้นแก่คู่รักของเธอ แม้แต่คู่รักเธอจะอาลัยเสียดายมันก็ติดต่อกันอะไรไม่ได้

“ถ้าเป็นใจผม !” ผมออกความเห็น “ผมจะทำการฆ่าตัวตายตามมาบ้าง” ผมว่า

หัวหน้าสโมสรมได้ยินพูดดังนั้นก็หัวเราะและว่า

“ก็ไม่มีประโยชน์อะไร เพราะกฎของพวกเรามีว่าจะรักกันอย่างคู่สาวในหมู่ของเราไม่ได้ พวกของเราไม่มีการผสมพันธุ์ อาณาจักรของเราเป็นอาณาจักรที่คอยรับผลเมืองจากโลกมนุษย์ที่หลุดขาดทางโน้นก็มาอยู่ทางนี้ ต่อเมื่อได้ถึงเวลาที่จะต้องกลับไปเกิดยังโลกมนุษย์ก็กลับไปอีก ขาดจากพวกเราไป แต่เมื่อถึงคราวจะจากโลกมนุษย์มา จะโดยว่าร่างกายนั่นเก่าและแก่จนจะถึงความเน่าเปื่อยแล้ว หรือโดยว่าไปมีอุบัติเหตุถึงกับตายจากมนุษย์ หรือว่าร่างกายนั่นเกิดมีโรคร้าย สุดท้ายที่ร่างกายนั่นจะครองเป็นร่างอยู่ได้ ทุกคนก็ต้องจากและกลับมาสู่อาณาจักรแห่งความว่างเปล่าของเราอีก พอมาอยู่ในที่ของเรา รูปร่างหน้าตาก็ผิดไปจากร่างกายเก่าที่เคยเป็นอยู่ในโลกมนุษย์ ฉะนั้นในบัดนี้ที่คุณกำลังเข้ามาสังคมกับพวกเรา คุณพบใคร คุณจะไม่รู้จักเขาเลย แม้แต่คุณจะเคยรู้จักเขามาก่อนในโลก

มนุษย์ก็ตาม เพราะเมื่อเขาทั้งหลายที่คุณเคยรู้จักกลับมาอาณาจักรแห่งความว่างเปล่า เขาจะทิ้งร่างเก่าของเขาไว้ที่โลกมนุษย์ เขากลับมามีร่างกายใหม่ที่นี้ ดังคุณจะได้เห็นว่าคนในที่นี่ไม่มีแก่เลย เพราะว่าเขาทุกคนจะต้องใหม่อยู่เสมอ สดเสมอ เพื่อเตรียมไปเกิดในโลกมนุษย์ แม้แต่คุณจะได้เห็นเด็กเล็กๆ ที่เกิดใหม่ในโลกของคุณ เด็กนั้นก็ไปจากโลกนี้โดยคนโต ๆ ที่เห็นนี่เอง เพราะโลกมนุษย์มีการสัมพันธ์และผสมพันธุ์ โดยจะต้องมีการปฏิสนธิ คือการก่อร่างใหม่ แต่วิญญาณนั้นก็เกิดไปจากพวกเรา ฉะนั้นพวกเราจึงแก่ไม่ได้ จะต้องใหม่และสดอยู่เสมอ” เธอได้อธิบายอย่างแจ่มแจ้ง แต่ผมเองก็ยังสงสัยใจอยู่ว่า ทำไมผมเคยเห็นภาพของแม่ดวงเมียบของเจ้าไปร์เพื่อนผม และเมื่อเธอก็ตายไปแล้ว เหตุใดเธอมาหลอกผมโดยร่างกายแก่นั่นเอง และอีกทั้งยายออเดเมียเจ้าสมพงษ์ไปหาผมและอยู่กับผม ก็คงเป็นร่างกายของยายออเดเมียที่ผมรู้จักนั่นเอง ผมจึงถามชัดจิงหว่า

“เอ๊ะ ! คุณที่เคารพ ผมเคยเห็นคนที่ตายจากโลกมนุษย์มาแล้วไปหาผม ผมก็เห็นเขาในร่างกายเดิมที่ผมรู้จักนี่ครับ ?”

เธอได้ยิ้มน้อมถาม เธอก็หัวเราะอย่างใจดี และว่า

“ถูกแล้ว คุณจะต้องพบเขาในลักษณะและร่างกายเดิม มิฉะนั้นคุณก็จะรู้จักเขาได้อย่างไรว่าใครเป็นใคร พวกเรายอมทำอะไรได้ทุกอย่างที่ชาวมนุษย์ทำไม่ได้ อย่างว่าแต่ทำเป็นร่างมนุษย์เลย พวกเราจะทำร่างของสัตว์ทุกชนิดก็ทำได้” เธอว่า

“อ้อ ! ผมเข้าใจแล้ว” ผมรับปากออกไปอย่างเด็กกว้างาย เธอจึงหัวเราะอย่างขบขัน ผมเพียงจะได้ความรู้ว่า ทุก ๆ คนของพวกกายทิพย์นั้นยอมมีอายุอยู่อย่างนาน นับหลายชั่วอายุของผม ไม่อาจจะนับได้ว่ากี่ร้อยกี่พันปี พวกกายทิพย์มีชั่วโมงการเกิดการตายอย่างมากที่สุดในโลก แต่ว่าใหม่และสดเสมอ

“คุณขอรับ” ผมเรียกเธอ และเธอค่อย ๆ หันหน้าที่สดใสงดงามมามองดูผม “ผมอยากทราบว่า พวกกายทิพย์หรือผู้ครองอาณาจักรแห่งความว่างเปล่านี้ จะมีความสุขได้อย่างไร ในเมื่อขาดความรักอย่างที่ว่าคุณกฏของพวกคุณไม่มีการผสมพันธุ์”

“อะไรเล่าทำให้คุณนึกว่าพวกเราไม่มีความรัก พวกเรามีชี ทำไม
ไม่มีความรัก เราชักกันอยู่เสมอในหมู่ของเรา แต่ว่าการรักชนิดผสมพันธุ์
มีไม่ได้โดยเอง ในความว่างเปล่าที่ไม่มีร่างกายชนิดที่จะก่อเกิดเลือดเนื้อ จึง
มีแต่ความรักชนิดธรรมดา ถ้าจะรักอย่างที่คุณถามมานั้นเราก็มีเวลารัก
กันได้ในโลกมนุษย์ เพราะเวลาแห่งการเกิดนั้นมีอยู่ทุกนาทีและชั่วโมง เกิด
เป็นมนุษย์เมื่อใดก็รักชนิดนั้นได้ เพราะว่าพวกเรานี้มีกรรมอยู่อย่างหนึ่ง ทั้งๆ
ที่รักใคร่อยู่ในโลกมนุษย์ แต่พวกเราก็ถูกรังเกียจและกลัวจากพวกมนุษย์
อยู่ ทั้งๆ เรายังรักเขา แต่เขากลับกลัวเรา จึงเป็นการยากจะรักกันได้ ใน
เมื่อเราต่างคนต่างมีความเป็นอยู่คนละอย่าง นอกจากมนุษย์คนไหนยินดี
รักกับพวกเราโดยไม่รังเกียจพวกเราและกลัวพวกเรา เรายังรักกันได้ใน
ฐานะคู่รักคู่ใจ แต่ก็ไม่มีกรรมสัมพันธ์กันได้อีกตามเคย จะเอาอะไรเล่าผสม
พันธุ์ในความว่างเปล่าที่ไม่มีร่างกายอันเป็นเลือดเนื้อ จะรักกันได้แต่เพียง
ว่าชื่นอกชื่นใจเสมือนเป็นมนุษย์ด้วยกันพอสุขใจสมใจ ไม่ผิดอะไรกับเราที่
เป็นหญิงและรักพวกผู้ชายด้วยกัน โอ๊ย ! มีอยู่มากมายในที่ของเรา คือ
เมื่อเป็นมนุษย์อยู่รักกันนั้นไม่ประสงค์สมสมใจต่างก็ทำลายตัวเองหวังจะมาครอง
รักกันในภาพของเรา มันก็เป็นเรื่องเข้าใจผิด ในระหว่างที่เป็นมนุษย์อยู่ย่อม
ไม่มีความสำนึกรู้เท่าไม่ถึงการณ์เหมือนอย่างเป็นกายทิพย์ จึงคิดว่าเขา
อาจจะตามไปรักกันที่ใดก็ได้ จึงตัดสินใจผลจากโลกมนุษย์มา ที่แท้แล้ว
ก็ได้เพียงรักกันธรรมดาของพวกเราเท่านั้น จะรักเหมือนอย่างมนุษย์นั้นไม่
ได้ เราไม่มีร่างกายเป็นเนื้อเป็นเลือด ฉะนั้นวิญญาณของเขาจึงคอยเวลา
จะไปเกิดร่วมกันอีก แต่มันก็เป็นไปไม่ได้ การเกิดไม่มีการพร้อมกัน ย่อม
เกิดคนละที คนละแห่ง เมื่อเกิดแล้วต่างก็เร่ร่อนเรียกร้องหากันอยู่อย่าง
ลึกลับๆ ในใจ แต่ก็หาไม่รู้ว่าคุณของตัวเองกำลังอยู่ ณ แห่งหนตำบลใด และ
บางทีคุณของตัวที่เกิดมาเป็นมนุษย์แล้วเกิดไปรักกับใครเสียก่อน และไปร่วม
หัวจมท้ายกันเสียแล้ว วิญญาณอีกดวงหนึ่งที่ตามไปเกิดก็คงเป็นคนที่ย่าง
เปล่าๆ ไม่มีคู่ หรือบางทีก็กลับไปอยู่กับคนอื่นอีกเช่นกัน นี่แหละ
มันเป็นอยู่ดังนี้ ฉะนั้นการทำอะไรคิดอะไรในระหว่างที่เป็นมนุษย์จึงควร
คิดให้ดีและถูกต้องเสียก่อน การทำอะไรผิดๆ ก็ไม่เกิดผลอะไร เมื่อ
จากโลกมนุษย์มาเป็นคนแห่งอาณาจักรว่างเปล่า กายทิพย์ก็อยู่ไปอย่างนี้

อยู่ไปตามกฎแห่งโลกว่าจะคอยเกิดเป็นมนุษย์อีก”

เธอพูดและหยุดลงขณะนี้ พร้อมกับนางระบ่ำรำยรำได้หมดชุดไป
เสียงหัวเราะต่อกระซิกในสังคมนั้นดังขึ้นอีก

“คุณยังไม่รู้ว่าฉันเชิญคุณมาวันนี้โดยมีประสงค์ใดในตัวคุณ”
หัวหน้าสโมสรรหญิงกล่าวขึ้นอีก และผมก็ตั้งใจฟังเธออยู่ “ฉันมีเรื่องจะ
ตกลงอะไรกับคุณบางอย่าง เพราะรู้ว่าคุณรักพวกของเราคนหนึ่งอยู่ในใจ
เงิบ ๆ ไซ้ไหม ?” เธอตัดเรื่องลงและถามผมเอาดี ๆ ผมอึ้งอยู่ชั่ว
ครูจึงออกปากรับไปอย่างจำใจ

“ครับ ผมมีรักพวกของคุณอยู่คนหนึ่ง ชั้นแรกก็รักอย่างน้องสาว
แต่ลงท้ายก็กลายเป็นรักอย่างคู่รัก” ผมตอบเธอไปตามตรง แต่ยังเล่นแง่
ปิดบังไปก่อนตามวิสัยมนุษย์ เธอหัวเราะแซงขึ้นมาอย่างรู้ทันใจผม ผม
ก้มหน้าด้วยความอาย เพราะเพิ่งนึกได้ว่า เรื่องมนุษย์นั้นจะพูดหรือจะบิด
เบือนความจริงต่อพวกกายทิพย์นั้นทำไปได้อย่างไร

“แต่เขาผู้นั้นไม่ได้รักผม ผมรักเขาคนเดียว ซึ่งเกิดจากความสงสาร
และเห็นใจเขาเป็นอย่างดี ทั้งเคยอุปถัมภ์เขาเป็นบางอย่าง แต่เขาก็ไม่ได้
ตอบความรักอะไรผม เขากลับผละไปกับคนคนหนึ่ง เพราะเขารักคนคน
นั้น ทั้ง ๆ คนนั้นก็รวนเรไม่แน่นอน แต่เขาก็รักกัน” ผมตอบออกไป
ตามที่หัวใจขมขื่น แต่ผมก็ไม่บอกว่าคนที่ผมรักนั้นคือใคร เพราะนี่กว่า
ไม่มีประโยชน์อันใด ป่านนี้ยายออกดเร่ร่อนไปอยู่แห่งใดก็สุดจะรู้

“นี่คุณ” เธอเรียกผม “คุณยังเข้าใจผิดในคนที่คุณเรียกชื่อยายออกด”
เธอโผล่ออกมาดังนี้ ผมสะดุ้งทั้งตัวและมองหน้าเธออย่างประหลาดใจ
แต่ก็พบดวงตาของเธอนั้นมองผมอย่างเวทนาและขบขันที่ผมตกใจและ
มองเธออย่างจะถามว่าเธอรู้ได้อย่างไรว่าผมมีอะไรเกี่ยวข้องกับยายออกด
ผมอายใจเลยนั่งฟังอยู่ฝ่ายเดียว

“คุณไม่เข้าใจความมั่นใจแห่งพวกเรา ยายออกดไม่กล้าจะทำอะไร
กลับกลอกอย่างพวกมนุษย์ ทั้ง ๆ เขาก็รักคุณ แต่คุณก็รู้ว่ายายออกดเป็น
ภรรยาของสมพงษ์ เมื่อสมพงษ์มาชวนไป เธอจำต้องไปตามสมพงษ์โดย
จำใจ จะกลับกลอกอย่างมนุษย์ไม่ได้ พบรักใหม่ลึ้มเก่า สกปรกโสมมอย่าง
ที่คุณผ่านทางจะมาพบมัน คุณก็เห็นอยู่แล้ว เรื่องสกปรกโสมมของมนุษย์

คุณอย่าลงโทษยายออกดอย่างผิด ๆ เลย ยายออกเองก็ทรมานไม่ในเวลา
นี้ เพราะเรื่องการจำใจที่ต้องทำไป แต่เวลานี้ยายออกของคุณหมดห่วงแล้ว
เพราะวิญญาณสมพงษ์ได้ไปเกิดแล้ว เป็นอันว่าเรื่องต่าง ๆ ทางสัมพันธ
ได้ขาดลงไปยังเด็ดขาด”

“เวลานี้ยายออกอยู่ที่ไหนครับ ?” ผมถามอย่างร้อนรน

“ขอวันหลังเถิด ฉันจะให้คุณสามารถพบกัน และจงทราบไว้ด้วยว่า พวก
เราทุกคนรักคุณและต้องการคุณ แต่พวกเราจะไม่ทำอะไรที่ฆ่าหัวใจพวก
เราเลย” เธอพูดเสียงอ่อนและมีสายตาอาลัยอาวรณ์จนเห็นชัด

“วันนี้หมดเวลาของคุณเสียแล้ว ฉันจะให้คนพาคุณกลับไปทีเดิม”
แล้วเธอผู้ยิ่งใหญ่ในที่นั้นได้พยักหน้าเรียกสองสาวที่พาผมมาแต่ตอนแรก
เข้าไปหา

“พาคุณนพกลับไปเถิด และอย่าลืมว่ากฎของพวกเราไม่ทำลายใจ
พวกกัน” เธอว่าแล้วก็ก้มหน้า ผมยกมือไหว้ลาเธอและใครๆ ที่ใกล้ๆ นั้น
แล้วตามผู้นำทาง จากออกมาอย่างอาลัยอาวรณ์ ผมมองหายายออกตลอด
มาในขณะที่ผ่านคนในสังคมนั้น แต่ก็สุดท้ายจะรู้ว่าใครเป็นใคร เพราะหน้าตา
คล้าย ๆ กันไปทุกคน จึงไม่มีหน้าของยายออกอยู่ที่นั่น เราทั้งสามลอย
ลมแหวกบ้านแหวกช่องทั้งหลายของมนุษย์มาอย่างเงียบๆ ผมไม่ถามไม่
พูดอะไรเลยตลอดทาง เพราะจิตใจกำลังเปลี่ยนแปลงเสียตายสิ่งต่าง ๆ ที่ได้เข้า
ประชุมมา เพราะเป็นสมาคมที่สะอาดสดใส ปราศจากสิ่งหมิ่นในเรื่อง
สกปรก ต่อไปนี้ผมก็ต้องบุกอยู่ในแดนโสโครกอีก ตลอดเวลาหูผมยังแว่ว
ถึงคำสั่งของหัวหน้าสมาคมว่า “อย่าลืมกฎของพวกเรานะว่าเราไม่ทำลายใจ
ของพวกกัน” ซึ่งเป็นคำสั่งที่เด็ดขาด ผมรู้ความหมายในคำสั่งนั้นดีว่า เธอ
กลัวสองสาวที่มาส่งผมนี้จะเกิดมารักกับผมเข้า ก็เท่ากับทำลายหัวใจยาย
ออก ผมเองก็ไม่กล้าจะริ่รักดังนั้นได้หรอก เพราะกลัวจะผิดวินัยของ
สมาคมนี้ ประเดี๋ยวผมจะถูกเล่นงานจากพวกเธอย่าแยะ และจะถูกตำหนิ
ว่าเรื่องของมนุษย์นี้ช่างมีแต่ความกลับกลอก ซึ่งผมเองก็ถือตัวว่าผมเองก็
มันคงพอดูในเรื่องอย่างนี้ ไม่ยอมอายต่อผีสังเทวดา ผมได้กลับมาถึง
บ้านของผมแล้ว และตกใจที่สุดเมื่อเห็นร่างกายของผมเองนอนอยู่ที่เตียง
ความตกใจของผมทำให้ผมหมดความรู้สึกไปเลย พอรู้สึกตัวอีกทีก็เป็น

เวลาเช้าแล้ว ผมตกใจตื่นลุกขึ้นนั่งในเตียง แต่ยังไม่ออกจากมุ้งเพราะความง่วงในสมองยังหนักอยู่ ภาพที่เห็นที่ผ่านมามากมาย ยังติดตาติดใจแน่นอยู่ เสียงดนตรีที่สมาคมนั้นผมยังจำได้ ดนตรีไทยที่มีลีลาและทำนองผิดไปจากโลกมนุษย์ เสียงที่อ้อยอิ่งโอดครวญโหยไห้ ทำให้คิดเสียดายในความหลังที่ผ่านมา เป็นเพลงที่บรรยายความไม่แน่นอนของมนุษย์และเมืองผิควบคู่กันไป

กว่าผมจะลุกออกจากเตียงไปอาบน้ำก็เกือบสาย นึกได้สติว่าผมยังเป็นมนุษย์อยู่และต้องไปทำงาน ผมออกจากบ้านไปร้านอาหาร แล้วก็เลยไปทำงานตามธรรมดา ทำงานไปก็คิดถึงสิ่งที่พบที่เห็นมาและได้ความรู้มาเพิ่มเติมอีกมากมายในความไม่แน่นอนแห่งเมืองมนุษย์และเมืองผีที่ต้องหมุนเวียนอยู่ตลอดเวลาชั่วโมงและนาที จากอาณาจักรว่างเปล่ามาเกิดในแดนมนุษย์ที่มีร่างกายเป็นเลือดเป็นเนื้อ เป็นที่อาศัย แล้วก็กลับทิ้งร่างกายที่อาศัยให้เนาให้เปื่อย วิญญาณแห่งตนก็ผละไปยังอาณาจักรว่างเปล่าอีก โดยไม่มีการหยุดยั้งแม้แต่วินาทีเดียว ฉะนั้นอาณาจักรมนุษย์กับอาณาจักรว่างเปล่าจึงเป็นที่เดียวกันนั่นเอง หากแต่มนุษย์ส่วนมากรู้เท่าไม่ถึงการณ์ จึงเกิดรังเกียจมนุษย์ด้วยกันที่ตายไป เน่าเหม็น น่าเกลียดน่ากลัว ความจริงเรื่องเน่าเหม็นแห่งซากศพนั้นก็เป็นเรื่องของเราชาวมนุษย์ ร่างกายเมื่อถึงคราวแก่หง่อมก็ย่อมจะร่วงหลุดเนาเปื่อยไป ความเหม็นความสกปรกก็เป็นของร่างกายมนุษย์นั่นเอง แต่เราชาวมนุษย์กลับไปเรียกซากศพนั้นว่าผี แล้วก็เกลียดผีว่ามีกลิ่นเหม็น แต่ความจริงนั้นไซ้รู้ ผู้ที่ถูกเรียกว่าผีนั้นกลับเป็นผู้ที่สะอาดบริสุทธิ์ เขามีกายทิพย์ มีกายเป็นสังขารละเอียดอ่อนแห่งละอองอากาศ สิ่งเน่าเหม็นทั้งหลายก็เป็นของของเราเองทั้งนั้น จึงรวมความว่าความโสโครกทั้งหลายนั้นก็อยู่ที่มนุษย์โดยทั้งหมด เราท่านลองนึกถึงความสกปรกของเราเองดูก็แล้วกันว่ามีอะไรอยู่บ้าง นับแต่ศีรษะเราลงไป ก็จะพบสิ่งที่มีกลิ่นอยู่ตลอดไป ลงท้ายก็คือเมื่อพ้นร่างกายไปก็คือส้วม มืออกระบายไปทุกบ้าน ครั้นร่างกายสิ้นแล้วด้วยการเคลื่อนไหวก็นำไปเก็บไว้ยังสุสาน จงประมวลดูกลิ่นต่างๆ เกิดว่าไปจากไหน ซึ่งชาวอาณาจักรว่างเปล่าไม่มีอยู่แน่ๆ ในเรื่องกลิ่นโสโครก

ผมเลิกจากงานแล้วจึงเกรงไปพบเพื่อนเพื่อดื่มสุราดับความอลวน

ในสมองเสียบ้าง เราดื่ม ๆ กันไป แต่เรื่องในใจผมไม่เผยแพร่ให้ใครรู้
ซักจะเริ่มเป็นคนมีความลึกบ้างละ เพราะถ้าไม่ทำตัวเป็นคนเก็บความ
ลับ ขึ้นไปพูดไปคุยเรื่องต่าง ๆ ที่ผมพบมา ก็คือไปบอกกับพวกเพื่อนว่า
ผมนี่คือคนบ้า สติพ่นเพื่อนไปเสียแล้วนั่นเอง

เราดื่มและคุยกันเฮฮาไปเรื่องอื่น จนรู้สึกว่่าดีกรีซักจะมากเข้าจึง
ต่างลาแยกกันกลับ ผมแวะรับประทานที่ร้านเคยประจำ พอเรียบร้อยก็
กลับบ้าน ทักทายเพื่อนบ้านตามมารยาทที่เคย แล้วก็ขึ้นบ้าน จัดแจงอาบ
น้ำชำระล้างความโสโครกจากร่างกายออกเสียบ้างตามระเบียบ แล้วก็เข้า
นอน แต่ท่านที่เคารพทั้งหลาย ยังไม่ทันจะหลับเลยครับ ก็รู้ว่ามีแขกพิเศษ
มาเสียแล้ว คือสองสาวสวยที่เป็นคนเคยนำผมไปยังสโมสรพวกกายทิพย์
นั่นเอง ผมผลุดลุกขึ้นด้วยความดีใจ ยกมือทำความเคารพแต่เธอทั้งสอง
ซึ่งเธอทั้งสองหัวเราะกันคิกคัก

“คุณซักตั้งใจใช้ไหมล่ะ อยากให้ฉันมารับไปอีก” เธอทั้งสองดักคอ
ผมอย่างกันเอง ผมหัวเราะเก๋ ๆ เพราะความจริงก็เป็นดั่งนั้น ผมอยาก
จะไปอีกแทบตาย

“ครับ !” ผมรับคำเธอ “ผมอยากไปจริง ๆ ครับ”

“เอาล่ะค่ะ คุณมาล้างหน้าด้วยน้ำบริสุทธิ์เสียเถิด จะได้ทำตัวเป็น
พวกเราอย่างที่เคย ปล่อยให้ร่างกายของคุณนอนพักผ่อนให้สบาย เพราะ
พรุ่งนี้จะต้องทำงาน เอ้า นี่ค่ะ มะพร้าว” เธอว่าแล้วก็ทุบมะพร้าวหัวด้วย
มือแตกออกสองซีก ผมก็รับมาล้างหน้าอย่างเคย

ก่อนจะออกจากบ้านหันมาดูร่างกายครึ่งหนึ่งอย่างอาลัยนิดหน่อย
แล้วเราทั้งสามก็ลอยร่อนไปตามอากาศ ผ่านทุกสิ่งทุกอย่างไป และภาพ
อันรกรทาร์กใจก็มีอยู่ตามเคย ผมเบือนหน้าไม่มอง ตามเธอทั้งสองไปโดย
ไม่ได้พูดอะไรกันมากนัก

“โอ ! คุณครับ ผมมีความสงสัยอยู่หลายอย่างในชีวิตพวกคุณ ผม
จึงเลยขอลามเสี่ยวในครั้งนี้ด้วย”

“เชิญค่ะ จะถามอะไรก็เชิญ” เธอว่า

“คือว่า เท่าที่รู้ถือว่า คนทุกคนพอตายลงแล้ว วิญญาณนั้นจะต้อง
ไปสู่กรรม สุดแต่กรรมดีกรรมชั่วนั้น ยังจะมีความจริงอยู่แค่ไหนครับ เขา

ว่าทำเลวร้ายไว้ในเมืองมนุษย์แล้วจะต้องตกไปรับกรรมอยู่ในนรก ช่วย
กรุณาเล่าให้ผมทราบเป็นความรู้ด้วยเถิด”

“อ้อ ถูกละค่ะ พวกเราต้องไปรับกรรมนั้นๆ ตามกฎของพวกเรา
และขอให้คุณทราบไว้ด้วยว่า ทั้งกรรมดีและกรรมชั่วที่พวกเราต้องรับนั้น
เกิดจากการกระทำของมนุษย์นะค่ะ คือว่า ปกติพวกเราเมื่อจากโลก
มนุษย์มาแล้ว เราต่างมีหัวใจแจ่มใสบริสุทธิ์ รู้ผิดรู้ชอบเป็นอย่างดี หาก
แต่ว่าเมื่อไปเกิดในครรภ์ของใครก็ตาม ต้องกลับเป็นผู้ไม่รู้ผิดรู้ชอบอีก
คือพวกฉันนี่เวียนเป็นเด็กอยู่ตลอดร้อยกับแสนกัลป์ เป็นคนแก่อายุไม่กี่ปี
แล้วกลับไปเป็นสาวอีก ในที่สุดก็กลับไปเป็นเด็กอีก คราวหนึ่งๆ เมื่อ
ไปเกิดเป็นเด็ก ความรู้สึกนึกคิดก็ไม่มี พวกเราจำความรู้สึกของเราที่เคย
มีอยู่อย่างดีไม่ได้ ถ้าไปเกิดในครรภ์ของคนร้าย เลือดของคนร้ายนั้นก็
จ่ายให้แก่ร่างกายเต็มบริบูรณ์ ซ้ำพอโตขึ้นก็ถูกอบรมไปในทางชั่วอีก ก็
เลยเป็นคนชั่วซ้ำไป เรานึกจำความเดิมของเราไม่ได้เลย เราจึงหมดความ
เหนียวรั้ง ต้องทำความชั่วซ้ำ ครั้นถึงคราวต้องจากร่างมนุษย์ไป ความรู้สึก
นึกคิดของเราก็กลับสู่เราอีก แหม คุณเอ๋ย ให้เราถูกทำโทษอย่างหนักๆ
เสียดีกว่า เราเสียใจน้อยใจสุดจะพรรณนา เจ็บปวดแห่งดวงใจนี้ร้ายกว่า
การถูกลงโทษเสียอีก ไหนยังจะถูกพวกเราติเตียนว่ากล่าวเอาอีก เพราะทุก
คนรู้อยู่ๆ เราเป็นผู้มีความสะอาดสดใสอยู่ในใจเป็นอย่างดี เหตุใดเล่า
จึงปล่อยให้กลายเป็นคนไปก่อการร้ายกาจดังนั้น ทั้งนี้ก็เพราะการที่เรา
เลือกเกิดไม่ได้นี่แหละเป็นข้อใหญ่ นี่แหละคุณเอ๋ย ครั้นมีผิดขึ้นมาแล้ว
พอกลับสู่อาณาจักรของเราก็กลับถูกทำโทษ ดุเดือด พวกฉันเองไม่ยาก
กลับไปเกิดเลย ถ้าไปเกิดในที่สบายและเป็นคนดี พอกลับมาอาณาจักรเรา
ก็ได้สบาย ไม่มีโทษทัณฑ์อะไรติดมาเลย พรรคพวกก็ชมเชย ทั้งไม่ถูก
เรียกไปอบรมหรือทำโทษอีกด้วย คุณเอ๋ย การรับโทษนั้นเราทนได้ ผิด
แล้วก็ทน แต่ความเสียใจนี้สิมันปวดมันเจ็บหัวใจอย่างพูดไม่ได้ว่ามันแค
่ไหน คำกล่าวติเตียนของผู้อบรมนะซิมันยอกมันตำ มันปวดนัก เราทุก
คนมีอายุหมื่นเวียนนับไม่ถ้วน รู้ผิดรู้ถูก มองเห็นความผิดความชั่วอยู่ทุก
เมื่อเชื่ວวันที่เห็นมนุษย์ทำกันอยู่ แต่ครั้นไปเกิดเป็นมนุษย์เข้าแล้วซิ
กลับทำชั่วไปตามนั้น นี่แหละคุณเอ๋ย กรรมของพวกฉัน อยู่ดี ๆ แท้ ๆ มี

ทั้งอิสราเอลี่ทุกอย่าง มีอะไรๆ เหนือมนุษย์ทุกอย่าง แต่ก็แพ้แก่การกำลังแรงดึงดูดของกองเลือดและกระแสไฟดูดของมนุษย์ที่ตั้งครรภ์ใหม่ๆ และครรภ์นั้นต้องการความรู้สึกประจำก้อนเลือดที่ก่อตัวเป็นมนุษย์ ก็ดึงดูดเอาเราไปสู่ครรภ์นั้นๆ ถ้าพวกเราท่องเที่ยวไปใกล้ตัวหญิงนั้นเข้า เมื่อคืนวานนี้คุณไม่ได้สังเกตทำนองเพลงดนตรีของพวกเราหรือว่า ทำนองเพลงมันร่าพันแหบโหยอย่างเสียดายอาลัยในทุกสิ่งที่มีนเวียนกลับววนแห่งความหลัง เคยสำราญแล้วก็กลับไปมีทุกข์ ครั้นไปอยู่โลกไหนพอกันเคยรักใคร่กับทุกคนดีแล้วก็กลับจากกันมาเสียอีก” เธอหยุดพูดและมองหน้าผมเชิงถามว่า มีความเข้าใจในเพลงดนตรีนั้นอยู่บ้างหรือเปล่า

“ผมเข้าใจเสียงเพลงและลีลาได้ดีครับ แม้แต่ผมกลับมาในอาณาจักรมนุษย์แล้ว เสียงเพลงนั้นก็ยังจับใจผมอยู่ ผมเศร้าใจในเสียงเพลงนั้นไม่รู้หาย” ผมว่า

“คุณเก่งมาก คุณฟังทำนองเพลงของพวกเราได้แจ่มแจ้งดี เพลงดนตรีของเรามักจะบรรเลงไปตามอารมณ์ที่มีอยู่ แม้แต่จะคิดว่าจะพยายามบรรเลงให้เพราะจับใจหรือชุ่มชื่นแก่ใจ แต่ก็อดจะมีความบรรยายความเสียดายอาลัยในการจากไปทั้งสองแห่งไม่ได้ จากมนุษย์มาสู่อณาจักรว่างเปล่า แล้วก็จากอาณาจักรที่แสนบรมสุขไปสู่ที่คับขันแห่งโลกมนุษย์อีก เวียนเสียดายเวียนอาลัยอยู่ชั่วกัลป์ ทำนองเพลงจึงออกมาจากหัวใจผู้บรรเลงอย่างนั้น” เธออธิบาย ผมฟังแล้วก็ถอนใจยาว

“เช่นนั้นผมก็เข้าใจผิดว่าพวกคุณมีแต่ความสุข ไม่เสียดายอาลัย อารมณ์ต่อสิ่งใดเลย” ผมว่า

“มันจะเป็นไปได้อย่างไรที่คุณพูด พวกฉันทุกคนก็มาจากพวกคุณ เคยดำรงชีวิตเป็นพวกคุณมาเหมือนกัน ทุกสิ่งทุกอย่างมันก็ยังจำได้ไม่ลืมไป เคยรักกับคู่รักแทบจะกลืนกิน แต่แล้วก็ต้องจากมา มันจะลืมความรักได้อย่างไร ความเป็นอยู่ของพวกเราในขณะนี้เป็นการอยู่อย่างพักผ่อนจากเวรกรรมที่ต้องไปทรมานทรมานในเมืองมนุษย์ เมื่อพ้นมาก็ได้มาพักผ่อนเท่านั้น เมื่อใดจะต้องกลับไปอีกในชาติใดชั่วโง่ใดก็สุดจะรู้ มันวนเวียนอยู่ดังนี้ มันจะลืมความหลังได้อย่างไร คุณมากับเราราวนี้ คุณจะรักที่สมใจ และทางพวกเราคนหนึ่งที่จะรักอยู่ก็จะได้รักสมใจเช่นกัน” เธอ

หยุดพูดเมื่อเหลือบไปเห็นเหตุการณ์หนึ่งของมนุษย์ คือชายคนหนึ่งถูกรถยนต์ชนและตายลง มีหญิงอีกคนและเด็ก ๆ อีกสองคนกำลังกอดร่างกายชายที่ตายนั้น ร่ำพันและร่ำไห้อย่างน่าเวทนา

“นั่น ! พวกเราเพศชายกำลังกลับสู่อาณาจักรของเราอีกคนหนึ่ง” เธอพูดขึ้น ผมมองไปก็พบร่างกายอันเป็นกายทิพย์ของชายนั้นกำลังยืนดูร่างของตัวเอง และดูลูกเมียที่กำลังเสียดายอาลัยอย่างสุดแสนจะระบมตรมตรอม

“คุณเห็นไหมแล้วว่า ความเสียดายอาลัยนั้นใช่จะเป็นแต่ฝ่ายภรรยาและบุตร แต่ชายผู้จากนั้นแล้ว เขาไม่ได้เสียดายอาลัยในลูกเมียเขาหรือวิญญาณของเขายังคงยืนอยู่ในที่นั่น นี่คุณ เราไปกันเถิด อย่าได้หยุดดูความเศร้าให้เกิดแก่เราอีกด้วยเลย” เธอว่าแล้วจูงแขนผมให้ผละไป

ในครุ่นนั้นเองเราก็เข้าสู่แดนบรมสุขของสโมสรรพวงกายทิพย์ ผมตรงเข้าทำความเคารพต่อหัวหน้าสมาคมหญิง เธอยิ้มแย้มต้อนรับเป็นอันดี กลิ่นดอกไม้เมืองของเธอที่หัดหุไว้ ส่งกลิ่นหอมอย่างชื่นใจ แต่มันเป็นดอกไม้ที่ผมไม่รู้จักเลยในชีวิต สีดอกขาวม่วงหอมหวานนัก ผู้คนในที่ประชุมนั้นก็มากมายคับคั่งตามเคย วงดนตรีก็คงบรรเลงอยู่อย่างเมื่อคืนก่อน หากผิดกว่าเดิมก็คือมีการร้องหมู่ เสียงกระหึ่มน่าฟังมาก เป็นคำร้องที่สรรเสริญผู้เหนือหัวอันยิ่งใหญ่ในโลกของเขา ทั้งถวายพระพรให้แก่ท้าวเธอผู้เป็นประมุขแห่งอาณาจักรว่างเปล่า แล้วก็กล่าวขอพรให้แด่ปวงประชาพวงกายทิพย์ให้มีความสุขยามว่าง หหมดเวรการทำงานที่ต้องทำตามกฎที่เรียกร้องไห้เมืองมนุษย์ ขอจงมีแต่สำราญสำเร็จ จัประบารา้องในหมู่เขาโดยปราศจากความขมขื่น ผมฟังเขาร้องหมู่เสียงเย็น ช่างเพราะจับใจ แต่น่าประหลาดนัก พอจบเพลงลงแค่ว่ากล่าวคำสำราญมิได้หรือลงท้ายก็ร้องกล่าวถึงว่า ต่อถึงเวลาที่เราจะต้องจากกันไปสู่เมืองมนุษย์ ตามกฎเกณฑ์ ย่อมเป็นเวลาจากกันนานปี เมื่อนั้นเราจึงจะร้องให้อาลัยถึงกัน ช่างน่าเกลียดจริงๆ เพลงใดที่ควรจะสำเร็จสำราญก็ควรไปให้ตลอดจบไปเสียงหนึ่ง เมื่อจะทำเพลงใดหรืออะไรก็ว่าไป ไม่น่าจะเอาไปปนกันไว้เพลงเดียว เมื่อฟังแล้วจึงไม่สำราญเต็มที่ ดังกลัวว่าทุกคนในพวกเขาจะลืมหัด จะต้องเตือนกันเสมอว่า ในโลกนี้จะเอาอะไรแน่นอนทั้งเมือง

มนุษย์และเมืองผี

“คุณกำลังฟังเนื้อเพลงที่เขาร้องกรรมง ?” หัวหน้าถามผมอย่างยิ้มแย้ม

“ครับ !” ผมรีบรับคำในเมื่อมาถามตรงใจดำเช่นนั้น “ผมสงสัยว่าทำไมจะต้องกล่าวถึงความเสียใจมาปน ๆ กันกับตอนที่สำเร็จสำราญ”

“นั่นเป็นกฎในใจของพวกเราเอง พวกเราจะไม่ยอมลืมตัว และที่แท้แล้ว ความเป็นอยู่ของชาวเราก็เป็นดั่งนั้น บางทีเพิ่งกลับจากความทรمانในเมืองมนุษย์ มาพักยังไม่ทันจะสนใจก็ต้องไปเสียอีกแล้ว ความเสียใจดีใจอยู่แค่พลิกมือกลับหน้ากลับหลังเท่านั้น เราจึงคิดกันอย่างนั้นเสมอเป็นธรรมดาของพวกเรา คุณจึงฟังดูแปลกหูแปลกใจ พวกเราทุกคนล้วนเกิดเป็นมนุษย์ พอมีลมหายใจก็เริ่มทุกข์ท้ง ๆ ยังเป็นเด็ก เดี่ยวทิว เดี่ยวหนาว เดี่ยวร้อน เดี่ยวปวดท้อง มีทุกอย่างที่เป็นทุกข์ เกี่ยวกับมีร่างกายชนิดมีเลือดมีเนื้อแล้วมันมีกองทัพไม่สร้างซา ครั้นโตขึ้นก็มีทุกข์ว่าจะหาเงินหาทองมาไว้ซื้ออาหาร จะพอหรือไม่พอบากพอท้อง เอ้า ! ที่ท่านมังมีไม่เดือดร้อนกลัวเรื่องอดอยาก แต่กลับกลัวคนอื่นจะมาปล้นมาขโมยเอาไปดูเถอะคุณ ต่อสิ้นลมแล้วทิ้งร่างกายให้เนาเปื่อยแล้ว และกลับมายังอาณาจักรของเรา ความกังวลทั้งหลายมันก็หมดไป แต่ก็คงหวาดระแวงอยู่เสมอว่าจะหมดกังวลไปได้สักกี่นาทีและกี่ชั่วโมง คุณรู้หรือเปล่า หลังจากเมื่อคุณกลับไปเมื่อคืน พวกเราหลายคนต้องจากอาณาจักรของเราไป พวกกระบาก็มี ดนตรีก็มีจากไป พวกเรากลัวการเกิดจริง ๆ”

“ถ้าพวกคุณจะหนีการเกิดเสียไม่ได้หรือ ?” ผมถามโดยเห็นใจ

“หนียากค่ะ ในเวลานี้มนุษย์เกิดมาก มีหญิงท้องมาก พวกเราพยายามห่างจากมนุษย์เสมอ นอกจากเปลोटัวต้องไปเข้าท้องหญิงนั้น ๆ การที่เราห่างกับมนุษย์ พวกเขาเลยว่ามีนี้ไม่มีแล้ว” เธอพูดแล้วหัวเราะอย่างขบขัน

ผมเลยหัวเราะขบขันไปด้วยกับเธอ เป็นความจริงที่มนุษย์ไม่ค่อยจะพบผีในเวลานี้ ไม่ใช่ว่าผีกลัวความคับคั่งเกียวกวาวหรือกลัวแสงสว่างแต่อย่างใดทั้งสิ้น แต่ผีกลัวจะต้องเปลोटัวเข้าท้องมนุษย์มาเกิด แล้วก็ต้องผจญกรรมผจญความกังวลไปกว่าจะตาย เพราะเกิดเป็นคนไม่มีความว่างในหัวใจเลย อะไรมีอะไรก็ตามต้องวุ่นใจอยู่เสมอ นอกจากนอนหลับไปได้

ก็พันกังวลไป

“คุณชอบพวกเราไหม?” หัวหน้าผู้มีรูปร่างหยาดเยิ้มถามผม

“ผมชอบและรักจะอยู่ที่นี้ครับ” ผมตอบตามความจริงใจ แม้แต่จะต้องกลายเป็นคนที่ต้องมีแต่ความหลังเต็มหัวใจ ก็ยังสมัครใจกว่าจะอยู่ในโลกมนุษย์ที่เต็มไปด้วยความกังวล เธอมองดูหน้าผมแล้วยิ้มอย่างเศร้า ๆ และพูดว่า

“พวกเราเสียใจมาก เพราะคุณยังไม่ถึงกำหนดจะจากโลกมนุษย์”

เธอว่า

“ต้องทนทรมาณไปก่อน” ผมพูดต่อท้ายให้ เธอยิ้มอย่างใจดี

“พวกเราทุกคนชอบคุณมาก คุณเป็นคนรู้ใจพวกเราดี ทั้งยกย่องพวกเรา ไม่เกลียดไม่กลัวพวกเรา จำนวนคนใน ๑,๐๐๐ คนจะมีสักคนหนึ่งนั้นก็ยาก คุณกับพวกเราจะคบกันได้ และพวกเราจะไม่ทำอะไรให้เดือดร้อนแก่คุณเลย จะคอยให้แรงคุณเสมอ คุณจะอายุยืนยาวตามที่มนุษย์มีความต้องการ ดังนั้นในวันนี้ พวกเราเชิญคุณมาที่นี่เพราะมีเรื่องจะพูดกับคุณ ตกกลางกับคุณ” เธอหยุดมองดูหน้าผม “จะพูดกันถึงพวกเราคณะหนึ่งที่รักคุณในสภาพจิตใจอย่างมนุษย์และคุณก็รักเขาอยู่แล้วอย่างเงียบ ๆ หากแต่สงวนท่าทีอยู่”

“ยายออกใช้ไหมครับ” ผมรีบสวนถามออกไปโดยอดใจไว้มิได้ “เดี๋ยวนี้ยายออกอยู่แห่งใดครับ”

“เราจะต้องพูดตกลงอะไรกันหลายอย่างกับคุณ ตามเงื่อนไขของพวกเรา เพราะพวกเราเป็นผู้มีหัวใจเที่ยงตรง จะไม่มีกั๊กกั๊กต่อกัน ถ้าคุณจะรักพวกเราชนิดคู่ใจ ก็ต้องรักษาใจและคำพูดที่ให้ไว้แก่พวกเราเสมอ ด้วยคำสาบานอันเป็นคำตาย คือหนึ่ง-คุณรับเอายายออกไปเป็นคู่เรียงหมอนแล้ว คุณจะกั๊กกั๊กไปมีรักใหม่อีกไม่ได้เลย ซึ่งอันนี้เป็นกฎของพวกเรา ถ้าคุณกระทำตัวกั๊กกั๊ก คุณจะได้รับ ความเกลียดชังจากพวกเรา แล้วคุณจะไม่เจริญในชีวิตแห่งความเป็นอยู่ของคุณ ซึ่งปรกติ เรื่องของมนุษย์ก็มีความกังวลใจอยู่เป็นเจ้าเรือนแล้ว ถ้าคุณมาผิดสัญญาแห่งเรา คุณจะยังมีอันเป็นไปทุกๆ อย่างในทางที่ไม่สงบ ถ้าคุณรับคำสัญญานี้ไม่ได้ พวกเราก็ไม่บังคับใจคุณเลย”

ผมฟังข้อตกลงของเธอแล้วถึงกับอึ้ง เพราะเรื่องนี้ช่างยุ่งยากใจจริง ๆ ไม่ใช่ที่ผมจะมีใจคอรวนเรออย่างนักเจ้าชู้ทั้งหลาย แต่เรื่องของมนุษย์นั้นลำบากนัก ถ้าทั่วๆ ไปเห็นผมอยู่คนเดียว โดยไม่มีลูกมีเมียเลย ก็จะพากันประหลาดใจ และเมืองมนุษย์นั้นก็มหัศจรรย์มากอยู่ หากบังเอิญหญิงสักคนหนึ่งเกิดมารักผมเข้า ผมมิถูกพวกอาณาจักรว่างเปล่าเล่นงานผมเข้าหรือ

“ลำบากใจใช่ไหม” เธอถามผมในเมื่อเห็นผมนั่งงอไปในเมื่อได้ฟังข้อสัญญาของเธอ

“ถูกแล้ว ลำบากใจจริง ๆ” ผมว่า “แต่ใจผมตั้งใจรับข้อสัญญานั้นอย่างเต็มสมบูรณ์ หากแตกแล้วเพื่อนมนุษย์ด้วยกันจะมาก่อเหตุให้เป็นไปแล้วที่สุดผมก็กลายเป็นคนเสียสัตย์”

“จริง ! ตามที่คุณพูดนั้นเป็นความจริง ฉันเห็นใจคุณ แต่ก็อยู่ที่ข้อตกลงใจของคุณเอง อย่าลืมว่า การเสียใจอาลัยในเรื่องรัก ระทมชมชื่นใจ เรื่องรัก ออกหักเพราะเรื่องรักนั้น ใช่จะมีแต่ชาวมนุษย์เท่านั้น พวกเราก็มีเหมือนกัน จะสงบลงได้หรือเลื่อนลงไปได้ก็ต่อเมื่อไปเกิดเป็นมนุษย์นั้นแล้ว ความหลังความเก่าจะขาดตอนไป เพราะเราลืมหมด ก็ไปมีความรักใหม่ในโลกมนุษย์ ความเก่าไม่มี แต่ถ้าพื้นโลกมนุษย์มาอยู่ยังแดนเก่าของเราอีก ความเก่าความหลังมันก็เกิดอีก” เธอหยุดพูดชั่วคราว เพราะดนตรีบรรเลงขึ้นโดยมีลีลาเพราะพริ้ง แต่แล้วก็กลับเข้าทำนองเดิมอีก คือความเก่าความหลัง ผมฟังแล้วเกิดกลัวๆ ในลีลาของเพลง อนิจจา ! พวกอาณาจักรแห่งความว่างเปล่านี้ช่างมีแต่ความอาลัยอาวรณ์จริง ๆ

“ผมยอมรับข้อสัญญาครับ” ผมตอบโพล่งออกไปโดยไม่ยอมคิดอะไรมาก เพราะอย่างไร ๆ ผมก็หนีอาณาจักรไม่พ้น ตายจากมนุษย์มาผมก็ต้องมาอยู่แดนนี้ เหตุใดจะคิดกลับกลอกกับพวกเขา เมื่อผมจำเป็นต้องจากโลกมนุษย์มา ผมจะดูหน้าใครในพวกนี้ได้ แดนนี้เป็นแดนที่ต้องมาแน่นอน อย่างที่เรามักพูดกันว่าอะไร ๆ ไม่แน่เท่าความตาย

“งั้นฉันจะเรียกคุณมา” เธอว่าแล้วโบกมือไปทางหนึ่ง ในช่วงสองสามอดีตใจก็มีร่างของหญิงงามคนหนึ่งลอยเคลื่อน ๆ อ่อนไหวเข้ามานั่งอยู่ต่อหน้าแม่นางผู้ยิ่งใหญ่ในที่นั้น แล้วแม่คนที่เข้ามาใหม่ก็เงยดู

หน้าผม ดวงตานั้นมีความดีใจฉายแสงออกมา แต่ผมงงัน ผมจะยิ้มรับดีใจรับก็ผิดที่ เพราะแม่นางนั้นไม่ใช่ยายออกดของผม หากเป็นหญิงงามอีกคนหนึ่งต่างหาก

“คุณสงสัยชีว่า ไม่ใช่ยายออกดของคุณ ?” หัวหน้าถาม

“ครับ !” ผมตอบออกไปโดยซื่อ แม่นางผู้ยิ่งใหญ่หัวเราะเสียงใส “อ้าว ! ยายออกด จงสำแดงร่างของเธอเมื่ออยู่ในภพมนุษย์ให้คุณนพแก่แจ่มแจ้ง”

พอขาดคำพูดของหัวหน้าที่นั้น ร่างของแม่นางผู้เข้มช้อยนั้นก็กลายเป็นร่างของยายออกด ผมสะดุ้งทั้งตัว และร้องว่า

“ออกด ! พี่คอยหาออกดอยู่ตลอดเวลาที่ออกดทิ้งพี่ไป” ผมพูดชักจะกระเถิบเข้าไปใกล้ตามอำเภอใจ ยายออกดยกมือไหว้ผมแล้วร้องให้

“นี่เถิดออกดเอ๋ย พี่รู้ความจำเป็นของออกดจากท่านหัวหน้าดีแล้ว” ผมว่าและปลุกปลอบใจยายออกดอีกมากมาย หายความขุ่นมัวใจแต่เดิมเสีย

“ยายออกด !” หัวหน้าเรียกยายออกด “เธอจงกลับร่างกายของเธอเสียโดยเร็ว เพราะในที่นี่ไม่มีความเก่าของเมืองมนุษย์” เธอว่าหันมาทางผม “พวกของเราเป็นคนใหม่เสมอ พ้นมาจากมนุษย์แล้วก็เป็นตัวของตัวเองใหม่เป็นคนบริสุทธิ์ผุดผ่องใสสะอาด ไม่ใช่ยายออกดเมื่อเป็นมนุษย์ที่เป็นภรรยาของสมพงษ์แล้ว เดียวนี้เธอคือแม่นางที่ใหม่และผุดผ่อง ชาติจากสมพงษ์แล้วโดยสมบูรณ์ ต่อไปนี้ คุณจงกล่าวคำสัญญาปฏิญาณตนในต่อหน้าพวกเราให้รับเป็นพยานโดยทั่วกัน ว่าคุณจะรักเดียวเท่านั้นในคู่ของคุณ”

ผมอีกอ้ากาคำพูดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงพนมมือพูดเพื่อให้แน่นแฟ้นและศักดิ์สิทธิ์ในการกระทำคำปฏิญาณ แล้วกล่าวออกไปสั้นๆ แต่มีความสำคัญว่า

“ข้าพเจ้าขอกล่าวคำต่อหน้าพวกท่านที่เคารพของข้าพเจ้าทั้งหลาย โดยให้ท่านยึดถือเอาการมาสู่ของข้าพเจ้าในแดนท่านว่า ข้าพเจ้าเคารพและรักท่านทุกคน จะขอกล่าวคำแต่จำเพาะคำที่จริงใจว่า ข้าพเจ้าจะรักคู่ของข้าพเจ้าโดยแน่นอนไม่กลอกกลับ ตามสัญญาและกติกาท่านโดยทุกประการ” พูดจบแล้วได้ยกมือไหว้ไปรอบๆ เสียงดนตรีได้บรรเลงขึ้นกระหึ่ม พร้อมกับเสียงคนในที่นั้นร้องพร้อมๆ กันเสียงกึกก้อง เป็นคำให้ศีลให้พรต่อผมและยายออกด แต่กระเสเสียงของเพลงนั้นมันก็มีแวว

ความเก่าความหลังอยู่อย่างเดิม ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งอาณาจักรเขา และในเวลาเดียวกัน ก็มีอีกหลายคนไปรยและสาดดอกไม้กลิ่นหอมสีขาว สะอาดนั้นเต็มไปหมดในที่ประชุม ผมได้เข้านั่งเคียงข้างกับยายออกซึ่งมีรูปร่างเป็นของเธอเองไม่ใช่อย่างเก่า

ต่อ่นั้นไปได้มีการเลี้ยงและรื่นเริงกันสุดเหวี่ยง จับระบำรำร้องกันอย่างเบิกบานและนานเท่านาน จนกระทั่งหัวหน้าได้เอ่ยเตือนผมว่า หมดเวลาจะสังสรรค์กันแล้ว และต่อไปนี้ ยายออกจงนำคุณนพกลับไปยังที่มุ่งหวังของตนได้แล้ว เมื่อสิ้นคำพูดนั้น ผมเห็นสีหน้าของหญิงสองคนที่เคยไปรับไปส่งผมนั้นหัวเราะร่าเริงจริง แต่สายตานั้นมีอาลัยอาวรณ์ในพวกของเธอ หรืออาวรณ์ในผมก็ไม่ทราบ เพราะตาของแกตรงกับตาของผม เป็นการอาลัยว่าต่อไปเราจะไม่ได้พบกันอีกนานเท่านาน ตัวหัวหน้านั้นเมื่อรับการล่ำลาของเราสองคนแล้ว ตัวเธอก็หันหน้าเบี่ยงลอยไปทางอื่นเหมือนจะทอดถอนอาลัย

ยายออกผู้มีร่างกายใหม่ของเธอที่แซมซ้อยหวานซึ่ง ประคองผมออกพื้นที่นั้นมา เราสองคนได้เหลียวไปดูที่นั่นอีกครั้งด้วยจิตใจอาวรณ์อาลัย เสียงดนตรีคงลำแดงความอาลัยอาวรณ์ และกระซิบสั่งให้ระลึกถึงความเก่าความหลังดั่งจางๆ ไปจนพ้นไป ผมกับยายออกได้ผ่านสิ่งบาดตาทั้งหลายมาทั้งในทางมิจฉาชีพและทางโลกีย์ เราไม่มองและไม่เอาใจใส่ พอถึงบ้าน ผมได้สวมวิญญูณเข้าสู่ร่างของผมตามเคย ผมกระซิบบอกยายออกของผมว่า พรุ่งนี้ผมจะรีบไปจัดซื้อเครื่องแต่งกายให้เธอหลายชุด แต่เธอกลับบอกผมว่าไม่ต้อง เธอต้องการเครื่องทึพย์ของเธออย่างเดิม คือ นุ่งขาวห่มขาวด้วยผ้าใยอากาศอันขาวสะอาดละเอียดอ่อนของเธอ เพราะจะไม่มีใครคนอื่นเห็นตัวเธอได้นอกจากผมคนเดียว

เรื่องรักของผมไม่ต้องพูดกับเธออีกแล้ว เพราะเรารู้กันอยู่ดีแล้ว ผมกอดและจูบเธออย่างมีความสุข เนื้อเธออ่อนนุ่มและอบอุ่นที่สุด เธอกอดตอบผมพร้อมกับกระซิบที่หูว่า พี่รักออกคนเดียวนะ ผมพยักหน้าแล้วกอดรัดเธอให้สาสมกับที่มีหัวใจแอบรักเธออยู่มานานแล้ว ที่พูดไม่ได้ก็เพราะเธอเป็นของสมพงษ์เพื่อนผม แต่เดี๋ยวนี้ออกคือตัวของเธอเอง เธอเป็นผู้ใหม่และบริสุทธิ์ขาวสะอาดแล้ว เราได้ร่วมรักกันเยี่ยงมนุษย์ธรรมดา เรา

นอนหลับด้วยกันอย่างผาสุกจนรุ่งเช้า แล้วก็ออกไปรับประทานอาหารกันตามเคยสองคน ต่อจากนั้นผมก็ล่ำลาเธอไปทำงาน รู้สึกว่าการทำงานได้ปลอดโปร่งดีเพราะใจสบาย เดียวนี้นายห้างผมได้ซื้อรถให้ผมหนึ่งคัน เพื่อไปติดต่อการค้าหัวเมืองพร้อมกับส่งสินค้าด้วย มอบเด็กให้หนึ่งคนสำหรับชนของและเป็นเพื่อนในการเดินทาง แต่ความจริงผมก็มีเพื่อนอยู่แล้วอย่างเจียบๆ วันหนึ่ง ผมต้องออกหัวเมืองไปทางใต้แค่หัวหินส่งสินค้า ออกของผมก็ไปด้วย นั่งคู่กัน เด็กชนของก็อยู่ตอนหลัง เขาก็หาโอกาสนอนสบาย ผมกับออกก็คุยกันไปตลอดทาง

เราได้ดำเนินชีวิตมาอย่างนี้มานานปี จนวันหนึ่งซึ่งเป็นวันวิปโยคแห่งชีวิตผมได้เกิดขึ้น คืออยู่ ๆ ออกของผมได้หายไปเสียเฉย ๆ ผมรอคอยอยู่หลายวัน ชั้นแรกผมคิดว่าเธอไปเยี่ยมหัวหน้าของเธอยังแดนที่เคยร่วมสังคัมกัน แต่คอยหาย ๆ ผมจึงจะไม่เป็นตัวของผมเสียแล้ว ผมแอบร้องไห้แทบจะสิ้นใจ ออกเอ๋ย พี่ทำผิดอะไรเล่า ออกจึงโกรธ มาจากพี่ไป ผมไม่อยากจะอยู่เป็นผู้เป็นคน คิดจะทำลายตัวเอง แต่ก็นึกได้ว่า ผมเคยได้รับคำบอกเล่าของหัวหน้าสโมสรกายทิพย์ว่า หาประโยชน์มิได้ในการกระทำเช่นนั้น เพราะตายไปแล้วไปอยู่อาณาจักรว่างเปล่า แทนที่จะได้ตามกันไปร่วมคู่ดังเดิมก็ไม่ใช่ไปได้ เพราะกฎที่นั่นไม่มีรักกันอย่างผิวเมีย แม้จะพบกันก็พบเป็นธรรมดา หรือจะไปไหน ลอยร่อนไปด้วยกันก็ไปอย่างธรรมดา เรื่องความรักชนิดเก่ามีขึ้นไม่ได้ เมื่อนึกดังนี้แล้วจึงเลิกคิดอย่างโง่งงนั้นไป ทนกำหนดหน้ารับความระทมขมขื่นไปกว่าจะแตกดับไปเองตามกาลเวลา

ในคืนหนึ่ง ผมนึกขึ้นมาได้ว่า ผมควรจะเรียกร้องและบอกกล่าวกับพวกกายทิพย์ว่าผมถึงความอัปจนเสียแล้ว ผมได้จุดธูปขึ้นหนึ่งดอกแล้วรำพันถึงสมาคมกายทิพย์ ผมบอกกล่าวกับพวกเธอว่า ผมไม่ได้ทำอะไรผิดเลย ผมคงถือสัญญาอันเป็นสัญญาเทียบด้วยชีวิต เหตุใดออกจึงมาจากผมไป เมื่อบอกเสร็จแล้ว ผมก็เข้านอนด้วยหัวใจระโหยให้ ในที่นอนไม่มีออกของผมเหมือนอย่างเคย ในครุ่นนั่นเอง ผมก็รู้สึกว่าหูได้ยินเพลงแห่งเมืองโน้น เป็นเพลงที่มีทำนองอาลัยถึงเรื่องเก่าก่อนย้อนหลัง ผมร้องไห้ออกมาเหมือนจะขาดใจ ทันใดนั้นก็รู้สึกว่ามียุ้งคนหนึ่งมายืนข้าง

เตียง ผมมองก็จำได้ว่านั่นคือหญิงที่เคยมารับผม หากแต่ว่าคราวนี้มาคนเดียว ผมรีบหลุดลุก ตีใจดังว่าฟ้าเปิดให้ผมแล้ว ผมได้พบเธอดีกว่าจะระทมอยู่คนเดียว ทั้งมืดแปดด้าน ทั้งขมทั้งขื่น เมื่อพบเธอก็จะได้ระบายความทุกข์ความเศร้าให้ฟัง และขอความช่วยเหลือ

“ฉันรู้แล้ว ไปหาหัวหน้าของฉันเถิด” เธอว่า แล้วก็ทำพิธีกรรมอย่างเคย ให้ผมล้างหน้าด้วยน้ำมะพร้าวอย่างเคย แล้วก็พาผมร้อนออกจากบ้านไป ระหว่างทางผมได้พูดกับเธอว่า ผมมิได้กระทำผิดกฎของอาณาจักรเธอเลย เหตุใดจึงเรียกออกดกลับไปเสียดังนี้

“คุณเข้าใจผิดทั้งนั้น ทางเราไม่ได้เรียกออกเลย แต่ออกพลาดทำถูกตึงดูตไปเกิดเสียแล้ว และก็ลืมคุณแล้ว การไปเกิดเป็นคนนั้น ย่อมลืมความหลังความเก่าหมดสิ้น” เธอบอก

“ออกไปเกิด โธ่ ออกทั้งฉันแล้ว” ผมร้องด้วยหัวใจหม่นไหม้

“แต่พวกเรายังรักและชอบคุณอยู่ มีอะไรไปพูดกันที่โน่น” เธอว่า

“เอ๊ะ ! คุณครับ มาคราวนี้ คุณอีกคนไปไหนเสียล่ะครับ จึงไม่ได้มาด้วย?” ผมถามเธอเมื่อนึกขึ้นได้ว่า หายไปตั้งแต่เห็นหน้าคราวแรกแล้ว หากแต่มีวสาละวนกับความเศร้าใจ จึงมิได้ถามแต่แรก

“เธอไปเกิดเมื่อสองสามวันมานี้เอง” เธอว่าแล้วถอนใจยาวอย่างอาวรณ์

ผมรู้สึกใจหายในช้านั้น ซึ่งความจริง ผมควรจะดีใจที่ได้รับข่าวพวกกายทิพย์ไปเกิด เพราะมนุษย์ทุกๆ คนจะคิดอย่างนั้น เพราะการไปเกิดถือว่าหมดกรรม วิญญาณจะได้เลิกการเร่ร่อนเสียที และยิ่งกว่านั้น ตรงกันข้าม ถ้ามนุษย์คนใดตายลงไป เราชาวมนุษย์จะร้องว่า เออ ลีนเคราะห์ไปเกิด ได้ตายไปสู่ภพโน้นก็มีแต่สุข หมดความทุกข์ความกังวล ดูเกิดมันเป็นมุมกลับกันอย่างไรอยู่ สำหรับผมเองรู้เรื่องของชาวอาณาจักรได้ดี จึงเห็นว่า จริงแล้ว ถ้ามนุษย์ตายลงคนหนึ่ง พวกเมืองมนุษย์ควรจะพูดว่า เออ ลีนเคราะห์ไปเกิด ไปสู่ที่สุขๆ เกิด ส่วนตัวฉันนะมีกรรม ต้องทรมานไปก่อน หาไม้ก็ดิ้นรนกระเสือกกระสนไป กังวลไป นี่แหละครับ เป็นทางถูกต้อง แต่ถ้าพวกผีที่ต้องมาเกิดเป็นคนอีกนะซี จัดว่ามีกรรมจริงๆ การเกิดเป็นมนุษย์นี้ ทุกท่านย่อมรู้ดีแก่ใจตัวทุกคนว่าจะเป็น

อย่างไรบ้าง เปรี้ยวหวานมันเค็มเป็นอย่างไรบ้าง เมื่อผมทราบข่าวว่าพวก
กายทิพย์ต้องมาเกิดเป็นมนุษย์ ผมจึงรู้สึกใจหาย เพราะรู้ว่าเขาต้อง
กลับมารับกรรมอีก โดยได้พักผ่อนพอแล้ว หรือยังไม่พอก็ตาม กรรมของ
เขาต้องไปรับความทุกข์อีกเป็นการเวียนว่ายตายเกิด ซึ่งเรื่องนี้พระสัมมา-
สัมพุทธเจ้ากล่าวการเวียนว่ายตายเกิดอย่างยิ่ง จึงได้พยายามสอนปวงชน
ให้รู้จักกระทำตมมิให้รู้จักการเวียนว่ายในวัฏวน

“ขอบคุณมาก !” เธอว่า “ที่คุณรู้สึกห่วงใยพวกเราและเห็นใจพวกเรา”

“ผมไม่อยากเห็นคนที่ผมรู้จักต้องไปเกิดเป็นมนุษย์อีกเลย” ผมพูด
เสียงแหบแห้ง รู้สึกว่าการเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาของชีวิตคนและผีช่าง
กระเทือนใจนัก “ถ้าผมจะตายไปเอง ผมจะยินดี แต่จะทำลายตัวเองนั้น
ไม่กล้า เพราะเป็นความโง่เง่า ผมต้องการพักผ่อนพักหัวใจ เพราะผมยัง
ไม่มีห่วงทางเมืองมนุษย์ โดยยังไม่รักใครเลย ผมจะตายมาอยู่เมืองผีโดย
ไม่มีความหลังติดมา”

“คุณช่างน่ารักที่สุด น่ารักสุดจะพูดได้ คุณรู้จักพวกเราตั้งคุณ
เองก็เป็นพวกเราอยู่แล้ว” เธอพูดแล้วแขนที่จูงและเกาะพาตัวผมไปนั้นได้
เลื่อนเข้ามาเป็นโอบรอบตัวผมโดยพลอตตัว แต่ประหลาดจริง ผมเอง
กลับมีความอบอุ่น ไม่อ้างว้างเหมือนเมื่อครู่ก่อนหรือเมื่อหลายวันที่ยายออก
ทิ้งผมไป ท่านผู้อ่านที่เคารพ โปรดเห็นใจผม อย่าลงโทษว่าผมเป็นคนใจเร็ว
ใจง่าย รักหญิงผู้นำทางเข้าแล้วทิ้ง ๆ กำลังทำให้อ้ายยายออกที่จากไป
เกิดในท้องมนุษย์ ซึ่งผมรู้ว่า ยายออกจะลืมนผมไปอีกนานปีในชีวิตมนุษย์
ผมกำลังว่าเหว่ กำลังหมดที่ยึดเหนี่ยว เมื่อรู้สึกว่าจะมีผู้ที่รักผมและเมตตา
ผมอีก ก็รู้สึกอบอุ่นและยินดีที่สุด

เราได้มาถึงยังสโมสรนั้นแล้วโดยรวดเร็ว พออย่างเข้าสถานที่ ผมก็
ได้ยินดนตรีที่กำลังบรรเลงโอดโหยดั่งใจจะขาด ลำแสงความระทมขมขื่น
แห่งใจ ผมถึงแก่วิ่งให้ออกมา พวกกายทิพย์ที่รักทั้งหลาย ผมได้พบแล้ว
กับความเก่าความหลังที่ยอกระบบม โปรดเมตตาผมด้วย

“ความรักของพวกเรามีต่อคุณอยู่เสมอทุกลมเข้าออก” นี่คือเสียง
หัวหน้าพูดปลอบผม ผมเช็ดน้ำตาแล้วยกมือไหว้เธอ เห็นดวงตาเธออ่อน
ระโหยโรยแรงเพราะสงสารผม แม่นางที่นำทางผมคงนั่งอยู่ใกล้ ๆ ผม โดย

ไม่ห่างไปรวมทางอื่นเหมือนอย่างที่เคยทำ ที่ดวงตามีน้ำตาไหลพรากเพราะ
สงสารผม

“นี่เสียเถิด คนดีของพวกเรา” หัวหน้ารูปงามเอามือแตะไหล่ผม
และปลอบผมค่อยๆ “คุณไม่ต้องพูดอะไรอีกเลย เพราะพวกเรารู้อยู่แล้ว
ทั้งนั้น และจะไม่ทิ้งคุณเลย พวกเราเท่านั้นจะซบหัวใจคุณให้สดใสอีกได้
อย่างเดิม เมื่อหนามยอกก็ต้องเอาหนามบ่ง”

ผมฟังเธอพูดเข้าใจบ้างยังไม่เข้าใจบ้าง แต่ก็รู้ว่าเป็นเรื่องของความ
เมตตา ผมจึงยกมือไหว้เธอเป็นการขอบคุณอย่างสูง

“คุณอย่าไหว้เราเลย จงเก็บมือของคุณไว้ไหว้พระเถิด” หัวหน้า
พูดแล้วจับมือผมกดลงให้เลิกไหว้

“โปรดอย่าทิ้งผมเลย เมตตาผมด้วย ถ้าจะกรุณาผมช่วยทำลาย
ผมเสียเลย อย่าให้ผมได้กลับไปทนทุกข์ระทมอีกเลย” ผมขอร้องเธอ

“เรื่องนั้นเราจะทำได้อย่างไร เราไม่มีทางจะทำลายคนดีและคนที่เรา
รัก” เธอว่า “เรามีแต่ทางเดียวคือความประโลมใจคุณ จะบอกให้รู้เสียบัดนี้
พวกเรามีอีกที่รักคุณอย่างเดียวกับยายออก หากแต่กฎของพวกเรามีว่า เรา
จะประชุมถามกันว่า ใครเป็นผู้ที่คิดรักคุณเป็นคนแรก เราก็ส่งเสริมรักของ
ผู้นั้นก่อน ใครที่คิดรักคุณรองลงมาคือรักหลังกว่า ก็ต้องเสียสละคอยไป
ก่อน เพราะเรารู้กันอยู่ว่า ทุกๆ คนพวกเราจะหลีกเลี่ยงการเกิดเสียมิได้
เราจึงอดใจรอคอยกันได้ ไม่แย่งกัน ไม่หักหาญกัน เพราะเราสงสารกันที่
แต่ละคนก็ทนทุกข์มาแล้วอย่างมาก อย่างมาก่อทุกข์ขึ้นอีกในเมื่อได้หนีมา
พ้นแล้วซึ่งกองทุกข์ในมนุษย์ บัดนี้ ฉันมีตัวตายตัวแทนให้คุณแล้ว คือ
คนนี่”

เธอชี้มือเจาะลงที่แม่นางที่ไปรับผมมา แม่นางคนที่เปลอตัวโอบ
กอดคอผมเมื่อขามา ผมเกือบจะบอกปัดอยู่แล้ว เพราะใจผมมันออกจะ
รักแม่นางผู้หยาดเยิ้มที่เป็นผู้บงการ แต่ไม่กล้าจะพูดออกไป ถ้าพูดออกไป
ผมก็คือมนุษย์เนรคุณ คือเนรคุณหัวหน้าผู้มีพระคุณต่อผมอย่างยิ่งใหญ่
ควรจะเคารพนบไหว้ แต่กลับจะคิดเอามาเป็นภรรยา และการเนรคุณ
คนที่สองก็คือ แม่นางผู้ไปรับไปส่งผมถึงบ้าน ก็มีพระคุณแก่ผมอย่าง
ยอดเยี่ยม แล้วผมจะลืมบุญคุณของเธอเสียกระนั้นหรือ ผมอึ้งอยู่นิดหนึ่ง

แล้วยิ้มรับคำที่เมตตานั่น หัวหน้าผู้บงการจึงยิ้มออกมาได้ คล้ายกับจะ
ทลายใจผม รู้ว่าผมมีใจหนักไปทางเธอ ซึ่งเป็นการผิดกฎของพวกเธอที่จะ
ไม่แย่งรักกัน เอ๊ะ ! ถ้าแม่นางหัวหน้ารู้ทันผม ก็อีกคนหนึ่งเล่า แม่นาง
ผู้นำทางก็รู้ด้วยซิ ผมชนลูกเกรี้ยวด้วยความกระดากใจ ผมไม่ควรเริ่ม
ความกระเทือนใจให้แก่เธอเลย

ในครุ่นนั้น ได้เกิดพิธีการอย่างเดียวกับที่ผมได้เคยผ่านมาแล้วสมัย
ยายออก คือมีการบอกกล่าวต่อหน้าที่ประชุมว่า ผมจะรักแม่นางนั้นด้วย
ใจจริง และอยู่ในถ้อยคำและกฎแห่งอาณาจักรของเธอ แล้วก็มีกรร้อง
เพลงให้พรแก่ผมและคู่ของผมที่มีนามว่า “พวงทิพย์” แต่ผมไม่ชอบ
ทำนองเพลงดนตรีนั้นเลย มันทำให้ผมหัวน้ใจอยู่ว่า ผมจะต้องพบกับการ
เวียนว่ายและอกตรมอีกซ้ำเติม มีรักแล้วก็จะมีทุกข์อีก

เมื่อเลิกพิธีแล้ว แม่นางผู้ยิ่งใหญ่ได้ขอเชิญให้ผมรีบกลับไปหา
ความสดชื่นกันตามลำพัง ระหว่างที่ผมเคลื่อนออกจากที่นั่น ผมเหลือว
ไปก็พบว่าหัวน้ามองผมอย่างอาลัย แต่แล้วกลับก้มหน้าไป ผมก็ก้มหน้า
ออกพ้นจากสโมสรนั้นมา ครั้นถึงตามทาง ผมสงสัยใจที่พวงทิพย์ไม่พูด
ไม่คุยอะไรเลย อาการของเธอที่ผมก็กระเทือนใจตัวเองที่มีใจผิดตอบแทน
ความรักของนางด้วยการแอบรักคนอื่นเข้าไว้ในใจอีก คือแอบรักหัวหน้า
ของเธอนั่นเอง

“พวงทิพย์ !” ผมเรียกเธอ ซึ่งเธอยังมองอะไรเพลินทางอื่นอยู่ “ฉัน
ขอโทษเธออย่างหนักที่ฉันมีใจเลวทรามไปชั่วแวบหนึ่ง เลวขนาดที่เธอไม่
ควรจะอภัย แต่ได้โปรดเถิด โปรดเมตตาแก่สัตว์ผู้ยาก ฉันรู้ผิดแล้ว เธอ
เอ๋ย ฉันจะไม่ประพฤติกอีกเลยตลอดชีวิต เธอทำโทษฉันเถิดตามใจสมัคร
ฉันยอมโดยดี ยอมรับโดยทุกประการแล้ว”

“อย่าพูดถึงเลยดีกว่า” เธอว่าแล้วก็กอดผม “ฉันรู้ว่าคุณเป็นไปชั่ว
ขณะ ในชีวิตพวกฉันจะไม่แตกกันด้วยเรื่องแย่งรักหักสวาทเลย แต่ฉัน
รักคุณจริง ๆ รักก่อนที่หัวหน้าจะรักคุณ ฉะนั้น ในเวลานี้ทุกอย่างเป็น
ของฉัน เว้นแต่บุญฉันจะไม่ยืนยาวต้องพลาดถูกจุดไปเกิดเท่านั้น นอกจาก
นั้นไม่มีอะไรจะเปลี่ยนใจฉันได้ ฉันรักคุณ รักอย่างจับใจ” เธอพูดและ
กอดผมแน่น ผมกอดตอบเธอแล้วกระหน่ำจูบด้วยรักและสงสารเธอนัก

เมื่อมาถึงบ้านแล้ว ผมได้กลับเข้าร่างของผม ข้ามีพวงทิพย์มากก
กอดอีก ช่างมีสุขนัก ยกความทุกข์เรื่องยายออกดอกจากอกได้ เพราะเมื่อรู้
ว่าเธอไปเกิดแล้ว เธอก็ยอมลืมนผมโดยกฎธรรมชาติ ถ้าผมไม่ได้พวงทิพย์
มาแทน ผมจะตรมตรอมไปอีกสักนานเท่าใดก็หาทราบไม่ พวงทิพย์ได้
เล่าให้ผมฟังว่า ครั้งหนึ่งเธอไปเกิดเป็นลูกชาวป่า ก็มีสุขอย่างชาวป่า ตัดฟัน
ชายช่วยพ่อแม่ มีสุขอย่างหุบป่าตาเถื่อน ไม่มีทุกข์แต่อย่างใด จนกระทั่ง
มีพวกป่าไม้ไปสำรวจป่า ก็ได้เกิดรักกันขึ้นและก็ได้เป็นสามีภรรยา กัน โดย
ทางพ่อแม่ยินดีด้วยหวังจะให้ความสุขแก่ลูก แต่แล้วเธอก็ถูกทอดทิ้งให้ลูก
เกิดมาไม่มีพ่อ ตอนนั้นเธอได้เนรมิตภาพร่างกายของเธอเมื่อครั้งกระนั้นให้
ผมดู เมื่อผมเห็นรูปร่างของเธอเมื่อสมัยนั้น ผมถึงกับปลงอนิจจัง เพราะ
เธอมีร่างกายเหลือจะรับประทาน ดำๆ ซ้ำๆ รูปร่างแข็งแรงคล้ายผู้ชาย
ผมถอนใจเฮือก อนิจจามนุษย์เรา อ้ายเจ้าฟัวของเธอที่เป็นป่าไม้ นั้นมันก็มี
ประสงค์เพียงแก้ปัญหาในเรื่องราคาของมันเท่านั้น ครั้นแล้วก็ทิ้งความ
ขมขื่นไว้ให้แก่เธอผู้โง่เง่าเต่าตุ่น ผู้ไม่มีความรู้ความคิดใดๆ อยู่ในป่า
มันก็เท่ากับหลับตา ทารูไม่ว่าหญิงในเมืองนั้นเขามีรูปร่างอย่างไร จึงไม่มี
โอกาสจะเทียบเคียงตัวเองกับเขาว่าเขาจะรักเธอได้หรือเปล่า และรักนั้นจะ
จริงไปแค่ไหน ในเมื่อร่างกายของเธอเทียบกับหญิงในเมืองไม่ได้ ความ
ระทมขมขื่นจึงเกิดขึ้นเพราะความไม่รู้อะไรของเธอนั่นเอง

แล้วเธอได้เล่าถึงอีกสมัยหนึ่ง เมื่อเธอเกิดเป็นลูกคนมั่งมี และก็ได้
สามีมั่งมีอีกทอดหนึ่ง แต่สามีเธอนั้นชอบมีภรรยา มาก เหมือนจะตั้งฮาเริ่ม
หญิงนั้นบางคนก็สวยกว่าเธอ เธอจึงกลายเป็นเมียขึ้นราที่ถูทอดทิ้ง นานๆ
จะพบกับสามีสักคราวหนึ่ง มีสุขจริงใจเรื่องข้าทาสรับใช้ แต่หญิงเราทุก
คนนั้นความสุขใดเล่าจะเท่าสุขเรื่องรัก แม้จะยากจน ถ้าครองรักกันอย่าง
ผาสุกคู่หัวตัวเมีย ก็ถือเป็นยอดแห่งความสุขแล้ว หน้าเข้าเธอก็คิดผิด
กinyaพิษทำลายตัวเอง เธอจดจำความเจ็บช้ำน้ำใจไว้ว่า ถ้าเกิดใหม่ชาติ
หน้า เธอจะทำกับชายให้สาสม จะทำให้ระทมขมขื่นที่สุด และมากคนด้วย

ครั้งหลัง เธอได้เกิดเป็นบุตรท้าวพระยาและมั่งคั่ง ทั้งมีรูปสวยหยด
ย่อย เมื่อเธอเล่าถึงตอนนี้ เธอก็เนรมิตร่างกายให้ผมดู ผมถึงแก่ตะลึงใน
ความงามที่เทียบด้วยนางสวรรค์ เธอว่า เธอเกิดสมัยนี้เธอเกิดรำลึกชาติ

ได้ จำความหลังได้ เธอจึงตั้งใจไว้อย่างแน่วแน่ว่าจะเล่นงานชายทุก ๆ คนให้สาสม ต่อนั้นมาเธอก็หักอกชายเสียหลายคน แม้แต่ทุกคนจะยอมตัวเข้าแทบเท้า หรือว่าขนาดจะจุดธูปจุดเทียนบูชา เธอก็มีโยดีจะรักด้วยจริงใจ ชายบางคนเสียผู้เสียคนไปสมใจของเธอที่ตั้งใจไว้ บางคนทำลายตัวเองบ้าง ที่ทนอยู่เป็นคนไปได้ก็มี แต่ว่าเข้าป่าเข้าดงไปเลย จนนานเข้าเธอชักจะรู้กรรมในเธอเอง ก็ล้มเจ็บลงอย่างหนักและก็สิ้นชีวิตลง จนกระทั่งบัดนี้ เธอก็ยังไม่ได้เกิดและก็ได้มารักกับผม

“แต่พวงทิพย์อย่าฆ่าผมอย่างที่แล้วมาเลยนะ” ผมรู้สึกร้อนใจ จึงพูดไป

“ที่รักเอ๋ย ฉันรู้สึกผิดชอบแล้ว ฉันรักเธอจริง ๆ ฉันจะฆ่าเธอไม่ได้เลย” เธอว่า “ต่อนี้เราจะมีแต่สุข เธอเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรปกป้องหัวใจของฉันด้วยเถิด” เธอให้คำมั่นและขอร้องผม ผมรู้สึกชุ่มชื่นใจนัก ต่อนั้นมาผมก็ร่วมสุขกับพวงทิพย์มาเป็นอย่างดี ชาวบ้านมองผมในด้านที่เป็นชายแปลกไม่มีลูกมีเมีย ถ้าไปหัวเมืองก็ไป ถ้าอยู่ในกรุง ไม่เห็นไปเที่ยวไหน เย็นกลับบ้าน ค่ำกลับบ้าน แต่ใครเล่าจะรู้ว่าผมมีครอบครัวแล้วกับแม่กายทิพย์ของผม

ในโลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอนนั้น เป็นความจริงที่จะหลีกเลี่ยงไม่ได้ และเจ้าความไม่แน่นอนก็เกิดกับผมอีก เป็นเรื่องยุ่งที่สุดในชีวิต ซึ่งผมไม่นึกไม่ฝันเลยว่าเรื่องจะเป็นไปได้ คือครั้งหนึ่ง ผมเคยรักอยู่กับแดงอ่อน ลูกสาวเจ้าของสวนทางด้านวัดใหญ่ ตำบลคลองบางไส้ไก่อ เมื่อครั้งนั้นผมแอบไปรักเธอโดยบิดามารดาเธอไม่รู้ โดยอาศัยเอากระท้อบของนายไปร่เพื่อนกันเป็นศูนย์กลาง ผมจะไปพักที่กระท้อบนี้แล้วเล่นสัญญาณไฟทางแดงอ่อนอยู่บนเรือนจะรู้ว่าผมไป แดงอ่อนจะหาเรื่องลงมาขอปลุกกินกับหมากที่กระท้อบนายไปร่ เพราะนายไปร่เช่าสวนบ้านนั้นปลูกพลู่ เราพบกันอย่างนั้นมานาน ร่างกายของแดงอ่อนภายนอกนั้นเป็นของผมหมด ยังอยู่แต่ภายในเท่านั้นที่ยังไม่กล้าลวงล้ำ ครั้นอยู่ต่อมา เมียนายไปร่ชื่อแม่ดวงเกิดออกลูกตาย โดยผมกำลังไปหัวเมือง พอผมกลับมาที่พอดีเขาตายเมื่อตอนเช้า ตายทั้งแม่ทั้งลูกในห้อง ไม่รู้ก็สูมไปหาต่อนกลางคืน นายไปร่ก็สติไม่ดีทุกซ่โศก หนีศพเมียไปอยู่วัด ทิ้งศพไว้กับสัปเหร่อ และ

ตอนผมไปถึงกระท่อมนั้น ลับเทร่อกิ่งศพไปหาเหล้ากินเสียอีก ผมก็เลย
เจอแม่ดวงเข้าอย่างจัง แก่อกมารับผมที่นอกกระท่อม พุดคุยกันสอง
สามคำ แล้วแม่ดวงว่าจะไปตามนายไปร้ให้ผม แล้วก็หายไปในความมืด
ผมก็เข้าไปคอยอยู่ในกระท่อม จึงพบโลงศพวางอยู่ แต่ก็ไม่รู้ว่านั่นเป็นศพ
ใครกัน เพราะนายไปร้ก็ไม่อยู่ แต่แม่ดวงนะพบกันแล้วตะกี้ี้ แล้วศพนั้น
จะเป็นศพใคร ผมยืนตัวแข็งอยู่นาน จนลับเทร่มาผมจึงรอดตัว แต่พอ
รู้ว่าศพนั้นคือแม่ดวงนั่นเอง ผมก็แทบสลบเลย เพราะแม่ดวงพบกับผม
แล้ว แม่ดวงก็หลอกหลอนผม

นี่แหละครับ การที่ผมจะไปหาเตงอ่อนไม่ได้ก็เพราะหมดหนทาง
นายไปร้กลัวผีเมียตัว ก็ทิ้งกระท่อมนั้นไม่เช่าต่อไป เจ้าของบ้านก็ลงมาใน
สวนไม่ได้เพราะกลัวเหมือนกัน แล้วผมจะเอาทางที่ไหนพบเตงอ่อนได้
เพราะพ่อแม่เขาไม่เคยรู้จักผมเลย ผมเป็นคูรั้กมีดของพ่อแม่เขา เมื่อ
มันเป็นดังนี้ ผมก็เลยขาดการติดต่อจากเตงอ่อนจนบัดนี้ แต่เวลานี้เกิด
เรื่องขึ้นแล้วสิ แม่เตงอ่อนได้พยายามหลายปี จึงได้ตามผมพบ เพราะ
นับแต่ไปรั้กัน เตงอ่อนก็ไม่เคยรั้จักบ้านผมเลย บัดนี้เธอมาพบผม
และบอกว่า พ่อแม่เธอตายหมดแล้ว ทรัพย์สินสมบัติเป็นของเธอแล้วทั้งสิ้น
เธอขอร้องให้ผมคิดแต่งงานกับเธอ เพราะฟ้าเปิดทางให้แล้ว ผมควรไป
ครองสมบัติให้สมกับเธอได้สุดสำหรั้คอยผมมาหลายปีนักหนา เมื่อพบแล้วก็
จงประสานรั้กของเราอย่างเก่าเถิด เพื่อเป็นสุขกันเสียที

ผมตอบอะไรเตงอ่อนไม่ได้เลย มันจุกคอกอหอย จะตอบว่าผมมี
ภรรยาแล้วก็ตอบไปได้อย่างไร ใครจะเชื่อ ใครจะรับรอง และในขณะที่
เตงอ่อนพุดกับผมนี้ พวงทิพย์นั้นทั้งผมและเตงอ่อนก็ไม่เห็นตัวเธอ แต่
เธอก็คองนั่งฟังอยู่แถวนั้นเองอย่างแน่ เพราะพวงทิพย์ไม่เคยห่างผม ผม
เลยอีกอักใจพิลึก เตงอ่อนถามผมว่า ผมลื้มรั้กเธอแล้วหรือ และอะไรต่อ
อะไรอีกมาก ล้วนแต่ผมสะเทือนใจทั้งสิ้น ก็พอดีพวงทิพย์นั่นเองกระซิบ
ผมในความรู้สึ้กว่า ให้ตอบเตงอ่อนไปตามที่เธอแนะนำให้ ผมได้ที่
ปริ้กษาก็ตอบไปว่า ผมขอคิดอะไรๆ ให้รอบคอบก่อน เพราะผมยังมีหนึ้
สินพันพั้วทางห่างอยู่อีกมาก ถ้าผมปลิดตัวเป็นไทเมื่อใดค้อยคิดการ
แต่งงานกัน เตงอ่อนกลับตอบว่า ถ้าหนึ้สินนั้นไม่ล้นฟ้า เราก็พอมิจะใช้

เขาได้ ที่สวนมีชายใช้หนี้เขาก็ได้ เราขอแต่ตัวเราไปหาสุขกันที่ใดก็ได้ เงินทองกัมหน้าหาเอาใหม่ก็ได้

คำตอบของแดงอ่อนคำนี้ผมใจหาย อนิจจา ! แดงอ่อนเอ๋ย แดงอ่อนยังรักฉันอยู่ แต่แดงอ่อนไม่รู้หรอกว่า ฉันมีข้อผูกพันอยู่กับชาวอาณาจักรว่างเปล่า ดูเถิด ! ผมกำลังพบรักที่ตัดไม่ขาด และเป็นรักที่น่าสงสาร เพราะแดงอ่อนไม่เคยมีผิดอะไรเลย ผมเสียอีกไม่ติดต่อกับเธอ ข้าเธอยังอุตส่าห์คอยอยู่ ครองตัวอยู่เพื่อผม จัดว่าเป็นรักชนิดแน่นอน ทั้ง ๆ ผมก็ไม่เคยให้ความหวังอะไรแก่เธอไว้เลยว่า เมื่อใดจะทำอย่างไรกับเธอ แต่เธอก็ปักใจอยู่ในผม ผมขอร้องเธอว่าให้คอยเวลาไปก่อน จนกว่าผมจะจัดการพูดกับทางห้างที่ทำงานได้เรียบร้อย พูดกันแล้วเธอก็ลากลับไป ผมออกมาส่งจนแดงอ่อนวารถรับจ้างไปแล้ว ผมมองตามด้วยจิตใจหดหู่ สงสาร อนิจจา ! อะไร ๆ ผมก็พูดปดเธอทั้งนั้น หนี้สินอะไรผมก็ไม่มีอย่างพูด ผมหายใจสะท้อน นึกถึงโชคชะตาตัวเอง ถ้าเป็นชายใดโดนอย่างผม เขาจะโดนร้องก้องปีกว่า เขาประสบโชคงามราชรถมาเกย แต่ผมซิกลับกลายเป็นตกนรกทั้งเป็น

ผมได้เกิดทะเลาะกับพวงทิพย์เป็นการใหญ่ พวงทิพย์หาว่าผมใจรวนเร ถ้ารู้กระนั้น เธอก็จะไม่มาเป็นทาสหัวใจอย่างนี้ ยายออกหนีไปเกิดแล้วก็แล้วไป หากแต่ความสงสารนั่นเอง จึงได้ทุ่มตัวเข้ามารับหัวใจไว้ แต่บัดนี้ก็มาเกิดปัญหาขึ้นกระนั้น จะว่าอย่างไร ผมก็พูดว่า เธอฟังดูเธอก็รู้ว่าฉันไม่ได้เป็นผู้ก่อ แต่ว่าแดงอ่อนก็มาอย่างน่าสงสารอย่างนี้ ฉันก็ตั้งใจพวงทิพย์ก็ถามผมอย่างจะทำหายขึ้นว่า ฉันจะยอมเสียสละจะเอาใหม่ จะยอมระทมขมขื่นเอง เพราะนั่นเป็นรักเก่าของคุณ ฉันจะเที่ยวตั้งต้นแสนไปหาที่เกิดเสียใหม่ จะได้หมดคิดหมดระทม ผมจึงว่า เธอพูดเอาอย่างนั้นได้หรือ ? เพราะเราตกลงกันต่อที่ประชุมใหญ่เมืองของเธอ ฉันกับเธอจะมาตกลงกันเองได้เมื่อไหร่ ตกลงการทะเลาะของเราได้ตกลงกันว่าต้องไปหาหัวหน้าของเธอ ไปสู่ที่ประชุม เพื่อหาข้อคิดกันที่ประชุม

เราทั้งสองได้มาสู่ที่ประชุมแล้ว ผมรู้สึกหายใจไม่ทั่วท้อง เพราะสีหน้าของหัวหน้าและทุกคนในที่ประชุมไม่รับรองผมและเมตตาตามผมดังที่เคยมา ต่างคนต่างเมินหน้าทั้งนั้น แสดงข้อรังเกียจมนุษย์อย่างผม เรา

ทั้งสองยังมีได้แกลงเรื่องอะไร แต่ที่ประชุมก็รู้หมดแล้ว เรื่องอะไรใน
มนุษย์เรา ถ้ามีพวกเขาเกี่ยวข้องกับอยู่ด้วย เขาก็รู้ได้เร็ว พอมองสงสัยก็
แอบเข้ามาใกล้ฟังเรื่อง ก็เลยรู้เรื่องของเราหมด

“ผมมาหาเพื่อหาข้อแก้ไขความยุ่งยากต่างๆ ของผมที่เกิดขึ้นอย่าง
ไม่นึกไม่ฝัน”

ผมพูดพร้อมกับยกมือไหว้ขอความกรุณา

“เรื่องของคุณ เป็นเรื่องของวงการมนุษย์ พวกเราจะเข้าเกี่ยวข้องกับ
ไม่ได้เลย นอกจากตัวคุณเองจะตัดสินใจ” หัวหน้าพูดเสียงเย็นชา

“ผมมาขอความกรุณาว่า ผมจะรักอยู่ทั้งสองได้ไหม ส่วนทาง
ไหนก็ให้เป็นไปตามที่จำเป็น ส่วนทางพวงทิพย์ก็คงอยู่อย่างเงียบๆ ตาม
เคย” ผมว่า

เสียงหัวเราะอย่างเย้ยหยัน และเสียงในที่ประชุมซุบซิบกันอย่างไม่
พอใจ

“คุณจะให้พวกเราฝ่าฝืนกฎของพวกเราเองนั้นยากนัก สองฝักสอง
ฝายนั้นทำไม่ได้ในกฎของเรา ต้องล้มข้างใดข้างหนึ่งลง มีดามีแดง จะ
เลือกไหนก็เลือกเอา” เธอว่า

ผมตรงออกมาโดยไม่รู้ตัว และอัดอั้นตันใจจนน้ำตาไหลออกมา
เต็มหน้า

“ไม่ใช่พวกเราใจร้ายเอาแต่ได้เลย หากแต่กฎของเราวางไว้อย่างนั้น
เป็นการปกครอง แต่ทางเราเสียสละได้ทุกเมื่อ เพราะมีภาระอย่างนั้น
คือหมุนเวียนอยู่ในความไม่แน่นอน ย่อมเสียสละได้ และรักษาใจเอาเอง
ถ้าทนไม่ไหว ก็จงพยายามไปเกิดเพื่อลืมความหลังชั่วขณะหนึ่งของชีวิต
มนุษย์”

“ผมขอให้ท่านหัวหน้าตัดสินใจเด็ดขาดเถิด ผมจะทำตาม” ผมว่า

“ความเด็ดขาดไม่ใช่อยู่ที่ฉัน ถ้าฉันทำอย่างนั้น ฉันก็เข้ากับพวกฉัน
ก็เป็นไม่ยุติธรรม”

“ผมขอให้ท่านตัดสินใจเลย ผมยอมแล้ว ยอมตามทางของชะตา” ผม
พูดซ้ำ

“พวงทิพย์ !” หัวหน้าเรียกเสียงแข็ง “เธอจงเสียสละเถิด พวกเรามี

กฎว่าต้องทนทุกข์ อย่างในเรื่องของมนุษย์ นอกเสียจากว่าทนไม่ได้ก็ไป
อีกเรื่อง” หัวหน้าที่ว่า

พวงทิพย์ร้องให้ตอบอะไรไม่ได้ เธอฟังถ้อยคำกันและอยู่ในคำของ
หัวหน้าตามวินัย ไม่คัดค้านหรือขอร้องอะไรเลย เอาแต่ร้องไห้ในความ
อาลัยและเสียดายในรัก เธอกำลังตกอยู่ในวังวนแห่งความเก่าความหลัง

“เอาเถิด พวงทิพย์ เธอจงพยายามไปเกิดเสีย ทิ้งพวกเราเสีย
ชั่วคราว แม้แต่เราจะเสียดาย แต่ก็เห็นใจเธอ” หัวหน้าพูดเด็ดขาด ในที่
ประชุมเจียบกริบรอฟังผลการตัดสินของหัวหน้า

“สำหรับคุณนพ พวกเราหมดสิทธิ์จะพูดอะไรอีกแล้ว ถือว่าขาดการ
ติดต่อกันแต่บัดนี้ จะให้พวงทิพย์ไปส่งให้วิญญาณเข้าร่างของคุณ แล้ว
พวงทิพย์จงกลับมาที่นี่ตามเดิม”

แม่นางผู้ยิ่งใหญ่ แม้แต่คำพูดนั้นจะเด็ดขาดก็ตาม แต่ตาที่มอง
พวงทิพย์เต็มไปด้วยความสงสารและเมตตาเป็นยิ่งนัก

“ท่านหัวหน้าครับ !” ผมเรียกเธอเสียงเครือ “กรุณาช่วยทำให้
ตายเสียเลย อย่าให้วิญญาณกลับเข้าร่างเลย ปล่อยให้เน่าเปื่อยไปเลย”
ผมว่าอย่างตัดสินใจอย่างลูกผู้ชาย

“คุณไม่จำเลยนะ เราทำอะไรไม่ได้ในเรื่องมนุษย์ที่ยังไม่ถึงคราวจะ
ตาย และก็ไม่มีสิทธิ์จะทำด้วย นอกจากองค์ผู้เป็นใหญ่จะบัญชาเท่านั้น
หมดเวลาแล้วคุณนพ คุณกลับได้” เธอออกปากไล่กันอย่างซึ่งๆ หน้า ผม
ใจหายวูบ ร้องให้ออกมาอย่างสุดจะกลั้น หมดทางจะแก้ไขแล้ว และก็
หมดทางจะติดต่อกับพวกเธอแล้วแต่บัดนี้ โดยเป็นคำสั่งเด็ดขาดของเธอ
พวงทิพย์เข้าประคองผมกลับ ผมเงอะงะอย่างนักโทษประหาร ตามพวง-
ทิพย์ออกมาอย่างตัวสั่นเทา เสียงดนตรีบรรเลงโอดครวญกว่าเคย ดัง
รำพันความย่อยยับแห่งหัวใจทั้งสองฝ่าย ผมร้องไห้จนไม่มีสติเป็นธรรมดา
สามัญ พอถึงบ้านแล้ว พวงทิพย์จัดการให้ผมเอาวิญญาณเข้าร่างเดิมแล้ว
เธอก็บอกลาด้วยถ้อยคำเกือบไม่เป็นภาษา เพราะการร้องไห้ของเธอ ผม
แทบขาดใจ เธอก็มหันหน้าผละจากไป ผมตะโกนเรียก เธอไม่เหลียวกลับเลย
ความสงสารและความอาลัยชั้นหนัก ผมถึงกับพุบตัวนั่งอยู่ตรงหน้าเตี้ย
นั่นเอง

มารู้ตัวเอาเมื่อน้ำค้างค่อนข้างโปรยหนัก เย็นชื่นอุรา ผมลืมตาขึ้น
พอดึกถึงเรื่องราวได้ก็ร้องไห้เสียวใหญ่ ต่อไปนี้ พวงทิพย์ไม่มีแล้ว พวง
ทิพย์เอ๋ย เธอวนเวียนมารับกรรมจากฉันจริง ๆ พวงทิพย์ผู้เป็นดวงใจ
ของฉัน วันนั้นผมไปทำงานไม่ไหว ไม่มีแกใจจะทำงานได้เลย ผมลาป่วย
จนตั้งสติได้แล้ว จึงไปทำงานและหารือพวกเพื่อนเรื่องแต่งอ่อน พวก
เพื่อนก็สนับสนุน ผมจึงไปหาแต่งอ่อนที่บ้านและตอบตกลงว่าจะแต่งงาน
กัน แต่วันหลังมือของแต่งอ่อนเกิดคัดค้านไม่เห็นด้วย อ้างว่าแต่งอ่อนทำ
อะไรไม่หารือผู้ใหญ่ เพราะยังมีผู้ใหญ่อยู่ ใ้ชื่อว่าหมดพ่อหมดแม่แล้วจะตัว
คนเดียวเมื่อไหร่ เรื่องนี้ทำให้เกิดเป็นอุปสรรคอย่างใหญ่ และคราวหลัง
สืบรู้ว่า ลูกชายของอา ก็ต้องการแต่งอ่อนอยู่ จึงถือว่าอุปสรรคใหญ่ อีตา
อาหนังก็นำมือเข้าคัดค้านอย่างแข็งขันเพื่อลูกของแก เรื่องนี้ ถ้าผมรู้ว่า
จะมีอย่างนี้ ผมจะสบายอยู่กับพวกกายทิพย์ดีกว่า แต่นี่เป็นการสายเสีย
แล้ว ผมได้ขาดจากสมาชิกนั้นไปแล้ว จะกลับไปติดต่อกันไม่ได้เลย เมื่อที่
ประชุมลงความเห็นเด็ดขาดไปแล้ว ผมจึงจำใจต้องดำเนินเรื่องไปอย่างยาก
ยิ่ง ทั้ง ๆ ที่แต่งอ่อนก็ได้อธิบายแล้วว่า เธอกับผมรักกันมาแต่ชีวิตพ่อแม่
ยังมีอยู่ แต่อา ก็อ้างว่า จะแต่งงานกับคนที่วงญาติไม่รู้จักหัวนอนปลาย
ตีนได้อย่างไร พวกวงศ์ญาติจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน แต่งอ่อนไม่ควรจะ
ทำเอาตามอำเภอใจเยี่ยงหญิงที่ศึกษาสูงผิดไปจากหญิงชาวบ้านสวนที่
ต้องเคารพอยู่ในวงศ์ญาติอันเป็นที่นิยมมา ทางผมจึงแก้ด้วยการขอร้อง
ให้นายห้างและคุณนายไปเป็นเจ้าแก่สู่ขอเป็นทางการเป็นหลักเป็นฐานให้
เข้ารูป ทางอา ก็สนใจทั้ง ๆ ที่ไม่เห็นด้วย และลูกชายแกก็พลาดหวังใน
น้องหญิงห่าง ๆ ที่มีทรัพย์สมบัติ

ก่อนจะมีพิธีหมั้นกัน ก็เกิดเรื่องใหญ่ที่ไม่มีใครจะนึกไปถึง คือน
นั้นผมไปหาแต่งอ่อนตามเคย เพื่อนัดหมายกำหนดงาน พอขากลับผมลง
พื้นบันไดบ้าน ผมก็ถูกคนลอบยิงอย่างใกล้ชิด ลูกปืนถูกขาผมล้มลง และ
ถูกซ้ำอีกนัดเพียงถากเนื้อไหลซ้ำย ผมล้มไป แต่ยังมีสติ ผมไม่เคยขาด
ปีนเลย จึงชักออกยิงไปยังภาพคนที่กำลังจะหนี เพียงนัดเดียว ภาพของ
คนคนนั้นก็ล้มลง แต่ผมกระดิกตัวไม่ไหว โดนขาและหัวไหล่ จนคนเอะอะ
จุดไฟมาดูกัน จึงได้นำผมไปโรงพยาบาล และรู้คราวหลังว่าคนที่ถูกผมยิง

นั้นได้ตายลง และก็เป็นผู้ชายของอาตงอ่อนนั่นเอง ความตึงเครียดจึงเกิดอย่างมาก ฝ่ายเขาจะเอาเป็นให้ผมมีเจตนาฆ่าคนให้ได้ แต่ก็ไม่ชนะทางตำรวจไปได้ เพราะรูปการณ์มันเห็นอยู่ชัดเจนว่า ผมเสียอีกที่ถูกยิงโดยเจตนาจะฆ่าให้ตาย แต่หากไม่ถูกที่สำคัญ และการที่ผมยิงนั้นก็ยิงฐานป้องกันตัว โดยกระสุนหมดไปนัดเดียวแท้ ๆ และก็ไปถูกคู่ต่อสู้ตาย

ผมจึงถูกติดคุกไม่มากปี แต่เวลาแรกนอนรักษาแผลที่โรงพยาบาล ฐานะนักโทษ เพื่อนฝูงก็ไปเยี่ยมกันได้ นายชิตนายชวนไปเยี่ยม ผมได้เล่าเรื่องของผมเกี่ยวกับยายออกและสมาคมพวกกายทิพย์ตลอดจนพวกทิพย์ เป็นที่ตื่นเต้นแก่สองพี่น้องนัก เพราะเขาเป็นนักเลงไล่ผีไล่สาวจึงคุยกันได้อย่างดี ส่วนเพื่อนอื่น ๆ ผมปิดไม่พูดอะไรเลย

การชมอารมณ์และสงบเรื่องเก่า ได้ยึดเอาคุณนั่นเองเป็นที่ดับความหลังความเก่า ก้มหน้าทำงานไปโดยไม่ยอมคิดเรื่องใด ๆ ทั้งนั้น แม้แต่เรื่องตงอ่อนก็ไม่คิดว่าจะได้กลับไปแต่งงานอีก มันจะกลายเป็นเรือนหอแห่งความตาย เรื่องของเรื่องมันว่า คนที่ไม่มีผีคุ้มละก็ เเคราะห์มันมักจะจู่โจม เรื่องผีคุ้มนั้นสำหรับผมไม่มีอีกแล้ว ต่อไปก็ต้องคุ้มตัวเอง หมดเคราะห์ดีผีคุ้มกันที่ อยู่ ๆ ก็มาติดคุกโดยไม่เคยจะคิดชั่วคิดร้ายอะไรมาก่อนเลย

พวกเพื่อนไปเยี่ยมกันครั้งหลัง ผมได้หารือกับเพื่อนว่า ผมไม่คิดจะครองตัวแบบฆราวาสเสียแล้ว ถ้าผมถูกปลดออกจากคุก ผมจะขอบวชเลย ขอให้พวกเพื่อนช่วยผมด้วย ผมจะจดหมายไปบอกกับตงอ่อนของดการครองคู่ของเราทั้งสองเสียเลย ขอให้เธอมุ่งหน้าหาชายใหม่ที่เขาดีโดยสมบูรณ์ อย่ามาคิดถึงคนคุกคนตระวางอีกเลย ไม่เป็นมงคลอะไรกับเธอ และผมมิได้คิดจะไปหาลูกหาเมียที่ไหนอีก จะบวชเพื่อดับทุกข์ทุกอย่างที่จะมีมารบกวนชีวิต ขอบวชขอเรียนเอาทางธรรมเป็นจุดสงบ ผมพูดไปอย่างละเอียดในเหตุผล ให้ตงอ่อนอย่าเข้าใจผิดอะไร ๆ ในผมเลย การจะประเดิมมีผ้าที่เป็นนักโทษเท่านั้นไม่เป็นมงคลแน่ ๆ

ครั้งถึงกำหนดพ้นโทษ เพื่อนฝูงไปรับหน้าคุก ตงอ่อนก็ไปกับเขาด้วย และร้องให้ตามระเบียบ แต่เธอเข้าใจอะไร ๆ กับผมดีแล้ว เห็นดีด้วยในการละเพศฆราวาสเข้าเป็นสงฆ์ ผมจึงขอไปบวชอยู่ที่วัดอยุธา

คือวัดสะแก อำเภออุทัย เพราะเป็นวัดของอาจารย์ผม กั้นหน้ารำเรียนทาง
ธรรม และทำความสงบทางใจเป็นอย่างดี ณ วัดนั้นจนบัดนี้

เหตุการณ์ยามดึก

ผมเลิกจากงานแล้ว ก็เหยียบย่าง
เข้าร้านเหล้าที่เคยกัน คือในเวียงสถานี
รถไฟเก่าสายปากคลองสานและแม่กลอง
ผมสั่งเหล้าโรงเต็มเซียงซุนหนึ่งแก้วดื่มไป
ครึ่งหนึ่งแล้วนั่งสูบบุหรี่ให้สบาย รอกการ
เต็มเหล้าอีกครั้งและต่อ ๆ ไปกว่าจะ
สบายดี จะได้กลับบ้านใกล้ ๆ แลวนั้น
พอดีนายเล้งลูกครึ่งจีนคนขับแท็กซี่เดิน
เข้ามาในร้าน จึงทักทายกันฐานคนชอบ
พอกัน เขาขับแท็กซี่ ผมขับรถบ้าน คือ
ร้านค้าพ่อค้าจีน เย็นแล้วก็มอรถให้นาย
พร้อมกุญแจรถ กลางคืนเขามีธุระหรือ
เที่ยวเตร่ เป็นเรื่องของเขา ผมรับหน้าที่
แต่กลางวัน นายเล้งคนนี้ บ้านอยู่ห่างผม
ไปเล็กน้อย เคยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

เวลาเขามีธุระ เขาจะให้รถของเขาแก่ผมขับหากินได้ เพียงคิดค่าเช่าให้เขา บ้างเล็กน้อย

“เฮ้ะ ! นั่นแกเอารถไปไว้ที่ไหนล่ะ ?” ผมถามเขาเพราะไม่เห็นเขา
เอารถมา

“เปล่า ! ฉันไม่ได้ออกรถมาวันหนึ่งแล้ว” เขาว่าแล้วส่งเหล้าเจ๊ก
“อ้าว ทำไมล่ะ ?”

“มันมีเรื่องแะะ ใจยังไม่ดี ไม่กล้าจะขับ มันเสียวๆ ซอบกล” เขา
ว่า พอเจ๊กรินเหล้าส่งมา เขาก็ดื่มรวดเดียวหมด

“ไปชนใครเข้าเรอะ ?” ผมถาม

“เปล่า !” เขาปฏิเสธและยกมือโบกไปโบกมาอย่างว่าวุ่นใจ

“มันอะไรกันนักนะ” ผมพูดอย่างสงสัย

“มันต้องพูดกันนานแะะ” เขาว่า แล้วหันส่งเหล้าอีก

“เฮ้ ! วันนี้ฉันเลี้ยงแกเอง เพราะแกไม่ได้ออกรถ” ผมว่า

“ฮะ...ไปรวยอะไรมา” เขาถามและหัวเราะ

“เปล่า วันนี้นายเขาให้รางวัลนิดหน่อย” ผมว่า “เรื่องมันยังงัยกันนะ
บอกมังซิ”

“เรื่องมันสดๆ ร้อนๆ เหลือเกิน เมื่อคืนวานนี้เอง ฉันถูกผีหลอก
อย่างจังเลย ใจไม่อยู่กับตัวเลย จนเดี๋ยวนี้ยังหวาดๆ แหยงๆ อยู่เลย” เขาว่า

“ถูกจริง ๆ หรือว่าหลับในเคลิ้ม ๆ ไป” ผมถามยิ้ม ๆ

“แล้วกัน” เขาร้องอย่างจุ่น ๆ “ฉันพูดจริง ๆ นะ อ้ายเรื่องผีนั้นจะ
เอามาพูดทำไม” เขามีที่ทำไมไม่พอใจนิดหน่อย ดื่มเหล้าแล้ววางแก้วอย่างหนัก ๆ

“เอาเถอะ เล่าไปเถอะนะ” ผมว่า เขาอึดบุงหรืออยู่หลายพลุ่ง

“ฉันออกรถเมื่อคืนวานผ่านไปทางสะพานเทวกรรมฯ ทญิงคนหนึ่ง
เรียก ฉันก็หยุดรับ รูปร่างแกดีเหมือนกัน อายุราว ๆ ๓๐ ปี จ้างฉันไป
บางโพ ตกกลางราคากันแล้ว ฉันก็ไปส่งที่นั่น แกให้ฉันหยุดที่ตรอกตรอก
หนึ่ง แกเปิดประตูรถลงไปยืนและบอกให้ฉันคอยประเดี้ยว แต่แหม ! อ้าย
เรื่องคอยฉันโดนมาหลายหนแล้ว นั่งคอยหายคอยหาย เงินก็อด เมื่อ
แกบอกให้รอ ฉันก็อ้าอึ้ง แกคงจะรู้ว่าฉันไม่ไว้ใจ แกหัวเราะเบา ๆ แล้ว
เปิดกระเป๋าทียบเงินออกมา ๑๕ บาท

“เอาขี้เถาะ เอาเงินนี้ไว้ก่อน และคอยฉันให้ได้ เพียงประเดี๋ยวจริงๆ รถนะมีถมไป แต่ฉันไม่ชอบใจ จึงอยากได้คันนี้’ เกวมาแล้วส่งเงินให้ฉัน ฉันก็รับมา และก็ไม่ได้โต้ตอบอะไรกันอีก แม่นั้นแกก็ผละเข้าตรอกไป ฉันนั่งรอคอยและคิดไปว่า ฉันไม่ควรรับเงินเกินราคาไว้ ควรจะรับเพียง ๑๐ บาทเท่าราคาที่ว่ากันไว้ ผิดนักชี้เกียรออกก็ออกรถไปเลย แต่เจ้าเงิน ๑๕ บาทนี้ ถ้าฉันออกรถไป ฉันก็เป็นคนโกง คิดก็เคืองตัวเอง” เขาหยุดดื่มเหล้าแล้วพูดต่อ “แต่ครูเดี่ยวจริงๆ อย่างแม่นั้นแก้วา แต่แกออกจากตรอกมาราวนี้ มีชายอายุราว ๔๐ ออกมาด้วยกัน

“ไปวัดเขมา’ ชายคนนั้นบงการ ฉันก็เลยออกรถต่อไปตามที่เขาสั่ง

“เมื่อรถเคลื่อนออกมาสักครู่ สองคนหญิงชายคู่นั้นก็มีปากเสียงทะเลาะกันเบาๆ ก่อน พอหนักเข้าก็ชักเสียงดังลั่น ฉันกลุ้มใจพิลึก นอกจากจะหนวกหูแล้วยังกลัวว่าชาวเดินถนนที่พอมืออยู่ข้างจะมองและสงสัยว่ารถอะไรจึงเอะอะนั่น แต่ฉันก็ไม่รู้ว่าจะห้ามเขาได้อย่างไร เพราะเรามีฐานะรถรับจ้าง ผู้จ้างย่อมมีสิทธิจะได้เถียงกันในรถได้ในเมื่อเหตุผลไม่ลงตัวแต่เอ ! หนักเข้าๆ ชักจะดังขึ้นทุกที และก็เป็นเรื่องระหว่างเมียน้อยเมียหลวงกันทำนองนั้น แล้วที่สุดก็ถึงกับทุบตีกัน เอ๊ะ ! ฉันเลยหยุดรถและห้ามปรามเขา โดยบอกเขาว่า ถ้าทุบตีกันบนรถเช่นนี้ ผมจะรับจ้างคุณไม่ได้แล้วครับ ขอให้หยุดเสียทันที ถ้าคุณรักจะทุบตีกันโปรดลงจากรถเดี๋ยวนี้

“สองคนผิวเมียหยุดชั่วขณะ ต่างคนต่างนิ่งอั้น ผู้ชายนั้นยื่นหน้ามาถามฉันว่า

“ลื้อนั่งฟังมา ลื้อก็รูแล้วไม่ใช่หรือว่าอ้าวไม่ผิด เมื่อเมียอ้วยัวโมโหกันอ้วก็ต้อตีสละ’

“นั่นเป็นเรื่องของคุณ ผัวเมียกัน จะให้ผมเข้าไปเกี่ยวข้องได้อย่างไรเล่า’ ฉันว่า

“มึงเป็นผัวกู ใช้แต่อำนาจทำอะไรตามใจมึง กูก็รวนมันละ’ เสียงฝ่ายหญิงยังดุเดือด

“ถ้าคุณจะรวนกันอย่างไร ก็เชิญลงรวนกันนอกรถผม’ ฉันพูด

“เอาเถอะนะ ลื้อไว้ว ! ไปอีกหนอยก็จะถึงแล้ว อ้วจะหยุดละไม้อะอะอีก’ ฝ่ายชายพูดกับฉันอย่างนั้น ฉันก็เลยหมดหนทาง ออกรถต่อไป

ก) พกเข้าเขตเงียบคน สองข้างทางมีแต่สวนผลไม้ บ้านคนมีบ้านห่างๆ
สงครามเสียงก็เกิดขึ้นอีก แต่ฉันรำคาญใจรีบขับๆ ให้ถึงตำบลเขมาเร็วๆ

"'มึงแทงกูรี ?' เสียงฝ่ายชายร้องดังขึ้นและเกิดตึงตัง ฉันใจหาย
ๆ เต้นกันถึงยาวุชเขียวรีนี้ ฉันเบาเครื่องจะหยุดรถ ก็มีการกอดปล้ำ
ตึงตึงที่แสบแสบกุดลุด

"'ตายเถอะมึง มึงแทงกู' เสียงชายคำรามเมื่อแย่งมิดได้จากฝ่าย
หญิง ก่อนที่ฉันจะทันระงับเหตุลงได้ ฝ่ายชายได้เงื้อมมือที่แย่งได้แทงเอาๆ
ทล.ย.ที่ มันชุตมุนไม่ทราบว่าจะถูกที่ไหนบ้าง แต่ผู้หญิงเงียบไป ฉันตกใจ
เปิดประตูรถลงไปยังที่ถนน โดยไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะดูว่าฝ่ายชาย
กำลังทำเลือด ที่แก้มซ้ายมีบาดแผลเหวอะหวะเลือดโชกไหลลงสู่เสื้อผ้า

"'คุณกรุณาเอาเมียคุณลงจากรถผมเถิด' ฉันว่า

"'ไ้บ้า !' เขาตวาดเสียงลั่น แล้วชักปืนพกจากกระเป๋าทางเกงมา
ก) 'แกจะต้องนำฉันไปต่อไป'

"'ผมไม่เอา !' ฉันตะโกนขึ้นบ้าง

"'ถ้าว !' แล้วก็ตายซิ' เขาตะคอกและจ้องปืนใส่ฉัน ฉันใจหายหมด
มันแทงแล้วเลือด มันเอาจริงแน่ๆ มันยืนอยู่กับถนน ใช้ปืนบังคับฉันให้
กลับที่รถไป ฉันต้องกลับขึ้นรถอีกตามคำสั่งมัน ใจคอมันอลเวงแทบไม่
อยู่กับเนื้อกับตัว

"'ลืงจะเอาอีเปรตนี้ไปถีบลงที่ไหนก็ตามใจ แต่จะต้องไปทันที อย่า
ช้าและเหลียวมาดูอ้าว มิฉะนั้นลืงก็อีกศพหนึ่ง ไปซิ !' มันกำชับและขับ
ไป ฉันเหลียวดูยายคนที่ถูกแทงพบบนรถ แล้วก็ขับออกไปทันที เรื่อง
ทั้งหมดเขาไว้แก่กันข้างหน้า ดีกว่าจะทนสู้กับคนบ้าเลือดที่มีปืน อาจยิง
แก่เรียงๆ เขาก็ม้วยกันเท่านั้นเอง ฉันขับรถไปก็คิดไปว่าจะทำอย่างไรกับ
ผู้หญิงข้างหลังฉัน ถ้าฉันกลัวเรื่องจะพัวพันมาถึงฉัน ฉันไปทิ้งแกลงที่ไหน
ก็แก่ตายแล้ว เรื่องมันก็ไม่จบลงได้อย่างคิด หรือถ้าแก่ไม่ตาย ฉันก็ยิ่ง
แก่เร็วใหญ่ เท่ากับฉันสมรั่วมคิดกับผิวของเธอ พยายามฆ่าเธอ ฉันก็ไม่
พ่ายแพ้เพราะวางกายนั่นเอง หนทางดีที่สุดจะต้องพาเธอไปสถานี่ตำรวจ ฉัน
จึงรีบออกวิ่งเร็วเพื่อเข้าจังหวัดนนท์ ไปอภิบาลเหตุผลต่าง ๆ ก้าวก้าว

“พอหักเลี้ยวเข้าตัวจังหวัด ฉันจึงหยุดรถเปิดไฟดูแม่หญิงคนนั้น อีกทีก่อนจะเข้าสถานีตำรวจ ฉันแทบขาดใจตาย แม่หญิงคนนั้นไม่มีเสียแล้ว รถว่างอยู่ เลือดที่เประอะเบาะก็ไม่มี ฉันจะเป็นลมตายเสียแล้ว ฉันทนไม่ไหวจริงๆ อะไรร่างนี้กันแล้ว ฉันโผล่เข้าร้านเหล้า ดื่มเหล้าเสียรวดเดียวเต็มแก้ววิสกี้ มือไม้ฉันสั่น ตัวก็สั่นเป็นลูกนก ฉันจะทำอย่างไรเล่า แก่คิดดูซิ” เขาหยุดพูดและจ้องดูหน้าผม “ฉันจะต้องขับรถฝ่าความมืดและวิเวกของถนนที่มีสวนสองข้างทางแห่งเมืองนนท์”

ผมนึกถึงข้อนี้ก็เห็นใจเขา ถ้าเป็นผม ผมก็กลับไม่ได้ แม่หญิงที่หายไป ถ้าแกเกิดจะกลับมาอีกที กำลังขับ ๆ รถอยู่มีใจขาดหรือ

“อ้อ ! เรื่องมันเป็นอย่างนี้เอง” ผมพูดอย่างเห็นใจเมื่อเขาเล่าจบลงแล้ว “แต่ดีนะที่แกไม่เข้าไปหาตำรวจ ถ้าศพนั้นไม่มีอยู่จริงๆ เขาก็หาว่าแกบ้า”

“นั่นนะซี กันเลยยอมกลับทั้งกลัวใจแทบจะหยุดเต้น คอยหาผู้โดยสารกลับเข้ากรุงก็ไม่มี”

พูดแล้วก็ควดเหล้าเข้าไปอีก ทั้งเขาและผมซักจะเช่าอ่อนจึงได้จากร้านเหล้ามา โดยเดินโซเซกันมาด้วยกันทั้งคู่ เพื่อกลับบ้านที่ใกล้ๆ นั้นเอง